STEPHEN KING
-Kara Kule III-

ÇORAK TOPRAKLAR
ALTIN KİTAPLAR

Çorak TOPRAKLAR
Son silahşor Roland, düşlerini istila eden Kara Kule'ye adım adım yaklaşır. Dostlarıyla birlikte masum yeni dünyalanndaki lanetliler çölünü geçerler. Ve onu kimin ve hangi dürtünün iteklediği yavaş yavaş açığa çıkmaya başlar. Ama Kara Kule onu çağırmaktadır...

ÇORAK TOPRAKLAR

ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ

ALTIN KİTAPLAR

Kitabın Orijinal Adı
THE WASTE LANDS

Yayın Hakları ©STEPHEN KING
KESİM Telif Haklan Ajansı
© ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ
ve TİCARET A.Ş.

Bu kitabın her türlü yayın hakları
Fikir ve Sanat Eserleri Yasası gereğince
ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ ve TİCARET
A.Ş.'ye aittir.

KAPAK RESMİ CÖMERTDOĞRU

BASKI
2. BASIM/MART 2003
AKDENİZ YAYINCILIK A.Ş.
Matbaacılar Sitesi No: 83
Bağcılar - İSTANBUL
ISBN 975 - 21 - 0359 - 6

ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ
Celâl Ferdi Gökçay Sk.
Nebioğlu İşhanı Cağaloğlu-İST.
Tel: (0212) 513 63 65 - 526 8012
52062 46-513 6518
Faks:(0212)5268011
www.altinkitaplar.com.tr
info@altinkitaplar.com.tr

Tarayan Yaşar Mutlu
www.kitapsevenler.com
www.yasarmutlu.com
e-postamız kitapsevenler@gmail.com
STEPHEN KING

ÇORAK TOPRAKLAR

-Kara Kule III-

TÜRKÇESİ
GÖNÜL SUVEREN

Yazarın Yayınevimizden Çıkan Kitapları:
HAYVAN MEZARLIĞI
GÖZ
KUJO
KORKU AĞI
KUŞKU MEVSİMİ
ÇAĞRI
CHRISTINE
MAHŞER
«O»
SİS
TEPKİ
MEDYUM
SADİST
ŞEFFAF
CESET
AZRAİL KOŞUYOR
HAYALETİN GARİP HUYLARI
KARA KULE
HAYATI EMEN KARANLIK
GECE YARISINI 2 GEÇE
GECE YARISINI 4 GEÇE
RUHLAR DÜKKÂNI
OYUN
ÇORAK TOPRAKLAR
ÇILGINLIĞIN ÖTESİ
BÜYÜCÜ VE CAM KÜRE
KEMİK TORBASI
YEŞİL YOL
MAÇA KIZI
RÜYA AVCISI
KARA EV
KARANLIK ÖYKÜLER

Bu hikâyenin üçüncü cildini oğlum OWEN PHILIP KING'e (Khef, Ka ve Ka-tet) minnetle adıyorum.

Bu kitap daha önce Hayaletler Beldesi ve Çorak Topraklar adıyla yayınevimizce iki cilt halinde yayınlanmıştır.

Özetleme

Çorak Topraklar, Robert Browning'in Childe Roland to the Dark Tower Came adlı roman-şiirinden esinlenen ve bir dereceye kadar da ona dayanan daha uzun bir hikâyenin üçüncü cildidir.
Birinci cildin adı Silahşor. Bu kitapta 'ilerleyip kaybolmuş' bir dünyanın son silahşoru olan Roland'ın siyahlı adamı yani Walter adlı büyücüyü nasıl izleyip yakaladığı anlatılıyor. Walter Orta-Dünyanın hâlâ birleşmiş durumda olduğu günlerde Roland'ın babasına kalleşçe, dostmuş gibi davranmıştır. Roland'ın asıl amacı bu yarı-insan sihirbazı

yakalamak değildir. Bu, zamanın birbirine bağlandığı noktada yükselen, güçlü ve gizemli Kara Kuleye giden yoldaki bir başka dönüm noktasıdır.
Roland aslında kimdir? Dünyası, 'ilerleyip kaybolmadan' önce nasıl bir yerdi? Kule nedir ve Silahşor niçin oraya varmak istiyor? Elimizde sadece parça parça cevaplar var. Roland'ın bir şövalye olduğu kesin. 'Sevgi ve ışıkla dolu' diye anımsadığı bir dünyayı yakalama (ya da belki de kurtarma) görevi verilmiş o şövalyelerden biri. Ancak Roland'ın anılarının, o dünyanın gerçek haline uyup uymadığı pek belli değil.
Ancak yine de bazı gerçekleri biliyoruz. Roland'ın, annesinin Walter'den çok daha güçlü bir sihirbaz olan Marten'in metresi olduğunu öğrendikten hemen sonra ve zamanından önce, erkeklik sınavına girmeye zorlandığını örneğin. Marten'in, Roland'ın annesiyle yaşadığı ilişkiyi öğrenmesini sağladığını. Böylelikle onun erkeklik sınavında başarılı olamayarak 'Batıya' yani çorak topraklara gönderileceğini umduğunu. Roland'ın sınavı geçerek Marten'in planlarını boşa çıkardığını.
Ayrıca, Silahşor'un dünyasının bizimkine tuhaf ama önemli bir biçimde bağlı olduğunu da biliyoruz. Bazen bir dünyadan diğerine geçmenin mümkün olduğunu da.
Roland çölde uzayıp giden çoktan terk edilmiş bir araba yolundaki durak yerinde bizim dünyamızda ölmüş olan Jake adlı bir çocukla karşılaşıyor. Aslında Jake'i, Manhattan'ın ortalarındaki bir sokakta yaklaşan bir arabanın altına itmişlerdir. Jake Chambers siyahlı adam-yani Walter- eğilip ona bakarken ölmüş ve sonra Roland'ın dünyasında uyanmıştır.
Silahşor ve çocuk, siyahlı adama erişemeden Jake tekrar ölür... Bu kez sembolik oğlunu feda etmek zorunda kalan Silahşor yaşamının en önemli ve acı veren seçimini yapmak zorunda kalmıştır. Ondan Kuleyle çocuk arasında bir seçim yapması istendiğinde, Roland, Kuleyi seçer. Jake uçuruma yuvarlanmadan önce Roland'a son olarak, "O halde git..." der. "Bunlardan başka dünyalar da var."
Roland'la Walter son kez çürüyen kemiklerden oluşan tozlu bir Golgota'da karşılaşırlar. Siyahlı adam, Tarot kartlarına bakarak Silahşor'un geleceğini açıklar. Roland'ın dikkatini özellikle üç garip karta çeker. Mahkûm, Gölgelerin Hanımı ve Ölüm. ("Ama seninki değil, Silahşor.")

İkinci cilt olan Üçün Çizgileri Batı Denizinin kıyısında başlar. Bu, Roland'la Walter'ın karşılaşmalarından hemen sonra olur. Bitkin halde olan Silahşor gece yarısı uyanır ve kabaran denizin sürüngen etobur yaratıkları (İstanavarlar) kıyıya atmış olduğunu görür. Roland fazla uzağa gidemeyen bu yaratıklardan kaçamadan onlar tarafından ciddi bir biçimde yaralanır. Sağ elinin işaret ve orta parmaklarını kaybeder. Ayrıca İstanavarların zehiri de iyice kanına karışır. Silahşor, Batı Denizinin kıyısındaki yoluna devam ederken hastalanır... Belki de ölmek üzeredir.
Roland kumsalda tek başlarına duran üç kapı görür. Bunların hepsi de bizim dünyamıza açılmaktadır. Ama Roland için. Sadece onun için. Hatta kapılar Jake'in yaşadığı kente açılır. Roland, bizim zaman akıntımızda üç noktada New York'u ziyaret eder. Hem kendi hayatını kurtarabilmek, hem de Kara Kuleye giderken onunla birlikte gelecek üç kişiyi 'çekmek' için.
Mahkûm Eddie Dean'dir. 1980 yıllarının sonunda New York'ta yaşayan bir eroinman. Roland kendi dünyasında, kumsaldaki kapıdan Eddie Dean'in kafasına girer. Enrico Balazar adlı bir adam için kokain taşıyan Eddie tam o anda JFK Havaalanına inmiştir. Birlikte yaşadıkları korkunç maceralar sırasında Roland bir miktar penisilin bulur ve Eddie Dean'i de kendi dünyasına getirmeyi başarır. Eroin (ve hatta kızarmış tavuk bile) bulunmayan bir dünyaya kaçırıldığını anlayan uyuşturucu bağımlısı Eddie bu durumdan hiç hoşlanmaz.
İkinci kapı Roland'ı Gölgelerin Hanımı'na götürür. Bu aslında iki ruhlu bir kızdır. Roland kendini bu kez 1960'lı yılların başında ve tekerlekli sandalyeye mahkûm, Odetta Holmes adlı genç bir insan haklan eylemcisinin karşısında bulur. Odetta'nın içinde Detta Walker adlı kurnaz ve kalbi nefret dolu bir kız saklanmaktadır. Bu iki ruhlu kadın Roland'ın dünyasına 'çekildiği' zaman sonuç Eddie ve durumu hızla ağırlaşan Silahşor için çok sarsıcı olur. Odetta başına gelenlerin ya bir rüya ya da yersiz kuruntular olduğuna inanır. Doğrudan doğruya harekete geçmekten hoşlanan zalim Detta'ysa kendini işkenceci beyaz iblisler gibi gördüğü Roland ve Eddie'yi öldürmeye adar.
Üçüncü kapının arkasında gizlenen (1970'lerin ortasında, New York) ve bir dizi insanı katletmiş olan Jack Mort da Ölüm'dür. Mort, Odetta Holmes / Detta Walker'in yaşamında iki defa büyük değişikliklere neden olmuştur ama onların bundan haberleri yoktur. Mort kurbanlarını ya iterek ya da yukarıdan başlarına bir şey atarak ortadan kaldırmıştır. Her zaman dikkatli davranan katil bu çarpık meslek yaşamı sırasında Odetta'ya iki yöntemi de uygulamıştır. Odetta küçük bir çocukken onun başına tuğla atarak kızın komaya girmesine neden olmuştur. Ayrıca Odetta'nın vücudunda gizli olan kardeşi Detta Walker'in da doğmasına yol açmıştır. Yıllar sonra yani 1959'da Mort, Odetta'yla tekrar karşılaşır ve onu Greenwich Village'de yaklaşan metro treninin önüne iter. Odetta bu kazadan sağ çıkar ama bedelini de öder. Tren bacaklarını dizlerinden kesmiştir. Odetta'nın hayatını orada tesadüfen bulunan genç ve kahraman bir doktor kurtarır. (Belki Detta'nın çirkin ama azimli ruhunun da yardımı olmuştur.)... Roland bu iç ilişkilerin basit birer rastlantı olamayacağını, daha büyük bir gücün işe karıştığını düşünür. Silahşor, Kara Kuleyi saran dev güçlerin tekrar toplanmaya başladıklarına inanır.
Roland, Mort'un bir başka esrarlı olaya karışmış olabileceğini de öğrenir. Bu insanın düşüncelerini altüst edebilecek bir ikilem de olabilir. Çünkü Silahşor'un yaşamına karıştığı sırada Mort'un izlediği kurban Jake'den başkası değildir. Yani Roland'ın durak yerinde karşılaştığı ve dağların altında kaybettiği çocuk. Roland, Jake'in bizim dünyamızda ölmesiyle ilgili sözlerinden hiçbir zaman kuşkulanmamıştır. Jake'in katilinin kim olduğundan da. Tabii bu Walter'dir. Jake yerde

son nefesini verirken etrafına toplanan kalabalığın arasında rahip kılığına bürünmüş olan Walter'i görmüş ama Roland bu tariften hiçbir zaman şüphelenmemiştir.
Ne var ki, şimdi de kuşku duymaz: Walter'in kaza yerinde olduğundan emindir. Ama ya Jake'i yaklaşan Cadillac'ın altına iten Walter değil de, Jack Mort'sa? Bu olabilir mi? Roland kesin bir şey söyleyemez. Ama eğer öyleyse, peki Jake şimdi nerede? Öldü mü, yoksa yaşıyor mu? Zamanda bir yere mi takıldı? Ve Jake Chambers 1970'lerin ortasında Manhattan'da kendi dünyasında yaşıyorsa ve iyiyse ben, Roland onu hâlâ nasıl hatırlıyorum?
Bu karmaşık ve tehlikeli gelişmeye rağmen kapılar sınavı -ve o üçünün 'çekilmesi'- Roland için başarıyla sonuçlanır. Eddie Dean, Roland'ın dünyasındaki yerini kabul eder. Çünkü Gölgelerin Hanımına âşıktır. Roland'ın üç yol arkadaşından ikisi olan Detta Walker / Odetta Holmes, Silahşor tarafından iki kişiliği birbirini tanımaya zorlayınca onlar da birleşirler. Hem Detta'nın, hem de Odetta'nın özelliklerini taşıyan bir tek kişi halini alırlar. Bu 'melez' Eddie'nin aşkını kabul etmeyi ve ona karşılık vermeyi de başarır. Böylece Odetta Susannah Holmes ve Detta Susannah Walker yeni bir kadın halini alır, Susannah Dean adlı üçüncü bir kadına dönüşürler.
Jack Mort da aynı metro treninin tekerlekleri altında ölür. O ünlü A-treni'nin. Bu, on beş, on altı yıl önce Odetta'nın bacaklarını koparan trendir. Mort'un ölümü büyük bir kayıp sayılmaz.
Ve Gilead'lı Roland, sayısız yıllardan sonra artık Kara Kule yolunda yalnız değildir. Kaybettiği eski arkadaşları Cuthbert ve Alain'in yerini Eddie'yle Susannah almışlardır... Ne var ki, Silahşor arkadaşlarının başlarına kötü şeyler gelmesine neden olur her zaman. Çok kötü şeyler...
Çorak Topraklar kumsalda, kapının önündeki karşılaşmadan birkaç ay sonra Orta-Dünyadaki bu üç yolcunun hikâyesini anlatır. Grup iyice içerlere doğru ilerlemiştir. Dinlenme süresi bitmiş, öğrenme devresi başlamıştır. Susannah ateş etmeyi öğrenmektedir... Eddie tahta oymayı... Silahşor'se insanın gitgide çıldırmasının ne demek olduğunu.
(Bir not daha: New York'lu okuyucularım kentin coğrafyasında bazı değişiklikler yapmak cüretini gösterdiğimi anlayacaklar. Bu yaptıklarım için beni affedeceklerini umarım.)

Bir yığın kırık görüntü,
Güneşin kavurduğu
Ve ölü ağaçların korumadığı, ağustosböceğinin rahatlatmadığı,
Kuru taştan su şıkırtısı gelmediği o yerde
Kızıl kayanın altında gölge var,
(Bu kızıl kayanın gölgesine gir,)
Ve ben sana
Sabah arkandan hızla gelen gölgenden
Ya da akşam seni karşılamak için yerden kalkan gölgenden
Çok farklı bir şey göstereceğim.
Sana, bir avuç tozda korkuyu göstereceğim.
T.S. ELİOT
Çorak Topraklar

Saçaklanmış bir diken sapı
Arkadaşlarından daha yukarı uzanırsa, kafası kopardır.
Yoksa sert otlar kıskanırlar. Labadt tın
Sert ve kara yapraklarını, bütün yeşerme
Umutlarını kıracak kadar ezen
Onları delip yırtan nedir? Bir hayvan
Yine hayvanca bir niyetle yürümek ister
Ve onları ezerek öldürür.
ROBERT BROWNING
Genç Roland Kara Kuleye Geldi

Millicent kayıtsızca, "Bu hangi nehir?" diye sordu.
"O sadece bir dere. Şey, belki ondan biraz daha büyük."
"Adı Çorak."
"Sahi mi?"
Winifred, "Evet," dedi. "Öyle."

ROBERT AICKMAN
Çok Dost

BİRİNCİ KİTAP

JAKE

BİR AVUÇ TOZDAKİ KORKU

I. AYI VE KEMİK

Susannah üçüncü kez gerçek kurşun kullanıyordu... Silahıysa Roland'ın onun için hazırladığı mahfazadan ilk defa çekiyordu.
Bol kurşunları vardı. Roland, Eddie'yle Susannah Dean'in 'çekildikleri' zamana kadar yaşadıkları dünyadan üç yüzden fazla kurşun getirmişti. Ancak bol kurşunun olması boşa harcanabileceği anlamına gelmiyordu. Aslında tersine. Tanrılar, müsriflere kızarlardı. Roland'ı önce babası, sonra da en büyük öğretmeni olan Cort, bu inanca göre yetiştirmişlerdi. Ve o hâlâ buna inanıyordu. O tanrılar insanı hemen cezalandırmayabilirlerdi. Ama eninde sonunda kefaretin ödenmesi gerekirdi... Ne kadar beklenirse, bedel de o kadar ağır olurdu.
Zaten başlangıçta gerçek kurşuna gerek yoktu. Roland tekerlekli sandalyedeki esmer tenli, güzel kadının inanabileceğinden çok daha uzun yıllardır silah kullanıyordu. Silahşor önceleri kadının kurduğu hedeflere nişan alarak tetiği çekmesini seyretmiş ve yanlışlarını düzeltmişti. Sonunda Susannah ve Eddie ateş etmeyi çabucak öğrenmişti. Roland'ın da tahmin ettiği gibi doğuştan silahşordu onlar.
Roland'la Susannah bugün, neredeyse iki aydan beri oturdukları korudaki kamptan bir kilometre kadar ötede bile olmayan açıklığa gelmişlerdi. Günlerse tatlı bir benzerlik içinde geçmişti. Şövalye'nin vücudu kendi kendini iyileştirirken, Eddie'yle Susannah da onun kendilerine öğretmesi gereken şeyleri öğrenmişlerdi. Ateş etmek, avlanmak. Avlanan hayvanın içini boşaltarak temizlemek. Deriyi önce germek sonra da tuzlayıp tabaklamak. Hayvanın mümkün olduğunca her yerinden yararlanmak ve hiçbir şeyi ziyan etmemek. Kuzeyi Eski Yıldız ve güneyi de Yaşlı Anaya bakarak bulmak. Kendilerini buldukları Batı Denizinin doksan kilometre kadar kuzeydoğusundaki bu ormanda etrafı dinlemek... Eddie'nin bugün kampta kalması Silahşor'u sıkmıyordu. O insanın en çok kendi kendine öğrendiği şeyleri hatırladığını bilirdi.
Ancak en önemli ders hâlâ çok önemliydi. Ateş etmek! Her seferinde de hedefi vurmak ve öldürmek!
Bu açıklığın etrafını, düzensizce bir yarım daire oluşturan güzel kokulu, koyu renk köknarlar çevreliyordu. Güney tarafında zemin dikleşiyor, çatlamış kayalar ve ufalanan şist çıkıntılarından oluşan basamaklarla doksan metre iniyordu. Burası bir devin merdiveniydi sanki. Berrak bir dere ağaçların arasından çıkıp açıklığın ortasından geçiyordu. Önce sünger gibi toprak ve ufalanan taşların arasındaki derin yatakta köpük köpük akıyor, sonra da çatlak kayalardan oluşan zeminden, yara doğru iniyordu.
Su, basamakları küçük çağlayanlar halinde iniyor ve sürüyle güzel, titrek gökkuşağı oluşturuyordu. Yarın ötesinde harika, derin bir vadi uzanıyordu. Burası yine köknarlar ve bu kalabalıkta ölmeyi kabul etmeyen birkaç yaşlı, dev karaağaçla doluydu. Karağaçlar yemyeşil, gür ve yüksektiler. Silahşor vadide bir yangın izi göremiyorsa da arada sırada oralara yıldırım düştüğünü anlıyordu. Ve tek tehlike yıldırım da değildi. Uzak bir geçmişte bu ormanda insanların yaşadığını Roland son haftalarda birkaç kez onların izlerine rastlayarak anlamıştı. Çoğu ilkel şeylerdi. Bu kanıtların çömlek parçaları da vardı. Ateşte pişirilmiş olabilirlerdi. Ve ateş, kendisini yaratan ellerden kaçmaktan hoşlanan kötü bir şeydi.
Resimli kitaplara yakışacak bu manzaranın yukarısında masmavi gökyüzü büyük bir kavis çizmekteydi. Birkaç kilometre ötede kargalar uçarak daireler çiziyor, yaşlı insanlarınkine benzeyen hışırtılı sesleriyle ötüyorlardı. Sanki fırtına yaklaşıyormuş gibi huzursuzdular. Gerçi Roland havayı koklamış ve burnuna yağmur kokusu da gelmemişti.
Silahşor derenin solundaki büyük bir kayanın üzerine altı taş yerleştirmişti. Hepsinde de mika parçacıkları vardı. Öğleden sonraya özgü sıcak güneşte mercek gibi ışıldıyorlardı.
Silahşor, "Son fırsat," dedi. "Eğer kılıf seni çok az da olsa rahatsız ediyorsa bunu bana hemen söylemelisin. Buraya kurşun ziyan etmeye gelmedik."
Susannah ona yan yan, alayla baktı. Silahşor bir an Detta Walker'ı görür gibi oldu. Bu tıpkı puslu güneş ışınlarının bir çelik çubuktan yansımasına benziyordu. "Rahatsız olsaydım ve sana söylemeseydim ne yapardın? Şu küçücük şeylerin altısı da hedefe vurmasaydı? O eski öğretmeninin yaptığı gibi beni tepeüstü sarkıtır mıydın? Onun gibi tokat mı atardın?"
Silahşor gülümsedi. Şu son beş hafta, daha önceki beş yılda yapmadığı kadar gülümsemişti. "Böyle yapamayacağımı sen de biliyorsun. Bir kere o zamanlar çocuktuk... yani henüz erkeklik sınavlarını vermemiş çocuklardık. Bir küçüğü terbiye etmek için tokatlayabilirsin ama..."
Susannah alayla, "Benim dünyamda da daha kibar insanlar çocukların dövülmelerinden hoşlanmazlar," dedi.
Roland omzunu silkti. Öyle bir dünyayı hayal etmek onun için zordu. Büyük Kitapta, "Çocuğu şımartmamak için huş dalını bolca kullan," denilmiyor muydu? Ancak yine de Susannah'nın yalan söylediğini sanmıyordu. "Senin dünyan 'ilerleyip' kaybolmadı. Orada pek çok şey farklı. Öyle olduğunu ben kendi gözlerimle görmedim mi?"
"Gördün sanırım."
"Zaten sen de, Eddie de çocuk değilsiniz. Size öyleymişsiniz gibi davranmam yanlış olur. Eğer sınav gerekiyorsa, hepsini geçtiniz."

Roland söylememesine rağmen kumsaldaki olayın nasıl sona erdiğini düşünüyordu. Hantal Istanavarlar onu ve Eddie'yi kesip biçerek birer iskelete dönüştürmeden önce Susannah onlardan üçünü cehenneme yollamıştı. Şövalye, kadının da ona bir gülümseyişle karşılık verdiğini görünce onun da aynı şeyi hatırladığını düşündü.
"Ben doğru dürüst ateş edemezsem ne yaparsın?"
"Sadece bakarım. Bence yeterli olur."
Kadın bu sözleri düşündü, sonra da başını salladı. "Olabilir." Tekrar silah kayışını yokladı. Bu koltukaltına takılan kılıflarınkine benzeyen biçimde göğsünün üzerinden geçiyordu. (Roland bunu, 'dok işçisi tutuşu,' diye nitelendiriyordu.) Kayış önce basitmiş gibi görünüyordu ama bunu uygun biçime sokmak için uzun haftalar boyunca denemeler ve epeyce de düzeltmeler yapmıştı. Kayış ve sandal ağacından yapılma aşınmış kabzası çıkan tabanca, bir zamanlar Silahşor'undü. Eski, yağlanmış kılıfı sağ kalçasının üzerine bağlardı. Roland son beş haftalık sürede kılıfın artık bir daha oradan sarkmayacağını yavaş yavaş anlamıştı. İstanavarlar yüzünden artık silahı sol eliyle kullanıyordu.
Roland tekrar, "Kayış nasıl?" diye sordu.
Susannah bu kez ona bakarak güldü. "Roland, bu eski kayış bundan daha fazla rahat olamaz. Şimdi ateş etmemi istiyor musun? Yoksa burada oturup şuradan gelen karga müziğini mi dinleyeceğiz?"
Silahşor gerilimi hissetti. Sanki derisinin altında kıvıl kıvıl solucanlar oynaşıyordu. Herhalde Cort da bütün o sert ve öfkeli tavırlarına rağmen, böyle durumlarda aynı şeyleri hissediyordu diye düşündü. Susannah'nın başarılı olmasını istiyordu. Buna ihtiyacı vardı. Ama bunu ne kadar çok istediğini ve ihtiyaç duyduğunu belli etmek bir felakete neden olabilirdi.
"Bana dersini tekrarla, Susannah."
Kadın yapay bir öfkeyle içini çekti... Ama konuşmaya başlarken gülümsemesi silinmişti. Güzel, siyah yüzünde ciddi bir ifade belirdi. Ardından Roland, Susannah'nın dudaklarından o eski cevapların döküldüğünü duydu. Ama genç kadın onları yenileştiriyordu. Silahşor o sözleri günün birinde bir kadından duyacağını hayal bile etmemişti. Ne kadar da doğal geliyordu insana bu... Ama ayrıca çok garip ve tehlikeliydi de...
"Elimle nişan almıyorum. Eliyle nişan alan biri babasının suratını unutmuş demektir.
"Gözümle nişan alıyorum.
"Elimle ateş etmiyorum. Eliyle ateş eden biri babasının suratını unutmuş demektir.
"Ben kafamla ateş ediyorum.
"Silahımla öldürmüyorum..." Susannah duraklayarak kayanın üzerindeki mikalar yüzünden ışıldayan taşlan işaret etti. "Ben zaten kimseyi öldürecek değilim. Onlar küçücük taşlar."
Yüzündeki biraz gururlu ve biraz da yaramazca ifadeden Roland'ın kendisine sinirlenmesini, hatta öfkelenmesini beklediği anlaşılıyordu. Ancak Silahşor, genç kadını izlediği yoldan çoktan geçmişti. Silahşor yamaklarının kavgacı ve neşeli, sinirli ve huysuz olduklarını, en olmayacak anda dişlerini göstermeye kalkıştıklarını hiç unutmamıştı... Hem beklenmedik bir yeteneği olduğunu da fark etmişti. Öğretebiliyordu. Dahası, öğretmekten hoşlanıyordu. Arada sırada Cort için de aynı şeyin söylenip söylenemeyeceğini düşündü. Galiba Cort da aynı şeyleri hissetmişti.
Şimdi başka kargalar da çığlıklar atmaya başlamışlardı. Bu sesler arkalarındaki ormandan geliyordu. Roland'ın kafasının bir yanı kargaların seslerinin artık huysuz değil, telaşlı olduğunu fark etti. Kuşlar ürkmüş ve beslendikleri şey neyse ondan uzaklaştırılmışlardı. Ancak Silahşor'un ürken bir grup kargadan daha önemli şeyleri düşünmesi gerekiyordu. O yüzden bu bilgiyi kafasının bir yanına yerleştirdi ve dikkatini tekrar Susannah'ya verdi. Bir yamak konusunda başka türlü davranmak onu dişlerini tekrar göstermeye ve bu kez hiç de şakacı olmayan bir tavırla kendisini ısırmaya davet etmek olurdu. O zaman kim suçlanırdı? Öğretmenden başka kim? Sonuçta Silahşor, Susannah'yı ısırması için eğitmiyor muydu? İkisini ısırabilmeleri için eğitmiyor muydu? Silahşor bu değil miydi zaten? Törenin birkaç Öfkeli satırını attığınız, soru ve cevabın birkaç sert notasını susturduğunuz zaman geride bu kalmıyor muydu? O, emir üzerine ısırmak için eğitilmiş bir şahin-insan değil miydi?
Roland, "Hayır," dedi. "Onlar taş değil."
Susannah kaşlarını hafifçe kaldırarak tekrar gülümsemeye başladı. Roland'ın ağır ağır davrandığı ya da huysuzluk ettiği zaman yaptığı gibi patlamayacağını anlamıştı. (Ya da hiç olmazsa Silahşor henüz böyle bir şey yapmayacaktı.) Genç kadının gözlerinde Roland'a her zaman Detta Walker'ı hatırlatan, çeliğe çarpan güneşin ışıltısına benzer o alaylı ifade belirdi. "Öyle mi?" Hâlâ Silahşor'a dostça takılıyordu. Ama Roland izin verse bunun kızgın bir hal alacağını seziyordu. Kadının sinirleri gerilmişti, heyecanlıydı. Tırnaklarını yarı yarıya çıkarmıştı.
Roland da alaya yine alayla cevap verdi. "Öyle ya." O da gülümsemeye başlıyordu. Ama gülüşü neşesizdi. "Susannah, o beyaz köpekleri anımsıyor musun?"
"Oxford Town'daki beyaz köpekleri mi?" Genç kadın artık gülümsemiyordu.
"Beyaz köpeklerin sana ve arkadaşlarına neler yaptıklarını da hatırlıyor musun?"
Susannah, "O ben değildim," dedi. "Başka bir kadındı." Somurtmuş, bakışları bulanıklaşmıştı. Silahşor bu ifadeden nefret ediyorsa da yine de memnundu. Uygun ifadeydi bu. Çıraların alev aldığını ve yakında kütüklerin de tutuşacaklarını açıklayan ifade.
"Evet. O sendin. İster hoşuna gitsin, ister gitmesin o Sarah Walker Holmes'un kızı Odetta Susannah Holmes'du. Şimdiki halinle değil. Eski halinle. Su hortumlarını hatırlıyor musun, Susannah? Altın dişleri anımsıyor musun? Oxford da o hortumları size çevirdikleri zaman o altın dişleri görmüştün. Güldükleri zaman nasıl ışıldadıklarını hatırlıyor musun?"

Susannah o uzun gecelerde kamp ateşi sönmeye dururken bunları ve başka birçok olayı anlatmıştı. Silahşor her şeyi anlamamış ama yine de dikkatle dinlemişti. Tabii hepsini belleğine yerleştirmişti. Ne de olsa acı da bir araçtı. Bazen en iyi araç.

"Nen var senin, Roland? Neden o süprüntüleri bana hatırlatıyorsun?" Şimdi somurtkan Susannah'nın gözlerinde tehlikeli bir parıltı vardı.

Bu Roland'a uysal Alain öfkelendiğinde gözlerinde beliren anlamı hatırlattı. Sonra yavaşça, "İşte ilerideki taşlar o adamlar," dedi. "Seni bir hücreye kapatarak, üstüne pislemeye zorlayan o serseriler. Köpekli, elleri sopalı o adamlar. Sana, 'Zenci fahişe,' diye bağıranlar." Taşları işaret ederek parmağını soldan sağa doğru kaydırdı. "İşte şu göğsünü çimdikleyerek gülen serseri. Bu da, makatına bir şey saklayıp saklamadığını anlamak için bakmaları gerektiğini söyleyen köpek. Bu da sana, 'Beş yüz dolarlık kılık giymiş şempanze,' diye bağıran. Bu da copunu tekerlekli iskemlenin parmaklarında durmadan dolaştıran ve sonunda bu sesin seni çıldırtacağını düşünmene neden olan hayvan. Şu da arkadaşın Leon'dan, 'Solcu homo,' diye söz eden herif. Ve Susannah, en sondaki de Jack Mort... Orada. Şu taşlar, işte o adamlar."

Genç kadın şimdi hızlı hızlı soluyor, göğsü Silahşor'un kurşunlarla ağırlaşmış olan fişekliğinin altında kısa sarsılmalarla kabarıp iniyordu. Artık Roland'a bakmıyordu. Gözlerini mikayla ışıldayan taşlara dikmişti. Arkalarında, biraz uzakta bir ağaç çatırdayarak devrildi. Yine kargalar gökyüzünde bağırıştılar. İkisi de artık oyunluktan çıkmış olan oyuna dalmışlardı, durumu fark etmediler.

Susannah, "Ah, öyle mi?" diye soludu. "Öyle mi?"

"Öyle. Şimdi dersini tekrarla, Susannah Dean ve hata yapma."

Kelimeler Susannah'nın dudaklarından bu kez küçük buz parçaları gibi döküldü. Sağ eli tekerlekli sandalyenin dirsek dayanacak yerinde, boşta çalışan bir motor gibi hafifçe titriyordu.

"Elimle nişan almıyorum. Eliyle nişan alan biri babasının suratını unutmuş demektir."

"Gözümle nişan alıyorum."

"İyi."

"Elimle ateş etmiyorum. Eliyle ateş eden biri babasının suratını unutmuş demektir."

"Ben kafamla ateş ediyorum."

"Bu her zaman böyle olmuştur, Susannah Dean."

"Silahımla öldürmüyorum. Silahıyla öldüren biri babasının suratını unutmuş demektir.

"Ben, kalbimle öldürüyorum."

Roland, "O halde onları babanın hatırı için ÖLDÜR!" diye bağırdı. "HEPSİNİ ÖLDÜR!"

Genç kadının sandalyenin dirsek dayanacak yerinden kalkıp Roland'ın altıpatlarının kabzasına hızla uzanan eli sadece bulanık bir gölge gibi gözüktü. Susannah bir saniyede silahı çekti. Sol elini indirdi. Bir an kuşunun kanat çırpışları kadar zarif ve hızlı hareketlerle horozu indirdi. Altı el ateş ederken gürültü vadide yankılanıyordu. Kayanın üstünde dizilmiş olan altı taştan beşi parçalanarak dağıldı.

Bir an ikisi de konuşmadılar. Neredeyse soluk bile almıyorlardı. Yankılar ileri geri kayarak hafifledi. Kargalar bile susmuşlardı. Hiç olmazsa o sırada.

Silahşor sessizliği ifadesiz bir sesle söylediği ama garip bir biçimde vurguladığı üç kelimeyle bozdu. "Bu çok iyi."

Susannah elindeki silaha, onu daha önce hiç görmemiş gibi baktı. Namlusundan ince bir duman, bu rüzgârsız sessiz yerde dimdik yükseliyordu. Sonra genç kadın silahı, göğsünün altındaki kılıfına yavaşça soktu. Sonunda da, "İyi ama kusursuz değil," dedi. "Birini ıskaladım."

"Öyle mi?" Roland kayaya doğru giderek son kalan taşı aldı baktı, sonra da genç kadına attı.

Susannah taşı sol eliyle kapıverdi. Silahşor sağ elinin kılıfındaki silahının yakınında olduğunu hoşnutlukla fark etti. Susannah, Eddie'den daha iyi ve doğal bir nişancıydı. Ama bu dersi Eddie kadar çabuk öğrenmemişti. Balazar gece kulübündeki çatışma sırasında yanlarında olsaydı herhalde öğrenirdi. Roland şimdi Susannah'nın bu dersi de sonunda kavramaya başladığını anlıyordu. Genç kadın taşa baktı ve üst köşesinde, bir milim derinliğindeki çizgiyi gördü.

Roland onun yanına gitti. "Taşı sadece çizmişsin. Ama bir çatışmada bazen bu kadarı bile yeterli olur. Birini yaralarsan karşındaki iyi nişan alamaz..." Durakladı. "Neden bana öyle bakıyorsun?"

"Bunun nedenini bilmiyorsun, değil mi? Gerçekten bilmiyorsun?"

"Hayır. Kafan çoğu zaman bana kapalı, Susannah." Roland kendini savunuyor gibi konuşmamıştı.

Genç kadın öfkeyle başını salladı. Susannah'nın kişiliğinde görülen hızlı değişiklikler bazen Roland'ın sinirini bozuyordu. Silahşor'un kafasından geçen şeyleri tümüyle açıklamaktan başka bir şeyi söyleyememesi de Susannah'yı her zaman aynı biçimde etkiliyordu.

Şimdiye kadar kelimeleri böyle olduğu gibi alan bir insanla daha karşılaşmamıştı.

Genç kadın, "Pekâlâ," dedi. "Sana neden öyle baktığımı anlatacağım, Roland. Çünkü bana kötü bir oyun oynadın. Beni tokatlamayacağını, hırçınlaşsam bile tokatlayamayacağım söyledin... Ama bana ya yalan söyledin ya da ahmağın tekisin! Ancak ben senin ahmak olmadığını biliyorum. İnsanlar her zaman elleriyle tokat atmazlar. Benim ırkımdan olan her kadın ve erkek bu konuda tanıklık edebilir. Geldiğim yerde kafiyeli bir söz vardır. 'Sopalar ve taşlar kemiklerimi kırar.'"

Roland cümleyi tamamladı. "... ama alaylar beni hiçbir zaman yaralayamaz."

"Aslında biz bu sözü böyle söylemiyoruz. Ama hemen hemen buna yakın bir şey anlatılır. Yine de nasıl söylersen söyle, saçma bir laf bu. Senin yaptığına boş yere 'dille kırbaçlama,' denir. Sözlerin beni yaraladı, Roland. Şimdi orada durup böyle olacağını bilmediğini mi söyleyeceksin?" Susannah sandalyesinde oturmuş ona öfkeli ama zekice bir merakla bakıyordu.
Roland kim bilir kaçıncı defa, Susannah'nın ülkesindeki beyaz köpekler, tekerlekli sandalyede otursun oturmasın ona saldırdıkları zaman ya çok aptallık etmişler ya da çok cesurca davranmışlar, diye düşündü. Onların arasında dolaştığı için de sorunun cevabının 'cesaret' olmadığını biliyordu.
Silahşor sabırla, "Yaralanacağını düşünmedim," dedi. "Buna aldırmıyorum da. Dişlerini gösterdiğini fark edince ısırmak niyetinde olduğunu anladım. O yüzden dişlerinin arasına bir çomağı sıkıştırdım. Etkili de oldu... Öyle değil mi?"
Susannah'nın yüzünde kırgınlık ve hayret dolu bir ifade belirdi. "Seni köpek!"
Silahşor cevap vereceği yerde kadının tabancasını kılıfından çekip aldı. Sağ elinin geride kalan iki parmağıyla silindiri zorlukla açtı, sol eliyle silahı doldurmaya başladı.
"Seni küstah, kendini bir halt sanan..."
Roland yine aynı sabırlı tavırla, "Isırman gerekiyordu," diye açıkladı. "Öyle olmasaydı, gerektiği gibi ateş edemezdin. Gözün, kafan ve kalbin yerine, elini ve silahını kullanırdın. Bu bir hile miydi? Yoksa küstahça bir şey mi? Hiç sanmıyorum. Bence aslında kalbinde küstahlık olan sendin, Susannah. Bence oyun oynamaya hazırlanan da sendin. Bu beni üzmüyor. Tersine. Dişleri olmayan bir silahşor, silahşor değildir."
"Kahretsin! Ben silahşor değilim ki!"
Roland bu sözlere aldırmadı. Susannah bir silahşor değilse, o zaman kendisi de bir Billy-Ahmak'tı. "Bir oyun oynuyor olsaydık, belki başka türlü davranırdım. Ama bu bir oyun değil. Bu..." Sağlam elini alnına götürerek bir an öyle durdu. Parmaklarının uçlarını sol şakağına dayamıştı. Kadın parmak uçlarının hafifçe titrediğini fark etti.
Usulca, "Nen var, Roland?" diye sordu.
Silahşor elini ağır ağır indirdi. Silindiri döndürüp yerine oturttu ve silahı kadının fişekliğindeki kılıfa soktu. "Hiç..."
"Bir derdin var senin. Bunu fark ettim. Eddie de öyle. Bu, biz kumsaldan ayrılır ayrılmaz başladı. Kötü bir şey var ve gitgide daha da kötüleşiyor."
Silahşor, "Kötü bir şey yok," dedi.
Susannah uzanarak, Roland'3n elini avuçlarının arasına aldı. Öfkesi geçmişti. Hiç olmazsa o an için. İçtenlikle Silahşor'ün gözlerinin içine bakıyordu. "Eddie ve ben... bu bizim dünyamız değil, Roland. Sen olmazsan burada ölüp gideriz. Silahların bize kalır ve onlarla bize ustalıkla öğrettiğin gibi ateş de ederiz. Ama yine de ölürüz. Biz... biz sana güveniyoruz. Onun için bana ne olduğunu söyle. İzin ver de sana yardıma çalışayım. İkimiz de yardım edelim."
Roland kendini tümüyle anlayan ya da anlamak isteyen bir erkek değildi. Kendini tahlil etmek bir yana, durumunu anlama kavramı bile ona yabancıydı. Onun yöntemi hızla harekete geçmekti. İçindeki o esrarlı gelişmeleri çabucak dinliyor ve sonra hareket ediyordu. Hepsinin içinde en kusursuz olanı oydu. Oldukça romantik sayılabilecek özü, içgüdü ve faydacılıktan oluşmuş son derecede basit bir kutuya kapatılan bir erkek. Roland şimdi de içine çabucak bir göz attı ve Susannah'ya her şeyi anlatmaya karar verdi. Bir derdi vardı onun, ah evet! Evet ya! Kafasına bir şeyler oluyordu. Kendi doğası kadar basit ve bu tabiatının onu zorladığı gezginci yaşam kadar da acayip bir şey.
Silahşor, "Sana derdimin ne olduğunu anlatacağım, Susannah," demek için ağzını açtı. "Bunu sana üç sözcükle açıklayacağım. Ben çıldırmak üzereyim." Ama o başlayamadan ormanda bir ağaç daha devrildi. Korkunç bir çatırtı ve gürültü duyuldu. Bu kez devrilen ağaç daha yakındaydı. Ancak bu defa adamla kadın ders adı altında gizlenen bir irade savaşına da girişmemişlerdi. İkisi de gürültüyü duydular. İkisi de kargaların bunu izleyen telaşlı çığlıklarını işittiler. İkisi de ağacın kamplarının yakınında devrildiğini anladılar.
Susannah sesin geldiği tarafa bakmıştı. Sonra üzüntüyle irileşmiş olan gözlerini tekrar Silahşor'un yüzüne dikerek, "Eddie!" dedi.
Arkalarındaki ormanın koyu yeşil derinliklerinden bir haykırış yükseldi. Öfke dolu müthiş bir haykırış. Bir ağaç daha devrildi. Sonra bir tane daha. Silahşor, kuru tahta, diye düşündü. Ölmüş ağaçlar.
"Eddie!" Susannah'nın sesi bu sefer bir çığlıktan farksızdı. "O neyse, Eddie'nin yakınında!" Elleri iskemlesinin tekerleklerine doğru adeta uçtu ve zorlukla iskemleyi çevirmeye başladı.
"Bunun için zamanımız yok!" Roland genç kadını koltuklarından kavrayarak kaldırdı. Daha önce de tekerlekli sandalyenin ilerleyemediği yerlerde Susannah'yı taşımıştı. İki erkek de yapmışlardı bunu. Ama genç kadın Silahşor'un o aklın almayacağı, amansızca hızı yüzünden yine şaşırdı. Bir an tekerlekli sandalyesindeydi. Onu, 1962 yılının sonbaharında tıp malzemeleri satan en iyi mağazadan almıştı. Bir saniye sonra Susannah tıpkı bir 'amigo' gibi Roland'ın omuzlanndaydı. Kaslı baldırları genç adamın boynunun yanlarını kavramıştı. Roland ellerini kaldırmış, avuçlarını kadının sırtına dayamıştı. Silahşor omuzlarında Susannah'yla koşmaya başladı. Patlamış botlarıyla, kadının sandalyesinin tekerleklerinin açtığı izlerin arasından çam iğnelerine basarak koşuyordu.
Sonra, "Odetta!" diye bağırdı. Bu gerilimli anda kadını ilk adıyla çağırmıştı. "Tabancayı düşürme! Babanın hatırı için!" Şimdi ağaçların arasından seyirtiyordu. Roland adımlarını açarken gölge-danteller ve güneş ışınlarından oluşan parlak zincirler üzerlerinden kayıyordu. Şimdi bayır aşağı iniyorlardı. Susannah kendine çarparak Silahşor'ün sırtından düşmesine neden olacak bir dala engel olmak için sol elini kaldırdı. Aynı anda sağ elini Roland'ın çok eski revolverinin kabzasına atarak onu kavradı.

Bir buçuk kilometre, diye düşünüyordu. Bir buçuk kilometre koşarak ne kadarda aşılır? Onun bu temposu ne kadar sürer? Roland yerdeki çam iğnelerinin üzerinde kaymamayı başarırsa yol fazla uzun sürmez. Tanrım, ona bir şey olmasın! Eddie'me bir şey olmasın!
Susannah o göremedikleri hayvanın kendisine cevap verir gibi yine çığlık attığını duydu. O müthiş ses gökgürültüsünden farksızdı. Bir felaket habercisiydi.

Bir zamanlar Büyük Batı Ormanı diye bilinen ağaçlıktaki en iri ve en yaşlı yaratık oydu. Ayı, Dış-Dünyanın bilinmeyen loş derinliklerinden, gezginci, zalim bir kral gibi çıktığı sırada Roland'ın vadide gördüğü o dev karaağaçlardan çoğu yerden fışkıran fidanlar gibiydiler.
Bir zamanlar Eski İnsanlar yaşamıştı Batı Ormanında. (Roland son haftalarda zaman zaman onlardan kalan şeyleri bulmuştu.) Ve Eski İnsanlar her zaman bu ölümsüz, dev ayıdan korkmuşlardı. Geldikleri yeni topraklarda yalnız olmadıklarını ilk anladıkları zaman onu öldürmeye çalışmışlardı. Okları hayvanı öfkelendirmiş ama ona ciddi bir zarar verememişti. Ayı ormandaki diğer hayvanlar gibi bu işkencenin kaynağı konusunda şaşırmamıştı da. Batıda kum tepelerindeki inlerde yaşayıp yavrulayan yırtıcı ve vahşi diken-kedileri bile kaynağı bilemiyorlardı. Ama bu ayı, okların nereden geldiğini çok iyi biliyordu. Biliyordu. Ve tüylü postunun altındaki ete saplanan her oka karşı Eski İnsanlardan üçünü, dördünü ve hatta bazen altısını kapıyordu. Daha çok çocukları tercih ediyordu. Onları bulamazsa kadınları yakalıyor, cengâverleri aşağı görüyordu. Müthiş bir hakaretti bu.
Sonunda Eski İnsanlar onun gerçek karakterini öğrenirken ayıyı öldürme çabalarından da vazgeçtiler. Aslında o ayı kılığına girmiş bir şeytandı. Ya da bir tanrının gölgesi. Eski İnsanlar ona Mir adını taktılar. Bu 'dünyanın altındaki dünya' anlamına geliyordu. Ayı yirmi bir metre boyundaydı. Ve Batı Ormanına on sekiz ya da daha fazla yüzyıl kimse itiraz etmeden hakim olduktan sonra şimdi ölüyordu. Belki de ölümüne neden olan başlangıçta yediği ya da içtiği şeylerden kaptığı zararlı bir organizmaydı. Belki de yaşlılıktı. Ama galiba aslında bu ikisinin bir karışımıydı. Neden önemli değildi. Önemli olan sonuçtu. Hızla çoğalan asalaklardan oluşan bir grup o müthiş beynini kemiriyordu. Kafası iyi çalışan, zalim Mir uzun yıllar sonra çıldırmıştı.
Ayı ormana yine insanların girmiş olduklarını biliyordu. Ormanın kralı oydu. Ağaçlık arazi geniş olmasına rağmen hiçbir şey ayının dikkatinden uzun süre kaçmıyordu. Mir yeni gelenlerden uzaklaşmıştı. Ama korktuğu için değil sadece onlarla bir işi olmadığı için. Yeni gelenlerin de onunla bir işleri olmadığı gibi. Sonra asalaklar onu tekrar kemirmeye başlamış ve Mir'in deliliği artmıştı. Bu yüzden artık ormana yine Eski İnsanların geldiklerine inanıyordu. O tuzak kuran, ormanı yakan yaratıklar dönmüşlerdi. Eskisi gibi zararlar vereceklerdi. Mir yeni gelenlerin kampından kırk beş kilometre kadar ötedeki son ininde yatarken, her şafakta bir akşam önce güneş batarkenkinden daha hastaydı. Bu yüzden Eski İnsanların sonunda zararlı olabilecek bir şey bulduklarına inanmaya başlamıştı. Zehirdi bu.
Mir bu kez önemsiz bir yara için intikam almaya gelmemişti. Zehir onu iyice etkilemeden Eski İnsanların hepsini birden ortadan kaldırmaya karar vermişti... Şimdi ormanda ilerlerken artık kafası hiç çalışmıyordu. Sadece kafasının gerisinde kızıl bir öfke kalmıştı. Tepesindeki şeyin çatallı vızıltısı. Kulaklarının arasındaki bir zamanlar işini düzgünce, sessizce yapan ve şimdi sadece dönüp duran şey. Bir de onu dosdoğru üç yolcunun kamplarına götüren ve garip bir biçimde keskinleşmiş olan koku alma duyusu.
Asıl adı Mir değil de başka bir şey olan Ayı ormanda ayaklı bir bina gibi ilerliyordu. Kızılımsı kahverengi gözlü, tüylü bir kule gibiydi. Bu gözler ateş ve çılgınlıkla parlıyordu. Şimdi kırık dallar ve çam iğnelerinin taç gibi sardığı dev kafasını durmadan, sağa sola çeviriyordu. Arada sırada boğuk boğuk ama gürültüyle aksırıyordu. "HAAP-ŞUUU!" Ve sümükler akan burun deliklerinden kıvıl kıvıl beyaz asalaklardan oluşan bulutlar fırlıyordu. Ayı doksan santim boyunda tırnakları olan pençeleriyle ağaçları parçalıyordu. Arka ayaklarının üstünde yürüyor, ağaçların altındaki yumuşak, kara toprakta derin izler bırakıyordu. Taze belesan ve eski, ekşi pislik kokuyordu.
Kafasının tepesindeki şey dönüyor ve gıcırdıyordu. Gıcırdıyor ve dönüyordu.
Ayı hemen hemen dümdüz ilerlemekteydi. Onu ormanına dönme cüretini gösteren, kafasını koyu yeşil bir acıyla doldurmaya cesaret eden yaratıkların kampına götürecek bir çizginin üzerinde gidiyordu. Eski İnsanlar ya da Yeni İnsanlar öleceklerdi. Mir ölü bir ağaca rastladığı zaman düz yolundan çıkarak onu deviriyor, ağaç devrilirken çıkan kuru, patlamayı andıran gürültü hoşuna gidiyordu. Çürümüş ağaç boylu boyunca topraklann üzerine yattığı ya da bir başkasına dayanıp kaldığı zaman Ayı da uçuşan yongalar yüzünden puslanan eğrilemesine güneş ışığında yürüyordu.
Eddie Dean iki gün önce tekrar tahta oymaya başlamıştı. On iki yaşından beri ilk kez deniyordu bunu. Tahta oymaktan zevk aldığını hatırlıyor, bu işde yetenekli olduğuna inanıyordu. Her şeyi tümüyle hatırlayamasa da öyle olduğunu gösteren hiç olmazsa belirgin bir kanıt vardı: ağabeysi onun tahta oymasından nefret ederdi.
Henry, "Ah, şu hanım evladına bakın," derdi... "Bugün ne yapıyorsun bakayım, muhallebi çocuğu? Bir bebekevi mi? O miniminnacık penisin için bir oturak mı? Ah... Ne ŞİRİN, öyle değil mi?"
Henry hiçbir zaman Eddie'ye dosdoğru bir şey yapmasını söyleyemezdi. Ona yaklaşarak, "Şu işi yapmaktan vazgeçer misin, kardeşim?" diyemezdi. "Ah, şu oldukça güzel, ama sen güzel bir şey yaptığın zaman ben endişeleniyorum. Çünkü burada güzel şeyler yapması gereken benim. Ben. Henry Dean. İşte o yüzden, sevgili kardeşim, belirli bazı konularda seninle alay edeceğim. Sana gelip, 'Onu yapma. Bu beni endişelendiriyor,' demeyeceğim. Bu yüzden biraz ahmak olduğumu sanabilirler. Ama seninle alay edebilirim. Çünkü ağabeylerin yaptıklan şeylerden biri de budur. Öyle değil mi? Yani bütün olan bir görüntünün parçası gibi. Sana takılacak ve alay edeceğim. Sen bu işten VAZGEÇİNCEYE KADAR damanna basacağım. Tamam mı?"

Aslında tamam değildi. Hiç değildi. Ama Dean'lerin evinde genellikle her şey Henry'nin istediği gibi olurdu. Ve son zamanlara kadar bu Eddie'ye doğru gibi gelmişti. İyi değil ama doğruymuş gibi. Burada anlayabilen için ufak ama önemli bir fark vardı. Eddie'ye bu durumun doğruymuş gibi gelmesinin iki nedeni olduğu söylenebilirdi. Bunlardan biri üstteki nedendi, diğeri de alttaki neden.
Üstteki neden şuydu: Henry, Bayan Dean işteyken Eddie'ye Göz Kulak Olmak zorundaydı! Devamlı Göz Kulak Olması gerekiyordu. Çünkü vaktiyle bir de Gloria Dean adlı kız kardeş vardı. Kız yaşasaydı Eddie'den dört yaş büyük Henry'den de dört yaş küçük olacaktı. Ama yaşamamıştı. Durumun can alıcı noktası da buydu. Eddie iki yaşındayken kızı sarhoş bir şoför çiğnemişti. Olay sırasında çocuk kaldırımda durmuş seksek oyununu seyrediyordu.
Eddie çocukken Mel Allen, Yankee Beyzbol kanalında maçları ayrıntılarıyla anlattığı sırada, bazen ablasını düşünürdü. Biri gerçekten müthiş bir vuruş yapınca Mel böğürürdü. "Kutsal inek, şu işe bak! SONRA GÖRÜŞÜRÜZ!" Eh, sarhoş, Gloria Dean'in pestilini çıkarmıştı, Kutsal inek, sonra görüşürüz! Gloria şimdi gökyüzündeki üst güvertedeydi. Kız şanssız olduğu ya da New York Eyaleti o sarhoş köpeğin ehliyetini üçüncü kazasından sonra bile elinden almadığı ya da hatta Tanrı eğilerek yerden fıstık aldığı için ölmemişti. Hayır. Bayan Dean'in oğullarına sık sık söylediği gibi, kardeşleri Göz Kulak Olacak biri bulunmadığı için çiğnenmişti.
Henry'nin görevi, Eddie'nin başına böyle bir şey gelmemesini sağlamaktı ve o da bunu yerine getiriyordu. Ama bu iş kolay değildi. Henry'le Bayan Dean başka konularda değilse bile bunda anlaşıyorlardı. İkisi de Eddie'ye Henry'nin güvenini sağlamak için ne çok şeyi feda ettiğini söylüyorlardı. Henry, Eddie'yi sarhoş sürücülere, soygunculara ve uyuşturucu bağımlılarına karşı koruyordu. Hatta belki de uzaylılara karşı da korumaya çalışıyordu. Bu uzaylılar yukarı güvertenin etrafında dolaşıyor olabilirlerdi. Sonunda UFO'larından çıkarak nükleer güçlü jet-kayaklarıyla aşağıya inmeye ve Eddie Dean gibi küçük çocukları kaçırmaya karar verebilirlerdi. Henry bu ağır sorumluluk yüzünden zaten endişeli olduğu için onu büsbütün endişelendirmek de hiç doğru değildi. Eddie, Henry'i sinirlendirecek bir şey yaparsa hemen hatasını düzeltmek zorundaydı. Eddie böylece durmadan ona Göz Kulak Olan Henry'e borcunu öderdi. Olaya bu açıdan baktığınız zaman bazı şeyleri Henry'den daha iyi yapmanın haksızlık olduğunu da anlardınız.
Sonra alttaki neden vardı. (Dünyanın altındaki dünya gibi bir şey.) Bu neden daha güçlüydü. Çünkü hiçbir zaman açıklanamazdı. Eddie her konuda Henry'den daha iyi olmamalıydı. Çünkü Henry aslında hiçbir konuda başarılı değildi... Tabii Eddie'ye Göz Kulak Olmak dışında.
Henry, Eddie'ye oturdukları apartmanın yakınındaki çocuk parkında basketbol oynamasını öğretti. Apartman betondan örülmüş bir dış mahalledeydi. Manhattan'ın kuleleri ufukta yükseliyordu. Ve burada Yardım Çeki de kraldı. Eddie, Henry'den sekiz yaş küçük ve daha ufak tefekti. Ama ağabeysinden çok daha hızlıydı. Basketbola doğal bir yeteneği vardı. Elinde topla girintili çıkıntılı çatlak beton oyun sahasına çıktığında hareketler sanki sinir uçlarını kavururdu. Daha hızlıydı ama bu önemli sayılmazdı. Önemli olan şuydu: Henry'den daha iyiydi o. Bazen katıldıkları maçların sonuçlarından durumu anlamasaydı bile Henry'nin öfkeli bakışları ona her şeyi açıklardı. Daha sonra eve giderlerken Eddie'nin kolunun yukarı kısmına indirdiği sert yumruklardan da. Bu yumruklar sözümona Henry'nin küçük şakalarıydı. Henry neşeyle, "Bu ikisi, irkildiğin için!" diye bağırırdı. Sonra başparmağını kaldırarak Eddie'ye vururdu. "Şak! Şak!" Ama bunlar şakaya benzemekten çok bir uyarıyı andırırlardı. Henry sanki böylece, "Potaya koşarken beni engelleyip aptal durumuna düşürme kardeşim," derdi. "Sana Göz Kulak Olduğumu unutma."
Bu okuma... beyzbol... çember çevirme... matematik için de geçerliydi. Hatta bir kız oyunu olan ip atlamak için de. Eddie'nin bütün bu konularda daha iyi olduğu ya da iyi olabileceği gizlenmesi gereken bir sırdı. Çünkü Eddie küçük kardeşti. Çünkü Henry ona Göz Kulak Oluyordu. Ancak alttaki nedenin en önemli bölümü en basitiydi: Bütün bunların gizlenmesi gerekiyordu. Çünkü Henry, Eddie'nin ağabeysiydi. Ve Eddie ona tapıyordu.
İki gün önce, Susannah bir tavşanın derisini yüzer ve Roland da akşam yemeğini hazırlarken, Eddie kampın hemen güneyindeki ağaçlığa girmişti. Orada taze bir kütükten uzanan acayip biçimli bir çıkıntı görmüş ve garip bir duyguya kapılmıştı. Galiba herkesin 'Deja vu' dediği şeydi bu. Eddie gözleri çıkıntıya dikili öyle durmuştu. Bu kötü yapılmış bir kapı tokmağına benziyordu. Genç adam ağzının kuruduğunun hayal meyal farkındaydı.
Eddie birkaç saniye sonra kütükten uzanan çıkıntıya bakarken Henry'le oturdukları apartmanın arkasındaki avluyu düşündüğünü fark etmişti. Kabaetlerinin altındaki sıcak beton, geçidin köşesindeki yığından gelen keskin çöp kokusu. Bu anıda sol elinde bir tahta parçası vardı. Sağ elindeyse evyenin yanındaki çekmeden aldığı bir mutfak bıçağı. Kütükten uzanan çıkıntı Eddie'ye tahta oymaya delicesine âşık olduğu o kısacık süreyi anımsatmıştı. Ancak bu anı öyle derinlere gömülmüştü ki, genç adam önce bunun ne olduğunu anlayamamıştı.
Eddie'nin tahta oyma konusunda en çok sevdiği şey görmekti. Bu daha işe başlamadan olurdu. Bazen bir araba ya da kamyon görüyordun. Bazen da bir kedi ya da köpek. Eddie bir keresinde de bir mamutun suratını görmüştü. Tıpkı Paskalya adasındaki o ürkütücü dev taşlar gibi. Çocuk onları okulda National Geographic dergisinde görmüştü. O yontu gerçekten güzel olmuştu. Önemli olan bir tahtadan, onu kırmadan gördüğün şeyi ne dereceye kadar yaratabileceğini anlamaktı. Hayalindeki şeyi tamı tamına elde edemezdin ama dikkatli davranırsan özelliklerin çoğunu yakalayabilirdin.
Kütüğün yanındaki çıkıntının içinde de bir şey vardı. Eddie, Roland'ın bıçağıyla onun önemli bir bölümünü kurtarabileceğini düşündü. Eddie'nin şimdiye kadar kullandığı en uygun ve keskin bıçaktı o.
Tahtanın içindeki şey sabırla birini bekliyordu. Onun gibi birini! Onun gelmesini ve kendisini salıvermesini bekliyordu. Özgürlüğüne kavuşturmasını... "Ah, şu hanım evladına bakın! Bugün ne yapıyorsun bakayım? Muhallebi çocuğu? Bir bebekevi mi? Yoksa o miniminnacık penisin için bir oturak mı? Ah... Ne Şirin, öyle değil mi?"

Genç adam ani bir utanç duydu. Yanlış bir şeyler vardı. Sırlar her şeye rağmen saklanmalıydı. Ama sonra hatırladı, Eddie. Sonraki yıllarında ünlü bir filozof ve büyük bir kokainman olan Henry Dean'in ölmüş olduğunu tekrar hatırladı. Bunları düşündükçe şaşırtma gücünü hâlâ kaybetmemiş olduğunu anlıyordu. Bu olay Eddie'yi de değişik biçimlerde etkiliyor, bazen üzüntü, bazen suçluluk hissediyordu. Bazen da öfke. Ve bugün, o olay Eddie'yi (dev ayının ormandaki yeşil koridorlardan hızla fırlamasından iki gün önce) şaşırtıcı bir biçimde etkiledi. Artık rahatlamıştı, müthiş bir sevinç duydu. Özgürdü artık.

Eddie, Roland'ın bıçağını ödünç aldı. Onunla kütükteki çıkıntıyı dikkatle oyarak çıkardı. Sonra kampa dönerek bir ağacın altına oturdu. Odun parçasını bir o yana çeviriyordu, bir bu yana. Onun üzerine değil, içine bakıyordu.

Susannah tavşanını temizlemişti. Etleri ateşin üzerindeki tencereye attı. Deriyi iki çubuğun arasına gerdi ve Roland'ın çantasından aldığı ham deriden şeritlerle bağladı. Eddie akşam yemeğinden sonra deriyi kazıyarak temizlemeye başlayacaktı. Susannah elleriyle kollarını kullanarak sırtını yüksek, yaşlı bir çam ağacına dayamış olan Eddie'nin yanına kaydı. Roland kamp ateşinin yanında herkesin bilmediği bazı otları ezerek tencereye atıyordu. Herhalde çok lezzetli otlardı.

"Ne yapıyorsun, Eddie?"

Genç adam tahta parçasını arkasına saklamak için duyduğu gülünç isteği yendi. "Hiç. Bir şey oyabileceğimi düşündüm." Bir an durdu sonra da ekledi. "Ama bu işde pek usta değilim." Sanki genç kadını buna inandırmaya çalışıyormuş gibi konuşmuştu.

Susannah şaşkın şaşkın ona baktu Tam bir şey söyleyecekken vazgeçti ve sadece omzunu silkerek Eddie'yi yalnız bıraktı. Genç adamın tahta yontarak biraz oyalanmaktan neden utandığını anlayamamıştı. Babası her zaman yapardı bunu. Ama bu konuşulması gereken bir konuysa, herhalde Eddie zamanı gelince ona açıklayacaktı.

Eddie suçluluk duygusunun yararsız ve budalaca şeyler olduklarını biliyordu. Ama bu işi Susannah'yla Roland kampta değillerken daha rahatlıkla yaptığının da farkındaydı. Eski alışkanlıkların bazen kolay kolay ölmedikleri anlaşılıyordu. Eroini yenmek, çocukluk alışkanlıklarını yenmekten çok daha kolaydı.

Onlar kamptan ayrıldıkları, avlandıktan ya da bir şeyler vurdukları veya Roland'ın acayip derslerini yaptıkları zaman Eddie de tahtasını şaşılacak bir ustalık ve gitgide artan bir zevkle yontuyordu. Evet, o şekil odun parçasının içinde gizliydi gerçekten de. Bu konuda yanılmamıştı. Basit bir şeydi bu. Roland'ın bıçağı da onu garip bir hızla özgürleştiriyordu. Eddie hemen hemen bütün biçimi oyabileceğini düşünüyordu. Ve bu da bir sapanın pratik bir silah olabileceği anlamına geliyordu. Roland'ın büyük revolverlerinin yanında pek önemli sayılmazdı belki. Ama bu yine de onun yaptığı bir şey olacaktı. Onun olan bir şey. Ve bu fikir Eddie'nin çok hoşuna gidiyordu.

İlk kargalar korkuyla bağıraşarak havalandıklarında, Eddie onları duymadı. O çok geçmeden içine bir yay hapsolmuş bir ağaç görebileceğini düşünüyor ve umuyordu.

Eddie ayının yaklaştığını Roland'la Susannah'dan daha önce duydu. Ama çok kısa bir süre önce. Yaratıcı gücün en tatlı ve en kuvvetli olduğu zaman ona eşlik eden o başdöndürücü dikkat yüzünden kendini kaybetmiş gibiydi. Eddie yaşamının önemli bir bölümünü bu güdüleri baskı altında tutarak geçirmişti. Oysa bu seferki onu iyice etkisine almıştı ve Eddie de istekli bir mahkûmdu.

Genç adam o sersemlikten devrilen ağaçların gürültüsünü değil de .45'ligin güneyden gelen gökgürültüsü gibi sesini fark etti. Eddie gülümseyerek başını kaldırdı. Tahta parçacıkları yapışmış eliyle alnına düşen saçları geri itti. O anda, artık yuvaları olan açıklıkta sırtını yüksek bir çam ağacına dayamış oturur ve yeşilimsi altın orman ışıkları yüzünde çizgiler oluştururken gerçekten çok yakışıklıydı. Perçemleri sık sık geniş alnına düşen karışık siyah saçlı bir genç. Ela gözlü, dudakları duygularını yansıtan bir genç.

Eddie'nin bakışları bir an Roland'ın öbür tabancasına kaydı. Bu yakındaki bir daldan, kayışın ucundan sarkıyordu. Genç adam, kendi kendine, Roland bu harika silahlarından biri yanında olmadan bir yere gitmeye başlayalı ne kadar oldu, diye sordu. Bu soru, beraberinde başka iki soruyu sürükledi. Roland kaç yaşında? Beni ve Susannah'yı kendi dünyamızdan ve çağımızdan çekip alan bu adam kaç yaşında? Daha da önemlisi onun nesi var?

Susannah bu konuyu açacağına söz vermişti... Tabii iyi ateş eder ve Roland'ı sinirlendirmezse. Eddie, Silahşor'ün genç kadına açılacağını sanmıyordu. Hiç olmazsa başlangıçta. Ama artık o uzun boylu, çirkin adama bir şeyler olduğunu bildiklerini açıklamanın zamanı gelmişti.

Eddie, "Tanrı isterse su da bulunur," dedi. Sonra hafifçe gülümseyerek yonttuğu tahtanın üzerine eğildi. Susannah ve o, Roland'ın basit atasözlerini tekrarlamaya başlamışlardı... Silahşor de onlannkini. Sanki onlar bir bütünün yarılarını oluşturmuştu...

Sonra ormanda, yakınlarda bir yerde bir ağaç devrildi. Eddie hemen ayağa fırladı. Bir elinde yarı şekillenmiş sapan, diğerinde de Roland'ın bıçağı vardı. Açıklıkta, gürültünün geldiği tarafa doğru bakıyordu. Kalbi hızla çarpmaktaydı. Sonunda bütün duyuları uyanmıştı. Bir şey geliyordu. Eddie artık onu duyuyordu. Aldırmadan çalıları çiğneyerek yaklaşan bir şey. Eddie acı acı durumu bu kadar geç kavrayabilmiş olmasına şaştı. Kafasının derinliklerinde hafif bir ses, "İşte böyle olur," dedi. "Bir şeyi Henry'den daha iyi yapmanın cezası bu. Henry'i sinirlendirmenin cezası."

Bir ağaç daha hışırdayarak, çatırdayarak devrildi. Eddie yüksek köknarların arasından biçimsizce uzanan geçide baktığı zaman durgun havada yükselen yonga bulutlarını gördü. Bu bulutların yükselmesine neden olan yaratık birdenbire böğürdü... insanın kanını donduran, öfkeli bir sesti bu.

O her neyse, pek koskocaman bir şey olmalıydı.

Eddie elindeki tahta parçasını attı. Sonra Roland'ın bıçağını solda, dört buçuk metre ötedeki bir ağaca doğru fırlattı. Bıçak havada iki defa döndü, sonra da yarısına kadar tahtaya gömüldü, titriyordu. Eddie, Roland'ın daldan sarkan silahını kaparak horozu açtı.
Durmalı mı, yoksa kaçmalı mıydı?
Ama Eddie artık bu sorunun kendisi için bir lüks olduğunu biliyordu. O nesne sadece dev gibi değil, aynı zamanda çok da hızlıydı. Açıklığın kuzeyinde, ağaçların arasındaki geçitte dev bir şekil belirginleşmeye başlıyordu. En yüksekleri dışında, bütün ağaçların tepesinden bakıyordu. Gürültüyle Eddie'ye doğru gelmekteydi. Gözlerini genç adama dikerken yine haykırdı.
Şimdi başka bir ağaç daha eğiliyor, top sesini andıran bir çatırtıyla kırılıyor ve sonra da toz ve ölü iğnelerden oluşan bulutlar havalanıyordu. İşte Eddie o sırada, "Ah, Tanrım..." diye fısıldadı. "Mahvoldum." Yaratık şimdi doğruca onun durduğu açıklığa doğru geliyordu. King Kong büyüklüğünde bir ayıydı bu. Her adımda yer sarsılıyordu.
Roland birdenbire, "Şimdi ne yapacaksın, Eddie?" diye sordu. "Düşün! Şu ilerideki hayvan konusunda tek üstün tarafın bu. Ne yapacaksın?"
Eddie ayıyı öldürebileceğini sanmıyordu. Belki bir bazuka bu işi görürdü. Ama Silahşor'ün .45'ligi pek değil. Eddie koşabilirdi ama bu hayvanın istediği zaman çok hızlanabileceğini de biliyordu. Genç adam iri ayının ayak parmaklarının altında reçele dönme ihtimalinin yüzde elli kadar yüksek olduğunu tahmin etti.
O halde şimdi ne yapacaktı? Hangisini seçecekti? Orada durup ateş etmeye mi başlayacaktı? Yoksa sanki saçları yanıyormuş ve kabaetleri de tutuşmak üzereymiş gibi koşacak mıydı?
Sonra aklına üçüncü bir seçenek olduğu geldi. Bir ağaca tırmanabilirdi.
Dayanarak oturduğu ağaca doğru döndü. Bu koskocaman, yaşlı bir çamdı. Ormanın bu bölümündeki en yüksek ağaç. İlk dalı iki buçuk metre kadar yukarıda yeşil tüylü bir yeîpaze gibi yere doğru uzanıyordu. Eddie, revolverin horozunu itti ve sonra silahı pantolonunun beline hızla soktu. Dala doğru sıçrayarak onu yakaladı. Kol kaslarını telaşla kastı. Arkasında, açıklığa dalan ayı tekrar böğürdü.
Hayvan yine de genç adamı yakalayacaktı. Eddie Dean'in bağırsaklarını çam ağacının en alt dallarından rengârenk ipler gibi sarkıtacaktı. Eğer yine o aksırık krizlerinden biri tutmasaydı! Ayı kamp ateşinin küllerini tekmeleyerek kara bir buluta dönüştürdü. Sonra adeta iki büklüm olup koskocaman ön pençelerini iri kalçalarına dayadı. Bir an kürk giymiş yaşlı bir adama benzemişti. Nezle olmuş bir ihtiyara. Tekrar tekrar aksmyordu. "HAAP-ŞUUU! HAAAP-ŞUU! HAAP-ŞUU!" Burnundan kümeler halinde asalaklar fırlıyordu. Bacaklarının arasından akan sıcak idrar kamp ateşinin dağılan korlarının hışırdayarak sönmelerine neden oldu.
Eddie kendisine verilen bu ek birkaç saniyeyi ziyan etmedi. Bir maymun gibi ağaca tırmandı. Sadece bir kere durup Silahşor'ün tabancasının hâlâ belinde olup olmadığına baktı. Dehşete kapılmıştı. Öleceğine hemen hemen inanmış gibiydi. (Artık Henry ona Göz Kulak Olmadığı için başka ne bekleyebilirdi?) Ama aynı anda kafasında çılgınca bir kahkaha yankılandı. Ağaca tırmanarak kaçtım, diye düşündü. Ağaca tırmandım. Buna ne dersiniz spor meraklıları? Ayı-zilla yüzünden ağaca tırmandım!
Yaratık tekrar başını kaldırdı. Kulaklarının arasında dönen şey güneş ışığında yanıp sönüyor ve parıldıyordu. Hayvan sonra Eddie'nin tırmandığı ağaca doğru atıldı. Bir pençesiyle iyice yukarıya uzanıp vurmaya çalıştı. Amacı onu bir çam kozası gibi yere düşürmekti. Eddie tam daha yukarıya tırmanırken durduğu dal ayının pençe vuruşuyla koptu. O sırada hayvanın tırnakları Eddie'nin ayakkabılarından birine de geldi. Ayakkabı iki biçimsiz parçaya ayrılarak genç adamın ayağından uçtu.
Eddie, tamam tamam, diye düşündü. İstiyorsan iki ayakkabı da senin olsun, Ayı Kardeş. Kahrolasıca şeyler zaten eskimişlerdi.
Ayı kükreyerek ağaca vururken çamın yaşlı kabuğunda derin yaralar açılıyordu. Bu çiziklerden reçineli, berrak özsuyu akmaya başladı. Eddie yukarıya tırmanmayı sürdürdü. Dallar seyreliyordu artık. Genç adam tehlikeyi göze alarak aşağıya baktı ve ayının bulanık gözlerini gördü. Hayvanın kaldırdığı kafasının aşağısında açıklık, bir hedefe dönüşmüştü. Kamp ateşinin dağılmış külleri de merkezi gösteriyordu.
Eddie, "Beni yakalayamadın, seni kıllı..." diye başladı. Sonra başını kaldırıp ona bakmakta olan ayı aksırdı. Eddie'nin üstüne başına sıcak sümükler sıçradı. İçlerinde binlerce küçük beyaz kurtçuk yüzüyordu. Kurtlar sırsıklam olan adamın gömleğinde, kollarında, boynunda ve suratında telaşla kıvıl kıvıl oynuyorlardı.
Eddie hayret ve tiksintiyle haykırdı. Gözlerini ve ağzını eliyle silmeye çalışırken az daha dengesini kaybediyordu. Neyseki tam zamanında kolunu hemen yanındaki dala dolamayı başardı. Sıkıca tutunarak parmaklarıyla cildini adeta tırmalayarak kurtlu balgamları mümkün olduğu kadar silmeye çalıştı. Çam fırtınaya yakalanmış bir teknenin direği gibi sallanıyordu... Ama yeni beliren pençe izleri Eddie'nin ayaklarını dayadığı daldan hiç olmazsa iki metre aşağıdaydı. Genç adam kurtların ölmekte olduklarını fark etti. Herhalde canavarın vücudundaki mikroplu bataklıklardan çıkar çıkmaz ölmeye başlamışlardı. Bu Eddie'nin kendisini biraz daha iyi hissetmesine neden oldu. Sonra tekrar tırmanmaya başladı. Üç buçuk metre kadar yukarıda yine durdu. Daha fazla tırmanmaya cesaret edemiyordu. Çam ağacının dibinde en aşağı iki buçuk metre çapında olan gövdesi yukarıda ancak otuz beş santim kadardı. Eddie ağırlığını iki dala pay etmişti. Ama onların da ayaklarının altında yay gibi eğildiklerini hissediyordu. Şimdi ormanı ve batıdaki dağların eteklerini kuş bakışı görebiliyordu. Bu manzara aşağılarda dalgalı bir halı gibi uzanıyordu. Başka koşullarda olsa bu manzaranın zevkini çıkarırdı.

Eddie, işte şimdi dünyanın tepesindeyim, anne, dedi kendi kendine. Yine ayının ona doğru kaldırdığı yüzüne baktı ve bir an basit bir şaşkınlık yüzünden kafasındaki bütün belirgin düşünceler kayboldu.
Ayının kafatasından bir şey uzanıyordu. Eddie onu küçük bir radar çanağına benzetti.
Alet sarsıla sarsıla dönüyor ve o sırada güneşin ışınlarını yansıtıyordu. Eddie çanağın tiz çığlığa benzeyen bir ses çıkardığını da duyuyordu. Genç adamın da vaktiyle birkaç eski arabası olmuştu. Kullanılmış araba satılan yerlerin avlularında duran, camlarına köpükle, "İşçiye Özel," yazılı o otomobillerden. Eddie çanaktan yükselen gıcırtının yakında değiştirilmezse takılıp kalacak olan bilye yataklarının sesine benzediğini düşündü.
Ayı uzun uzun, mırıldanırmış gibi homurdandı. Kurtların kaynaştığı sarımsı yoğun bir köpük pençelerinin arasından parça parça döküldü. Eddie o zamana kadar bir delinin suratına hiç bakmamışsa bile şimdi bakıyordu. (Gerçi bir deliye baktığını da düşünüyordu. Dünya çapında bir orospu olan Detta Walker'ın suratını kaç defa görmüştü.)... Ama neyseki ayının yüzü ondan hiç olmazsa dokuz metre aşağıdaydı. O öldürücü tırnaklarıysa en fazla dört buçuk metre yukarıya erişebilirdi. Ve yaratığın açıklığa yaklaşırken öfkesini çıkardığı ağaçların tersine bu çam kurumuş değildi.
Eddie soludu. "Berabere kaldık, tatlım," Ağaç özsuyundan yapışkanlaşmış eliyle alnındaki terleri sildi ve sıvıyı korkunç ayının suratına serpti.
Sonra Eski İnsanların, Mir adını verdikleri yaratık iri ön pençeleriyle ağaca sarılarak onu sarsmaya başladı. Eddie can havliyle gövdeye yapışarak sıkıca tutundu. Gözleri öfkeyle kısılmış ve birer yarığa dönüşmüştü. Çamsa bir sarkaç gibi öne arkaya sallanıyordu.
Roland açıklığın kenarında durdu. Omzuna tünemiş olan Susannah gözlerine inanamıyormuş gibi açıklıkta ileriye doğru bakıyordu. İkisi kırk beş dakika önce kamp yerinden ayrıldıkları sırada Eddie'nin oturduğu ağacın altında şimdi bir yaratık duruyordu. Susannah hayvanı koyu yeşil iğneler ve dalların oluşturduğu perde yüzünden kısım kısım görebiliyordu. Roland'ın diğer silah kayışı canavarın ayaklarından birinin dibinde duruyordu. Susannah kılıfın boş olduğunu fark etti.
"Tanrım..." diye mırıldandı.
Ayı çıldırmış bir kadın gibi çığlıklar atarak ağacı sarsmaya başladı. Şimdi dallar sanki fırtına çıkmış gibi sallanıyorlardı. Susannah'nın bakışları yukarıya doğru kaydı ve tepeye yakın bir yerdeki siyah silueti gördü. Ağaç sallanıp sarsılırken Eddie ağacın gövdesine sarılmıştı. Susannah bakarken genç adamın ellerinden biri kaydı. Eddie tekrar tutunmak için elini telaşla uzattı.
Susannah aşağıya, Roland'a doğru bağırdı. "Şimdi ne yapacağız? Ağacı sarsa sarsa onu düşürecek! Ne yapacağız!"
Silahşor konuyu düşünmeye çalıştı ama yine o tuhaf duyguya kapıldı. Bu artık hiçbir zaman yakasını bırakmıyordu. Ne var ki gerilim durumu daha da kötüleştirmiş gibiydi. Sanki kafatasının içinde iki insan yaşıyordu. Her ikisinin de kendilerine özgü, ayrı ayrı anıları vardı. Onlar kendi hatıralarının doğru olduğunda ısrar ederek tartışmaya başladıkları zaman Roland'a sanki vücudunu ikiye ayırıyorlarmış gibi geliyordu. Silahşor o iki yarımı birleştirmek için çaresizce çabaladı ve başarılı da oldu... Hiç olmazsa o an için.
"O, on ikisinden biri!" diye bağırdı. 'Bekçi'lerden biri! Öyle olmalı! Ama ben onların..."
Ayı tekrar Eddie'ye doğru böğürdü. Şimdi sersemlemiş bir boksör gibi ağaca vuruyordu. Dallar kopuyor ve ayaklarının dibine düşerek karmakarışık bir yığın oluşturuyorlardı.
Susannah bir çığlık attı. "Ne? Cümlenin gerisi nedir?" Roland gözlerini yumdu. Kafasının içinde bir ses haykırıyordu. "Çocuğun adı Jake'di!" Bir başka ses ona bağırdı. "Bir çocuk yoktu ki! Çocuk filan yoktu, bunu sen de biliyorsun!" Roland öfkeyle homurdandı. "İkiniz de defolun!" Sonra da yüksek sesle bağırdı. "Onu vur! Kabaetinden vur onu! O zaman dönerek saldırır! O zaman kafasındaki şeyi görmeye çalış! O..."
Ayı tekrar bir çığlık attı. Ağaca vurmaktan vazgeçerek tekrar sarsmaya başladı. Şimdi gövdenin yukarısından hiç de hayra alamet olmayan çatırtılar, gıcırtılar geliyordu.
Roland tekrar sesini duyurmaya çalıştı. "Galiba o bir şapkaya benziyor," diye bağırdı. "Küçük çelik bir şapkaya! Onu vur, Susannah! Sakın ıskalayayım deme!"
Kadın birdenbire dehşete kapıldı. Dehşet ve başka bir duyguya. Bu o zamana kadar hissedeceğini hiç sanmadığı bir duyguydu. Ezici bir yalnızlık. "Hayır! Iskalayacağım! Bu işi sen yap, Roland!" Fişeklikten Silahşor'ün tabancasını almak için elini uzattı. Silahı adama verecekti.
Roland bağırdı. "Hayır! Yapamam! Açı kötü! Bu işi senin yapman gerekiyor, Susannah! İşte bu gerçek bir sınav. Ve sen bunu geçmelisin!" "Roland..."
Silahşor kadına kükredi. "Yaratık, ağacın tepesini koparmak niyetinde! Bunu anlayamıyor musun?"
Genç kadın elindeki silaha baktı. Sonra da açıklıkta, yeşil iğnelerden oluşan kümeler ve bulutların gizlediği dev ayıya. Sonra bakışları Eddie'ye doğru kaydı. O bir metronom gibi öne arkaya sallanıyordu. Herhalde Roland'ın diğer tabancası ondaydı. Ama Susannah, Eddie'nin silahı kullanmasının imkânsız olduğunu anlıyordu. Denemeye kalkışırsa tünediği daldan fazla olgun bir erik gibi düşerdi. Ayrıca Eddie gereken yere ateş edemeyebilirdi.
Susannah revolveri kaldırdı. Korku yüzünden midesi kasılıyordu. "Beni kımıldatmadan sıkıca tut, Roland. Bunu yapamazsan..."
"Sen benim için endişelenme!"
Genç kadın iki kez ateş etti. Tetiği Roland'ın öğrettiği gibi çekti. Silahın müthiş gürültüsü, ayının ağacı sarsarken çıkardığı sesleri bir kamçının şaklaması gibi yardı. Susannah iki kurşunun da en fazla beş santim aralıkla ayının sol kabaetine girdiğini gördü.

Hayvan hayret, can acısı ve öfkeyle bir çığlık attı. Ön pençelerinden birini dallar ve iğnelerden oluşan sık perdeden çekerek yaralı yerine vurdu. Şimdi tırnaklarından kanlar akıyordu. Sonra bu pençe yine gözden kayboldu. Susannah canavarın kanlı avucunu incelediğini hayal edebiliyordu. Sonra ayı dönerken bir hışırtı, gıcırtı ve çatırtı duyuldu. Hayvan aynı zamanda eğildi ve erişebileceği en büyük hızla koşabilmek için dört ayağının üzerine indi. Susannah ilk defa yaratığın suratını gördü ve kalbi durdu sanki. Hayvanın ağzı ve bumu köpük içindeydi. Öfkeli gözleri birer lamba gibiydi. Ayı, tüylü kafasını önce sağa doğru çevirdi... Sonra da sola doğru... Ve Susannah Dean'in omuzlarında dengeli bir biçimde oturduğu Roland'a gözlerini dikti. Silahşor ayaklarını açmış duruyordu.
Ayı müthiş bir kükremeyle saldırdı.
"DERSİNİ SÖYLE, Susannah Dean ve dürüst ol." Ayı kadınla Silahşor'a doğru hantalca koşmaya başladı. "O bir şapkaya benziyor. Küçük çelik bir şapkaya!" Genç kadın Roland'ın sözünü ettiği şeyi gördü... Ama onu bir şapkaya benzetemedi. Daha çok bir radar çanağını andırıyordu. Susannah'nın, DEW hattının herkesi, Rusların sinsice bir saldırısına karşı nasıl koruduğunun açıklandığı MovieTone haber filmlerinde gördüğü radar çanaklarının küçük bir kopyası gibiydi. Genç kadının daha önce ateş ettiği kayanın üzerine dizilmiş olan taşlardan daha büyüktü. Ama uzaklık daha fazlaydı. Güneşle gölgeler oynuyor ve gözleri aldatıyordu.
"Ben elimle nişan almıyorum. Eliyle nişan alan biri babasının suratını unutmuş demektir.
"Bunu başaramayacağım!
"Elimle ateş etmiyorum. Eliyle ateş eden biri babasının suratını unutmuş demektir.
"Iskalayacağım! Iskalayacağımdan eminim!
"Silahımla öldürmüyorum.
"Silahımla öldürmüyorum. Silahıyla öldüren biri..."
Roland kükredi. "Onu vur! Susannah, vur onu!"
Genç kadın tetiği henüz çekmemişti ama kurşunun hedefe vurduğunu gördü. Ona namludan hedefe, Susannah'nın o müthiş kurşunun yerini bulma isteği yol gösteriyordu. Sadece kalbindeki o istek. Ne fazlası, ne de azı. Bütün korkusu kayboldu. Geride sadece korkunç bir soğukluk kaldı. Sonunda Susannah, o da böyle hissediyor, diye düşünecek kadar zaman buldu. Tanrım! Buna nasıl dayanabiliyor?
Genç kadın, "Ben kalbimle öldürürüm, aşağılık köpek," dedi ve Silahşor'un tabancası elinde kükredi.
O gümüş gibi şey ayının kafatasına sokulmuş olan çelik çubuğun üzerinde dönüyordu. Susannah'nın kurşunu onun tam ortasına isabet etti ve radar çanağı ışıltılı yüz parçaya ayrıldı. Çubuksa birdenbire çatırdayan mavi alevler içinde kaldı. Sanki bir ağ oluşturdu ve bir an ayının suratının iki yanını sardı.
Hayvan can acısıyla ıslığa benzer bir ses çıkararak uludu ve arka ayaklarının üzerine kalktı. Ön pençeleriyle sanki havayı amaçsızca yumrukluyordu. Sendeleyerek geniş bir daire çizdi ve sanki uçarak uzaklaşmaya karar vermiş gibi kollarını indirip kaldırmaya başladı. Tekrar kükremeye çabaladı ama onun yerine hava saldırısını haber veren bir siren gibi acayip, düdüğe benzer bir ses çıkardı.
"Çok güzel." Roland'ın sesi bitkindi. "İyi bir atıştı. Doğru ve isabetli." Susannah kararsızca, "Tekrar ateş edeyim mi?" diye sordu. Ayı hâlâ sarsılarak o çılgınca dairesini çiziyordu ama gövdesi artık yana ve içeriye doğru eğilmeye başlamıştı. Küçük bir ağaca çarptı. Sarsıldı. Az kalsın devriliyordu. Sonra tekrar daire çizmeyi sürdürdü.
Roland, "Buna gerek yok," dedi. Susannah onun belini kavrayarak havaya, kaldırıldığını hissetti. Bir dakika sonra bacaklarını altına almış, yerde oturuyordu. Eddie'yse titreyerek ağır ağır ağaçtan inmekteydi. Ama Susannah onu görmedi. Gözlerini ayıdan alamıyordu.
Connecticut'ta Mystic yakınındaki deniz akvaryumunda balinalar görmüştü. Onların bu ayıdan daha büyük olduklarını düşünüyordu. Herhalde balinalar çok çok daha büyüktüler. Ama bu da Susannah'nın o zamana kadar gördüğü kara hayvanlarının en irisiydi ve ölmekte olduğu kesindi. Kükreyişlerinin yerini suyun kaynamasını andıran sesler almıştı. Gözleri açıktı ama körleşmiş gibiydi. Kampta kollarını sallayarak amaçsızca dolaşıyordu. Dabaklanan deri yığınını devirdi, Susannah'nın Eddie'yle paylaştığı küçük sığınağı ezdi. Ağaçlara çarptı. Genç kadın canavann kafasından uzanan çelik çubuğu görebiliyordu. Şimdi etrafından dumanlar yükselmekteydi. Sanki Susannah'nın ateşi, ayının kafasını tutuşturmuştu.
Eddie hayatını kurtaran ağacın en alt dalına erişti ve titreyerek ona ata biner gibi oturdu. "Ulu Tanrım! Ona bakıyorum ama yine de hâlâ gözlerime ina..." Ayı ona doğru döndü. Eddie ağaçtan çeviklikle atlayarak hızla Susannah'yla Roland'a doğru koştu. Canavar buna aldırmadı bile. Eddie'nin sığındığı çama doğru sarhoşmuş gibi gitti. Ona sarılmaya çalıştı ama başaramadı. Sonunda dizüstü çöktü. Şimdi üç arkadaş hayvanın içinden gelen diğer sesleri duyabiliyorlardı. Bu sesler Eddie'ye dişli çarklarını kıran dev bir kamyonun motorunu hatırlatıyordu.
Ayı sarsılırken sırtını kamburlaştırdı. Ön pençelerini kaldırarak deli gibi yüzünü tırmaladı. Sonra yeri sarsacak biçimde devrildi. Sonra da hareketsiz kaldı. Eski İnsanların Mir -dünyanın altındaki dünya- adını verdikleri ayı, onca garip yüzyıldan sonra öldü.

Eddie, Susannah'yı kaldırdı. Yapışkan ellerini genç kadının sırtında birbirine kenetleyerek onu uzun uzun öptü. Ter ve çam reçinesi kokuyordu genç adam. Susannah onun yanaklarına, boynuna dokundu. Parmaklarını ıslak saçlarının arasına soktu. Eddie'nin gerçek olduğuna iyice inanabilmek istercesine her tarafına dokunmayı delicesine istiyordu.
Eddie, "Az kalsın beni yakalayacaktı," dedi. "Bu tıpkı bir sirkte acayip şeye binmeye benziyordu. Ama atışın şahaneydi! Tanrım, Suze, ne atıştı o!"

Genç kadın, "Bir daha böyle bir şey yapmak zorunda kalmayacağımı umarım," dedi... Ama içinde hafif bir ses itiraz etti. Bu sese göre Susannah böyle bir şeyi tekrar yapabilmek için sabırsızlanıyordu. Ve soğuktu bu ses. Soğuktu.
Eddie, "O ne..." diye başladı ve Roland'a doğru döndü. Ama Silahşor orada değildi artık. Şimdi, tüylü dizlerini kaldırmış yerde yatan ayıya doğru ağır ağır yürüyordu. Yaratığın garip iç organlan ağır ağır duraklarken boğuk hırıltılar ve iniltiler duyuluyordu.
Roland bıçağının, Eddie'nin hayatını kurtaran yaralı ihtiyarın yakınındaki bir ağaca saplanmış olduğunu gördü. Onu çekerek yumuşak geyik derisinden gömleğine iyice sildi. Üçü kumsaldan ayrıldıkları sırada arkasındaki yırtık pırtık şeyin yerini bu gömlek almıştı. Roland ayının yanında durarak ona merakla ve acıyarak baktı.
Merhaba, yabancı, diye düşündü. Merhaba, eski dost. Senin var olduğuna hiçbir zaman inanmadım. Gerçekten inanmadım. Alain inanıyordu. Cuthbert'in inandığını da biliyorum. Ama Cuthbert zaten her şeye inanırdı. Oysa ben mantikli bir insandım. Senin çocuklar için uydurulmuş bir masal olduğunu düşündüm... Yaşlı dadımın boş kafasında dolaşan ve sonunda geveze ağzından kaçan bir rüzgâr daha olduğunu. Ama sen başından beri buradaymışsın. Eski zamanlardan kaçarak buraya sığman biri daha. Durak yerindeki tulumba ve dağların altındaki eski makineler gibi. Ağır Değişkenler bir zamanlar bu ormanda yaşayan ve sonunda gazabından kaçan insanların son torunları mı? Bunu bilmiyorum, hiçbir zaman öğrenemeyeceğim... Ama bana bu doğruymuş gibi geliyor. Evet. Ve sonra ben arkadaşlarımla çıkageldim. Benim yeni öldürücü dostlarım. Onlar benim öldürücü eski dostlarıma çok benzemeye başladılar. Etrafımızda, dokunduğumuz her şeyin çevresinde sihirli bir daire yaratarak geldik. Zehirli iplikçiklerden ördük o sihiri. Şimdi de sen burada, ayağımızın dibinde yatıyorsun. Dünya yine ilerleyip gitti ve bu kez geride bırakılan sen oldun, eski dost.
Canavarın gövdesinden hâlâ mide bulandırıcı, yoğun bir sıcaklık yayılıyordu. Asalaklar sürü sürü ağzından ve yırtılmış burun deliklerinden fırlıyor ama hemen ölüyorlardı. Ayının başının iki yanında kurtların oluşturduğu beyaz, mum gibi yığınlar yükseliyordu.
Eddie ağır ağır yaklaştı. Susannah'yı bir kalçasının üzerine almıştı. Bir annenin çocuğunu taşıdığı gibi taşıyordu onu.
"O neydi, Roland? Biliyor musun?"
Susannah, "Ondan 'Bekçi' diye söz etti sanırım," dedi.
"Evet." Roland ağır ağır konuşurken sesinde şaşkınlık vardı. "Aslında hepsinin gittiğini sanıyordum. Gitmiş olmaları gerekirdi... Tabii kocakarı masallarının dışında gerçekten vardıysalar."
Eddie, "O neyse," diye fikrini açıkladı. "Çılgın hayvanın tekiydi."
Roland hafifçe gülümsedi. "Eğer iki üç bin yıl yaşasaydın, sen de çılgın bir hayvan olur çıkardın."
"İki üç bin yıl... Tanrım!"
Susannah, "O gerçekten bir ayı mı?" diye sordu. "Gerçekten? Ya şu nedir?" Ayının kalın arka bacaklanndan birinin yukarısındaki kare biçimi maden levhayı işaret ediyordu. Bunun üzerini birbirine karışmış sert kıllar örtüyordu. Ama öğleden sonra güneşi paslanmaz çelik yüzeyde bir noktayı yıldız gibi ışıldatmış ve böylece levhanın yerini belirtmişti.
Eddie diz çökerek çekine çekine levhaya doğru uzandı. Devrilmiş devin içinden hâlâ boğuk şıkırtı ve takırtıların geldiğinin farkındaydı. Başını kaldırıp Roland'a baktı.
Silahşor, "Haydi," dedi. "Onun sonu geldi artık."
Eddie bir tutam kılı yana iterek eğildi. Madene bazı sözler kazınmıştı. İyice aşınmışlardı. Ama genç adam biraz çabayla sözcükleri okumayı başardı.

KUZEY MERKEZ POZİTRONIK ŞİRKETİ
Granit Kenti
Kuzeydoğu Koridoru
Model 4 - BEKÇİ
Seri No: AA 24123 CX 7554312 97 L 14
Tip/CinsAyı
SHARDİK
Not: İkincil nükleer piller değiştirilmemelidir.

Eddie usulca, "Ulu Tanrım..." diye fısıldadı. "Bu nesne bir robotmuş."
Susannah, "Olamaz," dedi. "Onu vurduğum zaman yarasından kanlar aktı."
"Belki. Ama senin sıradan, alelade ayının kafasından bir radar çanağı da çıkmaz. Hem bildiğim kadarıyla senin sıradan, alalade ayın da iki üç bin yıl..." Birdenbire susarak Roland'a baktı. Tekrar konuşmaya başladığı zaman sesinde tiksinti vardı. "Roland, ne yapıyorsun?"
Silahşor cevap vermedi. Bunu yapmasına gerek yoktu. Ne yaptığı meydandaydı. Roland bıçakla ayının gözlerinden birini oyuyordu. Bu ameliyatı çabukça, düzgünce ve ustalıkla yaptı Silahşor. İşi sona erdiği zaman bir an bıçağın ucundaki sıvılar akan kahverengi peltemsi topa baktı, sonra da onu bir kenara attı. Göz çukurundan birkaç kurt daha çıktı ve kıvrılıp bükülerek ayının burnundan aşağıya inmeye çalışırken öldüler.
Silahşor, dev Bekçi ayı Shardik'in göz çukurunun üzerine eğilerek içeriye baktı. Sonra da, "Gelip bakın," dedi. "İkiniz de. Size son günlerin harikasını göstereceğim."
Susannah, "Beni indir, Eddie," diye mırıldandı.

Eddie onun bu istediğini yerine getirdi. Kadın elleriyle bacaklarının üzerinde hızla ilerleyerek yere çömelmiş olan Silahşor'ün yanına gitti. Kasları gevşemiş ayının iri yüzünün üzerine eğilmişti. Eddie de onlara katılarak, Susannah'yla Roland'ın omuzlarının arasından baktı. Üçü de hemen hemen bir dakika dikkatle, sessizce göz çukurunu incelediler. Şimdi sadece hâlâ gökyüzünde daireler çizerek birbirlerini azarlayan kargaların sesleri duyuluyordu.
Göz çukurundan yoğun kan damlaları sızıyordu. Ama Eddie bunun sadece kan olmadığını gördü. Tanıdık kokusu olan berrak bir sıvı daha vardı. Muz gibi kokuyordu ve birbirlerini keserek göz çukuruna biçim veren incecik kirişlere ipe benzer bir şeylerden oluşmuş gibi gözüken bir ağ gömülmüştü. Onların gerisinde, göz çukurunun dibinde, kırmızı bir ışıltı yanıp sönüyordu. Bu dört köşe, küçücük bir levhayı aydınlatıyordu. Levhanın üzerinde lehim olduğu anlaşılan gümüşümsü eğri büğrü çizgiler vardı.
Eddie, "O bir ayı değil," diye homurdandı. "Lanet olasıca bir Sony Walkman."
Susannah dönerek ona baktı. "Ne?"
"Hiç..." Eddie, Roland'a bir göz attı. "Elimi içine sokmamın bir sakıncası var mı sence."
Silahşor omzunu silkti. "Yok sanırım. Bu yaratığın içinde bir iblis vardıysa bile çoktan kaçtı."
Eddie küçük parmağını göz çukuruna soktu. Hafif bir elektrik akımı hissederse hemen elini çekmeye hazırdı. Hemen hemen bir beyzbol topu büyüklüğündeki göz çukurunun içindeki soğumaya başlayan ete dokundu. Sonra da o ipe benzer şeylerden birine. Ama oradakiler ip değil, ipincecik çelik tellerdi. Genç adam parmağını çekti ve o küçücük ışığın sönmeden önce son kez çaktığını gördü.
Eddie, "Shardik..." diye mırıldandı. "Bu adı biliyorum. Ama ne olduğunu anımsayamıyorum. Bunun sence bir anlamı var mı, Suze?"
Genç kadın, "Hayır" der gibi başını salladı.
"İşin tuhafı..." Eddie acizce güldü. "Aklıma nedense tavşanlar geliyor. Ne çılgınca değil mi?"
Roland ayağa kalkarken dizleri çatırdadı. Bu tıpkı silah sesine benziyordu. "Kamp yerini değiştirmemiz gerekiyor. Burada her yer mahvoldu. Diğer açıklık, ateş etmeye gittiğimiz o..." Sarsılarak iki adım attı, sonra da dizüstü çöktü. Avuçlarını, öne düşen başının iki yanına dayamıştı.

Eddie'yle Susannah birbirlerine korkuyla bir kez baktılar. Sonra genç adam Roland'ın yanına sıçradı. "Ne var? Roland, ne oldu?"
Silahşor dalgın dalgın mırıldandı. "Bir erkek çocuk vardı." Sonra hemen ekledi. "Bir erkek çocuk yoktu."
Susannah, "Roland?" dedi. Adama yaklaşarak kolunu onun omzuna doladı, Roland titriyordu. "Roland ne var?"
Silahşor ona kaymaya başlayan gözlerle sersem sersem baktı. "O çocuk. Çocuk. Her zaman o çocuk."
Eddie telaşla, "Hangi çocuk?" diye bağırdı. "Hangi çocuk?"
Roland, "Git öyleyse," dedi. "Bunlardan başka dünyalar da var." Ve kendinden geçti.
O gece üçü, koskocaman bir ateşin etrafında oturdular. Eddie'yle Susannah ateşi, genç adamın, 'Atış Poligonu' adını verdiği açıklıkta yakmışlardı.
Kışın kamp yapmak için kötü bir yer sayılırdı burası. Çünkü vadiye açıktı. Ama şimdilik durum iyiydi. Eddie burada, Roland'ın dünyasında hâlâ yaz olduğunu tahmin ediyordu.
Yukanda kapkaranlık gök kubbesi bir kavis çiziyordu. Karanlıkları sayısız galaksi benekliyordu sanki. Hemen hemen tam önlerinde güneyde, kara nehrin diğer tarafında vadi uzanıyordu. Eddie uzaklardaki, gözükmeyen ufuktan Yaşlı Ananın yükseldiğini görebiliyordu. Genç adam ateşin yanında büzülmüş oturan Roland'a bir göz attı. Silahşor gecenin ılıklığına ve ateşin sıcaklığına rağmen üç posta birden sarılmıştı. Yanındaki tabakta elini bile sürmediği yemeği duruyordu. Ellerinin arasındaysa bir kemik tutuyordu. Eddie tekrar gökyüzüne bakıp Silahşor'un kumsaldan ayrılarak dağların eteklerinden geçtikleri ve sonunda geçici bir sığınak yeri saydıkları bu büyük ormana girdikleri o uzun günlerden birinde ona ve Susannah'ya anlattığı bir hikâyeyi düşündü.
Roland, "Zaman başlamadan önce," demişti. "Eski Yıldızla Yaşlı Ana yeni evlenmiş genç ve ihtiraslı bir çiftti. Sonra bir gün müthiş bir kavga çıktı. Yaşlı Ana (o çok gerilerde kalan günlerde onu asıl adıyla çağırırlardı. Lydia ismiyle) Eski Yıldızı (onun asıl adı da Apon'du.) Cassiopeia adlı genç ve güzel bir kadının peşinde dolaşırken yakaladı. Bizim çift müthiş bir kavgaya girişti. Saç çekmeler, göz oymaya kalkışmalar, tabak çanak atmalar. Fırlatılan o çanaklardan birinin bir parçası dünya oldu. Daha küçük bir parçaysa Ay. Mutfak sobasındaki bir kömür de Güneş. Sonunda Apon'la Lydia'nın öfkeleri arasında Kâinatı daha doğru dürüst oluşmadan mahvetmemeleri için araya girdiler. Bu meselenin çıkmasına neden olan o küstah fahişe Cassiopeia (Susannah, hikâyenin burasında, "Ah, evet," demişti. "Suç her zaman kadındadır.") yıldızlardan yapılmış bir salıncaklı sandalyede sonsuza kadar oturmaya mahkûm edildi. Ancak bu sorunun çözümlenmesine yetmedi. Lydia kocasıyla barışmaya razıydı. Ama Apon dikkafalı ve fazla gururluydu. (Eddie de bu nokta da, "Evet," diye homurdanmıştı. "Her zaman erkek suçlanır.") Bu yüzden karı koca birbirlerinden ayrıldılar. Şimdi her gece boşanmalarının neden olduğu yıldızlarla dolu kalıntıların iki yanından birbirlerine hem nefret, hem de özlemle bakıyorlar. Apon'la Lydia üç milyar yaşındalar. Kuzey ve güneydeki yerlerinde Eski Yıldız ve Yaşlı Anaya dönüştüler. İkisi de birbirlerini çok istiyorlar. Ama barışmak için yalvarmayacak kadar da gururlular... Cassiopeia da yandaki sandalyesinde oturuyor ve sallanarak ikisiyle alay ediyor."
Eddie birinin usulca koluna dokunduğunu fark ederek irkildi. Susannah'ydı bu. "Haydi. Onu konuşturmamız gerekiyor."

Eddie genç kadını kamp ateşine götürdü ve onu dikkatle yere Roland'ın sağ tarafına oturttu. Kendisi de Silahşor'un soluna geçti. Roland önce Susannah'ya sonra da Eddie'ye baktı.
"İkiniz de bana iyice sokuldunuz..." dedi. "Âşıklar gibi... Ya da bir hapishanedeki gardiyanlar gibi..."
"Artık biraz konuşmanın zamanı geldi..." Susannah'nın sesi hafif, berrak ve ahenkliydi. "Biz senin dostlarınsak -hoşuna gitsin gitmesin öyle de gözüküyor- o zaman bize gerçekten dostlarınmışız gibi davranmanın vakti geldi demektir. Bize ne derdin olduğunu söyle..."
Eddie cümleyi tamamladı. "... Bu konuda ne yapabileceğimizi de."
Roland derin derin içini çekti. "Nasıl başlayacağımı bilemiyorum. Hiç arkadaşım olmadan yapayalnız çok uzun süre dolaştım... Anlatacak bir hikâyem de yoktu..."
Eddie, "İşe ayıyla başla," dedi.
Susannah eğilerek Roland'ın elindeki çene kemiğine dokundu. Aslında kemik onu korkutuyordu ama bunu yine de yaptı. "Ve hikâyeyi bununla bitir."
"Evet." Roland kemiği gözlerinin hizasına kaldırarak ona uzun uzun baktı. Sonra da kemiği kucağına bıraktı. "Bundan söz etmemiz gerekiyor, öyle değil mi? Olayın merkezi bu."
Ama önce ayıdan söz etti.

Roland, "Ben çocukken bana bu hikâyeyi anlattılar," diye başladı. "Her şeyin yeni olduğu günlerde, Ulu Yaşlılar dünyaya açılan On İki Kapıda nöbet beklemeleri için On İki Bekçiyi yarattılar. Ulu Yaşlılar tanrı değillerdi. Ama hepsinde neredeyse tanrılar kadar bilgi vardı. Bana bazen kapıların doğal şeyler olduklarını söylediler. Gökyüzünde gördüğümüz takım yıldızlar ya da topraktaki 'Ejderhanın Mezarı' adını verdiğimiz uçurum gibi şeyler. Oraya bu adın verilmesinin nedeni uçurumdan otuz kırk günde bir şiddetle buharların fışkırmasıydı. Ama başkaları... onlardan birini özellikle hatırlıyorum. Babamın şatosunda başaşçıydı. Hax adında biri. Başkaları o kapıların doğal şeyler olmadıklarını, hepsinin de Ulu Yaşlılar tarafından yaratıldıklannı iddia ediyorlardı. Ulu Yaşlılar sonradan azametlerini birer ilmeğe dönüştürüp kendilerini asmadan ve yeryüzünden kaybolmadan önce olmuştu bu. Hax, On İki Bekçinin, Ulu Yaşlıların yaptıkları son şey olduğunu söylerdi. Birbirlerine ve dünyaya yaptıkları kötülüklerin bedelini bu yoldan ödemeye çalışmışlardı."
Eddie düşünceli düşünceli, "Kapılar..." diye mırıldandı. "Kapılar. Yine onlara döndük. Yeryüzündeki bu kapılar, Suze'la benim geldiğimiz dünyaya da açılıyor muydu? Yani kumsalda bulduğumuz kapılar gibi?"
Roland, "Bilmiyorum," dedi. "Bildiğim birçok şeye karşılık bilmediğim yüzlercesi var. Siz -ikiniz de- bu gerçeği kabul etmelisiniz. Biz, dünyanın ilerleyip kaybolduğunu söylüyoruz. Dünya giderken, çekilen dev bir dalga gibi geride sadece kalıntılar bıraktı. Bazen bir haritaya benzeyen kalıntılar."
Eddie, "Eh," diye bağırdı. "Bir tahminde bulun." Sesindeki o çok belirgin heyecan Silahşor'a Eddie'nin şimdi bile kendi ve Susannah'nın dünyasına dönme fikrinden vazgeçmediğini açıkladı. Bundan tam anlamıyla vazgeçmiş değildi.
Susannah, "Onu sıkıştırıp durma, Eddie," dedi. "Bu adam tahminlerde bulunmuyor."
Roland, "Bu pek de doğru değil," diyerek ikisini de şaşırttı. "Bazen bu adam bunu yapıyor. Tek çare tahmin olduğu zaman ona da başvuruyor. Sorunun cevabı: hayır. O kapıların kumsaldakiler gibi olduklarını sanmıyorum. Tahminim bu. Tahminime göre onlar tanıyabileceğimiz bir yere ya da zamana açılmıyorlar. Kumsaldaki ikinizin de geldiği o dünyaya açılan kapılar bir çocuğun sallanma tahtasının ortasındaki eksene benziyor."
Susannah, "Kastettiğin tahterevalli mi?" diye sorarak elini aşağı yukarı salladı.
Roland memnun olmuştu, başıyla onayladı. "Evet! Tamı tamına öyle! Bu tahtavelin bir ucu..."
Eddie hafifçe gülümsedi. "Tahterevalli."
"Evet. Onun bir ucunda benim ka'm var. Diğer ucundaysa siyahlı adam-Walter'inki. Kapılar merkezdeydi. Birbirine zıt iki kaderin arasındaki gerilimin yarattığı şeyler. Ama o diğer kapılar, onlar Walter'den çok daha büyükler. Benden de. Üçümüzün oluşturduğu küçük dost grubundan da."
Susannah tereddütle, "Yani bu Bekçilerin nöbet bekledikleri kapıların Ka'nın dışında olduklarını mı söylemek istiyorsun?" dedi. "Ka'nın ötesinde olduklarını?"
"Ben buna inandığımı söylemek istiyorum." Silahşor yine her zamanki gibi hafifçe gülümsüyordu. Ateşin ışığında ağzı ince bir orağa benzemişti. "Yani öyle tahmin ediyorum." Bir an sessizce durdu. Sonra yerden bir sopayı alıp çam iğnelerinin kapladığı zemini süpürdü. Alttaki toprağa çubukla bir şekil çizdi.

Başını kaldırdı. "Çizgilerin ortada birbirlerini kestikleri noktayı görüyor musunuz?"
Eddie sırtının ve kollarının ürperdiğini hissetti. Ağzı birdenbire kurumuştu. "O nokta o mu, Roland? O?..."
Roland başını salladı. Çizgili, uzun yüzünde ciddi bir ifade belirmişti. "İşte o merkezde Büyük Kapı var. On Üçüncü Kapı diye tanımlanan ve sadece bu dünyayı değil, bütün dünyaları yöneten yer." Parmağını dairenin merkezine vurdu. "Bütün yaşantım boyunca aradığım Kara Kule de burada."

"Ben çocukken bana var olduğu söylenen dünya bu. X'ler onun sonsuzluktaki kenarında bir daire oluşturan kapılar. Altı çizgi çekerek kapıları şöyle... çifter çifter birleştirirseniz..."
Silahşor hikâyesini anlatmayı sürdürdü. "Eski insanlar daha önemsiz olan On İki Kapının her birine bir Bekçi diktiler. Çocukluğumda hepsinin adını sayabiliyordum. Dadım ve ahçı Hax'ın öğrettiği şiirde onların adları geçiyordu... Ama çocukluğum çok çok gerilerde kaldı. Tabii Ayı vardı... Sonra Balık... Aslan... Yarasa... Ve Kaplumbağa, o önemliydi..." Başını kaldırarak yıldızlı gökyüzüne baktı. Kaşlarını çatıp derin derin düşünmeye başladı. Birden şaşılacak kadar neşeli bir gülümseme yüzünü aydınlattı ve şiiri okumaya başladı:

"O koskocaman KAPLUMBAĞA'ya bak!
Kabuğunun üzerinde dünyayı taşıyor.
Kafası ağır çalışıyor ama düşünceleri her zaman ılımlı.
Hepimiz de onun kafasının içindeyiz.
Bütün yeminler onun sırtında ediliyor.
Gerçeği görüyor ama her zaman yardım etmeyebilir.
O karayı da seviyor, denizi de seviyor,
Hatta benim gibi bir çocuğu bile seviyor."

Roland hafif bir kahkaha attı. "Bunu bana Hax öğretti. Bir pastanın süsünü hazırlamak için tencereyi karıştırırken bunu şarkı gibi söylerdi. Kaşığın yanına yapışan o tatlıdan birazcık verirdi. İnsan neler hatırlıyor. Bu çok garip değil mi? Her neyse... Olgunlaşırken Bekçilerin gerçekten var olmadıklanna inanmaya başladım. Onların daha çok birer simge olduklarını düşündüm. Artık yanılmış olduğum anlaşılıyor."
Eddie, "Ben ondan 'robot' diye söz ettim," dedi. "Ama aslında o öyle bir şey değildi. Susannah haklı. Robotları vurduğun zaman yaralarından sadece Quaker State 10-40 akar. Galiba o benim dünyamdakilerin 'cyborg' diye tanımladıkları şeylerdendi. Yarı makine yarı et ve kandan oluşan bir yaratık. Bir film görmüştüm... Sana filmlerden söz ettik değil mi?"
Roland hafifçe gülümseyerek, "Evet" der gibi başını salladı.
"Bu filmin adı Robocop'tu. Filmdeki adam ölen ayıdan fazla farklı değildi. Susannah'nın nereye ateş etmesi gerektiğini nasıl bildin?"
Silahşor, "Bunu Hax'in anlattığı eski hikâyelerden hatırladım," diye açıkladı. "Eğer dadımın sözlerini düşünseydim, sen de şimdi ayının midesinde olurdun, Eddie. Sizin dünyanızda, şaşıran çocuklara, 'Başını düşünme takkeni giy,' derler mi?"
Susannah, "Evet gerçekten de öyle derler," diye cevap verdi.
"Bu söz burada da söylenir. Ve bu Bekçilerle ilgili hikâyeden kalmadır. Bekçilerin başlarının dışında ikinci bir beyinleri olduğunu anlatırlardı. Bu beyinler şapkalann içindeydi." Roland yakasını bırakmayan hayaletleri yansıtan o korkunç gözleriyle ikisine baktı ve tekrar gülümsedi. "O... şapkaya pek benzemiyordu, öyle değil mi?"
Eddie, "Öyle," dedi. "Ama hikâye gerçeğe bizi kurtaracak kadar yakındı.'
Roland, "Şimdi macerama başlayalı beri Bekçilerden birini aradığımı anlıyorum," diye açıkladı. "Shardik'in koruduğu kapıyı bulduğumuz zaman izleyebileceğimiz bir yol da olacak. Kapıyı bulmak için ayının bıraktığı izleri izlememiz yeterli. O zaman Kapıyı arkamıza alacak ve sonra dümdüz ilerleyeceğiz. Dairenin ortasında... Kule var."
Eddie, "Pekâlâ, şu Kuleden söz edelim," demek için ağzını açtı. "Sonunda, ilk ve son kez ondan söz etmeliyiz. Kule nedir, ne anlama geliyor? Tabii en önemlisi oraya ulaştığımızda bize neler olacak?" Sonra sesi çıkmadı ve genç adam bir an sonra ağzını tekrar kapattı. Şimdi bunun sırası değildi. Şu an. Roland'ın acıyla kıvrandığı öyle belliydi ki. Sadece kamp ateşinin ışığının geceyi yaklaştırmadığı şu anda bu yapılamazdı.
Roland sıkıntıyla, "Şimdi diğer bölüme geliyoruz," dedi. "Sonunda yolumu buldum. Bütün o uzun yıllardan sonra yolumu buldum. Ama aynı zamanda galiba aklımı kaçırmaya başladım. Kafamın ayaklarımın altında ezildiğini hissediyorum. Tıpkı yağmurda gevşeyen dik bir yar gibi. İşte hiçbir zaman var olmayan bir çocuğun yuvarlanarak ölmesine izin vermemin cezası! Ve bu aynı zaman da Ka."
Susannah, "O çocuk kim, Roland?" diye sordu.
Silahşor, Eddie'ye bir göz attı. "Sen onu biliyor musun?"
Eddie, "Hayır" dermiş gibi başını salladı.
Roland, "Ama ben ondan söz ettim," diye hatırlattı. "Hatta mikroplanma iyice kötüleştiği anda, ölmek üzereyken onu sayıkladım." Sesi birdenbire yarım oktav tizleşti. Eddie'nin sesini öyle ustalıkla taklid ediyordu ki, Susannah batıl inançlara bağlı bir korku da duydu. "'O lanet olasıca çocuktan söz etmekten vazgeçmezsen, ağzını kendi gömleğinle tıkarım, Roland! Onu dinlemekten bıktım usandım!' Bunu söylediğini anımsıyor musun, Eddie?"
Genç adam dikkatle düşündü. İkisi kumsalda "Mahkûm" işaretli kapıdan "Gölgelerin Hanımı" yazılı olana doğru çıkarlarken Roland binlerce şeyden söz etmişti. Ateşin neden olduğu sayıklamaları sırasında da ona, binlerceymiş gibi gelen bazı adları saymıştı. Alain, Cort, Jamie de Curry, Cuthbert (Silahşor bu adı diğerlerinden daha sık tekrarlamıştı.) Hax, Martin, (Ya da 'zerdeva' anlamına gelen Marten), Walter, Susan ve hatta Zoltan gibi inanılmaz bir adı olan adam. Eddie hiç karşılaşmadığı (ve karşılaşmayı istemediği) bu insanlardan söz edilmesinden bıkmıştı. Ama tabii o sırada onun da birkaç derdi vardı. Eroinsiz kalma ve kozmik zaman gerilemesi bunlardan ikisiydi. Ve doğrusunu söylemek

gerekirse, Eddie, Roland'ın da kendinin anlattığı Acayip Peri Masallarından sıkılmıştı herhalde. Henry'le birlikte nasıl büyüdükleri ve birlikte nasıl uyuşturucu bağımlısı olduklanyla ilgili hikâyelerden. Eddie, Roland'ın hikâyelerinden bıkmıştı, Silahşor da onunkilerden.
Ama Roland'a bu çocuktan söz etmekten vazgeçmezse ağzını kendi gömleğiyle tıkayacağını söylediğini hi,ç anımsamıyordu.
Roland, "Hiçbir şey hatırlamıyor musun?" diye sordu. "Hiçbir şey?"
Bir şey var mıydı? Uzaklarda bir kıpırtı mı olmuştu? Kütükten uzanan çıkıntıda gizlenen sapanı gördüğü zaman hissettiği 'dejâ vu' gibi bir şey miydi bu? Eddie kıpırtıyı yakalamaya çalıştı ama ortadan kaybolmuştu. Genç adam, zaten öyle bir şey olmadı, diye kararını verdi. Ben sadece öyle bir kıpırtı olmasını istedim. Çünkü Roland çok acı çekiyor.
Eddie sonra, "Hayır," dedi. "Çok üzgünüm, adamım."
"Ama ben sana bundan söz ettim gerçekten." Roland'ın sesi sakinse de altında sanki bir ısrar gizliydi ve tıpkı bir kalp gibi atıyordu. "Çocuğun adı Jake'di. Sonunda Walter'e yetişip onu konuşmaya zorlayabilmek için çocuğu feda ettim. Onu öldürdüm. Jake'i dağların altında öldürdüm."
Eddie bu noktada daha kesin konuşabilirdi. "Eh, belki de gerçekten böyle oldu. Ama sen böyle olduğunu söylemedin. Garip bir elarabasıyla dağların altına yalnız başına indiğinden söz ettin. Kumsaldan çıkarken bunu uzun uzun anlatmıştın, Roland. Yalnız kalmanın ne kadar korkutucu olduğundan söz etmiştin."
"Evet, hatırlıyorum. Ama ayrıca sana çocuktan söz ettiğimi de anımsıyorum. Onun köprüden uçuruma nasıl yuvarlandığından söz ettiğimi. Sonra... kafamı parçalayan bu iki anı arasındaki uzaklık."
Susannah endişeyle, "Ben hiçbir şey anlayamıyorum..." dedi.
Roland mırıldandı. "Galiba ben anlamaya başlıyorum." Ateşe biraz daha odun attı. Kızıl kıvılcımlar başaklar oluşturarak döne döne karanlık gökyüzüne yükseldiler. Silahşor sonra iki arkadaşının arasına tekrar yerleşti. "Size doğru olan bir hikâye anlatacağım. Sonra da doğru olmayan bir hikâyeyi... Ama onun da doğru olması gerekirdi.
"Princetown'da bir katır satın aldım. Sonunda çölden önceki son kasaba olan Tull'a eriştiğim sırada hayvan hâlâ yorulmamıştı..."

Böylece Silahşor o uzun hikâyesinin en son bölümünü anlatmaya başladı. Eddie maceranın bazı bölümlerini kopuk kopuk duymuştu. Ama Susannah için yepyeni bir şeydi bu. Yine de Eddie genç kadın gibi hikâyeyi müthiş bir merakla dinliyordu. Roland onlara durmadan Beni Gözetle adlı oyunun oynandığı bardan, Sheb adlı piyanistten, alnında yara izi olan Allie adlı kadından... ölen ve sonra siyah elbiseli adam tarafından karanlık bir yöntemle yeniden diriltilen Otyiyici Lort'tan söz etti. Dinsel çılgınlığın insan biçimdeki simgesi Sylvia Pittston'dan ve son kıyamet katliamından da. Silahşor Roland o zaman kentteki bütün kadın, erkek ve çocukları öldürmüştü.
Eddie alçak ve titrek bir sesle, "Ulu Tanrım!" dedi. "Kurşunlarının neden o kadar az olduğunu şimdi anladım, Roland."
Susannah, "Kes sesini," diye terslendi. "Bırak da hikâyesini bitirsin!"
Roland konuşmasını sürdürdü. Hikâyesini ifadesiz bir yüzle anlatıyordu. Son 'Oturucu'nun kulübesinin önünden geçip çölü aştığı zaman da yüzü yine böyle ifadesizdi. Son Oturucu'nun çilek rengi, karmakarışık saçları beline kadar iniyordu. Silahşor katırının sonunda öldüğünü açıkladı. Hatta Oturucu'nun beslediği kuşu Zoltan'ın katırın gözlerini yediğinden bile söz etti.
Onlara çöldeki uzun günleri ve kısa geceleri anlattı. Walter'in soğumuş kamp ateşlerini izlemesini ve sonunda su kaybından ölmek üzereyken Durak yerine erişmesini de.
"Orası boştu. Bence, şu ayının yeni yapıldığı günlerden beri boştu. Orada bir gece kaldım ve sonra yoluma devam ettim. İşte olaylar böyle oldu... Ama şimdi size başka bir hikâye anlatacağım."
Susannah, "Doğru olmayan ama olması gereken hikâyeyi mi?" diye sordu.
Roland, "Evet" dermiş gibi başını salladı. "Bu uydurma hikâyede ya da masalda Roland adlı bir Silahşor, Durak yerinde Jake isimli bir çocukla karşılaştı. Bu erkek çocuk sizin dünyanızdandı. Sizin New York kentinden. Eddie'nin 1987'siyle Odetta Holmes'un 1963 yılları arasındaki bir devreden."
Eddie heyecanla öne doğru eğildi. "Bu hikâyede de bir kapı var mı, Roland? Üzerinde 'ÇOCUK' ya da buna benzer bir şey yazılı olan bir kapı?"
Roland, "Hayır" anlamında kafasını salladı. "Çocuğun kapısı ölüme açılıyordu. Okula giderken bir adam onu yola itti ve çocuk bir taşıtın altında kaldı. Ben o adamın Walter olduğuna inanıyordum. Jake adamın, 'Yolumdan çekil,' dediğini duydu. 'Yol ver. Ben rahibim.' Ya da buna benzer bir şeyler söylediğini. Jake bu adamı gördü, sadece bir an. Sonra da kendini benim dünyamda buldu." Silahşor susarak ateşe baktı. "Şimdi orada olmayan çocukla ilgili hikâyeyi bir tarafa bırakmak istiyorum. Bir dakika için gerçekten olanlara döneceğim. Tamam mı?"
Eddie'yle Susannah şaşkın şaşkın birbirlerine baktılar. Sonra genç adam eliyle, "Rica ederim, siz buyurun" dermiş gibi bir hareket yaptı.
"Söylediğim gibi Durak yeri boştu. Ama orada hâlâ çalışan bir tulumba vardı. Eskiden araba atlarının konulduğu ahırın gerisindeydi. Sesin geldiği tarafa doğru gittim. Hoş etraf çok sessiz olsaydı bile tulumbayı yine de bulurdum. Çünkü suyun kokusunu alıyordum. Çölde yeteri kadar kaldıktan sonra susuzluktan ölümün eşiğine geldiğiniz zaman bunu gerçekten yapabilirsiniz. Su içtim ve sonra da uyudum. Uyandığım zaman tekrar su içtim. Hemen yola çıkmak istiyordum. Bu ihtiyaç hastalığın neden olduğu bir ateş gibiydi. Bana kendi dünyandan getirdiğin ilaç -Astin- harika bir

şey, Eddie. Ama hiçbir ilacın geçilemeyeceği ateşler de vardır ve bu da onlardan biriydi. Vücudumun dinlenmeye gereksinimi olduğunu biliyordum. Ne var ki, orada bir gece bile kalabilmek için bütün irade gücümü kullanmıştım. Sabah kendimi dinlenmiş gibi hissediyordum. O yüzden su tulumlarımı doldurarak yoluma devam ettim. O Durak Yerinden sudan başka hiçbir şey almadım. Olayların arasında en önemli olanı bu."
Susannah, Odetta Holmes'unkine benzeyen en tatlı ve en hoş ses tonuyla, "Pekâlâ, bunlar gerçekten oldu," dedi. "Su tulumlarını doldurarak yoluna devam ettin. Şimdi bize, olmayanların gerisini anlat, Roland."
Silahşor çene kemiğini bir an kucağına bırakarak yumruklarını sıktı ve yine yumruklanyla gözlerini ovuşturdu. Çok çocuksu bir hareketti bu. Cesaretlenmek istiyormuş gibi çene kemiğini kavradı ve konuşmasını sürdürdü. "Orada olmayan çocuğu deniz kabuklarımdan biriyle ipnotize etmeyi başardım. Bu yıllardan beri bildiğim bir oyundu ve bunu olmayacak birinden öğrenmiştim. Babamın saray sihirbazı Marten'den. Çocuk iyi bir medyumdu. Trans halindeyken bana nasıl öldüğünü anlattı. Ben de onları size açıkladım. Çocuğu sarsmadan ya da ona zarar vermeden öğreneceğimi öğrendiğime inandığım zaman Jake'e bir emir verdim. Uyandığı zaman ölümü konusunda hiçbir şeyi hatırlamamasını istedim."
Eddie mırıldandı. "Öyle şeyleri hatırlamayı kim ister ki?"
Roland başını salladı. "Gerçekten de kim ister? Çocuk trans durumundan doğal uykuya geçti. Ben de yatıp uyudum. Uyandığım zaman Jake'e siyahlı adamı yakalamak niyetinde olduğumu açıkladım. Çocuk kimi kastettiğimi hemen anladı. Walter de Durak yerine uğramış, Jake korkmuş ve ona gözükmemek için saklanmıştı. Walter'in çocuğun orada olduğunu bildiğinden emindim. Ama sanki ondan haberi yokmuş gibi davranmak işine gelmişti. Jake'i kurulmuş bir tuzak gibi geride bırakmıştı.
Çocuğa, orada yiyecek bir şeyler olup olmadığını sordum. Bana olması gerekirmiş gibi geliyordu. Jake yeteri kadar sağlıklı gözüküyordu. Çöl iklimi de besinlerin korunması konusunda gerçekten harikadır. Jake'in yanında biraz kurutulmuş et vardı. Bana Durak yerinin bir mahzeni olduğunu söyledi. Korktuğu için orayı araştırmamıştı." Silahşor iki arkadaşına sertçe baktı. "Çocuk korkmakta haklıydı. Ben yiyecekleri buldum... Ama bir Konuşan İblisle karşılaştım."
Eddie başını eğerek irileşmiş gözlerle çene kemiğine baktı. Ateşin turuncu ışıkları kemiğin eski kavisleri ve büyülü dişlerinin üzerinde dans ediyordu. "Konuşan İblis mi? Şu nesneyi mi kastediyorsun?"
Roland, "Hayır," dedi. "Evet. İkisi de. Beni dinlemeye devam et, ne demek istediğimi anlayacaksın." Arkadaşlarına mahzenin gerisindeki topraklardan gelen ve insan sesine benzemeyen iniltilerden söz etti. Mahzenin duvarlarını oluşturan eski taş bloklardan ikisinin arasından kumların aktığından da. Orada belirmeye başlayan deliğe yaklaştığı sırada Jake'in yukarı çıkmasını haykırdığından da.
Roland, İblise konuşmasını emretmiş, İblis de o zaman alnında yara olan ve Tull'da bar işleten kadının, Allie'nin sesiyle konuşmuştu. "Çekicilerin önünden ağır ağır geç, Silahşor. Sen çocukla yolculuk yaparken, siyahlı adam ruhunu cebinde taşıyor."
Susannah şaşırdı. "'Çekiciler mi?" diye sordu.
"Evet." Roland genç kadına dikkatle bakarak, "Bunun senin için bir anlamı var, öyle değil mi?" dedi.
"Evet... ve hayır." Genç kadın biraz tereddütlü konuşmuştu. Roland bunun bir nedeni olarak Susannah'nın kendisine acı veren şeylerden söz etmek istememesi olduğunu sezdi. Ancak, asıl nedenin kadının, bildiğinden daha fazlasını söyleyerek zaten karmaşık olan şeyleri büsbütün karıştırmaktan korkması olduğunu anladı. Silahşor bu düşünceye ve Susannah'ya hayran oldu.
"Emin olduklarını açıkla," dedi. "Ondan fazlasını değil."
"Pekâlâ. 'Çekiciler' Detta Walker'in bildiği bir yerdi. Detta'nın düşündüğü bir yer. Argo bir laftı bu. Detta verandada oturarak bira içen ve eski günlerden söz eden büyüklerden duymuştu bu sözü. Bu, bozulmuş ya da işe yaramayan bir yer anlamına geliyordu. Ya da her ikisi anlamına. Çekicilerde, Çekiciler fikrinde Detta'yı çağıran bir şeyler vardı. Bunun ne olduğunu bana sormayın. Belki bir zamanlar biliyordum ama artık unuttum. Ve artık bilmek de istemiyorum.
"Detta, Blue Teyzenin porselen tabağını çaldı. Annemle babamın ona düğün hediyesi olarak verdikleri tabağı. Kırmak için de Çekicilere götürdü. Kendi Çekicilerine. Orası çöp dolu bir çakıl kuyusuydu. Çöplerin atıldığı bir yer. Daha sonra yol kenarındaki barlarda delikanlılarla arkadaşlığa başladı." Susannah dudaklarını birbirine sıkıca bastırarak bir an başını eğdi. Sonra kafasını kaldırıp konuşmasını sürdürdü. "Beyaz delikanlılarla. Sonra çocuklar onu park yerindeki arabalarına götürdüler. Detta onları heyecanlandırdı ve sonra da kaçtı. O park yerleri... onlar da Çekicilerdi. Tehlikeli bir oyundu bu. Ama Detta bu oyunu sonuna kadar oynayıp ondan zevk alacak kadar hain ve çevikti. Detta daha sonra New York'ta mağazalardan eşya çalmaya başladı... Bunu ikiniz de biliyorsunuz. Her zaman ünlü lüks mağazalara giderdi. Macy's, Gimbel's, Bloomingdale's. İncik boncuk çalardı. Yine hırsızlığa çıkacağı zaman, bugün Çekicilere gideceğim, diye düşünüyordu. Beyazlardan bir şeyler çalacağım. Özel bir şey çalacak ve sonra da o lanet olasıca nesneyi kıracağım." Sustu. Dudakları titriyordu. Gözlerini ateşe dikti. Tekrar başını kaldırdığı zaman Roland'la Eddie gözlerinin dolmuş olduğunu fark ettiler.
"Ağlıyorum, ama bu sizi yanıltmasın. Yaptığım şeyleri anımsıyorum. Onlardan zevk aldığımı da. Galiba ben koşullar uygun olursa aynı şeyleri tekrar yapacağımı biliyor ve o yüzden ağlıyorum."
Roland eski sakin tavırlarını takınmayı biraz başarmış gibiydi. O tuhaf dengesine kavuşmuştu. "Ülkemde bir atasözü vardır, Susannah. 'Akıllı bir hırsız her zaman zengin olur.'"
Kadın sert sert, "Bir avuç sahte incik boncuğu çalmanın akıllıca bir yanını göremiyorum," dedi.

"Hiç yakalandın mı?"
"Hayır..."
Silahşor, "İşte, gördün mü?" dermiş gibi ellerini açtı.
Eddie, "Demek Detta Walker için Çekiciler kötü yerlerdi, öyle mi?" diye sordu. "Bu doğru mu? Çünkü bu bana pek doğruymuş gibi gelmiyor."
"O yerler hem kötüydü, hem de iyi. Çok güçlü yerlerdi onlar. Detta'nın oralarda... kendi kendini yeniden icat ettiğini söyleyebiliriz sanırım... Ama Çekiciler, kayıp yerlerdi aynı zamanda. Ve bütün bunların Roland'ın hayalet çocuğuyla hiçbir ilgisi yok, öyle değil mi?"
Silahşor, "Belki," dedi.
"Anlayacağın bizim dünyamızda da Çekiciler vardı. Bizimki de argo bir sözdü. Üstelik anlamı da seninkine çok benziyordu."
Eddie, "Bu sözün sen ve arkadaşların için anlamı neydi?" diye sordu.
"Bu yerden yere, durumdan duruma göre biraz değişiyordu. Bazen bir çöp yığını oluyordu, bazen bir genelev. Ya da erkeklerin kumar oynamaya veya şeytan otunu çiğnemeye geldikleri bir yer. Ama bildiğim en yaygın anlam, en basit olanı..." İki arkadaşına baktı. "... Çekiciler, çok ıssız yerler. Çekiciler, çorak topraklar."

Bu kez de Susannah ateşe odun attı. Güneyde, Yaşlı Ana müthiş parlıyor, ışıkları hiç titreşmiyordu. Susannah okuldaki derslerden bunun ne anlama geldiğini biliyordu. Yaşlı Ana bir yıldız değil, bir gezegendi. Genç kadın kendi kendine, o Venüs mü, diye sordu. Yoksa bu dünyanın ait olduğu Güneş Sistemi diğer şeyler gibi çok mu farklı? Ona yine bütün bunlar gerçek değilmiş gibi geldi. Bütün bunlar bir rüya olmalıydı...
Susannah, "Devam et," dedi. "O ses seni ve küçük çocuğu Çekiciler konusunda uyardıktan sonra ne oldu?"
"Kumların aktığı deliğe yumruğumu soktum. Başıma bu tür bir olay geldiği zaman bana böyle yapmam öğretilmişti. Ve bir çene kemiğini yakalayarak çıkardım... Ama bunu değil. Durak yerinin duvarından çıkardığım çene kemiği çok daha büyüktü. Onun Eski Ululardan birinin kemiği olduğundan hemen hemen eminim."
Susannah yavaşça sordu. "O kemiğe ne oldu?"
Roland, "Onu bir gece çocuğa verdim," dedi. Ateş yanaklarını parlak turuncuya boyuyor, yüzünde gölgeler dans ediyordu. "Bir tür koruma aracı olarak. Tıpkı bir tılsım gibi. Daha sonra onun işini gördüğüne karar verdim ve kemiği attım."
Eddie öğrenmek istedi. "Öyleyse elindeki kimin çene kemiği, Roland?" Silahşor kemiği havaya kaldırarak uzun uzun, düşünceli düşünceli baktı. Sonra da yine kucağına bıraktı. "Daha sonra... Jake... Jake öldüğü zaman... kovaladığım adama yetiştim..." Susannah, "Walter'e," dedi.
"Evet. Onunla konuştuk. O ve ben... Uzun uzun hem de. Konuşmanın bir yerinde uyuyakaldım. Uyandığım zaman Walter ölmüştü. En aşağı yüz yıldan beri ölüydü. Belki de daha uzun bir süreden beri. Walter'den geride kemiklerden başka bir şey kalmamıştı. Bu da akla uygundu. Çünkü kemiklerin olduğu yerdeydik."
Eddie alayla mırıldandı. "Evet, konuşmanın çok uzun sürdüğü anlaşılıyor."
Susannah bu sözleri duyunca hafifçe kaşlarını çattı. Ama Roland sadece başını salladı. "Uzun, çok uzun." Gözlerini alevlere dikmişti.
Eddie, "Sabah kendine geldin," dedi. "Hemen o akşam Batı Denizine eriştin ve gece İstanavarlar ortaya çıktılar. Öyle değil mi?"
Roland tekrar kafasını salladı. "Evet. Ama Walter'le konuştuğumuz... ya da hayal gördüğüm... veya birlikte ne yaptıysak... İşte o yerden ayrılmadan önce Walter'in iskeletinin kafatasından bunu aldım." Kemiği kaldırdı. Turuncu ışık dişlerin üzerinden kayıyordu.
Eddie, Walter'in çene kemiği, diye düşündü ve hafifçe ürperdi. Siyah elbiseli adamın çene kemiği. Bir daha sefere Roland'ın her zaman rastladığın insanlardan olduğunu düşünmeye başladığın zaman bunu hatırla, oğlum Eddie. Uzun bir süreden beri bu çene kemiğini yanında taşıyormuş... Bir yamyamın ganimeti. Tanrım!
Roland, "Onu alırken ne düşündüğümü hatırlıyorum," dedi. "Hem de çok 'yi hatırlıyorum. O süreyle ilgili olarak hatırladığım, beni şaşırtmayan tek anı bu. Çocukla karşılaştığım zaman bulduğum şeyi atmam bana uğursuzluk getirdi, diye düşündüm. Bu onun yerini alacak. Ancak o zaman Walter'in kahkahasını işittim. O haince, kıkır kıkır gülerdi. Walter'in sesini de duydum."
Susanah, "Ne söyledi?" diye sordu.
Roland, "'Çok geç, Silahşor,'" dedi. "İşte öyle söyledi: Çok geç. Bundan sonra şansın sonsuza kadar kötü olacak. Bu senin Ka'n.'"
Eddie uzun bir sessizlikten sonra. "Pekâlâ," dedi. "Temeldeki ikilemi anlıyorum. Belleğin ikiye bölünmüş..."
"Bölünmedi. İki kat oldu."
"Tamam. Bu hemen hemen aynı şey değil mi?" Eddie bir dal parçası kaparak, kuma kendince küçük bir şekil çizdi. Genç adam soldaki çizgiye vurdu. "Bu belleğinin Durak yerine erişmeden önceki hali. Bir tek çizgi."
"Evet."
Eddie sağdaki çizgiye vurdu. "Kemiklerin yerinde, dağların diğer tarafından dışarı çıktığın zamanki hali... Yani Walter'in seni beklediği yerdeki durum. Yine tek çizgi."
"Evet."

Eddie önce orta yeri gösterdi, sonra da bunun etrafına kabaca bir daire çizdi.
"Yapman gereken şey bu, Roland. Bu çift çizginin önünü kapatmak. Kafanda onun etrafını bir şarampolle çevir ve sonra da unut. Çünkü bunun hiçbir anlamı yok. Bir şeyi de değiştirmiyor. Kaybolmuş o artık. Olup bitmiş..."
"Ama bitmedi ki." Roland elindeki kemiği havaya kaldırdı. "Jake adlı çocukla ilgili anılar yanlışsa -ve ben onların yanlış olup olmadığını bilmiyorum- o halde bu nereden çıktı? Bunu, attığım kemiğin yerine aldım... Ama attığım kemiği Durak yerinin mahzeninde bulmuştum. Gerçek olduğunu bildiğim anılarıma göre ben hiçbir zaman mahzene inmedim! İblisle hiç konuşmadım! Taze su alıp yoluma devam ettim. Başka hiçbir şey yapmadım!"
Eddie içtenlikle, "Beni dinle, Roland," dedi. "Elindeki Durak yerinden aldığın çene kemiği olsaydı bunu anlardım. Ama hepsinin de halüsinasyon olması ihtimali yok mu? Durak yeri, çocuk, Konuşan İblis. Sonra belki Walter'in çene kemiğini aldın. Çünkü..."
"Bu halüsinasyon değildi." Silahşor topçularınkine benzeyen uçuk mavi gözleriyle iki arkadaşına baktı. Sonra da onların hiç beklemediği bir şeyi yaptı... Eddie, Roland'ın kendinin de, bunu yapacağını bilmediğine yemin edebilirdi. Silahşor çene kemiğini ateşe attı.
Kemik bir an orada sadece öyle durdu. Hortlaklara özgü bir gülümsemenin yarısını oluşturan beyaz bir kalıntı. Sonra birdenbire alev alarak kıpkırmızı kesildi. Bütün açıklığa göz kamaştıran kırmızı bir ışık yayıldı. Eddie'yle Susannah haykırıp gözlerini o yanan şekilden korumak için ellerini kaldırdılar.
Kemik değişmeye başladı. Erimiyor, değişiyordu. Kemikten, mezar taşlan gibi uzanan dişler, küme küme birleşmeye başladılar. Yukan kavisin hafif eğrisi düzeldi. Sonra da ucu kütleşti.
Eddie'nin elleri kucağına düştü. Ağzı hayretten bir karış açık, artık kemiik olmayan bu şeye bakıyordu. Kemik şimdi yanan çeliğin rengine bürünmüştü. Dişler üç ters V harfine dönüşmüşlerdi. Ortadaki, iki uçtakilerden daha iriydi. Ve Eddie birdenbire kemiğin neye dönmeye çalıştığını anladı. Tıpkı kütükten uzanan çıkıntıda gizlenen sapam gördüğü gibi.
Genç adam kemiğin bir anahtar biçimine girdiğini düşündü. Telaşla, biçimi hatırlamalısın, dedi kendi kendine. Hatırlamalısın! Hatırlamalısın! Çaresizce biçimi inceliyordu. Üç V. Ortadaki, iki uçtakilerden daha iri. Üç çentik... Ve uca en yakın olanda kıvrımlı bir çizgi vardı. Küçük bir s harfi gibi bir şey...
Sonra alevlerin arasındaki şeyin biçimi tekrar değişti. Bir anahtarı andıran kemik içe doğru çekildi. Birbirinin üzerine binen parlak çiçek yapraklarına dönüştü. Bu kat kat kıvrımlı yapraklar aysız bir yaz gecesi kadar simsiyah ve kadifemsiydi. Eddie bir an bir gül gördü. Bu dünyanın ilk gününde şafak zamanı açmış olabilecek, zafer dolu bir gül. Hiçbir çağa ait olmayan güzel bir şey. Eddie'nin gözleri gülü gördü ve kalbi de ona karşı açıldı. Sanki bütün sevgi ve yaşam Roland'ın ölü kalıntısından birdenbire yükselmişti. İşte orada, ateşin içindeydi. Zaferle ve tam gelişmemiş, şahane bir meydan okumayla yanıyordu. Çaresizliğin bir serap, ölümün de bir rüya olduğunu açıklıyordu.
Eddie belli belirsiz, gül, diye düşündü. Önce anahtar, sonra da gül! Bakın! Kuleye giden yolun açıldığını görün!
Ateşten boğuk öksürüğü andıran bir ses yükseldi. Kıvılcımlardan oluşan bir yelpaze dışarıya doğru açıldı. Susannah haykırdı ve yuvarlanarak uzaklaştı. Elleriyle, giysisinin üzerindeki turuncu benekciklere vuruyordu. Alevler, yıldızlı gökyüzüne doğru hızla uzanıyorlardı. Eddie gördüğü hayal yüzünden büyülenmiş gibi oturmaktaydı. Hem şahane, hem de korkunç sinirin oluşturduğu ağ ona sarılmıştı. Cildinin üzerinde dans eden kıvılcımların bile farkında değildi. Sonra alevler ufaldılar.
Kemik kaybolmuştu.
Anahtar kaybolmuştu.
Gül kaybolmuştu.
Eddie, hatırla, diye kendi kendini şartladı. Gülü anımsa... Ve anahtarın biçimini de...
Susannah şok ve dehşet yüzünden hıçkınyordu. Ama genç adam bir an onunla ilgilenmedi. Roland'ın da, onun da yere çizgi çizdikleri sopayı buldu. Ve titreyen eliyle yere şu şekli çizdi:

Susannah sonunda, "Bunu neden yaptın?" diye sordu. "Tanrı aşkına, niçin? Ve o neydi?"
Aradan on beş dakika geçmiş, ateşin sönükleşmesine izin vermişlerdi. Etrafa dağılan korların ya üzerlerine basılmıştı ya da onlar kendi kendilerine sönmüşlerdi. Eddie karısına sarılmış oturuyordu. Susannah onun önündeydi, sırtını genç adamın göğsüne dayamıştı. Roland bir yandaydı. Dizlerini göğsüne doğru çekmiş, sıkıntıyla turuncumsu kırmızı korlara bakıyordu. Eddie'nin bildiği kadarıyla ikisi de kemiğin değiştiğini görmemişlerdi. İkisi de kemiğin iyice kızarak parladığını fark etmiş ama Roland onun patladığını da görmüştü. (Yoksa kemiğin içinde bir patlama olmuş ve göçmüş müydü?) Bu Eddie'ye gördüğü şeye daha yakınmış gibi geliyordu. Ama hepsi o kadar. Ya da Eddie öyle olduğuna inanıyordu. Ancak Roland zaman zaman fikirlerini kendine saklamaya meraklıydı. Elindeki kozları göstermemeye karar verdiğinde kartları iyice gizlerdi. Eddie bunu acı deneyler sonucu öğrenmişti. Genç adam karısıyla Silahşor'a gördüğü ya da gördüğünü sandığı şeyi söylemeyi düşündü. Ama sonra o da kartlarını göstermemeye karar verdi. Hiç olmazsa o ara.
Çene kemiğinden hiçbir şey kalmamıştı geride. Bir kıymık bile.
Roland, "Bunu yaptım," diye açıkladı. "Çünkü kafamda bir ses konuştu ve bana yapmamı söyledi. O babamın sesiydi. Bütün babalarımın sesi. İnsan böyle bir ses duyduğunda onun emrine hemen uymamak düşünülemez bile.

Bana öyle öğretildi. Onun ne olduğuna gelince... Bunu söyleyemem... Hiç olmazsa şimdi. Ben sadece kemiğin son sözlerini söylemiş olduğunu biliyorum. Onu buraya kadar o sözleri duymak için taşıdım."
Eddie kendi kendine ya da olanları görmek için, dedi. Sonra tekrarladı. Hatırla. Gülü anımsa. Ve anahtarın biçimini de.
"Bizi neredeyse kavuracaktı." Susannah hem yorgun ve hem de öfkeliydi. Roland başını salladı. "Bence bu daha çok Baronların yıl sonu partilerinde gökyüzüne fırlattıkları fişeklere benziyordu. Şaşırtıcı, parlak ve tehlikesiz." Eddie'nin aklına bir şey geldi. "Kafandaki 'katlanma' Roland... o kayboldu mu? Kemik patladığı ya da değiştiği sırada, kafan düzeldi mi?" Hemen hemen böyle olduğuna inanıyordu. Gördüğü filmlerde bu tür sert şok tedavileri her zaman etkili olurdu. Ama Roland, "Hayır" der gibi başım salladı.
Susannah, Eddie'nin kollarında kımıldandı. "Anlamaya başladığını söyledin..."
Roland, "Evet, öyle düşünüyorum," diye cevap verdi. "Yanılmıyorsam, o zaman Jake için korkmam gerekir. O neredeyse, hangi zamandaysa, onun için endişeleniyorum."
Eddie sordu. "Ne demek istiyorsun?"
Roland ayağa kalkarak kendi deri yığınına gitti. Postları yere sermeye başladı. "Bu gece için bu kadar hikâye ve heyecan yeter. Uyuma zamanı geldi. Yarın sabah, ayının izini takip edeceğiz. Bakalım koruması için yaratıldığı Kapıyı bulabilecek miyiz? Yolda size bildiklerimi ve olduğuna inandığım şeyleri anlatacağım. Hâlâ olmaya devam eden şeyleri de." Bu sözlerden sonra eski bir battaniyeyle yeni yüzülmüş geyik derisine sanndı. Yuvarlanarak ateşten uzaklaştı ve başka bir şey söylemeye de yanaşmadı.
Eddie'yle Susannah yan yana yattılar. Silahşor'ün uyuduğundan emin oldukları zaman seviştiler. Ama Roland uyumamıştı. Onları duydu, aşktan sonraki sakin konuşmalarını da. Genç çift daha çok ondan söz ettiler. Silahşor, Susannah'yla Eddie'nin konuşmaları sona erdikten ve solukları iyice düzeldikten sonra uzun bir süre sessizce yattı. Gözleri açıktı.
Genç ve âşık olmak güzel bir şey, diye düşünüyordu. Bu dünyanın dönüştüğü mezarlıkta bile güzel bir şey... Çocuklar, fırsat varken bunun zevkini çıkarın. Çünkü önümüzde başka ölümler de var. Biz, bir kan deresine geldik. Onun bizi yine kandan oluşan bir nehre götüreceğinden hiç kuşkum yok. Daha ileride de bir deniz bekliyor. Bu dünyada mezarlar esniyor ve ölülerden hiçbiri huzur içinde yatmıyor.
Doğuda şafak sökerken Roland gözlerini yumdu. Kısa bir süre uyudu. Ve rüyasında Jake'i gördü.

Eddie de rüya gördü. Rüyasında, New York'a geri dönmüştü. Elinde bir kitapla İkinci Caddede ilerliyordu. Rüyasında mevsimlerden bahardı. Hava ılık, kent renk renkti. Genç adamın içinde özlem hıçkırdı sanki. Vücudunun derinliklerinde bir kas olta çengeline yakalanmış gibiydi. Eddie, bu rüyanın zevkini çıkar, diye düşündü. Onu mümkün olduğunca uzatmaya çalış. Tadını al... Çünkü New York'a bundan daha fazla yaklaşamayacaksın. Artık evine dönemezsin, Eddie. O bölüm sona erdi.
Genç adam rüyasında elindeki kitaba bakıyor ve bunun Thomas Wolfe'un, Tekrar Evine Dönemezsin adlı eseri olduğunu gördüğü zaman da hiç şaşmıyordu. Koyu kırmızı cilde üç şekil basılmıştı. Anahtar, gül ve kapı. Eddie bir an duruyor ve kitabı açarak ilk satırı okuyordu. Wolfe, "Kara elbiseli adam çölde kaçıyordu," diye yazıyordu. "Ve Silahşor da onu izliyordu."
Eddie kitabı kapayarak yoluna devam ediyordu. Saatin sabahın dokuzu olduğunu tahmin ediyordu. Ya da dokuz buçuğu. İkinci Caddede fazla trafik yoktu. Taksiler korna çalıyor ve şeritten şeride geçerlerken bahar güneşi parlak sarı boyalarını ve ön camlarını ışıldatıyordu. İkinci Caddeyle Elli İkinci Sokağın köşesinde bir serseri ondan sadaka istiyor, Eddie de kırmızı ciltli kitabı onun kucağına atıyordu. Genç adam dilencinin Enrico Balazar olduğunu görüyor ama buna hiç şaşmıyordu. Adam, illüzyon gösterilerinde kullanılan eşyaların satıldığı bir dükkânın önünde bağdaş kurmuş oturmaktaydı. Vitrinde dükkânın adı yazılıydı: "İskambil Ev." İçeride Tarot kartlarından yapılmış bir kule görülüyordu. Bunun en tepesine King Kong'un bir modeli oturtulmuştu. Dev maymunun kafasından küçücük bir radar çanağı vardı.
Eddie tembel tembel kentin merkezine doğru yürüdü. Sokak levhaları yanından yüzerek geçiyorlardı sanki. Eddie İkinci Caddeyle Kırk Altıncı Sokağın köşesindeki küçük dükkânı görür görmez oraya gittiğini anladı.
Evet, diye düşünüyor ve müthiş rahatlıyordu. İşte burası. Aradığım yer. Vitrine sürüyle et ve peynir asılmıştı. Levhada, "TOM VE GERRY'NİN ARTİSTİK ŞARKÜTERİSİ," diye yazılıydı. "ÖZELLİĞİMİZ PARTİ YEMEKLERİ HAZIRLAMAKTIR."
Eddie orada durmuş içeri bakarken tanıdığı biri daha köşeden çıkıyordu. Jack Andolini'ydi bu. Vanilyalı dondurma renginde üç parça takım elbise giymiş, sol eline de siyah bir baston almıştı. Yüzünün yarısı yoktu. İstanavarların kıskaçları yüzünü parçalamıştı.
Jack genç adamın yanından geçerken, "İçeri girsene, Eddie," diyordu. "Ne de olsa bundan başka dünyalar da var ve o lanet olasıca tren hepsinden de geçiyor."
Eddie, "Giremem," diye cevap veriyordu. "Kapı kilitli." Bunu nasıl anladığını bilmiyordu. Ama kapının kilitli olduğundan emindi. Hiçbir kuşkusu yoktu.
Jack arkasına bakmadan, "Nay nay nom, nay nay nay," diyordu. "Endişelenme. Anahtarın var." Eddie başını eğiyor ve gerçekten de bir anahtarı olduğunu görüyordu. İlkel görünüşlü bir şeydi bu. Ters V harfine benzeyen üç çentiği vardı. Genç adam, şu son çentiğin ucundaki küçük s şekli, diye düşünüyordu. İşte sır onda. Tom ve Gerry'nin Artistik Şarküterisinin önündeki tentenin altına giriyor ve anahtarı kilide sokuyordu. Bu kolaylıkla dönüyordu, Eddie kapıyı açıp pek büyük, açıklık bir yere çıkıyordu. Omzunun üzerinden arkaya bakiyor ve İkinci Caddedeki trafiğin hızla

aktığını görüyordu. Sonra kapı çarparak kapanıyor ve devriliyordu. Artık arkasında hiçbir şey yoktu. Hiçbir şey. Eddie yeni girdiği yeri görmek için dönüyordu. Gördüğü şey önce dehşete kapılmasına neden oluyordu. Alan sanki orada devler savaşmış gibi kıpkırmızıydı. Çok kan akmış ve toprak hepsini çekememiş gibiydi.
Eddie sonra gördüğünün kan olmadığını anlıyordu. Karşısında gördüğü şeyler güldü.
Yine o sevinç ve zafer karışımıyla sarsılıyor, kalbi bu duyguyla şişiyordu. Sanki neredeyse patlayacaktı. Genç adam zaferi belirtmek için yumruğunu iyice havaya kaldınyor ve sonra... donup kalıyordu.
Alan kilometrelerce uzanıyor ve hafif bir bayın tırmanıyordu. Ve ufukta Kara Kule yükseliyordu. İri, kaba taşlardan oluşan bu sütun o kadar yüksekti ki, Eddie onun tepesini zorlukla seçebiliyordu. Kulenin yapıldığı taşlar genç adamın hayal ettiği gibi kapkara değil, kurum rengiydi. Dar birer yarığa benzeyen pencereler gitgide yükselen bir helezon oluşturacak biçimde açılmışlardı. Pencerelerin altında adeta sonsuza kadar uzanan merdivenler döne döne yukarıya çıkıyordu. Kule toprağa dikilen ve kan kırmızısı gül tarlasının yukarısında yükselen koyu gri bir ünlem işareti gibiydi. Yukarısında bir kubbe oluşturan gökyüzü maviydi. Ama gök yelkenli gemilere benzeyen beyaz, şişman bulutlarla doluydu. Sonsuz bir sel gibi Kara Kulenin tepesinin üzerinden ve yanlarından akıyorlardı.
Eddie hayretle, ne harika diye düşünüyordu. Ne harika ve tuhaf! Ama artık neşe ve zafer duygusu kaybolmuştu. Şimdi derin bir keyifsizlik hissediyor, felaketin yaklaştığını seziyordu. Genç adam etrafına bakınıyor ve ani bir dehşetle Kulenin gölgesinde durduğunu görüyordu. Hayır, sadece durmuyordu. Kulenin gölgesine diri diri gömülmüştü.
Eddie haykırıyordu. Ancak müthiş bir borunun altın sesi onun feryadını boğuyordu. Bu gürültü Kulenin tepesinden geliyor ve sanki bütün dünyayı dolduruyordu. Bu uyarı dolu ses uzayarak, Eddie'nin durduğu açıklığa yayılırken, Kuleyi çevreleyen pencerelerden karanlıklar akıyordu. Karanlık taşıyor ve gökyüzüne bayrağa benzeyen parçalar halinde yayılıyordu. Sonra bunlar birleşiyor ve gitgide büyüyen kara bir leke oluşturuyorlardı. Bu bir buluta benzemiyordu. Daha çok Dünyanın üzerine sarkan bir tümöre benziyordu. Gökyüzü gözlerden kaybolmuştu. Sonra Eddie o kara şeyin bulut ya da bir tümör olmadığını fark ediyordu. Bir şekildi o. Onun durduğu yere doğru hızla gelen dev bir şekil. Güllerle dolu tarlanın yukarısında gökyüzünde birleşerek oluşmaya başlayan o yaratıktan kaçmanın hiçbir yararı olmayacaktı. O Eddie'ye yetişecek, onu kapıp götürecekti. Onu Kara Kuleye taşıyacaktı. Ve ışıklar dünyası genç adamı bir daha göremeyecekti.
O kapkara şekilde yarıklar beliriyordu. Ve her biri ölüsü ormanda yatan Ayı Shardik büyüklüğünde, insanlarınkine hiç benzemeyen korkunç iki göze dönüşüyor ve ona bakıyordu. Kırmızıydı bu gözler. Güller kadar kırmızı. Kan gibi kırmızı.
Jack Andolini'nin ölü sesi Eddie'nin kulaklarında çınlıyordu "Bin dünya, Eddie... on bin! O tren her birinden geçiyor. Tabii hareket ettirebilirsen. Ve onu hareket ettirdiğin zaman da dertlerin yeni başlamış oluyor. Çünkü o aleti kapatmak imkânsız."
Jack'in sesi mekanikleşiyor ve şarkı söyler gibi tekrarlıyordu. "Çünkü o aleti kapatmak imkânsız, oğlum Eddie. Buna inanmalısın. O makine..."
"... KAPATILIYOR! KAPATMA İŞLEMİ BİR SAAT ALTI DAKİKA SONRA TAMAMLANMIŞ OLACAK!"
Eddie rüyasında gözlerini korumak için ellerini hızla kaldırıyordu...

... Ve genç adam birdenbire uyandı. Sönmüş olan kamp ateşinin yanında doğrulmuş oturuyordu. Dünyaya araladığı parmaklarının arasından bakıyordu. Ve o ses hâlâ gümbürdüyor, gümbürdüyordu. Bir SWAT Timinin kalpsiz bir komutanının megafondan kükremesine benziyordu ses.
"HİÇBİR TEHLİKE YOK! TEKRARLIYORUZ. HİÇBİR TEHLİKE YOK! BEŞ İKİNCİL ATOM PİLİ ÇALIŞMIYOR. İKİ İKİNCİL ATOM PİLİ ŞU ANDA KAPANMA FAZINA GİRMİŞ DURUMDA. BİR İKİNCİL ATOM PİLİ SADECE YÜZDE İKİ KAPASİTEYLE ÇALIŞIYOR. BU PİLLERİN HİÇBİR YARARI YOK! TEKRARLIYORUZ. BU PİLLERİN HİÇBİR YARARI YOK! YERİ KUZEY MERKEZ POZİTRONİK ŞİRKETİNE BİLDİRİP -900-44'Ü ARAYIN! BU MAKİNENİN KOD ADI: SHARDİK'DİR! ÖDÜL VERİLECEKTİR! TEKRARLIYORUZ: ÖDÜL VERİLECEKTİR!"
Ses kesildi. Eddie, Roland'ın açıklığın kenarında durduğunu gördü. Susannah'yı bir kolunun üzerine almıştı. Sesin geldiği tarafa bakıyorlardı. Kaydedilmiş açıklama tekrar başlarken, Eddie de kâbusun son dondurucu kalıntılarından kurtulmayı başardı. Ayağa kalkarak Roland'la Susannah'ya katıldı. Ancak tüm sistem bozulduğu zaman yayınlanacak biçimde programlanmış olan bu açıklamanın kaç yüz yıl önce kaydedildiğini düşünüyordu.
"BU ALET KAPATILIYOR! KAPATMA İŞLEMİ BİR SAAT BEŞ DAKİKA SONRA TAMAMLANACAK! HİÇBİR TEHLİKE YOK! TEKRARLIYORUZ..."
Eddie, Susannah'nın koluna dokundu. Genç kadın döndü. "Ne zamandan beri sürüyor bu?"
"On beş dakika kadar oldu. Sen top patlasa duymayacak..." Susannah durakladı. "Eddie, çok kötü görünüyorsun! Hasta mısın yoksa?"
"Hayır. Sadece kötü bir rüya gördüm."
Roland genç adamı, onu rahatsız eden bir biçimde inceliyordu. "Bazen rüyalarda gerçek payı vardır, Eddie. Ne gördün?"
Eddie bir an düşündü, sonra da başını salladı. "Hatırlamıyorum."
"Biliyor musun, bundan kuşkuluyum."
Eddie omzunu silkerek Silahşor'a neşesizce gülümsedi. "İyi ya, buyur, kuşkulan! Bu sabah sen nasılsın, Roland?"

Silahşor, "Aynı," dedi. Renkleri uçmuş mavi gözleriyle hâlâ Eddie'nin suratını inceliyordu.
Susannah, "Bırakın artık," diye söylendi sert bir sesle. Ama Eddie, bu seste gizli bir endişe olduğunu sezmişti. "İkiniz de. 'Kim İrkilir' oyunu oynayan iki küçük çocuk gibi etrafta dönenip birbirinizin ayak bileklerine tekme atmanızı seyretmek istemiyorum. Yapacak bundan daha önemli işlerim var. Özellikle bu sabah, o ölü ayı avaz avaz haykırıp bütün dünyayı ayağa kaldırırken."
Silahşor başını salladı ama gözleri hâlâ genç adamın yüzüne dikiliydi. "Pekâlâ... Bana söylemek istediğin bir şey olmadığından emin misin, Eddie?"
Genç adam o zaman her şeyi anlatmayı düşündü. Gerçekten istedi bunu. Alevlerin arasında gördüklerini, rüyasını. Sonra bundan vazgeçti. Belki de bunun nedeni alevlerin arasında gördüğü gülün anısıydı. Rüyasındaki tarlayı nefis bir biçimde dolduran güller. Eddie bütün bunları gördüğü gibi anlatamayacağını biliyordu. Kalbinin hissettiği gibi de. Konuşursa onları sadece bayağılaş-tıracaktı. Ve hiç olmazsa o ara bütün bunları yalnız başına düşünmek istiyordu. Kendi kendine tekrar, ama unutma, dedi... Ancak kafasının içindeki ses kendininkine pek benzemiyordu. Daha kalın ve yaşlıca bir sesti bu. Bir yabancının sesi. "Gülü hatırla... Ve anahtarın biçimi de..."
Eddie, "Bunu yapacağım," diye mırıldandı.
Roland sordu. "Neyi yapacaksın?"
Eddie, "Açıklayacağım," dedi. "Yani bana gerçekten önemliymiş gibi gözüken bir şey olduğunda sana söyleyeceğim. İkinize de. Ama şu ara öyle bir şey yok. Onun için bir yere gideceksek, artık atları eğerlemeliyiz, eski dostum Shane."
"Shane mi? Kim bu Shane?"
"Bunu da sana başka zaman anlatırım. O arada yola çıkalım."
Eski kamp yerinden birlikte getirdikleri eşyaları toplayarak geri döndüler. Susannah yine tekerlekli sandalyesindeydi. Eddie, karısının onu uzun süre kullanmayacağını düşünüyordu.

Eddie kendini başka şeylerle ilgilenemeyecek kadar eroine kaptırmadan önce birkaç arkadaşıyla birlikte iki hızlı metal grubunun, Anthrax ve Megadeth'in konserleri için New Jersey'e gitmişti. Genç adam Anthrax'in sesinin devrilmiş ayıdan yayılarak tekrarlanan açıklamadan biraz daha yüksek olduğunu düşünüyordu. Ama bundan yüzde yüz emin değildi. Roland ormandaki açıklıktan yedi yüz metre kadar ötede onları durdurdu ve eski gömleğinden altı küçük parça yırttı. Bezleri kulaklarına tıkayarak yollarına devam ettiler, ama o parçalar bile durmadan devam eden o müthiş gürültüyü boğamadı.
Tekrar açıklığa girdikleri sırada ayı, "BU ALET KAPATILIYOR!" diye gürlüyordu. Hâlâ Eddie'nin tırmandığı ağacın dibinde yatmaktaydı. Devrilmiş bir Colossus gibiydi. Ayrık bacakları ve havaya kaldırdığı dizleriyle doğum yaparken ölen tüylü, dişi bir deve benziyordu. "KAPATMA İŞLEMİ KIRK YEDİ DAKİKA SONRA TAMAMLANACAK! HİÇBİR TEHLİKE YOK..." Eddie, hayır, var, diye düşünerek ayının saldırı sırasında ya da ölüm titremeleri geçirirken yırtılmamış olan, etrafa saçılmış derileri toplamaya başladı. Hem de büyük tehlike var. Kahrolasıca kulaklarım için!
Roland'ın silah kayışını alarak sessizce uzattı. Üzerinde çalıştığı tahta parçası biraz ileride yerde duruyordu. Genç adam onu kaparak Susannah'nın tekerlekli sandalyesinin arkasındaki torbaya attı. O sırada Silahşor kalın kayışı ağır ağır beline takarak, ham deri şeritten yapılmış bağları sıkıştırdı.
"KAPANMA FAZINDA. BİR İKİNCİL ATOM PİLİ YÜZDE BİR KAPASİTEYLE ÇALIŞIYOR. BU PİLLER..."
Susannah, Eddie'nin peşinden gitti. Kendi diktiği torba çanta kucağındaydı. Eddie'nin ona verdiği derileri torbaya tıkıyordu. Derilerin hepsi toplandıktan sonra Roland, Eddie'nin koluna vurdu ve ona bir omuz çantasını uzattı. Bunun içinde daha çok bolca tuzlanmış geyik eti vardı. Roland'ın küçük derenin dört buçuk kilometre kadar yukarısında bulduğu doğal tuzdan yararlanmışlardı bunun için. Silahşor de omzuna, aynı biçimde bir çantayı vurmuştu bile. Tekrar doldurduğu ve türlü şey yüzünden iyice şişmiş olan kesesiyse öbür omzundan sarkıyordu.
Yakındaki bir daldan elde yapılmış, garip bir koşum takımı sarkıyordu. Buna geyik derisinden dikilmiş, oturulacak bir yer de eklenmişti. Roland koşum takımını kaparak bir an inceledi. Sonra da omzuna atıp şeritleri göğsünün aşağısında birbirlerine bağladı. Susannah'nın bunu gördüğünde yüzünü ekşitmesini Roland da fark etti. Ama konuşmaya kalkışmadı. Ayının bu kadar yanındayken avaz avaz da bağırsa sesini yine de duyuramayacaktı. Ama anlayışla omzunu silkti ve ellerini açtı. "Buna ihtiyacımız olacağını biliyorsun" der gibiydi.
Susannah da yine omzunu silkerek ona cevap verdi. "Biliyorum... Ama bu ondan hoşlandığım anlamına gelmez."
Silahşor açıklığın dibini işaret etti. Bir çift eğrilrhiş, kırılmış ladin bu bölgede bir zamanlar Mir diye bilinen Shardik'in açıklığa girdiği yeri gösteriyordu.
Eddie, Susannah'ya doğru eğildi, baş ve işaret parmaklarını birleştirerek bir daire oluşturdu. Sonra da kaşlarını bir soru sorarmış gibi kaldırdı. "İyi misin?"
Genç kadın, "Evet" der gibi başını salladı, sonra da avuçlarını kulaklarına bastırdı. "İyiyim, ama sağır olmadan buradan gidelim."
Üç arkadaş açıklıkta ilerlediler. Eddie derilerin konulduğu torbayı kucağında taşıyan Susannah'yı itiyordu. Kadının tekerlekli sandalyesinin arkasındaki torbaya türlü şey konulmuştu. Sapanın önemli bir bölümünün hâlâ içinde saklandığı tahta parçası da bunlardan biriydi.
Arkalarında ayı kükreyerek dünyaya son açıklamasını yapmaktaydı. Makine, kırk dakika sonra kapatılacaktı. Eddie o anın gelmesi için sabırsızlanıyordu. Kırılmış ladinler birbirlerine doğru eğilmiş ve kaba bir bahçe kapısı oluşturmuşlardı. Eddie, Roland'ın Kara Kule araştırması aslında burada başlıyor, diye düşündü. Hiç olmazsa bizim için.

Genç adamın aklına tekrar o rüya geldi. Karanlığın açılan bayraklar gibi fışkırdığı, döne döne yükselen pencereler. Güllerle dolu tarlanın üzerine bir leke gibi yayılan karanlık... Eğrilmiş ağaçların altından geçerlerken Eddie şiddetle titredi.
Tekerlekli sandalyeyi Roland'ın tahmin ettiğinden daha uzun bir süre kullanabildiler. Ormandaki kara çamlar çok yaşlıydı ve dört bir yana uzanan dallan çam iğnelerinden kalın bir halı oluşturmuştu. Bu da çalıların, bodur ağaçların yetişmesini engellemişti çoğunlukla. Susannah'nın kolları güçlüydü. Eddie'ninkilerden daha güçlüydü. Ama Roland bu durumun fazla sürmeyeceğini düşünüyordu. Genç kadın ormanda, gölgeli düz toprakta tekerlekli sandalyesini kolaylıkla sürebiliyordu. Ayımn devirdiği ağaçlardan birine geldikleri zaman, Roland, Susannah'yı kaldırdı. Eddie de sandalyeyi kütüğün üzerinden aşırdı.
Arkalanndan ayının uzaklığın pek az hafiflettiği sesi geliyordu. Hayvan olanca sesiyle onlara çalışan son ikincil atom pilinin kapasitesinin artık sıfıra yakın olduğunu açıklıyordu.
Susannah, Silahşor'a, "O lanet olasıca kayış takımının bütün gün omuzlarında boş kalacağını umanm!" diye bağırdı.
Roland da bunu istiyordu. Ama daha on beş dakika geçmeden toprak meyillenmeye başladı. Ormanın bu eski bölümünü daha küçük ve genç ağaçlar kaplamaya başlamıştı. Huşlar, kızılağaçlar ve güdük birkaç isfendan toprağa sıkıca yapışmaya çalışıyorlardı. İğnelerden oluşan halı inceldi ve Susannah'nın sandalyesinin tekerlekleri ağaçların arasındaki açıklıklarda yetişmiş olan bodur ve dayanıklı çalılara takılmaya başladı. Çalılann ince dallan paslanmaz çelikten teker parmaklarına çarparak takırdıyor, şangırdıyordu. Eddie bütün ağırlığını gidona verdi. Böylece üç yüz elli metre daha ilerleyebildiler. Sonra yamaç daha dikleşti ve toprak da ayaklarının altında çamura dönüşmeye başladı.
Roland, "Sırtta taşınmanın zamanı geldi, küçük hanım," dedi.
"Arabayı biraz daha deneyelim mi? Ne dersin? Belki bu iş tekrar kolaylaşır..."
Roland başını salladı. "O tepeden inmeyi denersen... ne demiştin, Eddie? 'Çuval olursun' mu?"
Eddie gülerek, "Hayır" der gibi başını salladı. "Buna 'Çuvallamak,' denir, Roland. Bu benim kaldırımlarda sürterek ziyan ettiğim günlerden kalma bir söz."
"Her neyse... Ne olursa olsun, tepeüstü gidersin. Haydi, Susannah, gel bakalım."
Susannah öfkeyle, "Sakat olmaktan nefret ediyorum," diye homurdandı ama Eddie'nin onu sandalyeden kaldırmasına izin verdi. Roland'ın sırtındaki koşum takımı gibi şeye oturabilmek için kocasına yardım da etti. Yerini aldıktan sonra Silahşor'un tabancasının kabzasına dokundu. Eddie'ye, "Bunu ister misin, bebeğim?" dedi.
Genç adam başını salladı. "Benden hızlı olduğunu pekâlâ biliyorsun."
Susannah söylenerek, fişekliği düzeltti. Tabancayı, kabzasını sağ eliyle çabucak kavrayabileceği biçimde yerleştirdi. "İkinizin de yavaşlamasına neden olduğumu çok iyi biliyorum. Ama iki şeritli asfalt bir yola varırsak ikinizi de geri de bırakırım."
Roland, "Bundan hiç kuşkum yok," dedi... Sonra da başını yana eğdi. Orman sessizleşmişti.
Susannah, "Ayı Kardeş sonunda savaşmaktan vazgeçti," diye mırıldandı. "Çok şükür!"
Eddie, "Ben daha yedi dakika olduğunu sanıyorum," dedi.
Roland kayışları düzeltti. "Herhalde içindeki saat son beş altı yüzyılda biraz geri kalmaya başladı."
"Sen onun bu kadar eski olduğuna gerçekten inanıyor musun, Roland?"
Silahşor başını salladı. "Evet o kadar olmuştur ve artık o öldü... Belki de ayı, On İki Bekçinin sonuncusuydu."
Eddie, "Evet," diye cevap verdi. "Şimdi bana buna aldırıp aldırmadığımı sor." Susannah bir kahkaha attı.
Roland ona sordu. "Rahat mısın?"
"Hayır. Popom şimdiden sızlamaya başladı ama gidelim. Sadece beni düşürmemeye çalış."
Roland başını sallayarak yamaçtan inmeye başladı. Eddie, boş sandalyeyi iterek onu izliyordu. Sandalyeyi topraklardan beyaz dev eklemler gibi çıkmaya başlayan kayalara çarpmamaya çalışıyordu. Ayının sesi sonunda kesilmişti. Genç adama şimdi orman fazla sessizmiş gibi geliyordu. Neredeyse yamyamlar ve dev maymunlarla ilgili o eski, gülünç orman filmlerinden birinde oynadığını sanacaktı.

Ayının geçtiği yolu bulmak kolay ama izlemek zordu. Açıklıktan ayrıldıktan yedi buçuk kilometre kadar ötede tam anlamıyla bataklık sayılamayacak çamurlu, alçak bir yere geldiler. Topraklar tekrar sertleşip yükselmeye başladığı sırada Roland'ın soluk blucini dizlerine kadar ıslanmıştı. Adam düzenli, uzun ve hırıltılı soluk alıyordu. Ama yine de Eddie'den biraz daha iyi durumda sayılırdı. Genç adam Susannah'nın sandalyesini çamurlardan ve su birikintilerinden geçirirken çok zorluk çekmişti.
Roland, "Dinlenmenin ve bir şeyler yemenin zamanı geldi," dedi.
Eddie, "Oh oh oh," diye soludu. "Bana yemek verin!" Susannah'nın kayışların arasından çıkmasına yardım ederek onu devrilmiş bir ağacın üzerine oturttu. Ağacın gövdesinde çaprazlamasına derin pençe izleri vardı. Sonra Eddie karısının yanına yarı oturur biçimde yığıldı.
Susannah, "Sandalyemi iyice çamurlamışsın, beyaz çocuk," dedi. "Bütün bunları raporuma yazacağım."
Eddie genç kadına yan yan baktı. "İlk rastlayacağımız araba yıkama yerinde, seni ben iteceğim. Hatta bu lanet olasıca şeyi cilalayacağım. Tamam mı?"
Susannah, "Anlaştık yakışıklı," diyerek gülümsedi.
Eddie, Roland'ın su tulumlarından birini beline bağlamıştı. Ona eliyle vurdu. "İçelim mi?"

Roland, "Evet," dedi. "Ama fazla değil. Tekrar yola çıkmadan önce biraz daha değişik su içeriz. Böylece kimseye kramp girmez."
Eddie, "Oz İzcisi Roland," diye mırıldandı. Tulumu belinden çözerken kıkır kıkır gülüyordu.
"Bu Oz da nesi?"
Susannah açıkladı. "Bir filmdeki hayali bir yer."
"Oz bundan çok daha değişik bir şeydi. Ağabeyim Henry bana arada sırada hikâyeler okurdu. İleride bir gece ben de sana bir masal anlatırım, Roland."
Silahşor ciddi ciddi, "Bu çok iyi olur," diye cevap verdi. "Dünyanızı öğrenmeyi çok çok istiyorum."
"Ama Oz bizim dünyamız değil. Susannah'nın dediği gibi orası hayali bir yer..."
Roland karı kocaya geniş yapraklara sarılmış olan etlerden verdi. "Yeni bir yer hakkında bilgi edinmenin en çabuk yolu, onun hayal kurduğu şeyleri öğrenmektir. Bu Oz'u öğrenmek istiyorum."
"Pekâlâ, söz. Suze sana Dorothy, Toto ve Teneke Oduncuyu anlatır. Ben de gerisini." Eddie eti ısırarak gözlerini takdirle sağa sola oynattı. Ete sarıldığı yaprağın kokusu sinmişti ve pek nefisti. Eddie payına düşen eti çabucak yerken midesi guruldayıp duruyordu. Artık rahatlıkla soluk alabildiği için kendini iyi hissediyordu. Hatta vücut kasları gelişiyor, sağlam bir yapı oluşturuyordu. Gövdesinin her parçası diğerleriyle ahenk içindeydi. Genç adam, hiç endişelenme, dedi kendi kendine. Bu gece bütün parçaların birbirleriyle tartışacaklar. Roland'in, ben yere yığılma derecesine gelinceye kadar yürüyüşü sürdüreceğini sanıyorum.
Susannah yemeğini daha yavaş yiyordu. İkinci ya da üçüncü lokmalarını azıcık bir suyla yutuyordu. Etini elinde çeviriyor ve sonra kopanyordu. Roland'a, "Dün gece başladığın şeyi bitir," diye emretti. "Birbirine zıt anılarını anladığını sandığını söyledin."
Silahşor başını salladı. "Evet. Ben iki anının da doğru olduğunu sanıyorum. Biri, diğerinden biraz daha doğru. Ama bu diğerinin gerçekliğini yine de ortadan kaldırmıyor."
Eddie, "Bu laflar hiç de mantıklı değil," dedi. "Jake denen o çocuk ya Durak yerindeydi ya da değildi, Roland."
"Bu bir ikilem. Aynı zamanda hem olan, hem de olmayan bir şey. Her sey çözümleninceye kadar kendimi bölünmüş gibi hissetmeye devam edeceğim. Bu zaten yeterince kötü ve temeldeki çatlak da genişlemeye başlıyor. Seziyorum. Bu... ağza alınamayacak bir şey."
Susannah sordu. "Sence buna ne yol açtı?"
"Size çocuğu bir arabanın önüne ittiklerini söyledim. İttiklerini. Şimdi... insanları taşıtların önüne itmekten hoşlanan tanıdığımız kimdi?"
Genç kadının yüzünde durumu anladığını gösteren bir ifade belirdi. "Jack Mort! Yani çocuğu sokakta arabanın önüne o mu itti?"
"Evet."
Eddie itiraz etti. "Ama sen bunu yapanın siyahlı adam olduğunu söyledin. Şu dostun Walter'in. Çocuğun onu gördüğünden söz ettin. Rahibe benzeyen birini gördüğünden. Hatta Jake onun söylediklerini de duymamış mı? Walter, 'Bırakın geçeyim, ben rahibim,' dememiş mi? Ya da buna benzer bir şey."
"Ah, Walter oradaydı. İkisi de kaza yerindeydiler. Ve ikisi de Jake'i itti."
Eddie bağırdı. "Biri Thorazine'li deli gömleğini getirsin! Roland kaçırdı!"
Silahşor bu sözlere aldırmadı. Eddie'nin stresle başa çıkabilmek için şakalar yaptığını anlamaya başlıyordu. Cuthbert de ondan pek farklı değildi... Susannah da kendince Alain'den pek farklı olmadığı gibi. Roland, "Bütün bu olayda beni sinirlendiren şey şu," diye açıkladı. "Her şeyi başında anlamam gerekirdi. Sonuçta ben Jack Mort'un içindeydim. Kafasındakileri okuyabiliyordum. Tıpkı seninkileri okuyabildiğim gibi, Eddie... ve Susannah. Mort'un içindeyken Jake'i gördüm. Ona Mort'un gözleriyle baktım. Ve Mort'un çocuğu bir taşıtın altına itmeyi planladığını anladım. Hepsi bu kadar değil. Mort'un bunu yapmasına engel oldum. Vücuduna girmem bunu başarmam için yeterli oldu. Tabii o ne olduğunu anlamadı. Dikkatini planladığı şeye öylesine vermişti ki, beni ensesine konan bir sinek sandı."
Eddie durumu kavramaya başlıyordu. "Jake sokağa itilmediyse, o zaman... hiç ölmedi. Ölmediyse, o zaman bu dünyaya da gelmedi. Bu dünyaya gelmediyse, o zaman çocukla Durak yerinde de karşılaşmadın. Tamam mı?"
"Tamam. Hatta bir ara, Jack Mort çocuğu öldürmek niyetindeyse kenara çekilerek buna izin vermem gerekecek, diye de düşündüm. Şimdi beni parça parça eden bu ikilemi yaratmamak için. Ama yapmazdım. Ben... Ben..."
Eddie usulca, "Bu çocuğu iki defa öldüremezdin, öyle değil mi?" diye sordu. "Tam senin o ayı gibi bir makine olduğuna karar vereceğim sırada, her defasında insanca gözüken bir şeyler yaparak beni şaşırtıyorsun. Kahretsin!"
Susannah, "Kes şunu, Eddie," dedi.
Genç adam Silahşor'un biraz asılmış olan suratına baktı ve yüzünü buruşturdu. "Affedersin, Roland. Annem ağzımın bazen kafamla bütün ilişkisini kestiğini söylerdi."
"Önemli değil. Vaktiyle bir arkadaşım vardı ve o da senin gibiydi."
"Cuthbert mi?"
Roland, "Evet" der gibi başını salladı. Parmakları kopmuş olan sağ eline uzun bir an baktı, sonra da can acısına aldırmayarak azapla yumruğunu sıktı. Ormanın derinliklerinde bir yerde, bir tarla kuşu tatlı tatlı ötüyordu. "Şimdi... ben şuna inanıyorum. O gün Jack Mort'un kafasına girmeseydim, o Jake'i yine de taşıtın altına itmezdi. O gün yapmazdı bunu. Neden? Ka-tet yüzünden. İşte o kadar. Bu maceraya atıldığım arkadaşlarımdan sonuncusu da öldüğünden beri kendimi ilk kez tekrar Ka-tet'in ortasında buldum."

Eddie şaşkın şaşkın, "Kuartet mi?" dedi.
Silahşor kafasını salladı. "Hayır, ka, sizin kader diye düşündüğünüz şey, Eddie. Ama tabii asıl anlamı çok daha karmaşık ve tarif edilmesi daha zor. Zaten Yüksek Dildeki kelimeler hep böyledir. Tet ise aynı amaçlan paylaşan, aynı şeylere karşı ilgi duyan bir grup anlamına gelir. Örneğin üçümüz bir 'Tet'ız. Ka-tet ise kaderin pek çok yaşamı birleştirdiği yerdir."
Susannah mırıldandı. "San Luis Rey Köprüsünde olduğu gibi."
Roland, "O nedir?" diye sordu.
"Bu, geçtikleri köprü çöktüğü zaman bir arada ölen insanlarla ilgili bir hikâye. Bizim dünyamızda çok ünlüdür." '
Silahşor anladığını belirtmek için başını salladı. "Bu olayda da Ka-tet, Jake, Walter, Jack ve beni birbirimize bağlıyordu. Jack Mort'un yeni kurbanının kim olacağını ilk anladığım zaman kuşkulandığım gibi bir tuzak kurulmamıştı. Çünkü Ka-tet değiştirilemez ya da herhangi bir kimsenin iradesine göre saptırılamaz. Ancak Ka-tet görülebilir. Bilinebilir ve anlaşılabilir. Walter gördü ve anladı." Silahşor yumruğunu kalçasına vurarak acı acı bağırdı. "Sonunda ona yetiştiğim zaman kimbilir için için nasıl gülüyordu!"
Eddie, "Şimdi konuya dönelim." dedi. "Jack Mort'un Jake'i izlediği gün onun planını altüst etmeseydin, neler olacaktı? Sanırım şunu demek istiyorsun. Mort'u sen durdurmasaydın, bunu başka biri ya da bir şey durduracaktı. Öyle mi?"
"Evet... çünkü gün Jake'in ölmesi için uygun değildi. Doğru güne yakındı. Ama o gün değildi. Bunu ben de hissettim. Belki de Mort cinayeti işlemeden hemen önce birinin kendini gözetlediğini fark edecekti. Ya da bir yabancı işe karışacaktı. Veya..."
Susannah atıldı. "Bir polis. Mort uygunsuz bir anda, uygunsuz bir yerde bir polisle karşılaşacaktı."
"Evet. Kesin neden, Ka-tet"in aracı önemli değil. Mort'un yaşlı bir tilki kadar kurnaz olduğunu iyice öğrendim. O, en ufak bir terslik olduğunu sezseydi, planı uygulamaktan hemen vazgeçer ve bu işi başka bir gün yapmaya karar verirdi.
"Ben bir şey daha biliyorum. Mort kılık değiştirerek avlanıyordu. Detta Holmes'un kafasına tuğlayı attığı gün, örgü bir başlık ve kendisine çok bol gelen eski bir kazak giymişti. Şarapçı olduğunun sanılmasını istiyordu. Çünkü tuğlayı düşmesi için ittiği binada sürüyle ayyaş vardı ve hiçbiri inlerinden pek çıkmıyordu. Anlıyor musunuz?"
Kan koca, "Evet" der gibi başlarını salladılar.
"O yıllar sonra, seni metro treninin önüne ittiği gün bir inşaat işçisi kılığındaydı, Susannah. Büyük sarı bir kask giymiş ve bıyık takmıştı. Jake'i arabalara doğru iterek onun ölümüne neden olacağı gün de rahip kılığına girmişti."
"Tanrım..." Susannah'nın sesi bir fısıltıdan farksızdı. "Jake'i New York'ta taşıtın önüne iten Jack Mort'tu. Durak yerinde gördüğün adamsa senin kovaladığın kimseydi. Walter yani."
"Evet."
"Ve o çocuk onların aynı adam olduklarını sandı. Çünkü ikisi de aynı biçim siyah cüppeler giymişlerdi. Öyle mi?"
Roland başını salladı, "Evet. Üstelik Walter'le Jack Mort birbirlerine benziyorlardı. Tabii, kardeşmişler gibi, demek istemiyorum. Ama ikisi de siyah saçlı, çok soluk yüzlü, uzun boylu adamlardı. Jake'se o sırada ölüyordu ve ancak son anda Jack Mort'u görebildi. Walter'i gördüğü zaman ise yabancı bir yerdeydi ve korkusundan neredeyse aptallaşmıştı. Çocuğun yaptığı hata anlaşılır bir şey. Affedilecek bir yanlış. Bu tabloda bir salak varsa o da benim. Çünkü gerçeği daha çabuk anlayamadım."
Eddie sordu. "Mort kullanıldığını anlar mıydı?" Genç adam kendi başından geçenleri, Roland kafasını işgal ettiği zaman aklına gelen çılgınca fikirleri düşünüyordu. Mort bu durumu nasıl anlamamış olabilirdi?.. Ama Roland, "Hayır" der gibi başını sallıyordu.
"Walter büyük bir incelikle davranırdı. Mort rahip kılığına girmenin kendi fikri olduğunu sanırdı... Daha doğrusu ben böyle düşünüyorum. Mort bir işgalcinin sesini fark edemezdi. Walter'in kafasının derinliklerinden fısıldayarak, ona neler yapmasını söylediğini anlayamazdı."
Eddie hayretle, "Jack Mort!" diye mırıldandı. "Meğer bütün bu işler onun başının altından çıkmış."
"Evet... Walter'in yardımıyla. Ve ben de sonunda Jake'in hayatını kurtardım. Mort'un metro istasyonundan trenin önüne atlamasını sağladığım zaman da her şeyi değiştirdim."
Susannah, "Bu Walter istediği zaman bizim dünyamıza kolaylıkla girebiliyormuş," dedi. "Belki de özel bir kapıyı kullanıyordu bunun için. Öyleyse adam senin küçük çocuğu itmesi için başka birini kullanamaz mıydı? Mort'a rahip kılığına girmesini önerebildiğine göre, bu işi bir başkasına da yaptırabilirdi... Ne var, Eddie? Niçin başını sallayıp duruyorsun?"
"Çünkü bence Walter böyle bir şeyin olmasını istemezdi. Walter'in istediği oluyor... Roland yavaş yavaş aklını kaçırıyor. Öyle değil mi?"
Silahşor, "Evet" dermişcesine kafasını salladı.
Eddie ekledi. "Walter o işi isteseydi de öyle yapamazdı. Çünkü o, Roland kumsaldaki kapıları bulmadan çok önce ölmüştü. Roland son kapıdan çıkarak Jack Mort'un kafasına girdiği sırada, bizim Walt'in etrafı karıştırdığı günler sona ermişti."
Susannah düşündü ve sonra da başını salladı. "Anlıyorum... sanırım... Bu zamanda yolculuk insanın kafasını karıştırıyor, öyle değil mi?"
Roland eşyalarını toplayarak, yerlerine bağlamaya başladı. "Yolumuza devam etmenin zamanı geldi."
Eddie ayağa kalkarak çantasını yüklendi. Roland'a, "Hiç olmazsa bir şey içini rahatlatabilir," dedi. "Sen -ya da bu Ka-tet denen nesne- çocuğu yine de Kurtarmayı başardı."

Silahşor kayışların bağlarını göğsünün üzerinde düğümlüyordu. Başını kaldırdı. Berrak gözlerindeki alevli ışıltı Eddie'nin irkilerek gerilemesine neden oldu. Roland sertçe, "Bunu gerçekten başardım mı?" diye sordu. "Gerçekten başardım mı? Ben aynı gerçeğin iki değişik yorumuyla birlikte yaşamaya çalışırken yavaş yavaş çıldırıyorum. Başlangıçta ikisinden birinin silikleşmeye başlayacağını umuyordum. Ama böyle bir şey yok. Hatta bunun tam tersi oluyor. Bu iki gerçeğin sesi kafamın içinde gitgide daha fazla yükseliyor. Birbirlerine, yakında savaşa girişecek iki düşman grup gibi haykırıyorlar. Onun için şimdi bana şunu söyle, Eddie. Sence Jake neler hissediyor? Bir dünyada öldüğünü, diğerindeyse yaşadığını bilen bir insan neler hisseder?"
Tarla kuşu tekrar ötmeye başladı. Ama üçü de bunu fark etmedi. Eddie, Roland'ın uçuk yüzünde alevler saçan renkleri solmuş mavi gözlerine baktı ve söyleyecek bir şey bulamadı.
O gece, ölü ayıdan yirmi iki kilometre kadar doğuda kamp kurdular. İyice bitkinleşen insanlar gibi derin bir uykuya daldılar. (Roland bile o gece uyudu. Ama rüyaları kâbuslardan oluşan bir sirke benziyordu.) Ertesi sabah güneş doğarken kalktılar. Eddie hiç konuşmadan küçük bir ateş yaktı. Sonra yakındaki korudan gelen silah sesi yüzünden dönüp Susannah'ya baktı.
Kadın, "Kahvaltı," dedi.
Roland üç dakika sonra döndü. Omzuna bir deriyi atmıştı ve üzerinde yeni temizlenmiş bir tavşan yatıyordu. Susannah hayvanı pişirdi. Üç arkadaş karınlarını doyurduktan sonra yola çıktılar.
Eddie insanın kendi ölümünün nasıl bir şey olduğunu hayal etmeye çalıştı durdu. Ama başaramadı.

Öğleden hemen sonra çalıların ezilmiş ve ağaçlarının çoğunun da devrilmiş olduğu bir yere eriştiler. Sanki uzun yıllar önce bir siklon geniş, kasvetli ve harap bir geçit açmıştı.
Roland, "Bulmak istediğimiz yerin yakınındayız," diye açıkladı. "Ayı, görüşünü engelleyebilecek her şeyi devirmiş. Dostumuz birtakım sürprizlerle karşılaşmak istemiyormuş. İriliğine karşın kendine fazla güvenerek her şeyi şansa bırakmıyormuş."
Eddie sordu. "Bize birtakım şaşırtıcı şeyler bıraktı mı dersin?"
"Olabilir." Roland hafifçe gülümseyerek Eddie'nin omzuna dokundu. "Ama şu da var... onların hepsi eski sürprizler."
Bu harap yerde ağır ağır ilerleyebildiler. Devrilmiş ağaçların pek çoğu oldukça yaşlıydı. Çoğu çıktıkları toprağa hemen hemen tekrar karışmış gibiydi. Ama yine de birbirlerine karışarak büyük engeller oluşturmuşlardı. Üçü de sapasağlam, tastamam olsalardı bile oradan yine zorlukla geçeceklerdi. Ama Susannah kayışlarla Silahşor'un sırtına bağlanmıştı. Sonunda bu sinir bozucu bir dayanıklılık sınavına dönüştü.
Yassılmış ağaçlar ve birbirine karışmış çalılar, ayının izlerini örtüyordu. Grup bu yüzden ağırlaşmıştı. Öğleye kadar ağaçlardaki öncülerin bıraktıkları işaretler kadar belirgin olan pençe izlerini takip ettiler. Ancak burada, başlangıç noktasının yakınında ayının öfkesi en yüksek noktasına ulaşmamıştı. O yüzden de üç arkadaşın çok işine yarayan o izler yoktu. Roland ağır ağır ilerliyor, çalıların arasında pislikler ve ayının tırmandığı ağaçlarda kıl tutamlan arıyordu. Bu çürümüş, karmaşık engellerle dolu yerde akşama kadar ancak dört buçuk kilometre kadar ilerleyebildiler.
Eddie ortalığın kararacağına ve o yüzden de bu ürkütücü yerde kamp kurmak zorunda kalacaklarına karar verdiği sırada seyrek kızılağaçların oluşturduğu bir koruya geldiler. Genç adam bunun ötesinde bir çayın taşlı yatağında şıkırdayarak aktığını duyuyordu. Gerideyse batmakta olan güneşin kasvetli, kızıl ışıkları biraz önce aştıkları karmakarışık yeri aydınlatmaktaydı. Devrilmiş ağaçları Çin ideogramlan gibi üst üste binmiş kara şekillere dönüştürüyordu.
Roland durmalannı söyleyerek Susannah'yı indirdi. Ellerini beline dayayarak, bir sağa bir sola döndü, sırt kaslannı germeye çalıştı.
Eddie, "Geceyi burada mı geçireceğiz?" diye sordu.
Silahşor, "Hayır" der gibi başını salladı. "Tabancanı Eddie'ye ver, Susannah."
Kadın bu isteği yerine getirirken adama soru sorarmış gibi baktı.
"Haydi, gel, Eddie. Aradığımız yer bu ağaçlığın gerisinde. Oraya gidip bir bakalım. O arada biraz iş de yapanz."
"Sen bunu nasıl..."
"Kulaklannı aç."
Eddie etrafı dinledi ve o zaman makine gürültüsünü fark etti. Ve bunu epey bir süreden beri duyduğunu anladı.
"Susannah'yı yalnız bırakmak istemiyorum."
"Fazla uzağa gitmeyeceğiz. Zaten istediğinde olanca sesiyle bağırabiliyor. Ayrıca... eğer tehlike varsa bu daha ileride bir yerde. Biz onunla Susannah'nın arasına gireceğiz."
Eddie başını eğerek karısına baktı.
"Haydi git. Sadece çabuk dönmeye bak." Susannah başını çevirerek geldikleri yere düşünceli düşünceli baktı. "Burada hortlaklar olup olmadığını bilmiyorum. Ama bana varmış gibi geliyor."
Roland, "Karanlık basmadan döneceğiz," diyerek söz verdi. Kızılağaçların oluşturduğu perdeye doğru yürümeye başladı. Eddie de bir dakika sonra onu izledi.
Ağaçlığa girdikten on beş metre kadar sonra Eddie bir patikayı izlediklerini anladı. Herhalde ayı yıllar boyunca bu yolu kendisi için açmıştı. Kızılağaçlar eğrilerek başlarının yukarısında bir tünel oluşturmuşlardı. Sesler şimdi daha yüksekti. Eddie onları ayırt etmeye başladı. Seslerden biri alçak bir mırıltı gibiydi. Genç adam ayaklarının altındaki hafif titreşimi hissediyordu. Sanki büyük bir makine toprağın içinde çalışmaktaydı. Sonra daha yakın ve tiz sesler de duyuluyordu. Bunlar kâh birbirlerine karışıyor, kâh ayrılıyorlardı. Tiz gıcırtılar, şıkırtılar, çığlığı andıran sesler.

Roland ağzını Eddie'nin kulağına yaklaştırdı. "Sessizce hareket edersek büyük bir tehlikeyle karşılaşmayız."
Beş metre daha ilerlediler. Silahşor tekrar durdu. Tabancasını çekerek namlusuyla, şafak rengi yaprakların ağırlığıyla aşağıya doğru eğilmiş olan bir dalı yana itti. Eddie bu küçük delikten ayının çok uzun yıllar boyunca yaşadığı açıklığa baktı. Shardik buradan etrafı yağmalamak ve dehşet saçmak için kaç kez yola çıkmıştı.
Burada çalılar yoktu. Toprak çoktan ezile ezile çıplaklaşmıştı. Bir çay, on beş metre kadar yükseklikteki bir kayanın dibinden fışkırıyor ve ok ucuna benzeyen açıklıktan geçiyordu. Çayın iki arkadaşın bulunduğu taraftaki kenarında yaklaşık iki buçuk metre boyunda tepesi kavisli maden bir sandık kayaya dayanmıştı. Eddie'ye bir metro istasyonunun girişini hatırlatıyordu. Ön tarafı eğrilemesine boyanarak siyah ve sarı çizgiler oluşturulmuştu. Açıklıktaki toprak, ormandaki gibi kara değil, acayip, pudra gibi ve griydi. Etrafa kemikler saçılmıştı. Eddie bir dakika sonra gri toprak sandığı şeyin kemik olduğunu anladı. Bu kemikler öylesine eskiydi ki artık ufalanıp toza dönüşmüşlerdi.
Toprakta bir şeyler kımıldanıyordu. O gıcırtı ve şıkırtıyı çıkaran şeyler. Onlardan dört... hayır, beş tane vardı. Madenden yapılmış küçük aletler. En irileri bir İskoç çoban köpeği yavrusu kadardı. Eddie onların robot olduklarını anladı. Ya da robot benzeri şeyler olduklarını. Birbirlerine benziyorlardı. Ayıya da ancak bir yoldan hizmet ettikleri anlaşılıyordu. Hepsinin tepesinde de hızla dönen küçücük bir radar çanağı vardı.
Eddie yine düşünme takkeleri mi, dedi kendi kendine. Tanrım, burası nasıl bir dünya?
Bu aletlerden en büyüğü genç adama altıncı ya da yedinci doğumgününde hediye edilen Tonka traktörüne benziyordu. Makine ilerlerken paletleri kemik tozundan oluşan küçücük gri bulutların yükselmesine yol açıyordu. Bir diğeri paslanmaz çelikten bir sıçana benziyordu. Üçüncüsü eklemli çelik parçalarından yapılmış bir yılan gibiydi. Çayın diğer tarafında düzensizce bir daire oluşturmuş, yere oydukları derin yolda durmadan dönüyorlardı. Eddie onlara bakarken annesinin bir nedenle saklayarak, evin antresine koyduğu eski Saturday Evening Post dergisindeki karikatürleri anımsadı. O karikatürlerde sigara içen endişeli adamlar, karılan doğum yaparken telaşla dolaşır ve halıda derin oyuklar açarlardı.
Genç adamın gözleri açıklığın basit coğrafyasına alışırken bu değişik biçimlerdeki tuhaf şeylerin beşten fazla olduğunu anladı. Görebildiği kadanyla daha on iki makine vardı. Herhalde ayının kurbanlarının kemiklerinin arkasına daha sürüyle alet saklanmıştı. Arada bir tek fark vardı: onlar kımıldamıyorlardı. Ayının yönetimindeki makineler uzun yıllar boyunca teker teker ölmüşlerdi. Geriyeyse bu beş aletten oluşan küçük grup kalmıştı... Gıcırtılar, şıkırtılar ve boğuk tıkırtılardan onların da pek iyi çalışmadıkları anlaşılıyordu. Özellikle yılan, dairenin üzerinde makine sıçanı izlerken sakatlanmış gibi sarsıla sarsıla gidiyordu. Arada sırada yılanı izleyen alet -küt makine bacaklarının üzerinde yürüyen çelik bir küp- yılana yetişiyor ve sanki onu hızlanması için uyarıyormuş gibi dürtüyordu.
Genç adam, onlar ne iş görüyorlardı acaba, diye kendi kendine sordu. Herhalde ayıyı korumak için yapılmamışlardı. Ayı kendisini savunacak biçimde yaratılmıştı. Shardik'le en güçlü olduğu günlerde karşılaşsaydık, herhalde hepimizi çabucak yer ve kemiklerimizi tükürürdü. Belki de bu robotlar ayının bakım ve onarım grubuydu. Ya da öncüleri. Veya habercileri. Onlar tehlikeli olabilirler. Ama sadece kendilerini ya da efendilerini savunurken. Kavgacı görünmüyorlar. Aslında bu makinelerin insanın içine dokunan bir yanları vardı. Timdekilerin çoğu ölmüş, efendileri gitmişti. Eddie makinelerin bunu nasılsa öğrenmiş olduklarını sanıyordu. Tehlikeli değil, sadece acayip, insanlarınkine benzemeyen üzüntülü halleri vardı. Yaşlıydılar ve iyice eskimişlerdi. Tanrının terk ettiği o açıklıkta oydukları parkurda yürüyor, yuvarlanıyor ya da kıvrıla büküle ilerliyorlardı. Genç adama sanki onların kafalarından geçen karmaşık düşünceleri okuyabiliyormuş gibi geliyordu. "Ah, ah, ah, şimdi ne olacak? O gitti, artık amacımız nedir? O gittiğine göre artık bize kim bakacak? Ah, ah, ah..."
Eddie bir şeyin bacağının arkasını çekiştirdiğini fark etti. Az kalsın korku ve hayretle bağıracaktı. Roland'ın tabancasının horozunu kaldırarak hızla döndü. Ve Susannah'nın kendisine irileşmiş gözlerle baktığını gördü. Eddie soluğunu yavaşça verdi ve horozu tekrar dikkatle kapattı. Diz çökerek ellerini Susannah'nın omuzlarına koydu. Onu yanağından öptü. Sonra da kulağına, "Az kalsın şu et kafana kurşunu sıkacaktım," diye fısıldadı. "Burada ne işin var?"
Susannah hiç de utanmış gözükmüyordu. O da fısıltıyla cevap verdi. "Görmek istedim." Bakışları, yanında çömelen Roland'a kaydı. "Ayrıca... orada yalnız kalmak hiç hoşuma gitmedi."
Kadın onların peşisıra çalıların arasından sürünürken bazı yerleri çizilmişti. Ama Silahşor, Susannah'nın istediği zaman bir hayalet gibi sessizce ilerleyebildiğim kendi kendisine itiraf etmek zorunda kaldı. O da hiçbir şey duymamıştı. Roland arka cebinden eski gömleğinin son parçasını çıkararak genç kadının kollarındaki çiziklerden hafifçe sızan kanlan sildi. Bir an yaptığı işi inceledi. Sonra da Susannah'nın altındaki küçük sıynğı da silmeye çalıştı. "Eh, şimdi bak bakalım." Konuşurken dudaklarını pek az kımıldatmıştı, sesi çok hafifti. "Bunu hak ettin sanırım." Bir eliyle dikenli yeşil böğürtlen ve yaban üzümü dallarının arasında küçük bir yer açtı. Sonra da Susannah büyülenmiş gibi açıklığa bakarken bekledi. Sonunda genç kadın geri çekildi ve Roland dalların açıklığı tekrar kapamalarına izin verdi.
Susannah, "Onlara acıdım," diye fısıldadı. "Ne delice bir şey değil mi?"
Roland da fısıltıyla karşılık verdi. "Hiç de değil. Aslında çok kederli yaratıklar sanırım. Kendi garip yaşamlarına göre çok üzgünler. Eddie onların acısına son verecek."
Genç adam hemen, "Hayır" der gibi başını sallamaya başladı.
"Evet, bunu yapacaksın... Tabii bütün geceyi burada çömelerek geçirmek istiyorsan o başka. Şapkalarına nişan al. Şu dönen küçücük şeylere."
Eddie öfkeyle fısıldadı. "Ya ıskalarsam?"
Silahşor omzunu silkti.

Eddie ayağa kalktı ve Silahşor'un silahının horozunu istemeye istemeye tekrar indirdi. Çalıların arasından o yalnız, yararsız yörüngelerinde durmadan dönen hizmet makinelerine baktı. Sıkıntıyla, bu köpek yavrularını vurmaktan farksız olacak, diye düşündü. Sonra içlerinden birinin -yürüyen bir kutuya benzeyenin- ortasından kıskaca benzeyen çirkin görünüşlü bir şey uzattığını ve bir an yılanı tuttuğunu gördü. Yılan hayretle vızıldadı ve sonra ileri doğru atladı. Yürüyen kutu kıskacını geri çekti.
Eddie, "Eh..." diye kararını verdi. "Belki de köpek yavrularını vurmaya Pek benzemeyecek." Roland'a tekrar bir göz attı. Silahşor ifadesiz bir suratla bu bakışa karşılık verdi. Kollarını kavuşturmuş bekliyordu.
Genç adam için için, ders vermek için çok acayip zamanlar seçiyorsun ahbap, dedi.
Eddie, Susannah'nın ayıyı önce kabaetinden vuruşunu ve Shardik ona ve Roland'a saldırırken tepesindeki aleti parça parça edişini düşündü. Sonra kendi kendinden biraz utandı. Dahası da vardı. Bir yanı bu işi yapmak istiyordu. Eğri Kulede, Balazar ve gorillerine karşı çıkmak istediği gibi. Herhalde bu hastalıklı bir istekti. Ama yine de temeldeki çekiciliği değiştirmiyordu. "Bakalım kim sağ çıkacak... Bir görelim bakalım..."
Evet, bu gerçekten hastalıklı bir şeydi.
Eddie, atış yerinde olduğunu düşün, dedi kendi kendine. Sevgilin için oyuncak bir köpek kazanmak istiyorsun. Ya da oyuncak bir ayı. Yürüyen kutuya nişan aldı. Sonra, Roland omzuna dokununca sabırsızca dönüp ona baktı.
"Dersini tekrarla, Eddie. Ve dürüst ol."
Genç adam dişlerinin arasından sabırsızca hışırtılı bir ses çıkardı. Silahşor dikkatini dağıttığı için öfkelenmişti. Ama Roland gözlerini ısrarla ona dikmişti. Eddie de o yüzden derin bir soluk alarak kafasındaki bütün düşünceleri atmaya çalıştı. Çok uzun bir süreden beri koşuşan makinelerin gıcırtıları, vücudundaki ağrı ve sızılar, ellerine dayanarak kendisini dikkatle izleyen Susannah, ikisinden çok onun yere yakın olması. İlerideki aletlerden birini ıskaladığı ve onlar da karşılık vermeye kalkıştıkları takdirde karısı uygun bir hedef oluşturacaktı.
"Ben elimle ateş etmem. Eliyle ateş eden babasının suratını unutmuş demektir."
Eddie, işte bu da bir şaka, diye düşündü. Bizim ihtiyar sokakta yanımdan geçse onu yine de tanıyamam. Ancak sözlerin etkili olduklarını, kafasını berraklaştırarak, sinir gerginliğini giderdiklerini hissediyordu. Genç adam, silahşorların yaratıldıkları hamurdan olup olmadığını bilmiyor ve bu ona hiç olmayacak bir şeymiş gibi geliyordu. Ama Balazar'ın gece kulübündeki çatışma sırasında üzerine düşeni yapmıştı. Ancak, bir yanının Silahşorun onlara öğrettiği o eski sözleri söylerken vücudunu saran soğukluktan hoşlandığını biliyordu. o soğukluk ve her şeyin iyice belirginleşmesinden hoşlandığını. Bir başka yanıysa bunun da yine başka bir öldürücü uyuşturucu olduğunu anlıyordu. Henry'i öldüren ve onu da ölümün eşiğine sürükleyen eroinden pek farklı bir şey sayılmayacağını. Ama bu, o anda duyduğu gerilimli hoşnutluğu değiştirmiyordu. Fırtınada titreşen gergin kablolara benziyordu Eddie.
"Elimle nişan almam. Eliyle nişan alan babasının suratını unutmuş demektir."
Ve genç adam sonra ağaçların arasından çıktı ve açıklığın diğer tarafında hantalca dolaşan robotlara, "Ben kalbimle öldürürüm," dedi. Oysa aslında böyle yapmayı düşünmemişti.
Makineler o sonsuz dönüşlerini keserek durdular. İçlerinden biri tiz bir sesle vızıldadı. Belki bu korku, belki bir uyarıydı. Bir çikolatanın yarısı kadar olan radar çanakları sesin geldiği tarafa doğru döndüler.
Eddie ateş etmeye başladı.
Çanaklar, hedef olarak kullanılan toprak güvercinler gibi parçalandı. Eddie'nin kalbindeki o acıma duygusu kaybolmuştu. Şimdi orada sadece bir soğukluk vardı. Genç adam işi bitirmedikçe durmayacağını, duramayacağını biliyordu.
Alacakaranlığın bastığı açıklıkta gök gürledi sanki. Gürültü, açıklığın geniş tarafındaki çatlak kayaya çarparak yankılandı. Çelik yılan iki takla attı ve sonra toprağa boylu boyunca uzanarak titremeye başladı. En büyük makine, -Eddie'ye çocukluğundaki Tonka traktörünü hatırlatan alet kaçmaya çalıştı. Eddie makine çukur yörüngenin yanından sarsılarak kaçmaya çalışırken onun radar çanağını paramparça etti. Araç dört köşemsi burnunun üzerine düştü. Cam gözlerinin yerleştirilmiş olduğu çelik çukurlardan hafif, mavimsi alevler fışkırdı.
Eddie sadece çelik sıçanın radar çanağını vuramadı. Kurşun bir sivrisinek gibi vızıldayarak aletin maden sırtından sekti. Makine çukur yoldan fırladı. Yılanı izleyen kutu biçimi şeyin etrafında bir yanm daire çizdi ve şaşılacak bir hızla açıklıkta saldırıya geçti. Gövdesinden öfkeli bir şıkırtı yükseliyordu.
Eddie aradaki açıklık kapanırken makinenin uzun sivri dişlerle dolu bir ağzı olduğunu fark etti. Bunlar dişten çok, yukarı çıkıp inen dikiş makinesi iğnelerini andırıyorlardı. Hayır, bu makineler köpek yavrularına pek benzemiyordu.
Genç adam çaresizce, "Onu vur, Roland!" diye bağırdı. Ama çabucak dönüp baktığı zaman Silahşor'un hâlâ orada durduğunu gördü. Kollarını kavuşturmuş, yüzünde sakin ve soğuk bir ifade vardı. Sanki bir satranç problemini düşünüyordu. Ya da eski aşk mektuplarını.
Sıçanın sırtındaki çanak birdenbire hareketsiz kaldı. Makine yönünü hafifçe değiştirdi ve vızıldayarak doğruca Susannah Dean'e doğru hareket etti.
Eddie, bir tek kurşun kaldı, diye düşündü. Iskalarsam makine Susannah'nın yüzünün yansını koparacak.
Ateş edeceği yerde öne çıkarak sıçana olanca gücüyle bir tekme attı. Ayakkabılarının yerine geyik derisinden yapılmış bir çift mokasen giymişti. O yüzden bacağı dizine kadar sızladı. Sıçan boğuk boğuk gıcırdayıp toprakta yuvarlandı, yuvarlandı ve sonra sırtüstü yatıp kaldı. Eddie on iki güdük makine bacağın inip kalktığını görüyordu. Her birinin ucunda sivri çelik bir tırnak vardı. Bu tırnaklar kurşun kalemlerin ucundaki silgilerin büyüklüğündeki yalpa çemberlerinin üzerinde durmadan dönüyorlardı.

Robotun ortasından çelik bir çubuk uzandı ve makineyi yüzüstü çevirdi. Eddie, Roland'ın revolverini indirdi. Onu diğer eliyle düzgünce tutma isteğini yendi. Kendi dünyasındaki polislere öyle ateş etmesini öğretiyorlardı. Ama burada bu iş böyle yapılmıyordu. Roland onlara, "Elinde de tabanca olduğunu unuttuğunuz ve sanki parmağınızla ateş ediyormuş gibi bir duyguya kapıldığınız zaman," demişti, "...Silahşorlüğe yaklaşmış olursunuz."
Eddie tetiği çekti. Düşmanları bulmak için tekrar dönmeye başlayan küçücük radar çanağı mavi alevlerin arasında kayboldu. Sıçan boğuluyormuş gibi bir ses çıkardı. "Hooo!" Sonra yan düştü. Ölmüştü.
Genç adam döndü. Kalbi göğsünde çırpınıyordu sanki. Roland'ın o lanet olasıca Kulesini kaybedip ya da kazanıncaya kadar onu kendi dünyasında tutmaya kararlı olduğunu anladığından beri böylesine öfkelenmemişti... Yanı hepsi de küçük kurtlara yem oluncaya kadar...
Eddie boş tabancayla Roland'ın kalbine nişan alarak, kendi kulağına bile yabancı gelen boğuk bir sesle konuşmaya başladı. "Eğer bunun içinde bir kurşun daha kalsaydı, o kahrolasıca Kuleni düşünüp endişelenmekten hemen şu anda vazgeçerdin!"
Susannah sert sert, "Kes, Eddie," dedi.
Genç adam ona baktı. "Makine sana saldırmak üzereydi, Susannah. Seni kıymaya çevirecekti."
"Ama makine beni yakalayamadı, Eddie. Sen onu öldürdün." "Ama Roland'ın sayesinde değil." Eddie tabancayı kılıfına sokacakmış gibi bir hareket yaptı ama sonra üzerinde onu koyacak bir şey olmadığını fark ederek büsbütün öfkelendi. Kılıf, Susannah'daydı. "O ve dersleri. O ve lanet olasıca dersleri." Roland'a döndü. "Bana kalırsa..."
Silahşor'ün yüzünde hafif bir ilgi vardı. Sonra bu ifade birdenbire değişti. Şimdi Eddie'nin omzunun üzerinden bakıyordu. "YAT!" diye bağırdı.
Eddie bir soru sormadı. Kafasındaki o öfke ve karmaşa hemen kaybolmuştu. Genç adam kendini yere atarken Silahşor'ün sol elinin gözle izlenemeyecek bir hızla yanına indiğini fark etti. Kendisi hâlâ yere yuvarlanıyordu. Tanrım! O bu kadar hızlı OLAMAZ! Hiç kimse bu kadar hızlı değildir! Ben kötü sayılmam. Ama Susannah'nın yanında ağır ağır hareket ediyormuşum gibi gözüküyorum. Susannah ise Roland'ın yanında cam levhanın üzerinde ilerleyerek tepeye tırmanan bir kaplumbağaya benziyor.
Eddie'nin kafasının hemen üzerinden bir şey geçti. Bir şey ona doğru mekanik bir öfkeyle gıcırdadı ve bir tutam saçını kopardı. Sonra Silahşor kalça hizasından ateş etmeye başladı. Hızla, arka arkaya üç el ateş etti.Gökgürültüsü gibi yankılandı bu sesler. Eddie'nin iri, makine yarasaya benzettiği şey şimdi yattığı yerle, Roland'ın yanında diz çökmüş olan Susannah'nın arasına gürültüyle düştü. Pas lekeli, eklemli kanatlarından biri bir kez bitkince yere vurdu. Sanki fırsatı kaçırdığı için kızmış gibi. Sonra makine hareketsiz kaldı. Roland eski, patlamış botlarıyla rahatça ilerleyerek Eddie'nin yanına geldi. Elini uzattı. Genç adam bu eli tuttu ve Silahşor'ün kalkmasına yardım etmesine izin verdi. Soluğu kesilmişti. Konuşacak halde değildi. "Belki de böylesi daha iyi... Çünkü lanet olasıca ağzımı her açışımda ters bir şey söylüyorum."
"Eddie! İyi misin?" Susannah açıkjıkta genç adama doğru gidiyordu. Eddie başını eğmiş, ellerini baldırlarına dayamıştı. Soluk almaya çalışıyordu.
"Evet..." Sesi bir karganınkinden farksızdı. Kendini zorlayarak doğruldu. "Sadece saçımı biraz kestirdim."
Roland yavaşça, "Bir ağaçtaydı," diye açıkladı. "Onu önce ben de fark etmedim. Günün bu saatinde ışık insanı yanıltıyor." Bir an durdu sonra yine aynı ses tonuyla ekledi. "Susannah hiçbir zaman tehlikede değildi, Eddie."
Genç adam başını salladı. Şimdi Roland'ın tabancasını çekmeden önce rahatlıkla bir hamburger yiyip, çarpılmış süt içebileceğini anlıyordu. Silahşor öyle hızlıydı ki. "Pekâlâ. Sadece senin öğretme tekniğini beğenmediğimi söyleyelim, tamam mı? Ama senden özür dileyecek de değilim. Öyle bir şey bekliyorsan hemen vazgeç."
Roland eğilerek Susannah'yı kaldırdı ve üzerini temizlemeye başladı. Bunu tarafsız bir sevgiyle yapıyordu. Arka bahçede toprakların arasında yuvarlanan çocuğunun üstünü başını temizleyen bir anne gibi. Silahşor, "Özür dilemeni beklemiyorum," diye cevap verdi. "Buna gerek de yok. Susannah'yla da iki gün önce buna benzer bir konuşma yaptık. Öyle değil mi, Susannah?"
Kadın başını salladı. "Evet. Roland onları besleyen eli arada sırada ısırmayan Silahşor yamaklarının tekmeyi yemeyi hak ettiklerine inanıyor."
Eddie etrafına, makinelere baktı. Sonra pantolon ve gömleğine ağır ağır vurarak kemik tozlarını temizlemeye çalıştı. "Ya sana Silahşor olmak istemediğimi söylersem, Roland, eski dost?"
"İsteklerinin önemli olmadığını söylerim ben de." Roland kayanın önündeki sandığımsı, kulübemsi madeni şeye doğru bakıyordu. Konuşma artık onu ilgilendirmiyormuş gibi bir hali vardı. Eddie bunu daha önce de görmüştü. Konuşma, 'olmalı', 'olabilir' gibi sorulara geldiği zaman Roland'ın hemen hemen her zaman ilgisi sönüyordu.
Eddie o eski acılığı hatırlatan bir tavırla, "Ka mı?" diye sordu.
"Evet, doğru Ka." Roland o kulübemsi yere giderek elini önündeki sarı v6 siyah çizgilere sürdü. "Dünyanın kenarındaki On İki Kapıdan birini bulduk... Kara Kuleye giden altı yoldan birini.
"Ve bu da Ka."

Eddie, Susannah'nın tekerlekli sandalyesini almak için geri döndü. Kimse ondan bunu yapmasını istememişti. Genç adam sadece bir süre yalnız kalmak, kendini kontrol altına almak istiyordu. Artık ateş etme sona erdiği için vücudundaki her kas ayrı ayrı titriyordu. İkisinin de kendisini bu halde görmelerini istemiyordu. Onların bunu yanlış yorumlayarak korku sanmalarını düşündüğü için değil. Birinden birinin gerçeği anlamasından çekindiği için. Eddie çok

heyecanlıydı ve bu hoşuna gitmişti. Kafa derisini yüzmesine ramak kalmış olan yarasayı eklediğiniz zaman bile yine de durumdan hoşlanmıştı. Bu saçma, ahbap. Bunu sen de biliyorsun.
İşin kötüsü Eddie bilmiyordu. Susannah'nın ayıyı vurduktan sonra kendi kendine öğrendiği şeyle yüz yüze gelmişti genç adam. Silahşor olmak istemediğini, onlardan başka canlı yokmuş gibi gözüken bu çılgın dünyada dolaşıp durmak istemediğini, her şeyden çok arzu ettiği şeyin New York'a dönmek olduğunu söyleyebilirdi. Broadway'le Kırk İkinci Sokağın köşesinde durarak, parmaklarını şaklatmak, biberli, sosisli sandviç yemek, walkman'in kulaklığıyla Creedence Clearwater Revival'ı dinlerken kızları seyretmek. "Canın cehenneme" der gibi sarkıttıkları dudaklarıyla, uzun bacaklı, kısa etekli, seksinin seksisi New York'lu kızları görmek. En çok bunları istediğini söyleyebilir ve bütün bunlardan suratı morarıncaya kadar söz edebilirdi. Ama kalbinin bildiği başka şeyler de vardı. O elektronik hayvanları gebertmekten hoşlandığını örneğin. Hiç olmazsa oyun sürdüğü ve Roland'ın tabancası da gökgürültüsü aracı sayıldığı sırada. Robot sıçanı tekmelemek de hoşuna gitmişti. Üstelik ayağını Sıtmasına ve ödünün de patlamasına rağmen. Tuhaf bir biçimde bu özellik, bu Müthiş korku nedense duyduğu zevki arttırmıştı.
Bütün bunlar yeteri kadar kötüydü. Ama kalbi bundan daha da, kötü olan bir şeyi biliyordu: şu anda tam karşısına New York'a açılan bir kapı çıkarsa belki de oradan girmeyecekti. Hiç olmazsa Kara Kuleyi kendi gözleriyle görünceye kadar. Eddie, Roland'in hastalığının bulaşıcı olduğunu düşünmeye başlıyordu.
Genç adam Susannah'nın tekerlekli sandalyesini birbirine girmiş kızılağaçların arasından geçirmeye çalışır, yüzüne vurarak gözlerini oymaya çalışan dallara küfrederken bütün bunların hiç olmazsa bir bölümünü kendi kendine itiraf etmeyi başardı. Bu itiraf kanındaki ateşi biraz olsun söndürmüştü. Kulenin rüyamda gördüğüm gibi olup olmadığını anlamak istiyorum, diye düşündü. Öyle bir şeyi görmek... bu gerçekten harika olurdu.
Ve içinde başka bir ses konuşmaya başladı. "Roland'in diğer arkadaşlarının da aynı şeyleri hissettiklerinden eminim. Adlarını duyduğun zaman onların Kral Arthur'un sarayındaki Yuvarlak Masadan kalkıp geldiklerini sandığın o insanların, Eddie. Ve hepsi de ölmüşler. Her biri..."
Eddie hoşlansın hoşlanmasın sesi tanıdı. Henry'nin sesiydi bu. O yüzden de sesi duymamak imkânsızdı.

Roland, Susannah'yı sağ kalçasının üzerinde dengede tutuyordu. Gece için kapatılmış olan bir metro girişine benzeyen maden kulübeciğin önünde durmaktaydı. Eddie tekerlekli sandalyeyi açıklığın kenarında bırakarak onlara doğru gitti. Aynı anda duyduğu devamlı mırıltıyı andıran ses ve ayaklarının altındaki titreşim daha belirginleşmişti. Genç adam çalışan bu makinenin kulübeciğin içinde ya da altında olduğunu anladı. Sanki gürültüyü kulakları değil kafasının derinliklerindeki bir şeyin yardımıyla duyuyordu. Bağırsaklarının arasındaki bir şeyle de.
"Demek On İki Kapıdan biri bu? Nereye gidiyor, Roland? Disney Dünyasına mı?"
Roland başını salladı. "Nereye gittiğini bilmiyorum. Belki hiçbir yere gitmiyor... Belki de her yere gidiyor. Dünyamın bilmediğim pek çok ayrıntısı var. Herhalde ikiniz de bunu fark ettiniz. Ayrıca bildiğim bazı şeyler de değişmişler."
"Dünya ilerleyip kaybolduğu için mi?"
"Evet." Roland, Eddie'ye bir göz attı. "Bu dünyada böyle sözler bir benzetme değil. Dünya gerçekten ilerleyip gitgide hızlanıyor. Aynı zamanda her şey eskiyor... Parçalanıyor..." Ne demek istediğini anlatmak için yürüyen makine cesede bir tekme attı.
Eddie, Silahşor'ün toprağa çizdiği Kapılarla ilgili kaba diagramı düşündü. Sonra adeta çekine çekine, "Burası gerçekten dünyanın kenarı mı?" diye sordu. "Yani... burası diğer yerlerden pek farklı gözükmüyor." Hafif bir kahkaha attı. "İleride bir uçurum varsa bile ben onu göremiyorum."
Roland başını salladı!"Bu o tür bir kenar değil. Burası Işınlardan birinin başladığı yer. Daha doğrusu bana öyle öğretildi."
Susannah sordu. "Işınlar mı? Hangi Işınlar?"
"Ulu Yaşlılar dünyayı yaratmadılar. Ama onu yeniden düzenlediler. Bazı hikayeciler dünyayı Işınların kurtardığını söylüyorlar. Bazılarıysa onların dünyanın mahvına yol açtıklannı. O Ulu Yaşlılar, Işınları yarattılar. Onlar bir tür Işın... bağlayan... ve tutan Işınlar."
Susannah dikkatle, "Sen manyetizmden mi söz ediyorsun?" dedi.
Silahşor'ün bütün yüzü bir anda aydınlanıverdi sanki. Adamın öfkeli suratının düz taraflannı ve çizgilerini değiştirerek yepyeni, şaşırtıcı bir şey haline soktu. Eddie bir an Roland'ın Kulesine gerçekten eriştiğinde ne hal alacağını anladı.
"Evet! Ama sadece manyetizm değil. Bu da Işının bir parçası... ve yerçekimi... ve uzay, boy ve boyutun uygun biçimde ayarlanması. Işınlar, bütün bunları birbirine bağlayan güçler."
Eddie alçak sesle mırıldandı. "Tımarhanedeki fizik dersine hoşgeldiniz." Susannah bu sözlere aldırmadı. "Ya Kara Kule? O bir tür jeneratör mü? O Işınların merkezdeki güç kaynağı mı? Bir santral mi?"
"Bilmiyorum."
Eddie atıldı. "Ama burasının A noktası olduğunu biliyorsun. Düz bir çizgi üzerinde yeteri kadar ilerlersek başka bir Kapıya geleceğiz. Ona da 'C noktası,' diyelim. Bu dünyanın diğer kenarında. Ancak oraya erişmeden önce 'B noktası'na geleceğiz. Ortadaki noktaya. Kara Kuleye."
Silahşor başını salladı. "Evet."
"Bu yolculuk ne kadar sürüyor, biliyor musun?"
"Hayır. Ama oranın çok uzak olduğunu biliyorum. Ve her geçen günle uzaklık artıyor."

Eddie yürüyen kutuyu incelemek için eğilmişti. Bu sözleri duyunca doğrularak Roland'a hayretle baktı. "İşte bu olamaz!" Küçük bir çocuğa dolabında bir umacı olmadığını, böyle bir şeyin olamayacağını, çünkü aslında o tür yaratıklar bulunmadığını anlatmaya çalışan olgun biri gibi konuşmuştu. "Dünyalar genişlemezler, Roland."
"Öyle mi dersin? Ben çocukken bazı haritalar vardı, Eddie. Onlardan birini özellikle anımsıyorum. Batı Dünyasının Daha Büyük Krallıklarıyla ilgiliydi harita. Orada vatanım da gösteriliyordu. Ülkemin adı Gilead'dı. Haritada Aşağı Baronluklar da vardı. Ben tabancalarımı kazandıktan bir yıl sonra isyanlar ve iç savaşlarla sarsılmaya başladı orası. Haritada tepeler, çöl, dağlar ve Gilead'ın çok uzağındaki Batı Denizi de vardı. Bin beş yüz kilometre kadar bir mesafe vardı arada. Ama ben bu uzaklığı ancak yirmi yılda aşabildim."
Susannah korkuyla, çabucak, "Ama bu imkânsız!" diye bağırdı. "Yürüyerek de gitseydin, yolculuk yine de yirmi yıl sürmezdi."
Roland, "Yürümedim," diye açıkladı. "Daha çok ata bindim. Arada sırada 'yavaşlatıldım' diyebilir miyiz? Ama çoğu zaman yoluma devam ettim. John Farson'dan uzaklaşıyordum. O, büyüdüğüm dünyayı altüst eden ayaklanmanın ele başıydı. Ve kafamın, avlusundaki direğe takılmasını istiyordu. Galiba bunu istemesi için önemli bir nedeni vardı. Çünkü ben ve vatandaşlarım onun adamlarından çoğunun ölümüne neden olmuştuk. Hem ben John Farson'un çok değer verdiği bir şeyi de çalmıştım." Eddie meraklanmıştı. "Neydi o, Roland?"
Silahşor başını salladı. "O hikâyeyi bir başka gün anlatırım... Ya da... belki de hiçbir zaman anlatmam. Ama şimdiki halde onu değil şunu düşünün: ben binlerce kilometrelik bir yolu aştım. Çünkü dünya genişliyor."
Eddie, "Böyle bir şey olamaz," diye itiraz etti ama yine de fena halde sarsılmıştı. "O zaman depremler olması gerekir... Seller... dev dalgalar... Başka bilmediğim türlü şey..."
Roland öfkeyle, "Bak!" dedi. "Sadece etrafına bir bak! Ne görüyorsun? Bir çocuğun topacı gibi gitgide yavaşlayan, ama yine de anlayamadığımız bir biçimde hızlanarak ilerleyen bir dünya. Öldürdüğün şeylere bir bak, Eddie! Babanın anısına, öldürdüğün makinelere bir göz at."
Silahşor iki adımda çayın yanına gitti. Çelik yılanı yerden alarak bir an inceledi sonra da Eddie'ye attı. Genç adam yılanı sol eliyle yakaladığında makine aynı anda ikiye bölündü.
"Gördün mü? Bitmiş. Burada bulduğumuz yaratıkların hepsi tükenmişti. Biz gelmeseydik bile çok geçmeden öleceklerdi. Ayı gibi." Susannah hatırlattı. "Ayı bir tür hastalığa yakalanmıştı." Silahşor başını salladı. "Evet. Vücudunun doğal kısmına saldıran asalaklar. Ama onlar ayıya daha önce neden saldırmamışlardı?" Susannah cevap vermedi.
Eddie yılanı inceliyordu. Ayının tersine o tümüyle yapay bir yaratıktı. Mekanik devreler ve metrelerce (hatta belki de kilometrelerce) ipince telden oluşan bir makine. Ama genç adam yılanın elinde tuttuğu yarısında pas lekeleri görüyordu. Bunlar sadece yüzeyde değil makinenin içinde de bulunan pas lekeleriydi. Islak bir yer vardı. Oraya ya yağ sızmış ya da su girmişti. Bu nem, tellerden bazılannı çürütmüş, başparmak büyüklüğündeki devre levhalannın birkaçı yosuna benzeyen yeşil bir şeyle kaplanmıştı.
Eddie yılanı çevirdi. Çelik bir levha onun Kuzey Merkez Pozitronik Şirketine ait olduğunu açıklıyordu. Levhada seri numarası da vardı ama ad yoktu. Herhalde makine ad koyulacak kadar önemli değildi, diye düşündü. Ayı Kardeşe bağırsaklannın düzgünce çalışması için şıranga yapan ya da aynı derecede tiksinti veren işlerle uğraşan bir makine uşak.
Yılanı yere atarak ellerini pantolonuna sildi.
Roland ise traktör-makineyi almıştı. Paletlerden birini çekiştirirken kolaylıkla çıktı ve Silahşor'ün botlarının arasına paslı parçacıklar döküldü. Makineyi bir kenara attı.
Sıkıntıyla, "Dünyadaki her şey ya duruyor ya da parçalanıyor," dedi. "Aynı zamanda, birbirine kenetlenerek dünyanı zaman, boy ve yer bakımından belirginleştiren güçler de zayıflıyor. Biz çocukken bile bunu biliyorduk. Ama son çağın nasıl bir şey olacağını bilmiyorduk. Nasıl bilebilirdik? Oysa ben şimdi o çağda yaşıyor ve onların sadece benim dünyamı etkilediklerine de inanmıyorum. Onlar sizin dünyanızı da etkiliyorlar, Eddie, Susannah. Başka milyarlarca dünyayı da etkiliyor olabilirler. Işınlar zayıflıyor. Bilmiyorum bu da başka bir araz mı, yoksa bir neden mi? Ama bunun doğru olduğunu biliyorum. Haydi! Bana yaklaşın! Ve dinleyin!"
Eddie önüne enlemesine sarı ve siyah çizgiler çekilmiş olan kulübeciğe yaklaşırken güçlü ve kötü bir anı onu etkisine aldı. Genç adam Henry'le büyüdükleri mahalleden bir buçuk kilometre kadar uzakta, Dutch Hill'deki Viktorya tarzı harap evi hatırladı. Civardaki çocukların 'Malikâne' diye bildikleri harabe Rhinehold Sokağındaydı. Önünde yaban otları bürümüş, bakımsız bir çim alan vardı. Harabeye dönmüş ev sanki saçakların koyu gölgesinden gelip geçenlere öfkeyle bakıyordu. Tabii pencerelerde cam kalmamıştı. Çocuklar bir yere fazla yaklaşmadan pencerelere taş atabilirler. Ama küçükler duvarlara sprey boyayla resimler yapmamışlardı. Kimse orayı bir hedef tahtasına da çevirmemişti. Işin en garibi evin varlığını sürdürebilmesiydi. Kimse orayı sigorta parası almak ya da alevleri seyretmek için yakmamıştı. Tabii çocuklar evde hortlaklar olduğunu söylüyorlardı. Eddie bir gün Henry'le kaldırımda durmuş binaya bakarken ona evde gerçekten hayaletler dolaşıyor gibi gelmişti. (İki kardeş, hakkında çok konuşulan bu yeri görmek için özellikle kalkıp gelmişlerdi. Tabii Henry, annelerine arkadaşlarıyla birlikte Dahlberg'e, havai fişek almaya gideceklerini söylemişti.) Eddie o Viktorya tarzı eski evin gölgeli pencerelerinden keskin ve düşmanca bir gücün sızdığını hissetmemiş miydi? O pencereler tehlikeli bir delininkini andıran sabit bakışlı gözlerini ona dikmemişler miydi? Eddie belli belirsiz bir rüzgârın ensesinde ve kollarındaki tüyleri diken diken ettiğini sezmemiş miydi? Eve girerse kapının

arkasından çarparak kapanacağını ve kilitleneceğini anlamamış mıydı? Duvarların üzerine doğru gelirken ölü farelerin kemiklerini ezerek toza çevireceklerini? Onun kemiklerini de aynı biçimde ezmeyi isteyeceklerini?
Hortlaklar. Hortlaklı.
Şimdi de maden sandığa yaklaşırken o eski esrar ve tehlikeyi hissediyordu. Kol ve bacaklarının tüyleri diken diken olmuştu. Ensesindeki tüyler de dikleşmiş, birbirlerine girmişti. Genç adam o eski, hafif rüzgârın estiğinin de farkındaydı. Ama açıklığın etrafındaki ağaçların yaprakları kımıldamıyorlardı bile.
Ancak yine de kapıya doğru gitti. (Tabii bu da yine başka bir kapıydı. Ama bu kapı kilitliydi. Onun gibilere karşı her zaman kilitli olacaktı.) Genç adam kulağını kapıya dayayıncaya kadar da durmadı.
Eddie sanki yarım saat önce çok şiddetli bir uyuşturucu almıştı ve etkisi şimdi görülmeye başlıyordu. Göz yuvarlarının gerisindeki karanlıklarda acayip renkler akıyordu. Taş boğazlara benzeyen uzun koridorlardan kendisine bir şey mırıldananlann seslerini duyuyordu. Bu koridorları sönmek üzere olan elektrikli fenerler aydınlatmaktaydı. Modern çağın bu meşaleleri bir zamanlar her şeyi çok parlak bir ışıkla aydınlatmışlardı. Ama şimdi sadece ortalarındaki o kasvetli mavi ışıklar kalmıştı. Eddie bir boşluğu hissetti... terk edilmişliği... Kasveti... Ölümü...
Makineler durmadan homurdanıyor, homurdanıyorlardı. Ama bu sesin altında daha kaba bir gürültü yok muydu? Mırıltının altında hasta bir kalbin düzensizce atışlanna benzeyen, çaresizce bir gümbürtü? Ayıdan daha da ustalıkla yapılmış olan ve bu sesi çıkaran makine, insana uyumunu kaybediyormuş gibi gelmiyor muydu?
Bayılıyormuş gibi gitgide alçalan bir sesle, "Ölüler Koridorunda her şey sessiz," dediğini duydu. "Ölülerin taş koridorlarında her şey unutuldu. Karanlıkların arasındaki merdivenlere bakın. Harab olmuş odalara da. Bunlar ölülerin koridorları. Örümcekler burada ağlarını örüyorlar ve devreler teker teker bozuluyor."
Roland onu sert bir hareketle geri çekince Eddie, Silahşor'a sersem sersem baktı.
Roland, "Bu kadar yeter," dedi.
Eddie, "İçeriye koydukları her neyse durumları pek iyi sayılmaz, öyle değil mi?" diye sorduğunu işitti. Titrek sesi sanki çok uzaklardan geliyordu. Genç adam hâlâ o sandıktan yayılan gücü hissediyordu. Onu çağırıyordu bu güç.
"Öyle. Son günlerde dünyamda hiçbir şey doğru dürüst çalışamıyor."
Susannah, "Siz geceyi burada geçirmeyi düşünüyorsanız," dedi. "Bu işi bensiz yapacaksınız." Alacakaranlıktan sonraki kül rengi ışıkta yüzü beyaz bir lekeye benziyordu. "Ben şu tarafa gidiyorum. Bu nesnenin bende uyandırdığı duygular hoşuma gitmiyor."
Roland, "Biz de orada kamp kuracağız," diye cevap verdi. "Haydi gidelim."
Eddie, "Ah, çok iyi bir fikir," dedi. Maden sandıktan uzaklaşırlarken makine gürültüsü hafiflemeye başladı. Eddie onun üzerindeki etkisinin zayıfladığını hissediyordu. Ama onu yine de çağırıyor, loş koridorları, dik merdivenleri, örümceklerin ağlarını ördükleri ve kontrol panolannın birer birer söndüğü harap odaları incelemeye davet ediyordu.
Eddie o gece rüyasında yine İkinci Caddeyle Kırk Altıncı Sokağın köşesindeki Tom ve Gerry'nin Artistik Şarküterisine doğru iniyordu. Genç adam bir plakçının önünden geçerken Rolling Stone hoparlörlerden haykırıyordu.
"Kırmızı bir kapı görüyorum ve onu siyaha boyamak istiyorum, Artık renk yok, onların siyaha dönüşmelerini istiyorum, Yazlık elbiselerini giymiş kızların geçtiklerini görüyorum, Karanlığım geçinceye kadar başımı döndürmek zorundayım."
Eddie yoluna devam ederek Kırk Dokuzuncu ve Kırk Sekizinci sokakların arasındaki 'Sizin Görüntüleriniz', adlı bir dükkânın önünden geçiyordu. Vitrindeki aynalardan birinde kendi hayalini görüyordu. Yıllardan beri bu kadar iyi gözükmediğini düşündü. Saçlarım biraz uzun ama cildim güneşten yanmış, sağlıklıyım. Ya kılığım? Olmadı, adamım, olmadı! Tepeden tırnağa eski kafalılara yakışacak bir şey bu. Lacivert blazer, beyaz gömlek, koyu kırmızı kravat, gri pantolon... Bütün yaşantım boyunca Cehennemden fırlamış Yuppie'lere yakışacak bu kıyafet gibisini almadım. Biri onu sarsıyordu.
Eddie rüyasının derinliklerine dalmaya çalıştı. Şu anda uyanmak istemiyordu. Şarküteriye erişmeli ve anahtarını kullanarak kapıyı açmalıydı. Güllerle dolu tarlaya gitmeliydi. Her şeyi tekrar görmek istiyordu. O sonsuz kırmızı örtü, buluttan dev yelkenlilerin kaydığı gepgeniş gökyüzü ve Kara Kule. O uğursuz sütunun içinde yaşayan karanlıklardan korkuyordu. Kuleye fazla sokulan herkesi yutmaya hazırdı o karanlık. Ama Eddie yine de Kuleyi tekrar görmek istiyordu. Buna ihtiyacı vardı.
Ancak o el Eddie'yi sarsmaktan vazgeçmiyordu bir türlü. Rüya karanlıklaşmaya başladı. İkinci Caddedeki arabaların ekzoz kokusu yerini odun dumanına bıraktı. Dumanın kokusu hafifti artık çünkü ateş hemen hemen sönmek üzereydi.
Eddie'yi sarsan Susannah'ydı. Korkmuş gibi gözüküyordu. Eddie doğrulup oturdu ve kolunu karısının omzuna attı. Kızılağaç korusunun diğer tarafında kamp kurmuşlardı. Kemikler saçılmış açıklıktan akan suyun şırıltısını duyabiliyorlardı. Kamp ateşinden kalan korların diğer yanında Roland yatmış uyuyordu. Ama rahat bir uyku değildi onunki. Tek battaniyesini bir yana atmış, dizlerini bükerek hemen hemen göğsüne kadar çekmişti. Botlarını çıkarmıştı. Ayakları beyaz, dar ve sanki savunmasızdı. Sağ ayağının başparmağı kopmuştu. Bunu sağ elinin bir bölümünü parçalayan İstavanarlar yapmıştı.
Silahşor bazı sözleri boğuk boğuk tekrarlıyordu. Eddie birkaç tekrardan sonra bunun ne olduğunu anladı. Roland, Susannah'nın ayıyı vurduğu açıklıkta diz çökerek aynı şeyleri söylemişti. "O halde git... bundan başka dünyalar da var." Silahşor bir an susuyor, sonra çocuğun adını bağırır gibi tekrarlıyordu. "Jake? Neredesin? Jake?"
Roland'ın sesindeki acı, yalnızlık ve çaresizlik Eddie'nin dehşetle sarsılmasına neden oldu. Susannah'ya sıkıca sarılarak,onu kendisine çekti. Karısının titrediğini hissediyordu. Oysa gece sıcaktı.

Silahşor döndü. Yıldızlann ışıkları açık gözlerini aydınlattı. Adam geceye, "Jake, neredesin?" diye seslendi. "Geri dön!"
"Ah, Tanrım, yine başladı! Ne yapacağız, Suze?"
"Bilmiyorum. Bütün bildiğim onu tek başıma dinlemeye fazla dayanamayacağımı düşündüğüm. Sanki çok uzaklarda. Her şeyden çok uzakta."
Silahşor, "O halde git," diye mırıldanarak yan döndü. Dizlerini tekrar göğsüne doğru çekti. "Bunlardan başka dünyalar da var." Bir an sessiz kaldı. Sonra göğsü kabardı ve Roland çocuğun adını haykırdı. Bu kanı donduran, uzun bir çığlık gibiydi. Arkalanndaki koruda iri bir kuş kanatlarını çırparak dünyanın daha az heyecanlı bir köşesine doğru uçtu.
Susannah, "Ne yapmamız gerektiği konusunda bir fikrin var mı?" diye sordu. Gözleri irileşmiş, yaşarmıştı. "Onu uyandırsak mı?"
"Bilmiyorum..." Eddie, Silahşor'ün revolverini gördü. Sol kalçasının üzerinde taşıdığı silahı. Bu, Roland'ın yattığı yerden kolaylıkla erişebileceği bir uzaklığa, kılıfıyla birlikte düzgünce katlanmış kare biçimi bir derinin üzerine konmuştu. Eddie ekledi. "Buna cesaret edebileceğimi sanmıyorum."
"Bu onu çıldırtacak."
Genç adam, "Evet" der gibi başını salladı.
"Bu konuda ne yapacağız, Eddie? Ne yapacağız?"
Eddie bu sorunun cevabını bilmiyordu. Antibiyotik, ıstakoza benzeyen şeyin ısınğının neden olduğu mikroplanmayı geçirmişti. Roland şimdi yine alev alev yanıyordu. Ama Eddie, bütün dünyada onun bu seferki derdini geçirecek bir antibiyotik olduğunu sanmıyordu.
"Bilmiyorum. Benimle uzan, Suze."
Eddie üzerlerine bir postu çektikten sonra kadının titremesi bir süre sonra geçti.
Susannah, "Çıldırırsa bize zarar verebilir," diye mırıldandı.
"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?" Bu kötü fikirle birlikte ayıyı da hatırlamıştı. Onun nefret dolu kızılımsı gözlerini, (O kızıl derinliklerde aynca şaşkınlık da yok muydu?) her şeyi yarıveren öldürücü pençelerini. Eddie'nin bakışları, Silahşor'ün sağlam olan sol elinin yakınındaki tabancaya kaydı. Ve Roland'ın makine-yarasa onlara doğru dalarken ne kadar hızlı hareket ettiğini anımsadı. Öyle hızlı hareket etmişti ki, sol eli ortadan kaybolmuştu sanki. Silahşor çıldırır, Eddie ve Susannah bu deliliğin odak noktasına dönüşürlerse kurtulamayacaklardı. İmkânsızdı bu.
Genç adam yüzünü karısının boynundaki sıcak çukura gömerek gözlerini yumdu.
Bundan kısa bir süre sonra Roland'ın sayıklaması kesildi.
Eddie başını kaldırıp bir göz attığında Silahşor galiba normal bir uykuya dalmıştı. Genç adam Susannah'ya baktı. O da uyuyordu. Eddie karısının yanına uzanarak onu usulca göğsünden öptü ve gözlerini yumdu.
"Hayır, ahbap. Sen uzun, çok uzun bir süre uyuyamayacaksın."
Ama iki günden beri yoldalardı. Eddie de kemiklerine kadar yorulmuştu. Daldı... Derinlere doğru kaydı.
Aynı anda, o rüyaya geri dönüyorum, diye düşündü. İkinci Caddeye dönmek istiyorum... Tom ve Gerry'e. İşte ben bunu istiyorum.
Ancak o gece aynı rüyayı göremedi.

Güneş doğarken çabucak kahvaltı ettiler. Eşyaları toplayıp aralannda paylaştıktan sonra okbaşı biçimi açıklığa döndüler. Burası sabahın berrak ışığında o kadar korkunç gözükmüyordu. Ama üçü de sarı siyah uyan çizgileri çizilmiş o madeni sandığa yaklaşmamaya dikkat ediyorlardı. Belki Roland gece yakasını bırakmayan o kâbusları hatırlıyordu ama şimdi halinden hiçbir şey anlaşılmıyordu. Sabah işlerini her zamanki gibi ifadesiz bir yüzle ve düşünceli bir sessizlik içinde yapmıştı.
Susannah, Silahşor'a, "Buradan dümdüz bir hat üzerinde ilerlemeyi nasıl başaracaksın?" diye sordu.
"Efsaneler doğruysa o zaman bunun sorun olmayacağını sanıyorum. Manyetizmi sormuştun, hatırlıyor musun?"
Susannah başını salladı.
Silahşor torbasını bir süre karıştırdıktan sonra eski, esnek bir deriden yapılmış küçük kare biçimi bir şeyi çıkardı. Buna uzun, gümüş bir iğne geçirilmişti.
Eddie, "Bir pusula!" diye bağırdı. "Sen gerçekten bir izcisin."
Roland hayır gibilerden başını salladı. "Bu bir pusula değil. Aslında pusulanın ne olduğunu biliyorum ama son günlerde yönümü güneş ve yıldızlara bakarak buluyorum. Ve onlar şimdi bile işime yarıyorlar."
Susannah biraz da endişeyle tekrarladı. "Şimdi bile?"
Silahşor, "Dünyanın yönleri de kayıyor..." diye cevap verdi.
Eddie, "Tanrım!" dedi. O an kuzeyin sinsice doğu ya da batıya doğru kaydığı bir dünyayı hayal etmeye kalktı ve sonra bundan hemen vazgeçti. Midesi bulanmıştı. Bu tıpkı yüksek bir binanın tepesinden aşağı baktığında hissettiklerine benziyordu.
"Bu sadece bir iğne. Ama işimizi bir pusula kadar başarıyla görmesi gerekir. Yolumuz Işın artık. Ve bu iğne de onu gösterecek." Tekrar torbasını karıştırdı ve acemice yapılmış bir toprak kap çıkardı. Kabın bir tarafında çatlak vardı. Roland eski kamp yerinde bulduğu bu kabı çam reçinesiyle onarmıştı. Şimdi, çaya giderek kabı suya daldırdı. Sonra tekerlekli sandalyesinde oturan Susannah'nın yanına döndü. Kabı dikkatle sandalyenin dirsek dayanılacak yerine koydu. Suyun yüzeyi durgunlaştığında iğneyi içine attı ve dibe çökerek orada durdu.

Eddie, "Vay vay vay!" diye bağırdı. "Harika! Şaşkınlığımdan ayağının dibine yığılacağım, Roland! Ama pantolonumun ütüsünün bozulmasını istemiyorum.
"İşim henüz bitmedi. Kabı sıkıca tut, Susannah."
O da bu isteği yerine getirdi. Roland tekerlekli sandalyeyi açıklıkta ağır ağır itti. Kapıya üç buçuk metre kadar kala sandalyeyi dikkatle ağır ağır çevirdi. Şimdi Susannah'nın arkası Kapıya dönüktü.
Kadın, "Eddie!" diye bağırdı. "Şuna bak!"
Genç adam kabın üzerine eğilirken belli belirsiz suyun Roland'ın onar-dığı yerden sızdığını düşündü. İğne ağır ağır yüzeye doğru çıkıyordu. Sonunda yüzeye erişti ve orada tıpkı bir mantar gibi rahatça yüzmeye başladı. Bir ucu arkalarındaki kapıya doğruydu. Diğer ucuysa ilerideki karmakarışık, eski ormana. "Tanrım! Yüzen bir iğne! Eh, artık her şeyi gördüm sayılır!"
"Kabı tut, Susannah."
Roland arabayı Kapıyla bir dik açı oluşturacak biçimde açıklıkta sürerken Susannah da kabı sıkıca kavradı. İğne sarsıldı, titredi ve sonra da tekrar dibe çöktü. Ancak Roland sandalyeyi eski yerine götürdüğü zaman tekrar yüzeye çıkarak, yönü işaret etti.
Silahşor, "Demir eğe talaşımız ve bir kâğıdımız olsaydı," dedi. "Talaşı kâğıdın üzerine serpiştirir ve onların birleşerek aynı yönü işaret ettiğini görürdük."
Eddie sordu. "Biz Kapıdan ayrıldıktan sonra da aynı şey olacak mı?"
Roland başını salladı. "Evet. Hepsi bu kadar değil. Işını görebileceğiz."
Susannah omzunun üzerinden bakınca dirseği kaba hafifçe çarptı. Su dalgalanırken iğne de gelişigüzel döndü. Sonra yine aynı yönü göstermeye başladı.
Roland, "O tarafta değil," dedi. "İkiniz de aşağıya doğru bakın. Eddie, sen ayağına bak. Susannah sen de kucağına."
Karı koca söyleneni yaptılar.
"Size başınızı kaldırmanızı söylediğim zaman doğruca ileriye, iğnenin gösterdiği yöne bakın. Belirli bir tek şeye bakmaya çalışmayın. Bırakın gözünüz gerekeni görsün. Şimdi... başınızı kaldırın."
İki genç bu emri yerine getirdiler. Eddie bir an ormandan başka bir şey göremedi. Göz kaslarını gevşetmeye çalıştı... Ve birdenbire onu fark etti. Oradaydı. Sapan, o tahta parçasının içinde olduğu gibi. Eddie, Roland'ın kendilerine neden herhangi bir şeye bakmamalarını söylediğini anladı. Işın yolunun üzerindeki her şeyi etkiliyordu. Ama belli belirsiz bir şeydi. Çam ve ladinlerin iğneleri o tarafı işaret ediyordu. Yeşil böğürtlenler Işının bulunduğu yöne doğru eğrilmişlerdi. Ayının etrafı iyi görebilmek için devirdiği ağaçların neredeyse tümü o kamufle edilmiş yola paralel olarak devrilmişlerdi. Eddie yön konusunda yanılmıyorsa patika güneydoğuya doğru gidiyordu ve ağaçların çoğu o yana doğru yatmışlardı. Sanki devrilirlerken sandıktan yayılan güç onları o yöne doğru itmişti. En açık kanıt yerdeki gölgelerdi. Tabii güneş doğudan yükseldiği için gölgeler de batıya doğru uzanıyorlardı. Ama Eddie güneydoğuya doğru bakarken gölgelerin kaptaki iğnenin gösterdiği çizginin iki yanında kaba, balık sırtı gibi şekiller oluştuğunu gördü.
Susannah kuşkuyla, "Belki bir şey görebilirim..." diye mırıldandı. "Ama..."
"Gölgelere bak! Gölgelere bak, Suze!"
Kadın durumu kavrarken Eddie onun gözlerinin irileştiğini gördü. "Tanrım! İşte orada! Tam orada! Tıpkı saçımızın ayrıldığı çizgi yerine benziyor."
Eddie artık orayı görmüştü ve onu gözden kaçırması imkânsızdı. Açıklığı saran karmakarışık ormanda belli belirsiz bir yol uzanıyordu. Işının yolu olan dümdüz bir patika. Genç adam birdenbire etrafından akan gücün ne müthiş bir şey olduğunu fark etti. (Herhalde bu Röntgen ışınları gibi vücudundan da geçiyordu.) Sağa ya da sola kaçmamak için kendini zor tuttu. "Hey, Roland, bu beni kısırlaştırmaz ya?"
Roland hafifçe gülerek omzunu silkti.
Susannah hayretle, "Nehir yatağına benziyor," dedi. "Otlar bürüdüğü için zorlukla görebildiğin bir yatağa... Ama yine de orada. Biz Işının yolunu izlediğimiz sürece gölgelerin çizdikleri şekil hiçbir zaman değişmeyecek, öyle değil mi?"
Roland, "Hayır," diye cevap verdi. "Güneş gökyüzünde ilerlerken gölgelerin yönü değişir tabii. Ama Işının yolunu her zaman göreceğiz. Onun binlerce belki de on binlerce yıldan beri aynı yoldan aktığını unutmayın. İkiniz de yukarıya bakın! Gökyüzüne!"
Eddie'yle Susannah onun söylediğini yaptılar. Ve ince sinus bulutlarının da Işının yolu üzerindeki balık sırtı biçimine girdiklerini gördüler... Ve gücün yolu üzerindeki bulutlar, iki taraflarındakilere göre daha hızlı kayıyorlardı. Güneydoğuya yani Kara Kuleye doğru sürükleniyorlardı.
"Görüyorsunuz ya! Bulutların bile itaat etmeleri gerekiyor."
Küçük bir kuş sürüsü onlara doğru geliyordu. Kuşlar Işının yoluna eriştiklerinde bir an güneydoğuya doğru döndüler. Eddie her şeyi gördüyse de gözlerine inanamadı. Kuşlar, Işının etkili olduğu dar koridoru aşınca yine daha önce gittikleri yöne doğru dönmeye başladılar.
Eddie, "Eh," dedi. "Artık gitmemiz gerekiyor sanırım. Bin kilometrelik bir yolculuk bir tek adımla başlar."
"Bir dakika!" Susannah, Roland'a bakıyordu. "Bu sadece bin kilometrelik bir yol değil sanırım. Artık değil. Roland yolumuz ne kadar? Yedi bin kilometre mi? On beş bin mi?"
"Bunu söyleyemem. Ama çok uzaklara gideceğiz."
"Kahretsin! Siz, ikiniz, beni bu lanet olasıca sandalyede iterken oraya nasıl erişeceğiz? İlerideki Çekicilerden geçerken günde dört beş kilometre ilerleyebilirsek, kendimizi şanslı sayarız. Bunu sen de biliyorsun."

Roland sabırla, "Yol açıldı," dedi. "Ve bu da şimdilik yeterli. Ayrıca Susannah Dean, ileride bir gün hoşuna gitmeyecek kadar hızlı ilerleyebiliriz."
"Öyle mi?" Susannah, Silahşor'a acımasızca baktı. İki erkek de Detta Walker'in onun gözlerinde yine tehlikeli bir biçimde belirdiğini gördüler. "Ne o? Bir yarış arabası mı buldun? Eğer öyleyse onu sürecek kahrolasıca bir yol olması gerekir. Tıpkı anneme benziyorsun. O da durmadan, 'Tanrı verir,' derdi."
Roland ciddi ciddi, "Şimdiye kadar vermedi mi?" diye sordu.
Susannah bir an şaşkınlık içinde Silahşor'a baktı. Sonra başını arkaya atarak gökyüzüne doğru kahkahalarla güldü. "Sanırım bu olaya bakış açına bağlı! Ben sadece şunu söyleyebilirim, Roland. Eğer bu vermekse, ya vermeseydi ne olurdu?"
Eddie, "Haydi," dedi. "Şu işi hemen yapıp gidelim. Burası hiç hoşuma gitmiyor." Aslında bu doğruydu. Ama hepsi bu kadar da değildi. Genç adam ayrıca o gizli patikaya, o saklı yola basmayı çok istiyordu. Her adımla güllerle dolu tarlaya ve ona hakim olan Kuleye daha yaklaşacaktı. Eddie biraz da hayretle Kuleyi görmeye kararlı olduğunu anlıyordu. Ya da bu uğurda ölmeye.
Genç adam, seni kutlarım, Roland, diye düşündü. Bu işi başardı. Ben de inananlardanım artık. Haydi, biri, 'Yaşasın!' diye bağırsın.
"Yola çıkmadan önce yapmamız gereken bir şey daha var." Roland eğilip sol bacağındaki ham deriden yapılmış şeritleri çözdü. Sonra ağır ağır silah kayışının tokasını açmaya başladı.
Eddie, "Ne oluyor?" diye sordu.
Roland silah kayışını çıkararak genç adama uzattı. "Bunu neden yaptığımı biliyorsun." Sesi sakindi.
"Onu tekrar tak, adamım!" Eddie'nin içinde birbirine zıt duygular çarpışmaya başladı. Yumruğunu sıkmıştı ama parmaklarının yine de titrediğini hissediyordu. "Sen ne yaptığını sanıyorsun?"
"Aklımı, santim santim kaçınyorum. İçimdeki yara kapanıncaya kadar bunu takamam. Tabii o yara kapanabilirse. Sen de bu durumu biliyorsun."
Susannah usulca, "Tabancayı al, Eddie," dedi.
"Eğer dün akşam bu lanetli şeyi takmamış olsaydın, o yarasaya benzer şeyden kurtulamazdım. Bu sabah burada, kafamın tepesi uçmuş halde yatardım."
Silahşor tabancayı yine Eddie'ye uzatarak ona cevap verdi. Görünüşünden gerekirse orada bütün gün öyle durmaya kararlı olduğu anlaşılıyordu.
Eddie, "Pekâlâ!" diye bağırdı. "Kahretsin! Pekâlâ!" Silah kayışını Ro-land'ın elinden kaptı ve sert hareketlerle kendi beline taktı. Aslında rahatlamam gerekirdi, diye düşünüyordu. Dün gece yansı bu silaha bakmadım mı? Roland gerçekten çıldınrsa neler olacağını düşünmedim mi? Susannah da, ben de aynı şeyleri aklımızdan geçirmedik mi? Eddie tüm bunlara karşın rahatlamamıştı. Sadece korku ve suçluluk duyuyordu. Bir de gözyaşları için fazla derin olan bir sızı ve keder.
Silahşor'ün tabancası çok acayip gözüküyordu.
Hatalıydı bu. Çok hatalı.
"Tamam mı? Eh, tabancalar artık geri zekâlı çıraklarda, Usta da silahsız. Şimdi gidebilir miyiz? Çaltfann arasından iri bir şey çıkar da bize saldırırsa, sen her zaman ona bıçağını atabilirsin, Roland."
Silahşor, "Ah, o mu?" diye mırıldandı. "Az kalsın unutuyordum." Bıçağı torbasından çıkararak sapını Eddie'ye doğru uzattı.
Genç adam, "Bu kadarı da gülünç!" diye çıkıştı.
"Yaşam gülünç."
"İyi ya! Bu lafı bir posta kartına yaz ve Reader's Digest'e, yolla." Eddie bıçağı beline sokup, Roland'a meydan okurcasına baktı. "Artık gidebilir miyiz?"
Roland, "Bir şey daha var," dedi.
"Hey Ulu Tanrım!"
Roland'ın dudaklarında yine o hafif gülümseme belirdi. "Sadece şaka yapıyordum."
Eddie'nin ağzı bir karış açık kalmıştı. Susannah tekrar gülmeye başladı. Bu ses, durgun sabahta ahenkli çıngırak sesi gibi yükseldi.

Dev ayının kendini korumak için devirdiği ağaçlarla dolu yerden çıkabilmek için hemen hemen bütün sabah uğraştılar. Ama Işının yolundan ilerlemek biraz daha kolaydı. Devrik kütükler ve birbirine karışmış çalılar arkada kalır kalmaz, orman yeniden her şeye hakim oldu. Sonunda yolcular da daha hızh ilerlemeye başladılar. Açıklıktaki kayanın altından çıkan su sağlarından hızla akıyordu. Ona birkaç derecik de katılmıştı. Şırıltısı daha güçlüydü şimdi. Burada daha fazla hayvan vardı. Yolcular onların ormanda dolaşarak, günlük işleriyle ilgilendiklerini duyuyorlardı. İki kez de küçük geyik sürülerine rastladılar. Ağaç dallarına benzeyen soylu boynuzlanyla başını soru sorar gibi kaldırmış bir erkek geyik gördüler. Hayvan neredeyse yüz elli kiloydu. Üç arkadaş yamaca tekrar tırmanmaya başlarlarken nehir de gitgide yollarından "zaklaşıyordu. Akşam yaklaşırken Eddie bir şeyi gördü.
"Burada durabilir miyiz? Bir dakika dinlenelim..."
Susannah, "Ne var?" diye sordu.
Roland, "Evet," dedi. "Durabiliriz."

Eddie birdenbire omzuna binen bir yük gibi yine Henry'nin varlığını his-setti. "Ah, şu hanım evladına bakın? Bu muhallebi çocuğu ağacın içinde cici bir şeyler mi gördü? Bu muhallebi çocuğu tahtadan bir şeyler mi oymak istiyor? İstiyor mu? Ahh, ne ŞİRİN, değil mi?"
"Durmamız şart değil. Yani... bu önemli bir şey sayılmaz. Ben sadece..."
Roland onun cümlesini tamamladı."... bir şey gördün. O neyse, şu hiç su-samayan ağzını kapat ve gidip onu al."
"Canım, bu öyle önemli bir şey değil." Eddie kanın yüzüne hücum ettiğini hissediyordu. Gözüne takılan dişbudak ağacına bakmamaya çalıştı.
"Hayır, önemli. Şu an ihtiyaç duyduğun bir şey. Onun için de kesinlikle önemsiz sayılmaz. Ona ihtiyacın varsa, o zaman bizim için de gerekli demektir, Eddie. Bize gerekmeyen, anılarından oluşan yararsız yükü bir kenara atamayan biri."
Eddie'nin yüzüne hücum eden kan kızgınlaşmıştı sanki. Genç adam alev alev yanan yüzünü gizlemek için başını eğerek mokasenlerine baktı. Ona, Roland bir topçununkini andıran renkleri solmuş mavi gözleriyle tâ kalbinin içine bakmış gibi geliyordu.
Susannah merakla sordu. "Eddie? Ne var, hayatım?"
Karısının sesi ona gerekli cesareti verdi. Eddie dimdik yükselen ince dişbudağa doğru giderken, Roland'ın bıçağını belinden çıkardı. "Belki de hiçbir şey yok," diye mırıldandı. Sonra da kendini zorlayarak ekledi. "Belki de çok şey var. İşi berbat etmezsem pek çok şey."
Roland arkasından, "Dişbudak soylu bir ağaçtır," dedi. "Ve güç doludur." Ama Eddie onun sesini hayal meyal duydu. O anda Henry'nin alaylı, rahatsız edici sesi kesilmiş, Eddie'nin utanç duygusu da kaybolmuştu. Şimdi sadece dikkatini çeken dalı düşünüyordu. Dalın ağacın gövdesine bağlantı yaptığı yer kalınlaşıp şişkinleşmişti. Eddie'nin istediği de o acayip, kalın kısımdı.
Genç adam anahtarın tahtanın içine gömülmüş olduğunu düşünüyordu. Alevlerin arasında bir an gördüğü anahtarın... Çene kemiğinin yanan kalıntıları sonra tekrar değişmiş ve ortaya o gül çıkmıştı. Anahtarın üzerinde ters V biçimi üç çentik vardı. Ortadaki diğerlerinden daha geniş ve uzuncaydı. Ve uçta da küçük bir s. İşte sır oradaydı.
Eddie bir an rüyasının kısa bir bölümünü hatırladı. "Nay nay nay nay. Nay nay nay nay. Endişelenme. Sende anahtar var."
Genç adam, belki, dedi kendi kendine. Ama bu kez hepsini elde etmeliyim. Galiba bu defa yüzde doksan oranı bir işe yaramayacak.
Eddie büyük bir dikkatle dalı ağaçtan kesti. Sonra da ince ince yonttu. Şimdi elinde on yedi santim uzunluğunda, kalın bir dişbudak parçası vardı. Elinde ağır ve canlı gibiydi sanki. Çok canlıydı ve içinde gizli olan biçimini açıklamaya hazırdı... Tabii bunu ortaya çıkarabilecek kadar usta birine.
Acaba o insan kendisi miydi? Ya da bu önemli miydi?
Eddie Dean iki sorunun cevabının da, "Evet," olduğuna karar verdi.
Silahşor sağlam sol eliyle, Eddie'nin sağ elini kavradı. "Bence sen bir sır biliyorsun."
"Evet, belki."
"Peki söyleyebilir misin?"
Genç adam başını salladı. "Söylememem daha doğru olur sanırım. Yani şimdilik."
Roland cevabı düşündü ve sonra başını salladı. "Tamam. Sana bir soru sormak istiyorum. Ondan sonra bu konuyu kapatacağız. Sen... sorunumu çözmenin bir yolunu buldun mu?"
Eddie, onu diri diri kemiren o çaresizliğini ancak bu kadar gösterebiliyor, diye düşündü. Sonra da, "Bilmiyorum," dedi. "Şu anda bunu kesinlikle söyleyemem. Ama umuyorum, adamım. Gerçekten, gerçekten umuyorum."
Roland tekrar başını sallayarak genç adamın elini bıraktı. "Sağol. Havanın kararmasına daha iki saat var. Neden bu süreden yararlanmıyoruz?"
"Benim bir itirazım yok."
Yollarına devam ettiler. Roland, Susannah'nın tekerlekli sandalyesini itiyor, Eddie'yse elinde, anahtarın gömülü olduğu odun parçasıyla önden gidi-yordu. Odun parçası kendine özgü güçlü ve gizli sıcaklığıyla bir kalp gibi atıyordu sanki.

Eddie o akşam, yemekten sonra Silahşor'ün bıçağını belinden çıkararak odun parçasını yontmaya başladı. Bıçak şaşılacak kadar keskindi ve sanki hiçbir zaman körlenmiyordu. Genç adam ateşin ışığında dikkatle, ağır ağır çalışıyordu. Dişbudak parçasını elinde sağa sola çeviriyor, güvenli, uzun bıçak vuruşları sırasında ince dokulu buklelerin belirmesini seyrediyordu.
Susannah yere uzanarak, ellerini başının altına yerleştirdi ve kara gökyüzünde ağır ağır dönen yıldızlan seyretmeye başladı.
Roland kamp yerinin kenarında, ateşin ışığından uzakta oturuyordu. 0 çılgınca seslerin ağrıyan, karmakarışık kafasında tekrar yükselmelerini dinliyordu.
"Bir çocuk vardı."
"Öyle bir çocuk yoktu."
"Vardı."
"Yoktu."
"Vardı..."

Roland gözlerini kapayarak sızlayan alnını soğuk eliyle kavradı. Her şeyin, bir yayın fazla gerilen ipi gibi ne zaman kopuvereceğini düşünüyordu.
Kendi kendine, ah, Jake, dedi. Neredesin? Neredesin?
Ve yukarıda, üçünün tepesinde Eski Yıldızla, Yaşlı Ana belirtilmiş olan yerlerine doğru yükseldiler. Sonra da yarıda kesilen eski evliliklerinin yıldızlı kalıntılannın üzerinden birbirlerine baktılar.

II. ANAHTAR VE GÜL

John 'Jake' Chambers üç haftadan beri içinde kabaran çılgınlık seline karşı cesurca savaşıyordu. Bütün bu süre boyunca batmakta olan bir transatlantikteki son yolcu gibi hissediyordu kendini. Sintine tulumbalarını olanca gücüyle çalıştırıyor, tekneyi fırtına sona erip hava açılıncaya, yardım erişebilinceye kadar suyun yüzünde tutmaya çabalıyordu... Elbet bir yerden yardım gelecekti. Herhangi bir yerden. 31 Mayıs 1977'de, yani okul yaz tatiline girmeden üç gün önce çocuk bir gerçeği kabul etmek zorunda kaldı. Hiçbir yerden yardım gelmeyecekti. Her şeyden vazgeçmenin zamanı gelmişti. Fırtınanın onu sürüklemesine razı olacaktı.
Bardağı taşıran son damla İngilizce dersi için hazırladığı kompozisyon oldu.
John Chambers'ı arkadaşı sayılabilecek üç dört çocuk, 'Jake' diye çağırıyorlardı. (Babası bu küçük 'gerçekçiği' bilseydi, herhalde tepesi fena halde atardı.) Jake'in Piper Okulundaki ilk yılı sona eriyordu. On bir yaşındaydı ve altıncı sınıfa gidiyordu. Ama yaşına oranla ufak tefek göründüğünden ilk kez onunla karşılaşan kimseler daha küçük olduğunu sanıyorlardı. Hatta bir yıl öncesine kadar onu kız bile sananlar olmuştu. Jake sonunda saçlarının kısa kesilmesi için öyle kıyamet koparmıştı ki, annesi yumuşamış ve buna izin vermişti. Tabii babasıyla saçlarının kesilmesi konusunda bir sorun çıkmamıştı. Babası insana paslanmaz çeliği hatırlatan o sert tebessümüyle, "Çocuk, bir deniz pi.yadesine benzemek istiyor, Laurie," demişti. "Aferin ona."
Babası onu hiçbir zaman 'Jake' diye çağırmaz arada bir 'John' derdi. Onun için genellikle 'Çocuk'tu sadece.
Babası bir yıl önceki yaz Jake'e Piper Okulunu anlatmıştı. (Birleşik Devletlerin kuruluşunun iki yüzüncü yıldönümü kutlanıyordu. Her tarafa dövizler ve bayraklar asılmıştı. New York Limanı Yüksek Gemilerle dolmuştu.) Babası, "Orası Ülkede, Senin Yaşında Bir Çocuğun Gidebileceği En İyi Okul," demişti. Jake'i oraya kabul etmelerinin parayla bir ilgisi olmadığını da açıklamıştı Elmer Chambers... Hatta bu noktada hemen hemen ısrar etmişti. Adam bu yüzden taşkın bir gurur duyuyordu. Ama Jake aslında bunun doğru olmadığından kuşkulanmıştı. Belki de palavraydı. Ne var ki, babası öğle yemeğinde ya da kokteyl içerken övünmek için onu gerçek haline sokmuştu "Oğlum mu? Ah, o Piper'a gidiyor. Ülkede, Onun Yaşında Bir Çocuğun Gidebileceği En İyi Okul orası. Bildiğiniz gibi para da verseniz çocuğunuzu o okula kolay kolay sokamazsınız. Piper kafaya önem verir! Ya kafa ya hiç!"
Jake şunu seziyordu: Elmer Chambers'ın kafasındaki kızgın fırında istek ve fikir denilen kaba karbonlar patlayarak, adamın 'gerçekler' diye tanımladığı sert pırlantalara dönüşüyorlardı... Ya da adamın daha az resmi olduğu anlarda, dediği gibi 'gerçekçikler'e. Adamın sık sık ve saygıyla kullandığı, en sevdiği kelime dizisi, "Aslında gerçek şu ki..."ydi. Bu sözleri her fırsatta kullanıyordu.
Babası, Jake'e ülkenin kuruluşunun iki yüzüncü yılının kutlandığı o yaz, "Gerçek şu ki," demişti. "Para kimsenin Piper Okuluna girmesini sağlayamaz." Gökyüzünün masmavi olduğu, bayrakların dalgalandığı ve Yüksek Gemilerin limanda olduğu o yaz. Jake'in anılarında 'Altın Yaz'dı o. Çünkü henüz çıldırmaya başlamamıştı. Endişelenmesi gereken tek şey de Piper Okulunda başarılı olup olamayacağıydı. Okulun yumurtadan yeni çıkmış dâhiler için bir yuva olduğu anlaşılıyordu. "Piper gibi bir yere girmeni ancak buradaki şey sağlar!" Elmer Chambers yazı masasının üzerinden eğilerek nikotin lekeli, sert parmağını oğlunun alnına vurmuştu. "Anlıyor musun, çocuk?"
Jake de başını, "Evet" der gibi sallamıştı. Babasıyla konuşmasına gerek yoktu. Çünkü Elmer Chambers karısı da dahil herkese TV şebekesindeki yardıcımlarına yaptığı gibi davranıyordu. Adam, program müdürüydü ve ünlü bir Heyecan Ustası'ydı. Onunla konuşurken bütün yapmanız gereken dinlemek, uygun yerlerde kafa sallamaktı. Elmer de bir süre sonra gitmenize izin verirdi.
Babası her gün içtiği Camel sigaralarından birini yakarak, "İyi," dedi. "O halde birbirimizi anlıyoruz. Canın çıkıncaya dek çalışman gerekse de başaracaksın. Başaramayacak olsaydın bunu bize hiçbir zaman göndermezlerdi." Sonra Piper Okulunun gönderdiği ve Jake'in kabul edildiğini bildiren mektubu alıp elinde hışırdatmıştı. Bu hareketinde vahşice bir zafer vardı. Eğer mektup ormanda öldürdüğü bir hayvan olsaydı, şu anda onun derisini yüzer, etini yerdi. "Onun için çok çalış. İyi notlar al. Annenle benim seninle gururlanmamızı sağla. Yılın sonunda notlarının ortalaması A olursa, seni Disney Dünyasına da yollarım. Bu elde etmeye değer bir şey değil mi, evlat?"
Jake'in notları iyiydi. Hep A'lar almıştı. (Yani son üç haftalık süreye kadar.) Herhalde annesiyle babası onunla gururlanıyorlardı ama bunu söylemeleri zordu. Çünkü ikisi de evde pek bulunmuyorlardı. Zaten okuldan döndüğü zaman evde hizmetçi Greta Shaw'dan başkası olmuyordu. Jake de sonunda A aldığı ödevleri Greta'ya göstermeye başladı. Ondan sonra da hepsini odasında karanlık bir köşeye koydu. Bazen onlara bakıyor ve bir anlamları olup olmadığını düşünüyordu. Olmasını istiyordu ama bu konuda ciddi kuşkularıvardı.
Jake o yaz Disney Dünyasına gideceğini pek sanmıyordu. Notlarının ortalaması ister A olsun ister olmasın.
Aslında tımarhaneye kapatılması olasılığının daha büyük olduğunu düşünüyordu. Jake, 31 Mayıs sabahı saat 8.45'de Piper Okulunun çift kanatlı kapısından girerken gözlerinin önünde korkunç bir hayal belirdi. Babasını Rockefeller Plaza'da 70 numaradaki bürosunda görüyordu. Elmer ağzının kenarında bir Camel sigarayla yazı masasının üzerinden

eğiliyor, adamlarından biriyle konuşurken mavi dumanlar başının etrafını sarıyordu. Bütün New York babasının arkasında ve altındaydı sanki. İki tabaka Thermopane camı kentin gürültüsünün duyulmasını engelliyordu.
Elmer adamına memnunlukla, "Aslında gerçek şu ki," diyordu. "Para Sunnyvale Sanatoryumuna girmeni sağlayamaz." Elini uzatarak yardımcısının alnına vuruyordu. "Öyle bir yere girmeni ancak kafanda çok önemli bir şeylerin çatlaması sağlayabilir. Çocuğa da öyle oldu. Ama o canı çıkıncaya kadar çabalıyor. Bana söylediklerine göre orada ondan daha iyi sepet ören yokmuş. Onu, hastaneden çıkardıkları zaman -tabii böyle bir şey olursa- o zaman bir yolculuğa çıkacak. Ve..."
Jake,"... Durak yerine gidecek," diye mırıldandı. Sonra titremek isteyen eliyle alnına dokundu. O sesler yeniden duyulmaya başlıyordu. Avaz avaz bağırıp birbirlerine itiraz eden ve onu çıldırmaya başlayan sesler.
"Sen öldün, Jake. Seni bir araba çiğnedi ve sen öldün."
"Aptallık etme! Bak, şu posteri görüyor musun? Üzerinde 'BİRİNCİ SINIFIN PİKNİĞİNİ UNUTMAYIN,' yazılı. Sence öbür dünyada piknik yapılıyor mu?
"Bilmiyorum. Ama seni arabanın çiğnediğini kesinlikle biliyorum."
"Hayır."
"Evet. Olay 9 Mayısta, saat 8.25'de oldu. Sen de daha bir dakika geçmeden öldün."
"Hayır! Hayır! Hayır!"
"John?"
Fena halde irkilen çocuk dönüp baktı. Fransızca öğretmeni Bay Bissette endişeyle durmuş çocuğa bakıyordu. Onun arkasında bütün öğrenciler sabah toplantısı için salona giriyorlardı. Çocukların hiçbiri bağırıp çağırmıyor, itişip kakışmıyordu. Herhalde onlara da babaları paraya önem verilmeyen Piper Okuluna gittikleri için çok şanslı olduklarını söylemişlerdi. (Tabii okul ücreti yılda 22.000 dolardı, o başka.) Piper'da sadece zekânın önemli olduğunu da açıklamışlardı. Ve herhalde çocukların çoğuna notları iyi olursa yolculuğa çıkacaklarına ilişkin söz vermişlerdi. Hatta yolculuk ödülünü kazanan bazı şanslı çocukların anne ve babaları da onlarla birlikte geleceklerdi...
Bay Bissette, "John, iyi misin?" diye sordu.
Jake, "Tabii," dedi. "Çok iyiyim. Yalnız bu sabah uyuyakalmışım. Galiba hâlâ uyanamadım."
Bay Bissette'in yüz hatları yumuşadı ve gülümsedi. "En iyilerimizin bile başlarına böyle şeyler gelir."
Jake, ah, ama babamın başına gelmez, dedi kendi kendine. O Heyecan Ustasının başına.
Bay Bissette sordu. "Son Fransızca sınavına hazır mısın? Voulez-vous faire l'examen cet apres-midi?"
"Öyle sanıyorum." Aslında Jake sınava hazır olup olmadığını bilmiyordu. Hatta son Fransızca sınavı için hazırlanıp hazırlanmadığını bile hatırlayamıyordu. Son günlerde kafasının içindeki sesler dışında her şey önemini kaybetmişti.
"Sana bu yıl bize geldiğin için çok memnun olduğumu tekrar söylemek istiyorum, John. Bunu annenle babana da anlatmaya hazırlanıyordum. Ama onlar Ebeveynler Gecesini kaçırdılar..."
Jake, "Çok işleri var," diye mırıldandı.
Bay Bissette başını salladı. "Eh, sana ders vermek benim için oldukça zevkliydi. Bunu sana söylemek istedim. Gelecek yıl ikinci sınıfta da Fransızca derslerimize devam etmek için sabırsızlanıyorum."
Jake, "Teşekkür ederim," dedi. Sonra da düşündü. 'Ama ben gelecek yıl Fransızca derslerine girmeyeceğim,' diye ekleseydim ne yapardı acaba? Tabii o güzel Sunnyvale Tımarhanesinde mektupla ders alabilirim.
Okulun sekreteri Joannne Franks elinde gümüş kaplama küçük çıngırağıyla Salonun kapısında belirdi. Piper Okulunda zil yerine elle çıngırak çalınırdı. Jake bunun anne ve babaların hoşuna gittiğini tahmin ediyordu. Küçük Kırmızı Okulla ilgili hatıralar filan. Aslında bu çıngıraklardan nefret ediyordu. Çıngırağın sesi sanki kafasının içinde yankılanıyordu.
Jake çaresizce, kendi kendine, daha fazla dayanamayacağım, dedi. "Çok üzgünüm ama kaçırıyorum. Gerçekten çıldırıyorum.
"Bay Bissette, Ms. Franks'ı fark etmişti. Döndü sonra tekrar Jake'e baktı.
Her şey gerçekten yolunda mı, John? Şu son birkaç hafta dalgın gibi bir halin vardı. Sanki bir şey seni endişelendiriyormuş gibi. Kafana bir şey mi takıldı?"
Jake, Bay Bissette'in sesindeki şefkat yüzünden neredeyse kendini bırakıverecekti. Ama sonra her şeyi anlatırsa adamın yüzünde belirecek ifadeyi düşündü. Evet, kafama bir şey takıldı. Bu korkunç ve kötü bir 'gerçektik,' efendim. Anlayacağınız ben öldüm ve başka bir dünyaya gittim. Ve orada tekrar öldüm. Şimdi bana böyle şeylerin olamayacağını söyleyeceksiniz. Tabii çok haklısınız, kafamın bir yanı sizin haklı olduğunuzu biliyor. Ama kafamın önemli bir bölümü de sizin yanıldığınızın farkında. Bu oldu. Ben öldüm.
Böyle bir şey söylerse Bay Bissette hemen Elmer Chambers'a telefon ederdi. Tabii babası Son Sınavlardan hemen önce çılgınca şeyler düşünmeye başlayan çocuklar konusunda nutuk çektikten sonra Sunnyvale Sanatoryumu, Jake'e bir dinlenme yeri gibi gözükecekti. Elmer, öğle yemeği yer ya da kokteyl içerken söz edilemeyecek çocuklar hakkında konuşacaktı. Babalarını Düşkırıklığına Uğratan Çocuklar hakkında.
Jake kendini zorlayarak Bay Bissette'e gülümsedi. "Sadece sınavlar için biraz endişeleniyorum, hepsi o kadar."
Öğretmen göz kırptı. "Çok başarılı olacaksın."
Ms. Franks herkesin toplanması için küçük çan çalmaya başladı. Her ses sanki Jake'in kulak zarını yarıyor, beyninin içinden küçük bir roket gibi hızla geçiyordu.
Bay Bissette, "Haydi, gel," dedi. "Geç kalacağız. Sınav Haftasının ilk günü geç kalmak olmaz, öyle değil mi?"

"Ms. Franks'in ve onun şıngırdayan çıngırağının önünden geçtiler. Bay Bissette, Öğretmenler Korosu denen bir dizi iskemleye doğru gitti. Piper Okulunda böyle sürüyle şirin ad vardı. Amfinin adı 'Salon'du. Öğle yemeği tatili 'Haftayım' Yedinci ve sekizinci sınıfın öğrencileri, 'Yukarıdakiler' diye tanımlanıyordu. Piyanonun yanındaki portatif iskemleler de 'Öğretmenler Korosu'ydu. (Ms. Frank biraz sonra piyanoyu amansızca çalmaya başlayacaktı. Tıpkı çıngırağı çaldığı gibi.) Jake bütün bunların buranın geleneklerinin bir parçası olduğunu düşünüyordu. Eğer bir anne ya da babaysanız çocuğunuzun öğle vakti kantinde Ton balığı sandviçi yemek yerine, Haftaymı, Salonda geçirdiğini bilmek sizi rahatlatırdı. Eğitim bakımından her şeyin yolunda olduğuna da inanırdınız.

Jake odanın en arkasındaki bir iskemleye oturdu. Sabah yapılan açıklamaları dinlemedi bile. Dehşet, kafasında durmadan yankılanıyor, kendini egzersiz tekerliğine yakalanan bir fare gibi hissetmesine neden oluyordu. İleriye, daha güzel ve aydınlık günlere bakmaya çalışıyor ama sadece karanlıkları görüyordu.
O gemi Jake'in aklıydı ve batıyordu.
Müdür Bay Harley podyuma yaklaşarak Sınav Haftasının önemini açıkladı. Alacakları notların Büyük Yaşam Yolunda atılan bir adım daha sayılacağından söz etti. Öğrencilere okulun onlara güvendiğini söylemeyi unutmadı. Bay Harley de onlara güveniyordu. Tıpkı anne ve babaları gibi. Müdür çocuklara bütün özgür dünyanın da onlara güvendiğini söylemedi. Ama bunu olabildiğince ima etti. Sonunda da Sınav Haftası sırasında çıngırakların çalınmayacağını bildirdi. (Jake'in o sabah aldığı tek iyi haber de buydu.)
Piyanonun başına geçmiş olan Ms. Franks marşı hatırlatmak için birkaç nota çaldı. Anne ve babalarının zevkini ve mali durumunun sağlamlığını açıklayan ciddi havalı, temiz pak kılıklar giymiş olan yetmiş erkek ve elli kız çocuk tek kişiymiş gibi ayağa kalktı ve okul marşını söylemeye başladı. Jake kelimeleri sessizce tekrarlarken öldükten sonra uyandığı yeri düşündü... Başlangıçta Cehennemde olduğuna karar vermiş... ve siyah kukuletalı cüppe giymiş adam geldiğinde de buna iyice inanmıştı.
Tabii sonra diğer adam gözükmüştü. Jake'in hemen hemen sevmeye başladığı biri.
"Ama o düşmeme izin verdi. Beni öldürdü!"
Jake ensesinde ve kürek kemikleri arasında beliren ter tanelerinin derisini yaktıklarını hissediyordu.
"Ve biz Piper'in koridorlarını selamlıyoruz. Onun bayrağını yükseğe kaldırıyoruz. Okulumuz, seni selamlıyoruz. Ya başarılı olacak ya da öleceğiz."
Jake kendi kendine, Tanrım, dedi. Amma da berbat bir şarkı. Ansızın aklına başka bir şey geldi. Babam bu marşa bayılırdı.

İlk ders İngilizce Kompozisyondu. Sınava girilmeyecek tek ders de buydu. Onlara evde yazmaları için son bir ödev verilmişti. Bu bin beş yüz ile dört bin kelime uzunluğunda olacak ve evde daktiloda yazılacaktı. Ms. Avery konu olarak 'Gerçeği Anlayışım'ı seçmişti. Bu Son Ödev, o sömestr için alacakları notun yüzde yirmi beşini oluşturacaktı.
Jake sınıfa girerek üçüncü sıraya oturdu. İçeride sadece on bir öğrenci vardı. Eylülde katıldığı Alışma Gününü hatırladı. Bay Harley onlara Piper'ın Doğudaki Bütün Özel Okullar Arasında En Yüksek Öğretmen/Öğrenci Oranına Sahip Olduğunu açıklamıştı. Yumruğunu devamlı Salonun ön tarafındaki kürsüye vurmuştu. Bu noktayı vurgulamak için tabii. Jake pek etkilenmemiş-se de bu bilgiyi babasına nakletmeyi de unutmamıştı. Elmer'ın etkileneceğini düşünmüş ve sonra yanılmadığını da anlamıştı.
Jake kitap çantasının fermuarını açarak dikkatle mavi bir dosyayı çıkardı. Son Ödevi onun içindeydi. Yazdıklarına son bir defa göz atmak istediği için dosyayı masaya koydu. Sonra gözü odanın sol tarafındaki kapıya ilişti. O kapının vestiyere açıldığını biliyordu. Bugün New York'ta hava çok sıcak olduğu için vestiyer de kapalıydı. Kimse, içeri asılacak bir şey giymemişti. Vestiyerde pek bir şey yoktu. Duvara takılmış bir dizi pirinç çengel ve botların üzerlerine konulması için yerde uzun bir kauçuk paspas. İçlerine tebeşir, defter vb. gibi okul malzemesi konulmuş birkaç kutu. Onlar dip tarafa dizilmişlerdi.
Yani önemli bir şey yoktu.
Ama Jake yine de yerinden kalktı. Henüz açmadığı dosyayı masada bırakmıştı. Kapıya doğru gitti. Arkadaşlarının mırıltılarını duyuyordu. Bazılarıysa Son Ödevlerini okurken sayfaları karıştırıyor, o çok önemli anlamı belirsiz sözcük grubunu ya da yanlış yere konmuş deyimi bulmaya çalışıyorlardı. Ama bütün bu sesler sanki çok uzaklardan geliyordu. Jake bütün dikkatini vestiyerin kapısına vermişti. Son on gün içerisinde kafasındaki sesler gitgide yükselmeye başlamışlardı. Ve kapılar da çocuğun ilgisini gitgide daha fazla çeker olmuştu. Her türlü kapı- Jake sadece son hafta yatak odasının koridor kapısını beş yüz defa açmıştı. Yatak odasıyla banyo arasındaki kapıyı da bin defa. Bunu, her seferinde müthiş bir umut ve beklentiyle yapmıştı. Sanki derdinin çaresi şu ya da bu kapının ardındaydı. Ve o da... sonunda o kapıyı mutlaka bulacaktı. Ama her seferinde de karşısına sadece koridor ya da banyo çıkmıştı. Ya da bahçe yolu. Veya buna benzer bir şey.
Çocuk, geçen perşembe okuldan eve döndüğü zaman kendisini yatağına atmış ve hemen uykuya dalmıştı. Jake'e artık sığınabileceği tek şey uykuymuş gibi geliyordu. Ancak, kırk beş dakika sonra uyandığında kendini banyonun kapısında bulmuştu. Sersem sersem hiç de heyecan uyandırıcı şeyler olmayan klozetle lavaboya bakmıştı.
Çocuk şimdi vestiyerin kapısına yaklaşırken aynı göz kamaştırıcı umudu hissetti. Kapının sadece kışa özgü inatçı kokularla dolu loş bir dolaba açılmayacağından emindi. Flanel, lastik ve ıslak yün kokan bir dolaba. Orada, yeniden

'tam' olacağı başka bir dünyaya geçecekti. Sıcak, göz kamaştırıcı bir ışık sınıfın zeminine düşerek gitgide genişleyen bir üçgen çizecekti. Jake kuşların uçuk mavi gökte kanat çırptıklarını görecekti. Gökyüzü...
(Onun gözlerinin renginde olacaktı.)
... eskimiş blucin renginde olacaktı. Çölden esen rüzgâr saçlarını geriye doğru uçuracak ve endişesi yüzünden terleyen alnını kurutacaktı.
Jake o kapıdan girecek ve iyileşecekti.
Tokmağı çevirerek kapıyı açtı. İçeride sadece karanlık ve bir dizi pırıltılı pirinç çengel vardı. Köşeye yığılmış olan defterlerin yakınında birinin unuttuğu bir eldiven teki duruyordu.
Jake'in yüreğine indi sanki. Birdenbire yavaşça bu tebeşir ve acı acı kış kokan karanlık odaya süzülmek istedi. Eldiveni kaldırıp, paltoların asıldığı çengellerin altında oturabilirdi. Kışın botların konulması gereken lastik paspasın üstünde oraya oturur, dizlerini bükerek göğsüne yaklaştırır ve başparmağını da ağzına sokardı. Gözlerini yumar ve... ve...
Ve her şeyden vazgeçerdi.
Bu fikir... bu fikrin verdiği rahatlık inanılmayacak kadar çekiciydi. Böylece o dehşet, karmaşa ve şaşkınlık da sona ererdi. En kötüsü o şaşkınlıktı nedense. Bütün yaşamının Luna Parktaki aynalı labirente dönmüş olduğu duygusu.
Ancak Jake Chambers'in aslında çelik gibi bir iradesi vardı. Eddie ve Susannah'da olduğu gibi. Şimdi bu karanlık odada kasvetli mavi bir ışık saçan bir fener gibi pırıldıyordu. Vazgeçmek olmazdı. İçindeki yerinden çıkmak üzere olan şey neyse o sonunda kendisini çıldırtabilirdi. Ama bu ara ona boyun eğmeyecekti. "Boyun eğersem kahrolayım!"
Çocuk öfkeyle, "Asla!" diye tekrarladı. "Asla! As..."
Ms. Avery kendinden emin ve alaycı sesiyle, "Vestiyerdeki okul malzemesinin listesini çıkardıktan sonra belki bize katılmak nezaketini gösterirsin, John," dedi.
Jake vestiyerden dönerken çocuklar hafifçe kıkırdadılar. Ms. Avery kürsüsünün arkasında duruyordu. Parmak uçlarını sumenin üzerinde birbirlerine dayamıştı. Zekâ dolu, sakin yüzüyle Jake'e bakıyordu. Bugün lacivert tayyörünü giymiş, saçlarını her zamanki gibi arkaya tarayarak topuz yapmıştı. Nathaniel Hawthorne onun omzunun üzerinden bakıyor, duvardaki yerinden çatık kaşlarla Jake'i süzüyordu.
Çocuk, "Affedersiniz..." diye mırıldanarak kapıyı kapattı. Ama aynı anda kapıyı tekrar açmak için müthiş bir istek duydu. Tekrar kontrol etmeli, sıcak güneşi ve göz alabildiğine uzanan çölleriyle o diğer dünyanın orada olup olmadığını anlamalıydı.
Ama onun yerine sırasına gitti. Petra Jesserling ona içleri gülen gözleriyle neşeyle baktı. "Bir daha ki sefere beni de oraya götür," diye fısıldadı. "O zaman bakılacak bir şey bulmuş olursun."
Jake dalgın dalgın gülümseyerek yerine geçti.
Ms. Avery her zaman sakin olan o sesiyle, "Teşekkür ederim, John," dedi. "Son Kompozisyonlarınızı vermeden önce İngilizce Bölümünün yazın okumanızı önerdiği kitapların kısa bir listesini açıklayacağım. Hepinizin kompozisyonlarının da çok güzel, çok düzgün, çok kesin olduğundan eminim. Listeyi okurken size bu harika kitaplardan bazıları hakkında bir iki kelime söyleyeceğim..."
Öğretmen konuşurken David Suzey'e teksir edilmiş kâğıtlardan oluşan ince bir deste verdi. David elindekileri dağıtmaya başladı. Jake de Gerçeği Anlayışım konusunda yazdıklarına son kez bakmak için dosyayı açtı. Bu onu gerçekten ilgilendiriyordu. Çünkü Fransızca sınavına hazırlanıp hazırlanmadığını bilmediği gibi, bu Son Ödevi nasıl yazdığını da hatırlamıyordu.
Çocuk başsayfaya gitgide artan bir endişe ve şaşkınlıkla baktı. "GERÇEĞİ ANLAYIŞIM -Yazan John Chambers." Bu kelimeleri sayfanın ortasına daktiloyla düzgünce yazmıştı. Ama nedense bu satınn altına iki fotoğraf yapıştırmıştı. Bunlardan biri bir kapının resmiydi. Jake bunun Londra'da, Downing Sokağı 10 Numaranın kapısı olabileceğini düşündü. İkincisiyse Amtrak treninin fotoğrafıydı.
Bunu neden yaptım? Ve ne zaman?
Sayfayı çevirip Son Kompozisyonun ilk sayfasına baktı. Gördüklerine inanamıyor, bunu anlayamıyordu. Sonra geçirdiği şok arasında durumu yavaş yavaş kavrarken gitgide artan bir dehşete kapıldı. Sonunda olmuştu işte. Başkalarının durumu fark edecekleri kadar kaçırmıştı.

GERÇEĞİ ANLAYIŞIM
Yazan: John Chambers
"Sana bir avuç tozda korkuyu göstereceğim." T.S. "BUTCH" ELİOT
"Ilk düşüncem, onun her sözünün yalan olduğuydu."
ROBERT "SUNDANCE" BROWNING.

Silahşor Gerçek.
Roland Gerçek.
Mahkûm Gerçek.
Gölgelerin Hanımı Gerçek.
Mahkûmla Hanım evli. Bu Gerçek.
Durak Yeri Gerçek.
Konuşan İblis Gerçek.

Dağların altından geçtik. Ve bu da gerçek.
Dağın altında ejderhalar vardı. Bu da gerçek.
Içlerinden birinin bacaklarının arasında bir Amoco benzin
pompası vardı ve bu penisiymiş gibi davranıyordu. Bu gerçek.
Roland ölmeme izin verdi. Bu gerçek.
Onu hâlâ seviyorum.
Bu da gerçek.

Ms. Avery berrak ama biraz kısık sesiyle, "Hepinizin Lord of the Flies'ı okuması gerekir," diyordu. "Okuduğunuzda kendi kendinize bazı önemli soruları sormalısınız. İyi bir roman çoğu kez bilmece içindeki bir dizi bilmece gibidir. Bu da yirminci yüzyılın ikinci yarısında yazılmış olan romanların en iyilerinden biri. Onun için kendi kendinize deniz kabuğunun sembolik önemini sormalısınız. İkinci..."
Jake sanki uzaklarda, çok uzaklarda Son Kompozisyonunun ikinci sayfasını titreyen eliyle açtı. Birinci sayfada koyu bir ter lekesi bırakmıştı.
"Bir kapı ne zaman kapı değildir? Kanadı yokken. Ve bu gerçek. Blaine gerçek. Blaine gerçek.
Dört tekerlekli ve uçabilen şey nedir? Bir çöp kamyonu. Ve bu gerçek.
Blaine gerçek.
Blaine'i her zaman izlemeniz gerekir. Blain acıdır. Ve bu gerçek.
Ben Blaine'in biraz tehlikeli olduğundan eminim. Ve bu gerçek.
Tümüyle siyah, beyaz ve kırmızı olan nedir? Yüzü kızaran bir
yaban eşeği. Bu gerçek.
Blaine gerçek.
Geri gitmek istiyorum ve bu gerçek.
Gitmem gerekiyor ve bu gerçek.
Bir taş, bir gül, bir kapı bulamadıkça eve dönemem ve bu da gerçek.
Çufçufçufçufve bu gerçek.
Çufçuf Çufçuf. Çufçuf.
Çufçııf. Çufçuf. Çufçuf. Çufçuf.
Korkuyorum. Bu gerçek.
Çufçuf"

Jake ağır ağır başını kaldırdı. Kalbi öyle şiddetle çarpıyordu ki, gözlerinin önünde parlak bir ışık görüyordu. Tıpkı flaş patladıktan sonra görülen ışığa benziyordu. Kalbinin her delice çarpışıyla yanıp sönüyordu.
Jake, Ms. Avery'nin Son Kompozisyonunu annesiyle babasına verdiği,ni görüyordu. Bay Bissette kadının yanında duruyordu. Yüzünde çok ciddi bir ifade vardı. Jake, Ms. Avery'nin hafif ve berrak sesiyle, "Oğlunuz ciddi bir biçimde hasta," dediğini duyuyordu. "Kanıt gerekiyorsa şu Son Kompozisyona bir bakın."
Bay Bissette'de ekliyordu. "John şu son üç hafta pek de kendinde değildi. Çoğu zaman korkmuş gibi görünüyordu. Her zaman sersemdi... Kafası başka yerlerdeymiş gibi. Bilmem ne demek istediğimi anlıyor musunuz? Je pense que John estfou... comprenez-vous?"
Ms. Avery atılıyordu. "Evde, John'un kullanabileceği, onun ruh halini değiştiren ve reçeteyle satılan o ilaçlardan var mı?"
Jake ruh halini değiştiren ilaçların neler olduklarını bilmiyordu. Ama babasının çalışma odasındaki yazı masasının alt çekmesinde birkaç gram kokain sakladığını biliyordu. Herhalde Elmer, Jake'in kokain çektiğini sanacaktı.
Ms. Avery sınıfın ön tarafından, "Şimdi Catch-22 için birkaç kelime söyleyeceğim," dedi. "Bu altncı ve yedinci sınıf öğrencileri için pek çetin bir kitap. Ama kafalarınızı onun özel sinirine açtığınız takdirde kitaba bayılacaksınız. Bu romanın gerçeküstü bir komedi olduğunu da düşünebilirsiniz."
Jake, benim öyle bir şeyi okumaya ihtiyacım yok, diye düşündü. Ben de böyle bir şeyi yaşıyorum. Ve o bir komedi de değil.
Çocuk kompozisyonunun son sayfasını açtı. Orada hiç yazı yoktu. Onun yerine bu sayfaya başka bir resim yapıştırmıştı. Eğri Pisa Kulesinin bir fotoğrafını. Jake kuleyi kara kalemle siyaha boyamıştı. Kara çizgiler inip çıkıyor, dönüyor, çılgınca helezonlar oluşturuyorlardı.
Jake bunları yaptığını hatırlamıyordu bile.
Kesinlikle. Hiçbirini hatırlamıyordu.
Jake şimdi babasının Bay Bissette'e, "Fou," dediğini duyuyordu. "Evet, o kesinlikle fou. Piper gibi bir okulda okuma fırsatını kaçıran bir çocuğun bir fou olması GEREKİR. Öyle değil mi? Eh... Ben bu sorunu çözümlerim. Sorunları çözümlemek benim görevim. Cevap Sunnyvale. Onun bir süre Sunnyvale'de kalması, sepet örerek kafasını toplaması gerekiyor. Bizim çocuk için endişelenmeyin, dostlar. O koşabilir... ama saklanamaz."
Kafası uçuklaşmaya başlarsa onu gerçekten tımarhaneye gönderirler miydi? Jake bu sorunun cevabının büyük bir, TABİİ YA, olduğunu düşündü. Babası, evde bir deli olmasına kesinlikle katlanamazdı. Onu kapayacakları yerin adı Sunnyvale olmayabilirdi. Ama pencerelerde yine de demir parmaklıklar, koridorlarda beyaz gömlekliler, altlan

kauçuklu ayakkabılar giymiş genç adamlar olacaktı. Bu gençlerin kasları iyice gelişmiş olacak ve gözlerinden de hiçbir şey kaçmayacaktı. Ve yapay uyku dolu enjektörlere kolaylıkla uzanabileceklerdi.
Jake, herkese benim başka bir yere gittiğimi söyleyecekler, dedi kendi kendine. Gitgide kabaran panik kafasındaki tartışan sesleri geçici olarak susturmuştu. Bu yılı Modesta'daki amcamla yengemin yanında geçirdiğimi söyleyecekler... Ya da öğrenci değiş tokuşu programına uygun olarak İsveç'te okuduğumu... Ya da dış uzayda uyduları tamir ettiğimi... Bu durum annemin hoşuna gitmeyecek... Ağlayacak... Ama babamın isteğine boyun eğecek. Onun erkek arkadaşları var. Zaten her zaman babamın verdiği kararlara da uyuyor. Annem... onlar... ben...
Çocuk bir çığlığın kabararak boğazına kadar yükseldiğini hissetti. Sonra tekrar Eğri Pisa Kulesinin üzerine çizilmiş olan o çılgınca kara çizgilere baktı. Buradan çıkmalıyım, diye düşündü. Hemen çıkmalıyım. Elini kaldırdı.
"Evet, John? Ne var?" Ms. Avery ona konuşurken sözünü kesen öğrencilere yaptığı gibi hafif bir öfkeyle bakıyordu.
Jake, "İzninizle bir dakika için dışarı çıkmak istiyorum," dedi. Piper-dilinin diğer bir örneğiydi bu da. Piper öğrencileri tuvalete gitmez, böyle bir ihtiyaç duymazlardı. Sözlerle açıklanmayan bir düşünceye göre Piper öğrencileri yaşamda sessizce ve kibarca kayarak ilerlerken atık maddeler oluşturmazlardı. Arada bir, öğrenci 'bir dakika için dışarı çıkmak,' istediğini açıklar ve izin isterdi.
Ms. Avery içini çekti. "Bu şart mı, John?"
"Evet, efendim."
"Pekâlâ. Mümkün olduğu kadar çabuk dönmeye çalış."
"Peki, Ms. Avery."
Jake ayağa kalkarken dosyayı kapattı. Ardından sıkıca tutup sonra da istemeye istemeye bıraktı. Bunu yapamazdı. Yoksa Ms. Avery onun Son Kompozisyonunu tuvalete neden götürdüğünü merak ederdi. Aslında beni lanetleyen o sayfaları dosyadan çıkararak cebine tıkmalıydım. Dışarı çıkmak için ondan sonra izin istemeliydim. Ama artık çok geç.
Jake sıraların arasından geçerek kapıya doğru gitti. Dosyayı masasında bırakmıştı. Kitap çantası da onun altındaydı.
David Surrey, "Her şeyin istediğin gibi sonuçlanacağını umarım," diye fısıldadı. Eliyle ağzını gizleyerek sırıttı.
"Huzursuz dudaklarını dinlendir, David." Ms. Avery'nin iyice kızmış olduğu belliydi. Bütün sınıf güldü.
Jake koridora açılan kapıya erişti. Tokmağı kavrarken yine o umut ve güveni hissetti. Tamam. Gerçekten onu buldum. Şimdi kapıyı açacağım ve çöl güneşinin parlak ışıkları içeri dolacak. O kuru rüzgânn yüzüme çarptığını hissedeceğim. Kapıdan çıkacak ve bu sınıfı da bir daha görmeyeceğim.
Kapıyı açtı ama dışarıda sadece koridor uzanıyordu. Ancak yine de bir bakımdan haklı çıkacak ve Ms. Avery'nin sınıfını bir daha görmeyecekti.

Jake lambri duvarlı loş koridorda ağır ağır ilerledi. Terlemeye başlamıştı. Diğer sınıfların kapılarının önünden geçti. Kapılar camekânlı olmasalardı onları da açmak zorunda kalacaktı. Çocuk, camdan Bay Bissette'in ders verdiği ikinci sınıfa baktı. Bay Knopf'un Geometriye Girişi öğrettiği odaya da. İki odada da öğrenciler ellerinde kalemler, mavi kaplı defterlerin üzerine eğilmişlerdi. Jake, Bay Harley'nin Sözlü Sanatlar sınıfına da bir göz attı. Pek arkadaşı sayılmayacak tanıdıklarından Stan Dorfman'ın Son Konuşmasına başladığını gördü. Stan ödü patlamış gibi görünüyordu. Ama Jake ona korkunun-gerçek korkunun-aslında ne olduğu konusunda en ufak bir fikri bile olmadığını söyleyebilirdi. Ben öldüm. Hayır. Ölmedim. Tabii öldüm. Hayır, ölmedim. Öldüm. Ölmedim.
Çocuk üzerinde, "Kızlar" yazılı bir kapıya geldi. Onu iterek açtı, çölün yukarısıdaki parlak gökyüzünü ve ufuktan yükselen mavi puslu dağlan göreceğini umuyordu. Ama onun yerine Belinda Stevens'i gördü. Kız lavabolardan birinin önündeydi. Onun yukarısındaki aynaya bakıyor ve alnındaki sivilceyi sıkıyordu.
Belinda, "Tanrım!" diye bağırdı. "Ne oluyor?"
"Affedersin. Yanlış kapı. Buranın çöl olduğunu sandım."
"Efendim?"
Ama Jake kapıyı bırakmıştı bile. Su içilen yeri geçti ve üzerinde "Erkekler" yazılı kapıyı açtı. İşte bu! Biliyorum. Eminim. Bu kapı beni geri götürecek...
İçeride, floresan lambalann altında tertemiz üç pisuvar pırıldıyor, bir lavaboya su damlıyordu. Hepsi o kadar.
Jake kapının kapanmasına izin vererek, koridorda ilerledi. Topukları fayanslara çarparken hafif, kesin tıkırtılar duyuluyordu. Büronun önünden geçmeden önce içeri bir göz attı. Orada sadece Ms. Franks vardı. Kadın döner iskemlesinde öne arkaya sallanıyor, telefonla konuşurken saçının bir tutamıyla oynuyordu. Gümüş kaplama çıngırak yanındaki masanın üzerinde durmaktaydı. Jake kadın dönünceye kadar bekledi, sonra da hızla onun önünden geçti. Otuz saniye sonra mayısın sonlanndaki bugünde, parlak sabah güneşine çıkıyordu.
Çocuk, okulu astım, diye düşünüyordu. Dalgınlığına rağmen bu beklenmedik gelişme yüzünden yine de şaşkınlık duyuyordu. Beş dakika kadar sonra tuvaletten dönmediğim için Ms. Avery oraya birini gönderecek... Ve o zaman durum anlaşılacak. Hepsi de çıkıp gittiğimi, okulu astığımı öğrenecekler.
Jake'in aklına masasında duran dosya geldi.
Onu okuyacak ve deli olduğumu düşünecekler. Fou. Tabii öyle düşünecekler. Tabii. Çünkü ben deliyim.
Sonra başka bir ses duyuldu. Jake bunun gözleri bir topcununkini andıran, kalçalarından iki büyük tabanca sarkan adamın sesi olduğunu düşündü. Soğuktu bu ses... Ama yine de insanın içini rahatlatıyordu.

Roland, "Hayır, Jake," dedi. "Sen deli değilsin. Yolunu kaybettin ve korkuyorsun. Ama deli değilsin. Sabahları arkandan gelen gölgenden korkmana gerek yok. Akşamları seni karşılamak için gelen gölgenden de. Sadece evine dönmek için yolu bulman gerekiyor. Hepsi bu kadar."

Jake, "Ama nereye gideceğim?" diye fısıldadı. Park'la Madison caddeleri arasında, Elli Altıncı Sokakta, kaldırımda duruyor, trafiğin hızla akışını seyrediyordu. Bir otobüs, yakıcı mavi dizel dumanlarından ince bir iz bırakıp, horuldamayı andıran sesler çıkararak ilerledi. Nereye gideceğim? Nerede o lanet olasıca kapı?

Ama Silahşor susmuştu artık.

Jake sola, East River'a doğru döndü ve bilinçsizce yürümeye başladı. Nereye gittiğini bilmiyordu... hiç bilmiyordu. Sadece ayaklarının onu uygun yere götüreceklerini umuyordu... Kısa bir süre önce kendini yanlış yere götürdükleri gibi.

Her şey üç hafta önce olmuştu.

İnsan, "Her şey üç hafta önce başlamıştı," diyemezdi. Çünkü o zaman bir tür ilerleme olduğu izlenimi uyanırdı. Oysa bu doğru değildi. Evet, seslere doğru bir ilerleme olmuştu. İki ses de, kendi gerçeğinin doğru olduğunda ısrar ederken iyice yükselmişti. Ama gerisi birdenbire olmuştu.

Çocuk o sabah saat sekizde yürüyerek okula gitmek için evden ayrılmıştı. Hava iyi olduğu zaman hep böyle yapıyordu. Ve bu mayıs hava gerçekten şahaneydi. Babası, Televizyon Şirketine gitmişti. Annesi hâlâ yatıyordu. Bayan Greta Shaw ise mutfaktaydı. Kahve içiyor ve New York Post'unu okuyordu. Jake, "Hoşçakal, Greta," dedi. "Ben okula gidiyorum." Kadın başını gazeteden kaldırmadan zayıf elini salladı. "Güzel bir gün geçireceğini umarım, Johny." Bütün bunlar diğer günler olanlardan farksızdı. Çocuğun yaşamındaki bir gündü bu da.

Ondan sonraki on beş saniye de böyle oldu. Sonra her şey bir daha düzelmemek üzere değişti.

Jake bir elinde kitap çantası, diğerinde öğle yemeği torbasıyla vitrinlere bakarak ağır ağır yürüdü. Bildiği yaşamının sonundan yedi yüz yirmi saniye önce Brandio'nun vitrinine bakmak için durdu. Vitrinde kürk mantolar ve Kral Edward stili takım elbiseler giymiş olan mankenler sanki konuşuyorlarmış gibi kaskatı duruyorlardı. Jake sadece o gün okuldan sonra bowlinge gitmeyi düşünüyordu. Puan ortalaması 158'di. Bu o yaştaki bir çocuk için harika bir şeydi. Jake'in bütün istediği ileride bir gün profesyonellerle birlikte turneye gitmekti. (Babası bu 'gerçekciği' bilseydi herhalde tepesi fena halde atardı.)

O an yaklaşıyordu... Aklının birdenbire durgunlaşmaya başlayacağı o son an.

Jake, Otuz Dokuzuncu Sokakta karşıdan karşıya geçti. Artık ömrünün dört yüz saniyesi kalmıştı. Kırk Birinci Sokakta karşıya geçmek için ışığın değişmesini beklemek zorunda kaldı. Sonra süre iki yüz yetmişe indi. Jake, Ellinci Sokakla Kırk İkincinin köşesindeki tuhafiyeciye baktı. Artık yüz doksan saniye vardı. Ve normal hayatından geriye sadece üç dakikadan biraz fazla bir süre kalmış olan Jake Chambers, Roland'ın, Ka-tet diye tanımladığı gücün görünmeyen şemsiyesinin altına girdi.

Tuhaf bir endişeye kapılmaya başladı. Önce buna birinin kendini gözetlemesinin neden olduğunu düşündü. Ama neden bu değildi... Ya da tamı tamına sayılmazdı. Ona daha önce de böyle bir anı yaşamış gibi geliyordu. Ya da çoğu ayrıntısını unuttuğu bir rüyayı yeniden görüyormuş gibiydi. Bu duygunun kaybolmasını bekledi. Ama öyle olmadı. Hatta daha da güçlendi ve çocuğun istemeye istemeye 'dehşet' diye tanımladığı duyguya karışmaya başladı.

İleride, Beşinci Caddeyle Kırk Üçüncü Sokağın köşesinde hasır şapkalı bir zenci gazoz ve tuzlu simit satacağı arabayı hazırlıyordu.

Jake, işte, 'Tanrım, o öldü!' diye bağıracak olan bu adam, diye düşündü.

Uzaktaki köşeye, elinde Bloomingdale'in bir poşeti olan şişman bir hanım yaklaşıyordu.

O poşeti düşürecek. Düşürecek ve ellerini ağzına götürerek çığlıklar atacak. Poşet patlayacak. Onun içinde kırmızı havluya sarılı bir bebek var. Bunu, sokaktan göreceğim. Sokakta, kanlar pantolonuma sızar ve etrafımda bir gölcük oluştururken yattığım yerden bunu göreceğim.

Şişman kadının arkasında tüvit elbise giymiş olan bir adam geliyordu. Elinde bir evrak çantası vardı.

Ayakkabılarının üzerine kusacak olan da bu adam. Çantasını düşürerek ayakkabılarının üzerine kusacak olan o. Bana ne oluyor?

Ama ayaklar yine de onu uyuşmuşcasına kavşağa doğru götürdüler. Kalabalık kavşakta, düzgünce, hızla akan bir sel gibi karşıya geçiyordu. Jake'in gerisinde bir yerde katil rahip vardı, ona yaklaşıyordu. Çocuk bunu biliyordu. Rahibin, bir dakika sonra onu itmek için elini uzatacağını bildiği gibi... Ama dönüp bakamıyordu. Bu tıpkı, olayların bildikleri gibi geliştikleri bir kâbus görmeye benziyordu.

Artık elli üç saniye kalmıştı. İleride, tuzlu simit satıcısı arabasının yanındaki bir kapağı açıyordu.

Jake, bir şişe Yoo-Hoo çıkaracak, diye düşündü. Teneke değil, şişe. Onu çalkalayacak ve sıvının hepsini birden içecek.

Simit satıcısı bir şişe Yoo-Hoo çıkararak hızla çalkaladı. Sonra kapağı döndürerek açtı.

Kırk saniye kalmıştı. Şimdi ışıklar değişecek.

Beyaz ışık söndü. Geçilmemesini belirten kırmızı ışık yanıp sönmeye başladı. Ve geride bir yerde, büyük lacivert bir Cadillac Beşinci Caddeyle Kırk Üçüncü Sokağın kesiştikleri noktaya doğru geliyordu. Oradan yarım blok uzakta bile değildi. Jake bunu biliyordu. Otomobili, başında hemen hemen arabayla aynı renkte lacivert bir şapka olan şişman bir adamın sürdüğünü bildiği gibi.

Öleceğim!

Bunu etrafından geçen insanlara avaz avaz haykırmak istedi. Ama çene kemikleri birbirine kenetlenmişti. Jake'in ayakları onu sakin sakin kavşağa doğru götürdüler. 'Geçmeyin' işareti söndü. Şimdi kıpkırmızı ışık yayaları uyarmaktaydı. Simit satıcısı Yoo-Hoo şişesini köşedeki tel çöp sepetine attı. Şişman hanım Jake'in karşısındaki köşede durdu. Poşeti saplarından tutuyordu. Gri, tüvit bir takım elbise giymiş olan adam da onun hemen arkasındaydı. Artık on sekiz saniye kalmıştı.
Jake, kendi kendine, oyuncak kamyonunun geçme zamanı geldi, dedi. İleride, yanma mutlu bir sıçrayan kukla resmi yapılmış ve altına da "TO-OKER-TOPTAN OYUNCAK" yazılı bir kamyon, yandan süzülerek kavşaktan geçti. Çukurlara geldikçe sarsılıyordu. Jake siyahlı adamın geride hızlandığını ve aralarındaki açıklığı kapattığını biliyordu. Adam şimdi sıska ellerini uzatıyor ama çocuk yine de dönüp bakamıyordu. Kâbuslarınızda da korkunç bir şey size yetiştiği zaman dönüp bakamadığınız gibi.
Koş! Koşamıyorsan otur ve bir "Park etmek yasaktır" yazılı levhayı yakala! Bu kazanın olmasına izin verme!
Ama çocuk olayı engellemekten acizdi. İleride, kaldırımın kenarında siyah etek ve beyaz kazak giymiş genç bir kadın duruyordu. Solunda, eline transistorlu radyo almış olan genç bir Californiyalı-Meksikalı yani bir Chicano vardı. Donna Summer'in bir disko şarkısı sona eriyordu. Jake ondan sonra Kiss'in, "Dr. Love" parçasının başlayacağını biliyordu. Şimdi birbirlerinden uzaklaşacaklar...
Jake tam bunu düşünürken genç kadın bir adım sağa gitti. Chicano da sola. Böylece aralarında bir açıklık oluştu. Çocuğun hain ayakları onu o açıklığa doğru sürüklüyordu. Artık dokuz saniye kalmıştı.
Yolun aşağısında parlak mayıs güneşi bir Cadillac'ın önündeki süsü ışıldattı. Jake onun 1976 model bir Sedan da Ville olduğunu biliyordu. Altı saniye... Cadillac hızlanıyordu. Işık değişmek üzereydi. De Ville'i süren, kenarına sevimli bir tüy takılı lacivert şapkalı adam, işaretler değişmeden hızla kavşağı aşmak niyetindeydi. Üç saniye. Jake'in arkasında siyahlı adam öne doğru atılıyordu. Genç adamın radyosunda, "Love to Love You, Baby" sona erdi ve tekrar "Dr. Love" başladı. İki.
Cadillac, Jake'in yakınındaki şeride kayarak hızla kavşağa doğru geldi. Katil panjuru sanki homurdanarak dişlerini gösteriyordu. Bir.
Jake'in soluğu gırtlağına takılıp kaldı. Sıfır.
Eller, sırtına vurarak onu iter, sokağa doğru devirirken Jake, "Ah!" diye bağırdı. O eller onu yaşamından dışarı itiyorlardı. Ancak... el filan yoktu.
Ama çocuk yine de sendeleyerek öne doğru eğildi. Ellerini havada sallayıp duruyordu. Ağzı üzüntü dolu bir O harfine benziyordu. Radyolu Chicano uzanarak Jake'i kolundan yakaladı ve onu hızla geri çekti. "Dikkatli ol, küçük kahraman!" dedi. "Trafik seni ciğer ezmesine çevirir."
Cadillac uçarcasına önlerinden geçti. Jake lacivert şapkalı adamın ön camdan baktığını gördü bir an. Sonra araba uzaklaştı.
İşte olanlar o zaman oldu. Çocuk ortadan ikiye bölünüp iki çocuğa dönüştü. Onlardan biri sokakta yatıyor ve can çekişiyordu. Diğeriyse orada, köşede duruyor, sarsıcı, aptalca bir hayretle değişen ve artık karşıya geçilebileceğini belirten ışığa bakıyordu. Herkes, hiçbir şey olmamış gibi onun yanından karşıya geçiyorlardı... Ama gerçekten de bir şey olmamıştı zaten.
Jake'in kafasının bir bölümü rahatlayarak, yaşıyorum diye bağırdı. Diğer yarısı da bağırdı. Öldüm ben! Sokakta öldüm! Şimdi etrafımda toplanıyorlar. Beni iten siyahlı adam da, 'Ben rahibim,' diyor. 'Bırakın da geçeyim.' diyor.
Jake baygınlık geçiriyor, düşünceleri şişmiş bir ipek paraşüte benziyordu. Çocuk şişman hanımın yaklaştığını görünce yanından geçerken poşetine baktı. Kırmızı bir havlunun kenarından bir bebeğin mavi gözlerini fark etti. Zaten öyle olacağını biliyordu. Kadın sonra uzaklaştı. Simit satıcısı, "Aman Tanrım, o öldü!" diye bağırmıyordu. Chicano'nun radyosundan yayılan Donna Summer'ın şarkısını ıslıkla çalarak iş yapmaya hazırlanıyordu.
Jake döndü. Deli gibi aslında rahip olmayan rahibi aradı. Ama adam orada değildi. İnledi.
Kendine gel! Nen var senin?
Çocuk ne olduğunu bilmiyordu. Bütün bildiği şişman kadının haykırdığı, gri tüvit elbiseli adamın kustuğu ve siyahlı katilin de toplanmaya başlayan kalabalığı yarmaya çalıştığı sırada kendisinin yolda yatarak can çekişiyor olması gerektiğiydi.
Ve aklının bir köşesinde de olanlar bunlardı.
Çocuk yine baygınlık geçirmeye başladı. Yemek torbasını birdenbire kaldırıma atarak yüzüne olanca gücüyle bir tokat attı. İşine gitmekte olan bir kadın ona tuhaf tuhaf bakıyordu. Jake ona aldırmadı bile. Yemek torbasını orada bırakarak kavşağa daldı. Tekrar çakmaya başlamış olan kırmızı ışığa da aldırmıyordu artık. Bunun önemi yoktu. Ölüm yaklaşmış... ve sonra ona ikinci kez bakmadan geçip gitmişti. Böyle olmaması gerekiyordu. Jake derinden derine bunu biliyorsa da böyle olmuştu işte.
Belki de artık sonsuza kadar yaşayabilecekti.
Bu düşünce çocuğun tekrar çığlıklar atacakmış gibi hissetmesine neden oldu.
Jake okula vardığında biraz daha kendine gelmiş gibiydi. Kafası çalışıyor ve onu kötü bir şey olmadığına, gerçekten olmadığına inandırmaya çabalıyordu. Belki olanlar biraz garipti ama bu bir tür psişik algılama da olabilirdi. Olası bir geleceğe anlık bir bakış. İyi de ne olmuş yani? Bu önemli bir şey sayılmaz, öyle değil mi? Aslında bu düşünce hoş bile sayılabilir. Greta Shaw'un annenin gelmeyeceğinden emin olduğu zaman okumaktan hoşlandığı o tuhaf supermarket gazetelerinde her zaman yazılan olaylara benziyor. National Enquirer ve Inside View gibi gazetelerdekine. Ama tabii o

gazetelerde bu psişik algılama her zaman önlemlerle ilgili oluyor. Örneğin bir kadın rüyasında bir uçak kazasını görüyor ve rezervasyonunu değiştiriyor. Ya da bir adam ağabeysinin bir Çin kurabiye fabrikasında hapsolduğunu görüyor. Ve sonra bunun doğru olduğunu öğreniyor. Senin psişik algılama neydi ki? Radyoda Kiss'in bir şarkısının çalacağını, şişman hanımın Bloomingdale poşetinde kırmızı havluya sarılı bir bebek olduğunu ve simit satıcısının kutu yerine şişe Yoo-Hoo içeceğini anladın. Bu önemli bir şey sayılır mı?
Jake kendi kendine, unut bunu, diye önerdi. Olay sona erdi.
Harika bir fikirdi bu. Ancak çocuk üçüncü ders başladığı sırada olayın sona ermemiş olduğunu biliyordu. Her şey yeni başlıyordu. Cebire Giriş dersinde, yerinde oturarak Bay Knopf'un karatahtada basit denklemleri çözüşünü seyrederken gitgide artan bir dehşetle kafasında bir dizi yepyeni anının belirmeye başladığını fark etti. Bu, acayip cisimlerin çamurlu bir gölün yüzeyine doğru çıkmalarını seyretmeye benziyordu.
Çocuk, bilmediğim bir yerdeyim, diye düşündü. Cadillac bana çarpsaydı bunu bilirdim. Ya da öğrenirdim. Bu Durak yeri... ama orada olan bir yanım bunu henüz bilmiyor. O yanım sadece çölde bir yerde olduğunun farkında. Etrafta başkalarının olmadığının da. Ağladım. Çünkü korkuyordum. Şimdi de burasının Cehennem olmasından korkuyorum.
Jake saat üçte kentin merkezine vardığında artık ahırlardaki tulumbayı bulduğunu ve su içtiğini biliyordu. Su çok soğuktu ve madeni bir tadı vardı. Biraz sonra içeriye girecek ve eskiden mutfak olan yerde az bir miktar kurutulmuş sığır eti bulacaktı. Bunu çok iyi biliyordu. Kesinlikle. Simit satıcısının bir şişe Yoo-Hoo içeceğini, Bloomingdale poşetinden bakan bebeğin gözlerinin mavi olacağını bildiği gibi.
Bu geleceği anımsamaya benziyordu.
Jake, bowlingde sadece iki defa puan aldı. Önce 96, sonra da 87. Kâğıdını kontuara götürdüğü zaman Timmy ona baktı ve, "Bugün formunda değilsin, Şampiyon," dedi.
"Dertlerimi bir bilse," diye mırıldandı.
Timmy onu daha dikkatle süzdü. "İyi misin? Rengin soluk."
"Galiba soğuk aldım." Bu da pek yalan sayılmazdı. Jake kendini hasta gibi hissediyordu.
Timmy, "Hemen eve gidip yat," diye önerdi. "Bol bol saydam sıvı iç. Cin, votka, öyle şeyler."
Jake kendini zorlayarak bu şakaya güldü. "Belki de öyle yaparım."
Çocuklar ağır ağır yürüyerek eve döndü. Bütün New York etrafına yayılmıştı. En başdöndürücü haliyle New York. Akşam yaklaşırken her köşede bir müzisyen serenat yapıyordu. Bütün ağaçlar çiçek açmıştı. Anlaşılan herkesin keyfi yerindeydi. Jake bütün bunları gördü. Ama onların gerisinde saklanan şeyleri de fark etti. Siyahlı adam ahırdaki tulumbadan sırıtan bir köpek gibi su içerken kendi de mutfağın gölgeleri arasına siniyordu. Adam - ya da o nesne - kendini fark etmeden çıkıp giderken rahatladığı için hıçkınyordu. Güneş batar ve yıldızlar çöle özgü sert mor gökyüzünde birer buz parçası gibi belirirlerken o da derin bir uykuya dalıyordu.
Jake dubleks apartmanın kapısını kendi anahtarıyla açarak içeri girdi. Bir şeyler yemek için mutfağa gitti. Aslında aç değildi ama böyle yapmaya alışmıştı. Buzdolabına doğru giderken gözü kilerin kapısına ilişti ve o zaman durdu. Birdenbire Durak yerinin ve artık ait olduğu o acayip dünyanın geri kalan kısmının o kapının arkasında olduğunu anladı. Bütün yapması gereken o kapıyı açmak ve orada var olan Jake'e katılmaktı. O zaman kafasındaki o garip ikiye, bölünme sona erecekti. Durmadan sabah 8.25'den beri ölü olup olmadığını tartışan sesler de susacaklardı.
Jake kilerin kapısını iki eliyle birden itti. Rahatlıkla, sevinçle gülümsemeye başlamıştı bile... Ama sonra, kilerin dibindeki küçük el merdivenine çıkmış olan Bayan Shaw haykırınca o da donakaldı. Elindeki domates salçası kutusu yere düşen kadın merdivenin üzerinde sallandı. O, yerdeki domates salçasına katılmadan Jake koştu ve merdiveni tuttu.
Bayan Shaw elini hızla ev elbisesinin önüne vurarak, "Ah, Tanrım," diyerek inledi. "Ödümü patlattın, Johnny!"
"Çok üzgünüm." Jake gerçekten de üzülmüştü ama acı bir düşkırıklığına da uğramıştı. Kapının arkasında sadece kiler vardı. Oysa o kadar emindi ki...
"Zaten burada ne işin var? Niçin ortalıkta böyle dolaşıyorsun? Bu senin bowlinge gitme günün değil mi? En aşağı bir saat sonra geleceğini sanıyordum! Sandviçini bile hazırlamadım. Onu hiç bekleme."
"Önemli değil. Ben acıkmadım zaten." Çocuk eğildi ve kadının düşürdüğü tenekeyi aldı.
Bayan Shaw söylendi. "Buraya koştuğunu gören de söylediğine inanmaz."
"Burada fare olduğunu sandım. Duyduğum senin tıkırtınmış."
"Evet, herhalde." Kadın merdivenden inerek tenekeyi çocuktan aldı. "Üşütmüş gibi görünüyorsun, Johnny," Elini Jake'in alnına koydu. "Ateşin yok gibi. Ama bu her zaman hasta olmadığın anlamına gelmez."
Jake, "Galiba sadece yorgunum," dedi. İçin için de, keşke hepsi bu kadar olsaydı, diyerek ekledi. Sonra hizmetçiye baktı. "Belki gazoz içer, bir süre televizyon seyrederim."
Kadın, "Bana göstermek istediğin kâğıtlar var mı?" diye mırıldandı. "Varsa elini çabuk tut. Daha akşam yemeğini bile hazırlayamadım."
"Bugün hiçbir şey yok." Jake kilerden çıkarak bir gazoz aldı. Oturma odasına geçti. Hollywood Squares programını açarak, sesler tartışır ve o tozlu öbür dünyayla ilgili anılar ortaya çıkmayı sürdürürken o da boş gözlerle ekrana baktı.
Jake'in annesiyle babası çocuğun bir derdi olduğunu fark bile etmediler. Zaten babası eve ancak gece dokuz buçukta döndü. Bu durum Jake'in de işine geldi. Çocuk, saat dokuzda odasına çıktı. Karanlıkta öylece yatarak pencerenin dışından gelen kentin sesini dinledi: fren gıcırtıları, kornalar, inleyen sirenler.
"Sen öldün."
"Ama ölmedim işte. Şimdi buradayım. Yatağımda güvendeyim.

"Bu önemli değil. Sen öldün ve bunu çok biliyorsun."
İşin kötüsü Jake ikisini de biliyordu.
Hangi sesin doğruyu söylediğini ve böyle ne kadar devam edebileceğimi bilemiyorum. Onun için ikiniz de tartışmaktan vazgeçin. Tartışmayı kesin ve yakamı bırakın. Tamam mı? Lütfen?
Ama onu dinlemediler. Dinleyemedikleri anlaşılıyordu. Jake birdenbire kalkıp banyosunun kapısını açması gerektiğini düşündü. Öteki dünya orada olmalıydı. Durak yeri de. Kendinin geri kalan kısmı da oradaydı. Ahırda, çok eski bir battaniyeye sarılmış yatıyor, uyumaya çalışarak ne olduğunu düşünüyordu.
Jake heyecanla, bunu ona anlatabilirim, diye düşündü. Hemen örtüleri attı. Birdenbire kitaplığın yanındaki kapının artık banyoya değil, sıcak, mor funda ve bir avuç tozda korku kokan o dünyaya açıldığını anlamıştı. Şimdi gecenin gölgeleyici kanatlannm altında yatan dünyaya. Ona anlatabilirim ama bunu yapmama gerek kalmayacak... Çünkü ben onun İÇİNDE olacağım... ben, o OLACAĞIM.
Çocuk karanlık odada koştu. Çok rahatladığı için neredeyse gülmeye başlayacaktı. Kapıyı hızla açtı ve...
Ve oradaki kendi banyosuydu. Sadece kendi banyosu. Duvarda Marvin Gaye'in çerçeveli bir posteri asılı olan ve jaluzinin fayans döşeli yere ışık ve gölgeden çizgiler oluşturduğu banyosu.
Jake orada uzun bir süre durdu. Düşkırıklığını yenmeye çalışıyor ama başaramıyordu. Acı bir şeydi bu.
Acı.

O günle şimdi arasındaki üç haftalık süre Jake'in belleğinde kurak, karanlık topraklar gibi uzanıyordu. Huzur, rahat ve acıdan kurtuluşu olmayan, kâbuslara yaraşır çorak topraklar gibi. Çocuk, kafası hayali seslerin ve anıların altında çökerken, vaktiyle yönettiği bir kentin yağmalanmasını seyreden aciz bir esir gibi bekliyordu. Jake, Roland onun dağların altındaki uçuruma yuvarlanmasına izin verdiği zaman anılarının sona ereceğini ummuştu. Ama öyle olmadı. Onun yerine her şey tekrar baştan başladı. 'Tekrar' düğmesine basılan ve bozuluncaya ya da biri gelip susturuncaya kadar aynı kasedi çalan teyp gibi.
Benliğindeki bu yarılma derinleşirken New York kentinde yaşayan belli belirsiz gerçek bir çocuk olarak algılamaları da gitgide daha düzensizleşiyor-du. Okula gittiğini hatırlıyordu. Hafta sonunda sinemaya gittiğini de. Bir hafta önce (yoksa iki hafta mı?) pazar yemeğini annesi ve babasıyla dışarıda yediğini de. Ama bütün bunları, malaryaya yakalanmış birinin hastalığının en derin, en kötü devresini hatırlayışı gibi anımsıyordu. İnsanlar gölgelere dönüşüyor, sesler yankılanıyor ve birbirine karışıyorlardı. Spor salonundaki makineden gazoz almak ya da sandviç yemek bir savaşa dönüşüyordu. Jake bugünleri bağıran sesler ve çifte anılardan oluşan bir sis içinde geçiriyordu. Kapılar, her tür kapı konusundaki saplantısı gitgide artıyordu. Silahşor'ün birinin arkasında olacağı umudu hiçbir zaman sönmüyordu. Aslında bu öyle garip bir şey sayılmazdı. Çünkü Jake'in bundan başka hiçbir umudu yoktu.
Ama bugün oyun sona ermişti ve aslında bunu kazanma şansı hiç olmamıştı. Hiçbir zaman. Jake çabalamaktan vazgeçmiş, okulu asmıştı. Yolların oluşturduğu karelerden körcesine doğuya doğru gidiyordu. Başını eğmişti, nereye gittiğinin farkında bile değildi. Oraya eriştiğindeyse ne yapacağını hiç bilmiyordu.
Jake bir süre yürüdükten sonra bu mutsuz sersemlikten kurtulmaya ve etrafına biraz dikkat etmeye başladı. Lexington Caddesiyle Elli Dördüncü Sokağın köşesinde durmaktaydı. Oraya nasıl geldiğini hiç hatırlamıyordu. İlk kez o zaman bunun harika bir sabah olduğunu fark etti. 9 Mayıs... bu çılgınlığın başladığı gün de güzeldi. Ama bugün o günün on katı güzeldi. Bu baharın etrafına bakındığı, yanık tenli, güçlü ve yakışıklı yazın yakında durarak gülümsediğini gördüğü bir gündü belki de. Güneş kentin merkezindeki binaların cam duvarlarından ışıldayarak yansıyordu. Her yayanın gölgesi keskin hatlı ve kapkaraydı. Gökyüzü lekesiz bir maviydi. Şuraya buraya kötü havanın habercisi tombul bulutlar serpiştirilmişti.
Yolun aşağısında, güzel kesimli, pahalı elbiseler giymiş iki işadamı bir inşaatın etrafına çekilmiş tahta perdenin önünde duruyorlardı. İkisi de gülüyor, birbirlerine bir şeyler veriyorlardı. Meraklanan Jake onlara doğru yürüdü. İki adama yaklaştığında ikisinin de tahta perdenin üzerinde oyun oynadıklarını gördü. Kareleri çizmek, X ve O işaretlerini yapmak için pahalı bir Mark Cross kalem kullanıyorlardı. Jake bunun şahane bir şey olduğunu düşündü. İki adama yaklaşırken onlardan biri, kafesin sağ üst köşesine bir O yaptı. Sonra da eğrilemesine bir çizgi çekti.
Arkadaşı, "Yine yenildim!" dedi. Önemli bir yönetici, avukat ya da bir borsa komisyoncusuna benzeyen adam Mark Cross kalemi alıp tahta perdeye tekrar kareler çizdi.
İlk oyunu kazanan işadamı sola doğru baktı. Jake'i görünce de gülümsedi. "Ne harika bir gün değil mi, oğlum?"
"Gerçekten öyle." Çocuk bu sözleri içtenlikle söylediğini fark ederek sevindi.
"Okula kapanılamayacak kadar harika sanırım."
Jake bu kez neşeyle güldü. Öğle yemeği yerine Haftayma katıldığın, tuvalete gitmeyip, biraz dışarı çıktığın Piper Okulu birdenbire ona çok uzaklar-daymış ve hiç de önemli değilmiş gibi geldi. "İyi bildiniz."
"Benimle oynamak ister misin? Bizim Billy beni beşinci sınıftayken bile yenemezdi. Hâlâ da yenemiyor."
İkinci işadamı, "Çocuğun yakasını bırak," diyerek Mark Cross kalemi uzattı. "Bu sefer basanların geçmişte kalacak." Jake'e göz kırptı. Çocuk da kendini bile çok şaşırtan bir şey yaptı. Göz kırparak adama karşılık verdi. İki adamı oyunlarıyla baş başa bırakarak yoluna devam etti. Çok harika bir şey olacağı -hatta belki de olmaya başladığı- duygusu gitgide güçleniyordu. Ayakları artık kaldırıma basmıyordu sanki.
Köşedeki ışık değişti. Ve Jake, Lexington Caddesini aşmak için ilerledi. Sonra yolun ortasında birdenbire durdu. Bu yüzden de on fazla çalışan bir bisiklete binmiş genç bir kurye az kalsın onu çiğniyordu. Evet, bu gerçekten şahane bir

bahar günüydü. Ama Jake'in kendisini bu kadar iyi hissetmesinin, birdenbire etrafında olanlarla ilgilenmesinin ve olağanüstü bir şey olacağına inanmasının nedeni bu değildi.
Sesler susmuştu!
Tamamiyle kesilmese de Jake bunu seziyordu. Şu ara susmuşlardı. Neden?
Jake birdenbire bir odada tartışan iki adamı düşündü. Bir masanın başında karşılıklı oturuyor ve gitgide acılaşan duygularla konuşuyor, konuşuyorlardı. Bir süre sonra birbirlerine doğru eğiliyor, başlannı kavgaya hazırlanıyorlarmış gibi uzatıyorlardı. Öfkeyle bağınrken tükrükleri birbirlerinin suratına sıçnyordu. Çok geçmeden yumruklaşacaklardı. Ama iş bu raddeye gelmeden düzenli aralıklarla bir gümbürtü duyuyorlardı. Bu büyük bir davulun sesiydi. Gümbürtüyü bir trompetin neşeli sesi izliyordu. İki adam tartışmaktan vazgeçiyor ve şaşkın şaşkın birbirlerine bakıyorlardı.
Kavgacılardan biri, "Bu da nesi?" diye soruyordu.
Diğeri, "Bilmem... Galiba resmi geçit var..." diye cevap veriyordu.
Pencereye koşuyorlardı. Gerçekten de dışarıda geçit resmi vardı. Bandonun üniformalı üyeleri uygun adım ilerlerken güneş borulanna çarparak yansıyordu. Güzel amigo kızlar sopalannı çeviriyor, güneşten yanmış uzun bacak-lanyla kurula kurula yürüyorlardı. Üstü açık arabalar çiçeklerle süslenmişti ve içindeki ünlü kişiler el sallıyorlardı.
İki adam pencereden bakarlarken kavgalarını unutmuşlardı. Herhalde yeniden tartışacaklardı ama şimdi iki iyi dost gibi omuz omuza duruyor ve geçit resmini seyrediyorlardı...
Bir korna çalınca Jake irkilerek güçlü bir rüya kadar canlı olan bu hayalden uyandı. Hâlâ Lexington Caddesinin ortasında durduğunu ve ışığın değiştiğini fark etti. Deli gibi etrafına bakındı. Lacivert Cadillac'in üzerine gelmesini bekliyordu. Ama koma çalan adam üzeri açık, sarı bir Mustang'ın direksiyonundaydı ve ona gülümsüyordu. Sanki bütün New York, bugün o insanı güldüren gazdan koklamıştı.
Jake adama elini salladı ve hızla karşı kaldırıma geçti. Mustang'daki adam parmağını kulağına doğru götürerek bir daire çizdi. Çocuğun deli olduğunu söylüyordu. Sonra o da Jake'e elini sallayarak yoluna devam etti.
Çocuk bir an karşı köşede durdu. Yüzünü mayıs güneşine çevirmiş gülümsüyor, günün zevkini çıkanyordu. Herhalde elektrikli sandalyeye oturacak mahkûmlar, idam gününün geçici olarak ertelendiğini öğrendikleri zaman ay-nı şeyleri hissediyorlar, diye düşünüyordu.
Sesler susmuştu.
Şimdi soru şuydu: onların geçici olarak dikkatini çeken geçit resmi nasıl bir şeydi? Neden, bu bahar sabahının olağanüstü güzelliği miydi?
Jake hepsinin bu kadar olduğunu sanmıyordu. Sanmıyordu çünkü o 'bil-mek' duygusu tekrar etrafını yavaşça sarıyor, içinden süzülüyordu. Beşinci Caddeyle Kırk Altıncı Sokağın köşesinde hissettiği şeydi bu. Ancak 9 Mayısta bu duygu yaklaşan felaketle ilgiliydi. Bugünse bir neşe, bir iyilik hissi ve beklenti. Sanki... Sanki...
Beyaz. Bu sözcük çocuğun doğru olduğunu belirten bir biçimde kafasında çınladı.
Jake yüksek sesle, "Beyaz bu!" diye bağırdı. "Beyazın gelişi!"
Elli Dördüncü Sokaktan indi. İkinci Caddeyle Elli Dördüncü Sokağın kesiştiği noktaya vardığında tekrar Ka-tet' in şemsiyesinin altına girdi.
Jake sağa sapıp durdu. Döndü ve tekrar köşeye doğru gitti. Şimdi ikinci Caddeden inmesi gerekiyordu. Evet. Bu kesinlikle doğruydu. Ama yine ters taraftaydı. Işıklar değiştiğinde telaşla karşıya geçti ve tekrar sağa saptı. O duygu...
(Beyazlık)
... her şeyin doğru olduğu hissi, gitgide güçleniyordu. Jake duyduğu sevinç ve rahatlık yüzünden yarı çıldırmış gibiydi. İyileşecekti. Bu kez hata yapmıyordu. Çok geçmeden tanıdığı kişilerle karşılaşacağına inanıyordu. Onlan da, şişman hanımla simit satıcısını tanıdığı gibi tanıyacak ve hepsi Jake'in daha önceden hatırladığı şeyleri yapacaklardı.
Çocuk onun yerine bir kitapçıya geldi.
Dükkânın vitrininde, "MANHATTAN KAFA LOKANTASI," yazılıydı. Jake kapıya gitti. Oraya bir karatahta asılmıştı.

"BUGÜNKÜ ÖZEL LİSTE
Florida'dan! Taze ızgara yapılmış John D. MacDonald
Ciltlilerin üçü 2.50 ş
Karton kapaklıların dokuzu 5.00 ş Mississippi'den! Tava yapılmış William Faulkner
Ciltliler piyasa fiyatına
Vintage Library'nin bastığı karton kapaklıların her biri 75 ç. California'dan! İyice kızartılmış Raymond Chandler
Ciltliler piyasa fiyatına
Karton kapaklılarını yedisi 5.000 ş
Okuma ihtiyacınızı besleyin."

Jake içeri girdi. Üç haftadan beri ilk kez bir kapıyı diğer tarafta başka bir dünya bulacağını düşünmeden açıyordu. Ve bunun farkındaydı. Kapının üstünde bir çıngırak şıngırdarken eski kitapların, hafif baharatımsı kokusu burnuna geldi. Nedense bu eve dönmeye benziyordu.
Restoran motifi içeride de devam ediyordu. Duvarlarda kitap dolu raflar vardı ama büfelerdeki gibi bir tezgâh odayı ikiye bölüyordu. Jake'in tarafında, tezgâhın önünde dondurmacılardaki gibi tel arkalıklı iskemleler ve küçük masalar vardı. Her masaya o günün özel kitapları yerleştirilmişti. John D. MacDonald'ın, Travis McGee romanları. Raymond

Chandler'in Philip Marlowe'ları. William Faulkner'in Stopes hikâyeleri. Faulkner'le ilgili masadaki küçük levhada, "Ender bulunan bazı ilk baskılar var. Lütfen sorun." yazılıydı. Tezgâhtaki bir başka levha herkese izin veriyordu. "İstediğiniz gibi bakın." İki müşteri de buna uygun biçimde tezgâhın önünde oturmuş kahve içiyor, kitap okuyorlardı. Jake burasının o zamana kadar girdiği kitapçıların en iyisi olduğuna karar verdi.
Şimdi soru şuydu: Neden oraya gelmişti? Bir rastlantı mıydı bu? Yoksa bulması için bırakılmış bir izi takip ettiğiyle ilgili o hafif ama ısrarlı duygu muydu? Bir tür güç-ışınını mı izliyordu?
Solundaki küçük masaya baktı ve sorusunun cevabını da aldı.
O masaya çocuk kitapları yerleştirilmişti. Fazla yer olmadığı için oraya sadece on iki kadar kitap dizilebilmişti. Alice Harikalar Diyarında, Hobbit, Tom Sawyer... bu tür kitaplar. Jake'in ilgisini çok küçük çocuklar için yazıldığı anlaşılan bir hikâye kitabı çekmişti. Parlak yeşil kabının üzerinde puflaya puflaya bir tepeye tırmanan, insanımsı bir lokomotifin resmi vardı. Parlak pembe mahmuzu mutlu mutlu gülümsüyordu. Işığı, Jake Chambers'ı içine girerek hikâyeyi okumaya çağıran neşeli bir göz gibiydi. Kitabın adı Çuf Çuf Charlie'ydi. Hikâye ve resimler: Beryl Evans. Jake'in aklına Son Kompozisyonu geldi. Başsayfaya Amtrak treninin resmini yapıştırmış, içeriye de tekrar tekrar "Çuf çuf diye yazmıştı.
Çocuk, kitabı kapıp sıkıca tuttu. Sanki parmaklarını gevşetirse uçacaktı. Eğilerek tekrar kapağa baktığı zaman Çuf Çuf Charlie'nin gülümsemesine güvenemediğini düşündü. Mutlu gözüküyorsun ama bence bu sadece taktığın bir maske. Bence sen hiç de mutlu değilsin. Charlie'nin asıl adın olduğunu da sanmıyorum.
Aslında delice şeyler düşünüyordu. Ama Jake'e hiç de delice şeylermiş gibi gelmiyorlardı. Hatta tam tersi sanki doğruydular.
Çuf Çuf Charlie'nin durduğu yerin yanında yırtık pırtık, karton kaplı bir kitap vardı. Kapak kötü yırtılmış ve seloteyple onarılmıştı. Öyle ki yapıştırıcı bant bile sararmıştı. Kapakta şaşkın şaşkın bakınan biri kız, biri erkek iki çocuk resmi vardı. Başlarının üstünde ünlem işaretlerinden bir orman oluşmuştu. Kitabın adı, Bilmece Bildirmece'ydi. Herkes İçin Kafayı Karıştıran Bilmeceler. Yazar adı yoktu.
Jake, Çuf Çuf Charlie'yi koltuğunun altına sıkıştırarak bilmece kitabını aldı. Gelişigüzel bir sayfayı açtı. Orada:
"Bir kapı ne zaman bir kapı değildir?" diye yazılıydı.
Jake, "Kanadı olmadığı zaman," diye mırıldandı. Alnında ter taneciklerinin belirdiğinin farkındaydı... Kolları... bütün vücudu terliyordu.
"Kanadı olmadığı zaman."
Biri uysalca, "Bir şey buldun mu, oğlum?" diye sordu.
Jake döndü. Yakası açık, beyaz gömlekli şişman bir adam tezgâhın bir ucunda duruyordu. Ellerini eski gabardin pantolonunun ceplerine sokmuştu. Yarım camlı gözlüğünü yukarıya donukça parlayan kabak kafasına doğru itmişti-
Jake telaşla, "Evet," dedi. "Şu ikisi. Satılık mı?"
Şişman adam, "Gördüğün her şey satılık," diye açıkladı. "Bina benim olsaydı onu da satardım. Ama ne yazık ki bu dükkânı kiralıyorum." Kitapları almak için elini uzattı. Jake bir an geriledi. Sonra istemeye istemeye kitapları verdi. Bir yanı, şişman adamın onlan alıp kaçmasını bekliyordu. Eğer böyle yapmaya kalkarsa ya da bunu yapacağını biraz olsun belli ederse Jake de onu çelmeleyip, kitapları kapacak ve dükkândan kaçacaktı.
Şişman adam, "Pekâlâ," dedi. "Bakalım neler bulmuşsun? Ha, aklıma gelmişken adım Tower," dedi. Bu sözcük "Kule" anlamına geliyordu. "Calvin Tower." Elini uzattı.
Jake'in gözleri irileşti ve çocuk farkına varmadan bir adım geriledi.
"Ne?"
Şişman adam ona ilgiyle baktı. "Hangi sözcük senin dilinde bir küfür sayılıyor, ey Kuzeyli Gezginci?"
"Ha?"
"Yani biri sana parmak atmış gibi bir halin var da."
"Ah. Affedersiniz." Jake adamın iri ve yumuşak elini kavradı. Tower'ın bu konuyu sürdürmeyeceğini umuyordu. Dükkân sahibinin söylediği ad irkilmesine neden olmuştu. Ama bunun sebebini de bilmiyordu. "Ben de Jake Chambers'ım."
Calvin Tower çocuğun elini sıktı. "Güzel bir ad bu, kovboy. Bir Vahşi Batı romanının bağımsız kahramanının ismine benziyor. Arizona'da Kara Çatala gelerek kasabayı temizleyen ve sonra da yoluna devam eden birinin adına. Wayne D. Overholser'ın yazdığı kitaplardaki gibi. Ama sen öyle başına buyruk biri gibi durmuyorsun, Jake. Sen bugünün okulda geçirilemeyecek kadar güzel olduğuna karar vermiş birine benziyorsun."
"Ah... Hayır. Bizim okul cuma günü tatil oldu."
Tower güldü. "Hı... Bundan eminim. Ve sen bu iki kitabı çok istiyorsun, öyle mi? İnsanların ille de istedikleri şeyler çok acayip oluyor. Sen örneğin. Ben senin Robert Howard'ınkiler gibi hikâyelere meraklı olduğunu sanırdım. Donald M.Grant'ın çıkardığı ve kapaklarını Roy Krenkel'ın yaptığı o eski kitapları ucuza almak isteyen biri. Kan damlayan kılıçlar, iri kaslar, Stygian sürülerini ezip geçen Barbar Conan."
"Söyledikleriniz çok güzel. Ama bu kitaplar... şey... Küçük kardeşim için. Gelecek hafta doğumgünü de."
Calvin Tower başparmağıyla gözlüğünü indirerek Jake'i daha dikkatle inceledi. "Sahi mi? Oysa sen bana anne ve babasının tek çocuğuymuş gibi geliyorsun. Bayan Mayıs, yeşil giysileriyle Haziranın çiçekli korusunun dışında titrerken okulu asmış birine. Ailenin tek çocuğuna."
"Efendim?"

"Boşver. Bahar her zaman William Cowper'imsi bir havaya girmeme neden olur. İnsanlar garip ama ilginç yaratıklar, Tex. Öyle değil mi?"
Jake ihtiyatla, "Öyle sanırım," dedi. Bu tuhaf adamdan hoşlanıp hoşlanmadığına bir türlü karar veremiyordu.
Sıralarında kitap okuyan müşterilerden biri iskemlesinin üzerinde döndü. Bir elinde kahve fincanı, diğerinde de, Veba adlı kitap vardı. "Çocuğa takılıp durmaktan vazgeç, Cal," dedi. "Ona kitapları sat. Elini çabuk tutarsan dünyanın sonu gelmeden bir satranç oyununu bitirebiliriz."
Cal, "Acele etmek karakterime uymuyor," diye itiraz etti ama Çuf Çuf Charlie'yi açıp ilk sayfaya kurşun kalemle yazılmış olan fiyata baktı. "Bu her yerde bulunabilecek bir kitap. Ama bu baskısı inanılmayacak kadar iyi durumda. Küçük çocuklar genellikle sevdikleri kitapların canına okurlar. Onun için on iki dolar istemeliyim..."
Veba'yı okuyan adam, "Kahrolasıca hırsız," dedi. O sırada diğer müşteri güldü. Calvin Tower onlara aldırmadı bile.
"... ama böyle güzel bir günde senden bu kadar çok para almaya dayanamam. Yedi dolar ver, kitap senin olsun. Tabii vergisini.isterim. Bilmece kitabıysa bedava. Onu, baharın son gerçek gününde atını eğerleyerek ovalara doğru gidecek kadar akıllı olan bir çocuğa verdiğim bir armağan say."
Jake cüzdanını çıkanp endişeyle açtı. Evden, yanında üç dört dolarla ayrılmış olmaktan korkuyordu. Neyseki şansı yardım ediyordu. Bir beş doları vardı, bir de üç tane birlik. Parayı Tower'a uzatınca adam parayı kayıtsızca katlayarak cebine soktu. Diğer cebinden çıkardığı paranın üstünü çocuğa verdi.
"Çabucak gitme, Jake. Madem buradasın, yanımıza gelip bir kahve iç. Aaron Deepneau'nun Kiev Savunmasını parça parça ederken gözlerin hayretle iri iri açılacak."
Veba kitabını okuyan adam, "Boş hayaller..." dedi. Adının Aaron Deepneau olduğu anlaşılıyordu.
"Isterdim ama imkânsız... Ben... başka bir yerde olmam gerekiyor."
"Tamam. Okula geri dönme de."
Jake güldü. "Hayır. Okula dönmeyeceğim. Orası beni çıldırtabilir."
Tower gürültülü bir kahkaha atarak gözlüğünü tekrar yukarıya itti. "Fena değil! Hiç fena değil! Belki de genç kuşak hiç de Cehennemlik sayılmaz, Aaron. Ne dersin?"
Aaron, "Ah, pekâlâ da Cehennemlik," dedi. "Sadece bu çocuk bir istisna. Belki..."
Calvin, "Sen bu kuşkucu ihtiyar bunağa aldırma," diyerek güldü. "Yoluna devam et, Kuzeyli Gezgin. Keşke yine on, on bir yaşında olsaydım. Böyle güzel bir günün sabahında hem de."
Jake, "Kitaplar için teşekkür ederim," dedi.
"Önemli değil. Biz bunun için buradayız. Yine gel."
"Isterim."
"Eh, yerimizi biliyorsun."
Jake, evet, diye düşündü. Bir de nerede olduğumu bilebilseydim.
Jake kitapçının hemen önünde durup tekrar bilmece kitabını açtı. Bu sefer birinci sayfaya baktı. Orada isimsiz, kısaca bir giriş vardı.
"Bilmeceler, belki de insanların hâlâ oynadıkları oyunların en eskisidir," diye başlıyordu. "Grek mitolojisinin Tanrıları ve Tanrıçaları birbirlerine bilmeceler söyleyerek takılırlardı. Eski Roma'da bilmeceler bir öğretme aracı olarak kullanılırdı. İncil'de de birkaç güzel bilmece vardır. Bunlardan en ünlülerinden biri, Samson'un Delilah'yla evlendiği gün söylediğidir: 'Yiyenden et çıktı. Güçlüden de tatlılık.'
"Samson bu bilmeceyi düğününe gelen birkaç gence sordu. Onların cevabı tahmin edemeyeceklerinden emindi. Ama gençler Delilah'yı bir kenara çektiler. Kadın da cevabı onlara fısıldadı. Samson müthiş öfkelendi ve gençleri hile yaptıkları için öldürttü. Gördüğünüz gibi eski zamanlarda bilmeceler bugünkünden çok daha ciddiye alınırdı!
"Ah, evet, Samson'un bilmecesinin cevabını bu kitabın sonunda bulabilirsiniz. Kitaptaki diğer bütün bilmecelerin cevaplarını da. Sadece bakmadan önce her bilmece üzerinde biraz durmanızı istiyoruz."
Jake kitabın sonunu açtı. Ama daha bunu yapmadan önce ne bulacağını biliyordu. Üzerinde, "Cevaplar," yazılı sayfadan sonra birkaç yırtık kâğıt ve arka kapaktan başka hiçbir şey yoktu. O bölüm koparılmıştı.
Çocuk bir an orada durarak düşündü. Sonra içinden gelen, dürtüye benzer ama pek de onun gibi olmayan bir duygunun etkisiyle tekrar dükkâna girdi.
Calvin Tower satranç tahtasından başını kaldırdı. "Kahve içme konusunda fikrini mi değiştirdin, Kuzeyli Gezgin?"
"Hayır, sadece bir bilmecenin cevabını bilip bilmediğinizi soracaktım."
Tower, "Söyle bakalım," diyerek bir piyonu sürdü.
"O bilmeceyi Samson sormuş. Şu İncil'deki güçlü adam. Bilmece şöyle...
Aaron Deepneau dönüp Jake'e baktı. "'Yiyenden et çıktı, güçlüden de tatlılık.' Sorduğun bu mu?"
Çocuk, "Evet, o," dedi. "Nereden bildi..."
"Ah, ben de aynı yollardan geçtim. Şunu bir dinle." Başını arkaya atarak kalın ve ahenkli bir sesle şarkı söylemeye başladı:

"Samson'la aslan saldırdılar,
Ve Samson aslanın sırtına bindi.
Eh, aslanların pençeleriyle insanları öldürdüklerini okudun,
Ama Samson, elleriyle aslanın ağzını kavradı.

Aslanı ölünceye kadar koşturdu.
Ve artlar aslanın kafasından bal yaptılar."

Aaron göz kırptı ve sonra Jake'in yüzündeki şaşkındık dolu ifadeyi fark ederek güldü. "Bu sorunu cevapladı mı, dostum?"
Jake'in gözleri iri iri açılmıştı. "Vay! Güzel bir şarkı bu. Nereden öğrendiniz?"
Tower, "Ah," dedi. "Aaron bütün şarkıları bilir. O, Bob Dylan, Hohner'inde Do'dan fazla nota çalmayı öğrenmeden önce Bleecker Sokağında dolaşıyordu. Yani... eğer söylediklerine inanabilirsen."
Aaron, Jake'e, "Bu eski bir ilahi," diye açıkladı. Sonra da Tower'a döndü. "Bu arada, seni durdurdum, şişko."
Tower, "Beni uzun süre durduramazsın," diyerek filini sürdü. Aaron başını salladı. "Hayır, bu sadece cevabın yarısı. Diğer yarısıysa: bal. Anladın mı?"
"Evet. Anladım sanırım."
"Pekâlâ. Şimdi şunu dene bakalım." Aaron bir an gözlerini yumdu sonra da bilmeceyi söylemeye başladı.
"Akabilen ama hiçbir zaman yürümeyen Ağzı olmasına rağmen konuşamayan Yatağı olmasına rağmen uyumayan Başı olan ama ağlayamayan şey nedir?
Tower, Aaron'a bakarak, "Ukala," diye homurdandı.
Jake bilmeceyi düşündü, sonra da, "Bilemedim" dermiş gibi başını salladı. Daha uzun düşünebilirdi. Bu bilmeceleri hem çekici ve hem de sevimli buluyordu. Ama ona oradan ayrılması gerekiyormuş, bu sabah İkinci Caddede başka işleri varmış gibi geliyordu. "Bulamayacağım."
Aaron, "Olmaz," dedi. "Modern bilmeceler için böyle söyleyebilirsin. Ama gerçek bir bilmece, önemsiz bir şey değildir, evlat. O gerçek bir muammadır. Şimdi bu bilmecenin üzerinde düşün. Cevabı yine de bulamazsan, başka bir gün buraya gelmek için bir bahane uydur. Mazeret istiyorsan söyleyeyim. Bizim şişko çok güzel kahve yapar."
Jake, "Peki," diye cevap verdi. "Teşekkür ederim. Geleceğim."
Ama dükkândan çıkarken bir şeyi kesinlikle anladı. Manhattan Kafa Lokantasına bir daha hiç gelmeyecekti.
Jake ağır ağır İkinci Caddeden indi. Yeni aldığı kitaplar sol elindeydi. Önce bilmeceyi düşünmeye çalıştı. Yatağı olan ama hiç uyumayan şey neydi? Ama gitgide artan bir beklenti bu soruyu kafasından uzaklaştırdı. Duyulan şimdiye kadar hiç böylesine güçlü olmamıştı. Jake kaldırımda milyarlarca ışıltılı kıvılcım görüyor, aldığı her solukla birbirine karışmış binlerce kokuyu duyuyordu. Sanki duyduğu her sesin içinde başka sesler vardı. Gizli sesler. Kendi kendine köpeklerin fırtınalar ya da depremlerden önce aynı şeyleri hissedip hissetmediklerini düşündü ve öyle olduğuna inandı. Ancak yaklaşan olayın kötü değil iyi olduğu, üç hafta önce başına gelen korkunç şeyi dengeleyeceği duygusu gitgide güçleniyordu.
Şimdi yolun tespit edileceği yere yaklaşırken o 'önceden bilmek' duygusuna kapıldı yine.
Bir dilenci benden sadaka isteyecek. Ben de ona Bay Tower'dan aldığım bozuk parayı vereceğim. Tam orada, kapısı temiz hava içeri girsin diye açılmış bir plakçı olacak. Önünden geçerken Rolling Stones'un bir şarkısını duyacağım. Sonra bir dizi aynada kendi yansımamı göreceğim.
İkinci Caddedeki trafik hâlâ azdı. Taksiler korna çalarak daha ağır ilerleyen diğer araçlar ve kamyonların arasından geçiyorlardı. Bahar güneşi ışıldayarak ön camlarından yansıyordu. Jake trafik ışığının değişmesini beklerken, İkinci Caddeyle Elli İkinci Sokağın köşesinde oturan serseriyi gördü. Dilenci küçük bir lokantanın tuğla duvarına dayanmış oturuyordu. Jake ona yaklaşırken lokantanın, "Chew Chew Mama's" olduğunu gördü. Çocuk çuf çuf, diye düşündü. Ve gerçek bu.
Dilenci yorgun yorgun sordu. "Bir yirmi beşliğin var mı?" Ve Jake dönüp bakmadan adamın kucağına kitapçıdan aldığı paraları attı. Şimdi Rolling Stones'u duyabiliyordu. Bu da programa göreydi.
Kırmızı bir kapı görüyorum ve onu siyaha boyamak istiyorum. Artık renk yok, hepsinin siyaha dönüşmesini istiyorum... Plakçının önünden geçerken, dükkânın adının, "Tower of Power Plakları." olduğunu gördü ve buna pek şaşmadı.
Anlaşılan Tower'lar bugün ucuza satılıyorlardı. Çocuk yoluna devam etti. Sanki rüyalar yüzünden sersemlemişti ve sokak levhaları yanından yüzerek geçiyorlardı. Kırk Dokuzuncu Sokakla Kırk Sekizinci arasında "Sizin Yansımalarınız" adlı bir dükkânın önünden geçti. Yine önceden bildiği gibi aynalarda on iki Jake gördü. Yaşlarına göre ufak tefek olan, tertemiz okul kılıkları giymiş iki çocuk. Lacivert bleyzır, beyaz gömlek, koyu kırmızı kravat ve gri pantolonlar. Piper Okulunun resmi bir giysisi yoktu. Ama resmi olmayanı da ancak bu kadardı.
Piper şimdi çok uzaklarda ve gerilerde kalmıştı sanki. Jake birdenbire nereye gittiğini anladı. Bu bilgi kafasında yeraltındaki bir kaynaktan fışkıran canlandırıcı, tatlı bir su gibi belirdi. Çocuk, bir şarküteriye gidiyorum, dedi kendi kendine. Hiç olmazsa dükkân bir mezeciye benziyor. Oysa bambaşka bir şey. Başka dünyaya açılan bir kapı. O dünyaya. Onun dünyasına. Doğru olan dünyaya.
Çocuk ileriye doğru heyecanla bakarak koşmaya başladı. Kırk Yedinci Caddede kırmızı trafik ışığı yanıyordu ama o buna aldırmadı. Kaldırımdan fırlayarak, geniş beyaz çizgili geçit yerinden hızla koştu. Sola sadece şöyle bir göz attı. Bir sıhhi tesisat kamyoneti Jake önünden hızla geçerken fren gıcırtıları arasında durdu.
Şoför, "Hey!" diye bağrdı. "Sen ne yaptığını sanıyorsun?" Ama Jake ona aldırmadı bile.
Artık bir tek blok kalmıştı.

Çocuk artık olanca hızıyla koşuyordu. Kravatı sol omzunun üzerinde dalgalanmaktaydı. Saçları geriye doğru uçarken okul ayakkabıları kaldırıma hızla vuruyordu. Yayaların alaylı ve meraklı bakışlarına da aldırmıyordu. Tıpkı kamyonet şoförüne aldırmadığı gibi.
Şurada... şurada; köşede. Kırtasiyecinin hemen yanında. Koyu kahverengi tulum giymiş bir hamal paketlerle dolu bir arabayı itiyordu. Jake kollarını kaldırarak arabanın üzerinden engelli koşuya girmiş bir atlet gibi atladı. Beyaz gömleğinin etekleri pantolonunun belinden çıkarak bleyzırının altında bir kombinezonun etekleri gibi dalgalanmaya başladı. Jake'in ayakları yere değdi, az kalsın genç Puerto Rico'lu kadının ittiği bir bebek arabasına çarpacaktı. Jake savunmada bir açıklık bulup gol atmaya koşan bir half-bek gibi arabanın yanından dolaştı. Genç kadın, "Yangın nerede yakışıklı?" diye sordu ama çocuk ona aldırmadı. Vitrinine kalemler, not defterleri, masa hesapmakineleri konulmuş olan "Paper Patch"in önünden hızla geçti.
Sevinçle, kapı, diye düşünüyordu. Onu göreceğim! Duracak mıyım? Yok canım! Hemen o kapıdan gireceğim. Eğer o kapı kilitliyse o zaman...
Jake sonra İkinci Caddeyle Kırk Altıncı Sokağın köşesindeki şeyi gördü ve sonunda durdu. Hatta mokasenlerinin topukları üzerinde kaydı. Kaldırımın ortasında durup yumruklannı sıktı. Soluğu hışırtılı hışırtılı ciğerlerini doldurup boşaltıyordu. Saçları, terli tutamlar halinde tekrar alnına düşmüştü.
Çocuk adeta inler gibi, "Hayır..." dedi. "Hayır!" Ama gördüğü şeyi reddetmesi durumu değiştirmedi. Köşede görülecek pek bir şey yoktu. Kısa bir tahta perde ve gerisinde de otlar bürümüş boş bir arsa. Oradaki bina yıkılmıştı.
Jake tahta perdenin önünde hemen hemen iki dakika durdu. Bulanıklaşmış gözlerle boş arsaya bakıyordu. Ağzının bir tarafı düzensizce seğiriyordu. Umudunun, o kesin güveninin sönüp gittiğini hissetti. Bunun yerini çocuğun o zamana kadar bildiği en derin ve en acı çaresizlik alıyordu.
Şokun etkisi kafasının çalışmasını engellemeyecek kadar azaldığı zaman, sadece yanlış bir alarm daha, dedi kendi kendine. Başka bir yanlış alarm. Çıkmaz sokak. Kuru kuyu. Artık kafamdaki o sesler tekrar konuşmaya başlayacaklar. İşte o zaman galiba çığlıklar atacağımı. Bu da önemli değil. Çünkü bu derde katlanmaya çalışmaktan usandım. Çıldırmaktan bıktım. Eğer delirmek böyleyse her şeyin çabucak ilerlemesini ve böylece birinin beni alıp hastaneye götürmesini istiyorum. Orada bana kendimden geçmem için bir ilaç verirler. Artık pes ettim. Bu yolun sonu. Vazgeçtim.
Ama sesler konuşmaya başlamadılar. Hiç olmazsa o ara. Çocuk gördüklerini tahlil etmeye çalışırken, arsanın tümüyle boş olmadığını fark etti. Otlar bürümüş, çöpler atılmış olan arsanın ortasında bir levha vardı.

Mills İnşaat ve Sombra Emlakçilik Ortakları
Manhattan'ın Yüzünü Yenilemeyi Sürdürüyorlar!
Yakında burada:
Lüks Kaplumbağa Koyu Apartmanı
Bilgi için 555- 6712'yi arayın. Bunu yaptığınıza çok sevineceksiniz!

Yakında mı? Belki... Ama Jake bu bakımdan kuşkuluydu. Levha hafifçe sarkmış, üzerindeki yazılar da solmuştu. Hiç olmazsa en aşağı bir duvar sanatçısı Lüks Kaplumbağa Koyu Apartmanının resminin üzerine parlak mavi sprey boyayla adını yazmıştı: Bango Skank. Jake, iş ertelenmiş mi acaba, diye kendi kendine sordu. Yoksa ortaklar iflas mı ettiler? Babasının hemen hemen iki hafta önce yatırım danışmanıyla telefonla konuştuğunu duymuştu. Elmer adama, artık inşaat işleriyle uğraşmamasını söylemişti. "Vergi tablosunda ne kadar etkili olduğu bana vızgelir!" Neredeyse bağıracaktı. (Jake'in anladığı kadarıyla babası iş konuşurken sesi böyle oluyordu. Tabii çekmedeki kokainin de katkısı olabilirdi.) "Gelip binanın planlarına bakacak kimselere bedava televizyon verdiklerine göre, işin içinde bir iş olmalı!"
Arsayı çevreleyen tahta perde Jake'in çenesine geliyordu. Tahtaların üzerine türlü ilan yapıştırılmıştı. Olivia Newton-John'un Radio City'de, G.Gordon Liddy ve Grots adlı bir grubun East Village'de sahneye çıkacakları anlaşılıyordu. Baharın başlarında gösterilen Zombilerin Savaşı filminin afişleri de vardı. Tahta perdeye aralıklarla, "İçeri Girilemez" yazılı levhalar da çakılmıştı. Ama çoğunun üzerine hırslı afişçiler ilanlar yapıştırmışlardı. Biraz ileride biri yine sprey boyayla bir şiir yazmıştı. Bunun yeniyken parlak bir kırmızı olduğu anlaşılıyordu: Ama solmuş ve yazın sonlarında açan koyu pembe güllerin rengini almıştı. Jake şiiri fısıltıyla okurken gözleri büyülenmiş gibi iri iri açıldı.
"O koskocaman KAPLUMBAĞA'ya bak! Kabuğunun üzerinde Dünyayı taşıyor. Eğer koşup oynamak istiyorsan, Bugün IŞIN'ı izleyip gel."
Jake bu acayip kısa şiirin (anlamı değilse bile) kaynağının belli olduğunu düşündü. Sonuçta Manhattan'ın Doğu Yakasının bu bölümü 'Kaplumbağa Koyu' diye biliniyordu. Ama bu çocuk sırtının ortasından başlayarak yayılan ürpertinin nedenini açıklayamıyordu. O müthiş gizli yolda bir levha daha bulduğunu tam anlamıyla sezmesinin nedenini de.
Jake gömleğinin düğmelerini açarak, yeni aldığı iki kitabı içine soktu. Sonra etrafına bakındı. Kimsenin kendisiyle ilgilenmediğini görünce iki eliyle tahta perdenin üst kenarını kavradı. Yukarı tırmanarak, bir bacağını uzattı. Sonra diğer tarafa atladı. Sol ayağı tuğlalardan oluşan bir yığına basınca tuglalar hemen kaydılar. Bileği, ağırlığının altında burkuldu. Müthiş bir ağrı bacağından yukarıya doğru yayılıyordu. Gürültüyle yere yuvarlanarak hem can acısı ve hem de hayretle haykırdı. Başka bir yığın tuğla da kaburgalarına, kaba, iri yumruklar gibi çarpmışlardı.

Çocuk bir an yerde öylece yattı. Soluk almaya çalışıyordu. Kötü bir yarası olduğunu sanmıyordu ama bileğini burkmuştu. Herhalde orası şişecekti. Eve döndüğü sırada topallıyor olacaktı. Ama dişini sıkarak buna katlanmaktan başka çaresi yoktu. Çünkü parasının taksiye yetmeyeceğinden emindi.
Aslında eve gitmeyi düşünmüyorsun ya? Annenle baban seni çiğ çiğ yerler.
Eh, belki yerler belki de yemezlerdi. Jake'in görebildiği kadarıyla pek fazla bir seçeneği yoktu. Ve her şey daha sonra olacaktı zaten. Şimdiki halde, demir parçacıklarını çeken bir mıknatıs gibi kendisini çeken bu arsayı inceleyecekti.
Çocuk o gücün etrafını sarmış olduğunu fark etti. Her zamankinden daha da yoğundu. Şimdi buranın öyle sıradan bir arsa olmadığını düşünüyordu. Burada bir şeyler oluyordu. Çok önemli şeyler. Havada bir titreşim vardı. Dünyadaki en büyük santraldan elektrik akımları kaçıyordu sanki.
Jake ayağa kalktığında şansının yine de kendine yardım etmiş olduğunu anladı. Yakında kırık camlardan oluşan tehlikeli bir yığın vardı. Onun üzerine düşseydi her tarafını çok kötü bir biçimde kesecekti.
O vitrinin camıydı eskiden, diye düşündü. Mezecinin hâlâ burada olduğu günlerde. Kaldırımda durur, etlerle peynirlere bakardın. Onları iplere asarlardı. Bunu nasıl bildiğini anlayamasa da kesinlikle biliyordu.
Çocuk düşünceli düşünceli etrafına bakındıktan sonra arsada yürümeye başladı. Orta yerin yakınlarında bir levha daha vardı. Toprağın üzerinde yatıyor, her yandan fışkıran otlar, onu yarı gizliyorlardı. Jake yere diz çökerek levhayı kaldırdı ve üzerindeki topraklan temizledi. Harfler solmuşlardı ama yazı yine de okunuyordu:
"Tom ve Gerry'nin Artistik Şarküterisi Özelliğimiz parti yemekleridir."
Onun altına rengi kırmızıdan pembeye dönmüş o sprey boyayla, "O hepimizi kafasında taşıyor!" diye yazılmıştı. Şaşırtıcı bir cümleydi bu.
Jake, işte yer burası, diye düşündü. Ah, evet!
Levhayı yere bırakıp kalktı, arsada ilerledi. Ağır ağır yürüyor, her şeye bakıyordu. O ilerlerken güç duygusu daha da arttı. Çocuğun gördüğü her şey sanki o güçle haykırıyordu. Otlar, cam kırıkları, tuğla yığınları. Hatta cips poşetleri bile güzel gözüküyordu. Güneş, atılmış bir bira şişesini kahverengi alevden bir silindire dönüştürüyordu.
Jake kendi soluklarının iyice farkındaydı. Her şeyin üzerine ağır altınlar gibi düşen güneş ışınlarının da. Birdenbire büyük bir gizin eşiğinde olduğunu anladı ve yarı dehşet, yarı hayretle titredi.
Hepsi burada. Her şey. Her şey hâlâ burada.
Otlar pantolonun paçalarına sürünüyor, dikenler çoraplarına yapışıyorlardı. Rüzgâr, bir Ring-Ding kâğıdını onun önüne doğru sürükledi. Güneş, yaldızlı kâğıttan yansıyınca bir an müthiş, güzel bir iç ateşiyle pırıldadı.
Jake, her şey hâlâ burada, diye tekrarladı. Kendi iç ışığının yüzüne yansıdığının farkında değildi. "Her şey."
Bir ses duyuyordu. Aslında arsaya girdiğinden beri bu sesi işitiyordu. Müthiş tiz bir mırıltı gibiydi. Anlatılamayacak kadar güzel, anlatılamayacak kadar yalnız. Bu bomboş bir ovada dolaşan şiddetli rüzgârın uğultusu olabilirdi. Yalnız bu canlıydı. Çocuk, sanki binlerce ses birkaç notayı seslendiriyor, diye düşündü. Başını eğince karmakarışık otların, alçak çalıların ve tuğla yığınlarının arasında bazı yüzler olduğunu fark etti. Yüzler.
Jake, "Siz nesiniz?" diye fısıldadı. "Kimsiniz?" Ona cevap veren olmadı. Ama çocuk, koronun altında gizlenen diğer sesleri de işitir gibiydi. Tozlu topraklara çarpan at nalları, silah sesleri ve gölgelerin arasında Şükür Duası okuyan melekler. Jake yürürken otların arasındaki yüzler sanki ona doğru dönüyor ve ilerlemesini izliyorlardı. Ama hiçbir kötü niyetleri yoktu. Jake Kırk Altıncı Sokağı ve Birinci Caddenin diğer tarafındaki Birleşmiş Miletler Binasının kenarını görebiliyordu. Ama binaların önemi yoktu. New York'un da öyle. Kent pencere camı kadar renksizleşmişti.
Mırıltı yükseldi. Şimdi bin değil, milyonlarca ses duyuluyordu. Bu ses-,er evrenin en derin kuyusundan yükselmekteydi. Jake bu sesler arasında baz, adları seçebiliyor ama ne olduklann, kesinlikle söyleyemiyordu. Biri Marten olabilirdi. Bin Cuthbert. Ve bir diğeri de Roland. Gilead'lı Roland
Adlar duyuluyordu. Konuşmalar. Sanki birbirine karışmış on bin hikâye anlatılıyordu. Ama hepsinin üzerinde o şahane, gitgide yükselen mırıltı vardı Jake'in kafasını parlak beyaz bir ışıkla doldurmak isteyen bir titreşim Jake onu adeta parça parça edecek sarsıcı bir sevinçle, bunun "Evet,"in sesi olduğunu anladı. "Beyazın sesi. "Her zamanen sesi. Bu büyük bir onaylama korosuydu. Ve boş arsada şark, söylüyordu. Jake için söylüyordu
Sonra çocuk, bodur dulavrat otlarından bir kümenin içinde yatan anahtarı gördü... Onun gerisindeyse gül vardı.

Bacaklan ihanet etmiş gibi Jake dizüstü düştü. Ağladığının hayal meyal farkındaydı hatta belli belirsiz altına biraz işediğinin de. Dizlerinin üzerinde sürünerek, birbirine girmiş dikenlerin arasındaki anahtara doğru uzandı. Sanki onun basit biçimini rüyalarında görmüştü.
'6vV
Jake, uçtaki küçük s biçimi, diye düşündü. İşte sır onda.
Anahtarı alırken, sesler yükselerek ahenkli bir zafer haykırışına dönüştü, Jake'in bağmşı korunun sesinde kaybolurken anahtarırı parmaklarının arasında beyaz bir ışık çıkardığını gördü ve müthiş bir güç kolundan yukan yayıldı, sanki canlı bir yüksek gerilim hattını tutmuştu. Ama canı yanmıyordu.
Anahtarı ÇufÇuf Charlie kitabını açıp içine koydu. Sonra gözlerini güle dikerken 'gerçek' in aslında o anahtar olduğunu anladı. Her şeyin anahtarıydı o. Güle doğru sürünerek ilerledi. Yüzü ışıltılı ve renk renkti. Gözleriyse mavi alevler fışkıran birer kuyuya benziyordu.

Gül, dünyada görülmeyen türde mor otların arasından çıkmıştı. Jake bu yabancı bitki kümesine yaklaşırken gül, gözlerinin önünde açılmaya başladı. Ortaya koyu kırmızı bir fırın çıktı adeta. Yaprak üstüne gizli yaprak, her biri kendi öfkesiyle yanıyordu. Jake bütün yaşamı boyunca böylesine hayat dolu hiçbir şey görmemişti.
Çocuk şimdi kirli elini bu benzersiz şeye doğru uzatırken sesler onun adını tekrarlamaya başladılar... Ve Jake'in kalbinin merkezine doğru öldürücü bir korku yayılmaya başladı. Bu buz kadar soğuk, taş kadar ağırdı.
Bir terslik vardı. Bir kalp gibi atan ahenksizliği seziyordu. Paha biçile-meyecek bir sanat eserinin üzerindeki derin ve çirkin çizik gibi bir şey. Ya da bir hastanın buz gibi alnının altında alev alev yanan öldürücü bir ateş gibi.
Bu bir kurda benziyordu. İçeri dalan bir kurtçuğa. Belki bir siluete. Yolun ilerideki dönemecinin hemen ötesinde bekleyen bir gölgeye.
Sonra gül, Jake'e kalbini açınca etrafa göz kamaştırıcı altın bir ışık yayılmaya başladı. Çocuk huşu içinde bütün düşüncelerini unuttu. Bir an gördüklerinin sadece doğaüstü bir ışık verilmiş çiçek tozlan olduğunu sandı. Bu boş arsada her cismin kalbinde yaşıyordu bu ışık. O zamana dek gülün ortasında çiçek tozu olduğunu duymamıştı ama yine de böyle düşündü. Öne doğru eğilip gitgide büyüyen, iç içe daireler çizen sarı ışığın hiç de polen olmadığını anladı. Bir güneşti bu. Mor otların arasından çıkmış olan bu gülün ortasında yanan dev bir fırın.
Çocuk yeniden korkmaya başladı. Ama bu kez korkusu dehşete dönüşmüştü. Bu doğru, diye düşündü. Burada her şey yolunda ama işler tersine dönebilir. Galiba bozulmaya başladı bile. Bu bozukluğa, dayanabildiğim kadar hissetmeme izin veriliyor. Ama bu nedir? Ve ben ne yapabilirim? Bu tıpkı bir kurtçuğa benziyor.
Jake onun hasta ve kirli bir kalp gibi çarptığını hissediyor, gülün güzelliğiyle savaşıyordu. Jake'i rahatlatıp yücelten koroya karşı sert bir sesle küfrediyordu.
Jake güle daha da sokulduğunda ortada bir değil pek çok güneş olduğunu gördü... Belki de bütün güneşler öfkeli ama yine de narin bir kabuğun içindeydiler.
Ama yanlış bu. Hepsi de tehlikede.
Jake o ışıltılı mikro-dünyanın ölümü demek olacağını biliyor ama yine de kendine engel olamıyordu. Öne doğru uzandı. Hareketinde ne merak, ne de dehşet vardı. Sadece gülü korumak için açıklayamadığı büyük bir istek duyuyordu.
Jake tekrar kendine geldiğinde sadece uzun bir sürenin geçmiş olduğunu ve kafasının çok kötü şekilde zonkladığını kavrayabildi.
Ne oldu? Soyuldum mu?
Döndü ve doğrulup oturdu. Başına tekrar bir sancı saplandı. Elini sol şakağına götürdü. Çektiği zaman parmaklarına yapışkan kanlar bulaşmıştı. Başını eğdi ve otların arasından çıkan tuğlayı gördü. Bunun yuvarlak köşesi fazla kırmızıydı.
Köşesi sivri olsaydı ya komaya girerdim ya da ölürdüm.
Bileğine bakıp saatinin hâlâ kolunda olduğunu görünce şaşırdı. Bu pek de pahalı olmayan bir Seiko'ydu ama bu kentte insan boş bir arsada uyuduğu zaman değerli eşyalannı kaybederdi. Ucuz ya da pahalı olsun, biri saatini memnunlukla alırdı. Anlaşılan Jake'e bu kez şansı yardım etmişti.
Saat dördü çeyrek geçiyordu. Yani öğleden sonraydı. Jake arsada hiç yoktan beş saat ölü gibi yatmıştı. Herhalde babası şimdi polislere onu aratıyordu-. Ama bu da pek önemli sayılmazdı. Jake'e Piper Okulundan bin yıl önce kaçmış gibi geliyordu.
Çocuk arsayla İkinci Caddenin kaldırımının arasındaki tahta perdeye doğru giderken yarı yolda durdu. Peki başına ne gelmişti?
Anılar yavaş yavaş canlanmaya başladı. Tahta perdeyi aşması. Kayarak bileğini burkması. O an eğilip bileğine dokundu ve can acısıyla yüzünü buruşturdu. Evet, bu kadarı gerçekten olmuştu. Sonra? Sihirli bir şey.
Gölgeli, loş bir odada el yordamıyla ilerleyen yaşlı bir adam gibi o şeyi bulmaya çalıştı. Her şey kendi ışığıyla doluydu. Her şey... Hatta boş şeker kâğıtları ve atılmış bira şişeleri bile. Sesler duymuştu. Şarkı söylüyor ve birbirine giren binlerce hikâyeyi anlatıyorlardı.
Jake, "Ve yüzler..." diye mırıldandı. Bu anı endişeyle etrafına bakınmasına neden oldu. Ama hiçbir şey görmedi. Tuğla yığınları sadece tuğla yığınlarıydı. Birbirine girmiş otlar da birbirine girmiş otlardı. Ama yüz yoktu. "... onlar gerçekten buradaydı ve bir hayal değildi." Jake buna inanıyorsa da anının özünü, güzellik ve üstünlüğünü yakalayamıyordu. Oysa ona tüm bunlar gerçek gibi geliyordu. Yalnız bayılmadan önceki bu dakikalarla ilgili anıları, tıpkı yaşamınızın en güzel gününde çekilen fotoğraflara benziyordu. O günün nasıl bir şey olduğunu hatırlardınız. Hemen hemen. Ama fotoğraflar iki boyutlu ve biraz da güçsüz olurlardı.
Jake akşama özgü menekşe rengi gölgelerle dolan boş arsada etrafına bakındı. Ve, seni geri istiyorum, diye düşündü. Tanrım! Seni o halinde geri istiyorum.
Sonra mor otların arasından yükselen gülü gördü. Düştüğü yerin çok yakınındaydı. Jake'in kalbi ağzına kadar geldi sanki. Sendeleyerek güle doğru gitti. Her adımıyla bileğinden vücuduna yayılan sızıya aldırmıyordu. Gülün önünde diz çöktü. Tıpkı mihrabın önünde diz çöken dindar biri gibi. İrileşmiş gözlerle, öne doğru eğildi.
O sadece bir gül. Sonuçta sadece bir gül. Ve otlar da...
Çocuk otların hiç de mor olmadıklannı gördü. Evet, yapraklarının üzerinde mor benekler vardı ama alttaki renk normal bir yeşildi. Jake ileriye doğru baktı ve başka bir ot kümesindeki mavi damlaları gördü. Sağında, büyümeye çalışan bir

dulavrat otunun üzerinde hem kırmızı, hem de sarı lekeler vardı. Hemen gerideyse atılmış boya tenekelerinden oluşan bir yığın yükseliyordu.
Hepsi bu kadar. Sadece boya. Kafan karmakanşık olduğu için bazı şeyleri gördüğünü sandın... Saçmaydı bu.
Jake o sırada ne gördüğünü biliyordu. Şimdi de. "Kamuflaj," diye fısıldadı. "Burada her şey yolundaydı. Her şey. Ve... hâlâ da öyle."
Kafasını toplamaya başlarken buranın düzgün ve ahenkli gücünü tekrar hissetmeye başladı. Koro buradaydı. Ses ahenkli olmakla birlikte çok hafifti ve uzaktan geliyordu. Jake tuğlalar ve sıva parçalanndan oluşan yığına bakıp içinde saklanan belli belirsiz yüzü seçti. Bu alnında yara olan bir kadının yüzüydü. Jake, "Allie?" diye mırıldandı. "Senin adın Allie değil mi?" Cevap veren olmadığı gibi yüz de kayboldu. Çocuk şimdi sadece tuğla ve sıvadan oluşan, çirkin bir yığına bakıyordu.
Tekrar güle döndü. Bu kızgın bir fırının kalbinde yaşayan o koyu kırmızı değildi. Tozlu, lekeli bir pembelikteydi. Çok güzeldi ama kusursuz da sayılmazdı. Bazı yaprakları geriye doğru kıvnlmış hatta kenarlan sararıp kurumuştu. Jake'in çiçekçilerde gördüğü, dikkatle yetiştirilmiş güllerden değildi. Onun yaban gülü olabileceğini düşündü.
"Çok güzelsin," diyerek elini ikinci kez güle dokunmak için uzattı. Rüzgâr yoktu ama gül sallanarak ona doğru eğildi. Jake'in parmak uçları bir an çiçeğe dokundu. Bu pürüzsüz, kadife gibi çiçek insanda hayranlık uyandıracak biçimde canlıydı. Çocuğun etrafında koronun sesi yükseldi sanki. "Sen hasta mısın, gül?"
Tabii Jake bir cevap alamadı. Parmaklarını çiçeğin renkleri uçmuş, pembe yapraklarından çektiği zaman o da sallanarak eski durumuna geldi. Boya damlamış otların arasından o sessiz ve unutulmuş güzelliğiyle yükseliyordu.
Jake kendi kendine, güller yılın bugünlerinde açarlar mı, diye sordu. Yaban gülleri? Peki neden bir yaban gülü bu arsada yetişsin? Bir tane olduğuna göre, neden başkaları yok?
Çocuk ellerinin ve dizlerinin üzerinde bir süre daha öyle durdu. Sonra gerçeği kavradı. Geri kalan akşam saatlerinde (ya da belki de yaşamının geri kalan yıllarında) burada böyle durup güle bakabilir ama onun sinini çözmeye yine de bir adım yaklaşamazdı. Onu bir an yakından görmüştü. Kentin bu unutulmuş, çöp dolu köşesindeki her şeyi gördüğü gibi. Onu maskesini indirmiş, kamuflajı bir tarafa bırakmışken yakalamıştı. Gülü tekrar görmek istiyordu. Ama bu istemekle olacak bir şey değildi. Eve gitme zamanı gelmişti.
Jake, Manhatta Kafa Lokantasından aldığı iki kitabın yakınında, yerde durduğunu fark etti. Kitabı alırken Çuf Çuf Charlie'nin sayfalarının arasından parlak gümüş gibi bir şey kaydı ve cılız otlardan oluşan yığının arasına düştü. Jake bileğini acıtmamaya çalışarak eğildi ve yerdekini aldı. Aynı anda koronun sesi sanki içini çekercesine yükseldi. Sonra hafifledi ve hemen hemen duyulmayan bir mırıltıya dönüştü.
Çocuk, "Demek bu da gerçekti..." diye mırıldandı. Başparmağının etli kısmını anahtarın küt çıkıntılarına ve o ters V biçimi ilkel çentiklerine sürdü. Üçüncü çentiğin ucundaki s biçimi hafif kıvrımlardan kaydırdı. Sonra anahtarı pantolonunun derin sağ ön cebine koydu ve topallayarak tekrar tahta perdeye doğru gitti.
Tahta perdeye vanp tam onu aşacağı sırada aklına korkunç bir şey geldi. Gül! Ya biri buraya gelip onu koparırsa? Çocuk, dehşetle inledi. Döndü ve yaklaşık bir dakika sonra gözleri onu seçebildi. Gül artık komşu bir binanın gölgesinde kalıyordu. Loşlukta, küçücük, pembe bir şekil. Savunmasız, güzel ve yalnız.
Onu bırakamam. Gülü korumam gerekiyor.
Ama Jake'in kafasının içinde bir ses konuşmaya başladı. Bu o acayip, öbür yaşamında Durak yerinde karşılaştığı adamın sesiydi. "Onu hiç kimse koparmayacak. Ya da herhangi bir yabancı, onu kendi bulanık gözleri güzelligin görüntüsüne dayanamadığı için ayaklarının altında ezemeyecek. Tehlike bu değil! Gül kendini böyle şeylere karşı koruyabilir."
Jake müthiş rahatladı.
O hayali sese, "Buraya tekrar gelip ona bakabilir miyim?" diye sordu. "Keyfim yokken? Ya da o sesler kafamda belirip tekrar tartışmaya başladıkları zaman? Buraya gelip ona bakar ve biraz olsun huzura kavuşabilir miyim?"
Ses cevap vermedi. Jake birkaç dakika etrafı dinledikten sonra artık konuşmayacağına karar verdi. Çuf Çuf Charlie'yle bilmece kitabını pantolonunun beline soktu. Pantolonu tozlanmış ve üzerine dikenler yapışmıştı. Tahta perdenin kenarını tutup üzerinden aşarak İkinci Caddenin kaldırımına atladı. Sağlam ayağının üstüne düşmeye dikkat etmişti.
Herkes artık evine gittiği için caddede hem yaya, hem de araç trafiği iyice artmıştı. Oradan geçen birkaç kişi bleyzırı yırtılmış, pantolonuna sokmadığı gömleğinin etekleri tahta perdenin üzerinden atlarken uçuşan kirli çocuğa baktılar. Ama en fazla birkaç kişi. New York'lular tuhaf şeyler yapan insanları görmeye alışıktılar.
Jake bir an kaldırımda durdu. Kendini bir şey kaybetmiş gibi hissediyordu. Ama başka bir şeyin daha farkındaydı. O tartışan sesler hâlâ dönmemişlerdi. Hiç olmazsa bu da bir şeydi.
Tahta perdeye baktı. Sprey boyayla yazılmış uydurma şiir ona doğru sıçradı sanki. Belki de bunun nedeni boyanın gülün renginde olmasıydı.
Jake, "O koskocaman KAPLUMBAĞA'ya bak," diye mırıldandı. "Kabuğunun üzerinde dünyayı taşıyor." Titredi. "Ne biçim bir gün oldu bu! Tanrım!"
Dönüp eve doğru topallaya topallaya yürümeye başladı.
Herhalde kapıcı Jake lobiye girer girmez yukarıya haber vermişti. Çünkü asansörün kapılan beşinci katta açıldığı zaman çocuğun babası orada bekliyordu. Elmer Chambers soluk bir blucin ve boyunu bir yetmiş beşten seksene çıkaran kovboy çizmeleri giymişti. Kısa saçları dimdikti. Jake bildi bileli babası her zaman müthiş bir şok geçirmiş gibi görünürdü. Asansörden iner inmez, Chambers onu kolundan yakaladı.

"Şu haline bak!" Çocuğu tepeden tırnağa kadar süzdü. Onun kirli yüzüne, ellerine, yanağı ve şakağında kuruyan kanlara, tozlu pantolonuna, yırtık bleyzırına ve kravatına acayip bir klips gibi takılmış olan dikene baktı. "Gir içeri! Hangi cehennemdeydin? Annen neredeyse o kahrolasıca aklını kaçıracak?"
Jake'e konuşma fırsatı vermeden onu dairenin kapısından içeri sürükledi. Çocuk, Greta Shaw'un yemek odasıyla mutfağın arasındaki kemerin altında durduğunu gördü. Kadın ona gizli bir merhametle bakıyordu. Sonra 'Beyin' gözü ona ilişmeden ortadan kayboldu.
Jake'in annesi salıncaklı sandalyesinde otururken oğlunu görünce ayağa kalktı. Ama öyle hızla değil. Jake'i bir yandan azarlayıp, bir yandan da öpücük yağmuruna tutmak için holde ileri de atılmadı. Annesi ona doğru gelirken çocuk kadının gözlerine baktı. Ve onun öğleden beri en aşağı üç Valium almış olduğunu anladı. Belki de dört. Hem annesi, hem de babası, kimyasal yoldan daha iyi yaşanılacağına kesinlikle inanıyorlardı.
"Şakağın kanıyor? Neredeydin?" Kadın bu sözleri, Vassar Üniversitesine özgü, kültürlü sesiyle sordu. Bazı heceleri uzatıyordu. Sanki basit bir trafik kazasına uğramış bir ahbabını karşılamaktaydı.
Jake, "Dışarıdaydım," dedi.
Babası onu şiddetle sarstı. Çocuk buna hazır değildi. Sendeledi ve bileğini burktuğu ayağının üzerine bastı. Jake artan müthiş can acısı yüzünden öfkelendi. Aslında babasının geride o çılgın kompozisyonunu bırakarak okuldan kaçtığı için sinirlendiğini sanmıyordu. Elmer oğlunun onun programı aksatma cüretini göstermesine kızmıştı.
Jake yaşamı boyunca bu ana kadar babası hakkında üç şey hissetmişti: hayret, korku ve bir tür karmaşık, zayıf bir sevgi. Şimdi ortaya dördüncü ve beşinci duygular da çıkmıştı. Bunlardan biri öfke, diğeri de tiksintiydi. Bu kötü duygulara garip bir özlem de karışıyordu. İçindeki en etkili şeydi bu. Başka şeylerin arasından bir duman gibi geçiyordu. Jake babasının kızarmış yüzüne karmakarışık saçlarına baktı ve, keşke şimdi o boş arsada olsaydım, diye düşündü. Güle baksaydım ve koroyu dinleseydim... Burası benim yerim değil... Artık değil. Yapmam gereken bir iş var. Onun ne olduğunu bir bilebilseydim... Sonra babasına, "Kolumu bırak," dedi.
"Sen bana ne dedin bakayım?" Babasının mavi gözleri irileşmişti. Bu gece çok kanlıydı gözleri. Jake onun o sihirli tozundan fazlaca aldığını düşündü. Herhalde babasına karşı gelmek için uygun bir an değildi ama yine de ona karşı gelmek niyetinde olduğunu anladı. Bu akşam, sadist bir kedinin dişleri arasındaki bir fare gibi sarsılmak niyetinde değildi. Bu gece olamazdı. Belki asla olmamalıydı. Çocuk birdenbire öfkesinin çoğunun basit bir nedeni olduğunu anladı. Annesiyle babasına olanları anlatamazdı. Hâlâ sürmekte olan olayları. Onlar bütün kapıları kapatmışlardı.
Jake, kendi kendine, ama benim anahtarım var, diyerek pantolonunun kumaşının altından onu yokladı. Sonra o tuhaf şiirin gerisini hatırladı. "Eğer koşup oynamak istiyorsan, Bugün IŞIN'ı izleyip gel!" Çocuk, "Kolumu bırakmam söyledim," dedi. "Bileğim burkuldu ve sen onu daha çok sızlatıyorsun..."
"Bileğinden başka yerleri de sızlatacağım. Eğer..." Jake'in vücuduna ani bir güç yayıldı sanki. Babasının omzunun hemen aşağısında, kolunu kavramış olan elini tuttuğu gibi şiddetle itti. Elmer'in ağzı bir karış açık kalmıştı.
Jake, "Ben senin yanında çalışmıyorum," dedi. "Ben senin oğlunum. Bunu hatırlıyor musun? Unuttuysan, yazı masasının üstünde duran fotoğrafa bir bak."
Babası iki ölçü şaşkınlık ve bir ölçü öfkeyle dudaklarını gererken ustalıkla kron takılmış dişleri ortaya çıktı. "Benimle böyle konuşamazsın, ahbap. Nerede senin saygın?"
"Bilmiyorum. Belki eve gelirken yolda kaybettim."
"Bütün günü izin almadan bir yerlerde geçiliyorsun, sonra da burada durmuş, terbiyesizce, saygısızca..."
Jake'in annesi, "Susun!" diye bağırdı. "İkiniz de susun!" Sisteminde dolaşıp duran sakinleştirici ilaca rağmen neredeyse ağlayacak gibi görünüyordu.
Jake'in babası çocuğun kolunu tekrar tutmak için uzandı ve sonra vazgeçti. Bunun nedeni çocuğun bir dakika önce elini şaşılacak bir güçle itmesi olabilirdi. Ya da Jake'in gözlerindeki ifade. "Nerede olduğunu bilmek istiyorum."
"Söyledim ya dışarıdaydım. Ve bu konuda bütün söyleyeceğim bu kadar."
"Kahretsin! Okul müdürün telefon etti. Fransızca öğretmenin kalkıp buraya kadar geldi. İkisinin de sana soracak beaucoup sorusu var. Benim de öyle. Ve ben cevap vermeni istiyorum."
Jake'in annesi, "Elbisen kirlenmiş," dedi. Sonra da çekine çekine ekledi. "Biri saldırıp paralarını mı çaldı, Johnny? Okuldan kaçtın ve soyuldun mu?"
Elmer Chambers öfkeyle homurdandı. "Tabii ki soyulmadı. Saati kolunda değil mi?"
"Ama şakağında kan var."
"Endişelenme, anne. Sadece başımı vurdum."
"Ama..."
"Ben gidip yatacağım. Çok çok yorgunum. Bu olayı sabah konuşmak isterseniz, tamam. Belki o zaman olaydan bir anlam da çıkarabiliriz. Ama şimdilik söyleyecek hiçbir sözüm yok."
Babası çocuğun peşinden bir adım atarak ona doğru uzandı.
"Yapma, Elmer!" Jake'in annesinin sesi neredeyse bir çığlığa dönüşecekti.
Chambers kadına aldırmadı. Jake'i bleyzırının arkasından yakaladı. "Öyle dönüp gitmek yok..." diye başladı. Çocuk hızla dönerken bleyzır adamın elinden kurtuldu. Gerilmiş olan sağ koltukaltının dikişleri mırıltıyı andıran bir sesle söküldü.
Elmer oğlunun alev alev yanan gözlerini görünce geriledi. Yüzündeki öfkeyi dehşete benzeyen başka bir duygu sildi. Bu bir benzetme değildi. Jake'in gözleri gerçekten alev almış gibi gözüküyordu. Annesi fısıltıya benzer bir şekilde

bağırdı ve elini ağzına kapattı. İki uzun adım atarak sendeleye sendeleye geriledi. Hafif bir gürültüyle salıncaklı sandalyesine çöktü. Jake, "Yakamı... bırak," dedi.
Babası, "Sana ne oldu?" diye sordu. Bu sefer sesi hemen hemen yakınırmış gibiydi. "Kahretsin! Ne oldu sana? Sınavların ilk günü kimseye bir şey söylemeden okuldan kaçıyorsun, sonra tepeden tırnağa kadar pislenmiş bir halde dönüyorsun... Ve çıldırmış gibi davranıyorsun."
Eh, işte babası o sözleri söylemişti. "Çıldırmış gibi davranıyorsun!" Jake üç hafta önce sesler kafasının içinde konuşmaya başladıklarından beri bundan korkmuştu. Ama her şey açığa çıkmıştı artık ve pek de korkmadığını anlıyordu. Belki de bunun nedeni sorunu kendince çözmüş olmasıydı. Evet, ona bir şeyler olmuştu. Hâlâ oluyordu. Ama hayır... Jake çıldırmamıştı. Hiç olmazsa şimdilik.
Çocuk, "Bunu yarın sabah konuşuruz," diye tekrarlayarak yemek odasında ilerledi. Babası bu sefer onu durdurmaya kalkışmadı. Tam hole çıkacağı sırada annesinin endişeli sesini duyarak durakladı. "Johnny... iyi misin?"
Çocuk ona ne cevap verecekti? "Evet mi? Hayır mı?" Yoksa ikisi birden mi? Ama zihnindeki o sesler susmuşlardı. Bu da bir şey sayılırdı. Hatta çok şey sayılırdı.
Jake sonunda, "Daha iyiyim," dedi. Odasına giderek kapıyı kesin bir tavırla kapattı. Kapının kendisiyle yuvarlak dünya arasına girip kesin bir sesle kapanması onu müthiş rahatlattı.

Jake bir süre kapıda durarak etrafı dinledi. Annesinin sesi sadece bir mırıltı gibiydi. Babasınınkiyse biraz daha yüksek. Annesi kan ve doktorla ilgili bir şey söylüyordu.
Babası, "Çocuğun bir şeyi yok," dedi. "Sadece ileri geri konuştu. Ben bu sorunu çözeceğim."
Annesi ondan sakin olmasını istedi.
Babası, "Ben sakinim," dedi.
Annesi de...
Annesi dedi ki, babası dedi ki, dırdır dır vır vır vır. Jake onları hâlâ seviyordu. Hiç olmazsa sevdiğinden emindi. Ama diğer şeyler olmuştu. Ve o yüzden tekrar bir şeyler olması da gerekiyordu.
Neden? Çünkü gülde bir gariplik vardı. Ve çünkü koşup oynamak istiyordu... Ve onun Durak yerinin yukarısındaki kadar mavi olan gözlerini görmeyi arzuluyordu.
Jake bleyzırını çıkarırken ağır ağır yazı masasına gitti. Ceket pek giyilecek halde değildi artık. Bir kolu neredeyse tümüyle sökülmüştü. Astar havası kesilmiş bir yelken gibi sarkıyordu. Çocuk bleyzırı bir iskemlenin arkasına astı ve sonra oturarak kitapları masaya koydu. Son on gündür doğru dürüst uyuyamıyordu. Ama bu gece mışıl mışıl uyuyacağından emindi. Şimdiye kadar kendini hiç böylesine yorgun hissetmemişti. Belki de böylelikle sabah uyandığı zaman ne yapması gerektiğini anlayacaktı.
Kapıya hafifçe vuruldu. Jake dikkatle o tarafa doğru döndü.
"Ben, Bayan Shaw, John. Bir dakika gelebilir miyim?"
Çocuk gülümsedi. Bayan Shaw... tabii o gelmişti! Annesiyle babası onu aracı olarak seçmişlerdi. Belki de 'çevirmen' sözcüğü daha uygundu.
Herhalde annesi, "Sen gidip onunla konuş," demişti. "Johny sana ne derdi olduğunu söyler. Ben onun annesiyim. Bu, durmadan burnu akan, gözleri kanlı adam da babası. Sen sadece hizmetçisin. Belki oğlumuz bize söylemediklerini sana açar. Çünkü, sen onu ikimizden daha fazla görüyordun. Belki onun dilini daha iyi anlarsın."
Jake, Bayan Shaw'un elinde de bir tepsi olmalı, diye düşündü.
Gerçekten de kadın bir tepsi getirmişti. Ona iki sandviç, bir dilim elmalı tatlı ve bir bardak çikolatalı süt koymuştu. Bayan Shaw, Jake'e hafif bir endişeyle bakıyordu. Sanki çocuğun atılıp kendisini ısırmasından korkuyordu. Jake kadının omzunun üzerinden baktı. Ama annesiyle babası görünürlerde yoktu. Aslında onların oturma odasında merakla etrafı dinlediklerinden emindi.
Bayan Shaw, "Yiyecek bir şeyler isteyeceğini düşündüm," dedi.
"Evet. Sağol." Doğrusu Jake açlıktan ölüyordu. Kahvaltıdan sonra hiçbir şey yememişti. Yana çekildi ve hizmetçi içeri girdi. Jake'in önünden geçerken ona yine endişeyle bakmıştı. Sonra da tepsiyi yazı masasına koydu.
ÇufÇuf Charlie'yi alarak, "Ah, şuna bak," dedi. "Küçük bir kızken bende de vardı bu kitaptan. Bugün mü aldın, Johnny?"
"Evet. Annemle babam senden bugün neler karıştırdığımı öğrenmemi mi istediler?"
Kadın başını salladı. Ne rol yapıyor, ne de yalan söylemeye kalkıyordu. Bu da sadece bir işti. Çöp tenekesini dışarı çıkarmak gibi bir şey. Bayan Shaw'un yüzünde, "İstersen bana söyleyebilirsin, Johnny," dermiş gibi bir ifade belirdi. "Ya da dilini tutabilirsin. Seni severim, Johnny ama aslında bu benim için önemli değil. Ben sadece burada çalışıyorum. Ve eve gitme zamanım da çoktan geçti."
Jake kadının suratındaki ifade yüzünden alınmadı. Tersine bu çocuğu daha da sakinleştirdi. Bayan Shaw da tam bir dost sayılmayacak kadar tanıdıktı... Ama Jake onun kendisine okuldaki arkadaşlarından biraz daha yakın olduğunu düşünüyordu. Şimdi de yine annesiyle babasından daha yakındı ona. Bayan Shaw hiç olmazsa dürüsttü. Üçkâğıda kalkışmıyor, ayın sonunda hesabı açıklıyordu. Ve sandviç yaparken ekmeklerin kabuğunu her zaman çıkarıyordu.
Jake bir sandviç alıp koca bir lokma kopardı. Salam ve peynir. En sevdiği şeylerdi bunlar. Bu da yine Bayan Shaw'un lehinde bir noktaydı. Jake'in sevdiği şeylerin hepsini biliyordu. Annesi hâlâ onun haşlanmış mısırdan hoşlandığını ve Brüksel lahanasından da nefret ettiğini sanıyordu.

Jake, "Lütfen onlara iyi olduğumu söyle," dedi. "Babama da ona terbiyesizce davrandığım için üzüldüğümü anlat." Aslında üzüldüğü yoktu. Ama babasının bütün istediği ondan özür dilenmesiydi. Bayan Shaw bunu ona aktarır aktarmaz Elmer Chambers rahatlayacak ve kendi kendine o eski yalanı tekrarlayacaktı. Babalık görevini yerine getirmişti ve her şey yolundaydı. Her şey yolundaydı. Her şey iyiydi.
Jake lokmasını çiğneyerek konuşmasını sürdürdü. "Sınavlar için çok fazla çalıştım. Galiba bu sabah bunun acısı çıktı. Sanki dondum. Okuldan çıkıp gitmezsem boğulacağımı sandım." Alnındaki kurumuş kana dokundu. "Buna gelince... Lütfen anneme bunun hiç önemli olmadığını söyle. Kimse bana saldırıp paramı çalmadı. Budalaca bir kazaydı sadece. Hamalın biri elarabasını iterken ben ona çarptım. Bu çizik hiç önemli değil. Öyle çift gördüğüm filan da yok. Hatta artık başım bile ağamıyor."
Bayan Shaw başını salladı. "Neler olduğunu anlıyorum. Öyle önemli bir okul, dersler. Biraz sarsıldın. Bunda utanılacak bir şey yok, Johnny. Ama şu son birkaç hafta hiç kendinde değildin."
"Artık düzeleceğim sanırım. Belki size İngilizce Kompozisyonu düzeltmem gerekecek ama..."
"Ah!" Bayan Shaw'un suratında hayret dolu bir ifade belirdi. "Az kalsın unutuyordum! Fransızca öğretmenin senin için bir şey bıraktı. Hemen getireyim."
Hizmetçi odadan çıktı. Jake gerçekten iyi bir adam olan Bay Bissette'i fazla üzmemiş olduğunu umuyordu. Ama öğretmenin kalkıp gelmesinden adamın üzülmüş olduğu anlaşılıyordu. Jake, Piper Okulu öğretmenlerinin böyle bir şeyi pek sık yapmadıklarını düşündü. Bay Bissette ona ne bırakmıştı acaba? Herhalde okulun pedagogu Bay Hotchkiss'le konuşması için bir çağrı. Sabah olsa bu düşünce çocuğu korkuturdu. Ama bu gece değil.
Bu gece sanki önemli olan sadece güldü.
Jake ikinci sandviçi atıştırmaya başladı. Bayan Shaw kapıyı açık bıraktığı için onun anne ve babasıyla konuştuğunu duyuyordu. İkisi de daha sakinleşmiş gibiydiler. Jake sütünü içti. Sonra da içinde elma tatlısı bulunan tabağı kaparcasına aldı. Bayan Shaw birkaç dakika sonra döndüğünde elinde o tanıdık mavi dosya vardı.
Jake o zaman korkularından tamamiyle kurtulmamış olduğunu anladı. Tabii artık herkes durumu şimdiye kadar öğrenmişti. Hem öğretmenler, hem de öğrenciler. Bu konuda bir şey yapılamayacak kadar geçti şimdi. Ancak bu Jake'in hepsinin de kaçırmış olduğunu bilmelerinden hoşlandığı anlamına gelmiyordu. Onların kendisinden söz ettiklerinden de.
Dosyanın önüne ataşla küçük bir zarf iliştirilmişti. Jake zarfı aldı. Açarken başını kaldırarak Bayan Shaw'a baktı. "Bizimkiler şimdi ne alemdeler?" diye sordu.
Kadın hafifçe gülerek, "Baban sana Sınav Ateşine yakalanmış olduğunu ona neden söylemediğini sormamı istedi. Çocukken o da bir iki kere aynı illete tutulmuş." dedi.
Bu sözler Jake'in ilgisini çekti. Babası, "Biliyor musun, ben çocukken..." diye başlayan sözler söylemez, anılarını anlatmazdı... Jake babasını Kötü Bir Sınav Ateşine yakalanmış bir çocuk olarak hayal etmeye çalıştı ama pek başaramadı. Ancak gözlerinin önünde kavgacı, kötü bir cücenin hayali belirdi. Piper tişörtlü, elde yapılmış kovboy çizmeleri giymiş bir cüce. Saçları alnından dimdik yükseliyordu. Not, Bay Bissette'dendi.

"Sevgili John,
Bonnie Avery bana okuldan erken ayrıldığını söyledi. Senin için çok çok endişeleniyor. Ben de öyle. Oysa ikimiz de daha önce böyle şeyler gördük. Özellikle Sınav Haftası sırasında. Yarın ilk iş gelip beni gör, olur mu? Karşılaştığın sorunlar çözümlenebilir. Sınavlar yüzünden kendini baskı altında hissediyorsan bu ertelenebilir. Böyle şeylerin her zaman olduğunu tekrarlamak istiyorum. Bizi asıl ilgilendiren senin sağlığın. İstersen beni bu akşam da arayabilirsin. Telefonum 555-7661. Gece yarısına kadar yatmayacağım.
Hepimizin seni çok sevdiğini ve senin tarafından olduğumuzu unutma.
A votre sante. Len Bissette."

Jake'in içinden ağlamak geliyordu. Endişe açıklanmıştı. Bu da harika bir şeydi. Ama başka şeyler de vardı notta. Açıklanmayan şeyler. Onlar daha da harikaydı. Dostluk, ilgi, (ne kadar yanlış olursa olsun) anlama ve teselli etme çabası.
Bay Bissette mektubun altına küçük bir ok işareti yapmıştı. Jake kâğıdı çevirdi. Orada bir iki satır vardı:
"Aklıma gelmişken. Bonnie Avery bunu sana yollamamı istedi, seni kutlarım."
Kutlamak mı? Kahretsin! Bu ne anlama geliyordu.
Dosyayı açtı. Jake'in Son Kompozisyonunun birinci sayfasına ataşla bir kâğıt iliştirilmişti. Bunun yukarısında, "Bonita Avery'nin Masasından" yazılıydı. Jake kadının dolmakalemle, sivri sivri harflerle yazdıklarını gitgide artan bir şaşkınlıkla okudu.
"John,
Leonard herhalde hepimizin duyduğu endişeyi açıklayacak. O bu konuda çok başarılıdır. Onun için izin verirsen ben senin Son Kompozisyonunun üzerinde duracağım. Boş olduğum saatte onu okuyup değerlendirdim. Bu insanı sersemletecek kadar orijinal bir şey. Şu son birkaç yıldır okuduğum öğrenci yazılarının hepsinden çok üstün. 'Ve bu gerçek...' cümlesini azar azar arttırarak tekrar tekrar kullanman harika. Tabii bu tür tekrarlamalar aslında sadece bir oyundur. Ancak kompozisyonun gerçek değeri onun sembolik niteliğinde. Bu önce başsayfadaki tren ve kapı resimleriyle ifade ediliyor. Sonra kompozisyonda olağanüstü bir biçimde sürdürülüyor. Ve bu 'Kara Kule'nin resmiyle

mantıklı sonuca erişiyor. Bunun sıradan hırsların sadece sahte değil, aynı zamanda tehlikeli olduklarını açıklamak için yaptığını anlıyorum.
Tabii bütün sembolizmi anladığımı iddia edemem. (Örneğin 'Gölgelerin Hanımı', 'Silahşor.') Ancak senin, kendinin, 'Mahkûm,' eğitim sisteminin de 'Konuşan İblis' olduğu çok belli. 'Roland' ve 'Silahşor' aynı otorite figürleri olabilirler mi? Baban örneğin. Bu olasılık beni öylesine etkiledi ki, dosyanı açıp babanın adına baktım ve isminin 'Elmer' olduğunu gördüm. Ama göbek adının R. harfiyle başladığını da fark ettim.
Bunu son derecede çekici buluyorum. Yoksa bu da bir çifte sembol mü? Kaynağı hem baban, hem de Robert Browning'in Childe Roland to the Dark Tower Came eseri mi? Öğrencilerin çoğuna böyle bir soru sormam. Ama tabii senin ne çok kitap okuduğunu biliyorum.
Her neyse. Kompozisyonundan çok etkilendim. Çoğu zaman daha genç öğrencileri şu 'bilinç-akımı' diye tanımlanan yazı tarzı çeker ancak bu türü ender olarak kavrayıp sindirebilirler. Sen bu tarzla sembolik dili birbirine büyük bir başarıyla karıştırmışsın. Aferin!
Kendini toplar toplamaz bana uğra. Seninle bu yazının gelecek yılki öğrenci edebiyat dergisinin birinci sayısında basılması olasılığını konuşmak istiyorum.
B. Avery."
"Not: Belki bugün beklenmeyecek kadar zengin olan Son Kompozisyonunu anlayamayacağımdan birdenbire kuşkulandığın için okuldan ayrıldın. O şüphelerini giderebildiğimi umarım."

Jake kâğıdı ataştan çıkardı. Ve o zaman çocuğun insanı sersemletecek kadar orijinal ve çok sembolik Son Kompozisyonunun ön sayfası ortaya çıktı. Bayan Avery ödevlere numara vermek için kullandığı kırmızı kalemle oraya "Aç" yazmış ve etrafına da bir daire çizmişti. Daha altta da üç sözcük vardı. "HARİKA BİR YAZI!!!
Jake gülmeye başladı.
Bütün gün, bu uzun, korkutucu, akıl karıştıran, heyecanlandıran, dehşete düşüren, esrarlı gün, hıçkırığa benzeyen, gürültülü kahkahalarla özetlendi. Çocuk iskemlesine yığılıp, başını arkaya atarak ellerini karnına bastırmıştı. Gözyaşları yüzünden akıyordu. Jake sesi kısılıncaya kadar güldü. Zaman zaman susar gibi oluyor, sonra gözü Bayan Avery'nin iyi niyetli eleştirisindeki bir cümleye takılıyordu. O zaman tekrar katıla katıla gülmeye başlıyordu. Babasının kapıya gelerek, şaşkınlık ve kuşkuyla kendisine baktığını, sonra da başını sallayarak tekrar uzaklaştığını fark bile etmedi.
Çocuk sonunda Bayan Shaw'un hâlâ karyolasının kenarında oturduğunun farkına vardı. Ona dostça bir tarafsızlık ve hafif bir merakla bakıyordu. Jake konuşmaya çalıştı ama daha başlayamadan kahkahaları yine etrafta çınladı.
Durmalıyım, diye düşündü. Susmalıyım yoksa bu beni öldürecek. Hastalanıp felç olabilir ya da kalp krizi geçirebilirim. Sonra kendi kendine acaba Ms. Avery, Çuu-çuu, çuuu çuw'dan ne anlam çıkardı, diye sordu. Ve tekrar deli gibi gülmeye başladı.
Sonunda kahkahalar yerini kıkır kıkır gülmelere bırakmaya başladı. Çocuk koluyla gözlerinden akan yaşları silerek, "Çok üzgünüm Bayan Shaw," dedi. "Sadece... şey... Son Kompozisyonuma öğretmen 'Aç' vermiş. Bu çok çok., sembolik... ve... olağanüstü..." Ama cümlesini tamamlayamadı. Tekrar kahkahalar atmaya başlayınca iki büklüm olup elleriyle zonklayan kafasını tuttu.
Bayan Shaw gülümseyerek ayağa kalktı. "Bu çok güzel, Johnny. Her şeyin böyle güzel sona ermesine seviniyorum. Annenle babanın da sevineceklerinden eminim. Artık çok geç kaldım. Kapıcıdan bana bir taksi çağırmasını isteyeceğim. İyi geceler, güzel uykular."
Jake kendine zorla hakim oldu. "İyi geceler, Bayan Shaw."
Ama kadın gider gitmez tekrar gülmeye başladı.
Ondan sonraki yarım saat içinde annesiyle babası Jake'in odasına sırayla ayrı ayn geldiler. İkisi de gerçekten sakinleşmişlerdi. Jake'in Son Kompozisyonundan Aç almış olması onlan daha da sakinleştirmiş gibiydi. Jake, Fransızca kitabını masasına açmış oturuyordu. Ama aslında kitaba pek bakmamıştı ve bakmaya da niyeti yoktu. Sadece onların gitmesini bekliyordu. Ondan sonra o gün aldığı iki kitabı inceleyecekti. Ona gerçek Son Sınavlar ufkun hemen ötesinde bekliyorlarmış gibi geliyordu. Ve bu sınavları geçmeyi çok istiyordu.
Jake'in babası onu çeyrek geçe başını kapıdan uzattı. Yani annesinin ne söylediği pek anlaşılmayan konuşmasından yirmi dakika sonra Elmer Chambers'ın bir elinde bir sigara, diğerinde de İskoç viskisi dolu bir bardak vardı. Sadece daha sakin değil, neredeyse sarhoştu da. Jake hemen babasının annesinin Valium'una da el atıp atmadığını düşündü.
"İyi misin, çocuk?"
"Evet." Jake yine kendini her zaman kontrol altında tutan o ufak tefek, üstü başı tertemiz çocuktu. Babasına diktiği gözleri alev alev yanmıyordu artık. Donuktu.
"Daha önce olanlar için üzüldüğümü söylemek istedim." Babası öyle fazla özür dileyen biri değildi. O yüzden şimdi bunu beceriksizce yaparken Jake ona biraz acıdı. "Önemli değil."
"Zor bir gün." Elmer içki bardağıyla işaret etti. "Neden olanları unutmuyoruz?" Sanki bu müthiş mantıklı fikir aklına yeni gelmiş gibi konuşmuştu.
"Ben unuttum zaten."
"İyi." Babası rahatlamış gibiydi. "Artık uyuma zamanın geldi, değil mi? Yarın, bazı şeyleri açıklaman ve sınavlara girmen gerekiyor."

Jake, "Sanırım," dedi. "Annem iyi mi?"
"Çok iyi. Çok iyi. Ben çalışma odasına gidiyorum. Bu gece dosyalarla uğraşmam gerekiyor."
"Baba?"
Elmer dikkatle dönüp Jake'e baktı. "Senin göbek adın nedir?"
Elmer Chambers'ın yüzündeki ifade çocuğun Son Kompozisyonundan aldığı nota baktığını ama Ms. Avery'nin eleştirisini okuma zahmetine girmediğini açıkladı. "Benim göbek adım yok. Bu sadece bir başharf. Harry S. Truroan gibi. Sadece benimki R. Bu nereden aklına geldi?"
Jake, "Sadece merak ettim," dedi.
Babası odadan çıkıncaya kadar kendini tutmayı başardı... Ama kapı kapanır kapanmaz karyolasına koştu. İkinci bir kahkaha krizi başlamıştı. Bu çılgınca gülüşünün duyulmaması için yüzünü yastığına gömdü.
Jake arada sırada gırtlağından hafif bir kahkaha yükseliyorsa da artık gülme krizinin geçtiğine karar verdi. Çocuk babasının sigaraları, İskoç viskisi, kâğıtları ve beyaz toz dolu küçük şişesiyle çalışma odasına kilitlendiğine emin olduktan sonra tekrar yazı masasına gitti. Oradaki lambayı yakarak Çuf Çuf Charlie' yi açtı. Telif haklarının yazılı olduğu sayfaya bir göz attı. Kitap ilk 1942'de basılmıştı. Çocuğun elindekiyse dördüncü baskıydı. Kitabın sonuna baktı ama romanın yazan Beryl Evans konusunda hiçbir bilgi bulamadı.
Tekrar başa dönerek, buharlı lokomotifin sürücü bölümünde gülümseyerek oturan sarı saçlı adamın resmine baktı. Onun gururlu gülümsemesini de inceledikten sonra okumaya başladı.
Bob Brooks, Orta-Dünya Demiryolu Şirketinin, St. Louis'le Topeka arasında işleyen treninde makinist olarak çalışıyordu. Orta-Demiryolu Şirketinde çalışan gelmiş geçmiş makinistlerin en iyisiydi Bob. Charlie de trenlerin en iyisi!
Charlie bir 402 Big Boy Buharlı Lokomotifti. Ve Makinist Bob da sürücü yerinde oturarak düdük çalmasına izin verilen tek insan. Herkes Charlie'nin "VOOOO-OOO" diye öten düdüğünü tanırdı. Düdüğün dümdüz uzanan Kansas kırlarında yankılandığını duydukları zaman da, "İşte Charlie'yle Makinist Bob gidiyor," diyorlardı. "St. Louis'le Topeka arasındaki en hızlı takım."
Kız ve erkek çocuklar Charlie'yle Makinist Bob'un geçişini seyretmek için bahçelerine fırlıyorlardı. Makinist Bob o zaman gülümsüyor ve el sallıyordu. Çocuklar da gülümseyip, el sallayarak karşılık veriyorlardı.
Makinist Bob'un kendinden başka kimsenin bilmediği bir sırrı vardı. Aslında Çuf Çuf Charlie canlıydı. Gerçekten canlıydı. Bir gün Topeka'dan St. Louis'e giderlerken Makinist Bob birinin, alçak ve sert bir sesle, şarkı söylediğini duydu.
Sert sert, "Sürücü yerinde benden başka kim var?" dedi.
Jake, "Sen bir psikiyatriste gitmelisin, Makinist Bob," diye mırıldanarak sayfayı çevirdi. Burada bir resim vardı. Bob, Çuf Çuf'un otomatik fırınının altına bakmak için eğilmişti. Jake, Bob, kaçak yolcular olup olmadığına bakarken, diye düşündü. Treni kim sürüyor? İneklere (ve tabii kız ve erkek çocuklara) kim çarpmamaya çalışıyor? Beryl Evans'ın trenler konusunda fazla bilgisi olmadığı anlaşılıyordu.
Hafif, sert bir ses, "Endişelenme," dedi. "Sadece ben varım."
Makinist Bob, " 'Ben'de kimmiş?" diye sordu. En gür, en kaba sesiyle konuşmuştu. Çünkü hâlâ birinin kendisine bir oyun oynadığını sanıyordu.
O hafif, sert ses, "Charlie," dedi.
Makinist Bob alayla güldü. "Hah hah hay! Trenler konuşamaz! Belki fazla bilgili sayılmam ama bunu biliyorum! Sen Charlie'ysen o zaman düdüğünü de kendin çalabilirsin sanırım!"
O hafif, sert ses, "Tabii," dedi. Sonra düdüğün o yüksek sesi duyuldu ve bu Missouri ovalarında yankılandı.
Makinist Bob, "Tanrım!" diye bağırdı. "Bu gerçekten sensin!"
Çuf Çuf Charlie, "Sana söyledim," dedi.
Makinist Bob sordu. "Neden canlı olduğunu daha önce anlayamadım? Niçin benimle daha önce konuşmadın?"
Charlie o zaman o hafif ve sert sesiyle Makinist Bob'a şu şarkıyı söyledi:
"Bana gülünç sorular sorma Ben gülünç oyunlar oynamam. Ben basit bir çuf-çuf trenim Ve her zaman öyle kalacağım.

Ben sadece mavi gökyüzünün altında
Hızla gitmeyi
Öleceğim güne kadar
Mutlu bir Çuf-Çuf tren olmayı istiyorum.

Makinist Bob, "Yolculuk yaparken benimle biraz daha konuşur musun?" dedi. "Bu hoşuma giderdi."
Charlie, "Tabii konuşurum," diye cevap verdi. "Seni seviyorum, Makinist Bob."
VOOO-OOO! Charlie şimdiye kadar hiç böylesi yüksek sesle ve ustalıkla ötmemişti. Düdüğü duyan herkes bakmak için evlerinden çıktı.
Bu son sahneyi canlandıran resim kapaktakinin aynıydı. Daha önceki sayfalarda lokomotif oldukça sıradan resimlenmişti. (Kaba saba resimlerdi bunlar. Jake'e ana okulundayken çok sevdiği Mike Mulligan ve Buharlı Ekskavatörü kitabını hatırlatıyordu.) İlk resimlerde lokomotif neşeli görünüyordu. 1940'larda kitabın okuması için

hazırlandığı çocukların onu ilginç bulduklan kesindi. Aslında sonuçta bir makineydi o. Ancak son resimde lokomotifin insani özellikleri vardı. Jake, Charlie'nin gülümsemesine ve hikâyenin fazla şirinliğine rağmen buz gibi oldu.
O tebessüme güvenemiyordu.
Çocuk, Son Kompozisyonuna dönerek satırları gözleriyle araştırdı. "Blaine'in tehlikeli olduğundan eminim," diye okudu. "Ve bu da gerçek."
Dosyayı kapayarak parmaklarını birkaç dakika düşünceli düşünceli kapağına vurdu. Sonra tekrar ÇufÇuf Charlie'ye döndü.
Makinist Bob'la Charlie pek çok mutlu gün geçirip pek çok konudan söz ettiler. Makinist Bob yalnız yaşıyordu. Karısı uzun yıllar önce New York'ta öleli beri edindiği ilk gerçek dost Charlie'ydi.
Sonra günün birinde Charlie'yle Makinist Bob, St. Louis'deki lokomotiflerin durduğu yuvarlak binaya döndüklerinde onun bölmesini yeni bir dizelin kapmış olduğunu gördüler. Ne de harika bir dizel lokomotifti bu! 5.000 beygir gücündeydi! Paslanmaz çelik bağlama uçları! New York Eyaletinde Utica'da-Ici Utica Motor Fabrikasından çekme motorlar! Ve tepede, jeneratörün arkasında parlak sarı üç radyatör soğutma vantilatörü.
Makinist Bob endişeli bir sesle, "Ne oluyor?" diye sordu. Ama Charlie en hafif ve en sert sesiyle şarkısını söyledi.
"Bana gülünç sorular sorma Ben gülünç oyunlar oynamam. Ben basit bir çuf-çuf trenim Ve her zaman öyle kalacağım.
Ben sadece mavi gökyüzünün altında
Hızla gitmeyi
Öleceğim güne kadar
Mutlu bir çuf-çuf tren olmayı istiyorum."
Lokomotif deposunun Müdürü Bay Bridggs onların yanına geldi.
Makinist Bob, "Bu güzel bir dizel lokomotif," dedi. "Ama onu Charlie'nin yerinden çıkarmanız gerekecek, Bay Briggs. Charlie'nin hemen bugün, öğleden sonra yağlanması gerekiyor."
Bay Briggs üzüntüyle, "Charlie'nin artık yağlanmaya hiç ihtiyacı olmayacak, Makinist Bob," diye açıkladı. "Bu onun yerine geçecek. Bu yepyeni Burlington Zephyr dizel lokomotifi. Bir.zamanlar Charlie dünyanın en iyi lokomotifiydi. Ama artık eskidi. Kazanı da sızıyor. Korkarım Charlie'nin emekliye ayrılma zamanı geldi."
"Saçma!" Makinist Bob'un tepesi fena halde atmıştı. "Charlie hâlâ canlı ve güçlü! Orta-Dünya Demiryolu Şirketinin merkezine telgraf çekeceğim! Ben, kendim Başkan Bay Raymond Martin'e bir telgraf yollayacağım! Onu tanıyorum. Çünkü bir keresinde bana iyi Hizmet Ödülü vermişti. Törenden sonra da Charlie'yle ben küçük kızını gezdirmiştik. Çocuğun düdük kolunu çekmesine izin vermiştim, Charlie de onun için en yüksek sesiyle ötmüştü."
Bay Briggs, "Çok üzgünüm, Bob," dedi. "Ama yeni dizel lokomotifi Bay Martin kendisi ısmarladı."
Bu doğruydu. Ve böylece ÇufÇuf Charlie Orta-Dünyanın St. Louis'deki tren manevra yerinin en uzaktaki kösesinde, bir yan hatta geçirildi. Artık orada otların arasında paslanacaktı. Şimdi St. Louis Topeka hattında Burlington Zephyr'in "HONKK HONKKK"u duyuluyordu. Charlie düdüğünü çalmıyordu artık. Makinist Bob'un bir zamanlar gururla oturduğu yere bir fare ailesi yuva yaptı. Bir kırlangıç ailesi de bacasına. Charlie çok üzgün ve yalnızdı. Çelik rayları, parlak mavi gökleri ve geniş, açıklık yerleri özlüyordu. Bazen, gece geç vakit bütün bunları düşünüyor ve gözlerinden kara, yağlı yaşlar akıyordu. Bu onun o canım Stratham farlarının paslanmasına neden olmaktaydı. Ama Charlie buna aldırmıyordu. Çünkü artık Stratham farları eskimişti ve etraf her zaman karanlıktı.
Orta-Dünya Demiryolu Şirketinin Başkanı Bay Martin, bir mektup yazarak Makinist Bob'a yeni Burlington Zephyr'in sürücü yerine geçmesini önerdi. Bay Martin, "O çok güzel bir lokomotif, Makinist Bob," dedi. "Çok canlı ve güçlü. Bence onu sürecek tek makinist sen olmalısın! Orta-Dünya için çalışan makinistlerin içinde en iyisi sensin. Ve kızım Susannah, Charlie'nin düdüğünü çalmasına izin verdiğini hiçbir zaman unutmadı."
Ancak Makinist Bob, Charlie'yi süremeyeceğine göre makinistlik günlerinin sona ermiş sayılacağını söyledi. "Öyle mükemmel yeni bir dizel lokomotiften anlamam," dedi. "O da beni anlayamaz."
Ona, St. Louis manevra yerindeki lokomotifleri temizleme görevini verdiler. Ve Makinist Bob, Silici Bob'a dönüştü. Bazen o yeni güzel dizelleri süren diğer makinistler onunla alay ediyorlardı. "Şu ihtiyar budalaya bakın," diyorlardı. "Her şeyin geliştiğini anlayamıyor."
Bazen, Makinist Bob gece geç saatte tren manevra yerinin en uzak köşesine gidiyordu. Çuf Çuf Charlie orada, artık evi halini alan ıssız yerde, paslanmış rayların üzerinde duruyordu. Tekerleklerine otlar dolanmış, farları karanlık ve paslıydı. Makinist Bob her zaman Charlie'yle konuşuyor ama Charlie ona gitgide daha az cevap veriyordu. Pek çok gece hiç konuşmuyordu.
Bir gece Makinist Bob'un aklına çok korkunç bir şey geldi. "Charlie, sen ölüyor musun?" diye sordu. Charlie en hafif ve sert sesiyle cevap verdi. "Bana gülünç sorular sorma Ben gülünç oyunlar oynamam. Ben basit bir çuf-çuf trenim Ve her zaman öyle kalacağım.
Ben sadece mavi gökyüzünün altında
Hızla gitmeyi
Öleceğim güne kadar
Mutlu bir çuf-çuf tren olmayı istiyorum."
Jake bu pek ani sayılmayacak olayla ilgili resme uzun bir süre baktı. Belki resim kaba saba çizilmişti ama yine de insana üç mendil ıslattıracak gibiydi. Charlie yaşlı, ezilmiş, unutulmuş birine benziyordu. Makinist Bob'sa bir dostunu kaybetmiş gibi görünüyordu... Hikâyeye göre öyle de olmuştu. Jake bu noktasında bütün Amerika'da çocukların hüngür

hüngür ağladıklarını hayal edebiliyordu. Çocuklar için yazılmış bu tür pek çok hikâye olduğunu düşündü. Bütün duygularınızın üzerine asit püskürten masallar. Ormana atılan Hansel ve Gretel, Bambi'nin bir avcı tarafından vurulan annesi, Yaşlı Sarının ölmesi. Küçük çocukları yaralamak kolaydı. Onları ağlatmak. Bir de işin garibi bu özellik pek çok hikayecinin sadist yanlarının uyanmasına neden oluyordu... Anlaşılan aralarında Beryl Evans da vardı.
Ancak çocuk, Charlie'nin St. Louis'deki Orta-Dünya tren manevra yerinin dibindeki yaban otları bürümüş çorak topraklara sürülmesine üzülmemiş olduğunu fark etti. Tersine. Jake, iyi, diye düşündü. Onun asıl yeri orası, çünkü Charlie tehlikeli. Bırakın orada çürüsün. Gözlerindeki yaşlara da inanmayın. Timsahların da ağladığını söylerler.
Çocuk hikâyenin geri kalan kısmını hızla okudu. Tabii mutlulukla sona eriyordu. Ama herhalde çocuklar mutlu sonu unuttuktan çok çok sonra bile "en manevra yerinin dibindeki o çaresizce anı hatırlamışlardı.
Orta-Dünya Demiryolu Şirketinin Başkanı Bay Martin çalışmaları kontrol için St. Louis'e geliyordu. Burlington Zephyr'le Topeka'ya gidecekti. Kızı orada ilk piyano konserini veriyordu. Hem de o gün öğleden sonra. Ama Zephyr hareket etmiyordu. Dizel yakıtına su karışmıştı galiba.
(Jake, dizel yakıtına suyu sen mi kattın, Makinist Bob, diye düşündü. Bu işin senin başının altından çıktığından eminim. Seni sinsi köpek!)
Diğer trenlerse servisteydiler. Şimdi ne yapacaklardı?
Biri Bay Martin'in kolunu çekiştirdi. Silici Bob'du bu. Ama şimdi o lokomotifleri temizleyen birine hiç mi hiç benzemiyordu. Yağ lekeli tulumunu çıkarmış, yerine bir temizini giymişti. Başında kumaştan eski makinist kasketi vardı.
"Charlie, şurada," dedi. "Şu yan yolda. O sizi Topeka'ya götürür, Bay Martin. Kızınızın resitaline zamanında yetiştirir sizi."
Bay Briggs burun kıvırdı. "O eski buharlı lokomotif mi? Güneş batarken Charlie hâlâ Topeka'dan yetmiş beş kilometre uzakta olur."
Makinist Bob ısrar etti. "Charlie bu işi başarır. Çekecek vagonlar olmadığı için kolaylıkla başaracağını biliyorum! Anlayacağınız boş zamanlarımda onun makinesini ve kazanını temizliyordum."
Bay Martin, "Eh," dedi. "Bir deneyelim bakalım. Susannah'nın ilk konserini kaçırırsam çok üzülürüm."
Charlie gitmeye hazırdı. Makinist Bob kömür vagonunu taze kömürle doldurmuştu. Fırın öyle kızmıştı ki, yanları kıpkırmızı kesilmişti. Makinist Bob, Bay Martin'in sürücü yerine çıkmasına yardım etti. Sonra da yıllardan beri ilk kez Charlie'yi geri geri o paslı, unutulmuş yan yoldan ana hatta çıkardı. Ardından hızı artırırken kolu çekti. Ve Charlie'nin o eski, kahramanca sesi duyuldu. "VOOO-VOOO."
Charlie'nin tekerlekleri "tıkır da tıkır" derken bacasından dumanlar çuf-çufdiye yükseliyorlardı.
Fırına kömür veren taşıyıcı kayış "Buuump-buump," diye bir ses çıkartıyordu.
Canlılık? Güç? Vay vay vay vay! Aman aman aman aman! Charlie o zamana kadar hiç bu kadar hızlı gitmemişti! Kırlar yanlardan kayan lekeler gibiydi. 41 numaralı karayolundaki araçların yanından sanki onlar hiç kımıldamıyorlarmış gibi geçtiler.
Bay Martin şapkasını havada sallayarak, "Yaşasın!" diye bağırdı. "Bu harika bir lokomotif, Bob! Bilmem neden onu emekliye ayırdık? Kömür taşıma kayışına böyle müthiş bir hızla nasıl dolduruyorsun?"
Makinist Bob sadece gülümsedi. Çünkü Charlie'nin kendi kendini beslediğini biliyordu. "Fıkır da tıkır,", "Çuf-çuf ve "Buump-buump" sesleri arasında Charlie'nin o alçak ve sert sesiyle eski şarkısını söylediğini duyuyordu.
"Bana gülünç sorular sorma
Ben gülünç oyunlar oynamam.
Ben basit bir çuf-çuf trenim
Ve her zaman öyle kalacağım.
Ben sadece mavi gökyüzünün altında
Hızla gitmeyi
Öleceğim güne kadar
Mutlu bir çuf-çuf tren olmayı istiyorum."
Charlie, Bay Martin'i tam zamanında kızının konserine yetiştiriyordu. (Tabii.) Ve Susannah eski dostu Charlie'yi gördüğüne çok seviniyordu. (Tabii.) Sonra hep birlikte St. Louis'e dönüyorlardı. Susannah yol boyunca düdük çalıyordu. Bay Martin, Charlie'yle Makinist Bob'a yeni bir iş de bulmuştu. California'daki o yepyeni Orta-Dünya Luna Parkında çocukları gezdireceklerdi.
"... onları bugün de orada bulabilirsiniz. O ışıklar, müzik, güzel ve uysun eğlencelerden oluşan dünyada gülen çocukları oraya buraya götürüyorlar. Makinist Bob'un saçları artık bembeyaz. Charlie de eskisi kadar fazla konuşmuyor. Ama ikisi de hâlâ canlı ve güçlüler. Çocuklar arada sırada Charlie'nin o hafif ve sert sesiyle eski şarkısını söylediğini de duyuyorlar.
SON

Jake, "Bana gülünç sorular sorma," diye homurdandı. "Ben gülünç oyunlar oynamam." Son resme bakıyordu. Bunda, Çuf Çuf Charlie, bayraklarla süslenmiş neşeli çocuklarla dolu, iki yolcu vagonunu Ölüm Treninden Dönmedolaba doğru götürüyordu. Makinist Bob yerinde oturmaktaydı. Düdüğü çalmak için kolu çekiyor, oldukça mutluymuş gibi görünüyordu. Jake, Makinist Bob'un gülümsemesinin sözümona müthiş bir mutluluğu açıkladığını düşündü. Ama

aslında bu bir delinin gülümsemesine benziyordu. Charlie'yle Makinist Bob ikisi de çıldırmış gibiydiler... Jake çocuklara baktıkça suratlarındaki ifadelerin aslında duydukları dehşeti yansıttığını düşünmeye başladı. O yüzler sanki, "Bizi bu trenden indirin," diyorlardı. "Lütfen. Bizi bu trenden sağ salim kurtarın!"
"Öleceğim güne kadar mutlu bir çuf-çuf tren olmayı istiyorum." Jake kitabı kapayarak ona düşünceli düşünceli baktı. Sonra tekrar açıp sayfaları karıştırmaya başladı. Sanki ona seslenen belirli bazı sözcükleri ve kelime gruplarının etrafını çizdi.
"Orta-Dünya Demiryolu Şirketi... Makinist Bob... Hafif ve sert bir ses... VOOO-OOO... Karısı uzun yıllar önce New York'ta öleli beri edindiği ilk gerçek dost Charlie'ydi... Bay Martin... Dünya ilerliyor... Susannah..."
Çocuk kalemini masaya bıraktı. Bu sözcükler ve kelime grupları neden ona sesleniyorlardı? New York'la ilgili olanın anlamı belliydi ama ya diğerleri? Örneğin bu kitap? Kitabı almasının gerektiği tartışma götürmezdi. Cebinde para olmasaydı, onu kaptığı gibi dükkândan kaçacaktı, evet, emindi bundan. Ama neden? Çocuk kendini bir pusulanın ibresine benzetiyordu. İbre manyetik kuzey konusunda hiçbir şey bilmezdi. Sadece, istesin istemesin bir yöne doğru dönmesi gerektiğini bilirdi.
Jake'in kesin olarak bildiği tek şey çok çok yorgun olduğuydu. Kendini zorlayıp yatağa atmazsa masasının başında uyuyakalacaktı. Gömleğini çıkardı. Sonra Çuf Çuf Charlie'nin kapağındaki resme tekrar baktı. O gülümseme. Jake bu gülümsemeye hiç güvenemiyordu. Hiç mi hiç!
Jake beklediği gibi hemen uykuya dalmadı. Kafasındaki o sesler onun yaşayıp yaşamadığı konusunda tekrar tartışmaya başladılar. Ve tabii çocuğu uyutmadılar. Jake sonunda, yatağında doğrulup oturdu. Gözlerini yummuş, yumruklarını şakaklarına bastırmıştı.
Jake seslere, "Kesin artık!" diye bağırdı. "Sadece susun! Bütün gün yoktunuz. Yine defolun!"
Seslerden biri soğuk soğuk, "O öldüğümü itiraf ederse giderim," dedi.
Diğeri homurdandı. "Tanrı aşkına etrafına bir bakar ve gerçekten yaşadığımı itiraf ederse, ben de giderim."
Jake'in çığlık atma isteğini engellemesi imkânsızdı. Çığlığın kusmuk gibi, boğazından yükseldiğini hissediyordu. Gözlerini açtı ve pantolonunun, yazı masasının koltuğunda durduğunu gördü. Hemen aklına bir şey geldi. Yataktan kalkıp koltuğa gitti ve pantolonunun sağ cebini yokladı.
Gümüş anahtar hâlâ cebindeydi. Parmakları onu kavrar kavramaz kafasının içindeki sesler sustu.
Ona söyle, diye düşündü. Ama kiminle konuştuğunu bilmiyordu. Ona anahtarı kapmasını söyle. Anahtar o sesleri susturuyor.
Karyolasına döndü. Başını yastığa koyduktan üç dakika sonra uykuya daldı. Anahtarı elinde gevşekçe tutuyordu.

III. KAPI VE İBLİS

Eddie tam uykuya dalacakken bir ses kulağına açık açık, "Ona anahtarı kapmasını söyle," dedi. "Anahtar sesleri susturuyor." Genç adam hızla doğrulup oturdu. Susannah yanında mışıl mışıl uyumaktaydı. Ses onunki değildi zaten. Galiba başka birinin sesi de değildi. Üç arkadaş sekiz günden beri Işının yolunu izleyerek ormanlardan geçiyorlardı. Bu akşam küçük ve derin bir vadide kamp kurmuşlardı. Sol tarafta, yakında geniş bir çay küstahça homurdanarak gidecekleri yöne doğru akıyordu. Güneydoğuya doğru. Sağdaysa dik bir yamaçtan kara çamlar yükselmekteydi. Burada yabancılar yoktu. Sadece Susannah uyuyor, Roland oturuyordu. Silahşor çayın yakınında battaniyesine sarılmış, karanlıklara doğru bakıyordu.
"Ona anahtarı kapmasını söyle. Anahtar o sesleri susturuyor."
Eddie sadece bir an tereddüt etti. Roland'ın aklı dengedeyken şimdi yanlış yöne doğru eğiliyordu. İşin en kötü yanıysa şuydu: Roland bu durumu herkesten iyi biliyordu. Eddie de bu noktada her çareye başvurmaya hazırdı.
Genç adam yastık yerine katladığı bir geyik derisini kullanıyordu. Elini onun altına sokarak deriye sarılmış bir çıkını çıkardı. Roland'a doğru gitti. Şö-valye'nin kendisini ancak arkasına dört adım kala fark edebilmesi de onu sarstı. Önceleri hem de kısa bir süre önce Roland, Eddie'nin uyandığını o daha doğrulup oturmadan anlar. (Hem aradan fazla zaman geçmemişti.) Onun soluk alışındaki değişikliği hemen fark ederdi.
Eddie öfkeyle kumsaldayken bundan daha uyanıktı, diye düşündü. Üstelik o istakozumsu şeyin ısırıkları yüzünden yarı ölü gibiydi.
Roland sonunda dönüp baktığında gözlerinde acı ve yorgunluğun neden olduğu bir parıltı vardı. Ama Eddie bütün bunların sadece yüzeyde kalan bk ışıltı olduğunu anladı. Bunun altındaki gitgide artan o şaşkınlığı seziyordu. Bu kontrol edilmediği, geliştiği takdirde deliliğe dönüşecekti. Eddie'nin kalbi merhametle sızladı.
Roland, "Uyuyamadın mı?" diye sordu.
Eddie, "Tam dalıyordum, sonra birdenbire uyandım," dedi. "Dinle..." "Ben ölmeye hazırlanıyorum sanırım..." Roland, Eddie'ye baktı. Gözlerindeki pırıltı kaybolmuştu. Şimdi bu gözler dibi olmayan bir çift karanlık kuyuya benziyordu. Eddie ürperdi. Bunun nedeni Roland'ın sözlerinden çok onun boş boş bakmasıydı. "Yolun sona erdiği açıklıkta neyin beklediğini umuyorum, biliyor musun, Eddie?"
"Roland..."
Silahşor, "Sessizliğin," diye açıklayarak hışırtıyla soluk verdi. "Sadece sessizliğin... Bu yeterli olur ve böylece... sona erer." Yumruklarını şakaklarına bastırdı.

Eddie, birinin daha böyle yaptığını gördüm, diye düşündü. Hem de kısa bir süre önce. Ama o kimdi? Ve neredeydi? Tabii bu gülünçtü. Neredeyse iki aydan beri Roland'la Susannah'dan başka kimseyi görmese de yine de ona doğruymuş gibi geliyordu.
Eddie, "Roland," dedi. "Ben bir şey yapıyordum."
Silahşor başını sallarken dudaklarında hafif bir gülümseme uçuştu. "Biliyorum. Ne? Sonunda bunu açıklamaya hazır mısın?"
"Bence bu şu Ka-tet denen şeyin bir parçası olabilir." Roland'ın bakışları değişti. Artık boş boş bakmıyordu. Düşünceli bir ifadeyle Eddie'yi süzdü ama bir şey söylemedi.
"Bak," Genç adam deri parçasını açmaya başladı.
Birdenbire Henry'nin anırtıyı andıran sesi duyuldu. "Onun hiçbir yararı olmayacak!" Ses öyle yüksekti ki, Eddie biraz irkildi de. "Bu sadece aptalca bir tahta parçası! Roland ona şöyle bir bakıp sonra da tahtayla alay edecek! Sana gülecek! 'Ah, şuna bakın!' diyecek. 'Hanım evladı bir şeyler oymuş!'"
Eddie, "Kes sesini," diye homurdandı.
Silahşor kaşlarını kaldırdı.
"Sen değil."
Roland başını salladı, şaşırmamıştı. "Ağabeyin sık sık sana geliyor, değil mi, Eddie?"
Genç adam bir an Silahşor'a bakakaldı. Oyduğu tahta hâlâ deri parçasının içindeydi. Sonra hiç de hoş olmayan bir şekilde gülümsedi Eddie. "Eskisi kadar sık değil, Roland. Bu küçük lütuflar için Tanrı'ya hamdolsun."
Roland, "Evet," dedi. "Çok fazla ses insanın kalbinin üzerine taş gibi çöker... nedir o, Eddie? Lütfen bana göster."
Eddie dişbudak parçasını kaldırdı. Hemen hemen tamamlanmış olan anahtar bir yelkenlinin burnundaki kadın heykeli gibi uzanıyordu... Ya da taştan çıkan bir kılıcın kabzası gibi. Eddie ateşte gördüğü anahtar biçimini ne dereceye kadar kopya edebildiğini bilmiyordu. (Anahtarı uygun kilitte denemedikçe de bilemeyecekti.) Ama yaptığının modele yakın olduğunu düşünüyordu. Fakat bir şeyden kesinlikle emindi. Bu, o zamana kadar yonttuğu her şeyin en profesyonelce olanıydı.
Roland, "Tanrılar adına!" dedi. "Bu çok güzel, Eddie!" Sesindeki o uyuşukluk kaybolmuştu. Şimdi Eddie'nin ö zamana kadar duymadığı hayretle karışık bir saygıyla konuşuyordu. "Tamamlandı mı? Değil sanırım."
"Hayır. Tam anlamıyla değil." Eddie başparmağını üçüncü çentiğe soktu, sonra uçtaki s biçimine dokundu. "Bu çentiğin üzerinde biraz daha çalışmam gerekiyor. Uçtaki kıvnm da henüz istediğim gibi değil. Bunu nasıl anladığımı bilmesem de doğru yaptığıma eminim."
"Bu senin sırrın." Roland'ınki bir soru değildi.
"Evet. Bir de anlamını bilebilseydim."
Silahşor etrafına bakındı. Onun bakışlarını izleyen Eddie Susannah'yı gördü. Roland'ın karısını kendisinden önce duymuş olması onu biraz rahatlatmıştı.
"Çocuklar, bu geç saatte ne yapıyorsunuz? Gevezelik mi ediyorsunuz?" Eddie'nin elindeki tahta anahtarı görünce başını salladı. "Onu gösterip, ne zaman övünmeye başlayacağını düşünüyordum ben de. Aslında çok güzel bir şey. Ne işe yaradığını bilmiyorum, ama harika."
Roland, Eddie'ye, "Anahtarın hangi kapıyı açacağı konusunda bir fikrin yok mu?" diye sordu. "Bu senin Khef'inin bir parçası değil miydi?"
"Hayır. Ancak... anahtar tamamlanmamış olsa da bir işe yarayabilir." Elindekini Silahşor'a uzattı. "Onu benim için saklamanı istiyorum."
Roland anahtarı almadan dikkatle genç adamı süzüyordu. "Neden?"
"Çünkü... Şey... Çünkü birinin bana bunu almanı söylediğini sanıyorum."
"Kim?"
Eddie birdenbire, şu senin küçük çocuk, diye düşündü. Ve bu fikir aklına gelir gelmez yanılmadığını anladı. O senin lanet olasıca çocuk! Ama bunu açık açık söylemek istemiyordu. Çocuktan söz etmek hiç hoşuna gitmeyecekti. Roland yeniden kriz geçirmeye başlayabilirdi.
"Bilmiyorum. Ama bence bunu bir denemelisin." Roland elini yavaşça anahtara doğru uzattı. Parmakları ona dokunurken saptan aşağıya doğru parlak bir ışık süzüldü sanki. Ama bu o kadar çabuk kayboldu ki, Eddie onu görüp görmediğinden bile emin olamadı. Belki de gördüğü sadece yıldızların parıltısıydı.
Susannah, "O nedir?" diye sordu. "Sen bir şey duyu..."
"Hişşş..." Roland'ın yüzündeki şaşkınlık yerini yavaş yavaş meraka bırakıyordu. Silahşor bir Eddie'ye bir Susannah'ya baktı. Sonra tekrar genç adama döndü. Gözleri müthiş bir duygusallıkla doluydu. Tıpkı pınara daldırılan maşrapanın suyla dolması gibi.
Eddie endişeyle, "Roland?" diye sordu. "İyi misin?"
Şövalye bir şeyler fısıldadı. Ama Eddie onun ne dediğini duyamadı.
Susannah'nın korkmuş gibi bir hali vardı. Eddie'ye telaşla, "Ona ne yaptın?" dermiş gibi baktı.
Genç adam karısının elini avuçlarının arasına alıp, "Bence her şey yolunda," dedi.
Roland odun parçasını öyle sıkıca tutuyordu ki, Eddie bir an onun anahtarı kırmasından korktu. Ama tahta güçlüydü. Silahşor'un boyun kasları .kabarmıştı. Konuşmaya çalışırken gırtlak kemiği yukarı çıkıp indi. Sonra da gökyüzüne doğru berrak ve güçlü bir sesle haykırdı.

"SUSTULAR! O SESLER SUSTU!"
Dönüp karı kocaya baktı. İşte o an Eddie belki de tüm yaşamı boyunca göreceğini hiç sanmadığı bir şeye tanık oldu. Gilead'lı Roland ağlıyordu.

Silahşor derin derin uyuyor ve aylardan beri ilk kez rüya görmüyordu. Roland henüz tamamlanmamış olan anahtarı da elinde sıkıca tutuyordu.
Başka bir dünyada, ama aynı Ka-tet'in gölgesinde Jake Chambers yaşamının en canlı rüyasını görüyordu.
Çocuk eski bir ormanın birbirine girmiş kalıntılarının arasında yürüyordu. Bu devrilmiş ağaçlar ve bileklerini ısırarak lastik ayakkabılarını çalmaya çalışan sinir bozucu, cılız çalılardan oluşan ölü bir bölgeydi. Jake daha genç seyrek ağaçlardan düşmüş bir şeride geldi. (Burada galiba kızılağaçlar vardı. Ya da huşlar. O kent çocuğuydu ve ağaçlar konusunda bildiği tek kesin şey bazılarının yaprakları, bazılannın da iğneleri olduğuydu.) Ağaçların arasında bir patika buldu. Biraz daha hızlanarak bu yoldan ilerlemeye başladı. İleride bir tür açıklık vardı.
Jake oraya erişmeden, sağında bir tür işaret taşını görünce bir kez daha durdu. Ona bakmak için yoldan ayrıldı. Taşa bazı harfler oyulmuştu. Ama öyle aşınmışlardı ki, seçilemiyorlardı. Jake gözlerini yumarak (Şimdiye kadar bunu rüyalarında hiç yapmamıştı) parmakuçlarını her harfe tek tek sürdü. Tıpkı Braille alfabesini okuyan kör bir çocuk gibi. Her harf gözkapaklannın gerisindeki karanlıkta belirdikten sonra mavi bir ışığın çerçevelediği bir cümle oluşturdular.
"YOLCU, İLERİSİ ORTA-DÜNYA."
Jake karyolasında uyurken dizlerini göğsüne doğru çekti. Anahtarı tutan elini yastığının altına sokmuştu. Şimdi parmakları bükülerek anahtarı iyice kavradı.
Çocuk, Orta-Dünya, diye düşündü. Tabii ya. St. Louis, Topeka, Oz, Dünya Sergisi ve Çuf Çuf Charlie.
Rüyasında gözlerini açarak yoluna devam etti. Ağaçların gerisindeki açıklığın zemini çatlamış eski asfalttandı. Ortaya rengi uçmuş sarı bir daire çizilmişti. Jake dipteki çocuğu daha görmeden oranın bir parktaki basketbol sahası olduğunu anladı. Çocuk faul çizgisinde duruyor ve tozlu, eski bir Wilson topunu potaya atıyordu. Top, hızla arka arkaya fırlıyor, filesiz potanın çemberinden sekmeden geçiyordu. Bu çember, gece için kapatılmış olan metro kapısına benzer bir şeyden uzanıyordu. Kapalı kapıya eğrilemesine siyah ve sarı çizgiler çizilmişti. Bunun arkasından -ya da belki de altından- güçlü bir makinenin ritmik gürültüsü geliyordu. Nedense bu ses oldukça rahatsız ediciydi. Hatta korkutucuydu.
Potaya top atan çocuk dönmeden, "Robotlara basayım deme," diye Jake'i uyardı. "Herhalde hepsi ölmüştür ama ben senin yerinde olsam yine de bu tehlikeyi göze almazdım."
Jake etrafına bakındı ve yerde yatan parçalanmış makineleri gördü. Bunlardan biri bir fare ya da sıçana benziyordu. Bir diğeriyse yarasaya. Ayaklarının hemen dibinde iki paslı parçaya ayrılmış makine bir yılan yatıyordu.
Jake potadaki çocuğa doğru bir adım atarak, "SEN ben misin?" diye sordu. Ama o daha dönmeden yanılmış olduğunu anladı. Bu çocuk Jake'den daha iriydi ve en aşağı on üç yaşındaydı. Saçları daha koyu renkti. Jake çocuk kendisine baktığında gözlerinin ela olduğunu fark etti. Kendi gözleriyse maviydi.
Yabancı çocuk topu yere vurarak Jake'e gönderirken, "Ne düşünüyorsun?" diye sordu.
Jake, "Hayır," dedi. "Tabii sen ben değilsin. Sadece... şu son üç hafta İKİ-ye ayrılmıştım." Eğildi ve alanın ortasından topu attı. Top yüksek bir kavis çizerek sessizce çemberden geçti. Jake sevindi... Ama bir yandan da bu tuhaf çocuğun kendisine söyleyebileceği şeylerden korktuğunu anladı.
Çocuk, "Biliyorum," diye cevap verdi. "Çok zor günler geçirdin değil mi?" İnce pamuklu kumaştan rengi solmuş bir şort ve sarı bir tişört giymişti. Bunun üzerinde "ORTA-DÜNYADA BİR TEK SIKICI DAKİKA BİLE YOKTUR," yazılıydı. Saçlarının gözlerine düşmemesi için alnına yeşil bir mendil bağlamıştı. "Ve her şey daha iyi olmadan çok kötüleşecek."
Jake, "Burası neresi?" diye sordu.
"Sen kimsin?"
"Burası Ayının Kapısı... ama aynı zamanda da Brooklyn." Bu pek mantıklı değilse de yine de öyle gibi gözüküyordu. Jake kendi kendine rüyalarda hep böyle olduğunu söyledi. Ancak aslında ona pek de rüya görüyormuş gibi gelmiyordu.
Çocuk, "Bana gelince," dedi. "Ben pek de önemli değilim." Basket topunu omzunun üzerinden attı. Top yükseldi ve sonra da düzgünce çemberden geçti. "Sadece sana rehberlik etmem gerekiyor, hepsi o kadar. Seni, gitmen gereken yere götürecek ve sana görmen gereken şeyi göstereceğim. Ama dikkatli olmalısın. Çünkü seni tanımayacağım. Zaten yabancılar Henry'i hep sinirlendirir. Ve o sinirlendiği zaman çok acımasız olur. Hem Henry senden iridir.
Jake öğrenmek istedi. "Henry de kim?"
"Boşver! Sen sadece onun seni fark etmesine izin verme. Bütün yapacağın beklemek... ve bizi izlemek. Sonra, biz ayrıldığımız zaman..."
Çocuk Jake'e baktı. Gözlerinde hem acıma ve hem de korku vardı. Jake birdenbire çocuğun silikleşmeye başladığını fark etti. Şimdi onun sarı tişörtünün arkasından kapalı kapıyı görüyordu. Sarı ve siyah şeritleri de.
Jake çocuğun duyması gereken şeyleri söylemeden ortadan kaybolmasından korktu birdenbire. "Seni nasıl bulacağım?"
Çocuk, "Bu sorun değil," dedi. Sesi garipleşmiş, çıngıraklar gibi yankılanıyordu. "Sen sadece Ko-Op Kentine giden metro trenine bin. Beni orada bulursun."
Jake, "Hayır, bulamam!" diye bağırdı. "Ko-Op Kenti koskocaman bir yer. Herhalde orada yüz bin kişi yaşıyor!"

Çocuk şimdi beyazımsı bir siluete dönüşmüştü. Sadece ela gözleri yerinde duruyordu. Alice Harikalar Diyarındaki Cheshire Kedisi gibi. Bu gözler Jake'e merhamet ve endişeyle bakmaktaydı. "Bu sorun değil. Anahtarla gülü buldun, öyle değil mi? Beni de aynı biçimde bulacaksın. Bugün öğleden sonra, Jake. Saat üç gibi uygun olmalı. Dikkatli davranmalısın. Çabuk hareket etmelisin." Durdu. Saydam görüntüsüyle tıpkı bir hayalete benziyordu. "Artık gitmem gerekiyor... Ama seninle tanışmak hoşuma gitti. İyi bir çocuğa benziyorsun. Ve onun seni sevmesine de şaşmadım. Ama unutma, tehlike var! Dikkatli ol... Çabuk davran!"
Jake, "Dur!" diye bağırarak basketbol sahasında kaybolmaya başlayan çocuğa doğru koştu. Bir ayağı oyuncak traktöre benzeyen parçalanmış bir robota çarptı. Sendeleyerek dizüstü düşerken pantolonu yırtılıverdi. Ama yine de hafif, yakıcı acıya aldırmadı. "Bekle! Bana neler olduğunu açıklamalısın! Başıma bütün bunların neden geldiğini anlatmalısın!"
Yabancı çocuk şimdi sadece havada yüzen bir çift gözden ibaretti. "Işın yüzünden. Ve tabii Kule yüzünden. Sonunda her şey, hatta Işınlar bile Kara kuleye hizmet eder. Sen farklı olacağını mı sandın?"
Jake ellerini sallayarak ayağa kalktı. "Onu bulabilecek miyim? Silahşor'u bulabilecek miyim?"
Yabancı çocuk, "Bilmiyorum," diye cevap verdi. Sesi artık bir milyon kilometre uzaktan geliyormuş gibiydi. "Ben sadece çabalaman gerektiğini biliyorum. Bu konuda hiçbir seçeneğin yok."
Görüntü ortadan kayboldu. Korudaki basket sahası bomboştu artık. Sadece makinelerin hafif gürültüsü duyuluyor ve bu da Jake'in hoşuna gitmiyordu. Seste bir terslik vardı. Jake bu tersliğin gülü etkilediğini düşündü. Ya da tam tersi oluyordu. Nedense her şey birbirine bağlıydı.
Jake eski, üzeri soyulmuş basket topunu alıp fırlattı. Bu düzgünce çemberden geçti... ve ortadan kayboldu.
Yabancı çocuk, "Bir nehir..." diyerek içini çekti. Bu her taraftan esen hafif bir rüzgâra benziyordu ya da hiçbir yerden. "Cevap nehir."

Jake şafağın ilk beyazımsı ışığında uyandı. Odasının tavanına baktı. Manhattan Kafa Lokantasındaki adamı düşünüyordu. Bob Dylan, Hohner'inde sadece Sol notasını çalmayı başardığı günlerde Bleecker Sokağında dolaşan Aaron Deepneau'yu. Aaron Deepneau ona bir bilmece söylemişti.
"Akabilen ama hiçbir zaman yürüyemeyen
Ağzı olmasına rağmen konuşamayan
Yatağı olmasına rağmen uyumayan
Başı olan ama ağlayamayan şey nedir?"
Jake şimdi bunun cevabını biliyordu. Bir nehir akardı. Bir nehrin ağzı vardı. Bir nehrin yatağı olurdu. Bir nehrin başı vardı. O çocuk ona cevabı açıklamıştı. Rüyasındaki o çocuk.
Jake'in aklına birdenbire başka bir şey geldi. Deepneau, "Bu sadece cevabın yarısı," demişti. "Samson'un bilmecesi çiftlidir, dostum."
Jake başucundaki saate bir göz attı. Altıyı yirmi geçiyordu. Annesiyle babası uyanmadan evden ayrılmak istiyorsa hemen harekete geçmeliydi. Bugün okula gidemezdi. Jake belki de artık sonsuza kadar okula gitmeyeceğini düşündü. Üstündeki örtüyü açıp döndü ve ayaklarını yere bastı. O zaman dizlerinin sıyrılmış olduğunu fark etti. Taze sıyrıklardı bunlar. Bir gün önce tuğla yığınına basarak yuvarlandığı zaman sol tarafını çürütmüş, gülün yakınında başını vurup bayılmıştı. Ama dizlerine hiçbir şey olmamıştı.
Jake, "Bu rüyamda oldu," diye fısıldadı ve hiç şaşmadığını da fark etti. Çabucak giyinmeye başladı.
Jake dolabının dibinde, birbirine karışmış eski, bağsız lastik ayakkabıların ve Örümcek Adam resimli romanlarının altında ilkokula giderken kullandığı sırt çantasını buldu. Piper'daki öğrenciler sırt çantası taşımaktansa ölmeyi yeğlerlerdi. "Ah, ne kadar, ne kadar bayağı, hayatım." Jake çantayı alırken, yaşamın pek basit gözüktüğü o eski günlere karşı müthiş bir özlem duydu.
Çantaya temiz gömlekler, temiz blucinler, çamaşır ve çorap tıktı. Sonra da Bilmece Kitabıyla, ÇufÇuf Charlie'yi de koydu. Eski çantasını bulmak için dolabını karıştırmadan önce anahtarı yazı masasına bıraktığından sesler hemen konuşmaya başlamışlardı. Ama uzakta ve boğuklardı. Zaten Jake anahtarı eline alır almaz onları tamamiyle uzaklaştıracağına da inanıyordu. Bu yüzden rahattı.
Çocuk çantasına bakarak, "Tamam," dedi. Kitapları da koymasına rağmen daha bol yer vardı. "Başka ne?.."
Jake bir an başka bir şey olmadığını düşündü... Sonra da durumu kavradı.
Babasının çalışma odası sigara ve hırs kokuyordu. Tek ağacından yapılmış koskocaman bir yazı masası bütün odaya hakimdi. Karşıya, kitaplarla kaplı duvara yerleştirilmiş üç Mitsubishi televizyon monitörünün her biri rakip televizyon şebekelerini alacak biçimde ayarlanmıştı. Elmer Chambers geceleri televizyonun en fazla izlendiği saatlerde sesi kısarak rakiplerinin programlarını inceliyordu.
Perdeler kapalıydı. Jake etrafı görebilmek için masa lambasını yakmak zorunda kaldı. Buraya girmek bile onu endişelendiriyordu. Ayakkabılarının lastik olmasına rağmen hem de. Babası uyanıp gelirse ona kızacaktı. (Aslında adamın gelme ihtimali de vardı. Elmer Chambers ne kadar geç yatarsa yatsın, ne kadar çok içerse içsin, uykusu çok hafifti ve sabahları da erken kalkardı.) En azından bu durum Jake'in kaçmasını zorlaştıracaktı. Oradan ne kadar çabuk uzaklaşırsa, o kadar rahatlayacaktı.
Yazı masası kilitliydi. Ama babası anahtarı nereye koyduğunu hiçbir zaman saklamazdı. Jake parmaklarını sumenin altına kaydırarak anahtarı aldı. Üçüncü çekmeyi açarak, dosyaların gerisine uzandı. Parmakları soğuk madene değdi.

O an holde bir tahta gıcırdayınca dondu kaldı. Birkaç saniye geçti. Gıcırtı tekrarlanmayınca Jake de babasının 'evi savunmak' için sakladığı silahı aldı. Bu bir .44'lük Ruger otomatikti. Babası, silahı aldığı gün onu büyük bir gururla Jake'e göstermişti. İki yıl önce yani. Karısının endişeyle, biri yaralanmadan silahı kaldırmasını söylemesine de aldırmamıştı.
Jake yandaki şarjörün çıkmasını sağlayan düğmeyi buldu. Şarjör, şakırtıyla eline düştü. Bu şakırtı sessiz evde çocuğun kulaklarına çok yüksek gibi gelmişti. Korkuyla tekrar kapıya bakıp, dikkatini şarjöre verdi. Tamamen doluydu. Şarjörü kaydırarak tabancaya sürerken durakladı ve onu geri çekti. Dolu bir tabancayı kilitli bir çekmede saklamak başka, onunla New York kentinde dolaşmak başkaydı.
Jake silahı, çantasının dibine tıkıp tekrar dosyaların gerisine uzandı. Bu kez yarısına kadar dolu bir kutu kurşun çıkardı. Babasının hevesi geçmeden önce Birinci Caddedeki polis atış yerinde bir süre çalıştığını hatırladı. Tahta tekrar gıcırdadı. Jake oradan hemen kaçmak istiyordu. Çantasına koyduğu gömleklerden birini alarak masaya yaydı. Şarjörle .44'lüğün kurşunlannı onun içine sardı. Sonra tekrar çantaya koydu ve kapağın kayışlannı bağladı. Tam odadan çıkacağı sırada gözü babasının Gelen/Giden kutusunun yanındaki küçük mektup kâğıdı yığınına ilişti. Babasının takmaktan hoşlandığı, ışığı yansıtan Ray-Ban gözlüğü kâğıtların üzerinde duruyordu. Jake bir kâğıt aldı. Bir an düşündükten sonra gözlüğü de. Gözlüğü göğüs cebine soktu. Sonra ince altın kalemi yerinden alarak, kâğıda, başlığın aşağısına, "Sevgili anne ve babacığım," diye yazdı.
Durdu ve kaşlarını çatarak bu başlangıca baktı. Şimdi buraya ne yazacaktı? Kesin olarak ne söyleyecekti? Onlan sevdiğini mi? Bu doğruydu. Ama yeterli değildi. Zaten ortalıkta hoş olmayan bir sürü durum vardı.
Jake onlan özleyeceğinden mi söz edecekti? Aslında bunun doğru olup olmadığını bilmiyordu. Bu da bir bakıma, feci bir şeydi. Annesiyle babasının' kendisini özleyeceklerini umduğunu mu yazacaktı?
Birdenbire sorunun ne olduğunu anladı. Sadece o günü dışarıda geçirmeyi planlıyor olsaydı bir şeyler bulup yazmayı başaracaktı. Ama Jake sadece bugün, bu hafta, bu ay ya da bu yaz evden ayn kalmayı düşünmediğini biliyordu. Bu kez bu evden aynlırsa bir daha geri dönmeyecekti.
Çocuk neredeyse kâğıdı buruşturacaktı, ama sonra fikrini değiştirdi. "Lütfen kendinize iyi bakın," diye yazdı. "Sevgiler, J." Bu pek etkili bir laf sayılmasa da hiç yoktan iyiydi.
İyi. Şimdi şansını zorlamaktan vazgeçip buradan gider misin? Jake de öyle yaptı.
Eve adeta bir ölüm sessizliği çökmüştü. Çocuk ayaklarının ucuna basa basa oturma odasından geçti. Sadece annesiyle babasının soluklarını duyuyordu. Annesinin hafif, yumuşak horultularını. Babasının burnundan aldığı daha gürültülü nefesleri. Her alınan soluk tiz ıslığa benzeyen bir sesle sona eriyordu. Jake antreye vardığında mutfakta buzdolabı birdenbire çalışmaya başladı. Çocuk bir an dondu kaldı. Kalbi göğsünde şiddetle çarpıyordu. Sonra kapıya gitti. Kapıyı mümkün olduğu kadar sessizce açarak dışarı süzüldü. Kanadı arkasından usulca kapattı.
Kilit şıkırdayarak kapanırken sanki çocuğun kalbini ağırlığıyla ezen bir taş göğsünden yuvarlanıp gitti. Ve Jake güçlü bir beklenti hissetti. İleride neler olduğunu bilmiyordu. Tehlikelerle karşılaşacağını düşünmesi için bazı nedenler vardı. Ama henüz on bir yaşındaydı. Birdenbire içine dolan garip sevinci reddedemeyecek kadar küçüktü. İleride bir yol vardı. Bilinmeyen bir ülkenin derinliklerine doğru giden gizli bir yol. Mantıklı davranırsa kendilerini açıklayıverecek sırlarla da karşılaşacaktı... Tabii şanslı olursa. Evini şafağa özgü uzun süreli ışıkta terk ediyordu, tlerideyse büyük bir macera onu beklemekteydi.
Jake asansörü çağırmak için düğmeye basarken, dayanır, sabırlı davranırsam gülü de görürüm, diye düşündü. Bunu biliyorum. Silahşor'ü de görürüm.
Bu düşünce kalbini adeta vecde benzeyen bir istekle doldurdu.
Üç dakika sonra, bütün hayatı boyunca yaşadığı apartmanın kapısını gölgeleyen tentenin altından çıkıyordu. Işının yolundan güneydoğuya doğru iniyor ve yanda kesilen Kara Kuleyi arama çabalarını yeniden sürdürüyordu.

Eddie/Roland'a tamamlanmamış olan anahtarı verdikten iki gün sonra sıcaktan bunalan, ter içinde, yorgun ve keyifsiz üç yolcu, özellikle birbirine fazla girmiş çalılar ve ağaç fışkınlarının arasından geçtiler. İlk bakışta iki hafif patikaya benzeyen bir şeyi gördüler. Bunlar iki yandaki yaşlı, sık ağaçların arasından paralel olarak ilerliyorlardı. Eddie izleri birkaç dakika inceledikten sonra onların basit birer patika değil, çoktan terk edilmiş bir yolun kalıntıları olduklarina karar verdi. İki yanında karmakarışık kirpi dikenlerini hatırlatan cüce ağaçlar ve çalılar yetişmişti. Ot bürümüş çukurluklar teker izleriydi. Ve yolların ikisi de Susannah'nın tekerlekli sandalyesinin gerekebileceği kadar da genişti. Eddie, "Yaşasın!" diye bağırdı. "Bunun şerefine içelim!" Roland başım sallayıp beline taktığı su tulumunu çıkardı. Bunu önce arkasına kayışla bağlı olan Susannah'ya uzattı. Her hareketiyle Eddie'nin ham deriden bir şeritle boynuna astığı anahtarı gömleğinin altında oynuyordu. Kadın, bir yudum su içerek tulumu Eddie'ye verdi. Genç adam da su içtikten sonra karısının sandalyesini açmaya başladı. Bu iri, hantal iskemleden nefret etmeye başlamıştı. Tıpkı demir bir çıpa gibiydi. Her zaman onları ağırlaştınyor-du. Kırık bir iki teker parmağı dışında sandalye iyi durumdaydı. Eddie bazı sıkıntılı günlerinde bu lanet olasıca şeyin onlar öldükten sonra bile sağlam kalacağını düşünüyordu. Ancak şimdi işe yarayabilirdi... Hiç olmazsa bir süre. Eddie karısının kayışlarını çözmesine yardım ederek sandalyeye oturttu. Susannah ellerini beline dayayıp gerinirken yüzünde mutlu bir ifade vardı. Eddie'yle Roland, genç kadın gerinirken bel kemiğinin hafifçe çatırdadığını duydular.
İleride porsukla rakum kırmasına benzeyen iri bir hayvan ağaçların arasından çıktı. Etrafları sarı, iri gözleriyle yolculara baktı. "Aman ne Önemli!" der gibi sivri, bıyıklı burnunu oynattı. Sonra da yolu, ağır ağır aşarak tekrar

gözden kayboldu. O sırada hayvanın kuyruğu Eddie'nin dikkatini çekti. Uzun, sıkı bir helezondu bu. Kürkle kaplı bir yatak yayı gibi bir şey.
"O neydi, Roland?"
"BirBilly-Ahmak."
"Yenilemez mi?"
Silahşor, "Hayır" dermiş gibi başını salladı. "Eti sert ve ekşidir. Bir köpeği yemeği tercih ederim."
Susannah, "Bunu yaptın mı?" diye sordu. "Yani köpek eti yedin mi?" Roland bu sefer de, "Evet" anlamında kafasını salladı ama bir açıklama da yapmadı. Eddie'nin aklındaysa Paul Newman'ın eski bir filminden bir cümle gelmişti. "Bu doğru, hanımefendi. Onları yiyip bir köpek gibi yaşadım."
Kuşlar ağaçlarda neşeyle şakıyorlardı. Yolda hafif bir rüzgâr esiyordu. Eddie'yle Susannah yüzlerini rüzgâra doğru minnetle kaldırdılar. Sonra birbirlerine bakarak gülümsediler. Eddie tekrar karısına duyduğu minneti düşündü. Sevecek birinin olması korkutucu bir şeyse de yine de harikaydı. Eddie, "Bu yolu kim yapmış?" diye sordu. Roland, "Çoktan ortadan kalkmış olan insanlar," dedi. Susannah meraklanmıştı. "Çanak ve tabaklarını bulduğumuz insanlar mı?"
"Hayır. Onlar değil. Burası araba yoluydu sanırım. Ve bunca yıl bakımsız kalmasına rağmen hâlâ izleri var. Bu da onun gerçekten önemli bir yol olduğunu gösterir... Belki de o Büyük Yoldu. Kazarsak yüzeyin altındaki çakılları buluruz sanırım. Ayrıca bir su süzme sistemini belki... Madem durduk, artık bir şeyler de yiyelim."
Eddie, "Yemek!" diye bağırdı. "Getirin onları! Floransa tarzı tavuk! Polinezya usulü karides! Üzerine sote mantar konmuş dana..."
Susannah ona dirseğiyle vurdu. "Sus bakayım, beyaz çocuk!" Eddie neşeyle, "Hayal gücüm varsa suç bende mi?" dedi.
Roland torbasını omzundan indirip çömeldi. Zeytin rengi yapraklara sarılmış etten oluşan öğle yemeğini hazırladı. Çok fazla değildi. Eddie'yle Susannah o yaprakların tadının biraz ıspanağa benzediğini keşfetmişlerdi. Ama tadı daha keskindi.
Eddie, Susannah'yı Roland'ın yanına götürdü. Ama genç kadına "Eddie'nin Silahşor Burrito"su dediği şeyden üç tane verdi. Susannah yemeğe başladı.
Eddie döndüğü zaman Roland ona da yaprağa sarılı üç parça et uzattı. Ve bir şey daha. Bu içinden anahtarın çıkmaya başladığı o dişdubak parçasıydı.
Eddie, "Ah, senin buna ihtiyacın yok mu?" diye sordu.
Roland, "Anahtarı boynumdan çıkardığım zaman sesler tekrar başlıyor," dedi. "Ama çok uzaktalar artık. Onlarla başa çıkabiliyorum. Aslında anahtar boynumdayken de onları duyuyorum. Sanki ilerideki bir tepenin ardında birileri alçak seslerle konuşuyorlarmış gibi. Sanırım bunun nedeni anahtarın henüz tamamlanmamış olması. Onu bana verdiğinden beri üzerinde çalışmadın."
"Şey... O boynundaydı. Ben de tabii..."
Roland bir şey söylemedi. Ama renkleri uçmuş mavi gözleriyle genç adama sabırlı bir öğretmen gibi bakıyordu.
Eddie, "Pekâlâ," dedi. "Onu berbat etmekten korkuyorum. Oldu mu?"
Susannah söze kanştı. "Ağabeyine göre sen her şeyi berbat edermişsin... Öyle değil mi?"
"Susannah Dean... Psikolog kız. Sen uygun meslek seçememişsin, yavrum."
Genç kadın bu alaya alınmadı. Tulumu testiden su içen bir köylü gibi dirseğiyle kaldırdı. Bol bol su içti. "Ama bu doğru, öyle değil mi?"
Sapanı da -hiç olmazsa şimdilik- bitirmemiş olduğunu hatırlayan Eddie omzunu silkti.
Roland uysalca, "Onu bitirmelisin," dedi. "Onu kullanacağın an gelecek sanırım."
Genç adam bir şeyler söyleyecekken bundan vazgeçti. Böyle söylendiğinde her şey kolaymış gibi gözüküyordu. Ama ne Susannah, ne de Roland 'son sının' anlıyordu. Son sınır şuydu: Yüzde yetmiş ya da seksen ve hatta doksan sekiz buçuk başarı bile yeterli olmazdı. Özellikle bu sefer. Ve işi berbat ederse odun parçasını omzunun üzerinden atarak uzaklaşamazdı. Bir kere o dal parçasını kestiği günden beri başka dişbudak ağacı görmemişti. Ama onu sarsan şey aslında şuydu: Bu işte 'Ya hep, ya hiç,' diyordu. Biçimi biraz bile bozarsa gerektiği zaman kilitte dönemeyecekti. Ve en uçtaki o küçük s biçimi genç adamı gitgide daha endişelendiriyordu. Basit gözüküyordu. Ama kıvrımlar çok uygun olmadıklan takdirde...
Eddie, anahtar şimdiki haliyle kilitte dönemez, diye düşündü. Bu kadarını biliyorsun!
Anahtara bakarak içini çekti. Evet, bu kadarını biliyordu. Elinden geleni yaparak anahtarı tamamlamaya çalışması gerekiyordu. Başarısızlık korkusu işi olduğundan daha da zorlaştıracaktı. Ama korkusunu yenerek yine de çabalayacak, hatta belki başarılı olacaktı. Roland, JFK Havaalanına inecek olan Delta jette kafasına girdikten sonra geçen haftalarda epey iş başarmıştı. Hâlâ hayatta ve aklıbaşında olması da bir basan sayılırdı.
Eddie anahtarı Roland'a geri verdi. "Onu şimdilik tak. Gece için konakladığımız zaman onun üzerinde çalışırım."
"Söz mü?"
"Evet."
Roland başını sallayarak anahtarı aldı. Ağır ağır davranıyordu ama Eddie sağ elinin kalan parmaklarını ne kadar ustalıkla kullandığının farkındaydı. Bu adam duruma uyum sağlamayı başarıyordu.
Susannah birdenbire, "Bir şey olacak değil mi?" diye sordu. Eddie başını kaldırarak ona baktı. "Neden sordun? Niçin böyle söylüyorsun?"

"Seninle yan yana yatıyorum, Eddie. Artık her gece rüya gördüğünü de biliyorum. Bazen uykunda konuşuyorsun. Gördüklerin tam anlamıyla kâbusa benzemiyordu. Ama kafanın içinde bir şeyler olduğu kesin."
"Evet, öyle. Ama onun ne olduğunu bilmiyorum."
Roland, "Rüyalar güçlüdür," diye mırıldandı. "Gördüğün rüyaları hiç hatırlamıyor musun?"
Eddie durakladı. "Biraz. Ama hepsi karmakarışık şeyler. Hep çocukluğuma döndüğümü biliyorum. Okuldan çıkmışız. Henry'le eski Markey Caddesi'ndeki eski çocuk parkında basket oynuyoruz. Şimdi orada Çocuk Mahkemesi Binası var. Henry'nin beni Dutch Hill'deki bir yere götürmesini istiyorum. Eski bir ev bu. Çocuklar oradan 'Malikâne' diye söz eder, herkes evin hayaletli olduğunu söylerdi. Korkutucu bir yerdi orası. O kadarını biliyorum. Gerçekten korkutucu."
Eddie ayrıntıları hatırlayarak başını salladı. "Malikâneyi yıllardan beri ilk kez geçenlerde düşündüm. Ayının yaşadığı açıklıkta, kafamı o acayip, sandık gibi şeye yaklaştırdığım zaman. Bilmem ki... belki de o rüyaları görmemin nedeni bu."
Susannah, "Ama aslında öyle düşünmüyorsun," dedi.
"Evet. Rüyaların sadece bazı şeyleri anımsamaktan çok daha karmaşık olduğunu düşünüyorum."
Roland sordu. "Ağabeyinle o eve gittiniz mi?"
"Evet. Henry'i ikna ettim."
"Bir şey oldu mu?"
"Hayır. Ama ürkütücü bir yerdi. Orada durup bir süre eve baktık. Henry daha sonra beni korkutmaya başladı. Beni içeri göndereceğini, bir hatıra alıp gelmemi isteyeceğini söyledi ya da buna benzer şeyler. Ama aslında bu sözlerinde ciddi olmadığını biliyordum. O da evden benim kadar korkuyordu."
Susannah, "Hepsi bu kadar mı?" diye sordu. "Sen rüyanda sadece oraya gittiğini mi görüyorsun?' Malikâneye gittiğini?
"Başka… az bir şey de var. Biri geliyor... sonra sadece bekliyor. Rüyamda onu fark ediyorum, ama hayal meyal... Sanki ona gözümün ucuyla bakıyorum. Anlıyor musun? Ne var ki, yine de birbirimizi hiç tanımıyormuşuz gibi davranmamız gerektiğini biliyorum."
"Bu kimse, o gün Malikânenin önünde olan biri mi?" Roland dikkatle Eddie'ye bakıyordu. "Yoksa sadece rüyanda gördüğün bir kimse mi?"
"O olay çok uzun yıllar önce oldu. O sırada on üç yaşındaydım. Böyle bir şeyi kesinlikle nasıl hatırlayabilirim?"
Roland sesini çıkarmadı.
Eddie sonunda, "Pekâlâ," dedi. "Evet. Galiba çocuk o gün oradaydı. Ya bir jimnastik torbası taşıyordu ya da sırt çantası. Hangisi olduğunu hatırlayamıyorum. Güneş gözlüğü suratına göre çok büyüktü. Şu aynalı camları olanlardandı."
Roland, "O çocuk kimdi?" diye sordu.
Eddie uzun bir süre cevap vermedi. "Burritos ... la Roland'larının sonuncusunu elinde tutuyordu ama birdenbire iştahı kapanmıştı. Sonunda, "Galiba o Durak yerinde karşılaştığın çocuktu," diye mırıldandı. "Senin eski arkadaşın Jake, Dutch Hill'e gittiğimiz gün etrafta dolaşıyor ve Henry'le beni gözetliyordu sanırım. Herhalde peşimize takıldı. Çünkü o da senin gibi bazı sesler duyuyor, Roland. Çünkü o benim rüyalarımı paylaşıyor. Ben de onunkileri. Bence hatırladıklarım şimdi Jake'in zamanında oluyor ve o buraya geri gelmeye çalışıyor. Anahtar, o harekete geçtiği sırada hazır olmazsa ya da yanlış yapılırsa... belki de ölecek."
Roland, "Belki Jake'in de kendi anahtarı var," dedi. "Bu mümkün mü?"
Eddie, "Evet, bence mümkün," diye cevap verdi. "Ama yeterli değil." İçini çekti ve Burrito'yu daha sonra yemek için cebine soktu. "Ve çocuğun bunu bildiğini de sanmıyorum."
Yollarına devam ettiler. Roland'la Eddie, Susannah'nın sandalyesini sırayla itiyorlardı. Grup tekerleklerin solda açtığı çukur yolu işlerken sandalye sarkılıyor, eğriliyordu. Eddie'yle Roland zaman zaman topraktan eski dişler gibi çıkan iri taşların üzerinden aşırmak için arabayı kaldırmak zorunda kalıyorlardı. Ama bir haftadan beri ilk kez daha hızlı gidiyor, fazla zorluk da çekmiyorlardı. Arazi yükselmeye başlamıştı. Eddie omzunun üzerinden baktığı zaman ormanın adeta dik olmayan basamaklarla aşağıya doğru indiğini gördü. Uzaklarda, kuzeybatıda kurdele gibi gözüken bir su çatlamış bir kayadan akıyordu. Genç adam hayretle oranın 'Atış Yeri' diye adlandırdıkları açıklık olduğunu anladı. Orası şimdi bu hülyalı yaz gününe özgü siste gözden kaybolmuş gibiydi.
Susannah sert sert, "Dur, oğlum!" diye bağırdı. Eddie tam zamanında döndü. Yoksa tekerlekli sandalyeyi Roland'a doğru sürecekti. Silahşor durmuş, yolun sol tarafında bulunan birbirine girmiş çalılara bakıyordu.
Susannah sinirlenmişti. "Böyle devam edersen, sürücü ehliyetini elinden alırım."
Eddie ona aldırmadı. Roland'ın bakışlarını izliyordu. "Ne oldu?"
"Bunu öğrenmenin bir yolu var." Silahşor dönüp Susannah'yi sandalyesinden kaldırdı ve kalçasına dayadı. "Hepimiz gidip bakalım."
"Beni indir, iri çocuk. Ben kendim gidebilirim. Gerçeği öğrenmek istiyorsanız, ikinizden daha rahatlıkla da ilerlerim."
Roland genç kadını yavaşça ot bürümüş çukura indirirken Eddie de ağaçlığa doğru baktı. Akşam güneşi gölgelerin birbirlerine karışmasına neden oluyordu. Ama genç adam Roland'ın dikkatini çeken şeyi gördüğünü sanıyordu. Bu yüksek, gri bir taştı. Üstünü kaplamış olan sarmaşıklar onu hemen hemen gözlerden gizliyorlardı.
Susannah bir yılan balığı gibi yolun kenarındaki ağaçlığa daldı, Roland'la Eddie de onu izlediler.
"Bu bir işaret taşı değil mi?" Susannah ellerine dayanmış dikdörtgen biçimi kayayı inceliyordu. Bu bir zamanlar boylu boyunca yükseliyorken şimdi bir sarhoş gibi sağa doğru eğilmişti. Tıpkı eski bir mezar taşı gibiydi.

"Evet. Bana bıçağımı ver, Eddie."
Genç adam bıçağı uzattı. Silahşor sarmaşıkları keserken o da Susannah'nın yanında çömeldi. Dallar yere düşünce genç adam taşa kazılı olan, aşınmış harfleri gördü. Daha Roland yazının yansının bile üzerini açmadan Eddie orada ne yazılı olduğunu anlamıştı.
"YOLCU, İLERİSİ ORTA-DÜNYA"
Susannah sonunda, "Bu ne anlama geliyor?" diye sorarken sesi huşu dolu ve yumuşaktı. Durmadan gri taş sütunu inceliyordu.
"Bu, ilk bölümün sonuna yaklaştığımız anlamına geliyor." Roland bıçağı Eddie'ye geri verirken yüzünde ciddi ve düşünceli bir ifade vardı. "Artık bu eski araba yolunu izleyelim. Daha doğrusu o bizi izleyecek. Işının yolunu. Orman yakında sona erecek. Büyük bir değişiklik bekliyorum."
Eddie, "Orta-Dünya nedir?" diye öğrenmek istedi.
"Şimdiki çağlardan çok önce dünyaya hakim olan o büyük krallıklardan biri. Umut, bilgi ve ışık krallığı. Biz de kendi ülkemde, karanlık bastırmadan önce aynı şeylere sıkıca sarılmaya çalışıyorduk. İleride bir gün, zaman olursa, size bütün eski hikâyeleri anlatacağım... Hiç olmazsa bildiklerimi. Bunların tümü güzel ama çok hüzünlü büyük bir tablo oluşturuyorlar.
"Eski hikâyelere göre bir zamanlar Orta-Dünyanın kenarında büyük bir kent varmış. Belki de o sizin New York kenti kadar büyüktü... Eğer varsa herhalde artık harabe halindedir. Ama insanlar olabilir... ya da canavarlar... Veya ikisi birden. Tetikte olmalıyız." İki parmaklı sağ elini uzatarak yazıya dokundu. Alçak ve düşünceli bir sesle mırıldandı. "Orta-Dünya. Kim derdi ki..." Sesi hafifledi.
Eddie, "Başka çare yok değil mi?" diye sordu.
Silahşor başını salladı. "Hiç yok."
Susannah birdenbire, "Ka," dedi. İki adam da ona baktılar.
Karanlığın basmasına daha iki saat vardı. O yüzden yollarına devam ettiler. Yol Işının yönünü izliyor ve güneydoğuya doğru iniyordu. Başka otlar bürümüş iki yol, -daha inceydi bunlar- izlediklerine katıldı. İkincisinin bir yanında taştan yapılmış dev bir duvarın yosun kaplı kalıntıları yükselmekteydi. Yakınlarında on iki kadar tombul Billy-Ahmak harabelerde oturuyor ve yolcuları o sarı çerçeveli, acayip gözleriyle inceliyorlardı. Eddie onları, sanığın asılmasına karar vermeye hazırlanan jüri üyelerine benzetti.
Yol genişlemeye ve daha belirginleşmeye devam ediyordu. İki defa çoktan terk edilmiş binaların dış duvarlarının önünden geçtiler. Roland ikincisinin bir yeldeğirmeni olabileceğini söyledi. Susannah, harabenin hayaletliymiş gibi gözüktüğünden söz edince Silahşor, "Buna hiç şaşmam," dedi. Bu söz iki gencin buz kesmesine neden oldu.
Karanlık basınca durmak zorunda kaldılar. Artık ağaçlar seyrelmekteydi. Onları bütün gün kovalamış olan rüzgâr hafif ve ılık bir melteme dönüşmüştü. İlerilerindeki arazi de yükselmeye başlıyordu.
Roland, "Bir iki güne kadar tepeye varırız," diye açıkladı. "Ondan sonra göreceğiz..."
Susannah, "Neyi göreceğiz?" diye sordu ama Silahşor sadece omzunu silkti.
Eddie o akşam tekrar tahta yontmaya başladı. Ama öyle istekle değil. Anahtar ilk şekillenmeye başladığında duyduğu o güven ve mutluluk da kaybolmuştu. Parmakları ona hantal ve beceriksizmiş gibi geliyordu. Genç adam aylardan beri ilk kez biraz eroini olmasını istedi. Fazla değil. Az bir uyuşturucunun bu küçük yontma projesini pek çabuk tamamlamasını sağlayacağından emindi.
Roland, "Neden gülümseyip duruyorsun, Eddie?" diye sordu. Kamp ateşinin diğer tarafında oturuyordu. Rüzgânn titreştirdiği küçük alevler aralann-da kaprisli kaprisli dans ediyorlardı.
"Gülümsüyor muydum?"
"Evet."
"Bazı insanlann çok aptalca davranabildikJerini düşünüyordum. Onlan altı kapısı olan bir odaya kapatıyorsun, kalkıp kendilerini duvara çarpıyorlar ve sonra da yakınma cüretini gösteriyorlar."
Susannah, "Kapıların arkasında bekleyebilecek şeylerden korkuyorsan," dedi. "Belki o zaman duvarlara çarpmak sana daha güvenli gözükür."
Eddie başını salladı. "Belki."
Genç adam ağır ağır çalışıyor, odunun içindeki biçimleri görmeye çabalıyordu. Özellikle o 's'ye benzeyen şekli. Eddie onun iyice silikleştiğinin farkındaydı. Genç adam, Tanrım, diye dua etti. Lütfen. Bana yardım et de bu işi yüzüme gözüme bulaştırmayayım. Aslında bunu zaten yapmaya başlamış olmaktan korkuyordu. Sonunda çabalamaktan vazgeçerek üzerinde hemen hiçbir değişiklik yapmadığı anahtarı Silahşor'a geri verdi. Sonra da postun altında kıvrılıp yattı. Beş dakika sonra tekrar çocukla, eski Markey Caddesindeki parkla ilgili rüyayı görmeye başladı.
Jake apartmandan yediye çeyrek kala çıktı. Şimdi öldürmesi gereken sekiz saatten daha uzun bir zamanı vardı. Metroya binerek hemen Brooklyn'e gitmeyi düşündü. Sonra bunun kötü bir fikir olduğuna karar verdi. Okuldan kaçan bir çocuk, dış mahallelerde kentin merkezinde olduğundan daha fazla dikkati çekerdi. O yeri ve buluşacağım çocuğu aramak zorundaysam, o zaman mahvoldum demektir.
San tişörtlü, yeşil mendilli çocuk, "Bu sorun değil," demişti. "Sen anahtarla gülü buldun. Öyle değil mi? Beni de aynı biçimde bulacaksın."

Ancak Jake artık anahtarla gülü nasıl bulduğunu hatırlamıyordu. Sadece kalbini ve kafasını dolduran güven ve sevinci anımsamaktaydı. Artık beklediklerinin tekrar olacağını ummaktan başka çaresi yoktu. O arada hareket halinde olmalıydı. New York'ta fark edilmemenin en iyi yolu buydu.
Jake Birinci Caddenin yakınına kadar yürüdü. Sonra geldiği yöne dönüp trafik ışıklarını izleyerek biraz yukarıya doğru gitmeye başladı. (Belki de benliğinin derinliklerinde bir yerde o ışıkların da IŞINA hizmet ettiklerini biliyordu.) Jake saat ona doğru kendini Beşinci Caddedeki Metropolitan Sanat Müzesinin önünde buldu. Terlemiş ve yorulmuştu. Sıkıntılıydı. Canı gazoz istiyordu ama yanındaki az bir parayı mümkün olduğu kadar kısıtlı harcaması gerektiğini düşünüyordu. Çocuk yatağının başucundaki kutuda duran bütün parasını almıştı. Ama bu da ancak sekiz dolardı. Bir sent eksik ya da fazla.
Jake'in resmi bir okula gittiklerinden emin olduğu bir grup öğrenci müzeyi dolaşmak için toplanmaya başlamıştı. Hepsi de kendi gibi rahat şeyler giyinmişti. Paul Stuart'tan bleyzırlan, kravatları, tulumları, Miss So Pretty ya da Tweenity gibi yerlerde yüz yirmi beş dolara satılan sade eteklikleri yoktu. Bu öğrencilerin Kmart'tan giyindikleri belliydi. Jake içinden gelen sese uyarak sıranın sonuna geçti ve öğrencilerin peşinden müzeye girdi.
Bir saat on beş dakika süren gezi Jake'in pek hoşuna gitmişti. Müze sessizdi. Daha da iyisi içeride havalandırma sistemi vardı. Ve resimler de güzeldi. Frederick Remington'un küçük bir grup oluşturan Eski Vahşi Batıyla ilgili tabloları Jake'i özellikle büyüledi. Bir de Thomas Hart'ın büyük bir resmi, bunda buharlı bir lokomotif geniş ovalardan hızla Chicago'ya doğru gidiyordu. İriyarı, tulumlu ve hasır şapkalı çiftçiler tarlalarında durmuş trene bakıyorlardı.
Öğrencilerin başındaki iki öğretmen son ana kadar Jake'i fark etmedi. Sonra ciddi havalı lacivert tayyör giymiş olan zenci bir kadın çocuğun omzuna vurarak ona kim olduğunu sordu.
Jake kadının geldiğini görmemişti. Kafası bir an dondu. Ne yaptığının farkında olmadan elini cebine sokarak gümüş anahtarı kavradı. Kafası hemen berraklaşıp sakinleşti.
Suçlu suçlu gülümseyerek, "Benim grubum yukarıda," dedi. "Modern sanatla ilgili eserlere bakmamız gerekiyor. Ama ben buradaki resimleri daha çok seviyorum. Çünkü onlar gerçek resimler. O yüzden... yani..."
Öğretmen, "Yani usulca kaçtın, öyle mi?" diye mırıldandı. Gülmemeye çalışırken dudaklarının kenarları titreşti.
"Ben aslında bunu 'Fransız usulü sıvışma' sayıyorum." Bu sözler çocuğun ağzından çıkıvermişti.
Artık Jake'e bakmaya başlamış olan öğrencilerin yüzlerinde sadece şaşkın ifadeler belirdi. Ama öğretmen bu kez açıkça güldü. "Ya bilmiyorsun ya da unuttun. Ama Fransız Yabancı Lejyonunda kaçakları vururlardı. Sana hemen sınıfına katılmanı önereceğim, delikanlı."
"Peki, efendim. Teşekkür ederim. Zaten artık dolaşmaları neredeyse sona ermiştir."
"Hangi okul bu?"
Jake, "Markey Akademisi," dedi. Bu sözler de ağzından öylesine fırlayıvermişlerdi yine.
Yukarı çıktı. Daire biçimindeki kubbeli, büyük yerde yankılanan alçak mırıltıları ve ayak seslerini dinliyor, bir taraftan da o sözleri neden söylediğini düşünüyordu. Yaşamı boyunca Markey Akademisi diye bir okulun adını bile duymamıştı.
Jake bir süre yukarıdaki lobide bekledi. Sonra görevlilerden birinin kendisine gitgide artan bir merakla baktığını fark edince daha fazla beklemenin akıllıca bir şey olmayacağına karar verdi. Kısa bir süre için katıldığı sınıfın gitmiş olduğunu ummaktan başka yapabileceği bir şey yoktu.
Jake saatine baktı ve, "Tanrım! Ne de geç olmuş!" der gibi olduğunu umduğu bir ifadeyle çabucak aşağıya indi. Sınıf ve Fransız usulü kaçmaya gülmüş olan güzel siyah öğretmen gitmişlerdi. Jake kendisinin gitmesinin de doğru olacağına karar verdi. Bir süre havanın sıcaklığı yüzünden ağır ağır yürüyecekti, sonra da metroya binecekti.
Çocuk Broadway'le Kırk İkinci Sokağın köşesindeki büfenin önünde durdu. Fazla olmayan parasının bir bölümüyle tatlı sucuk ve bir Nehi aldı. Öğle yemeğini yemek için bir bankanın önündeki basamaklara oturdu ve bu kötü bir hata oldu.
Bir polis ona doğru geldi. Copunu karmaşık birtakım hareketlerle çeviriyordu. Dikkatini sadece buna vermiş gibiydi. Ama Jake'in hizasına geldiği an birdenbire copu, deri halkasına soktu ve çocuğa döndü.
"Buraya bak, delikanlı," dedi. "Bugün okul yok mu?"
Jake sucuğunu yutuyordu. Ama son lokma birdenbire boğazına kaçtı. Ne kötü şanstı bu!.. Tabii bu olayın şansla bir ilişkisi vardıysa. Amerika'nın adilik merkezi Times Meydanındaydılar. Burada uyuşturucu satıcıları, beyaz zehir bağımlıları, fahişeler ve kadın meraklıları kaynıyordu... Ama bu polis onlara aldırmıyor, onunla ilgileniyordu.
Jake kendini zorlayarak lokmasını yuttu. Sonra, "Okulda Son Sınav haftasındayız," dedi. "Bugün sadece bir sınavım vardı. Ondan sonra okuldan ayrıldım." Durdu. Polisin gözlerindeki ısrarlı, meraklı pırıltı hiç hoşuna gitmemişti.
"Ya... Kimliğini görebilir miyim?"
Jake'in yüreğine indi. Yoksa annesiyle babası daha şimdiden polisi çağırmışlar mıydı? Şimdi bir gün önceki maceradan sonra, bu olasılığın güçlü olduğunu düşünüyordu. Normal şartlarda New York Polisi kayıp bir çocukla hemen ilgilenmezdi. Özellikle evden aynlalı henüz yarım gün geçmiş bir çocukla. Ama babası televizyon dünyasının önemli kişilerinden biriydi ve yardım isteyebileceği nüfuzlu kimselerden söz ederek övünürdü. Jake bu poliste resmi olduğunu sanmıyordu... Ama ona adını vermiş olabilirlerdi.
Jake istemeye istemeye, "Şey," dedi. "Öğrenci indirim kartım var. Orta-Dünya Yolunun kartı. Ama hepsi o kadar."
"Orta-Dünya mı? Bu adı hiç duymadım. Nerede? Queens'te mi?"

"Orta-Kent demek istedim." Jake kendi kendine, Tanrım, dedi. Güneye değil, kuzeye gideceğim anlaşılan. Hem de hızla. Sonra polise baktı. "Canım şu! Otuz Üçüncü Sokaktaki."
"Hım. Olabilir." Memur elini uzattı.
Oradan geçmekte olan bir zenci onlara bakmaya başladı. Adamın uzun bukleleri kanarya şansı elbisesinin omuzlarına değiyordu. Neşeyle, "Onu tutukla, memur bey," dedi. "Bu beyaz ekmek gibi çocuğu yakala. Görevini hemen yap!" Polis dönmeden cevap verdi. "Sesini kes ve yaylan, Eli." Eli gülerken birkaç altın dişi ışıldadı. Zenci sonra yoluna devam etti. Jake, "Neden onun kimliğini istemiyorsunuz?" diye sordu.
"Çünkü şu anda senin kimliğini istiyorum. Haydi, oğlum, çabuk ol." Poliste ya Jake'in adı vardı ya da memur çocukta bir tuhaflık olduğunu sezmişti. Belki bu şaşılacak bir şey değildi. Burada bir şey peşinde koşmayan tek beyaz kendisiydi. Ne olursa olsun, sonuç anıydı. Oraya oturup öğle yemelini yemesi çok aptalcaydı. Ama ayakları sızlamaya başlamış ve çok da acıkmıştı. Kahretsin! Acıkmıştı işte!
Jake, sen beni durduramazsın, diye düşündü. Beni durdurmana izin veremem. Bugün öğleden sonra Brooklyn'de biriyle buluşmam gerekiyor... Ve ben orada olacağım.
Jake cüzdanını alacağı yerde, elini ön cebine sokarak anahtarı çıkardı. Onu polise doğru tuttu. Öğle güneşi anahtara çarparak yansımaya başladı. Polisin yanaklarında ve alnında ışıklı benekcikler belirirken gözleri irileşti.
Memur, "Hey..." diye soludu. "O da nedir, evlat?"
Uzandı ama Jake anahtarı hafifçe geri çekti. Yansıyan ışınlar sanki ipnotizma güçleri varmış gibi polisin yüzünde dans ediyorlardı. Çocuk, "Onu almana gerek yok," dedi. "Bunu yapmadan da adımı okuyabilirsin. Öyle değil mi?"
"Evet, tabii."
Polisin yüzündeki meraklı ifade kaybolmuştu. Şimdi sadece anahtara bakıyordu. Gözleri irileşmiş, bakışları sabitleşmişti. Ama boş boş bakmıyordu. Jake onun gözlerinde hem şaşkınlık, hem de beklenmedik bir mutluluk olduğunu gördü. Çocuk, ah, işte ben böyleyim, diye düşündü. Gittiğim her yerde etrafa neşe ve sevinç saçıyorum. Neyse şimdi yapacaklarım konusunda bir karar vermeliyim.
Genç bir kadın, çok yüksek topuklu ayakkabılanyla kaldırımda kırıta kırıta yaklaştı. (Arkasındaki şeffaf bluza ve yeşil ipek şorta bakılırsa bir kütüphane memuru değildi.) Kadın önce polise bir göz attı, sonra da memurun neye baktığını anlamak için Jake'e. Anahtarı iyice gördüğü zaman bir elini boynuna götürüp birdenbire durdu. O anda adamın biri ona çarparak, "Kahretsin," diye homurdandı. "Nereye gittiğine baksana!" Kütüphaneci olmayan genç kadın ona aldırmadı bile. Jake başka dört beş kişinin de durmuş olduğunu fark etti. Hepsi anahtara bakıyorlardı. İnsanlar bazen bir sokak köşesinde işini yapan usta bir üçkâğıtçıyı seyretmek için yaptıkları gibi, toplanmaya başlıyorlardı.
Jake, dikkati çekmemekte çok başarılısın, dedi kendi kendine. Ah, evet Polisin omzunun üzerinden baktı ve sokağın karşı tarafındaki levhayı gördü. Orada, "Denby İndirimli İlaçları," yazılıydı.
Polise, "Adım Tom Denby," diye açıkladı. "Burada indirimli bowling kartımda da öyle yazıyor, değil mi?"
Memur soludu. "Doğru, doğru." Artık Jake'e karşı hiçbir ilgi duymuyordu. Bütün dikkatini anahtara vermişti. Yansıyan ışık benekcikleri dönüyor, yüzünden sekiyordu.
"Ve sen Tom Denby adında birini aramıyorsun. Öyle değil mi?"
Polis, "Hayır," dedi. "Onun adını duymadım bile."
Şimdi en aşağı altı kişi polisin etrafında toplanmıştı. Hepsi de sessiz bir merakla Jake'in elindeki gümüş anahtara bakıyorlardı.
"Onun için de artık gidebilirim. Öyle değil mi?"
"Ha? Ah! Ah, evet, babanın hatırı için git!"
Jake, "Sağol," dedi ama bir an oradan nasıl uzaklaşacağını da bilemedi. Etrafını zombilerden oluşan sessiz bir kalabalık sarmıştı. Üstelik başkaları da durmadan onlara katılıyorlardı. Çocuk toplananların ne olduğunu anlamak için geldiklerinin farkındaydı. Ancak anahtarı görenler birdenbire sanki donmuş gibi merakla bakıyorlardı.
Jake ayağa kalktı ve bankanın geniş basamaklarından ağır ağır, geri geri çıktı. Anahtarı öne doğru uzatmıştı. Sandalyeli bir aslan terbiyecisi gibiydi. Yukarıdaki geniş beton açıklığa ulaştığında anahtarı pantolonunun cebine soktu ve dönüp kaçtı.
Sadece bir defa geniş alanın diğer tarafında durarak arkasına baktı. Etrafını sarmış olan küçük gruptaki insanlar yavaş yavaş canlanıyorlardı. Dönerek birbirlerine sersem sersem bakıyor, sonra da yürümeye başlıyorlardı. Polis, boş gözlerle bir soluna baktı, bir sağına. Sonra da gökyüzüne. Sanki oraya nasıl geldiğini ve ne yapmayı düşündüğünü hatırlamaya çalışıyordu. Jake yeteri kadar görmüştü. Bir metro istasyonu bulmasının ve başka tuhaf şeyler olmadan Brooklyn'e gitmesinin zamanı gelmişti.

Jake o gün ikiye çeyrek kala metro istasyonunun merdiveninden ağır ağır çıktı. Castle ve Brooklyn caddelerinin köşesinde durarak, Ko-Op Kentinin kumtaşından yapılmış kulelerine baktı. O güven ve yönlendirme duygusunun canlanmasını bekliyordu. İleride olacakları hatırlamayı. Ama beklediği olmadı. Hiçbir şey hissetmedi. O sırada gölgesi ayağının dibinde yorulmuş bir köpek gibi yatan ve Brooklyn'in sıcak bir köşesinde bekleyen bir çocuktu sadece.
Eh, buradayım işte... Şimdi ne yapacağım?
Jake en ufak bir fikri bile olmadığını anladı.

Roland'ın küçük grubu, hafif meyilli yamacına tırmandığı yüksek tepenin doruğuna erişti. Durarak güneydoğuya doğru baktılar. Uzun bir süre hiçbiri konuşmadı. Susannah iki kez konuşmak için ağzını açtıysa da tekrar kapattı. Bir kadın olarak hayatında ilk defa söyleyecek bir şey bulamıyordu.
Önlerinde neredeyse sonsuza kadar uzanan ova bir yaz akşamının altın ışığında uyukluyordu. Gür ve zümrüt yeşili olan otlar iyice boy atmıştı. Ovada ince uzun gövdeli ve dallan etrafa uzanan ağaçlardan oluşmuş korular vardı. Susannah vaktiyle bu tür ağaçları Avustralya'yla ilgili bir gezi filminde gördüğünü düşündü.
İzledikleri yol, tepenin diğer tarafından iniyor ve sonra bir ip gibi dümdüz güneydoğuya doğru uzanıyordu. Otları yararı beyaz bir şeride benziyordu. Birkaç kilometre ötede, batıda iri, yabanöküzüne benzeyen hayvanlardan oluşan bir sürü sakin sakin otluyordu. Doğudaysa ormanın son bölümü kavisli bir burun gibi otlağa doğru uzanıyordu. Kara, karmaşık bir yerdi. Yumruğu sıkılı bir kola benziyordu.
Susannah rastladıklan bütün dere ve çayların bu yöne doğru aktıklannı anladı. Hepsi ormanın uzanan yumruğundan çıkan büyük nehrin kollarıydılar. Nehir şimdi, yaz güneşinin altında sakin sakin, dalgın dalgın, dünyanın doğu kenarına doğru akıyordu. Çok genişti. İki kıyı arasındaki genişliği üç kilometre kadardı.
Ve Susannah kenti de görebiliyordu.
Tam ilerideydi. Ufkun ötesinden yükselen sisli kuleler ve sivri damlardan oluşan sisli bir siluet. O uçar gibi gözüken surlar belki yüz elli kilometre ötedeydi. Belki de üç yüz ya da altı yüz. Bu dünyanın havası çok berrak oldugu için uzaklığı hesaplamak zordu. Susannah kesinlikle sadece bir tek şeyi biliyordu. O kulelerin kendisinde sessiz bir şaşkınlık ve New York'a karşı derin, sancılı bir özlem uyandırdığını. Genç kadın, galiba Triborough Köprüsünden Manhattan'in siluetini görebilmek için hemen her şeyi yapanm, diye düşündü. Sonra gülümsemek zorunda kaldı. Çünkü bu doğru değildi. Aslında gerçek şuydu: Roland'ın dünyasını hiçbir şeye değişmezdi. Buranın sessiz esrarı ve bomboş uzanan düzlükleri insanı sarhoş ediyordu. Hem sevgilisi de buradaydı. New York'ta -hiç olmazsa kendi çağının New York'unda- onlan aşağılar ve öfke duyarlardı. Her budalanın kaba saba, zalimce alaylanna hedef olurlardı. Yirmi altı yaşında siyah bir kadın ve onun beyaz ekmek sevgilisi. Kadından üç yaş genç olan ve heyecanlandığında bir Brooklyn'li gibi konuşan beyaz. Sadece sekiz ay önce kokainman olan beyaz ekmek sevgili. Buradaysa onlarla alay edecek, ikisine de gülecek kimse yoktu. Burada kimse dikkatleri onların üzerine çekmiyor, ikisini de suçlamıyordu. Burada sadece Roland, Eddie ve kendisi vardı. Dünyanın son üç silahşoru.
Susannah, Eddie'nin elini tuttu. Kocasının sıcak, güven aşılayan parmaklanyla kendisininkileri kavradığını hissetti.
Roland işaret etti. Alçak sesle, "Bu Send nehri olmalı," dedi. "Yaşamım boyunca onu göreceğimi hiç sanmıyordum... Hatta onun gerçek olduğuna dahi inanmıyordum... Tıpkı Bekçiler gibi."
Susannah, "O kadar güzel ki," diye mırıldandı. Gözlerini önündeki geniş manzaradan alamıyordu. Sanki yazın beşiğinde rüya görüyordu ova. Kadın bakışlanyla ağaçların gölgelerini izledi. Güneş' ufka doğru inerken bu gölgeler de ovada sanki kilometrelerce uzanıyorlardı. "Bizim Büyük Ovalar insanlar daha oralara yerleşmeden önce herhalde böyleydiler. Hatta kızılderililer bile gelmeden önce." Diğer elini kaldırarak, Büyük Yolun daralarak bir noktaya dönüştüğü yeri işaret etti. "O senin kentin," dedi. "Öyle değil mi?" "Evet."
Eddie mırıldandı. "Kötü bir şey yokmuş gibi gözüküyor. Sence bu mümkün mü, Roland? Binalar hâlâ yerli yerinde olabilir mi?" Eskiler bu kadar sağlam binalar yaparlar mıydı?"
"Bu çağda her şey mümkün." Ama Roland'ın sesinde kuşku vardı. "Ancak fazla umutlanmamalısın, Eddie."
"Ha? Tabii, tabii." Ama Eddie gerçekten umutlanmıştı. O ufukta belli belirsiz gözüken siluet, Susannah'nın kalbindeki özlemi uyandırmıştı. Eddie'nin kalbindeyse bazı tahminlerin alevlenmesine neden olmuştu. Kent oradaysa ki, orada olduğu kesin, belki o zaman insanlar da vardır. Roland'ın dağların altında karşılaştığı insanlardan farklı yaratıklar değil. Bu kentliler... (Eddie'nin bilinçaltı, 'Amerikalılar...' diye fısıldadı.) ... yardımdan hoşlanan, zeki insanlardır. Amacımıza erişmek konusunda başarılı olmamızı sağlayabilirler... Hatta ölmeyip hayatta kalmamızı bile... Eddie'nin kafasında bir düş ışıklar saçarak parladı. (Bunun bir bölümü 'Son Yıldız Savaşçısı' ve 'Kara Kristal' gibi filmlerden çalınmıştı.) Kentin, bedenleri yaşlılıktan çarpılmış ama gururlu yöneticileri onlara tertemiz depolarından getirilen şahane yemekler sunacaklardı. (Ya da onları cam kubbelerin koruduğu özel bahçelerden getirteceklerdi.) Eddie, Roland ve Susannah deli gibi tıkınırlarken bu yaşlı adamlar onlara ileride nelerin beklediğini ve anlamlarını açıklayacaklardı. Yolcular kentten ayrılırken onlara Amerikan Otomobil Kurumunun onayladığı bir tur rehberi haritasını hediye edeceklerdi. Bunun üzerinde Kara Kuleye giden en uygun yol kırmızıyla işaret edilmiş olacaktı.
Eddie, "deus ex machina" sözünü bilmiyordu. Ama bu tür akıllı ve merhametli insanların daha çok resimli romanlar ve önemsiz filmlerde yaşadıklarını biliyordu. Artık bunu öğrenecek kadar büyümüştü. Ama aklına gelen fikir yine de sarhoş ediciydi. Böylesi tehlikeli ve hemen hemen bomboş dünyada uygarlığın yaşadığı küçük bir yer. Onlara ne yaptıklarını açıklayan yaşlı, akıllı peri-adamlar. Ve kentin o puslu ufuktaki siluette açıklanan müthiş şekilleri hiç olmazsa bu fikrin doğru olabileceği inancını destekliyordu. Kent tümüyle boşalmış, insanlar uzun yıllar önce çıkan bir Veba salgını ya da kimyasal savaş yüzünden ortadan kalkmış olsalardı bile, kent yine de koskocaman bir mağaza sayılabilirdi. Oradan Eddie'nin ileride kendilerini beklediğinden emin olduğu sert koşullara dayanmak için gerekli eşyaları alabilirlerdi. Ayrıca o, kentte doğup büyümüştü. O yüksek kuleler de bu yüzden Eddie'yi etkilemişlerdi tabii. Genç adam heyecanı sırasında az kalsın sesli sesli gülecekti. "Pekâlâ! Haydi, gidelim bakalım! O lanet olasıca akıllı perileri görelim!"
Susannah ona baktı. Şaşırmıştı ama yine de gülümsüyordu. "Sen neler sayıklıyorsun, beyaz çocuk?"
"Hiç. Boşver. Ben hemen yola çıkmamızı istiyorum. Ne dersin, Roland? Sende..."

Ama Roland'ın yüzündeki ya da derisinin altındaki bir şey -hayalci, kaybolmuş bir şey- Eddie'nin susmasına ve kolunu Susannah'yı korumak istiyormuş gibi onun omzuna atmasına neden oldu.

Roland kente kısaca, ilgisizce bakmış, sonra gözü oldukları yere çok daha yakın bir şeye takılmıştı. Onu endişelendiren, ürküten bir şeye. Silahşor daha önce de böyle şeyler görmüştü. Son defasında Jake de yanındaydı. Çocukla sonunda çölden çıkışlarını ve siyahlı adamın peşinden yamaçlardan dağlara doğru gidişlerini hatırlıyordu. Zor bir yolculuk olmuştu. Ama hiç olmazsa tekrar su bulmuşlardı. Otlar da vardı.
Roland bir gece uyanmış ve Jake'in yerinde olmadığını fark etmişti. İnce bir derenin hemen yanındaki söğüt korusundan gelen boğuk, çaresiz feryatları duymuştu sonra da. Roland uğraşıp didinerek korunun ortasındaki açıklığa eriştiği sırada çocuğun çığlıkları da sona ermişti. Silahşor onu aşağıda, ileridekine çok benzeyen bir yerde ayakta dururken bulmuştu. Taşlardan oluşan bir yer. İnsanların kurban edildikleri bir yer. Bir kâhinin yaşadığı... zorlandığı zaman konuştuğu... ve fırsat bulduğu zaman da öldürdüğü bir yer.
Eddie, "Roland?" diye sordu. "Ne var? Ne oldu?"
Roland işaret etti. "Şunu görüyor musun? O konuşan bir daire. Gördüklerin yüksek, dik taşlar." Silahşor dikkatle Eddie'ye bakıyordu. Genç adamı ilk defa o acayip diğer dünyanın hava-arabasında görmüştü. Orada Silahşorler mavi üniformalar giyiyorlardı. Sonsuz şeker, kâğıt ve astin gibi harika ilaçlar vardı. Eddie'nin yüzünde garip bir ifade beliriyordu. Bir önsezi. Genç adamın kente bakarken gözlerini ışıldatan o pırıltılı umut söndü. Şimdi sıkıntılı ve keyifsiz bir anlam vardı. Yüzündeki biraz sonra asılacağı darağacını inceleyen bir insanın ifadesiydi.
Silahşor, önce Jake, diye düşündü. Şimdi de Eddie. Yaşamlarımızı döndüren çark çok amansız. Her zaman aynı yere dönüyor.
"Kahretsin!" Eddie'nin kısık sesi korku doluydu. "Bence çocuk oradan geri gelmeye çalışacak."
Roland başını salladı. "Evet, bu ihtimal daha büyük. Ince yerler var ve aynı zamanda çekici yerler... Daha önce de çocuğun peşinden öyle bir yere gittim. Orada tuttukları kâhin az kalsın Jake'i öldürüyordu."
Susannah, Eddie'ye, "Bütün bunları nereden biliyorsun?" diye sordu. "Rüyanda mı gördün?"
Genç adam başını salladı. "Bilmiyorum. Ama Roland o lanetli yeri gösterdiği an..." Sözlerini tamamlamayarak Silahşor'a baktı. "Oraya erişmeliyiz. Hem de mümkün olduğu kadar çabuk." Eddie'nin hem telaşlı, hem de korkmuş gibi bir hali vardı.
Roland öğrenmek istedi. "Her şey bugün mü olacak? Bu gece?" Eddie yine başını sallayarak dudaklarını yaladı. "Bunu da bilmiyorum. Kesinlikle bilmiyorum. Bu gece? Sanmıyorum. Zaman... buradakiyle çocuğun olduğu dünyadaki birbirine uymuyor. Zaman onun bulunduğu yer ve çağda daha ağır geçiyor... Belki yarın." Panikle savaşıyordu. Ama şimdi panik üstün gelmişti. Genç adam dönüp terli, soğuk parmaklarıyla Silahşor'un gömleğini yakaladı. "Ama anahtarı tamamlamam gerekiyordu. Bunu yapmadım. Başka bir şey daha yapmam şart. Ama onun ne olduğu konusunda en ufak bir fikrim yok. Çocuk ölürse, bunun sorumlusu ben olurum!"
Roland parmaklarıyla Eddie'nin ellerini kavrayarak gömleğinden çekti-"Kendini topla."
"Roland, anlamıyor musun..."
"Mızmız çocuklar gibi inleyip ağlamanın sorunlarını çözemeyeceğini anlıyorum ben! Babanın suratını unuttuğunu da görüyorum!"
"Bırak bu saçmalıkları şimdi! Babam bana vızgelir!" Eddie şimdi sinir krizi geçiriyor ve bağırıyordu. Silahşor onun yüzüne tokadı indirdi. Çıkan ses kırılan bir dalın çatırtısına benziyordu.
Eddie'nin başı arkaya giderken gözleri şokla irileşti. Genç adam Silahşor'a bakakalmıştı. Sonra elini ağır ağır kaldırarak yüzündeki gitgide kızaran parmak izlerine dokundu. "Seni aşağılık köpek," diye fısıldadı. Eli hâlâ sol kalçasının üzerinde taşıdığı tabancanın kabzasına gitti. Susannah avuçlarını onun elinin üzerine koymaya çalıştı ama Eddie onu itti.
Roland, şimdi tekrar öğretmem gerekiyor, diye düşündü. Galiba bu sefer yalnız onun canını değil, kendiminkini de kurtarmak için öğretmek zorundayım sanırım.
Uzaklarda havalanan bir karga o cırlak ötüşüyle sessizliği bozdu. Roland bir an şahini David'i düşündü. Şimdi de Eddie onun şahiniydi... Ve Silahşor, biraz gerilerse Eddie de David gibi onun gözünü oymaktan da kaçınmayacaktı. Ya da gırtlağını parçalamaktan.
"Beni vuracak mısın? Bu maceranın böyle mi bitmesini istiyorsun, Eddie?"
"Adamım, senin palavralarından o kadar bıktım ki." Eddie'nin gözleri öfke ve yaşlardan bulanmıştı.
"Anahtarı bitirmedin. Ama bunun nedeni onu tamamlamaktan korkman değildi. Bu işi bitiremeyeceğini öğrenmekten korkuyordun. Aşağıya, taşların durduğu yere inmekten çekiniyorsun. Ama korkunun asıl nedeni taşların oluşturdukları daireye girdiğin zaman olacaklar da değil. Sen olmayacak şeylerden korkuyorsun. Senin koskocaman dış dünyadan da korktuğun yok, Eddie. Seni korkutan içindeki o küçük dünya. Sen babanın suratını unutmadın. Onun için bunu yap. Cesaretin varsa beni vur. Senin ağlayıp inlemeni seyretmekten bıktım."
Susannah, Roland'a bağırdı. "Sus! Bunu yapacağını görmüyor musun? Onu, bunu yapmaya zorladığının farkında değil misin?"
Roland genç kadına bir göz attı. "Ben onu karar vermeye zorluyorum." Tekrar Eddie'ye döndü. Derin çizgilerin belirginleştiği suratında sert bir ifade vardı. "Sen eroin gölgesinden çıktın. Ağabeyinin gölgesinden de, dostum. Cesaretin varsa artık kendi gölgenden de çıkarsın. Haydi. Ya çık ya da beni vur. Bu işi şurada bitirelim."

Roland bir an Eddie'nin kendisini vuracağını sandı. Her şey burada, bulutsuz yaz göğünün altında, bu yüksek sırtta, kentin damlan ufukta mavi hayaletler gibi ışıldarken sona erecekti. Sonra Eddie'nin yanağında bir kas seğirdi. Dudaklarının oluşturduğu kesin hat yumuşamaya sonra da titremeye başladı. Eli, Roland'ın tabancasının sandal ağacından yapılmış kabzasından kaydı. Göğsü bir defa şişti... İki... Üç defa. Genç adam ağzını açtı, Silahşor'a doğru sendeleyerek giderken bütün o çaresizlik ve dehşeti ağzından tiz bir inilti halinde döküldü.
"Ben korkuyorum, ahmak herif! Bunu anlayamıyor musun? Roland, ben korkuyorum!" Eddie'nin ayakları birbirine dolaştı ve öne doğru devrildi. Silahşor onu yakalayarak kendisine çekti. Şimdi onun tenindeki kir ve terin kokusunu aldı. Gözyaşları ve dehşetinin de.
Silahşor, Eddie'yi bir an kucakladıktan sonra onu Susannah'ya doğru çevirdi. Eddie karısının sandalyesinin yanında dizlerinin üzerine düştü. Başını yorgunca önüne eğmişti. Susannah elini onun ensesine koyarak kafasını kalçasına bastırdı. Roland'a acı acı, "Bazen senden nefret ediyorum, iri beyaz adam," dedi.
Roland avuç içlerini alnına bastırdı. "Bazen ben de kendimden nefret ediyorum."
"Ama bu seni hiçbir zaman durdurmuyor, öyle değil mi?"
Silahşor cevap vermedi. Yanağını Susannah'nın bacağına dayayarak gözlerini kapatmış olan Eddie'ye baktı. Yüzü bir mutsuzluk simgesi gibiydi. Roland bu sevimli konuşmayı ertelemesine neden olacak bitkinliği yenmeye çalıştı. Eddie haklıysa o zaman başka bir gün yoktu. Jake harekete geçmeye hazırdı. Çocuğun bu dünyaya getirilmesi için ebe olarak Eddie seçilmişti. Bunu yapmaya hazır olamazsa Jake giriş noktasında ölecekti. Bir bebeğin doğarken boğulması gibi.
"Ayağa kalk, Eddie."
Roland bir an Eddie'nin orada büzülüp oturmayı ve yüzünü kadının bacağına gömerek saklamayı sürdüreceğini sandı. Her şey kaybedilirse... bu da Ka'ydı. Sonra genç adam yavaşça ayağa kalktı. Her şeyi aşağıya sarkmış gibiydi. Elleri, omuzları, başı, saçları. Bu iyi bir şey sayılmasa da hiç olmazsa ayağa kalkmıştı ve bu da bir başlangıçtı. "Bana bak."
Susannah endişeyle kımıldandı ama bu kez bir şey söylemedi. Eddie başını ağır ağır kaldırarak, titreyen eliyle gözlerine düşen saçları itti.
"Bu senin. Acım ne kadar derin olursa olsun bunu senden almam bir hataydı." Roland ham deriden şeridi tutup koparttı. Anahtarı Eddie'ye uzattı. Genç adam rüyadaymış gibi onu almaya çalıştı ama Roland avucu hemen açmadı. "Gereken şeyi yapmaya çalışacak mısın?"
"Evet." Eddie'nin sesi zorlukla duyuluyordu.
"Bana söyleyecek bir şeyin var mı?"
"Korktuğum için üzgünüm." Eddie'nin sesinde korkunç bir şey vardı. Roland'ı kalbinden yaralayan bir şey. Silahşor bunun ne olduğunu bildiğini sanıyordu. Eddie'nin çocukluğunun son kalıntıları burada, üçünün arasında ıstırapla ölüyordu. Gözle görülmese de Roland onun gitgide hafifleyen çığlıklaRını duyuyordu. KulaklaRını onlara tıkamaya çalıştı.
Kule adına yaptığım bir şey daha. Puan cetvelim gitgide uzuyor. Günün birinde bir meyhanede uzun süreden beri içen sarhoşun borcunu topladıklaRı gibi puanlar toplanacak. O gün yaklaşıyor. Borcumu nasıl ödeyeceğim?"
Sonra Silahşor, "Özür dilemeni istemiyorum," dedi. "Özellikle korktuğun için. Korku olmasaydı biz ne hal alırdık? Ağızları köpüren, tüylerinde pislikler kuruyan köpeklere dönerdik."
Eddie, "Öyleyse ne istiyorsun?" diye bağırdı. "Başka her şeyi aldın! Verebileceğim her şeyi! Hayır, bu doğru değil. Çünkü her şeyi sana kendim verdim. Peki şimdi benden başka ne istiyorsun?"
Roland, Jake Chambers'ın kurtuluşunun yaRısı demek olan anahtarı hâlâ sıkıca avucunda tutuyordu. Eddie'ye bir şey söylemedi. Gözlerini onunkilere dikmişti. O sıra güneş, yemyeşil ovayı ve mavimsi gri Send nehrini aydınlatmaktaydı. Bir süre sonra Eddie Dean'in gözlerinde her şeyi anladığını gösteren bir ifade belirdi.
Roland başını salladı.
"O suratı unuttum..." Eddie durakladı. Başını eğdi. Yutkundu. Sonra kafasını kaldırarak tekrar Silahşor'a baktı. Aralarında ölmekte olan şey artık uzaklaşmıştı. Roland bunu biliyordu. O şey gitmişti. Çabucak. Burada, her şeyin eşiğindeki güneşli, rüzgârın okşadığı sırtta bir daha dönmemek üzere gitmişti. "Babamın suratını unuttum, Silahşor... Senden özür diliyorum."
Roland elini açtı. Ve o küçük yükü yani anahtarı, Ka'nın taşımasını emrettiği insana verdi. Yüksek Dilde, "Öyle konuşma, Silahşor," dedi. "Baban seni çok iyi görüyor... Seni çok seviyor... ben de öyle."
Eddie anahtarı alarak döndü. Gözyaşları yanaklarında kurumaktaydı. "Haydi, gidelim." Ve uzun yamaçtan ileride uzanan düzlüğe doğru inmeye başladılar.
Jake yavaşça Castle Caddesinde yürüyor, pizzacılar, barlar ve dükkânların önünden geçiyordu. Kuşkulu suratlı kadınlar günlük işlerini sürdürüyorlardı. Sırt çantasının kayışları çocuğun koltukaltlannı tahriş etmişti. Ayakları da sızlıyordu. Dijital bir termometrenin altından geçerken ısının yirmi dokuz derece olduğunu gördü. Ama Jake'e sanki otuz dokuz dereceymiş gibi geliyordu.
İleride bir devriye arabası caddeye saptı. Jake hemen bir nalburun vitrinindeki bahçeyle ilgili araç gereçleri büyük bir ilgiyle incelemeye başladı. Lacivert-beyaz arabanın aksini camdan seyrediyordu. Araba gidinceye kadar da kımıldamadı.
Hey, Jake, ahbap, sen böyle nereye gidiyorsun?

Bu konuda en ufak bir fikri bile yoktu Jake'in. Aradığı çocuğun, üzerinde ORTA-DÜNYADA SIKICI TEK BİR DAKİKA BİLE YOKTUR," yazılı sarı tişörtlü, yeşil mendilli çocuğun, yakında bir yerde olduğundan emindi. Ama sonra? Jake için o Brooklyn denen saman yığınına saklanmış bir dikiş iğnesi gibiydi.
Jake sprey boyayla duvarlarına karmakarışık sözler yazılmış bir geçidin girişinden geçti. Duvarlara daha çok adlar yazılmıştı. "EL TİANTE 91, SPEEDY GONZALES, MOTORVAN MİKE." Ancak birkaç slogan ve aklıbaşında kimselere hitap eden sözler de vardı. Jake'in gözleri onlardan ikisine takıldı. "BİR GÜL BİR GÜL BİR GÜLDÜR." Bu sözler tuğlaların üzerine solarak vaktiyle Tom ve Gerry' nin Artistik Şarküterisinin bulunduğu boş arsada yetişen gülün rengine dönüşen bir boyayla yazılmıştı. Onun altındaysa siyah denecek kadar koyu bir maviyle yazılmış olan acayip bir söz vardı.
"AFFINIZA SIĞINIYORUM."
Jake, bu ne anlama geliyor, diye düşündü. Sorunun cevabını bilmiyordu. Belki de İncil'den bir sözdü. Kuşları ipnotize ettiği söylenen yılanın gözleri gibi bu sözler de aynı etkiyi yapıyordu insana. Sonra çocuk yavaşça ve düşünceler içinde yoluna devam etti. Saat iki buçuğa geliyordu.
Jake hemen ileride yaşlı bir adamın yoldan indiğini gördü. İhtiyar iri budaklı bir bastona dayanarak mümkün olduğunca gölgeden yürümeye çalışıyordu. Gözlüğünün kalın camlarının arkasında kahverengi gözleri iri yumurtalara benziyordu. Jake düşünmeden, "Affınıza sığınıyorum, efendim," dedi. Aslında ne söylediğinin farkında değildi pek.
Yaşlı adam dönüp çocuğa baktı. Korku ve hayretle gözlerini kırpıştırıyordu. "Yakamı bırak, çocuk." Bastonunu kaldırarak Jake'e doğru beceriksizce salladı.
"Bu civarda Markey Akademisi adlı bir yer var mı acaba, efendim?" Aptalca sözlerdi bunlar. Ama Jake'in aklına başka soru da gelmemişti.
Ihtiyar bastonunu ağır ağır indirdi. Onu, "Efendim," sözü etkilemişti. Jake'e yaşlı ve hemen hemen bunamış insanların yaptıklan gibi biraz delice bir merakla baktı. "Neden okulda değilsin, çocuk?"
Jake yorgun yorgun gülümsedi. Bu soru ona öyle çok sorulmuştu ki. "Bu Son Sınavlar Haftası. Ben sadece buraya Markey Akademisine giden eski bir arkadaşımı görmeye geldim. Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim."
Yaşlı adamın yanından geçti. Onun sırf şans getirsin diye bastonuyla kabaetlerine vurmayacağını umuyordu. Tam köşeye yaklaştığı sırada ihtiyar bağırdı. "Çocuk! Çocuuuuk!" Jake döndü.
Yaşlı adam, "Burada Markey Akademisi diye bir yer yok," dedi. "Ben yirmi iki yıldır burada oturduğum için çok iyi bilirim. Markey Caddesi, evet. Markey Akademisi, hayır."
Jake'in mide kasları ani bir heyecanla büzüldü. İhtiyara doğru bir adım attı. O hemen kendini savunmak için bastonunu kaldırdı. Jake aralarında altı metrelik bir emniyet şeridi bırakarak hemen durdu. "Markey Caddesi nerede, efendim? Bunu bana söyleyebilir misiniz?"
Yaşlı adam, "Tabii," dedi. "Sana yirmi iki yıldan beri burada oturduğumu söylemedim mi? İki blok aşağıda. Majestik Sinemasının yanından sola dön. Ama sana söylüyorum, Markey Akademisi diye bir yer yok."
"Teşekkür ederim, efendim. Teşekkür ederim."
Jake dönerek Castle Caddesinden yukarıya doğru baktı. Evet, iki blok yukarıda bir sinemanın kaldırımın üzerine uzanan tentesini görebiliyordu. O tarafa doğru koşmaya başladı. Sonra bunun dikkati çekeceğini düşünerek koşmaktan vazgeçti, hızla yürümeye başladı.
İhtiyar adam onun arkasından bakıyordu. Hafif bir hayretle kendi kendine, "Efendim," diyordu. "Efendim ha?" Yaşlılara özgü bir sesle gülerek yoluna devam etti.

Roland karanlık basarken durdu. Fazla derin olmayan bir çukur kazarak ateş yaktı. Yemek pişirmek için ona ihtiyaçları yoktu. Ama yine de ateş gerekliydi. Özellikle Eddie için. Tahta oyma işini tamamlayabilmesi için ışığa gereksinimi vardı.
Silahşor dönüp baktı ve Susannah'yı gördü. Kadın rengi solmaya başlayan akvamaren bir gökyüzünün önünde kara bir siluet gibiydi.
Roland, "Nerede?" diye sordu.
"Yolun biraz aşağısında. Artık onun yakasını bırak, Roland. Eddie'ye yeterince eziyet ettin."
Silahşor başını sallayarak ateş çukurunun üzerine eğildi. Aşınmış bir çelik çubuğu bir çakmaktaşına sürtmeye başladı. Çok geçmeden topladığı çalı çırpı tutuştu. Sonra ateşe teker teker dalları atıp Eddie'nin dönmesini bekledi.

Eddie yedi yüz elli metre kadar geride, Büyük Yolun ortasında bağdaş kurmuş oturmaktaydı. Elinde tamamlanmamış anahtar, gökyüzünü seyrediyordu. Yoldan aşağıya doğru baktı ve ateşin ışıltısını gördü. Roland'ın ne yaptığını tamı tamına biliyordu... Bunun nedenini de. Sonra gözlerini tekrar gökyüzüne dikti. Şimdiye kadar kendisini hiç bu kadar yalnız hissetmemiş, böylesine korkmamıştı.
Gökyüzü koskocamandı. Eddie o zamana kadar böylesine sınırsız bir yer, böylesine dev bir boşluk hiç görmemişti. Bu da genç adamın kendisini ufacıcık hissetmesine neden oluyordu. Ancak bunun normal olduğunu düşünüyordu. Büyük kâinat planına göre gerçekten pek küçücüktü.
Çocuk yakındaydı artık. Eddie, Jake'in nerede olduğunu, ne yapmaya hazırlandığını bildiğini sanıyordu. Ve bu kalbini sessiz bir hayretle dolduruyordu. Susannah 1963'den gelmişti. Eddie 1987'den. Jake... onların arasındaydı. Bu tarafa gelmeye çalışıyordu. Doğmaya.

Eddie ben onunla karşılaştım, diye düşündü. Karşılaşmış olmalıyım. Bunu hatırladığımı sanıyorum... Bu Henry orduya yazılmadan hemen önceydi, öyle değil mi? Ağabeyim Brooklyn Meslek Enstitüsündeki kurslara devam ediyordu. Kapkara giysilere meraklıydı. Siyah kot, çelik burunlu siyah motosiklet botları, kolları kıvrılmış siyah tişörtler. Henry'nin James Dean modası. Arka sokak şıklığı. Ben böyle düşünürdüm ama bunu hiçbir zaman yüksek sesle söylemezdim. Çünkü Henry'nin bana kızmasını istemezdim.
Eddie böyle düşünürken beklediği şeyin olduğunu fark etti. Eski Yıldız doğmuştu. On beş dakika sonra ya da daha kısa bir süre sonra bir evren dolusu yabancı mücevher de ona katılacaktı. Ama yıldız şimdi tek başına alacakaranlıkta ışıldamaktaydı.
Eddie anahtarı ağır ağır kaldırdı. Sonunda Eski Yıldız anahtarın ortasındaki geniş çentikte ışıldarken kendi dünyasından o eski formülü tekrarladı. Bunu Eddie'ye annesi, yatak odasının penceresinin önünde, yanında diz çöktüğü zaman öğretmişti. İkisi de Brooklyn'in damları ve yangın merdivenlerinin yukarısında gitgide kararan gökyüzündeki Akşam Yıldızına bakarlarken. "Yıldız ışığı. Parlak yıldız. Bu gece ilk gördüğüm yıldız. Bu gece açıkladığım dileğimin yerine gelmesini isterim."
Eski Yıldız anahtarırı çentiğinde ışıldadı. Dişbudağa yakalanmış bir pırlanta gibiydi.
Eddie, "Biraz cesaret bulmam için bana yardım et," dedi. "Dileğim bu. Şu lanet olasıca şeyi bitirebilmem için cesaretlenmeme yardım et."
Orada bir dakika daha oturdu. Sonra ayağa kalkarak ağır ağır kampa gitti. Ateşe mümkün olduğunca yakın oturmaya çalıştı. Silahşor'a da, Susannah'ya da tek kelime söylemeden bıçağını çıkardı ve çalışmaya başladı. Anahtarırı ucundaki biçiminden ufacık, ince tahtalar bukle bukle düştüler. Eddie hızla çalışıyor, anahtarı bir o tarafa, bir bu tarafa çeviriyordu. Arada sırada da gözlerini yumarak başparmağını o hafif kavislerin üzerinde kaydırıyordu. Biçim yanlış olursa bunun nelere yol açacağını düşünmemeye çalışıyordu. Yoksa donup kalacaktı.
Roland'la Susannah onun yanında oturup sessizce seyrediyorlardı. Sonunda Eddie bıçağı bir kenara bıraktı. Terler yüzünden akıyordu. "Senin şu çocuk... Şu Jake. Çok cesur bir piç olmalı."
Roland, "Jake dağların altında çok cesurca davrandı," diye açıkladı. "Korkuyordu ama yine de bir santim bile gerilemedi."
"Keşke ben de onun gibi olsaydım."
Silahşor omzunu silkti. "Balazar'da, giysilerini almış olmalanna rağmen yine de iyi savaştın. Bir erkeğin çıplakken savaşması çok zordur. Ama sen bunu başardın."
Eddie silahlann konuştuğu o kulüpteki geceyi hatırlamaya çalıştı. Ama kafasında her şey birbirine karışmıştı. Duman, gürültü, bir duvardan süzülerek birbirine karışan, kesişen ışınlar. Genç adam duvarın otomatik silahlann ateşi yüzünden delinmiş olduğunu sanıyor ama yine de kesinlikle anımsayamıyordu. Eddie anahtarı kaldırdı ve çentikler alevlerin önünde iyice keskinleştiler. Anahtarı uzun bir süre öyle tutmayı sürdürdü. Daha çok s biçimine bakıyordu. Bu, tıpkı rüyasında gördüğüne benzemişti. Alevlerin arasında bir an gördüğü hayale de... Ama Eddie'ye anahtar yine de tamammış gibi gelmiyordu. Yani neredeyse tamamlanmıştı ama yine de eksiği vardı.
Bu yine Henry'nin işi. Yıllar boyunca hiçbir zaman yeteri kadar iyi olmadığın söylendi. Sen bu işi basardın, ahbap. Sadece içindeki Henry bunu itiraf etmek istemiyor.
Genç adam anahtarı dört köşe deri parçasının ortasına attı ve derinin ke-narlannı dikkatle üzerine kıvırdı. "İşim bitti. Artık biçimin doğru olup olmadığını bilmiyorum. Yine de mümkün olduğunca doğru yaptığımı sanıyorum." Üzerinde çalıştığı anahtar olmadığı için şimdi kendini garip biçimde boş hissediyordu. Bir amacı ve gitmek istediği bir yön yoktu.
Susannah usulca, "Yiyecek bir şey ister misin, Eddie?" diye sordu.
Genç adam, işte amacın, dedi kendi kendine, işte yönün. Orada, ellerini kucağında kavuşturmuş oturuyor. İhtiyacın olan bütün amaç ve yönler...
Oysa şimdi kafasında bir şey belirmişti. Aniden. Bu ne bir rüyaydı, ne de bir hayal.
Hayır, ikisi de değil. Bir anı bu. İşte yine oluyor... İleride olacakları hatırlıyorsun.
Eddie, "Önce bir şey yapmam gerekiyor," diyerek ayağa kalktı.
Roland ateşin diğer tarafına bulduğu odunları yığmıştı. Eddie onları karıştırdı ve sonunda otuz santim uzunluğunda, çapı on santim kadar olan bir odun buldu. Onu alıp yerine döndü. Tekrar Silahşor'un bıçağını alıp bu kez daha hızlı çalışmaya başladı. Çünkü sadece odunun ucunu yontarak parçayı küçük bir çadır kazığına benzeyen bir şeye dönüştürüyordu.
Sonra Silahşor'a, "Şafak sökmeden yola çıkabilir miyiz?" diye sordu. "Bence o daireye mümkün olduğu kadar çabuk erişmeliyiz."
"Evet. Gerekiyorsa daha da çabuk. Karanlıkta gitmek istemiyorum. Konuşan Daire gece güvenli bir yer değildir. Ama madem gerekiyor, gideriz."
Susannah, "Suratındaki ifadeye bakıyorum da," dedi. "O taş dairelerin hiçbir zaman güvenli olmadıklarını anlıyorum, iri çocuk."
Eddie bıçağı tekrar bir kenara bıraktı. Roland'ın ateş yakmak için kazdığı çukurdan çıkardığı topraklar genç adamın sağ ayağının yakınına yığılmıştı. Bıçağın sivri ucuyla toprağın üzerine keskin ve belirgin bir soru işareti çizdi.
"Pekâlâ." Soru işaretini sildi. "Her şey tamam."
Susannah, "Öyleyse bir şeyler ye," dedi.

Eddie bir şeyler yemeye çalıştı ama pek aç değildi. Sonunda Susan-nah'nın sıcak vücuduna sokularak pek de rahat edemediği bir uykuya daldı. Silahşor sabahın dördünde onu sarsarak uyandırıncaya kadar, rüzgârın aşağılardaki ovada durmadan yarıştığını duydu. Ve ona, kendisi de rüzgârla gidiyormuş gibi geldi. Gecenin karanlığında yükseliyor, bütün bu dertlerden uzaklaşıyordu. Eski Yıldızla, Yaşlı Ana yanaklannı kırağıyla boyuyorlardı.
Roland, "Vakit geldi," dedi.
Eddie doğrulup oturdu. Yanında yatan Susannah da öyle. Genç kadın avuçlarıyla yüzünü ovuşturup duruyordu. Eddie, kendisini toplamaya çalışırken telaşlandı. "Evet. Hemen gidelim! Çabucak!"
"Çocuk yaklaşıyor, değil mi?"
"Çok yakın artık." Eddie ayağa kalktı. Susannah'yı belinden kavrayarak kaldırdı ve sandalyesine oturttu.
Susannah endişeyle ona bakıyordu. "Oraya yetişecek kadar vaktimiz var mı?"
Eddie başını salladı. "Eh, ancak..."
Üç dakika sonra Büyük Yoldan iniyorlardı. Bu önlerinde bir hayalet gibi pırıldıyordu. Bir saat sonra, şafağın ilk ışıkları doğuda gökyüzüne yayılırken çok ilerilerden ritmik bir ses gelmeye başladı.
Roland, davul sesleri, diye düşündü.
Eddie kendi kendine, makine, dedi. Dev gibi bir makine.
Susannah, kalp bu. Dev gibi, hastalıklı, çarpan bir kalp... Ve o gitmemiz gereken kentte, diye düşündü.
İki saat sonra ses başladığı gibi ansızın kesildi. Yukarılarında biçimleri belli olmayan beyaz bulutlar gökyüzünü doldurmaya başladılar. Önce, doğan güneşin önünde bir perde oluşturmaya sonra da tümüyle örtmeye başladılar. Şimdi dik taşların oluşturduğu daire ancak yedi kilometre kadar ötedeydi. Göl-gesiz ışıkta devrilmiş bir ejderhanın dişleri gibi ışıldıyorlardı.

Brooklyn ve Markey caddelerinin köşesine uzanan eski, biçimsiz tahta tente.
"MAJESTIC DE SPAGETTİ HAFTASI" diye açıklıyordu.
"SERGİO LEONE'NİN İKİ KLASİĞİ BİR AVUÇ şş VE İYİ KÖTÜ VE ÇİRKİN Bütün seanslar 99 ç"
Sarı saçlarına rulo sarmış, çiklet çiğneyen bir kız, gişede oturmuş transistorlu radyosunda Led Zeppelin'i dinliyor ve Bayan Shaw'un çok sevdiği o küçük, resimli gazetelerden birini okuyordu. Solunda, sinemanın yerinde kalabilmiş olan tek vitrininde Clint Eastwood'un bir posteri vardı.
Jake yoluna devam etmesi gerektiğini biliyordu. Saat neredeyse üçe gelmişti. Ama çocuk yine de durdu. Kirli, çatlak camın arkasındaki afişe bakıyordu. Eastwood omzuna bir Meksika 'serape'si almış, dişlerinin arasına bir sigar sıkıştırmıştı. Tabancasına çabucak uzanabilmek için 'serape'yi omzundan geriye atmıştı. Gözleri bir topçunun gözleri gibi soluk, uçuk bir maviydi.
Jake, bu o değil, diye düşündü. Ama sanki o. En çok gözleri benziyor... Gözleri hemen hemen aynı.
Eski afişteki Roland olmayan adama, "Yuvarlanmama izin verdin," dedi. "Ölmeme razı oldun. Bu sefer ne olacak?"
Sarışın biletçi kız, "Hey, çocuk!" diye seslenerek Jake'in irkilmesine neden oldu. "İçeri girecek misin? Yoksa orada durup kendi kendine konuşmak niyetinde misin?"
Jake, "Yok canım," dedi. "Ben bu iki filmi de gördüm."
Yürümeye başlayarak, sola, Markey Caddesine saptı. Yine, gelecekte olacakları bilme duygusuna kapılmayı bekliyordu ama öyle bir şey olmadı. Burası sadece iki tarafından kumtaşı renginde apartmanlar yükselen sıcak ve güneşli bir sokaktı. Binalar Jake'e hapishaneleri hatırlatıyordu. Birkaç genç kadın bebek arabalannı iterek çift çift yürüyor ve arada bir aralannda konuşuyorlardı. Yolda onlardan başka kimse yoktu. Hava, mayıstan beklenmeyecek kadar sıcaktı. Ağır ağır dolaşılamayacak kadar sıcak.
Ben neyi arıyorum? Neyi?
Jake'in arkasından bir erkek gürültülü bir kahkaha attı. Bunu öfkeli bir kadın çığlığı izledi. "Onu bana geri ver!"
Jake kadının kendisini kastettiğini sanarak irkildi.
"Onu bana geri ver, Henry! Şaka etmiyorum!"
Jake döndü ve iki kişiyi gördü. Biri en azından on sekiz yaşındaydı. Diğeriyse ondan çok daha küçüktü... Olsa olsa on iki, on üç yaşlarındaydı. Jake ikinci çocuğu gördüğü an kalbi sanki göğsünün içinde hoplayarak, daireler çizdi. Çocuğun ayağında ince pamuklu şort yerine yeşil fitilli kadifeden bir pantolon vardı. Ama sarı tişörtü aynıydı. Bir kolunun altına eski bir basketbol topunu sıkıştırmıştı. Arkası Jake'e dönüktü. Ama o, bir gece önce rüyasında gördüğü çocuğu bulduğunu anladı.

Bağıran kız sinemanın gişesindeki, çiklet çiğneyen şarışındı. İki çocuktan büyüğü kızın gazetesini kapmıştı. Bu genç hemen hemen artık 'bir erkek' diye tanımlanacak yaştaydı. Kız gazetesini almaya çalıştı. Siyah kot ve kolları kıvnlmış siyah bir tişört giymiş olan delikanlı onu yukarıya doğru kaldırarak güldü.
"Sıçrayıp al onu, Maryanne! Zıpla, kızım, zıpla!"
Yanakları kızarmış olan kız ona öfkeyle baktı. "Gazeteyi ver! Sululuğu bırak, ver gazeteyi! Köpek!"
Delikanlı, "Ah, onu duyuyoy musun, Eddie," dedi. "Ne kötü şeyler söylüyoy. Seni yaramaz!" Gazeteyi, sarışın biletçi kızın erişemeyeceği bir yere doğru sallayarak sırıttı. Jake birdenbire durumu anladı. Bu iki çocuk okuldan eve dönüyorlardı. Aralarındaki yaş farkı konusunda yanılmıyorsa, herhalde ayni okula gitmiyorlardı. Daha büyük olan

delikanlı gişeye yaklaşarak şarışına ilginç bir şey söyleyecekmiş gibi yapmış, sonra alttaki delikten elini uzatıp kızın gazetesini kapmıştı.
Jake bu delikanın benzerlerini çok görmüştü. Bir kedinin kuyruğunu benzinle ıslatmanın dünyanın en komik şeyi olduğunu düşünenlerdendi o. Ya da aç bir köpeğe içine bir olta iğnesi saklanmış bir ekmek parçasını yedirmenin. Sınıfın en arkasında oturarak kızların sutyen askılarını çekiştiren ve sonunda biri şikâyet ettiği zaman suratında aptalca bir ifadeyle, "Kim, ben mi?" diyen tiplerdendi o. Piper'da onun gibi fazla öğrenci yoktu. Ama birkaç kişi vardı. Jake her okulda o tiplere rastlandığını düşündü. Tabii Piper'dakiler daha iyi giyiniyorlardı ama yüzleri aynıydı. Jake, "Eskiden olsaydı, 'bu asılacak birinin suratı,' derlerdi," diye mırıldandı.
Maryanne siyah kotlu delikanlının büküp rulo haline getirdiği gazeteyi kapmak için sıçradı. Ama kız bu işi başaramadan delikanlı gazeteyi çekti, sonra da onunla şarışının kafasına vurdu. Tıpkı bir köpek halıya işediğinde yapıldığı gibi. sarışın ağlamaya başlamıştı. Jake bunun en önemli nedeninin gurur kırıklığı olduğunu tahmin etti. Kızın yüzü artık öylesine kızarmıştı ki, neredeyse ışık saçacaktı. Sarışın delikanlıya, "Gazete senin olsun!" diye bağırdı. "Okuman yazman olmadığını biliyorum! Ama hiç olmazsa resimlere bakarsın!" Döndü.
Daha küçük olan çocuk -Jake'in çocuğu- yavaşça, "Ona gazetesini neden geri vermiyorsun?" dedi.
Ondan büyük olan genç boru biçimdeki gazeteyi uzatınca onu kapmaya çalıştı. Onlardan dokuz metre kadar uzakta olan Jake bile gazetenin yırtıldığını işitti. Sarışın, "Sen aşağılık bir köpeksin, Henry Dean!" diye bağırdı. "Gerçek bir köpek!"
"Hey, işi bu kadar büyütecek ne var?" Henry gerçekten kırılmış gibiydi. "Ben sana takılıyordum. Zaten, sadece bir yeri yırtıldı, Tanrı aşkına! Onu yine de okuyabilirsin. Neden biraz gevşemiyorsun?"
Jake, bu da tamam, dedi kendi kendine. Henry gibi insanlar her zaman hiç de komik olmayan bir şaka yaparken fazla ileri giderlerdi... Biri onlara bağırdığı zaman da kırılır, yanlış anlaşılmış gibi bir tavır takınırlardı. Ve her zaman da aynı şeyleri söylerlerdi. "Ne oldu ki?", "Şaka kaldıramıyor musun?", "Biraz gevşesene."
Jake daha küçük olan çocuğa, "Senin onunla ne işin var, arkadaş?" diye sordu. "Benden yanaysan onun gibi aşağılık biriyle ne işin var?"
Ancak daha küçük olan çocuk döndüğü ve tekrar delikanlıyla caddeden inmeye başladığı zaman Jake durumu anladı. Delikanlının hatları daha kabaydı. Yüzü ergenlik yüzünden çukur çukur olmuştu. Ama yine de diğer çocuğa çok benziyordu. İkisi kardeştiler.
Jake döndü ve kaldırımda iki kardeşin önünden ağır ağır yürümeye başladı. Titreyen elini göğüs cebine sokarak babasının güneş gözlüğünü çıkardı. Onu zorlukla takabildi.
Arkasından sesler yaklaşmaktaydı. Sanki biri radyonun sesini yavaş yavaş açıyordu.
"Kızcağıza böyle yapmayacaktın, Henry. Zalimce bir şeydi bu."
"O böyle şeylere bayılır." Henry bilgiçce, memnun memnun konuşmuştu. "Biraz daha büyüdüğünde ne demek istediğimi anlarsın."
"Ama ağladı."
Henry filozofça, "Sulugöz..." dedi.
Artık iyice yaklaşmışlardı. Jake bir binanın duvarının dibine büzüldü adeta. Başını eğmiş, ellerini blucininin ceplerine iyice sokmuştu. Fark edilmemesinin neden o kadar önemli olduğunu bilmiyordu. Ama hayati önemi vardı .bunun. Aslında Henry'nin planda yeri yoktu ama...
Jake, küçük çocuğun beni hatırlamaması gerekiyor, diye düşündü. Nedeni kesinlikle bilmiyorum. Ama beni hatırlamamalı.
İki kardeş ona bakmadan önünden geçtiler. Henry'nin Eddie diye çağırdığı çocuk, diğer yanda yürüyor ve basketbol topunu kaldırımın kenarında zıplatıyordu.
Henry, "Kızın halinin çok komik olduğunu sen de itiraf etmelisin," diyordu. "Be-Bop Maryanne, gazetesini kapmak için sıçrıyordu. Uuuf! Uuuf!"
Eddie ağabeysine sitemle bakmaya çalıştı... ama sonra vazgeçerek kahkahalarla gülmeye başladı. Jake çocuğun Henry'e doğru kaldırdığı yüzündeki o kayıtsız şartsız sevgiyi okumuştu. Eddie ağabeysinin çok şeyini affedecek ama sonunda bunun yararsızlığını anlayarak vazgeçecekti.
Eddie, "E, gidiyor muyuz?" diye sordu. "Gidebileceğimizi söyledin. Okuldan sonra, dedin."
"Ben, 'Belki,' dedim. Oraya kadar yürümek istediğimden pek de emin değilim. Zaten annem de artık dönmüştür. Belki bunu unutmamız daha iyi olur. Yukarı çıkar, biraz televizyon seyrederiz."
Şimdi Jake'den üç metre ötedeydiler ve gitgide uzaklaşıyorlardı.
"Ah, yapma! Bana gideceğimizi söyledin!"
İki çocuğun önünden geçtikleri binanın hemen ötesinde bir tel örgü vardı. Ortasındaki kapı açıktı. Kapının ötesinde Jake'in bir gece önce rüyasında gördüğü çocuk parkı uzanıyordu... Ya da ona benzer bir yer. Parkın etrafı ağaçlarla çevrili değildi. Önünde eğrilemesine sarı siyah çizgiler çizilmiş metro kapısı da yoktu. Ama çatlak beton aynıydı. Rengi uçmuş sarı faul çizgileri de öyle.
"Şey... belki. Bilmiyorum," Jake, Henry'nin kardeşine eziyet ettiğini anladı. Ama Eddie bunun farkında değildi. Çocuk o yer neresiyse oraya gitmeyi çok istiyordu. "Ben bunu düşünürken biraz basketbol oynayalım."

Topu kardeşinden kaptı. Beceriksizce dribling yaparak alana girdi. Topu fırlattı ama arkadaki tahtaya çarptı. Potanın çemberine bile dokunmadan geri sıçradı. Jake, Henry, yeni yetişen kızlann gazetelerini kapmakta usta, diye düşündü. Ama basket alanında hiçbir işe yaramaz.
Eddie kapıdan girdi. Kot kadife pantolonunun düğmelerini açarak, aşağı indirdi. Pantolonun altında Jake'in rüyasında gördüğü o ince pamuklu şort vardı.
Henry, "Ah, bebecik kısa pantolonunu giymiş, öyle mi?" dedi. "Aman ne şiiirriiin değil mi?" Eddie pantolonu çıkarmak için tek ayak üzerinde duruncaya kadar bekledi, sonra da basket topunu ona attı. Eddie topu uzaklaştırmayı başardı. Belki böylece burnunun kanamasını da engellemiş oldu. Yine de dengesini kaybederek biçimsizce betonun üzerine yuvarlandı. Bir yerini kesmiş değildi ama Jake bunun kolaylıkla olabileceğini anladı. Çünkü tel örgünün hemen önünde kırık cam parçaları güneşte ışıldıyordu.
Eddie, "Haydi, Henry," dedi. "Yapma." Sesinde gerçek bir sitem yoktu. Jake, Henry, ona uzun bir süreden beri böyle eziyet ediyor olmalı, diye tahmin etti. Eddie durumu ancak ağabeysi başkalarına da aynı biçim davrandığı zaman fark ediyor. Sarışın biletçi kıza olduğu gibi. "Haydi, Henyi, yapma!"
Eddie ayağa kalkıp alana çıktı. O sırada top tel örgüye çarparak Henry'e dönmüştü. Delikanlı şimdi dribling yaparak kardeşinin yanından geçmeye çalıştı. Eddie ellerini uzattı. Hareketleri yıldırım kadar hızlı ama tuhaf biçimde de zarifti. Çocuk topu kaptı. Henry'nin uzatarak salladığı kollarının altından kolaylıkla geçerek potaya doğru gitti. Henry de onu izliyordu. Kaşlan iyice çatılmıştı. Ama yere yatıp uyusaydı da olurdu. Eddie dizlerini büküp ayaklannı düzgünce geriye çekerek sıçradı. Ve topu potaya soktu. Henry topu kaparak driblinge başladı.
Jake, "Bunu yapmamalıydın, Eddie," dedi. Tel örgünün sona erdiği yerde durmuş, iki kardeşi seyrediyordu. Orada güvendeydi. Hiç olmazsa o an için. Babasının güneş gözlüğünü takmıştı. İki çocuk da oyuna öylesine dalmışlardı ki, Başkan Carter onlan seyretmeye gelseydi bile fark etmeyeceklerdi. Jake, Henry'nin Başkan Carter'ın kim olduğunu bilmediğinden de emindi.
Henry'nin kardeşine topu elinden aldığı için faul yapmasını bekliyordu. Hem de şiddetle. Ama Eddie'nin kurnazlığını iyi değerlendirememişti. Henry, Jake'in annesini bile kandırmayacak bir aldatmaca yaptı. Ama Eddie buna kanmış gibi davrandı. Henry onun yanından geçerek neşeyle potaya doğru gitti. Topu bırakmıyordu. Jake, Eddie'nin onu kolaylıkla yakalayıp topu elinden alacağından emindi. Ama çocuk geride kaldı. Henry topu beceriksizce potaya doğru attı ve yine çemberin kenarından sekti. Eddie topu kaptı... ama sonra parmaklannın arasından kaymasına izin verdi. Henry topu kaptı, döndü ve onu filesi olmayan çemberden geçirdi.
Soluk soluğa, "Bir," dedi. "On ikiye kadar oynayalım mı?"
"Olur."
Jake yeteri kadar görmüştü. İki kardeş iyice savaşacaklar ama sonunda oyunu Henry kazanacaktı. Eddie bunu sağlayacaktı. Böylece sadece tartaklanmaktan kurtulmakla kalmayacak ağabeysinin keyfi de yerine gelecekti. O zaman Eddie'nin istediğini yapmaya razı olacaktı belki de.
Hey, Koca Öküz, bence küçük kardeşin seni uzun bir süreden beri küçük parmağının ucunda oynatıyor. Ama bunun farkında olduğunu sanmıyorum. Öyle değil mi?
Jake geriledi. Ve sonunda parkın kuzey ucundaki apartman Dean kardeşleri görmesini engelledi. Onların da kendisini görmelerini tabii. Jake binanın duvarına yaslanarak topun alanda gümleyişini dinledi. Henry çok geçmeden dik bir yamaca tırmanan Çuf Çuf Charlie gibi oflayıp puflamaya başlayacaktı. O sigara da içiyordu. Henry gibi kimseler her zaman sigara içerlerdi.
Oyun hemen hemen on dakika sürdü. Henry zafer kazandığını açıkladığı sırada sokağı evlerine giden diğer çocuklar doldurmuşlardı. İçlerinden birkaçı geçerlerken Jake'e merakla baktılar.
Eddie, "İyi bir oyundu bu, Henry," dedi.
Ağabeysi, "Fena değildi," diyerek soludu. "O eski şaşırtmaca oyununa hâlâ kanıyorsun."
Jake, "Ah, tabii ya," dedi. "Kırk kilo daha alıncaya kadar da kanmayı sürdürecek. Ondan sonra bir sürprizle karşılaşabilirsin."
"Evet, galiba öyle. Hey, Henry, gidip oraya bakamaz mıyız? Lütfen?"
"Evet, neden olmasın? Haydi gidelim."
Eddie, "Yaşasın!" diye bağırdı. Bir şaklama sesi duyuldu. Galiba Eddie ağabeysinin sırtına vuruyordu. "Patron!"
"Sen şimdi bize git. Anneme, dört buçukta döneceğimizi söyle. Ya da beşe çeyrek kala. Ama sakın Malikâneden söz edeyim deme. Yoksa kriz geçirir. O evde hayaletlerin dolaştığını sanıyor."
"Ona Dewey'e gittiğimizi söyleyeyim mi?"
Henry bu öneriyi düşünürken bir sessizlik oldu. "Hayır. Annem Bayan Bunkowski'ye telefon edebilir... Ona de ki... Ona havai fişek almak için Dahile'ye gideceğimizi söyle. Annem buna inanır. Ondan iki dolar da iste."
"Annem bana para vermez ki! Özellikle aylığını almadan iki gün önce."
"Saçmalama! Parayı ondan sızdırabilirsin. Haydi git."
"Peki." Ama Jake, Eddie'nin ayak seslerini duymadı.
"Henry?"
"Ne var?" Delikanlı sabırsızca konuşmuştu. "Sence Malikânede gerçekten hortlaklar var mı?" Jake çocuk parkına biraz sokuldu. Görülmekten korkuyordu ama bu sorunun cevabını duymayı da çok istiyordu.
"Yok canım! Aslında öyle hortlaklı ev filan yok. Sadece filmlerde vardır öyle şeyler."

"Ah..." Eddie'nin sesinden çok rahatladığı anlaşılıyordu. Henry ekledi. "Ama hayalet olsaydı, herhalde Malikâneye yerleşirdi. (Jake, galiba Henry kardeşinin fazla rahatlamasını istemiyor, diye düşündü.) "Duyduğuma göre birkaç yıl önce Norwood Sokağından iki çocuk sigara sarmak için eve girmişler. Polisler onları sonradan gırtlakları kesili olarak bulmuş. Vücutlannda bir damla bile kan yokmuş. Üzerlerinde ya da etraflarında da öyle. Anladın mı? Bütün kanları boşalmış."
Eddie soludu. "Benimle dalga mı geçiyorsun?"
"Hayır. Ama işin en kötü yanı bu değil."
"Ya ne?"
Henry, "Saçları bembeyazmış," dedi. Jake'e kadar gelen sesi ciddiydi. Çocuk, Henry'nin bu kez kardeşine eziyet etmediğini düşündü. Bu kez söylediklerinin hepsine de inanıyordu. (Jake ayrıca Henry'nin böyle bir hikâye uyduracak kadar aklı olduğunu da sanmıyordu.) "İkisinin de. Gözleri acıkmış. İri iri... Sanki dünyanın en korkunç şeyini görmüşler gibi."
Eddie, "Haydi, haydi, benimle alay etme," dedi ama sesi yumuşak ve huşu doluydu.
"Hâlâ gitmek istiyor musun?"
"Tabii. Şey... oraya fazla yaklaşmamak şartıyla."
"Öyleyse gidip annemle konuş ve ondan birkaç dolar sızdırmaya çalış. Sigara almam gerekiyor. Şu lanet olasıca topu da al."
Eddie parkın kapısından çıkarken Jake'de geri geri gidip en yakındaki apartmanın antresine girdi.
Sonra dehşetle sarı tişörtlü çocuğun onun bulunduğu tarafa döndüğünü gördü. Sıkıntıyla, Tanrım, diye düşündü. Ya bu apartmanda oturuyorsa?
Gerçekten de öyleydi. Jake, Eddie Dean yanından geçmeden dönerek, dizi dizi zilin hizasındaki adları okuyormuş gibi yapacak kadar zaman bulabildi. Eddie o kadar yakınından geçti ki, Jake basketbol sahasında terleyen çocuğun kokusunu bile duydu. Ona merakla bir göz attığını yarı gördü, yarı da sezdi. Sonra Eddie, lobiye girerek asansörlere doğru gitti. Bir koltuğunun altına eski basket topunu, diğerineyse okula giderken giydiği pantolonu sıkıştırmıştı.
Jake'in kalbi göğsünde gümbürdüyordu. İnsanlan izlemek gerçek yaşamda, bazen okuduğu dedektif romanlannkinde gözüktüğünden daha zordu. Karşı tarafa geçerek yanm blok yukanda, iki apartmanın arasında durdu. Oradan hem Dean kardeşlerin oturduklan apartmanın kapısını, hem de parkmkini görebiliyordu. Park artık dolmaya başlıyordu. Daha çok küçük çocuklarla. Henry tel örgüye yaslanmış, sigara içiyor ve gençlere özgü o acıyla dopdoluymuş gibi bir tavır takınmaya çalışıyordu. Arada sırada çocuklardan biri hızla o tarafa doğru koşarken usulca ayağını uzatıyordu. Böylece, Eddie dönmeden üç küçüğü çelmelemeyi başardı. Sonuncu çocuk yüzüstü kapaklanarak suratını betona vurdu. Alnı kanarken ağlayarak yoldan yukarı çıktı. Henry sigarasının izmaritini onun arkasından atarak neşeyle güldü.
Jake, sadece neşeli, şakacı bir çocuk, diye düşündü.
Bu olaydan sonra küçük çocuklar durumu anlayarak, Henry'nin açığından dolaşmaya başladılar. Delikanlı, çocuk parkından çıkarak Eddie'nin beş dakika önce girdiği apartmana doğru ağır ağır gitti. Tam oraya vardığı sırada kapı açılarak Eddie dışarı çıktı. Blucin ve temiz bir tişört giymiş, alnına yeşil bir mendil bağlamıştı. Jake'in rüyasında gördüğü o mendili. Elindeki iki dolan zaferle havada sallıyordu. Henry onları çocuğun elinden kapıp bir şeyler sordu. Eddie, "Evet" dermiş gibi başını salladı. İki kardeş yürümeye başladılar. Jake de aralannda yanm blokluk bir uzaklık bırakarak onlan izledi.
Üç arkadaş, Büyük Yolun kenarındaki yüksek otların arasında durarak Konuşan Daireye baktılar.
Susannah, Stonehenge, diye düşünerek ürperdi. Burası oraya benziyor, Stonehenge'e.
Ovayı kaplayan sık otlar yüksek, gri taşlann diplerinden uzanıyorlardı. Ama taşlann çevrelediği yuvarlak alan çıplak topraktı. Orada, şuraya buraya beyaz bir şeyler atılmıştı.
Susannah alçak sesle sordu. "Onlar nedir? Taş parçaları mı?"
Roland, "Tekrar bak," dedi.
Genç kadın da öyle yaptı ve o beyaz şeylerin kemik olduğunu anladı. Belki de onlar küçük hayvanlann kemikleriydiler. Yani Susannah öyle olduğunu umuyordu.
Eddie ucu sivri sopayı sol eline geçirdi. Sağ avucunu gömleğine sürerek kuruladı. Sonra tekrar sopayı o eline aldı. Ağzını açtı ama kurumuş gırtlağından hiç ses çıkmadı. Öksürerek yeniden çabaladı. "Yanılmıyorsan oraya gidip toprağa bir şekil çizmem gerekiyor."
Roland başını salladı. "Şimdi mi?"
"Yakında." Genç adam Silahşor'ün yüzüne baktı. "Burada bir şey var, öyle değil mi? Göremediğimiz bir şey."
Roland, "O şu anda burada değil," dedi. "Hiç olmazsa ben olmadığını sanıyorum. Ama gelecek. Bizim Khef'imiz, hayat gücümüz onu çekecek. Ve tabii o yerine birileri girdiği için kıskançlık duyacak. Bana tabancamı geri ver, Eddie."
Genç adam kayışı çözerek uzattı. Sonra da altı metre boyundaki taşlann oluşturduğu daireye doğru döndü. Orada bir şeyin yaşadığı kesindi. Burnuna onun kokusu geliyordu. Yarı sıvımsı, küfün altında çürüyen kanepeler ve eski yatakların ve ıslak sıvaların kokusunu anımsatıyordu. Tanıdıktı bu koku.
"Malikâne. Bu kokuyu orada duydum. Henry'i beni Dutch Hill'de Rhinehold Sokağındaki Malikâneye götürmesi için ikna ettiğim gün."
Roland silah kayışını taktı. Sonra da deri şeritleri bağlamak için eğildi. O arada başını kaldırmış Susannah'ya bakıyordu. "Detta Walker'a ihtiyacımız olabilir. O yakınlarda mı?"

"O kaltak her zaman yakınlarda." Susannah burun kıvırdı.
"İyi. Birimizden birinin, gereken şeyi yaparken Eddie'yi koruması şart. Diğeriyse pek işe yaramayacak. Burası bir iblisin yeri. İblisler insan değillerdir. Ama yine de erkekleri ve dişileri vardır. Seks onların hem silahı, hem de zayıf taraflarıdır. O iblisin cinsiyeti ne olursa olsun, yine de Eddie'ye saldıracak. Yerini korumak için. Kendine ait yeri bir yabancının kullanmasını engellemek maksadıyla. Anlıyor musun?"
Susannah, "Evet, anlıyorum" dermiş gibi başını salladı. Eddie bu konuşmayı dinlemiyor gibiydi. İçinde anahtarırı bulunduğu dört köşe deriyi gömleğin içine sokmuştu. Şimdi ipnotize olmuş gibi Konuşan Daireye bakıyordu.
Roland kadına, "Bunu alıştıra alıştıra ya da kibarca söylemek için zaman yok," dedi. "İçimizden birinin..."
Susannah onun sözünü kesti. "... iblisin Eddie'ye saldırmaması için onunla yatması gerekiyor. Bu yaratık bedava bir sevişmeyi hiçbir zaman reddedemeyen bir tip. Bunu söylemek istiyorsun, değil mi?"
Roland, "Evet" dermiş gibi başını salladı.
Susannah'nın gözlerinde tuhaf bir pırıltı belirdi. Onlar şimdi Detta Walker'ın gözleriydiler. Hem zeki, hem merhametsiz ve de alayla parlıyorlardı. Susannah, Detta'nın işareti olan o sahte Güneyli aksanıyla konuşmaya başladı. Bu aksan gitgide koyulaşıyordu. "Gelen bir dişi iblisse, onu sen alırsın. Erkek iblisse o benim demektir. Öyle mi?"
Roland tekrar kafasını salladı.
"Ya o iki taraflıysa ne olacak? Buna ne dersin, koca çocuk?"
Silahşor'un dudakları pek hafif bir gülümsemeyle büküldü. "O zaman ikimiz birden onunla ilgileniriz. Unutma..."
Eddie yanlarında, sanki bayılıyormuş gibi uzaklardan gelen bir sesle, "Ölülerin dehlizlerinde her şey sessiz değil," diye mırıldandı. "Bakın, uyuyan uyanıyor." Korku ve dehşet dolu gözlerini Roland'a dikti. "Bir canavar var."
"İblis..."
"Hayır, bir canavar. Kapılann arasında duran bir şey. İki dünyanın arasında duran. Bekleyen bir şey. Ve o gözlerini açıyor."
Susannah, Silahşor'a korkuyla bir göz attı.
Roland, "Sıkı dur, Eddie," dedi. "Ve sadık ol."
Genç adam derin bir soluk aldı. "O beni devirinceye kadar sıkıca duracağım. Şimdi oraya girmem gerekiyor. Olay başladı."
Susannah, "Hepimiz gireceğiz," diye atıldı. Sırtını geriye doğru bükerek sandalyesinden kaydı. "Benimle sevişmek isteyen bir iblis kadınlann en şahane-siyle aşk yaptığını anlayacak. Ona bir daha tadamayacağı anlar yaşatacağım."
Üç arkadaş, iki yüksek taşın arasından geçerek Konuşan Daireye girerken, yağmur yağmaya başladı.

Jake evi görür görmez iki şeyi anladı. Birincisi, orayı daha önce rüyalarında görmüştü. Ama bu kâbuslar öyle dehşet verici şeylerdi ki, bilinçli kafası onlan hatırlamasına izin vermemişti. İkincisi, orası ölüm, cinayet ve çılgınlık yeriydi.
Çocuk, Rhinehold Sokağıyla Brooklyn Caddesinin uzaktaki köşesinde duruyordu. Henry'le Eddie Dean'den yetmiş metre kadar uzaktaydı. Ama bulunduğu yerden bile Malikânenin iki kardeşe aldırmadığını, görünmeyen hevesli elleriyle kendisine doğru uzandığını hissediyordu. Jake o ellerin parmakuçlarında uzun tırnaklar olduğunu düşünüyordu. Sivri tırnaklar...
O beni istiyor. Ve ben kaçamam. İçeri girmek ölüm demek... Ama girmemek de delilik olur. Çünkü o evin içerisinde bir yerde kilitli bir kapı var.
Onu açacak anahtar da bende. Ve umabileceğim tek kurtuluş da o kapının arkasında.
Malikâneye umutsuzca baktı. Ev sanki avaz avaz, "Ben anormalim!" diye bağırıyordu. Bina karmakarışık otlarla dolu bahçesinin ortasında bir tümöre benziyordu.
Dean kardeşler, Brooklyn'in dokuz blokunu sıcak öğleden sonra güneşinin altında ağır ağır aşmış ve sonunda kentin bu bölümüne erişmişlerdi. Dükkânlar ve mağazaların adlarına bakılırsa Dutch Hill denen yer burasıydı. Şimdi iki kardeş blokun ortasında, Malikânenin önünde duruyorlardı. Bina yıllardan beri boşmuş gibi görünüyordu. Ama şaşılacak kadar az bir saldırıya uğramıştı. Jake, burası bir zamanlar gerçekten bir malikâneymiş, diye düşündü. Zengin bir tüccarla kalabalık ailesinin evi belki de. Artık o çok gerilerde kalan günlerde ev herhalde beyazdı. Ama şimdi renksizleşmiş, kirli bir griye dönüşmüştü. Camlar kırılmış, binanın etrafını çevreleyen parmaklığa sprey boya püskürtülmüştü. Ama ev hâlâ yerli yerindeydi.
Sıcak ışıkta çökmüş gibi duruyordu ev. Çöp dolu, tümsekli bahçeden yükselen, damına kaygan taş döşenmiş bir hayalet. Nedense Jake onu uyuma taklidi yapan tehlikeli bir köpeğe benzetti. Dik damı, öndeki verandanın üzerine kapkalın bir kaş gibi uzanıyordu. Verandanın tahtaları çatlayıp çarpılmıştı. Bir zamanlar belki de yeşil olan panjurlar camsız pencerelerin yanından sarkıyorlardı. Bu pencerelerin bazılarında hâlâ eski perdeler vardı. Ölü deriler gibi şerit şerit sallanıyorlardı. Solda, eski bir kafes binadan diğer tarafa doğru eğrilmişti. Artık onu çiviler değil, sürünerek üzerini sarmış olan adsız ve biraz da pis sarmaşık kümeleri tutuyordu. Çim alanda bir levha vardı. Kapının üzerinde de bir tane. Ama Jake durduğu yerden ikisini de okuyamıyordu.
Ev canlıydı! Jake bunu biliyor, bilincin tahtaların ve çökükçe damın altından uzandığını hissediyordu. Kara göz çukurlarına benzeyen pencerelerinden adeta aktığını da. O korkunç yere yaklaşma fikri onu çok korkutuyordu. Hele içeri girmek düşüncesi kalbini anlatılamayacak bir dehşetle doldurmaktaydı. Ama yine de bunu yapmak zorundaydı.
Kulaklarında uykulu, hafif bir vızıltı başlamıştı. Sıcak bir yaz gününde an kovanından gelen sese benziyordu bu. Çocuk bir an bayılacağından korktu. Gözlerini yumdu... ve onun sesi kafasını doldurdu.

"Gelmelisin, Jake. Bu, Işının yolu. Kuleye giden yol. Çekilme zamanın geldi. Sadık ol ve dayan. Bana gel!"
Jake'in korkusu geçmediyse de hemen paniğe kapılacağıyla ilgili o korkunç duygu kayboldu. Gözlerini tekrar açtı. Evin gücünü ve gitgide uyanan bilincini sadece kendisinin fark etmediğini anladı. Eddie parmaklıktan uzaklaşmaya çalışıyordu. Jake'e doğru döndü. Çocuk onun yeşil eşarbının altında gözlerinin endişeyle irileşmiş olduklannı gördü. Ağabeysi onu yakalayarak paslı bahçe kapısına doğru itti. Ama bunu, fazla bir eziyet sayılmayacak kadar isteksizce yaptı. Henry kalın kafalıydı belki ama o da Malikâneden Eddie kadar hoşlanmıyordu.
İki kardeş biraz uzaklaştıktan sonra durup bir süre daha eve baktılar. Jake onlann birbirlerine neler söylediklerini anlayamadı. Ama ses tonları endişe ve huşu doluydu. Jake birdenbire Eddie'nin rüyasında söylediklerini hatırladı.
"Ama unutma, tehlike var. Dikkatli ol... Ve çabuk davran."
Birdenbire yolun karşı tarafında duran gerçek Eddie sesini yükseltti. Jake de o yüzden kelimeleri daha rahat seçebildi.
"Artık eve dönebilir miyiz, Henry? Lütfen? Burası hoşuma gitmiyor." Yalvarırcasına konuşmuştu.
Henry, "Seni aşağılık küçük muhallebi çocuğu," dedi. Ama Jake delikanlının sesinde hoşgörü varmış gibi hissetti. Galiba Henry rahatlamıştı da. "Haydi, gel."
İki kardeş, çökmüş parmaklığın gerisine çömelmiş olan yüksek, eski eve arkalannı dönerek yola doğru gittiler. Jake hemen geriledi. Sonra da dönerek Dutch Hill Kullanılmış Araç ve Gereçler Dükkânının kasvetli vitrinine baktı. Henry'le Eddie'nin pek eski Hoover elektrikli süpürgesine karışan akislerini seyrediyordu. İki kardeş Rhinehold Sokağını aştılar.
Jake'in bulunduğu taraftaki kaldırıma eriştikleri sırada Eddie, "Evde gerçekten hayaletler olmadığından emin misin?" diye sordu.
Henry, "Sana bir şey söyleyeyim mi?" dedi. "Buraya tekrar geldik ya artık bundan pek emin değilim."
Jake'e hiç bakmadan arkasından geçtiler. Eddie merak etmişti. "O eve girer miydin?"
Henry hemen cevap verdi. "Bir milyon dolar verseler, yine de girmem!"
İki kardeş köşeyi dönünce Jake vitrinden uzaklaşıp onların arkasından bir göz attı. Kaldırımda birbirlerine sokulmuş, geldikleri yoldan dönüyorlardı. İriyarı Henry çelik burunlu botlarıyla yürüyordu. Omuzları, yaşlı bir insanınki gibi çökmüştü. Eddie'yse onun yanında güzel, doğal bir zarafetle ilerliyordu. Artık sokağa düşen uzun gölgeleri birbirlerine dostça karışıyorlardı.
Jake, evlerine gidiyorlar, diye düşündü ve bir an müthiş bir yalnızlık duydu. Sanki bu duygunun altında eziliyordu. Akşam yemeği yiyecek ve ev ödevlerini yapacaklar. Seyredecekleri televizyon programlarını tartışacaklar. Sonra da gidip yatacaklar. Henry, aşağılık bir zorba belki ama ikisinin de mantıklı bir yaşamları var... Ve şimdi o yaşama dönüyorlar. Acaba ne kadar şanslı olduklarını biliyorlar mı? Belki Eddie biliyordur.
Jake döndü. Sırt çantasının kayışlarını düzeltti ve Rhinehold Sokağını aştı.

Susannah dik taşların oluşturduğu dairenin ötesindeki bomboş koltukta bir hareket olduğunu sezdi. Bir fısıltıyı, bir iç çekişini andıran ses hızla yaklaşıyordu.
Genç kadın sinirli sinirli, "Bir şey geliyor," dedi. "Hızla yaklaşıyor."
Eddie, "Dikkatli ol," diye tembihledi. "Ama onun bana sokulmasına izin verme. Anlıyor musun? Onu bana yaklaştırma!"
"Anlıyorum, Eddie. Sen sadece işine bak."
Genç adam başını sallayarak, dairenin ortasında diz çöktü. Sivrilttiği sopayı, sanki ucunu inceliyormuş gibi öne doğru uzatmıştı. Sonra sopayı indirdi ve toprağa derin, dümdüz bir çizgi çizdi. "Roland, sen Susannah'ya göz kulak ol."
"Mümkün olursa öyle yapacağım, Eddie."
"... ama o nesneyi bana yaklaştırma. Jake geliyor. O küçük deli gerçekten geliyor."
Susannah şimdi Konuşan Dairenin hemen kuzeyinde otların uzun, koyu renk bir çizgi oluşturacak biçimde ayrıldıklarını görüyordu. Yarattıkları dümdüz iz taşlardan oluşan halkaya doğru geliyordu.
Roland, "Hazır ol," dedi. "Eddie'ye saldıracak. Birimizin onu pusuya düşürmesi gerekiyor."
Susannah bir Hint fakirinin sepetinden çıkan yılan gibi kalçalarının üzerinde dikleşti. Sıktığı kahverengi yumruklarını yüzünün iki yanına kaldırmıştı. Gözleri ateş saçıyordu. "Ben hazırım," dedi. Sonra da bağırmaya başladı. "Gelsene, iri çocuk! Hemen gel! Sanki doğumgününmüş gibi koş!"
Orada yaşayan iblis gürültüyle tekrar dairesine girerken yağmur daha da şiddetlendi. Susannah ancak yoğun ve amansız bir erkekliği hissedecek kadar zaman bulabildi. Bu burnuna göz yaşartıcı bir cin ve ardıç kokusu gibi geldi. Sonra iblis dairenin merkezine doğru atıldı. Susannah gözlerini yumarak ona doğru uzandı. Kolları ya da kafasıyla değil. Benliğinin merkezinde yaşayan bütün kadınca gücüyle. "Hey, iri çocuk! Nereye gidiyorsun? Aradığın dişi burada."
İblis hızla döndü. Kadın, onun şaşkınlığını hemen sezdi... Sonra da o müthiş açlığını. Her tarafı bir atardamar gibi dolu doluydu. Çok istekli ayrıca. Susannah'nın üzerine, bir geçidin ağzından fırlayan ırz düşmanı gibi atıldı.
Susannah ulur gibi bağırarak geriye doğru yaylandı. Boynundaki kirişler kabarmıştı. Arkasındaki elbise göğsü ve karnına yapıştı. Sonra da kendi kendine, şerit şerit yırtılmaya başladı. Genç kadın yönü belli olmayan, anlamsız bir soluma duyuyordu. Sanki etrafın havası bile cinsel istekle doluvermişti. Eddie, "Suze!" diye bağırarak ayağa kalkmaya davrandı. Kadın ona bağırdı. "Hayır! O işi yap! Haydi, Eddie! Çocuğu getir! Onu..." Bacaklarının arasındaki yumuşak et buz gibi oldu. Susannah homurdandı ve sırtüstü düştü... Sonra bir elini yere dayayarak gövdesini meydan okurcasına yukarı doğru kaldırdı. "Çocuğu buraya getir."

Eddie kararsızca Roland'a bir göz attı. Silahşor başını salladı. Eddie tekrar Susannah'ya baktı. Gözleri kara bir acı ve kara bir korkuyla doluydu. Sonra kadınla Silahşor'a arkasını dönerek tekrar dizüstü çöktü. Uydurma bir kaleme dönen ucu sivri sopayı tekrar öne doğru uzattı. Kollarına ve ensesine düşen soğuk yağmur damlalarına aldırmıyordu. Sopa hareket etti. Çizgiler ve açılar yaptı. Sonunda Roland'in hemen ne olduğunu anladığı bir şekil yarattı.
Bir kapıydı bu.
Jake ellerini uzatarak, tahtaları çatlamış bahçe kapısını itti. Bu, pastan tıkanmış menteşelerinin üzerinde çığlığa benzer sesler çıkararak ağır ağır açıldı. Şimdi çocuğun önünde tuğla döşeli, bozuk bir bahçe yolu uzanıyordu. Onun gerisinde de veranda. Verandanın dibindeyse üzerine tahtalar çakılı kapı.
Jake ağır ağır eve doğru yürümeye başladı. Hızla atan kalbi sanki boğazında kesik kesik çarpıyordu. Eğrilmiş tuğlaların arasından yaban otları çıkmıştı. Çocuk onların blucinine sürünerek hışırdadıklarını duyuyordu. Jake'in bütün duyuları iki derece daha keskinleşmiş gibiydi. Kafasının içindeki panik dolu bir ses, "İçeriye gerçekten girmeyeceksin ya?" diye sordu.
Ve çocuğun aklına gelen cevap ona hem çok delice, hem de gayet mantıklı gözüktü. "Her şey Işına hizmet eder."
Çim alandaki levhada;
"GİRMEK YASAKTIR," diye yazılıydı. "GİREN KİMSE YASALARA GÖRE CEZALANDIRILACAKTIR."
Kapıya birbirlerini kesecek biçimde çaprazlamasına çakılmış olan tahtalara takılı, pas lekeli, kare biçimi kâğıtta yazılı olanlar daha açıktı.
"NYC KONUT KOMİTESİ BU MÜLKÜN İSTİMLAK EDİLMESİNE KARAR VERMİŞTİR."
Jake basamakların önünde durup başını kaldırarak kapıya baktı. Boş arsada sesler duymuştu. Ve şimdi onlan tekrar işitiyordu... Ama bu lanetlilerin korosuydu. Delice tehditler ve aynı derecede delice vaadlerle dolu, karmakarışık sözler. Ancak Jake onlann yine de bir tek ses olduğunu düşündü. Evin sesiydi bu. Uzun, rahatsız uykusundan uyandırılan canavar gibi bir kapı bekçisinin sesi.
Çocuk bir an babasının Ruger'ini düşündü. Hatta onu çantasından çıkarmaya bile kalktı. Ama silahın ne yararı olacaktı? Arkasında, Rhinehold Sokağında arabalar gidip geliyorlardı. Bir kadın kızına o delikanlıyla el tutuşmaktan vazgeçip çamaşırları içeri taşımasını haykırıyordu. Ama burada başka bir dünya vardı. Silahların etkileyemediği çirkin bir şeyin yönettiği bir yer.
"Sadık ol, Jake! Dayan!"
Çocuk hafif, titrek bir sesle, "Peki," dedi. "Peki, çalışacağım. Ama beni bir daha düşürmemelisin!"
Ağır ağır verandanın basamaklanndan çıkmaya başladı.

Kapıya çakılmış olan tahtalar eski ve çürüktü. Çiviler de paslı. Jake tahtaların birbirlerini çaprazlama kestikleri yeri yukarıdan tutup çekti. Tahtalar da, kapı gibi çığlığı andıran bir sesle yerlerinden çıktı. Çocuk onları verandanın parmaklığının üzerinden eski bir çiçek tarhına attı. Orada artık sadece ayrık otları yetişiyordu. Çocuk eğildi ve bu kez de aşağıdaki çaprazlamasına çakılmış tahtalan yakaladı... ve bir an durdu.
Kapının arkasından boğuk bir ses geliyordu. Beton bir borunun tâ derinlerindeki, açlıktan salyalan akan bir hayvanın sesi. Jake'in midesi bulandı ve yanaklarıyla alnı terlemeye başladı. O kadar korkuyordu ki, artık kendisini gerçekten varmış gibi hissetmiyordu. Bir başkasının kâbusunun bir parçasına dönüşmüş gibiydi.
O habis koro, o kötü varlık bu kapının ardındaydı. Sesi şurup gibi dışarıya süzülüyordu.
Çocuk alt tahtalan da hızla çekti. Onlar da kolaylıkla çıktılar.
Tabii içeri girmemi istiyor. Çünkü aç. Ve ben de baş yemeği olacağım. Birdenbire aklına bir şiirin birkaç dizesi geldi. Ms. Avery'nin onlara okuduğu bir şeydi bu. Kökleri ve törelerinden kopmuş, modern insanın düştüğü kötü durumla ilgiliydi. Jake birdenbire o şiiri yazan adamın bu evi görmüş olduğunu düşündü. Sana her ikisinden de farklı bir şeyi göstereceğim/ Sabahlan peşinde yürüyen gölgeni/ Ya da akşamları seni karşılamak için yerden kalkan gölgeni/ Sana göstereceğim...
Jake, "Sana bir avuç tozda korkuyu göstereceğim," diye mırıldandı ve elini tokmağa koydu. Aynı anda o benak rahatlık ve güven hissini duydu. Bu kez o önemli an gelmişti. Bu kez kapı o diğer dünyaya açılacaktı. Sis ve endüstri dumanlannm bozmadığı bir gökyüzünü görecekti. Uzaklardaki ufukta da dağlar değil, bilinmeyen, şahane bir kentin puslu mavi kuleleri olacaktı.
Jake parmaklarıyla cebindeki gümüş anahtarı kavradı. Onu kullanmak için kapının kilidi olmasını diliyordu. Ama evin kapısı kilitli değildi. Menteşeler gıcırdadılar ve kapı açılırken ağır ağır dönen silindirlerinden pas tanecikleri döküldü. Çürüyen şeylerden yükselen koku Jake'in burnuna bir yumruk gibi çarpıverdi. Islak tahta, süngerleşmiş sıva, çürümüş bağdadiler, eski eşyalann pamuklan. Bu kokulann altında bir başkası vardı. Bir hayvanın ininin kokusu. İleride nemli, karanlık bir hol uzanıyor, soldan bir merdiven sanki dalgalanıp yalpalayarak yukandaki gölgelere doğru yükseliyordu. Devrilmiş olan trabzanı parça parça holde yatıyordu. Ama Jake, gördüklerinin sadece tahta parçalan olduğunu sanacak kadar aptal değildi. O yığında kemikler de vardı. Küçük hayvanların kemikleri. İçlerinden bazılan tümüyle hayvan kemiklerine benzemiyorlardı. Jake onlara fazla bakmamaya çalıştı. Bakarsa daha fazla ilerleme cesaretini bulamayacağını biliyordu. Eşikte durdu ve ilk adımı atmak için bütün cesaretini toplamaya çalıştı. Hafif, boğuk bir ses duydu. Çok sert ve çok hızlıydı. Çocuk o zaman dişlerinin birbirine çarparak takırdadığını fark etti.
Deli gibi, neden biri beni durdurmuyor, diye düşündü. Niçin kaldırımdan giden biri, 'Hey, sen!' diye bağırmıyor. 'Oraya girmemelisin! Okuman yok mu senin?'

Ama Jake nedeni biliyordu. Yayalar çoğu zaman karşı kaldırımdan gidiyorlar ve eve yaklaşanlar da fazla oyalanmıyorlardı.
Biri baksa bile beni göremez. Çünkü ben aslında burada değilim. İyi ya da kötü, kendi dünyamı geride bıraktım bile. Diğer tarafa geçmeye başladım. Onun dünyası ileride bir yerde. Bu...
Bu... aradaki cehennemdi.
Jake hole ilk adımını attı. Kapı arkasında kapandığı zaman haykırdı ama aslında hiç de şaşırmadı. Kanat kapanan bir müze kapısı gibi gümbürdemişti.
Evet, çocuk şaşırmadı.

Bir zamanlar Detta Walker adında genç bir kadın vardı. Sıradan barlara ve Nutley civannda Ridgeline Yolundaki ve Amhigh dışında yüksek gerilim hatlannın olduğu 88 numaralı yolun kenarındaki gece kulüplerine gitmekten hoşlanırdı. O günlerde bacaklan sağlamdı. Şarkıda söylendiği gibi, onlan nasıl kullanacağını da bilirdi. İpek benzeri dar, ucuz elbiseler giyerdi. Orkestra Double Shot of My Baby's Love ve Hippy Hippy Shake gibi tatsız parti parçalannı çalarken beyaz çocuklarla dans ederdi. Sonunda beyazlardan birini grubundan ayınr ve onun kendisini park yerindeki arabasının arkasına götürmesine izin verirdi. Orada delikanlıyla oynaşmaya başlardı. (Detta Walker dünyanın en büyük öpme ustalanndandı.) Tırnaklarını kötü kullandığı da söylenemezdi. Delikanlıyı iyice çıldırtır... ve sonra da yanından iterdi. Ondan sonra ne olurdu? Eh, işte soru da bu değil miydi? Oyun buydu. Bazı delikanlılar ağlayıp yalvanrlardı. Bu hoş olmakla birlikte öyle harika bir şey de sayılmadı: Bazılanysa çıldınr, bağırıp çağınrlardı. Böylesi daha iyiydi.
Detta tokatlanmış, gözüne yumruk yemiş, suratına tükürülmüştü. Bir keresinde de kabaetine öyle bir tekme yemişti ki, Red Windmill'in çakıl döşeli araba parkında yüzükoyun düşmüştü. Ama hiçbir zaman tecavüze uğramamıştı. Delikanlılann hepsi acıyla evlerine gitmişlerdi. Bu Detta Walker'ın kitabına göre onun bir şampiyon olduğunu gösterirdi. Hiç yenilmeyen Kraliçe olduğunu. Neyin Kraliçesiydi? Onların. Bütün o kısa saçlı, gömlek yakalan, düğmeli, aşağılık beyaz delikanlıların.
Şu ana kadar.
Konuşan Dairede yaşayan iblise karşı koymanın yolu yoktu. Ne tutulacak bir kapı tokmağı, ne içinden yuvarlanarak çıkılacak bir araba, ne kaçılıp girilecek bir bina, ne tokatlanacak bir yanak, ne tırmanalacak bir surat, ne de tekmelenecek apış arası.
İblis onun üzerindeydi... Sonra birdenbire... içinde.
Kadın iblisi göremiyor ama onun kendini geriye doğru ittiğini hissediyordu. Ellerini göremiyorsa da yaptıklarının farkındaydı. Elbisesini birkaç yerinden hoyratça yırtmıştı. Detta ani bir acı duydu. Sanki vücudunu ikiye ayırıyorlardı. Kadın, hayret ve acıyla haykırdı. Eddie dönüp kısılmış gözleriyle ona baktı.
Kadın, "Ben iyiyim," diye bağırdı. "Devam et, Eddie! Beni düşünme. Benim bir şeyim yok!"
Ama bu doğru değildi. Detta on üç yaşında cinsel savaş alanına gireli beri ilk defa çarpışmayı kaybediyordu. İçinde korkunç bir soğukluk vardı. Bu bir buz parçasıyla seks yapmaya benziyordu.
Genç kadın Eddie'nin dönüp tekrar toprağa çizgiler çizmeye başladığını hayal meyal gördü. Yüzündeki o sıcak ilgi ve endişe yerini bazen Susannah'nın onda hissettiği ve arada sırada suratında da gördüğü o korkunç, yoğun soğukluğa dönüşmüştü. Ama böyle olması normaldi, öyle değil mi? Eddie'ye devam etmesini, kendini unutmasını, çocuğu oraya getirmek için gereken şeyi yapmasını söylememiş miydi? Jake'in oraya 'çekilmesinde' onun payına da bu düşmüştü. İki adamdan da nefret etmeye hakkı yoktu. Onlar bunu yapması için kendisini zorlamamışlardı ki!.. Başka yollara da başvurmamışlardı. Ama soğukluk onu dondurur ve Eddie de arkasını dönerken, kadın iki adamdan da tiksindi. O anda onların cinsel organlarını bile parçalayabilirdi.
Sonra Roland onun yanında belirdi ve genç kadının omuzlarını tuttu. Silahşor konuşmadı ama Susannah yine de onun söylediklerini duydu. "Savaşma- Savaşırsan kazanamazsın. Sadece ölürsün. Seks onun silahı, Susannah. Ama aynı zamanda da en zayıf tarafı."
Evet, seks her zaman onların zayıf tarafıydı. Ama şimdi arada bir tek fark vardı. Susannah'nın bu sefer biraz daha fazla bir şeyler vermesi gerekiyordu. Hoş belki de böylesi daha iyiydi. Belki de sonunda bu görünmeyen aşağılık iblisin daha ağır bir bedel ödemesini sağlayacaktı.
Kendisini zorlayarak kalçalarını gevşetti. Bacakları hemen ayrıldı. Yerde uzun, kavisli yelpaze şekilleri çizdiler. Genç kadın şakır şakır yağan yağmur altında başını arkaya attı. İblisin yüzünün kendisininkine yakın olduğunu hissediyordu. Susannah'nın yüzünün buruşmasını, yüz hatlarının çarpılmasını heyecanla seyrediyordu.
Kadın tokat atacakmış gibi elini kaldırdı... Sonra onun yerine ırz düşmanı iblisin ensesini kavradı. Bu yoğun bir dumanı avuçlamaya benziyordu. Susannah iblisin irkilerek gerilediğini hissetti. Onun okşamasına mı şaşmıştı? Kadın, iblisi ensesinden kavrayarak kalçasını kaldırdı. Aynı zamanda bacaklarını iyice açarak, elbisesinin yan dikişlerini daha da yırttı. Tanrım! Ne iriydi o.
Susannah soluk soluğa, "Haydi," dedi. "Irzıma geçemeyeceksin. Hayır. Benimle sevişmek mi istiyorsun? Ben seninle sevişeceğim. Şimdiye kadar hiç görmediğim bir şey olacak bu! Seninle öldüresiye aşk yapacağım."
Susannah iblisin, hiç olmazsa o an için gerileyip kendini toplamaya çabaladığını hissetti.
Hışırtılı bir sesle, "Ah, olmaz, hayatım," diyerek bacaklarını birbirine doğru yaklaştırdı. İblisin organını hapsetti. "Eğlence daha yeni başlıyor." Kabaetlerini sıktı. Diğer elini de uzatarak, on parmağını birbirine kenetledi. Geriye doğru

attı kendini. Gerilmiş kollarında sanki hiçbir şey yoktu. Başını sallayarak gözüne düşen ıslak saçlarından kurtulmaya çalıştı. Dudakları bir köpekbalığı sırıtışı ile gerilmişti.
Bir ses kafasının içinde, "Beni bırak!" diye bağırdı. Ama aynı anda bu sesin sahibinin istememesine rağmen karşılık verdiğini de hissetti.
"İşte o olmaz, tatlım. Sen istedin... Şimdi de istediğini elde edeceksin." Vücudunu yukarıya doğru kaldırdı. Bütün dikkatini içindeki o dondurucu soğuğa vermişti. "O buzu eriteceğim, tatlım. O ortadan kaybolduğu zaman ne yapacaksın bakalım?" Kalçalarını amansızca birleştirerek gözlerini yumdu. Tırnaklarını göremediği o enseye iyice batırırken, Eddie'nin çizgi işini çabuk bitirmesi için dua etti. Çünkü bu işe daha ne kadar tahammül edebileceğini bilmiyordu.

Jake, sorun basit, diye düşündü. Bu korkunç, ıslak, pis kokulu yerde bir kapı var. Asıl kapı. Bütün yapmam gereken onu bulmak. Ama bu zordu. Çünkü çocuk evdeki o varlığın toparlanmaya başladığını hissediyordu. O karmaşık, ahenksiz sesler birleşmeye, tek bir sese dönüşmeye başlıyordu. Alçak, hırıltılı bir fısıltıya.
Ve o yaklaşıyordu.
Sağda açık bir kapı vardı. Onun yanında, duvara raptiyelerle rengi solmuş bir fotoğraf takılmıştı. Bunda asılmış bir adam, darağacından sallanıyordu. Ölü bir ağaçtan sallanan çürümüş bir meyva gibi. Geride, bir zamanlar mutfak olduğu anlaşılan bir oda görülüyordu. Yemek sobası götürülmüştü ama rengi uçmuş, yer yer kabarmış muşambanın üzerinde pek eski bir buzdolabı durmaktaydı. Tepesinde yuvarlak dondurma varili olan bir buzdolabı. Kapağı açıktı. İçinde siyah, pis kokulu bir şey katılaşmış, bir kısmı akarak yerde çoktan pıhtılaşmış bir gölcük oluşturmuştu. Mutfak dolapları açıktı. Jake onlardan birinde bir teneke kutu gördü. Belki de dünyanın en eski Snow's Clam Fry-Ettes'iydi bu. Başka bir dolaptansa ölü bir farenin kafası uzanıyordu. Hayvanın gözleri beyazdı ve sanki oynuyordu. Jake bir an sonra boş göz çukurlarının kıvıl kıvıl kurtçuklarla dolu olduğunu anladı.
Bir şey, "Plop" diye bir ses çıkararak saçlarının arasına düştü. Jake şaşkınlıkla bağırarak uzandı ve yumuşak, kıl kaplı top gibi bir şeyi yakaladı. Onu saçlarının arasından çıkardı. Bir örümcekti. Şiş vücudu taze bir çürük rengindeydi. Çocuğa aptalca bir kinle bakıyordu. Jake örümceği duvara fırlatınca hayvan orada patladı ve içindeki sıvılar etrafa saçıldı. Bacakları hafifçe titriyordu.
Başka bir örümcek de Jake'in ensesine atladı. Çocuk birdenbire saç köklerinde bir acı hissetti. Geri geri hole doğru koştu. Devrilmiş trabzana takılarak gürültüyle yere düştü. Ve örümceğin patladığını hissetti. İçindeki sıcak, ıslak ve kaygan şeyler çocuğun kürek kemiklerinin arasından sıcak yumurta şansı gibi süzüldü. Şimdi mutfak kapısındaki diğer örümcekleri görebiliyordu. Bazıları hemen hemen gözle görülmeyen ipek gibi tellerden müstehcen çeküller gibi sarkıyorlardı. Bazılarıysa çamur şapırtısını andıran seslerle yere atlayarak çocuğu karşılamak için hevesle ona doğru koşuyorlardı.
Jake kollarını sallayarak ayağa kalktı. Hâlâ haykırıyordu. Kafasındaki bir şeyin, incelmiş bir ip gibi bir şeyin, kopmak üzere olduğunu hissediyordu. Herhalde aklıydı bu. Çocuk bunu anlayınca o müthiş cesareti de sonunda kırıldı. Artık buna dayanamayacaktı. Ne pahasına olursa olsun, çabalayamayacaktı. Fırladı. Başarabilirse oradan kaçmak niyetindeydi. Fakat iş işten geçtikten sonra yanlış tarafa doğru dönmüş olduğunu anladı. Verandaya değil, Malikânenin içerilerine doğru koşuyordu.
Çocuk salon ya da oturma odası olamayacak kadar büyük bir yere daldı. Burası bir balo salonuna benziyordu. Duvar kâğıdında garip hareketlerle, sinsi sinsi gülen periler dans ediyor, güneşlikli yeşil kasketlerinin altından Jake'e bakıyorlardı. Küflenmiş bir kanepe bir duvarın önüne itilmişti. Çarpılmış tahta zeminin ortasında kırılmış bir avize vardı. Paslı zinciri dökülmüş cam boncuklar ve tozlu damla biçimli parçaların arasında düğüm düğüm yatıyordu. Jake yığının yanından geçerken omzunun üzerinden bir defa dehşetle geriye bir göz attı. Örümcekleri göremedi. Sırtından hâlâ kayan o pis sıvı olmasaydı, onları hayal ettiğini de sanacaktı.
Tekrar ileriye baktı ve birdenbire kayarak durdu. İleride, iki yana doğru kaydırılan camlı kapılar yarı açılmışlardı. Onların gerisinde bir koridor vardı.
Onun dibinde de altın tokmaklı, kapalı bir kapı. Kapının üzerine iki sözcük yazılmış ya da kazınmıştı. "O ÇOCUK." Tokmağın altında telkari gümüş bir levha ve bir anahtar deliği vardı. Jake heyecanla, onu buldum, diye düşündü. Sonunda onu buldum! İşte o! Kapı o!
Çocuğun arkasından iniltiye benzeyen hafif bir ses geldi. Sanki ev kendi kendini parçalamaya başlıyordu. Odanın dibindeki duvar dışarıya doğru şişti ve o eski kanepeyi itti. Eski duvar kâğıdı titriyor, periler dalgalanıp zıplıyorlardı artık. Bazı yerlerde kâğıtlar sadece yırtılıp yukarıya fırlayarak uzun rulolar oluşturdular. Birdenbire açılıveren storlar gibi. Sıva, hamile bir kadının karnı gibi öne doğru şişti. Jake onun arkasından gelen kuru çatırtıları duyuyordu. Bağdadiler kırılıyor ve sonra henüz belli olmayan, başka biçimlere giriyorlardı. Ses gitgide yükseliyordu. Ama artık iniltiye benzemekten çok homurtuyu andırıyordu.
Jake ipnotize olmuş gibi duvara bakıyor, gözlerini oradan ayıramıyordu. Sıvalar çatlayarak, ileriye doğru iri parçalar halinde fırlamadılar. Sanki bütün sıva yumuşadı. Duvar şişmeye devam ederken sıva da düzgün olmayan bir balona dönüştü. Üzerinden hâlâ duvar kâğıdı parçalan ve şeritleri sarkıyordu. Sonra yüzeyinde tepeler, kavisler ve vadiler belirdi. Jake birdenbire gördüğünün dev bir plastik surat olduğunu anladı. Bu duvardan uzanıyordu. Surat, ıslak bir çarşafa başını çarpan bir adamın çehresine benzemişti.

Kırılmış tahtalardan biri dalgalanan duvardan kurtulurken şiddetli bir çatırtı duyuldu ve bir gözün biçimsiz bebeği halini aldı. Onun aşağısında duvar kıvrılıp büküldü ve kırık dişli bir ağıza dönüştü. Jake onun dudaklarına ve diş etlerine yapışmış olan duvar kâğıdı parçalarını görebiliyordu. Sıva bir el duvardan kurtuldu. Çürümüş elektrik tellerinden oluşan bileziği çözüldü. El kanepeyi yakalayarak yana atınca koyu yüzeyinde bir hayaletinki gibi beyaz parmak izleri bıraktı. Sıva parmaklar bükülüp açılırken duvardan başka tahtalar kopup çatlak, sivri pençeler oluşturdular. Artık o surat duvardan iyice çıkmıştı ve o tek tahta gözüyle Jake'e bakıyordu. Yukarıda, alnının ortasında duvar kâğıdının bir perisi hâlâ dans etmekteydi. O nesne öne doğru kayarken bir şakırtı duyuldu. Koridor kapısı yerinden çıkarak kambur bir omza dönüştü. O şeyin tek eli yeri pençelerken düşmüş olan avizenin damla biçimi cam parçalarını etrafa saçtı.
Jake birdenbire felçten kurtuldu. Dönerek, camlı kapılardan daldı. Koridorda koşmaya başladı. Sırt çantası zıplıyor, çocuk sağ eliyle cebindeki anahtarı almaya çalışıyordu. Kalbi bir makine gibi gümbürdüyordu. Geride, Malikânenin duvarından çıkan şey ona böğürüyordu. Sözler söylemiyordu ama Jake onun ne dediğini biliyordu. O nesne durmasını, koşmasının yararsız olduğunu, oradan kurtulamayacağını söylüyordu. Artık bütün ev canlanmış gibiydi. Etrafta çatlayan tahtaların ve kırılan kirişlerin gürültüsü yankılanıyordu. Kapıda bekleyen bekçinin mırıltıyı andıran çılgınca sesi dört bir yandan geliyordu.
Jake'in eli anahtarı kavradı. Çocuk onu çıkanrken çentiklerden biri cebine takıldı. Anahtar terden ıslanan parmaklanrından kayarak yere düştü. Çarpılmış iki tahtanın arasındaki bir yanğa girerek gözden kayboldu.

Susannah, Eddie'nin, "Çocuğun başı dertte!" diye bağırdığını duydu.
Ama sesi sanki çok uzaklardan geliyordu. Aslında kadının başı daha fena dertteydi... Ama yine de başarılı olabileceğinden emindi.
İblise, "O buzu eriteceğim," demişti. "Eriteceğim. O kaybolduğu zaman ne yapacaksın bakalım?"
Onu tam anlamıyla eritememişti ama değiştirmişti. İçindeki o nesnenin ona zevk verdiği yoktu. Ama hiç olmazsa o korkunç can acısı hafiflemiş, soğukluk geçmişti. İblis tuzağa düşmüştü, kurtulamıyordu. Aslında kadın da onu tam anlamıyla vücuduyla tutmuyordu. Roland seksin iblisin hem silahı, hem de zayıf yanı olduğunu söylemişti ve Silahşor her zamanki gibi haklı çıkmıştı. Susannah'ya sahip olmuştu ama kadın da aynı şeyi ona yapmıştı. Sanki o korkunç Çin borularını parmaklarına sokmuşlardı. Elinizi çektikçe daha da daralırdı o borular.
Susannah bütün gücüyle, iblise hükmettiği fikrine sarılmıştı. Bunu yapmak zorundaydı. Çünkü kafasından diğer bütün bilinçli düşünceler kaybolmuştu. Bu hıçkıran, korkan, habis şeyi kendi şehvetinin tuzağında tutmalıydı. İblis kıvranıyor, sarsılıyor, kadının kendisini bırakması için haykırıyordu. Ama diğer taraftan da Susannah'nın vücudundan açgözlülere özgü bir heyecanla yararlanıyordu. Fakat kadın onu yine de bırakmıyordu.
Ve Susannah çaresizce, sonunda onu bıraktığım zaman ne olacak, diye düşündü. İblis bunu bana nasıl ödetecek? Evet, genç kadın bu soruların cevabını hâlâ bilmiyordu.

Yağmur bardaklardan boşanırcasına yağıyordu. Taşların içindeki daireyi bir çamur deryasına döndürmek üzereydi. Eddie, "Kapının üzerine bir şey tut!" diye bağırdı. "Yağmurun çizgileri silmesine izin verme!"
Roland, Susannah'ya bir göz attı ve kadının hâlâ iblisle boğuştuğunu gördü. Susannah gözlerini yarı kapamış, dudaklarını sert bir ifadeyle bükmüştü. Silahşor iblisi ne görüyor, ne de işitiyordu. Ama onun öfkeyle çırpındığını seziyordu.
Eddie sular akan suratını Silahşor'a doğru çevirdi. "Beni duydun mu?" diye bağırdı. "Lanet olasıca kapının yukarısına bir şey ger. Bunu HEMEN yap!"
Roland derilerden birini çantasından çekip çıkardı ve iki eliyle onun birer köşesini tuttu. Sonra kollarını açarak Eddie'nin üzerine doğru eğildi. Böylece çadınmsı bir şey oluşturdu. Eddie'nin kendi yaptığı kalemin ucuna çamurlar yapışmıştı. Genç adam onu koluna sürdü. Sonra sopayı yine sıkıca kavrayıp yaptığı resmin üzerine eğildi. Bu Jake'in tarafındaki kapısı boyunda değildi. Oran belki 1/75'di. Ama Jake'in geçebileceği kadar büyüktü... Tabii anahtarlar işe yararlarsa.
Eddie kendi kendine, daha doğrusu sen, 'Eğer çocukta anahtar varsa,' demek istemiyor musun, diye kendi kendisine sordu. Ya Jake o anahtarı düşürürse?.. Ya da o ev ona anahtarı düşürtürse?
Tokmağı gösteren küçük dairenin altına bir levha çizdi, durakladı. Sonra da bunun ortasına o tanıdık kilidi yapıverdi.

Yine durakladı. Bir şey daha yapması gerekiyordu. Ama ne? Bunu düşünmek zordu. Çünkü genç adama kafasında bir kasırga kopmuş gibi geliyordu. Yerlerinden söktüğü ahırlan, tuvaletleri ve kümesleri değil, kopuk kopuk düşünceleri sürükleyen bir kasırga.
Susannah onun arkasından, "Haydi, tatlım!" diye bağırdı. "Yorulmaya başladın! Ne oldu? Ben de senin bir aygırdan farksız olduğunu sanıyordum. Sen çocukmuşsun!"
Çocuk! Tamam işte, gereken buydu.
Eddie elindeki sopayla kapının yukarısına dikkatle, "O ÇOCUK," diye yazdı. K harfini tamamladığı an resim birden değişti. Üzerine resmi çizdiği, yağmurun rengini koyulaştırdığı toprak daha da karardı... Yerden yükseldi... Koyu renk, parlak bir tokmağa dönüştü. Şimdi anahtar deliği şeklinin içinde kahverengi, ıslak toprak yerine hafif bir ışık vardı.

Arkasında Susannah çığlık çığlığa iblise bağırarak onu zorladı. Ama kadının sesinden yorulmaya başladığı anlaşılıyordu. Bu işi hemen bitirmesi gerekliydi.
Eddie öne doğru eğilip gözünü çizdiği kilit resmine dayadı. Oradan kendi dünyasına baktı. Henry'le 1977 yılının mayıs ayında bakmaya gittikleri o evin içine. Kentin başka bir mahallesinden gelen bir çocuğun onlan izlediğini fark etmemişlerdi. (Daha doğrusu Eddie o sırada durumu biraz fark eder gibi olmuştu.)
Eddie bir koridor gördü. Jake yere diz çökmüş, telaşla bir tahtayı çekiştirmekteydi. Bir şeyin onu yakalamaya geldiğini Eddie görebiliyordu. Ama aynı zamanda göremiyordu da. Sanki kafasının bir yanı onu görmeyi reddediyordu. Bu görme, anlamaya ve anlama da çıldırmaya yol açacakmış gibi.
Genç adam kilide doğru, "Çabuk ol, Jake!" diye bağırdı. "Tanrı aşkına, elini çabuk tut!"
Konuşan Dairenin yukarısında gökgürültüsü semayı top ateşi gibi yardı ve yağmur doluya dönüştü.

Jake anahtar düştükten sonra bir dakika olduğu yerde öyle kaldı. Tahtaların arasındaki dar yarıktan aşağıya bakıyordu. İnanılmaz bir şey olmuş, uykusu gelmişti.
Çocuk, bu olmamalıydı, diye düşündü. Bu kadarı da fazla. Artık devam edemeyeceğim. Bir dakika bile. Hatta bir saniye. Onun yerine şu kapının önünde kıvrılıp yatacak ve hemen uykuya dalacağım. Hemen. Ve o şey beni yakalayarak ağzına doğru çektiği zaman hiç uyanmayacağım.
Sonra duvardan çıkan şey homurdandı. Jake başını kaldırıp baktığı zaman teslim olma isteği ani bir dehşetle ortadan kayboldu. O nesne duvardan tümüyle çıkmıştı artık. Kırık tahtadan bir tek gözü ve sıvadan uzanmış bir kolu olan, yine sıvadan dev bir kafa. Kırık tahtalar bir çocuğun yaptığı saç resmi gibi kafasının orasından burasından dimdik çıkıyordu. O şey Jake'i gördü ve ağzını açtı. Uçları kırık tahta dişleri ortaya çıktı. O nesne tekrar homurdanırken iyice açılan ağzından sıva tozları, sigara dumanı gibi etrafa yayıldı.
Jake dizüstü çökerek tahtalann arasındaki yarığa baktı. Aşağıda, karanlıkta anahtar gümüşümsü bir ışıkla, cesurca parlıyordu. Ancak yarık, Jake'in parmaklannın giremeyeceği kadar dardı. Çocuk tahtalardan birini yakalayarak olanca gücüyle çekti... ama o yerinden çıkmadı.
Bir şangırtı koptu. Çocuk koridora doğru baktı. O nesne, bütün gövdesinden daha da iri olan eliyle yere düşmüş olan avizeyi kaptığı gibi bir yana fırlatmıştı. Bir zamanlar avizenin asılı olduğu paslı zincir, bir kamçı gibi havalandı, sonra da boğuk bir gürültüyle düştü. Jake'in başının yukarısında, paslı bir zincirden sarkan, sönük bir lamba şıngırdadı.
Kapı bekçisinin sadece kambur tek omzuna ve uzanan koluna yapışık kafası, yerde kaydı. Arkasında duvarın geri kalan kısmı toz bulutlan arasında göçtü. Bir dakika sonra parçalar birleşip kabardı ve o nesnenin kemikli, çarpık sırtını oluşturdular.
Kapının bekçisi Jake'in baktığını gördü ve galiba sırıttı. Aynı anda kırık uçlu tahtalar kırışık yanaklarından çıktılar. O nesne, toz içindeki balo salonunda sürünerek ilerledi. Ağzını açıp açıp kapatıyordu. İri eliyle kırık şeyleri araştırıyor, dayanılacak yerler arıyordu. O şey, koridorun dibindeki camlı kapılardan birini yerinden çıkardı.
Jake soluk soluğa haykırdı. Sonra da tekrar yerdeki tahtayı çekiştirdi. Ama yerinden çıkmadı bu. Çocuk Silahşor'un sesini duydu.
"Öbürü, Jake! Öbürünü dene!"
Çocuk çekiştirdiği tahtayı bırakarak yangın diğer tarafındakini kavradı. Aynı anda başka bir ses işitti. Ama bunu kafası değil, kulaklanyla duydu. Sesin kapının diğer tarafından geldiğini anladı. Sokakta araba onu çiğnemediği günden beri aradığı kapının ardında.
"Çabuk ol, Jake! Tanrı aşkına elini çabuk tut!"
Jake diğer tahtayı çektiği zaman bu yerinden öyle kolaylıkla çıktı ki, çocuk az kalsın sırtüstü devriliyordu.
İki kadın yolun diğer tarafında, Malikânenin tam karşısındaki eski araç gereç satan dükkânın önünde duruyorlardı. Yaşlıca olanı dükkânın sahibiydi. Daha genç olanıysa çöken duvarlar ve kırılan kirişlerin neden olduğu gürültüler başladığı sıradaki tek müşterisi. İki kadın farkına varmadan, kollarını birbirlerinin bellerine doladılar ve öyle durdular. Karanlıkta bir ses duyan çocuklar gibi titriyorlardı.
Yolun yukarısında Dutch Hill Gençlik Ligi sahasına gitmekte olan üç çocuk duraklayarak, ağızları bir karış açık Malikâneye baktılar. Arkalarındaki, beyzbol takımlarıyla dolu olan elarabasını unutmuşlardı. Mal teslimine giden bir kamyonet şoförü aracını kaldırıma doğru sürdü ve olanları anlamak için taşıttan indi. Henry'nin Köşe Marketi ve Dutch Hill Pub'ındaki müşteriler karmaşık bir grup halinde yoldan çıktılar, deli gibi etraflarına bakınıyorlardı.
Şimdi yer sarsılmaya başlamıştı. Rhinehold Sokağında yerde ince çatlaklar beliriyor ve bunlar yelpaze gibi açılarak üzüyorlardı.
Kamyonet şoförü, araç gereç dükkânının önündeki iki kadına, "Deprem mi oluyor?" diye bağırdı. Ama cevabı beklemeyerek tekrar taşıtına atladı ve hızla oradan uzaklaştı. Sarsıntının merkezi olan harap eve yaklaşmamak için yolun ters tarafına doğru bir dönüş yapmıştı.
Bütün ev sanki içeriye doğru eğiliyordu. Cephesindeki tahtalar kırılarak bahçeye yağmur gibi yağmaya başladı. Saçaklardan kirli gri siyah kaygan taş levhalar aşağıya aktılar. Kulakları sağır eden bir gümbürtü duyuldu ve Malikânenin önünde zikzak biçimi, uzun bir çatlak belirdi. Sonra bütün ev dışarıdan içeriye doğru kendi kendisini yutmaya başladı.
Genç müşteri birdenbire kendisinden büyük olan kadından uzaklaştı. "Ben buradan gidiyorum!" Ve arkasına bakmadan koşa koşa yoldan çıktı.

Koridorda acayip, sıcak bir rüzgâr, iç çekişini andıran bir sesle esmeye başladı. Jake gümüş anahtarı kavrarken çocuğun terli saçlarını alnından arkaya doğru uçurdu. Jake artık sezgileriyle bu evin ne olduğunu anlıyordu. Şimdi neler olduğunu da. Kapının bekçisi sadece evin içinde değildi. Bütün evdi o. Her tahta, her kaplama, her pencere çerçevesi, her saçak. O şimdi ilerliyor ve o arada gerçek biçiminin karmaşık, çılgınca bir simgesi halini alıyordu. Jake'i o anahtarı kullanamadan yakalamak niyetindeydi. Çocuk o beyaz, dev başın ve çarpık iri omzun gerisindeki tahtaların, kaplamaların, tellerin ve cam parçalarının -ve hatta kırık trabzanla ön kapının bile- holden balo salonuna uçtuklarını görüyordu. Oradaki heyyüla gibi şeye katılıyor, şimdi bile acayip eliyle ona doğru uzanan biçimsiz sıva adamın diğer taraflarını oluşturmaya başlıyorlardı.
Jake elini yerdeki delikten çekti. Bütün elinin ağır ağır dolaşan dev hamamböcekleriyle kaplanmış olduğunu gördü. Onları düşürmek için elini duvara vurdu. Duvar açıldığı ve sonra da bileğinin etrafında kapanmaya çalıştığı zaman da haykırdı. Elini tam zamanında kurtardı. Hızla döndü ve gümüş anahtarı levhadaki deliğe soktu.
Sıva adam tekrar kükredi. Ama sesini Jake'in tanıdığı ahenkli bir haykırış boğdu. Bu sesi boş arsada da duymuştu. Ama o sırada daha hafifti. Belki de hülyalı. Ama şimdi bu kuşku götürmeyecek bir zafer haykırışıydı. O tartışma götürmeyecek güven hissi Jake'in kalbini doldurdu. Çocuk bu kez artık düşkırıklığına uğramayacağına inandı. O seste ihtiyacı olan bütün onaylama vardı. Gülün sesiydi o.
Sıva el, camlı kapının diğer kanadını da yerinden sökerek zorla koridora girdiği zaman ışık da sönükleşti. Elin üzerindeki açıklıkta o nesnenin suratı belirdi. Jake'e bakıyor, sıva parmaklar, dev bir örümceğin bacakları gibi çocuğa doğru geliyordu.
Jake anahtarı kilitte çevirdi ve kolundan yukarıya müthiş bir gücün yayıldığını hissetti. İçerideki sürgü geri çekilirken boğuk bir şakırtı duyuldu. Tokmağı yakalayarak çevirdi ve kapıyı hızla açtı. Sonra kanadın arkasındaki şeyi görerek şaşkınlık ve dehşetle bağırdı.
Kapıyı yukarıdan aşağıya, sağdan sola topraklar doldurmuştu. Topraklardan tellere benzeyen kökler uzanıyordu. Jake kadar şaşırmışa benzeyen solucanlar kapı biçimi toprakta oraya buraya kaçışıyor, bazılan tekrar toprağa dalıyorlardı. Bazılanysa sanki biraz önce altlannda olan toprağın nereye gittiğini merak ediyormuş- gibi etrafta sürünüyorlardı. Bir tanesi Jake'in lastik ayakkabısının üstüne düştü.
Kilit biçimi bir an öyle kaldı. Jake'in gömleğine sisli beyaz ışığı düşüyordu. Çocuk, onun gerisinde yağmur yağdığını, açıklık bir yerde gök gürlediğini duyuyordu. Orası çok yakındı. Ama erişilemeyecek kadar uzaktı da. Sonra anahtar deliği şekli de kayboldu. Ve dev sıva parmaklar Jake'in dizinin altını kavradı.

Roland deriyi atarak ayağa fırladığı ve Susannah'nın yattığı yere koştuğu zaman Eddie yüzüne çarpan dolu tanelerinin neden olduğu can acısını hissetmedi bile.
Silahşor genç kadını omuzlarından yakalayarak çekti. Mümkün olduğunca dikkat ve şefkatle. Susannah'yı Eddie'nin yanına kadar götürdü. "Ben söylediğim zaman onu bırak, Susannah!" diye bağırdı. "Anlıyor musun? Ben söylediğim zaman!"
Eddie ne bu sözleri duydu, ne de olanları fark etti. Sadece kapının ardında bağıran Jake'in hafif sesini işitiyordu. Anahtarı kullanmanın zamanı gelmişti.
Genç adam tahta anahtarı gömleğinin altından çıkararak çizdiği kilit şekline soktu. Onu döndürmeye çalıştı. Ama anahtar dönmedi. Bir milimetre bile oynamadı. Eddie yüzünü şiddetle yağan doluya aldırmadan yukarıya doğru kaldırdı. Alnına, yanaklanna ve dudaklanna çarparak cildini yer yer kızartıp kabartan buz tanelerinin farkında bile değildi.
Genç adam ulur gibi, "OLAMAZ!" diye bağırdı. "AH, TANRIM! LÜTFEN YAPMA!"
Ama Tanrı cevap vermedi. Sadece gök tekrar gürledi. Ve şimdi hızla uçan bulutlarla dolu olan gökte şimşek çaktı.
Jake yukarıya doğru sıçrayarak tepesindeki lambanın zincirini yakaladı. Sonra da Kapı Bekçisinin bacağını kavrayan parmaklanndan zorla kurtuldu. Geriye doğru sallandı. Ayaklanyla kapıdaki sıkışık toprağa vurdu ve sonra öne doğru sallandı. Tıpkı sarmaşığa tutunmuş olan Tarzan gibi. Ayaklannı kaldırarak onu tutmaya çalışan parmaklan tekmeledi. Sıvalar, adeta patlayarak parçalanırken alttaki tahta kirişlerden oluşan, kaba eklemli iskelet ortaya çıktı. Sıva adam kükredi. Sesinde hem açlık vardı, hem de öfke. Jake o kükreme arasında bütün evin çöktüğünü işitti. Edgar Allan Poe'nun o hikâyesinde olduğu gibi.
Çocuk zincirin ucunda bir sarkaç gibi tekrar sallandı ve kapıyı kapatan sıkıştınlmış toprağa çarptı. Sonra tekrar öne doğru geldi. O el yine ona doğru uzandı. Çocuk bacaklanm makas gibi açıp kapayarak deli gibi o ele vurdu. Tahta parmaklar kendisini yakalarken ayağı sızladı. Çocuk zincirin ucunda tekrar geri giderken artık ayağında lastik ayakkabısı yoktu.
Jake zincirin daha yukarısına tutunmaya çalıştı ve başardı da. Usulca tavana doğru tırmanmaya başladı. Aynı anda yukandan boğuk, gıcırtılı bir gürültü geldi. İnce sıva tozlan Jake'in yukarıya doğru kaldırdığı terli yüzüne düşmeye başladı. Tavan sarkıyor lambanın zinciri de bakla bakla yerinden çıkıyordu. Sıva adam sonunda kapıdan aç suratını uzatırken koridorun ucundan boğuk bir şakırtı geldi.
Jake acizce sallanarak o surata doğru giderken, bağırmaya başladı.

Eddie'nin panik ve dehşeti birdenbire geçti. Genç adam Gilead'lı Roland'ın pek çok kere yaptığı gibi ansızın bütün soğukkanlılığını takındı. Gerçek bir silahşorun tek zırhı buydu... İhtiyacı olan tek şey. Aynı anda kafasında bir ses konuşmaya başladı. Son üç ay bu sesler yakasını bırakmamışlardı.
Annesinin sesi. Roland'ınki. Ve tabii. Henry'ninki de. Ama bu kez duyduğu kendi sesiydi. Bu da Eddie'yi rahatlattı. Sesi sakin, mantıklı ve cesurcaydı.
"Anahtarın biçimini ateşte gördün. Sonra da tekrar tahtanın içinde. İki defasında da biçimi iyice seçtin. Ama daha sonra gözlerini korku mendiliyle bağladın. Çıkar onu. Çıkar ve tekrar bak. Belki şimdi bile geç değil."
Eddie, Silahşor'un kendisine sertçe baktığını hayal meyal fark etti. Susannah'nın iblise, gitgide hafifleyen bir sesle ama meydan okurcasına bağırdığını da. Jake'in kapının ardında dehşetle haykırdığını da belli belirsiz duydu. Yoksa çocuk şimdi can acısıyla mı bağırıyordu?
Eddie bunların hiçbiriyle ilgilenmedi. Anahtarı, çizdiği kilitten çekti. Artık gerçekleşmiş olan o kapıdan. Ve dikkatle tahtaya baktı. Bazen çocukken duyduğu o masumca sevinci hissetmeye çalışıyordu. Mantıksızlığın içine saklanmış olan düzgün biçimi gördüğünde duyduğu o sevinci. İşte, yanıldığı yer şurasıydı. Bu öyle belliydi ki genç adam bu gerçeği gözden kaçırmış olmasına şaştı. Gözlerim gerçekten bağlıymış, diye düşündü. Tabii bu anahtarın ucundaki s biçimiydi. İkinci kıvrım fazla kalıncaydı. Birazcık.
Eddie, "Bıçak," diyerek ameliyat odasındaki bir operatör gibi elini uzattı. Roland hiçbir şey söylemeden bıçağı avcuna vurarak bıraktı.
Eddie bıçağı sağ elinin baş ve işaret parmaklarıyla tuttu. Anahtarın üzerine eğildi. Açıkta kalan boynuna çarpan dolu tanelerine aldırmıyordu. Şimdi tahtadaki biçim daha belirgindi. O güzel ve reddedilmeyecek gerçek biçim iyice gözüküyordu.
Eddie bıçakla kazıdı.
Bir defa.
İnce ince.
Küçücük bir dişbudak parçası anahtarın ucundaki s biçiminin ortasından kıvrılarak koptu. Bu o kadar inceydi ki neredeyse saydamlaşacaktı.
Jake Chambers kapının ardında tekrar bir çığlık attı.
Zincir takırdayıp sakırdayarak yerinden çıktı ve Jake de hızla dizlerinin üzerine düştü. Kapı bekçisi o an zaferle kükredi. Sıva el Jake'i kalçalanndan yakalayarak koridorda sürüklemeye başladı. Çocuk, bacaklarını öne uzatarak, ayaklannı sıkıca yere bastı ama bunun bir yararı olmadı. Jake, plastik el onu daha sıkıca kavrayarak çekmeyi sürdürürken, kıymıklann ve pastan kütleşmiş çivilerin derisine battığını hissediyordu.
O surat şişe ağzına sokulmuş bir mantar gibi koridorun hemen girişine dayanıp kalmıştı. O şey, oraya kadar gelebilmek için fazla çabalamış ve o yüzden suratının kaba hatları başka bir biçime girmişti. Şimdi biçimsiz, iğrenç bir devin yüzüne benziyordu. O şey, Jake'i yutmak için ağzını açtı. Jake deli gibi anahtarı bulmaya çalıştı. Onu, son anda bir tılsım gibi kullanacaktı. Ama ne var ki, anahtarı kapının üzerinde bırakmıştı.
Çocuk, "Seni aşağılık yaratık!" diye bağırarak kendisini olanca gücüyle geriye doğru attı. Sırtını, Olimpiyatlarda dalış yapan bir sporcu gibi eğmişti. Çivilerle dolu bir kemer gibi kendisine batan kınk tahtalara da aldırmıyordu. Blucinin kalçalanndan kaydığını hissetti. Kendisini sıkıca kavrayan o el de bir an kaydı.
Jake tekrar hızla öne doğru gitti. O nesne parmaklannı zalimce büküyordu. Ama çocuğun pantolonu dizlerine kadar indi. Sırtını yere vurdu. Neyseki çantası bu çarpmayı yumuşaklaştırmıştı. El gevşedi. Belki de avını daha sıkıca tutmak istiyordu. Jake, dizlerini biraz kıvırmayı başardı. Parmaklar tekrar büküldüğü zaman çocuk da ayaklannı uzattı. El de aynı anda geri çekildi ve Çocuğun umduğu şey oldu. Pantolonu ve lastik ayakkabısının diğer teki çıktı. Böylece Jake kurtulmuş oldu. Hiç olmazsa bir an için. Çocuk, elin tahta ve parçalanan sıvadan bileğinin üzerinde döndüğünü ve blucinini yaratığın ağzına tıktığını gördü. Jake elleri ve dizlerinin üzerinde topraklı kapıya doğru sürünmeye başladı. Düşen lambadan fırlayan cam parçalarının farkında değildi. Bütün istediği anahtarı tekrar almaktı.
Çocuk tam kapıya eriştiği sırada el, çıplak bacaklarını kavradı ve onu tekrar çekmeye başladı.

İşte şekil tamdı artık. Sonunda tamamlanmıştı.
Eddie anahtarı kilide sokarak bastırdı. Bir an sanki bir şey karşı koydu... Sonra anahtar genç adamın elinin altında döndü. Eddie kilit mekanizmasının döndüğünü ve dilin geri çekildiğini duydu. Anahtarın, görevini yaptıktan sonra ikiye ayrılırken çatırdadığını da. Eddie koyu renk, cilalı tokmağı iki eliyle kavrayarak çekti. Sanki çok ağır bir şey görülmeyen bir milin üzerinde dönüyordu. Ona, koluna sonsuz bir güç armağan edilmiş gibi geldi. Ve iki dünyanın birdenbire birbirlerine değdiklerini ve aralarında da bir kapının açıldığını iyice anladı.
Genç adamın bir an başı döndü. Şaşaladı. Sonra da kapıdan bakarken bunun nedenini anlayıverdi. Aslında dikeylemesine aşağıya bakıyordu. Ama gördükleri yataydı. Bu prizmalar ve aynalarla yaratılan garip, gözleri aldatan bir görüntüye benziyordu. Eddie, sonra Jake'i cam ve sıva parçalan dolu bir koridorda sürüklediklerini gördü. Dev bir el, baldırlannı birbirine bastırmış, onu çekiyordu. Ve Eddie sonra çocuğu bekleyen dev ağzı fark etti. Bu ağızdan beyaz bir sis yayılıyordu. Bu ya tozdu ya da duman.
Eddie, "Roland!" diye bağırdı. "Roland, o..."
Sonra Silahşor onu yana iterek devirdi.

Susannah havaya kaldınlarak döndürüldüğünün farkındaydı. Dünya, bir atlıkarıncadan görülen karmaşık biçimlere dönüşmüştü. Dik taşlar, gri gökyüzü, dolularla kaplı toprak... ve yerde, bir kapağa benzeyen dikdörtgen biçimi bir delik. O delikten çığlıklar yükseliyordu. İblis, çılgınca çırpınıyor ve sadece kaçmak istiyordu. Ama kadın izin vermedikçe bunu yapamayacaktı. Acizdi.

Roland, "Şimdi!" diye bağınyordu. "Onu şimdi bırak, Susannah! Babanın hatırı için onu ŞİMDİ bırak!"
Ve genç kadın da öyle yaptı.
Susannah, (Detta'nın yardımıyla) kafasında iblis için bir tuzak hazırlamıştı. Sazlardan örülmüş bir ağa benziyordu bu. Kadın şimdi o sazlan kesiyordu. Sonra iblisin hemen uçarak kendisinden uzaklaştığını hissetti. Bir an ona içi korkunç bir biçimde boşalmış gibi geldi. Sonra müthiş bir rahatlık bu duyguyu sildi. Korkunç bir kötülük ve kirlilik duygusu da. Görülmeyen iblisin ağırlığı kaybolurken Susannah onu görür gibi oldu. Biçimi insanlannkine hiç benzemiyordu. Daha çok uçlan kıvnk dev kanatlan olan bir vatos gibiydi. Genç kadın onun yerdeki deliğe doğru hızla uçtuğunu gördü/hissetti. Eddie'nin irileşmiş gözlerle baktığını da. Roland'ın iblisi yakalamak için kollarını iyice açtığını da. Silahşor görülmeyen iblisin ağırlığı yüzünden sendeleyerek geri geri gitti. Az kalsın devriliyordu. Sonra kollarında görünmeyen yaratıkla öne doğru sallandı.
Onu sıkıca tutarak delikten atladı ve gözden kayboldu.

Malikânenin koridoruna birdenbire beyaz bir ışık doldu. Dolu taneleri duvarlara vurup yerdeki kınk tahtalardan sekti. Jake karmakarışık haykırışlar duydu. Silahşor'ün kapıdan girdiğini görmüştü. Sanki yukandan gelmiş gibi içeriye doğru sıçramıştı. Kollarını iyice öne doğru uzatmış, parmaklannın uçlannı birbirine kenetlemişti.
Jake ayaklannın Kapı Bekçisinin ağzına kaydığını hissetti. "Roland!" diye bir çığlık attı. "Roland, bana yardım et!"
Silahşor ellerini ayırdı. Kolları hemen iki yana doğru hızla açıldı. Jake kınk dişlerin derisine dokunduklannı hissediyordu. Etini yanp, kemiklerini ezmeye hazırdılar. Sonra koskocaman bir şey başının yukarısından rüzgâr gibi geçti. Bir dakika sonra dişler derisinden kalktı. Bacaklarını bir arada tutan el gevşedi. Çocuk, Kapı Bekçisinin tozlu gırtlağından hayret ve acı dolu, korkunç bir çığlığın yükseldiğini duydu. Sonra geri tıkılmış gibi boğuklaştı.
Roland, Jake'i yakalayarak ayağa kaldırdı. Çocuk, "Geldin!" diye bağırdı. "Gerçekten geldin!"
"Evet, geldim. Tanrıların lütfü ve dostlarımın cesareti sayesinde geldim!"
Kapı Bekçisi yine kükrerken Jake de rahatlık ve dehşet yüzünden hıçkı-ra hıçkıra ağlamaya başladı. Şimdi ev çok dalgalı bir denizde yalpalayan bir gemi gibi gıcırdıyordu. Etraflarına tahta ve sıva parçalan düşmekteydi. Roland, Jake'i kaptığı gibi kapıya doğru koştu. Deli gibi etrafı araştıran sıva el botlu ayaklarından birine vurunca Silahşor dönüp duvara çarptı. Duvar Silah-şör'ü ısırmaya kalkışıyordu. Roland öne doğru çıktı, döndü ve tabancasını çekti. Amaçsızca etrafı araştıran sıva ele iki kez ateş etti. O kaba sıva parmaklardan birini uçurdu. Geride Kapı Bekçisinin beyaz suratı pis bir renge dönüştü. Morumsu siyaha. Sanki boğazına bir şey kaçmış da boğuluyormuş gibiydi. Bir nesne hızla kaçarken farkına varmadan canavarın ağzına girerek onun boğazına takılmış gibi.
Roland tekrar döndü ve koşarak kapıdan çıktı. Şimdi artık gözle görülür bir engel yoktu ama Silahşor bir an durakladı. Sanki oraya gözle görülmeyen bir ağ gerilmişti.
Sonra Eddie'nin saçlarını kavradığını hissetti. Genç adam onu öne değil, yukarıya doğru çektr.

Hafifleyen doluya ve ıslak havaya çıktılar. Tıpkı yeni doğan bebekler gibiydiler. Eddie ebeydi. Silahşor'un ona olmasını söylediği gibi, adam göğsüyle karnının üzerine yatmıştı. Kapıya doğru uzattığı kolları gözükmüyordu. İki eliyle de Roland'ı saçlarından yakalamıştı.
"Suze! Bana yardım et!"
Kadın sürünerek ilerledi. Uzanarak elini Roland'in çenesinin altına sok-tu. Silahşor yükseldi. Başını arkaya atmış, dudaklan harcadığı çaba ve can acısı yüzünden gerilmişti.
Eddie bir şeyin koptuğunu hissetti. Bir eli hafifledi. Parmaklannın arasında Silahşor'ün kır düşmüş, sık perçemlerinden biri vardı. "Kayıyor!"
Susannah, "Bu köpek de... çıkamıyor!" diye soludu. Sonra da sanki Roland'ın boynunu kırmak istiyormuş gibi adamın çenesini çekiştirdi.
Daire biçimi alanın ortasındaki kapıdan iki küçük el uzandı. Ve kenarlardan birini kavradı. Jake'in ağırlığından kurtulan Roland dirseğini kenara dayadı. Ve bir dakika sonra da tırmanarak dışarı çıktı. Aynı anda Eddie de Jake'i bileklerinden kavrayarak yukan çekti.
Jake yuvarlanarak arkaüstü yattı. Kesik kesik soluyordu. Eddie, Susannah'ya dönerek onu kollarına aldı. Kadının alnına, yanaklanna ve boynuna öpücükler konduruyordu. Genç adam hem gülüyor, hem de ağlıyordu. Susannah ona sıkıca sanlmış derin derin soluk alıyordu... Ama aynı zamanda, mennun memnun gülümsüyordu. Sonra Eddie'nin ıslak saçlarını okşamaya başladı.
Aşağıdan karmakanşık, kötü sesler geliyordu: çığlıklar, homurtular, gümbürtüler, şangırtılar.
Roland başı önünde, sürüne sürüne delikten uzaklaştı. Saçları, iyice karışmıştı, dimdik duruyordu. Yanaklanndan ince kanlar sızıyordu. Eddie'ye soluk soluğa, "Kapıyı kapat," dedi. "Babanın hatınna, onu kapat!"
Genç adam kapıyı itti. Gerisini o görünmeyen, büyük menteşeler tamamladı. Kanat müthiş, ahenksiz bir şangırtıyla kapandı. Aşağıdan gelen sesler de kesiliverdi. Eddie bakarken kapının kenarlannı belirten çizgiler silindi. Toprakta

sadece belli belirsiz izler kaldı. Kapı tokmağı üçüncü boyutunu kaybetti. Ve yine Eddie'nin yere sopayla çizdiği bir daireye dönüştü. Kilidin olduğu yerde kaba saba bir biçim vardı. Bunun ortasından bir tahta parçası çıkıyordu. Tıpkı bir kılıcın taştan uzanan kabzası gibi.
Susannah, Jake'in yanına gitti, onu usulca kaldırıp oturttu. "İyi misin tatlım?"
Çocuk ona sersem sersem baktı. "Evet, öyle sanırım. O nerede? Silahşor yani? Ona sormam gereken bir şey var."
Roland, "Ben buradayım, Jake," diyerek ayağa kalktı. Sarhoş gibi yalpalayarak Jake'in yanına gitti. Çocuğun yanına çömelerek onun orada olduğuna inanamıyormuş gibi hafifçe düzgün yanağına dokundu.
"Bu sefer düşmeme izin vermeyeceksin, değil mi?"
Roland, "Hayır," diye cevap verdi. "Bu kez vermeyeceğim. Hiçbir zaman!" Ama Silahşor kalbinin derinliklerindeki o en karanlık yeriyle Kuleyi anımsadı ve kendi kendine, acaba, dedi.

Dolunun yerini, çok şiddetli bir yağmur aldı. Ama Eddie kuzeyde birbirlerinden ayrılmaya başlayan bulutların arasından masmavi gökyüzünün pınl-tısını görebiliyordu. Fırtına yakında sona erecekti. Ama o arada iliklerine kadar ıslanacaklardı.
Eddie buna hiç aldırmadığını fark etti. Kendini hiç bu kadar sakin, huzur içinde ve son derecede de bitkin hissetmemişti. Bu çılgınca macera henüz sona ermemişti ve aslında bunun henüz başladığından kuşkulanıyordu. Ama bugün büyük bir savaşı kazanmışlardı.
"Suze?" Eddie karısının alnına düşen saçları iterek onun siyah gözlerinin içine baktı. "İyi misin? Sana zarar verdi mi?"
"Biraz canım yandı ama iyiyim. İblis ya da değil, bence o Detta Walker denilen kahpe hâlâ yenilemeyen Bar Kraliçesi."
"Bu da ne demek?"
Susannah muzipçe güldü. "Artık bunun pek önemi yok... Çok şükür! Ya sen, Eddie? Sen de iyi misin?"
Genç adam Henry'nin sesini duymak için bekledi ama onu işitmedi. Artık Henry'nin sesini bir daha duymayacakmış gibi geliyordu. "İyiden de iyi"yim!" Gülerek karısını tekrar kollarına aldı. Susannah'nın omzunun üzerinden kapıdan geri kalan şeyleri görüyordu. Sadece hafif birkaç çizgi ve açı. Çok geçmeden yağmur onlan da silecekti.

Jake bacakları, dizlerinin hemen yukarısında sona eren kadına, "Adın nedir?" diye sordu. Birdenbire Kapı Bekçisinden kaçmaya çalışırken pantolonunun çıkmış olduğunu hatırladı. Gömleğinin eteğini çamaşırının üzerine doğru çekti. Gerçi ona bakarsan, bu genç kadının elbisesinden de geride fazla bir şey kalmamıştı.
Kadın, "Susannah Dean," dedi. "Ben senin adını biliyorum."
Jake düşünceli düşünceli mırıldandı. "Susannah... Herhalde babanın bir demiryolu şirketi yok, öyle değil mi?"
Genç kadın bir an şaşırdı. Sonra da başını arkaya atarak gülmeye başladı. "Hayır, hayatım. Babam dişçiydi. Sonra bir şeyler buldu ve çok zengin oldu. Bu soru da nereden aklına geldi?"
Jake cevap vermeyerek Eddie'ye baktı. Çocuğun yüzündeki o dehşet ifadesi kaybolmuştu. Şimdi gözlerinde, Roland'ın Durak yerinden çok iyi hatırladığı o sakin, karşısındakini tartan ifade belirmeye başlıyordu.
Eddie, "Merhaba, Jake," dedi. "Seni gördüğüme seviniyorum, adamım."
Jake, "Merhaba," diye karşılık verdi. "Bugün daha önce seninle karşılaştım. Ama yaşın daha küçüktü."
"Ben on dakika önce de çok daha gençtim. İyisin ya?"
Jake, "Evet," dedi. "Birkaç yerim çizildi ama hepsi o kadar." Etrafına bakındı. "Daha treni bulmamışsınız." Bu bir soru değildi.
Eddie'yle Susannah, şaşkın şaşkın birbirlerine baktılar. Roland ise, "Hayır" dermiş gibi başını salladı.
"Tren yok, Jake."
"Kafandaki sesler kayboldu mu?"
Silahşor tekrar kafasını salladı. "Hepsi kayboldu. Ya senin?" "Hepsi gitti. Artık aklım başımda sanırım, ikimizin de öyle." İkisi de aynı anda, aynı istekle birbirlerine baktılar. Roland, Jake'i kucaklarken çocuğun o anormal soğukkanlılığı sona erdi. Ve Jake ağlamaya başladı. Kaybolduğu için çok acı çeken ve sonunda tekrar güvene kavuşan bir çocuğun bitkince, rahatlatıcı gözyaşlanydı bunlar. Roland kollarını çocuğun beline dolarken, Jake'inkiler de çelik çember gibi onun boynuna sanldı.
Roland, "Seni bir daha bırakmayacağım," dedi. Şimdi onun gözleri de yaşarmıştı. "Bütün babalanmın adları üzerine yemin ediyorum. Seni bir daha bırakmayacağım."
Ancak kalbi, yaşam boyunca Ka'ran esiri olan o dikkatli, sessiz mahkûm, bu yemini sadece hayret değil, kuşkuyla da karşıladı.

ÇORAK TOPRAKLAR

İKİNCİ KİTAP

LUD

BİR YIĞIN KIRIK HAYAL

KENT VE KA-TET

Jake, Eddie onu dünyalar arasındaki kapıdan hızla çekip geçirdikten dört gün sonra yüzüne değen sıcak ve ıslak bir şey yüzünden uyandı. O gün panto-lonuyla lastik ayakkabılarını kaybetmişti ama sırt çantasıyla birlikte canını kurtarmıştı. Çocuk daha önceki üç sabah bu duygularla gözlerini açsaydı, çığhklany-la arkadaşlarını da uyandırırdı. Kesinlikle. Çünkü ateşi yükselmiş, sıva-adam-la ilgili kâbuslardan kurtulamamıştı. Bu rüyalarda pantolonu üstünden çıkmadığı için kapı bekçisi onu bırakmıyor, sonra da anlatılamayacak kadar iğrenç ağzına atıyordu. Dişleri bir şatonun kapısını koruyan parmaklıklar gibiydi. Jake bu kâbuslardan çaresizce inleyip titreyerek uyanıyordu.
Vücudundaki ateşe bir örümceğin onu ensesinden sokması neden olmuştu. Roland ikinci gün yarayı incelediği ve onun iyiye değil de, kötüye gittiğini gördüğünde Eddie'yle kısaca konuşmuştu. Ardından da Jake'e pembe bir hap verip, "Bunlardan en aşağı bir hafta boyunca günde dört tane içmelisin." demişti.
Çocuk hapa kuşkuyla bakmıştı. "Nedir bu?"
Roland, "Cheflet," demiş, sonra öfkeyle Eddie'ye bakmıştı. "Şunu ona sen anlat. Ben hâlâ bu adı doğru dürüst söyleyemiyorum."
"Keflex. Ona güvenebilirsin, Jake. O, eski güzel New York'ta yasal bir eczaneden alındı. Roland o haplardan avuçla yuttuğu için şimdi bir at kadar sağlıklı. Gördüğün gibi zaten biraz ata da benziyor."
Jake şaşırdı. "İlacı New York'tan nasıl aldınız?" Silahşor, "Bu uzun bir hikâye," dedi. "Zamanı gelince onu da öğreneceksin. Ama şimdilik şu hapı al."
Jake bu isteği yerine getirdi. Tepkisi çabuk ve memnunluk vericiydi. Isırık yerinin etrafındaki kıpkırmızı şişlik yirmi dört saat içerisinde kaybolmaya başladı sonra da ateşi düştü.
O sıcak şey, Jake'in yüzüne tekrar sürünüyordu. Çocuk sarsılarak doğruldu. Gözleri iri iri açılmıştı.
Yanağını yalamakta olan yaratık telaşla iki adım geriledi. Bir Billy-Ah-mak'tı bu. Ama Jake bunu bilmiyordu. O zamana kadar böyle bir yaratığı hiç görmemişti. Bu Billy-Ahmak, Roland ve arkadaşlarının daha önce rastladıkları gibi tombul değildi. Daha zayıftı. Siyah-gri çizgili postu donuklaşmış, yer yer yapışmıştı. Bacaklarının birinde pıhtılaşmış kanlar vardı. Arkasını sağa sola sallayarak Jake'e umutla bakıyordu. Çocuk rahatladı. Herhalde bazı kuralların istisnaları vardı. Ama kuyruğunu sallayan -ya da sallamaya çalışan- bir yaratık fazla tehlikeli olamazdı.
Günün ilk ışıkları belireli epey olmuştu. Herhalde sabahın saat beş buçuğuydu. Jake zamanı ancak bu kadar bilebiliyordu. Çünkü dijital Seiko saati artık çalışmıyordu... Daha doğrusu çok acayip bir biçimde çalışıyordu. Çocuk, kapıdan geçtikten sonra saatine ilk defa baktığında Seiko zamanın 98.71.65 olduğunu göstermişti. Jake'in bildiği kadarıyla böyle bir zaman yoktu. Saatine daha dikkatle baktığında onun geriye doğru çalıştığını anlamıştı. Bunu düzenli olarak yapsaydı belki yine de bir işe yarayacaktı. Ama saat düzensiz çalışıyordu. Numaralar bir süre uygunmuş gibi görünen bir hızla değişiyorlar, (Jake bunu sayılar arasında, 'Mississippi' sözünü tekrarlayarak kanıtlamıştı.) ardından da on ya da yirmi saniye durup Jake'in saatin sonunda bozulduğunu düşünmesine neden oluyorlardı. Veya sayılar müthiş bir hızla değişiyordu.
Sonunda bu acayip durumdan Roland'a söz etmiş, ona saati göstermişti-Silahşor'ü şaşırtacağını düşünüyordu. Ama Roland saati ancak bir iki dakika incelemiş ve sonra da bunu önemsemediğini belirten bir tavırla başını sallajnıştı. Jake'e, "İlginç bir saat bu," demişti. "Ama son zamanlarda saatler genellikle iyi çalışmıyorlar." Jake'in Seiko'su bir işe yaramıyordu yani. Ama çocuk saati atmayı istemediğinin de farkındaydı... Galiba bunun nedeni onun eski yaşamının bir parçası olmasıydı. Zaten öyle şeylerden de pek az kalmıştı.
Seiko şu anda hem aralık ve mart ayında, çarşamba, perşembe ve cumartesi günleri saatin kırkı altmış iki dakika geçtiğini gösteriyordu.
Sabah son derecede sisliydi. On beş, yirmi metre ötede dünya ortadan kay-boluveriyordu. Bugün de, geçen üç gün gibi olursa güneş iki saat kadar sonra uçuk beyaz bir daire gibi gözükecekti. Saat dokuz buçuğa doğru sis dağılacak ve hava ısınacaktı. Jake etrafına bakındı. Yolcuların deri örtülerinin akında uyuduklarını gördü. (Çocuk onlardan, 'Arkadaşlarım,' diye söz etmek cesaretini gösteremiyordu. Hiç olmazsa şimdilik.) Roland yakındaydı. Eddie'yle Susannah sönmüş kamp ateşinin öbür tarafında daha iri bir yığın oluşturuyorlardı.
Çocuk dikkatini tekrar kendisini uyandıran hayvana verdi. O, sanki ra-kunla sincap karışımı bir şeydi. Ayrıca biraz da kısa bacaklı Alman köpeklerini andırıyordu.
Jake yavaşça, "Nasılsın, oğlum?" diye sordu.
Billy-Ahmak hemen cevap verdi. "Oy!" Çocuğa hâlâ endişeyle bakıyordu. Sesi kısık ve kalındı. Hemen hemen bir köpeğinkini andırıyordu ya da boğazı ağrıyan bir İngiliz futbolcusunun sesini.
Jake hayretle irkildi. Onun ani hareketi yüzünden şaşıran Billy-Ahmak da birkaç adım daha geriledi. Neredeyse kaçıyordu ama sonra bundan vazgeçti. Arkasını eskisinden daha da hızlı sağa sola sallıyor, san-siyah gözleriyle de Jake'i endişeyle süzüyordu. Burnundaki bıyıklan da bu ara titremekteydi.
Biri Jake'in omzunun üzerinden, "Bu hayvan insanları hatırlıyor," deyince hızla döndü. Roland arkasında çömelmiş, kolların bacaklarına dayayarak uzun ellerini dizlerinin arasından sallandırmıştı. Hayvana, Jake'in saatine gösterdiğinden daha büyük bir ilgiyle bakıyordu.

Çocuk hafifçe, "Nedir o?" diye sordu. Hayvanın ürküp kaçmasını iste-roiyordu. Çünkü bu yaratık pek hoşuna gitmişti. "Gözleri çok güzel!" .
Roland, "Billy-Ahmak," dedi. Yaratık bağırdı. "Hmak!" "Hey, konuşuyor!"
"Pek değil. Billy'ler duyduklannı tekrarlarlar. Ya da eskiden öyleydi. Yıllardan beri bir Billy'nin bunu yaptığını görmedim. Bu zavallı neredeyse açlıktan ölecekmiş gibi gözüküyor. Herhalde yiyecek bir şeyler bulmaya geldi."
"Yüzümü yalıyordu. Onu doyurabilir miyim?"
Roland, "Bunu yaparsan onu bir daha başımızdan atamayız," dedi. Sonra hafifçe gülümseyerek parmaklarını şaklattı. "Hey! Billy!"
Hayvan parmak şakırtısını bir dereceye kadar taklit edebildi. Sanki dilini damağına vurarak şaklatıyordu. Boğuk sesiyle, "Ey!" diye bağırdı sonra. "Ey! İlly!" Şimdi arkasını daha da hızlı sallıyordu.
"Haydi, ona bir iki lokma bir şeyler ver. Eskiden yaşlı bir seyis tanırdım. O iyi bir Billy'nin şans getireceğini söylerdi. Bu da iyi bir Billy-Ahmak'a benziyor."
Jake de aynı fikirdeydi. "Evet. Öyle."
"Bir zamanlar evcildiler. Her baronlukta yarım düzine Billy şatoda ya da malikânenin etrafında dolaşırdı. Aslında çocukları eğlendirmek ve fare sayısını azaltmak dışında pek işe yaramazlardı. Aynca çok da sadıktırlar ya da eski günlerde öylelerdi. Ama iyi bir köpek kadar sadık olanını hiç duymadım. Yabanidirler ve leş yerler. Tehlikeli değildirler ama insanı rahatsız ederler."
Billy, "Derler!" diye bağırdı. Endişeyle hâlâ bir Jake'e, bir Silahşor'a bakıyordu.
Jake sırt çantasına uzandı. Hayvanı korkutmamak için ağır ağır hareket ediyordu. Silahşor Burritosu'ndan kalan bir parçayı çıkanp Billy-Ahmak'a doğru attı. Hayvan irkilerek geriledi. Sonra bir çocuk gibi hafifçe, bağırarak döndü. Böylece tirbuşona benzeyen tüylü kuyruğu gözüktü. Jake onun kaçacağından emindi. Ama Billy durakladı ve omzunun üzerinden kuşkuyla baktı. Jake, "Haydi," dedi. "Ye şunu, oğlum." Billy, "Oy," diye mırıldandı ama yerinden kımıldamadı.
Roland, "Ona biraz zaman tanı," dedi. "Yaklaşacak sanırım." Billy başını uzatınca uzun ve şaşılacak kadar zarif boynu gözüktü. Yiyeceği koklarken ince kara bumu titriyordu. Hayvan sonunda koşarak yaklaştı. Jake o zaman Billy'nin topalladığını fark etti. Hayvan, Burrito'yu kokladı. Sonra da pençesiyle geyik etini üzerindeki yapraktan ayırdı. Bu işi adeta nezaket ve tuhaf bir ciddiyetle yapıyordu. Et, yapraktan ayrıldıktan sonra Billy onu bir lokmada yuttu. Sonra da başını kaldırarak Jake'e baktı. "Oy!" Çocuk gülünce de yine geriledi.
Eddie arkalarından uykulu uykulu, "Sıska bir hayvan," diye mırıldandı. Billy onun sesini duyar duymaz döndü ve sislerin arasında kayboldu. Jake genç adamı suçladı. "Onu korkutup kaçırdın!" Eddie, "Ah, çok üzgünüm," dedi. Parmaklarını uyurken dağılıp birbirine karışmış olan saçlarının arasına soktu. "Onun yakın ve kişisel dostlarından biri olduğunu bilseydim, hemen kahrolasıca çikolatalı pastayı çıkarırdım." Roland, Jake'in omzuna çabucak vurdu. "Merak etme geri gelecek." "Bundan emin misin?"
"Evet. Tabii bir hayvan onu öldürmezse. Billy'i besledik öyle değil mi?" Jake cevap veremeden yine davul sesleri başladı. Bu sesleri duydukları üçüncü sabahtı, aynca iki defa da akşam yaklaşırken işitmişlerdi. Kent tarafından gelen hafif, ahenksiz bir gümbürtü. Ses bu sabah daha belirgindi. Ama yine de ne olduğu pek anlaşılmıyordu. Jake nefret ediyordu ondan. Sanki sabah sisinin oluşturduğu tekdüze ve kalın örtünün arkasında çok büyük bir hayvanın kalbi atıyordu.
Susannah, "Sen hâlâ bunun ne olduğunu anlayamadın mı, Roland?" diye sordu. Gömleğini giymiş, saçlarını ensesinde bağlamıştı. Şimdi de Ed-die'yle altında yattıkları örtüleri topluyordu.
"Hayır, anlayamadım. Ama ne olduğunu öğreneceğimizden eminim."
Eddie ekşi ekşi, "İşte bu insanı rahatlatıyor," dedi.
Roland ayağa kalktı. "Haydi, gelin. Günü ziyan etmeyelim."
Yola çıktıktan bir saat kadar sonra sis dağılmaya başladı. Susannah'nın sandalyesini sırayla itiyorlardı. Sandalye hareket halindeyken sarsılıp zıplıyordu. Çünkü yolda artık iri, kaba kaldırım taşlan vardı. Öğleye doğru hava açık, sıcak ve bulutsuzdu. Kentin silueti güneydoğu ufkunda iyice belirginleşmişti. Jake'e bu New York'un siluetinden pek farklı gözükmüyordu. Ancak oradaki binaların New York'takiler kadar yüksek olduklarını pek sanmıyordu. Roland'in dünyasında çok şeyin mahvolduğu anlaşılıyordu. Belki kent de harap haldeydi ama bu bulundukları yerden pek belli olmuyordu. Jake de, Eddie gibi sessizce oradan yardım sağlayabileceklerini ummaya başladı... Hiç olmazsa şöyle güzel sıcak yemekler bulabilirlerdi.
Solda, elli altmış kilometre ötede geniş Send Nehrini görebiliyorlardı. Kalabalık kuş sürüleri suyun yukarısında dönüp durmaktaydı. Arada sırada içlerinden biri kanatlarını kapayarak taş gibi aşağıya doğru iniyor ve büyük olasılıkla balık avlıyordu. Yol ve nehir ağır ağır birbirlerine yaklaşıyorlardı. Ama birleşme noktaları henüz görünmüyordu.
İleride de çoğu çiftlik evlerine benzeyen bazı binalar vardı ve hepsi hoşmuş gibi gözüküyorlardı. Kimi binalar çökmüştü. Ama buna herhangi bir şiddetten çok geçen zaman neden olmuş gibiydi. Bu da Eddie'yle Jake'in kentte bulabilecekleri şeylerle ilgili umutlarını güçlendiriyordu. İkisi de, alay edilmekten korktukları için bu umutlarını birbirlerine açıklamıyorlardı. Ovada tüylü hayvanlardan oluşan küçük sürüler otlayarak ilerliyordu. Yola ancak, diğer tarafa geçecekleri zaman yaklaşıyorlar ve bunu da, trafikten korkan küçük çocuklar gibi, çabucak, koşarak yapıyorlardı. Jake onları bizona benzetti... ancak içlerinden bazılarının çift kafaları vardı. Çocuk, Roland'a bundan söz etti. Silahşor başını sallayarak, "Değişkenler." dedi.

"Dağların altındakiler gibi mi?" Jake sesindeki korkuyu gizleyememişti' Herhalde Silahşor de farkına varmıştı bunun. Ne var ki, çocuğun korkusunu saklaması imkânsızdı. Elarabasındaki o sonu gelmeyen kâbus gibi yolculuğu çok iyi hatırlıyordu.
"Bence burada mutasyona uğramış türler gitgide normalleşiyorlar. Dağların altında bulduklarımızın durumuysa daha da kötüye gidiyordu."
Jake kenti işaret etti. "Ya orası? Kentte de değişkenler var mı? Ya da..." Umudunu ancak bu kadar açıklayabilecekti.
Roland omzunu silkti. "Bilmiyorum, Jake. Bilseydim sana söylerdim." Yansı yanmış boş bir binanın önünden geçiyorlardı. Orasının bir çiftlik evi olduğu hemen hemen kesindi. Jake, ama eve yıldınm düşmüş de olabilir, diye düşündü ve kendi kendine hangisini yapmaya çalıştığını sordu. Durumu kendi kendine tüm gerçekliğiyle anlatıyor muydu? Yoksa kendini kandırmaya mı çalışıyordu?
Roland belki de onun kafasından geçenleri okumuştu. Kolunu çocuğun omzuna attı. "Tahmin etmeye çalışmanın bir faydası yok, Jake. Burada neler yaşanmışsa çok uzun bir süre önce olmuş." İşaret etti. "Herhalde şuradaki ağıldı. Şimdiyse orada otların arasından çıkan birkaç kazık var." "Dünya ilerleyip gitmiş, öyle değil mi?" Roland evet, dermiş gibi başını salladı. "Ya insanlar? Sence onlar kente mi gittiler?"
Silahşor, "Bazılan gitmiş olabilir," dedi. "Bazılanysa hâlâ buradalar." "Ne?" Şaşalayan Susannah ona bakmak için hızla döndü. Roland yine, evet, dermiş gibi kafasını salladı. "Şu son iki gün göz hap sindeydik. Bu evlerde fazla insanın oturduğunu sanmıyorum. Ancak yine de birilerinin yaşadığı kesin. Uygarlığa yaklaşırken sayılan artacak." Bir an dur du. "Ya da eskiden var olan uygarlığa."
Jake, "Evlerde birilerinin yaşadığını nereden biliyorsun?" diye sordu. "Kokulannı aldım. Sık otların arkasına gizlenmiş birkaç bahçeyi gördüm. O otları ürünleri saklamak için yetiştirmişlerdi. Ve gerideki koruda hiç yoktan bir yeldeğirmeni vardı. Ancak, tüm tahminlerim daha çok duygularla ilgili... Yüzünde güneş değil de, gölge olduğunu hissetmen gibi bir şey. He. halde siz de zamanla bu yeteneği elde edeceksiniz."
Susannah öğrenmek istedi. "Sence onlar tehlikeli mi?" Büyük ve eski bir binaya yaklaşıyorlardı. Herhalde vaktiyle bir depo ya da terk edilmiş bir pazar yeriydi. Genç kadın endişeyle binaya bakarken elini göğsündeki tabancanın kabzasına atmıştı.
Silahşor de, "Yabancı bir köpek insanı ısırır mı?" diye karşılık verdi.
Eddie, "Bu ne anlama geliyor?" diye sdrdu. "Zen Budistleri gibi konuşmandan nefret ediyorum."
Roland, "Bu bilmediğim anlamına geliyor," dedi. "Bu Zen Budistleri dediğin adam da kim?"
Eddie, Roland'ı uzun süre süzdü ve sonunda Silahşor'ün o ender şakalarından birini yaptığına karar verdi. "Ah, haydi oradan!" Roland'ın dudağının kenarının, adam başını çevirmeden, hafifçe titrediğini gördü. Eddie, Susannah'nın arabasını sürmeye devam ederken gözüne başka bir şey takıldı. "Hey, Jake!" diye seslendi. "Galiba bir dost edinmişsin!"
Jake dönüp baktı ve neşeli bir tebessüm yüzünü aydınlattı. Kırk metre geriden sıska Billy-Ahmak topallayarak, telaşla onlan izliyor ve zaman zaman Büyük Yolun parçalanmış taşlarının arasından çıkmış olan otları kokluyordu.
Roland birkaç saat sonra arkadaşlarını durdurarak onlara hazır olmalarını söyledi.
Eddie sordu. "Ne için?"
Roland ona bir göz attı. "Her şeye karşı."
Öğleden sonra üç sularıydı. Büyük Yolun buzul birikintilerinden oluşan dar ve uzun bir sırtın doruğuna ulaştığı noktada duruyorlardı. Birikinti yığını ovada çaprazlamasına uzanıyordu. Dünyanın en büyük yatak örtüsündeki bir buruşuk gibiydi. Aşağıda ve ileride arkadaşların gördükleri ilk gerçek kasaba vardı. Boş gibi gözüküyordu. Ama Eddie o sabahki konuşmayı unutmamıştı. Ve Roland'ın "Yabancı bir köpek ısırır mı?" sözleri artık ona pek de Zen'ce gözükmüyordu.
"Jake?"
"Efendim?"
Eddie başıyla çocuğun blucininin belinden çıkan Ruger'in kabzasını işaret etti. Jake evden ayrılmadan önce çantasına koyduğu diğer blucinini giymişti. "Onu taşımamı ister misin?"
Jake, Roland'a bir göz attı. Silahşor, seçim senin, dermiş gibi sadece omzunu silkti.
"Pekâlâ." Jake tabancayı uzattı. Sırt çantasını indirerek karıştırdı ve dolu şarjörü çıkardı. Onu almak için babasının yazı masasının çekmecelerinden birindeki dosyaların arkasına uzandığını hatırlıyordu. Ama sanki bütün bunlar çok çok uzun bir süre önce olmuştu. Bugünlerde New York'taki yaşamını ve Piper Okulundaki çalışmalarını düşünmek, teleskobun ters ucuna bakmaya benziyordu.
Eddie şarjörü alıp inceledikten sonra tabancaya taktı. Emniyeti kontrol edip silahı beline soktu.
Roland, "Şimdi beni dikkatle dinleyin." dedi. "Sözlerime dikkat edin. Kasabada insanlar varsa bile herhalde çok yaşlılar. Ve bizden de korkuyorlar. Bizim onlardan korktuğumuzdan çok daha fazla hem de. Gençler çoktan çıkıp gitmişlerdir. Geride kalanların ateşli silahlan olduğunu sanmıyorum. Hatta bizimkiler onlann ilk gördükleri tabancalar da olabilir. Belki eski kitaplarda bu tür silahlann bir iki resmini görmüşlerdir. Tehditkâr davranışlarda bulunmayın. Ve çocuklarla ilgili o kural da gerçekten yerinde bir sözdür: Sadece sana bir şey söylendiği zaman konuş."
Susannah, "Ya oklar ve yaylar?" diye sordu. "Evet, ok ve yaylan olabilir. Sopa ve mızraklan da." Eddie sıkıntıyla, "Taşlan da unutmayın," dedi. Yan yana yapılmış tahta binalara bakıyordu. Burası bir hayalet kasaba gibiydi. Ama kim bundan kesinlikle emin olabilirdi ki. "Taşlan yoksa o zaman yoldakileri kapabilirler."

Roland başını salladı. "Evet, her zaman bir şey bulunur. Ama biz mesele çıkarmayacağız... anlaşıldı mı?"
Diğerleri, evet, der gibi başlarını salladılar.
Susannah, "Belki kasabanın etrafından dolaşmak daha kolay olur," dedi. Roland kafasını salladı. Gözlerini ilerideki o basit manzaradan ayırmıyordu. Kasabanın ortasında bir patika Büyük Yolla kesişmekteydi. Bu yüzden eski binalar çok güçlü bir tüfeğin teleskobik nişangâhının çevrildiği bir hedefe benziyorlardı. "Evet, daha kolay olur. Ama öyle yapmayacağız. Yandan dolaşmak insanın kolaylıkla alışabileceği kötü bir yöntemdir. Doğruca ilerlemek her zaman daha iyidir. Tabii bunu yapmamak için gözle görülür sağlam bir neden olduğu zaman durum değişir. Ancak şu an böyle bir neden göremiyorum. Hem burada insanlar varsa... onlarla konuşmak bizim için yararlı olur."
Susannah, Roland'ın eskisinden farklı olduğunu düşündü. Bunun tek nedeninin Silahşor'ün kafasının içindeki seslerin susması olduğunu sanmıyordu. Herhalde katılacağı savaşlar, liderlik edeceği adamlar ve yanında eski arkadaşları olduğu günlerde böyleydi, dedi kendi kendine. Dünya ilerlediği ve Roland da ona ayak uydurarak Walter denilen adamı kovaladığı günlerde de. Kader onun içine kapanıp garipleşmesine neden olmadan önce.
Jake, "Belki onlar şu davul seslerinin ne anlama geldiğini biliyorlardır," diye fikrini açıkladı.
Roland tekrar başını salladı. "Bütün bildikleri -özellikle kent konusundaki bilgileri- ileride işimize yarar. Ama böyle şeyleri fazla düşünmeye gerek yok. Kasaba boş da olabilir."
Susannah, "Size bir şey söyleyeyim mi?" dedi. "Ben onların yerinde olsaydım, bizi gördüğüm zaman gizlendiğim yerden hiç çıkmazdım. Üçü silahlı dört kişi! Herhalde senin hikâyelerindeki eski tip bir haydut çetesine benziyoruz, Roland. Sen onlara ne diyorsun?"
"Yağmacılar." Silahşor sol elini tabancasının sandal ağacından yapılmış kabzasına atarak kılıfından biraz çıkardı. "Ama hiçbir Yağmacının böyle bir tabancası yoktur. Kasabada yaşlılar varsa, onlar da bu gerçeği bilirler. Haydi, gidelim."
Jake arkaya baktı. Billy yola yatmış, burnunu kısa pençelerinin arasına dayamıştı. Onlan dikkatle izliyordu. Çocuk, "Oy!" diye seslendi.
Billy de bir yankı gibi tekrarladı. "Oy!" Ve hemen ayağa fırladı. Grup tepecikten inmeye başladı. 'Oy' da peşlerinden koşuyordu.

Kasabanın hemen dışındaki iki bina yanmıştı. Geri kalanlar da toz toprak içindeydi ama harap olmamıştı. Soldaki terk edilmiş bir ahırın, sağda pazar yerinin önünden geçip sonunda kasabaya girmiş oldular. Yolun iki yanında on iki kadar dermeçatma bina vardı. Bazılarının aralarından geçitler uzanıyordu. Kuzeydoğudan güneybatıya doğru giden diğer yol otlar bürümüş bir patikadan farksızdı.
Susannah yolun kuzeydoğuya doğru uzanan bölümüne bakarak bir zamanlar nehirde mavnalar vardı, diye düşündü. Yolun aşağılannda bir yerde de bir rıhtım. Onun etrafında, daha çok meyhaneler ve ahırlardan oluşan, küçük bir kasaba. Mavnalar kente doğru yollarına devam etmeden önceki son alışveriş yeriydi orası. Arabalar da buradan geçerek bir yere gidiyor ve sonra yine dönüyorlardı. Bütün bunlar ne kadar zaman önceydi?
Susannah bu sorunun cevabını bilmiyordu. Ama kasabanın halinden bunun çok uzun bir süre önce olduğu anlaşılıyordu.
Bir yerde paslı bir menteşe tekdüze bir sesle gıcırdamaktaydı. Başka bir yerde de bir panjur, ovadan esen rüzgârda fıkırdayarak sallanıyordu.
Binaların önünde afların bağlanması için sırıklar vardı ama çoğu kırılmıştı. Kasabada bir zamanlar tahta kaldırımlar olduğu anlaşılıyordu. Ama kerestelerin çoğu kopmuş ve yerlerinde otlar bitmişti. Binaların üzerlerindeki levhaların renkleri solmuşsa da bazıları hâlâ okunabiliyordu. Bu yazılar, Su-sannah'nın 'Aşağı Dil' diye tanımlandığını sandığı bozuk bir İngilizceyle yazılmıştı. Birinde, 'Yiyecek ve Tahıl' yazılıydı. Genç kadın bunun, Yem ve Ta-tol» anlamına geldiğini düşündü. Onun hemen yanındaki tahta cepheye yapıl-mıŞ. otların arasında yatan ova-öküzü resminin altında, 'Dinlenme, Yemek, İç-fc' sözleri vardı.
"Orası bar mı?" Susannah neden fısıltıyla konuştuğunu bilmiyordu. Ama nedense normal ses tonuyla konuşması imkânsızdı. Bu bir cenaze töreninde banjoyla Clinch Mountain Breakdown parçasını çalmaya benzeyecekti.
Roland, "Eskiden öyleymiş," dedi. Fısıldamıyordu ama sesi alçak ve düşünceliydi. Jake ona sokulmuş yürüyor ve endişeyle etrafına bakmıyordu. Arkalarında Oy aradaki açıklığı üç metreye indirmişti. Hayvan hızla koşuyor ve binalan incelerken başı sarkaç gibi bir o yana bir bu yana dönüyordu.
Susannah şimdi bir şeyi hissetmeye başlamıştı. Gözetlendikleri duygusunu. Bu tam tamına Roland'ın söylediği gibiydi. Güneşin yerini gölgenin aldığı hissi.
Genç kadın, "Burada insanlar var değil mi?" diye fısıldadı. Roland, evet, dermiş gibi başını salladı.
Kavşağın kuzeydoğu köşesinde bir bina vardı. Susannah bunun üzerindeki yazının anlamını kavradı. "Ottel-Yataglar" İlerideki kulesi eğrilmiş kilise dışında kasabanın en yüksek binasıydı bu. Üç katlıydı. Genç kadın başını kaldırdığı zaman beyaz bir lekeyi fark etti. Herhalde bir surattı bu. Biri camsız pencerelerden birinden bakarken hızla geri çekilmişti. Susannah birdenbire oradan çekip gitmeyi istedi. Ancak Roland mahsus ağır ağır, dikkatle yürümeye zorluyordu onlan. Genç kadın Silahşor'ün bir nedeni olduğunu düşündü. Hızla ilerledikleri takdirde onlan gözetleyen kişiler korktuklarını... ve kolaylıkla yakalanabileceklerini düşünebilirlerdi. Ama yine de...
Kavşakta birbirleriyle kesişen yollar genişleyerek bir alan oluşturuyorlardı. Meydanı çim ve yaban otları bürüm'iştü. Tam ortada aşınmış bir işaret taşı vardı. Bunun yukarısında paslı, gevşemiş bir kablodan madeni bir kutu sarkıyordu.

Roland yanında Jake'le işaret taşına doğru gitti. Eddie de Susannah'nın sandalyesini onlann arkasından itiyordu. Otlar, tekerleğin parmaklarına sürünerek hışırdarken, rüzgâr genç kadının bir tutam saçını yanağına sürerek onu gıdıklamaktaydı. Yolun daha aşağısında bir yerde panjur çarpıyor ve menteşe gıcırdıyordu. Susannah titreyerek saçını yukarı itti.
Eddie alçak sesle, "Çabuk olsalar bari," diye mırıldandı. "Burası beni ürpertiyor."
Susannah başını salladı. Sonra etrafına bakınıp buranın pazar olduğu günlerdeki halini tekrar hayal etti. Kaldırımlar insanlarla doluydu. Aralarında, sepetlerini kollarına takmış kasabalı birkaç hanım da vardı. Ama geri kalanlar arabacılar ve kaba giysili mavnacılardı. (Susannah neden orada mavnalar ve mavnacılar olduğuna inandığını bilmiyordu. Ama bundan emindi.) Arabalar kasaba meydanından geçiyorlardı. Taş döşeli yoldan gelenler toz bulutlan kal-dırırken bir taraftan da atlannı...
(Öküzler... arabalara öküzler koşuluyordu.)
... kamçılıyorlardı. Susannah o arabalan görebiliyordu. Bazılan balya balya kumaşın üzerine branda bezi örtülerek bağlanmıştı. Bazılanndaysa zift-li fıçılardan oluşan piramitler vardı. Genç kadın öküzleri de gözlerinin önünde canlandırabiliyordu. Çift çift boyunduruğa vurulmuşlar, sabırla arabalan çekiyorlardı. İri kafalannm etrafında uçuşan sinekleri kovmak için kuyrukla-nnı sallıyorlardı. Susannah sesleri ve kahkahalan da duyabiliyordu. Bardaki piyanoda Buffalo Gals ya da Darlin Katy gibi neşeli bir parçanın çalındığını da.
Susannah, sanki başka bir hayatımda burada yaşamış gibiyim, diye düşündü.
Silahşor işaret taşının üzerindeki yazıya doğru eğildi. "Büyük Yol," diye okudu. "Lud, yüz yirmi teker."
Jake sordu. "Teker mi?"
"Eski bir ölçü birimi."
Eddie de öğrenmek istedi. "Lud'dan söz edildiğini duymuş muydun?"
Silahşor, "Belki," dedi. "Çok küçükken."
Eddie, "Lud..." dedi. "Ben bu adı beğenmedim. Belki de pek hayra alamet değil."
Jake taşın doğu tarafını inceliyordu. "Nehir Yolu. Tuhaf bir şekilde yazılmış ama öyle diyor."
Eddie de işaret taşının batı tarafına baktı. "Burada, 'Jimtown Kırk Teker' yazılı. Orası Wayne Newton'in doğum yeri değil mi, Roland?"
Silahşor ona boş gözlerle baktı.
Genç adam gözlerini devirdi. "Hay çenem kopsun!"
Meydanın güneybatı köşesinde kasabanın tek taş binası vardı. Pencerelerinde paslı çubuklar olan geniş, tozlu, küpe benzeyen bir yer. Susannah, hapishane ve mahkeme binası bir arada, diye düşündü. Güneyde de buna benzer yerler görmüştü. Ön tarafa eğrilemesine park yerleri eklenirse arada hiçbir fark kalmayacaktı. Binanın cephesine artık rengi solmuş olan sarı boyayla bir şey yazılmıştı. Genç kadın onu da okudu. Ne anlama geldiğini kavrayama-makla beraber bu kasabadan kaçma isteği büsbütün arttı. "BULUĞLAR ÖLECEK"
"Roland!" Silahşor ona baktığı zaman Susannah işaret etti. "Bu ne anlama geliyor."
Roland yazıyı okudu, sonra da başını salladı. "Bilmiyorum."
Susannah etrafına bakındı. Meydan sanki şimdi daha küçülmüş, taş bina da üzerlerine doğru eğilmişti. "Buradan gidebilir miyiz?"
"Yakında." Silahşor eğilerek yoldan bir kaldırım taşının parçasını çıkardı. Onu düşünceli düşünceli sol elinde havaya atıp tutarken bir yandan da işaret taşının yukarısında asılı olan madeni kutuya bakıyordu. Kolunu büktü. Susannah onun ne yapmak istediğini anladı. Ama bir saniye geç kalmıştı.
"Yapma, Roland!" diye bağırdı. Sonra kendi dehşet dolu sesi yüzünden irkildi.
Silahşor ona aldırmayarak taşı yukarıya doğru attı ve her zamanki gibi nişancılıktaki ustalığını gösterdi. Taş kutunun tam ortasına çarparken boğuk madensi bir tıngırtı duyuldu. Sonra da içeride dönen dişlilerin gıcırtısı. Kutunun yanındaki bir yarıktan paslı yeşil bir bayrak uzandı. Bayrağın üzerine iri siyah harflerle, "GEÇ" yazılmıştı.
Eddie, "Vay vay vay!" dedi. "Eski komedi filmlerine yakışır bir trafik işareti bu. Ona tekrar taş atarsan, 'DUR' mu yazacak?"
Roland yavaşça, "Birileri geliyor..." diye mırıldanarak Susannah'nın kasabanın mahkeme binası olduğunu düşündüğü yere doğru işaret etti. Binadan t,jr kadınla bir erkek çıkmış taş basamaklardan iniyorlardı. Susannah, hedefi vurdun ve bebeği kazandın, Roland, diye düşündü. Onlar, tanrılardan bile yaşlılar. İkisi de.
Adam kaba kumaştan yapılmış askılı bir tulum ve pek geniş kenarlı hasır bir şapka giymişti. Kadın da bir elini onun güneşten yanmış çıplak omzuna koymuş, öyle yürüyordu. Kadının arkasında evde dokunmuş kumaştan bir elbise ve başında da sadece ön kenarı olan, bağcıklı bir bone vardı. İşaret taşına yaklaşırlarken Susannah kadının kör olduğunu gördü. Görme duyusunu onun elinden alan kaza herhalde pek korkunç bir şeydi. Yaşlı kadının gözlerinin yerini şimdi yara dokusu dolu iki çukur almıştı. İhtiyarın hem şaşkın, hem de dehşete kapılmış bir hali vardı.
Kadıncağız titrek ve çatlak bir sesle, "Onlar Yağmacılar mı, Si?" diye bağırdı. "Bizi sonunda öldürteceğinden eminim!"
Adam cevap verdi. "Kes sesini, Mercy." O da kadın gibi Susannah'nın zorlukla anlayabildiği koyu bir aksanla konuşuyordu. "Onlar Yağmacı değil. Hayır. Yanlarında bir Buluğ var. Bunu sana söyledim. Hiçbir Yağmacı bir Buluğla yolculuk yapmaz."
Yaşlı kadın kör olmasına rağmen adamdan uzaklaşmaya çalıştı. Ama ihtiyar küfrederek onu kolundan yakaladı. "Kes artık, Mercy! Sana, kes, dedim! Düşüp yaralanacaksın! Kahretsin!"

Silahşor, "Size zarar vermek niyetinde değiliz," diye seslendi. Yüksek Dili kullanmıştı. Adam bu sözleri duyar duymaz gözlerinde olanlara inanamı-yormuş gibi bir ifade belirdi. Kör kadın da geri döndü ve yüzünü onlara doğru çevirdi.
Yaşlı adam, "Bir Silahşor!" diye bağırdı. Çatlak sesi heyecanından hafifleyip yükseliyordu. "Tanrı adına! Bunu biliyordum! Biliyordum!"
Meydanda yolculara doğru koşmaya başladı. Yaşlı kadını da beraberinde sürüklüyordu. Kadıncağız acizce sendeleyerek yürüyordu. Susannah onun düşmesinin kaçınılmaz olduğunu düşünerek o anı bekledi. Ama önce adam tökezledi ve hızla dizlerinin üzerine düştü. Kadın da onun yanına, Büyük Yolun kaldırım taşlarının üzerine kapaklandı.
Jake tüylü bir şeyin ayak bileğine süründüğünü hissederek yere doğru baktı. Oy yanında büzülmüş, her zamankinden daha da endişeli görünüyordu. Jake uzanarak, hayvanın başını okşadı. Sadece Billy'i değil, kendini de rahatlatmaya çalışıyordu. Hayvanın tüyleri ipek gibi ve inanılmayacak kadar yumuşaktı. Çocuk bir an Billy'nin kaçacağını sandı. Ama hayvan sadece başını kaldırarak ona bir göz attı ve elini yaladı. Sonra da yeni gelen o iki ihtiyara baktı. Adam yaşlı kadının kalkmasına yardım etmeye çalışıyor ama pek başaramı-yordu. Kadın iyice sersemlemişti, başını bir sağa bir sol çeviriyordu.
Kaldırım taşlan Si adlı adamın avuçlarını kesmiş olmasına rağmen o buna aldırmıyordu bile. Sonra kadını kaldırmaktan vazgeçerek hasır şapkasını çıkardı ve göğsüne doğru tuttu. Jake'e şapka bir küfe kadar büyük gözüktü. İhtiyar, "Sana, 'Hoşgeldin,' diyoruz, yabancı!" diye bağırdı. "Gerçekten de hoşgel-din! Sizin gibilerin çoktan yeryüzünden silindiğini sanıyordum. Gerçekten."
Roland Yüksek Dilde, "Bu karşılamanız için size teşekkür ediyorum," deyip kör kadının kollarını yavaşça kavradı. Kadın bir an geriledi. Ama sonra Roland'ın onu kaldırmasına izin verdi. "Şapkanı giy, ihtiyar. Güneş çok sıcak."
Yaşlı adam da öyle yaptı. Sonra orada öylece durarak ışıltılı gözlerle Ro-land'a baktı. Jake bir iki dakika sonra bu ışıltının nedenini anlayıverdi. Si ağlıyordu. "Bir Silahşor! Sana söyledim, Mercy! Tabancayı gördüm ve sana söyledim!"
Yaşlı kadın inanamıyormuş gibi, "Onlar Yağmacı değil mi?" diye sordu. "Yağmacı olmadıklarından emin misin, Si?"
Roland, Eddie'ye döndü. "Emniyeti kontrol et, ondan sonra da Jake'in tabancasını ona ver."
Genç adam Ruger'i belinden çekip emniyeti kontroldan geçirdi ve ardından silahı usulca kör kadının avuçlarına bıraktı. Kadın inledi.- Neredeyse tabancayı düşürüyordu. Sonra parmaklarını silahın üzerinde hayretle dolaştırdı. Eskiden gözlerinin olduğu çukurları ihtiyara doğru kaldırdı. "Bir tabanca!" diye fısıldadı. "Tanrım!"
Yaşlı adam konunun üzerinde fazla durmadı. "Evet, bir tür tabanca." Silahı Eddie'ye verdi. "Ama Silahşor'Ğe, gerçek bir tabanca var. Yanındaki kadında da öyle. Kadının derisi de kahverengi. Babam, Garlan halkının ciltlerinin öyle olduğunu anlatırdı."
Oy tiz bir sesle, ıslık çalar gibi havladı. Jake döndü ve yoldan birkaç kişinin daha çıktığını gördü. Altı, yedi kişiydiler. Si ve Mercy gibi onlar da yaşlıydı. Peri masallanndaki cadılar gibi bastonuna dayanarak topallaya topallaya yürüyen bir kadınsa neredeyse asırlıkmış gibi gözüküyordu. Grup yaklaşırken Jake adamlardan ikisinin ikiz olduklarını anladı. Elde dokunmuş kumaştan yapılmış yamalı gömleklerinin omuzlarına uzun beyaz saçları dökülüyordu. Ciltleri en iyi cins keten kadar beyaz, gözleri de pembeydi. Çocuk, bunlar albino herhalde, diye düşündü.
O çok yaşlı kadının liderleri olduğu anlaşılıyordu. Bastonuna dayanarak, topallaya topallaya Roland'ın grubuna doğru yürüdü. Zümrütler kadar yeşil, delici bakışlı gözleriyle onları inceliyordu. Dişsiz ağzının dudakları iyice içeriye doğru büzülmüştü. Omzundaki eski şalın kenarları ovadan esen rüzgârda dalgalanmaktaydı. Sonunda gözlerini Roland'a dikti. "Selam, Silahşor! Hoşgeldin!" O da Yüksek Dili kullanıyordu. Jake de, Eddie'yle Susannah gibi bu sözleri gayet iyi anladı. Ancak kendi dünyasında bu lafların ona saçmasapan geleceğini tahmin ediyordu. "River Crossing'e hoşgeldin."
Silahşor de kendi şapkasını çıkarmıştı. Şimdi kadının önünde eğilerek parmaklan kopuk sağ elini boynuna üç defa, çabuk çabuk vurdu. "Teşekkürler, İhtiyar Ana."
Kadın bu sözler üzerine gıdaklarmış gibi güldü. Eddie o zaman Roland'ın hem bir şaka, hem de bir kompliman yaptığını anladı. Susannah'nın daha önce düşündüğü şimdi onun da aklına geldi. Eskiden Roland böyleymiş... Ve böyle davranırmış. Hiç olmazsa belli konularda.
"Sen bir Silahşor olabilirsin, ama giysilerinin altında ahmak bir erkek daha var." İhtiyar kadın Aşağı Dille konuşuyordu artık.
Roland tekrar eğildi. "Güzellik beni her zaman aptallaştınr, Ana."
Kadın bu kez karga gibi sesler çıkararak, gürültülü kahkahalar attı. Oy, Jake'in bacağına dayanarak büzüldü. Çok yaşlı kadın derisi çatlamış, tozlu ayakkabılarının içinde geriye doğru sallanırken ikiz albinolardan biri onu tutmak için atıldı. Ancak kadın dengesini kendi kendine buldu ve albinoya geri gitmesi için emir verirmiş gibi elini salladı.
"Bir şeyin mi peşindesin, Silahşor?" Kadının Roland'a diktiği yeşil gözleri zekâ doluydu. Büzük dudaklarını bir içeri doğru kıvırıyor, bir dışarı doğru uzatıyordu.
Roland, "Evet," dedi. "Biz Kara Kule'yi arıyoruz."
Diğerleri şaşkın şaşkın bakındılar ama ihtiyar kadın irkilerek geriledi. Nazar değmemesi için yaptıkları gibi iki parmağını öne doğru uzattı. Jake ihtiyarın parmaklarını onlara değil, güneydoğuya doğru çevirdiğini fark etti. Yani Işının yoluna doğru.
Kadın, "Bunu duyduğuma üzüldüm!" diye bağırdı. "O kara köpeği aramaya gidenlerin hiçbiri geri dönmedi! Büyükbabam öyle derdi! Ondan önce de onun büyükbabası! Bir tek kişi bile geri gelmedi!"

Silahşor sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi sabırla, "Ka," dedi... Jake yavaş yavaş Roland için bu sözcüğün gerçekten her şeyi açıkladığını anlamaya başlıyordu.
Kadın, "Evet," diye cevap verdi. "Kara köpek ka! Eh, ne yapalım? Kaderin emrettiği gibi davranacaksın. Seçilen yolda yürüyecek ve ağaçların arasındaki açıklığa geldiğinde de öleceksin. Yoluna devam etmeden önce yemeğimize katılır mısın? Sen ve şövalyelerin?"
Roland tekrar eğildi. "Kendi grubumuz dışındaki insanlarla yemek yemeydi çok oldu, Yaşlı Ana. Uzun süre kalamayız. Ama evet... yemeğinizi minnet ve zevkle yiyeceğiz."
Yaşlı kadın diğerlerine döndü. Çatlak ama etrafta yankılanan bir sesle konuşmaya başladı. Ancak Jake'in sırtının buz gibi olmasına ses tonu değil de söylediği sözler yol açtı. "Bakın, görün, Beyaz döndü! Kötü yollar ve kötü günlerden sonra Beyaz tekrar geldi. Sevinin ve başlarınızı dimdik tutun. Çünkü Ka'nın tekerinin bir kere daha döndüğünü görecek kadar yaşadınız!"
Adı Talitha Teyze olan yaşlı kadın onları alandan,geçirerek kulesi eğril-miş kiliseye götürdü. Yaban otları bürümüş çim alandaki rengi solmuş levhadan anlaşıldığına göre bu "Sonsuza Kadar Yaşayacak Kan Kilisesi"ydi. Bu sözlerin üzerine, artık rengi uçmuş yeşil bir boyayla başka bir şey yazılmıştı. "KIRLARA ÖLÜM!"
Kadın hızla topallarken onları kırılmış, devrilmiş sıraların arasından geçirdi. Kısa bir merdivenden indiler ve bir mutfağa girdiler. Bu yer yukarıdaki harabeden öyle farklıydı ki Susannah gözlerini hayretle kırpıştırdı. Çok temiz ve derli toplu olan mutfağın tahta zemini çok eskiyse de sabırla cilalanmıştı. Kendi sakin iç ışığıyla pırıldıyordu. Siyah mutfak sobası bütün bir köşeyi kaplamaktaydı. Yanındaki tuğla duvarlı bölmeye yığılmış olan odunlar, hem iyi seçilmiş, hem de kupkuruydular.
Şimdi onlara başka ihtiyarlar daha katılmıştı. İki kadın, koltuk değneği ve tahta bacağıyla topallayan bir adam. Kadınlardan ikisi dolaplara doğru giderek hazırlık yapmaya başladılar. Bir üçüncüsü sobanın kapağını açıp içeriye düzgünce dizilmiş olan odunları uzun bir kükürtlü kibritle tutuşturdu. Dördüncüsü bir kapıyı açarak dar basamaklardan kiler benzeri bir yere indi. Talitha Teyze o arada diğerlerini kilise binasının dibindeki çok büyük bir antreye götürdü. Bastonuyla sehpalardan oluşmuş iki masayı işaret etti. Üzerlerine eski ama tertemiz örtüler serilmişti. İki yaşlı albino hemen o tarafa giderek masaları hazırlamaya başladılar.
Eddie, "Haydi gel, Jake," dedi. "Onlara yardım edelim."
Talitha Teyze hemen, "Öyle şey olmaz!" dedi. "Biz yaşlı olabiliriz ama konukların yardımlarına da ihtiyacımız yok. Henüz yok, delikanlı."
Roland başını salladı. "Onlara karışmayın."
Eddie, "Şu ihtiyar budalalar fıtık olacaklar," diye söylendi ama iki ihtiyarı çektikleri masayla bırakarak diğerlerinin peşinden gitti.
Susannah, Eddie onu sandalyesinden kaldırarak arka kapıdan çıkardığı zaman hafifçe bağırdı. Oradaki bir çim alan değil, bir şaheserdi. Çiçek tarhları yumuşak, yeşil otların arasında meşaleler gibi ışıldıyorlardı. Susannah çiçeklerden bazılarını tanıdı: aynısefa, cinya, alev çiçeği. Ama diğerlerinin çoğu ona yabancıydı. Susannah bakarken bir atsineği, parlak mavi bir çiçeğe kondu... Çiçeğin yaprakları onun üzerine kapandı ve sımsıkı bir yumağa dönüştü.
Eddie şaşkınlıkla etrafına bakmıyordu. "Vay be! Busch Bahçeleri."
Si, "Eski günlerdeki halini sürdürmeye çalıştığımız tek yer burası," diye açıkladı. "Yani dünya geçip gitmeden önceki günlerde. Bahçeyi kasabadan geçenlerden de gizliyoruz. Buluğlar, Kırlar, Yağmacılardan. Burayı görselerdi hemen yakarlar ve böyle bir bahçemiz olduğu için de bizi öldürürlerdi. Onlar bütün hoş şeylerden nefret ediyorlar. O köpeklerin tek ortak yanlan bu."
Kör kadın adamı susturmak için onun kolunu çekiştirdi.
Tahta bacaklı adam, "Son zamanlarda kasabadan pek gelip geçen yok," dedi. "Uzun bir süreden beri durum böyle. Kentten pek uzaklaşmıyorlar. Herhalde orada istedikleri her şeyi bulabiliyorlar."
Albino ikizler masayı zorlukla dışarı çıkardılar. Yaşlı kadınlardan biri peşlerinden geliyor ve onlara çabuk olmalannı, yolundan çekilmelerini söylüyordu. İki elinde de birer taş testi vardı.
Talitha Teyze eliyle çimenleri işaret ederek, "Otursana, Silahşor," diye bağırdı. "Hepiniz oturun!"
Susannah'nın burnuna birbirine zıt yüz koku geliyordu. Bu genç kadını sersemletiyor, sanki hiçbir şey gerçek değilmiş gibi bir duyguya kapılmasına neden oluyordu. Sanki rüyadaydı. Bu tuhaf, küçücük cennetin var olduğuna inanamıyordu. Ölü bir kasabanın yıkılan cephesinin arkasına saklanmış olan bu bahçeye.
Başka bir kadın, elinde birbirinden farklı bardaklarla dolu bir tepsiyle gözüktü. Bardaklann hepsi tertemizdi ve güneşte kristaller gibi ışıldıyorlardı. Kadın tepsiyi önce Roland'a sonra da Talitha Teyze'ye uzattı. Nihayet Eddie, Susannah ve Jake'e. Her biri bir bardak alırken ilk kadın onlara koyu altın rengi bir içki doldurdu.
Roland, Jake'e doğru eğildi. Çocuk Oy'la birlikte parlak yeşil çiçeklerle dolu oval biçimi bir tarhın yakınında bağdaş kurmuş oturuyordu. Silahşor, "Nezaket icabı birkaç yudum iç, Jake," diye mırıldandı. "Yoksa seni kasabadan taşıyarak götürmek zorunda kalınz. Graf bu. Sert elma birası."
Jake başını salladı.
Talitha bardağını yukan kaldırdı. Roland onu taklit edince Eddie, Susannah ve Jake de Silahşor'ü izlediler.
Eddie, Roland'a, "Ya diğerleri?" diye fısıldadı.
"Onlara konuşmadan sonra servis yapılacak. Şimdi sesini kes."
Talitha Teyze, "Birkaç söz söyler misin, Silahşor?" diye sordu.

Silahşor ayağa kalktı. Bardağını havaya kaldırmıştı. Sanki düşünüyormuş gibi başını eğdi. River Crossing Kasabasının geride kalan birkaç sakini ona saygıyla bakıyorlardı. Jake bakışlannda biraz da korku olduğunu düşündü. Sonunda Roland başını tekrar kaldırdı. "Dünyanın ve onun üzerinden gelip geçen günlere içmek ister misiniz?" Sesi boğuklaşmış, duygulannın etkisiyle titriyordu. "O eski mutluluğun ve yollarına devam eden dostlann onuruna? Bir rastlantı sonucu karşılaşan dostlann şerefine? Bu sözler yeter mi, Yaşlı Ana?"
Jake yaşlı kadının ağladığını fark etti. Ama Talitha sonra müthiş bir mutlulukla gülümsedi... Ve bir an gençleşti sanki. Jake ona hayret ve gitgide artan bir mutlulukla bakıyordu. Eddie onu kapıdan çekip alalı beri ilk defa Kapı Bekçisinin kalbine düşen gölgesinin gerçekten kaybolduğunu hissetti.
Talitha Teyze, "Evet, Silahşor!" dedi. "Güzel konuştun! Bu bize uzun bir süre yetecek!" Bardağını kaldırarak başına dikti. Elindeki boşaldığı zaman Roland da onu izledi. Eddie ve Susannah da içtiler ama o kadar fazla değil.
Jake kendi içkisini tattı ve hoşuna gidince de şaşırdı. Tahmin ettiği gibi acı değildi, hem tatlı, hem de mayhoştu. Ancak Jake içkinin etkisini hemen hissetmeye başladığından bardağı dikkatle bir kenara koydu. Oy içkiyi kokla-di, sonra da geriledi. Burnunu Jake'in ayak bileğine dayadı.
Etraflarında River Crossing Kasabasının son sakinleri olan ihtiyarlar grubu alkışlıyorlardı. Çoğu Talitha Teyze gibi açık açık ağlıyordu. Şimdi, diğerleri kadar zarif olmayan ama işe yarar durumdaki başka bardaklar dağıtılıyordu. Parti başlamıştı.
Ovanın yukarısmdaki geniş göğün altında, bu uzun yaz günü verilen parti çok güzeldi.

Eddie o gün yediklerinin, çocukluğundaki efsaneleşmiş doğumgünü ziyafetlerinden beri tattığı en nefis yemekler olduğunu düşündü. Annesi doğum-günlerinde onun sevdiği her şeyi hazırlardı. Kıyma rostosu ve kızarmış patates. Mısır, vanilyalı dondurmayla birlikte çikolatalı pasta.
Tabii önlerine konulan yiyeceklerin çok çeşitli olmasının da yemeklerden böylesine zevk almasında rolü vardı. Özellikle aylar boyunca İstakoz eti, geyik eti ve Roland'in zehirsiz olduklarını söylediği acı birkaç ot yedikten sonra. Ama Eddie tek cevabın bu olduğunu sanmıyordu. Genç adam Jake'in durmadan atıştırdığını fark etti. (Birkaç dakikada bir ayağının dibine çökmüş olan Billy'e de bir şeyler veriyordu.) Ve çocuk oraya geleli daha bir hafta bile olmamıştı.
Kâselere yahni doldurulmuştu. (Sebzeli, kahverengi koyu salçada yüzen sığır eti parçalan), tabak tabak fırından yeni çıkmış çörek, küçük çömleklerde tatlı beyaz tereyağ ve kâselerde ıspanak benzeri yapraklar. Eddie sebzeden pek hoşlanmazdı ama o yaprakları tadar tatmaz içinde, böyle şeylerden yoksun kalmış bir yer uyanarak "Daha, daha," diye bağırdı. Her şeyden bol bol yedi-Ama o yeşilliklere karşı duyduğu istek oburluktan farksızdı. Genç adam Susannah'nın da tekrar tekrar o yapraklardan aldığını gördü. Dört yolcu, üç kâ-seyi boşalttılar.
Yaşlı kadınlarla albinolu ikizler tabağı çanağı çabucak toplayıp ardından (calin iki beyaz tabağa doldurulmuş pasta dilimleri ve bir kâse çarpılmış kaymakla döndüler. Pastanın güzel, tatlı bir kokusu vardı. Eddie'ye sanki ölmüş ve cennete gitmiş gibi geldi.
Talitha Teyze kaymağı pek beğenmediğini belirtti. "Sadece bufalo sütünden yapıldı. Artık ineğimiz yok. Sonuncusu otuz yıl önce öldü. Bufalo kaymağı pek güzel değilse de hiç yoktan iyidir."
Pastanın içi böğürtlen doluydu. Eddie şimdiye kadar yediği pastaların bunun yanında solda sıfır kaldıklanna karar verdi. Üç parça pasta yedikten sonra arkasına yaslandı. Elini ağzına kapatamadan sesli sesli geğirdi. Sonra da suçlu suçlu etrafına bakındı.
Mercy adlı kör kadın gıdaklar gibi güldü. "Bunu duydum! Biri ahçıya teşekkür ediyor olmalı, teyze!"
Talitha Teyze de gülüyordu. '.'Evet, öyle. Gerçekten teşekkür ediyor." Yemekte servis yapan kadınlar tekrar geliyorlardı. Birinin elinde dumanlan tüten bir ibrik, diğerindeyse kalın seramik fincanlann pek de dengede dur-madıklan bir tepsi vardı.
Talitha Teyze, Roland'ı da sağına alarak masa başında oturuyordu. Silahşor eğilerek yaşlı kadının kulağına bir şeyler mırıldandı. Talitha onu dinlerken gülümsemesi silinir gibi oldu. Sonra başını salladı. "Si, Bili ve Till, siz üçünüz kalın. Bu Silahşor ve arkadaşlanyla biraz konuşacağız. Çünkü onlar, daha sonra yollanna devam etmek niyetindeler. Geri kalanlar kahvelerini mutfakta içsinler. Onun için gevezeliği bırakın. Ama gitmeden önce nezaketin gerektirdiği şeyleri yapmayı da unutmayın!"
Albinolu ikizler, Bill'le Till masanın ucundaki yerlerinde kaldılar. Di-ğerleriyse bir sıra oluşturarak yolculann önünden ağır ağır geçtiler. Her biri Eddie'yle Susannah'nın elini sıktı, sonra da Jake'i yanaklanndan öptü. Çocuk Duna nezaketle dayandıysa da Eddie onun hem şaşırdığını, hem de utandığını fark etti.
Kasabalılar Silahşor'a eriştiklerinde onun önünde diz çökerek tabancası-nın kılıfından çıkan sandal ağacından yapılma kabzasına dokundular. Roland ellerini onların omuzlarına koyarak hepsini kırışık yanaklarından öptü. Mercy en sondaydı. İhtiyar kadın Roland'ın beline sarılarak onun yanağına ıslak, şapırtılı bir öpücük kondurdu.
"Tanrı seni kutsasın ve korusun, Silahşor! Ah, seni bir görebilseydim!"
Talitha Teyze sert sert, "Terbiyeni bozma, Mercy!" dedi. Ama Silahşor ona aldırmayarak kör kadının üzerine eğildi. Mercy'nin ellerini kesin bir tavırla ama şefkatle tutarak yüzüne götürdü. "Beni bunlarla gör, güzelim." Ve yaşlı kadının artiritten çarpılmış, kırışmış parmaklan usul usul alnına, yanaklarına, dudaklarına ve çenesine dokunurken, gözlerini yumarak bekledi.

Mercy sonunda, "Evet, Silahşor," diyerek soluk alıp hiçbir şeyi görmeyen göz çukurlarını, Roland'ın renkleri solmuş mavi gözlerine doğru kaldırdı. "Seni çok iyi görüyorum! İyi bir surat bu. Ama keder ve sıkıntı dolu. Sen ve seninkiler için korkuyorum."
Roland, "Ama seninle karşılaşmamız iyi oldu, öyle değil mi?" diye sordu. Sonra kadının yaşlı ve yorgun alnından öptü.
"Evet, gerçekten iyi oldu. Öpücüğün için teşekkür ederim, Silahşor. Sana bütün kalbimle teşekkür ederim."
Talitha Teyze daha yumuşak bir sesle, "Haydi, Mercy," dedi. "Gidip kahveni iç."
Mercy ayağa kalktı. Kol değnekli, tahta bacaklı ihtiyar adam onun pantolonunun belinden tutmasına yardım etti ve beraberinde götürdü.
Eddie yaşarmış olan gözlerini silip boğuk bir sesle, "Onu kim kör etti?" diye sordu.
Talitha Teyze, "Yağmacılar," dedi. "Gözlerini kızgın demirle dağladılar. Bunu Mercy onlara küstahça baktığı için yaptıklarını söylediler. Yirmi beş yıl önceydi... Haydi, artık hepiniz kahvenizi için. Sıcakken tatsızdır ama soğudu mu, çamurdan farkı kalmıyor."
Eddie fincanı ağzına götürerek kahvenin nasıl bir şey olduğunu anlamak için bir yudum aldı. Belki bundan çamur diye söz edilemezdi ama fincandaki-nin en iyi cins kahvelerden olduğu da söylenemezdi.
Susannah da kahvenin tadına baktı ve yüzünde hayret dolu bir ifade belirdi. "A, bu hindiba."
Talitha ona bir göz attı. "O söylediğinin ne olduğunu bilmiyorum. Bizde bunun adı Dockey. Gençliğimden beri bu kahveyi içiyorum ve gençliğim de artık çok çok gerilerde kaldı."
Jake birdenbire, "Siz kaç yaşmdasmız, efendim?" diye sordu.
Talitha Teyze ona hayretle baktı. Sonra da gıdaklar gibi güldü. "Oğlum, doğrusunu istersen pek hatırlamıyorum. Burada oturduğumu ve sekseninci yıl dönümümü kutlamak için bir parti verdiğimi anımsıyorum. Ama o gün bu çimlerin üzerinde elli kişiden fazla insan oturuyordu. Mercy'nin de gözleri görüyordu." Bakışları Jake'in ayaklarının dibinde yatan Billy'e kaydı. Oy burnunu çocuğun bileğinden kaldırmadı. Ama altın halkalı gözleriyle o da kadına bakıyordu. "Tanrım! Bir Billy-Ahmak! İnsanların yanında bir Billy görmeyeli çok oldu... Galiba artık insanlarla birlikte dolaştıkları günleri unutmuşlar."
Albinolu ikizlerden biri Oy'u okşamak için eğilince hayvan ondan uzaklaştı.
Bili (ya da Till) Jake'e, "Bir zamanlar koyun sürülerini korurlardı," diye açıkladı. "Bunu biliyor muydun, çocuk?"
Jake, hayır, dermiş gibi başını salladı.
Albino öğrenmek istedi. "O konuşuyor mu? Eski günlerde bazıları konuşurlardı."
"Evet, konuşuyor." Jake başını eğerek Billy'e baktı. Oy, yabancı adam elini çeker çekmez başını yine çocuğun bileğine dayamıştı. "Adını söyle, Oy."
Oy sadece ona baktı.
Jake ısrar etti. "Oy!" Ama hayvan sesini çıkarmadı. Jake biraz da üzgünce Talitha Teyze'yle ikizlere baktı. "Şey, konuşur... Ama galiba bunu canı istediği zaman yapıyor."
Talitha Teyze, Roland'a, "Bu çocuk pek buralıya benzemiyor," dedi. "Giysileri bir acayip... Gözleri de öyle."
"Buraya geleli çok olmadı." Roland, Jake'e gülümsedi. Çocuk da kararsızca bu tebessüme karşılık verdi. "Bir iki ay sonra kimse onu garip bulmayacak."
"Öyle mi? Bundan kuşkuluyum. Gerçekten. O nereli?"
Silahşor, "Çok uzaklardaki bir ülkeden," dedi. "Çok çok uzaklardaki bir ülkeden."
Yaşlı kadın başını salladı. "Evine ne zaman dönecek?"
Jake, "Hiçbir zaman," diye atıldı. "Benim yerim artık burası."
İhtiyar kadın, "O halde Tanrı sana acısın," dedi. "Çünkü bu dünyanın güneşi batıyor. Batacak ve sonsuza kadar da doğmayacak."
Bu sözler Susannah'nın endişeyle kımıldamasına neden oldu. Genç kadın, sanki midesi bulanıyormuş gibi elini karnına dayadı.
Eddie, "Suze, iyi misin?" diye sordu.
Susannah gülümsemeye çalıştıysa da pek başaramadı. Normal güven ve soğukkanlılığı geçici olarak kaybolmuş gibiydi. "Evet, tabii. Sadece bir kaz mezarımın üzerinde dolaştı, hepsi o kadar."
Talitha Teyze onu bakışlarıyla uzun uzun tarttı. Bu da Susannah'yı rahatsız etti. Yaşlı kadın sonra güldü. "'Bir kaz mezarımın üzerinde dolaştı' ha! Bu lafı uzun yıllardır duymadım."
"Babam her zaman böyle söylerdi." Susannah, Eddie'ye gülümsedi. Bu kez daha güçlüce. "Her neyse... O duygu kayboldu. Şimdi iyiyim."
Roland fincanını alarak kahvesini yudumladı. "Kent ve burasıyla orası arasındaki topraklar hakkında neler biliyorsunuz? Yağmacılar var mı? Ya diğerleri kimler? Şu Kırlar ve Buluğlar?"
Talitha Teyze derin derin içini çekti.
"İnsan çok şey duyuyor, Silahşor. Hem bizim pek az bilgimiz var. Kesinlikle bildiğim tek şey şu: Orası çok kötü bir yer. Özellikle bu çocuk için. Her çocuk için. Yolunuza devam ederken kentin etrafından dolaşmanız mümkün değil mi?"
Roland başını kaldırıp baktı ve Işının yolu üzerinde ilerleyen bulutların o tanıdık biçimlerini gördü. Ovanın üzerinde yükselen bu gepgeniş gökyüzünde bir nehre benzeyen biçimi fark etmemek imkânsızdı. Silahşor sonunda, "Belki..."

dedi ama sesinde garip bir isteksizlik vardı. "Herhalde Lud'un yanından dolaşarak güneybatıya doğru inebiliriz. Sonra diğer tarafta tekrar Işını buluruz."
Yaşlı kadın, "Siz Işını izliyorsunuz," diye mırıldandı. "Evet, bunu anlamıştım."
Eddie, kentle ilgili düşüncelerini, gitgide güçlenen umutlarının etkilediğinin farkındaydı. Genç adam Lud'a eriştikleri zaman yardım sağlayabileceklerini umuyordu. Yolculuklarında onlara yardımı olacak bol nefis yiyecek ya da Kara Kule hakkında biraz daha bilgi verecek ve oraya gittiklerinde ne yapmaları gerektiğini söyleyecek kimseler. Örneğin şu Kırlar denen kişiler. Eddie onları kafasında yaşlı ve akıllı perilere benzetiyordu.
Evet, davullar ürkütücü olmasına ürkütücüydü ve bu sesler genç adama ormanlarla ilgili yüzlerce ucuz filmi hatırlatıyordu. (Eddie onları genellikle televizyonda seyretmişti. Henry'le yan yana oturup, patlamış mısır dolu kâseyi de aralarına alarak.) Bu filmlerde kâşiflerin aradıkları şahane kent harabe halinde olurdu. Yerliler de yozlaşarak kana susamış yamyamlar halinde. Ama Eddie Şimdi hiç olmazsa uzaktan New York'a benzeyen bir kentte böyle şeyler olabileceğine inanamıyordu. Lud'da yaşlı, akıllı periler, terk edilmiş yiyecek ve giyecekler olmasa bile, herhalde hiç olmazsa kitaplar vardı. Eddie, Roland'ın bu dünyada kâğıdın pek ender bulunduğunu söylediğini duymuştu. Ama genç adamm gittiği kentler her zaman kitaba boğulmuş olurdu. Hatta belki bir taşıt aracı bile bulabilirlerdi. Land Rover benzeri bir şey çok işe yarardı. Belki de bu gülünç bir hayaldi. Ama insan bilinmeyen topraklarda binlerce kilometre yol almak zorunda kaldığı zaman gülünç hayaller kurmaya da hakkı vardı. Hiç olmazsa cesaretlenmek için. Ve -kahretsin!- bütün bunlar olamaz mıydı?
Eddie bu düşüncelerinden bazılarını söylemek için ağzını açtı ama Jake ondan önce davrandı.
"Kentin etrafından dolaşabileceğimizi sanmıyorum." Herkes dönüp ona bakınca da kızardı.
Talitha Teyze, "Öyle mi?" dedi. "Neden öyle düşündüğünü söyler misin?"
Jake sordu. "Trenleri biliyor musunuz?"
Uzun bir sessizlik oldu. Bill'le Till endişeyle bakıştılar. Talitha Teyze ise gözlerini Jake'e dikmişti, Jake de gözlerini ondan kaçırmadı.
Yaşlı kadın, "Bir trenden söz edildiğini duydum," diye açıkladı. "Hatta belki onu gördüm de. Orada." Eliyle Send tarafını işaret etti. "Uzun yıllar önce. Daha çocukken. Dünya daha geçip gitmemişti o günlerde... Ya da hiç olmazsa bu kadar uzaklaşmamıştı. Kastettiğin Blaine mi, oğlum?"
Bu adı tanıyan Jake'in gözlerinde hayret dolu bir ifade belirdi. "Evet! Blaine!" Roland onu dikkatle süzüyordu.
Talitha Teyze, "Mono Blaine'in adını nereden duydun?" dedi.
"Mono mu?" Jake boş gözlerle kadına baktı.
"Evet. Ondan böyle söz ederlerdi. Bu eski şeyi nereden biliyorsun?"
Jake çaresizce Roland'a baktı, sonra da Talitha Teyze'ye döndü. "Nereden bildiğimi bilemiyorum."
Eddie birdenbire, ve bu da doğru, diye düşündü. Ama hepsi bu kadar değil. Jake burada anlatmak istediğinden çok daha fazla şey biliyor... Ayrıca galiba korkuyor da.
Roland bir yönetici gibi ciddi ve sert bir tavırla, "Bu sadece bizi ilgilendiriyor sanırım," dedi. "Bu işi kendi başımıza halletmemize izin vermelisin, Yaşlı Ana."
Kadın çabucak başını salladı. "Doğru. Kararlarınızı kendinize saklayın, gizim gibilerin fazla bir şey bilmemeleri çok daha iyi olur."
Roland hatırlattı. "Şimdi kentten söz edelim. Lud hakkında neler biliyorsunuz?"
"Artık pek az şey biliyoruz. Ama bütün bildiklerimizi size anlatacağız." Talitha Teyze fincanına tekrar kahve doldurdu. Aslında daha çok ikizler yani Bill'le Till konuştular. Biri sustuğu zaman diğeri hikâyeye devam ediyordu. Talitha Teyze arada sırada bir şey ekliyor ya da bir hatayı düzeltiyordu. İkizler onun sözlerinin sona erdiğinden emin oluncaya kadar saygıyla bekliyorlardı. Si ise hiç konuşmuyordu. Önünde, dokunmadığı kahve fincanı, öyle oturuyor ve şapkasının geniş kenarından hasır parçalarını kopanyordu.
Roland çabucak kasabalıların gerçekten fazla bir şey bilmediklerini anladı. Kendi kasabaları konusunda bile fazla bilgileri yoktu. (Bu Silahşor'ü şaşırtmadı. Bu son çağda anılar çabucak kayboluyordu. Sanki yakın geçmiş dışında hiçbir şey var olmamış gibiydi.) Ancak kasabalıların bildikleri de Ro-land'ın dışında diğerlerini etkiliyordu.
Kasabalıların büyükbabalarının dedelerinin dedeleri zamanında River Crossing Kasabası gerçekten de Susannah'nın hayal ettiği gibiydi. Büyük Yoldaki küçük bir ticaret merkezi. Kendince zengin, mallann bazen satıldığı ama daha çok takas edildiği bir yer. Kasaba, hiç olmazsa ismen, Nehir Baronluğunun bir parçası sayılıyordu. Ancak o günlerde bile baronluklar ve malikâneler tarihe karışmaya başlıyorlardı.
O günlerde bufalo avcıları vardı ama bu iş de ölmek üzereydi. Sürüler azdı. Hayvanlar kötü bir biçimde değişime uğramışlardı. Bu mutasyon geçirmiş hayvanlann etleri zehirli değilse de acı ve pis kokuluydu. Ancak, sadece Rıhtım diye tanımladıkları yerle Jimtown köyü arasındaki River Crossing Kasabası oldukça ünlüydü. Büyük Yolun üzerindeydi ve oradan kente karadan altı, nehirden de üç günde gidiliyordu. İkizlerden biri, "Tabii nehrin suları al-çalmadığı zamanlarda," dedi. "O zaman mavnayla yapılan bu yolculuk daha uzun sürüyordu. Büyükbabam bazen mavnaların tâ Tom's Neck'e kadar karaya oturduklarını söylerdi."
Bu ihtiyarlar kentin ilk ahalisinin kimler olduklarını bilmiyorlardı tabii. O kuleleri ve surları kurmak için uyguladıkları teknolojileri de öyle. Onlar Ulu Eskilerdi. Tarihçeleriyse Talitha Teyze'nin büyükbabasının büyük büyük dedelerinin çocukluğunda bile uzak geçmişin sisleri arasında kaybolmuştu.

Eddie, "Binalar hâlâ yerli yerinde," dedi. "Acaba o Altın İhtiyarların onları yapmak için kullandıkları makineler hâlâ çalışıyor mu?"
İkizlerden biri, "Belki," diye cevap verdi. "Eğer öyleyse bile kentte yaşayan kadın ya da erkeklerin makineleri nasıl çalıştıracaklarını bildiklerini sanmıyorum, delikanlı... Ben böyle düşünüyorum."
İkiz kardeşi itiraz etti. "Hayır. Kırlar ve Buluğların eski yöntemleri tamamiyle unutmadıklarından eminim." Eddie'ye baktı. "Babamız kentte bir zamanlar elektrik olduğunu anlatırdı. Bazdan hâlâ yandığını söylüyorlar."
Eddie çok şaşırmış gibi mırıldandı. "Ne harika!" Susannah masanın altından bacağını çimdikledi.
Diğer ikiz, "Evet," dedi. Eddie'nin alayının farkında değildi, ciddiyetle konuşuyordu. "Bir düğmeye bastın mı yanıyorlarmış. Fitilleri, yakıt depolan olmayan, etrafa ısı vermeyen, parlak ışıklar. Bir keresinde de haydut Prens Quick'in makine bir kuşla havalara uçtuğundan söz ettiklerini duydum. Ama sonra bir kanadı kırılmış ve o da korkunç bir şekilde yere düşerek ölmüş. Tıpkı İcarus gibi."
Susannah'nın ağzı bir karış açık kalmıştı. "Siz İcarus'un hikâyesini biliyor musunuz?"
Genç kadının bunu garip bulması adamı şaşırttı. "Evet, küçük hamın. Onun balmymuhdan kanatları varmış."
Talitha Teyze burun kıvırdı. "Çocuk masalları. İkisi de. Sonsuza kadar yanan ışıklar hikâyesinin doğru olduğunu biliyorum. Çünkü onları kendi gözlerimle gördüm. Toy bir kızken. Evet. Sonra güvendiğim bazı kişiler havanın açık olduğu geceler o ışıkları gördüklerini söylüyorlar. Ama ben, onlan görmeyeli yıllar oldu. Hem aynca hiçbir insan da uçmadı. Ulu Eskiler bile."
Ancak kentte yine de acayip makineler vardı. Acayip ve bazen de tehlikeli- Belki çoğu çalışabilecek durumdaydı. Ama yaşlı ikizler artık kentte onlan çalıştırabilecek kimse olmadığına inanıyorlardı. Çünkü yıllardan beri o makinelerin homurtulan duyulmuyordu.
Eddie, belki bu durum değiştirilebilir, diye düşündü. Gözleri pınl pırıl parlıyordu. Yani yolculuk yapmak isteyen ve garip makinelerle sonsuza kadar yanan ışıklardan biraz anlayan, becerikli bir genç çıkagelirse. Her şey sadece açma düğmelerini bulmakla da çözümlenebilir. Yani iş bu kadar basittir belki de. Ya da birkaç sigorta atmıştır. Bunu düşünün dostlar ve komşular! Altı kadar 400 amperlik sigortayı değiştirin ve her taraf aydınlansın. Cumartesi geceleri Reno gibi!
Susannah onu dirseğiyle dürterek alçak sesle, "Komik olan nedir?" diye sordu. Eddie başım sallayarak tek parmağını dudağına götürdü. Hayatının aşkı da ona öfkeyle baktı. O arada albinolu ikizler hikâyelerine devam ediyorlardı. Sözleri, bilinçsiz bir akılcılıkla bir Bili sürdürüyordu, bir Till. Herhalde bu sadece ikiz olmalan ve bir hayat boyu birlikte yaşamalannm sağladığı bir durumdu.
İkizler dört ya da beş kuşak önce kentin oldukça kalabalık ve uygar bir yer olduğunu söylediler. Ancak kentliler Ulu Eskilerin o harika atsız taşıtlan için yaptıktan yollarda iki ya da dört tekerlekli arabalarla dolaşıyorlardı. Hepsi zanaatkardı. İkizlerin 'yapıcılar' dedikleri türden kimseler.
Talitha Teyze, "Send Nehrinin üzerindeki köprü hâlâ yerli yerinde," dedi. "Ya da yirmi yıl önce öyleydi."
Si ilk defa söze kanştı. "Evet. İhtiyar Bill MuffinTe oğlu onu hemen hemen on yıl kadur önce görmüşler."
Süahşöi. Ne tür bir köprü bu?" dedi.
İkizlerden biri, "Çelik halatlardan yapılmış koskocaman bir şey," diye açıkladı. "Gökyüzünde dev bir örümceğin ağı gibi duruyor." Çekine çekine ekledi. "Ölmeden önce onu tekrar görmek isterdim."
Talitha Teyze konuyu kapatmaya hazırlandı. "Herhalde artık çökmüştür. Eğer öyleyse sevinirim. Şeytan işiydi o. Şimdi..." İkizlere döndü. "Daha sonra olanları, yani kentin orada bulunabilecek hayaletlerin dışında neden o kadar tehlikeli olduğunu anlatın. Zaten kentte sürüyle hayalet olduğundan eminim. Bu konuklar yollarına devam etmek istiyorlar ve güneş de batıya doğru iniyor."
Hikâyenin geri kalan bölümü Gilead'lı Roland'ın pek çok kere duyduğu ve bir dereceye kadar da yaşadığı maceranın bir başka türüydü. Bu bölük pörçük ve eksikti. Efsane ve yanlış bilgilerle doluydu. Dünyada görülen, hem zaman ve hem de yönle ilgili tuhaf değişiklikler bir doğrultuda gelişmesini engelliyor ve bilineni çarpıtıyordu. Hikâye iki cümleyle özetlenebilirdi: Vaktiyle bildiğimiz bir dünya vardı. Ama bu dünya geçip gitti.
Bu River Crossing'li ihtiyarlar Gilead'ı bilmiyorlardı. Tıpkı Roland'ın Nehir Baronluğunu bilmemesi gibi. Roland'ın ülkesine anarşiyi getirip orayı mahveden John Farson'un adının onlar için hiçbir anlamı yoktu. Ancak eski dünyanın geçip gidişiyle ilgili hikâyelerin hepsi birbirinin aynıydı... Roland, tüm bunlar, bir rastlantı olamayacak kadar birbirlerine benziyorlar, diye düşünüyordu.
Üç yüz hatta belki de dört yüz yıl önce Garlan'da ya da daha uzaklardaki Porla denen ülkede müthiş bir iç savaş çıkmıştı. Bunun dalgaları ağır ağır etrafa yayılırken her tarafa anarşi ve anlaşmazlığı götürmüşlerdi. Krallıklardan ancak birkaçı bu ağır dalgalara karşı koyabilmişti. Ve anarşi dünyanın bu bölgesine gelmişti. Güneşin batışını gecenin izlemesi gibi bir şeydi bu. Bir ara bütün ordular yollara düşmüşler, bazen ilerliyor, bazen geri çekiliyorlardı. Her zaman akılları karışıktı ve uzun vadeli amaçlan yoktu. Zaman geçerken bu ordular dağılmış ve daha küçük gruplara bölünmüşlerdi. Sonunda onlar da yozlaşarak gezginci Yağmacılar halini almışlardı. Ticaret etkilenmiş ve sonra da tümüyle durmuştu. Yolculuk sıkıcı olmaktan çıkmış, tehlikeli bir hal almıştı. Sonundaysa neredeyse imkansızlaşmıştı. Kentle olan iletişim sürekli zayıflamış ve yüz yirmi yıl önce de hemen hemen kesilmişti.
Roland'ın, önce Cuthbert ve Gilead'dan sürülen başka Silahşorlerle, sonra da Siyahlı Adamın peşinde, yalnız başına geçtiği diğer yüzlerce kasaba gibi River Crossing'in de çevresiyle ilişkisi kesilmiş ve bu insanlar kendi kaynaklarıyla yalnız kalmışlardı.

Si bu noktada tekrar canlandı ve sesi yolcuları hemen etkiledi. Adam ömrü boyunca hikâye anlatmış olan kişilere özgü o boğuk sesle ve belirli bir ritmle konuşuyordu. Anılarla yalanları birbirine karıştırarak hayaller yaratan o ilahi ahmaklar gibi. Bu hayaller şebnemlerle ışıldayan örümcek ağlan kadar göz kamaştıncı olurlardı.
"Baronluk şatosuna son vergiyi büyükbabamın dedesinin zamanında yolladık. Yirmi altı adam, bir araba dolusu deriyle oraya gittiler. Artık o sırada doğru dürüst para yoktu ve bizimkiler ancak bu derileri bulabilmişlerdi. Yol uzun ve tehlikeliydi. Hemen hemen seksen tekerlik bir yol. Şatoya gidinceye kadar altı kişi yolda öldü. Yansım kentteki savaşa giden Yağmacılar öldürdü. Yansı da ya hastalık ya da iblis otu yüzünden.
"Sonunda şatoya eriştiklerinde oranın bomboş olduğunu gördüler. Sadece ekin kargalan ve kara tavuklar vardı ortalıkta. Duvarlar yıkılmış, davalara bakılan avluyu otlar bürümüştü. Batıdaki geniş kırlarda müthiş bir katliam olmuştu. Kemikler yüzünden bembeyaz duruyordu bazı yerler. Bazı yerlerse paslanmış zırhlar yüzünden kıpkırmızı. Orada ölenlerin çene kemiklerinin arasından iblisler doğu rüzgârı gibi inlemekteydiler. Şatonun gerisindeki köy yakılarak yerle bir edilmişti. Surlara bin ya da daha fazla kurukafa takılmıştı. Bizimkiler derileri gözleme kulesinin kapısının önüne bıraktılar. Çünkü hiçbirinin içeri girecek cesareti yoktu. İçerisi hayaletler ve iniltilerle doluydu. Sonunda bizimkiler kasabaya dönmek için yola çıktılar. Bu yolculukta da on kişi daha öldü. Böylece buradan ayrılan yirmi altı kişiden sadece altısı geri gelebildi. Aralarında büyükbabamın dedesi de vardı... Ama onda da bir mantar hastalığ, başlamıştı. Boynunda ve göğsünde. Ölünceye kadar da geçmedi. Bu radyasyon hastalığıydı, yani öyle dediler. Ondan sonra hiç kimse kasabadan ayrılmadı, Silahşor. Artık yalnızdık."
Si çatlak ama ahenkli sesiyle anlatmaya devam etti. Kasabalılar zamanla Yağmacıların verdikleri zarara alışmışlardı. Nöbetçiler dikiyorlar, çetelerin yaklaştığını gördüklerinde kilisenin altına kazdıkları büyük sığmağa girerek saklanıyorlardı. Yağmacılar hemen her zaman Büyük Yolda ve Işının yönünde güneydoğuya doğru gidiyorlardı, Lud'daki sonu gelmeyen savaşa katılmak için. Çetelerin kasabaya verdikleri sıradan zarar onanlmıyordu. Çünkü bu gezginci çetelerin merakını uyandırabilirdi. Gerçi çoğu merak duyamayacak durumdaydı. Omuzlarında yaylan ya da savaş baltalan, dörtnala geçip gidiyorlardı.
Roland, "Bu sözünü ettiğin savaş hangisi?" diye sordu.
Eddie, "Evet," dedi. "O davul benzeri sesler nedir?"
İkizler çabucak bakıştılar. Batıl inançlan uyanmış gibiydi.
Si, "Bizim tann-davullan konusunda hiçbir bilgimiz yok," diye açıkladı. "Bu konuda ne bir şey gördük, ne de duyduk. Ama kentteki savaşa gelince..." Başlangıçta Yağmacılarla haydutlar, kentte yaşayan ve disiplinsiz bir konfederasyon kurmuş olan zanaatkarlar ve Yapıcılarla savaşmışlardı. Kentliler, Yağmacılann Lud'u soymalanna, dükkânlannı yakmalarına ve geride kalan-lan kesin ölüm demek olan o Büyük Boşluğa atmalanna göz yummamaya karar vermişlerdi. Savaşacaklardı. Birkaç yıl Lud'u, köprüden geçmeye ya da tekne ve mavnalarla içeri girmeye çalışan zalim ama iyi örgütlenmemiş baskıncı gruplanna karşı başanyla da savunmuşlardı.
İkizlerden biri, "Kentliler, eski silahlan kullandılar," dedi. "Sayılan azdı ama Yağmacıların yaylan, savaş baltalan ve topuzlanyla onlara karşı koymaları imkânsızdı."
Eddie sordu. "Yani Kentliler ateşli silahlar mı kullandılar?"
Albinolu ikizlerden biri başını salladı. "Evet, ateşli silahlar! Ama öyle sıradan şeyler değil. Bazılan ateşli-patlayıcılan birkaç kilometre öteye fırlatıyordu. Dinamit gibi patlayan bu silahlar çok daha güçlüydüler. Haydutlann -herhalde artık onlann Kırlar diye tanımlandıklannı anladınız -nehrin gerisinden kenti sarmaktan başka bir şey yapmalan mümkün değildi. Onlar da öyle yaptılar."
Böylece Lud bu çağın kale-sığınağına dönüşmüştü. En zeki ve en sağlam insanlar etraftaki kırsal alanlardan birer ikişer kente gidiyorlardı. Düşmanlann karmakanşık kamplanndan ve cepheden gizlice geçmek yeni gelenlerin son zekâ testleri sayılıyordu. Çoğu, yanlannda silah olmadan, köprüden geçerek geliyorlardı. Oraya kadar erişebilenler Lud'a alınıyordu. Tabii bazılannın bir işe yaramayacağı anlaşılıyor ve öyleleri geri gönderiliyordu. Ancak uzmanlık-lan ya da meslekleri olan (ya da böyle bir şeyi öğrenecek kadar zeki sayılan) kimseler kentte kalabiliyorlardı. Özellikle çiftçiliğe çok değer veriliyordu. Hikâyelere göre Lud'daki her büyük park bir bostana dönüştürülmüştü. Kentin kırsal alanlarla bağlantısı kesilmişti. Ya besinlerini kendileri yetiştirecek ya da cam kuleler ve maden geçitler arasında açlıktan öleceklerdi. Ulu Eskiler gitmişlerdi. Makinelerse bilinmeyen şeylerdi. Geride kalan o sessiz harikalar da yenilecek türde şeyler değildi.
Savaşın özellikleri yavaş yavaş değişmeye başladı. Güç dengesi kenti sarmış olan Kırlara geçti. Onlara, genelde kentlilerden çok daha yaşlı oldukları için bu ad verilmişti. Tabii Kırlar da yaşlanmakta olan kentlileri Buluğlar diye tanımlıyorlardı. Oysa Buluğ çağlan artık çok gerilerde kalmıştı. Sonunda kentliler eski silahlann nasıl çalıştıklannı unuttular ya da hepsini tükettiler.
Roland, "Herhalde ikisi birlikte olmuştur," diye homurdandı.
Hemen hemen doksan yıl önce son bir haydut çetesi ortaya çıkmıştı. Si ve Talitha Teyze tanık olmuşlardı buna. Çete çok büyüktü. Öncüler River Crossing Kasabasından şafak sökerken, Artçılarsa ancak güneş batarken geçmişlerdi. Bölgede görülen son güçtü bu. Başında da David Quick adlı bir cen-gâver prens vardı. Yani daha sonra havada uçarken düşüp öldüğü iddia edilen o adam. Quick hâlâ kentin etrafında dolaşan haydut çetelerinin disiplinsiz kalıntılarını örgütlemiş ve planlarına karşı çıkan herkesi de öldürmüştü. Quick'in Kırlar örgütü kente girmek için ne teknelerden, ne de köprüden yararlanmıştı. Onun yerine Lud'un on sekiz kilometre güneyinde dubalar üzerine bir köprü kurdurmuş ve kente yandan saldırmıştı.

Talitha Teyze hikâyeyi, "Savaş ondan sonra tutuşmuş bir baca gibi gitgide hızını kaybetti," diye tamamladı. "Arada sırada kentten ayrılmayı başaran birinden haberler alıyoruz. Artık böylesi insanların sayılan artmaya başladı. Hepsi de köprünün savunulmadığını söylüyor. Bence ateş sönmek üzere. Lud'un içinde Buluğlarla Kırlar geri kalan ganimet için didişip duruyorlar. Ancak Quick'in peşisıra dubalı köprüden geçen Yağmacıların torunları da artık gerçek Buluğ sanırım. Ne var ki hâlâ Kırlar diye çağrılıyorlar o haşka. Kentin asıl sakinlerinin torunlanysa artık bizim kadar yaşlı olmalılar. Gerçi bazı gençler onlara katılmak için hâlâ Lud'a gidiyor, hepsini de eski hikâyeler ve kentte hâlâ olabilecek bilgiler ilgilendiriyor.

"İki taraf da eski düşmanlığı sürdürüyor, Silahşor. Ve iki taraf da Eddie diye çağırdığın bu genci aralarına almak isteyecekler. Bu koyu tenli kadın do-ğurgansa, bacaklarının kısa olmasına rağmen onu yine de öldürmeyecekler. Çocuk doğurması için yaşamasına izin verecekler. Çünkü artık pek az çocuk dünyaya geliyor. Eski hastalıklar yavaş yavaş geçiyorsa da yine de bazı bebekler çok acayip oluyor."

Susannah bu sözler üzerine kımıldandı. Bir şey söyleyecekmiş gibiydi. Ardından kahvesini bitirerek, tekrar arkasına yaslandı ve hikâyeyi dinlemeyi sürdürdü.

"Bu genç adamla kadını isterler, Silahşor. Ama bence bu çocuk için deli olurlar."

Jake eğilerek Oy'u okşamaya başladı. Roland onun yüzündeki ifadeyi görünce ne düşündüğünü anladı. Bu da yine dağların altındaki geçitle ilgili hikâyenin bir tekrarıydı. Ağır Değişkenlerin bir başka türü.

Talitha Teyze, "Seni ise hemen öldürmeyi tercih ederler, Silahşor," dedi. "Çünkü sen bir silahşorsun. Kendi zaman ve yerinin dışında kalan biri. İki tarafın da işine yaramazsın. Ama bir erkek çocuğunu alır ve kullanırlar. Bazı şeyleri unutması, bazılarını da anımsaması için eğitirler. Zaten onlar başlangıçta ne için savaştıklarını bile unuttular. Her şey o günden beri çok değişti. Simdi sadece o korkunç davul seslerine uyarak savaşıyorlar. İçlerinden birkaçı hâlâ gençse de çoğu sallanan koltukta pinekleyecek kadar yaşlı. Bizim gibi. Öldürmek için yaşayan ve yaşamak için öldüren bütün o ahmak bunaklar." Bir an durdu. "Eh, biz ihtiyarların hikâyesini sonuna kadar dinlediniz. Lud'un etrafından dolanmanız ve kentlileri savaşlarıyla baş başa bırakmanız daha iyi olmaz mı?"

Roland cevap veremeden Jake berrak ve kesin bir sesle konuşmaya başladı. "Bize Mono Blaine hakkında bildiklerinizi anlatın. Blaine'i ve Makinist Bob'u."

Eddie, "Makinist kim?" diye sordu. Ama Jake hâlâ yaşlılara bakıyordu.

Si sonunda, "Demiryolu şu tarafta," diye cevap verdi. Eliyle nehir tarafını gösteriyordu. "Bir tek hat. İnsanlar tarafından taştan yapılmış bir sütunun üzerinde, çok yukarılarda. Ulu Eskilerin sokak ve binaların yapımında kullandıkları taştan bir sütunun üzerinde."

Susannah, "Bir mono-ray!" diye bağırdı. "Mono-ray Blaine."

Jake homurdandı. "Kötü Blaine!"

Roland ona bir göz attı ama bir şey söylemedi.

Eddie, Si'ye döndü. "Tren hâlâ çalışıyor mu?"

Si başını, hayır dermiş gibi ağır ağır salladı. Yüzünde endişeli ve sıkıntılı bir ifade vardı. "Hayır, genç efendi. Ama ben onun çalıştığını gördüm. Teyze de öyle. Biz gençken. Kentteki savaş olanca şiddetiyle sürdüğü sıralarda. Treni görmeden önce sesini duyardık. Alçak, mırıltıya benzeyen bir sesti bu. Yazın bazen fırtına çıkacağı zaman duyulan sese benzerdi. Şu bol bol şim-§ek çakan yaz fırtınaları sırasında duyulan uğultu gibi."

Talitha Teyze, "Evet," dedi. Yüzünde hayallere dalıp gitmiş bir insanın ifadesi vardı.

"Sonra tren gözükürdü. Mono Blaine. Güneşte ışıldardı. Burnu senin ta-bancandaki kurşunlara benzerdi, Silahşor. Belki iki teker uzunluğundaydı. Evet, inanılmaz bir şeymiş gibi gözüküyor. Belki de gerçekten öyleydi. Biz o zamanlar çok gençtik ve bazı şeyleri tam anlayamıyorduk. Ama ben hâlâ öyle olduğunu düşünüyorum. Çünkü tren geldiği zaman onun bütün ufuk boyunca ilerlediğini sanırdınız. Yavaş, hızlı. Sonra onu doğru dürüst göremeden uzaklaşıp giderdi.

"Bazen, havanın bozuk ve sisli olduğu günlerde batıda gözükürken bir cadı gibi çığlıklar atardı. Bazen gece gelirdi. Önünden bembeyaz, belirgin bir ışık uzanırdı. Sonra o çığlık hepimizi uyandırırdı. Bu tıpkı, dünyanın sonu geldiğinde ölüleri mezarlarından çıkaracak olan borunun sesi gibiydi."

Bili ya da Till huşuyla titreyen bir sesle mırıldandı. "Onlara gürültüyü anlat, Si! Daha sonra duyulan o korkunç gümbürtüyü anlat."

Si biraz da öfkeyle, "Evet," diye cevap verdi. "Ben de tam buna geliyordum. Tren geçtikten birkaç saniye sonra bir sessizlik olurdu... Bazen bir dakika... Ondan sonra bir patlama duyulurdu. Bu gürültü tahtaları zangırdatır, raf-lardaki fincanların düşmesine yol açardı. Bazen pencere camları bile kırılırdı. Ama kimse bir ışık ya da bir alev göremezdi. Sanki ruhlar dünyasında bir patlama olurdu."

Eddie, Susannah'nın omzuna vurdu. Genç kadın ona doğru döndüğü zaman dudaklarını oynatarak, "Sonik gürültü," dedi. Yani ses duvarı aşıldığı zaman duyulan gürültü. Ama bu delilikti. Eddie ses hızından daha süratli ilerleyen bir tren olduğunu hiç duymamıştı. Ne var ki, olayın mantıklı tek açıklaması da buydu.

Susannah başını sallayıp tekrar Si'ye doğru döndü.

Adam yumuşak bir sesle, "Ulu Eskilerin yaptıkları ve çalıştığını kendi gözlerimle gördüğüm tek makine o," dedi. "Eğer bu şeytanın işi değilse, o zaman şeytan yok demektir. Onu en son Mercy'le evlendiğim ilkbahar gördüm-Galiba altmış yıl önce."

Talitha Teyze otoriter bir tavırla, "Yetmiş," diye düzeltti.

Roland, "Ve bu tren kente gidiyordu," dedi. "Bizim geldiğimiz taraftan... batıdan... ormandan çıkıyordu."
Birdenbire başka biri, "Evet," diye cevap verdi. "Ama bir tren daha vardı O kentten çıkıyordu... belki de hâlâ çalışıyordun"

Hepsi birden döndü. Mercy oturdukları masayla kilisenin arasındaki bir çiçek tarhının yanında durmaktaydı. Sonra ellerini öne doğru uzatarak ağır ağır seslerin geldiği tarafa doğru yürümeye başladı.
Si hantalca ayağa kalkıp mümkün olduğunca çabucak karısının yanına gitmeye çalıştı. Mercy'nin elini tuttu, o da kolunu onun beline doladı. Şimdi dünyanın en yaşlı çiftine benziyorlardı.
Si, "Teyze sana kahveni içeride içmeni söyledi," diye hatırlattı.
Kadın, "Kahvemi çoktan içtim," dedi. "Çok acı ve ben o kahveden nefret ediyorum. Ayrıca... konuşmaları da dinlemek istedim." Elini kaldırarak titreyen parmağıyla Roland'ın oturduğu tarafı işaret etti. "Onun sesini duymayı arzu ettim. Silahşor'ün sesi hafif ve ahenkli."
Si, Talitha'ya hafif bir korkuyla baktı. "Özür dilerim, teyze. O hiçbir zaman söz dinlemezdi. Geçen yıllar da bu kusurunu düzeltmedi."
Talitha Teyze, Roland'a bir göz attı. Silahşor belli belirsiz başını salladı. Yaşlı kadın, "Mercy yaklaşsın," dedi. "Ve bizimle otursun."
Si karısını masaya getirirken bir yandan da onu azarlayıp duruyordu. Mercy o görmeyen gözleriyle kocasının omzunun üzerinden baktı. Dudaklan inatla gerilmişti.
Si, Mercy'i bir sandalyeye oturttuktan sonra Talitha Teyze dirseklerine dayanarak öne doğru eğildi. "Şimdi... söylemek istediğin bir şey var mı, yaşlı kız kardeşim? Yoksa boşuna mı gevezelik ediyorsun?"
"Ben duyacağımı duydum. Kulaklarım eskisi kadar keskin, Talitha! Hatta daha da keskin!"
Roland elini bir an beline attı. Sonra tekrar masaya doğru uzattığında parmaklarının arasında bir şarjör vardı. Onu Susannah'ya doğru attı ve genç kadın da şarjörü yakaladı. Mercy'e, "Öyle mi, bayan?" diye sordu.
Yaşlı kadın ona doğru döndü. "Evet, yeteri kadar iyi işitiyorum. Bira? önce bir şey attığını anlayacak kadar hem de. Onu kadınına fırlattın sanırım. Şu kahverengi tenli kadına. Attığın küçük bir şeydi. Neydi o, Silahşor? Bir çörek mi?"
Roland gülümsedi. "Eh, ona yakın bir şey. Dediğin gibi kulakların iyi işitiyor. Şimdi bize ne demek istediğini anlat."
Kadın, "Bir mono daha var," dedi. "Tabii o başka yöne doğru giden aynı trense bilemem. Her neyse... Bu mono başka yöne gidiyordu. Hiç olmazsa yedi ya da sekiz yıl öncesine kadar. Onun kentten çıkıp gerideki çorak topraklara doğru gittiğini duyardım."
Albinolu ikizlerden biri, "Saçma!" diye bağırdı. "Hiçbir şey o çorak topraklara gitmez! Orada hiçbir şey yaşayamaz!"
Mercy ona döndü. "Tren canlı bir varlık mıdır? Till Tudbury? Bir makine hastalanıp kusar mı? Üzerinde yaralar oluşur mu?"
Eddie, "Ah, biz bir ayıya rastladık..." demek istedi. Bu konuyu biraz düşündü ve sonra dilini tutmasının daha iyi olacağına karar verdi.
Diğer ikiz öfkeyle ısrar etti. "Biz o trenin sesini duyardık. Si' nin her zaman anlattığı o gürültü..."
Mercy, "Bu tren öyle patlamayı andıran bir gürültü çıkarmazdı," diye itiraf etti. "Ama ben o diğer sesi duydum. Yakında bir yere yıldırım düştükten sonra bazen duyulan o uğultuya benzeyen sesi. Rüzgâr güçlü olduğu ve kentten bu tarafa doğru estiği zamanlar." Kafasını dikleştirerek ekledi. "O gümbürtüyü de işittim bir keresinde. Çok fizaklardan gelmişti. O müthiş Büyük Charlie fırtınası çıktığı ve kilisenin çan kulesinin damını uçuracağından korktuğumuz o gece. Gürültünün kaynağı herhalde buradan iki yüz teker uzaktaydı. Belki de iki yüz elli teker."
İkiz bağırdı. "Haydi oradan! Sen galiba iblis otu çiğnedin."
"Çeneni tutmazsan seni çiğnerim, Bili Tudbury! Ve bir hanıma 'haydi oradan,' diye bağırman çok ayıp. Ah..."
Si ıslık çalar gibi, "Kes artık, Mercy!" diye fısıldadı. Ama Eddie bu kırsal kesime özgü tatlı konuşmayı pek dinlemiyordu. Kör kadının söyledikleri ona mantıklı gelmişti. Tabii ses duvarının aşılması söz konusu olamazdı. Lud'dan hareket eden bir tren için imkânsızdı. Genç adam ses hızının tam ne olduğunu hatırlamıyordu. Ama galiba saatte yaklaşık bin kilometreydi. İstasyondan hareket eden bir trenin bu hıza erişebilmesi için zaman gerekirdi. Buna eriştiği sırada da artık sesi işitilmez olurdu... Ancak işitme koşulları uygun olduğu zaman durum değişirdi. Mercy'nin o müthiş Büyük Charlie fırtınası -o her neyse- çıktığı gece iddia ettiği gibi.
Burada bazı olanaklar vardı. Mono Blaine, bir Land Rover değildi ama belki de... belki de...
Roland, "Diğer trenin sesini yedi sekiz yıldan beri duymadın, değil mi?" diye sordu. "Bu sürenin daha uzun olmadığından emin misin?"
Mercy, "Daha uzun olamaz," dedi. "Treni en son ihtiyar Bili Muffin'in kan hastalığına tutulduğu yıl duydum. Zavallı Bili!"
Talitha Teyze hatırlattı. "Aradan neredeyse on yıl geçti." Sesi tuhaf bir şekilde yumuşamıştı.
Si karısına sordu. "Böyle bir şey duyduğundan neden bana hiç söz etmedin?" Silahşor'a baktı. "Onun söylediği her söze inanmamalısınız, efendim. Benim Mercy her zaman sahnenin tam ortasında olmayı ister."
Kadın, "Seni ihtiyar deli!" diye bağırarak adamın koluna vurdu. "Sana bundan söz etmedim, çünkü çok gururlandığın hikâyeni gölgede bırakmak istemedim. Ama şimdi duyduklarım önemli. Onun için de konuşmak zorundayım."
Roland, "Sana inanıyorum," dedi. "O geceden sonra mononun sesini bir daha duymadığından emin misin?"
"Hayır, o sesi ondan sonra hiç duymadım. Herhalde tren yolunun sonuna vardı."

Roland, "Acaba?" diye mırıldandı. "Açıkçası bundan kuşkuluyum." Sıkıntılı gözlerini masaya dikti. Birdenbire hepsinden uzaklaşmış gibiydi. Jake, çuf-çuf, diye düşündü ve ürperdi.

Yarım saat sonra tekrar kasaba meydanındaydılar. Susannah yine tekerlekli sandalyesindeydi. Jake çantasının kayışlarını düzeltiyor, Oy ise ayaklarının dibine çökmüş, dikkatle onu izliyordu. Sonsuza Kadar Yaşayacak Kan Kilisesinin arkasındaki küçük cennet bahçesindeki ziyafete sadece Kasaba İhtiyar Heyetinin katılmış olduğu anlaşılıyordu. Çünkü yolcular alana döndükleri zaman orada on iki kişi daha bekliyordu. Hepsi Susannah'ya baktılar, sonra biraz daha uzun bir süre Jake'i incelediler. (Onlar için Jake'in gençliği kadının koyu teninden daha ilginçti anlaşılan.) Gerçi hepsinin de Roland'ı görmeye geldikleri belliydi. Merak dolu gözlerinde çok eski bir huşu vardı. Susannah, Roland, hikâyelerden öğrendikleri geçmişin canlı bir kalıntısı, diye düşündü. Ona huşuyla bakıyorlar. Eğer azizlerden biri -Peter, Paul ya da Matthew- cumartesi gecesi fasulye yemeye gelseydi ve İsa marangozken Galile Denizinin etrafında dolaşmanın nasıl bir şey olduğunu anlatsaydı, dindar insanlar da ona böyle bakarlardı.
Yemekten sonraki tören burada da tekrarlandı. Ama bu kez River Cros-sing'in geri kalan sakinleri de törene katıldı. Sıraya dizilerek ayaklarını sürüye sürüye ilerlediler. Eddie ve Susannah'nın elini sıkıp Jake'i yanaklarından ve alnından öptüler. Sonra da Roland'ın onlara dokunması ve kutsaması için Silahşor'ün önünde diz çöktüler. Kör Mercy, Roland'a sarılarak yüzünü onun karnına gömdü. Silahşor de ona sanldı ve verdiği haber için teşekkür etti.
"Bu geceyi bizimle geçirmez misin, Silahşor? Gurup zamanı hızla yaklaşıyor. Sen ve seninkilerin geceyi uzun bir zamandan beri bir dam altında geçirmediğinden eminim."
"Bu doğru. Ama yolumuza devam etmemiz daha iyi olur. Sağol, teyze."
"Fırsat bulursan tekrar gelir misin, Silahşor?"
Roland, "Evet," dedi ama Eddie'nin, bu olasılığın pek zayıf olduğunu anlamak için bu garip arkadaşının yüzüne bakmasına hiç gerek yoktu. "Mümkün olursa."
"İyi." Yaşlı kadın Silahşor'a son bir kez daha sanldı. Sonra da eli, Si'nin güneşten yanmış omzunda ilerledi.
Talitha Teyze en sondaydı. Kadın yere diz çökeceği zaman Roland onu omuzlarından yakaladı. "Hayıf, teyze. Bunu yapmamalısın." Ardından Silahşor, Eddie'nin hayretle açılan gözlerinin önünde tozlu kasaba meydanında, kadının karşısında diz çöktü. "Beni kutsar mısın, Yaşlı Ana? Yolumuza devam ederken, hepimizi de kutsar mısın?"
Kadın, "Evet," dedi. Sesinde şaşkınlık yoktu. Gözleri yaşarmamıştı. Ama sesi derin duygular yüzünden titriyordu. "Kalbinin sadık olduğunu görüyorum, Silahşor. Senin gibilerin eski yöntemlerine sıkıca sarılmış olduğunu da anlıyorum. Seni ve seninkileri kutsuyorum. Size bir zarar gelmemesi için dua ediyorum. Ve şimdi lütfen şunu al." Yaşlı kadın elini rengi solmuş elbisesinin yakasından soktu. İnce gümüş zincire takılı gümüş bir haçı çekti ve boynundan çıkardı.
Bu kez şaşırma sırası Roland'daydı. "Emin misin? Ben buraya senin ve seninkilerin eşyalarını almaya gelmedim, Yaşlı Ana."
"Hiçbir şeyden bu kadar emin olmadım. Ben bunu yüz yıldan daha uzun bir süre, gece gündüz taktım, Silahşor. Artık onu sen takacak ve Kara Kule'nin dibine bırakacaksın. Dünyanın ta öbür ucunda Talitha Unwin'in adını söyleyeceksin." Zinciri Roland'ın boynundan geçirdi. Haç, Silahşor'ün geyik derisinden gömleğinin açık yakasından içeriye sanki oraya aitmiş gibi kaydı. "Artık git. Birlikte yemek yedik, konuştuk. Sen bizi kutsadın, biz de seni. Yolunda güvenle ilerle. Dayan ve sadık ol." Son sözleri söylerken sesi iyice titreyerek kısıklaştı.
Roland ayağa kalktı. Sonra eğildi ve elini üç defa boğazına vurdu. "Teşekkür ederim, hanım."
Yaşlı kadın da eğildi ama konuşmadı. Şimdi yaşlar yanaklarından akıyordu.
Roland, "Hazır mısınız?" diye sordu.
Eddie başını salladı. Konuşursa olacaklardan korkuyordu.
Silahşor, "Pekâlâ," dedi. "Gidelim."
Kasabanın ana yolunun kalıntıları üzerinde ilerlediler. Jake, Susan-nah'nın sandalyesini itiyordu. Üzerindeki rengi solmuş levhada "Ticaret ve Takas" yazılı son binanın önünden geçerlerken çocuk arkaya baktı. Yaşlı kasabalılar hâlâ işaret taşının önünde durmaktaydılar. Bu gepgeniş ve bomboş ovanın ortasında üzgün, bir avuç insan... Jake elini salladı. Bu ana kadar kendini tutmayı başarmıştı ama aralarında Si, Bili ve Till'inde olduğu birkaç yaşlı da ellerini kaldırarak karşılık verdiklerinde dayanamadı ve hüngür hüngür ağlamaya başladı.
Eddie kolunu onun omzuna atıp endişeyle, "Yürümeye devam et, ahbap," dedi. "Bu işi başarmanın tek yolu budur."
Jake, "Öyle yaşlılar ki," diye hıçkırdı. "Onları böyle nasıl bırakırız? Bu doğru değil."
Eddie düşünmeden, "Bu Ka," dedi.
"Öyle mi? Eh, Ka'nın... Ka'nın... canı cehenneme!"
Eddie başını salladı. "Evet, zor bir durum..." O da aynı fikirdeydi ama yürümeyi sürdürdü. Jake de öyle. Bir daha geri dönüp bakmadı. Yaşlıların hâlâ orada, unutulmuş kasabalarının ortasında beklemelerinden korkuyordu. Roland ve arkadaşlan gözden kayboluncaya kadar orada durmalarından. Ve Jake geriye baktığı takdirde yanılmadığını da anlayacaktı.

Daha on kilometre ilerleyemeden hava kararmaya ve batan güneş batı ufkunu boyamaya başladı. Yakında bir okaliptüs korusu vardı. Jake'le Eddie odun bulmak için oraya gittiler.

Çocuk, "Kasabada neden kalmadığımızı anlayamıyorum," dedi. "O kör hanım bizi davet etti. Zaten fazla da ilerleyemedik. Midem hâlâ çok dolu olduğu için adeta yalpalıyorum."
Eddie gülümsedi. "Ben de öyle. Sana bir şey daha söyleyebilirim: Sevgili dostun Edward Cantor Dean, yarın sabah ilk iş bu koruda çömelecek. Rahat rahat, uzun uzun. Geyik eti yemekten ve tavşan gibi pislemekten ne kadar bıktığımı bilemezsin. Eğer bir yıl önce bana şöyle bol bol dışarı çıkmanın benim için günün en mutlu anı olacağını söyleseydin, suratına gülerdim." "Göbek adın Cantor mu gerçekten?" "Evet. Ama bunu etrafa yaymazsan sevinirim." "Yaymam. Kasabada neden kalmadık, Eddie?"
Genç adam içini çekti. "Çünkü oduna ihtiyaçları olduğunu öğrenirdik." "Ha?"
"Onlar için odun bulduktan sonra bu kez de taze ete ihtiyaçları olduğunu anlardık. Son etlerini bize. yedirdiklerini de. Tabii yediklerimizi telafi etmememiz de olmazdı. Öyle değil mi? Özellikle tabancalarımız olduğu için. Herhalde onlarda da elli ya da yüz yıllık ok ve yaylar var. İşte bu nedenle onlar için ava çıkardık. Biz bu işi halledinceye kadar akşam olurdu. Ertesi sabah kalktığımızda da Susannah yolumuza devam etmeden birkaç şeyi onarmamız gerektiğini söylerdi. Ah, kasaba binalarının görünen kısmı değil. Bu tehlikeli olurdu. Ama belki otelde ya da nerede yaşıyorlarsa orada. Sadece bunlar birkaç günümüzü alırdı. Ve birkaç günün ne önemi var, öyle değil mi?"
Roland karanlıkların arasından çıktı. Her zamanki gibi sessizce hareket ediyordu ama dalgın bir hali vardı. "Jake'le bataklığa düştüğünüzü sandım." "Hayır. Ben sadece Jake'e kendi açımdan gerçekleri anlatıyordum." Jake, "Birkaç gün kalmanın ne zararı olurdu?" diye sordu. "Şu Kara Kule denen şey neredeyse uzun yıllardan beri hep oradaydı, öyle değil mi? Kalkıp bir yere gidecek değil ya."
"Birkaç gün. Sonra birkaç gün daha. Sonra birkaç gün daha." Eddie yerden aldığı dala baktı, sonra da onu öfkeyle bir kenara fırlattı. Bir yandan da, Roland gibi konuşmaya başlıyorum, diye düşünüyordu. Ancak sadece gerçeği açıkladığını da biliyordu. "Belki de su kaynaklarının kum ve çamurla dolmaya başladığını görecektik. Orayı kazmadan gitmek de ayıp olacaktı. Ama işi neden bu noktada bırakacaktık? Birkaç hafta daha orada kalır ve su dolabı ya. pabilirdik. Öyle değil mi? Onlar yaşlı ve artık hızlı hareket edemiyorlar." R0_ land'a baktı. Sesi sitemliydi. "Sana bir şey söyleyeyim mi? Bili ve Till'in usul-ca bir bufalo sürüsünün peşinden gittiklerini düşündüğüm zaman tüylerim diken diken oluyor."
Roland, "Onlar bu işi çok uzun bir zamandan beri yapıyorlar," dedi. "Hatta bize bir iki şey öğretebileceklerinden de eminim. Evet, böyle yaşayıp gidecekler. Bu arada şu odunları toplayalım. Gece soğuk olacak."
Ama Jake henüz konuyu kapatmak niyetinde değildi. Eddie'ye dikkatle, hatta hemen hemen sert bir tavırla bakıyordu. "Hiçbir zaman onlara yeteri kadar yardım" edemeyeceğimizi söylüyorsun, öyle değil mi?"
Eddie alt dudağını uzatarak, alnına düşen saçları yukarı doğru üfledi. "Pek de değil. Ben onlardan ayrılmanın her zaman bugünkü kadar zor olacağını anlatmaya çalışıyorum. Belki daha da zorlaşır ama hiçbir zaman kolaylaşmaz."
"Ama bu bana hâlâ doğru değilmiş gibi geliyor."
Küçük grup Kara Kule'ye giden yol üzerindeki kamp yeri sayılacak açıklığa eriştiler. Susannah sandalyesinden kaymış ve sırtüstü yere uzanmıştı. Ellerini ensesinin altına sokmuş, yıldızlara bakıyordu. Onlan görünce doğrulup oturdu ve odunları Roland'ın ona aylar önce gösterdiği biçimde yerleştirmeye başladı.
Roland,-"Bütün bu macera doğru olan şeylerle ilgili," dedi. "Ama küçük doğrulara çok uzun süre bakarsan, daha gerideki büyükleri göremezsin, Jake. Her şey çığrından çıkıp yanlış yola sapılmış. Ve durum gitgide daha da kötüleşiyor. Bütün bunları etrafımızda görüyoruz. Ama cevaplar hâlâ ilerilerde. River Crossing Kasabasında yirmi ya da otuz kişiye yardım ederken, yirmi ya da otuz bin insan başka bir yerde acı çekiyor ya da ölüyor olabilir. Evrende de bütün bunların düzeltilebileceği bir yer varsa, o da Kara Kule'de."
Jake, "Neden?" diye sordu. "Nasıl? Hem bu Kule nedir?"
Roland, Susannah'nın dizdiği odunlann yanında çömelerek çelik çubu-ğuyla çakmaktaşını çıkardı. Kıvılcımlar çıralara doğru sıçramaya başlıyordu.
Cok geçmeden dalların ve kuru ot yığınlarının arasında küçük alevler belirmeye başladı. Silahşor, "Ben bu sorulan cevaplayamam," dedi. "Keşke yapabil-seydim."
Eddie bunun son derecede zekice bir yanıt olduğunu düşündü. Roland, "Cevaplayamam..." demişti... Ama bu, "Bilmiyorum," anlamına gelmiyordu. Hiç gelmiyordu hem de...
Akşam yemeği yeşil bitkiler ve sudan ibaretti. Hepsi de River Crossing'de bol bol yedikleri yemeklerin etkisinden hâlâ kurtulamamışlardı. Oy bile Jake'in uzattığı bir iki parça etten sonra diğerlerini yemeye yanaşmadı.
Çocuk, Billy'i azarladı. "Neden kasabada konuşmadın? Beni aptal durumuna düşürdün."
Oy, "Ap-tal," diyerek burnunu Jake'in ayak bileğine dayadı. Roland, "Gitgide daha iyi konuşuyor," diye fikrini açıkladı. "Hatta konuşması sana benzemeye başlıyor, Jake."
Oy da aynı fikirdeydi. "Ake..." dedi. Ama burnunu çocuğun bileğinden kaldırmamıştı. Oy'un gözlerindeki altın halkalar Jake'i büyütüyordu. Ateşin titrek ışığında bu halkalar sanki yavaşça dönmekteydi. "Ama o yaşlılarla konuşmadı."
Roland, "Billy'ler böyle konularda titiz davranırlar," dedi. "Tuhaf yaratıklardır onlar. Bir tahminde bulunmam gerekiyorsa, onu kendi sürüsünden attıklarını söyleyebilirim."
"Neden böyle söylüyorsun!"
Roland, Oy'un bacağını işaret etti. Jake kanlan temizlemişti. Billy bundan hiç hoşlanmamıştı ama yine de dayanmıştı. Yara artık iyileşmeye başlıyordu. Ancak hayvan hâlâ biraz topallamaktaydı. "Bunun başka bir Billy'nin ısırığı olduğuna bir kartala bahse girerim." "Ama neden, kendi sürüsü..."

Eddie, "Belki onun gevezeliklerinden bıktılar," diye atıldı. Susannah'nın yanına yere uzanmış, kolunu karısının omzuna dolamıştı.
Roland, "Belki öyle oldu," dedi. "Özellikle içlerinden sadece o hâlâ konuşmaya çahşıyorduysa. Belki diğerleri Oy'un fazla zeki olduğuna karar verdiler. Ya da fazla kibirli olduğuna. Hayvanlar, kıskançlık konusunda insanlar kadar bilgili değillerdir. Ama hiç bilmedikleri de söylenemez."
Söz konusu hayvan gözlerini kapayarak güya uykuya daldı... Ama Jake, konuşma sürerken Oy'un kulaklarının titrediğini fark etmişti.
Çocuk, "Onlar ne kadar zeki?" diye sordu.
Roland omzunu silkti. "Sana sözünü ettiğim yaşlı seyis -şu iyi bir Billy'nin şans getirdiğini söyleyen adam- gençliğinde yetiştirdiği bu tür bir hayvanın toplama yapabildiğine yemin ederdi. Ayağıyla ahırın zeminini çizerek ya da burnuyla taşları bir araya iterek bu işi başardığını söylerdi." Güldü ve o an bütün yüzü aydınlandı. River Crossing'den ayrıldıklarından beri suratını karartan kasvetli gölgeler kaybolmuştu. "Ama tabii seyislerle balıkçılar doğuştan yalancıdır."
Gruba dostça bir sessizlik çöktü. Jake uykusunun geldiğini hissediyordu. Biraz sonra uykuya dalacağını düşündü ve buna bir itirazı yoktu. Sonra davullar başladı. Ritmik aralarla güneydoğudan yayılıyorlardı. Çocuk tekrar doğrulup oturdu. Yolcular hiç konuşmadan sesleri dinlediler.
Eddie birdenbire, "Bu Rock and Roll temposu," dedi. "Bundan eminim. Gitarları çıkardığın zaman geride bu kalırdı. Aslında Z.Z. Top'a çok benziyor."
Susannah, "Z.Z. kim?" diye sordu.
Genç adam güldü. "Onlar senin zamanında yoktu. Belki vardılar ama o sırada Texas'ta okula giden küçük çocuklardı." Dinledi. "Bu Sharp-Dressed Man ya da Velcro Fly'ın temposuna benzemiyorsa ne olayım!"
Jake, "'Velcro Fly' mı?" dedi. "Bir şarkı için aptalca bir ad bu."
Eddie, "Ama oldukça komik de," diye cevap verdi. "Sen onu on yıl git" bir arayla kaçırdın, ahbap."
Roland, "Artık yatsak," dedi. "Sabah erken oluyor." "Bu gürültüde nasıl uyurum?" Eddie durakladı. Sonra da suratı bembeyaz kesilmiş olan ve çığlıklar atan Jake'i kapıdan bu dünyaya çektikleri sabahtan beri aklından çıkmayan bir şeyi söyledi. "Artık birbirimize hikâyelerimizi anlatmanın zamanı gelmedi mi, Roland? Belki sandığımızdan daha fazla bilgimiz olduğunu da anlarız."
"Evet, bunun zamanı neredeyse geldi. Ama karanlıkta olmaz." Roland yan yatarak üzerine örtüsünü çekti ve görünürde hemen uykuya daldı.
Eddie öfkelendi. "Tanrım! Hemen uyudu!" Dişlerinin arasından öfkeyle hafifçe ıslık çaldı.
Susannah, "Haklı," dedi. "Haydi, Eddie... uyu artık." Genç adam gülerek karısının burnunun ucunu öptü. "Peki, anneciğim." Beş dakika sonra o da, Susannah da derin bir uykuya dalmışlardı. Davullar çalsın çalmasın. Ancak Jake uykusunun kaçmış olduğunu anladı. Yattığı yerden gökteki yabancı yıldızlara bakıyor, karanlıkların arasından yayılan ritmik davul seslerini dinliyordu. Belki de davulla Buluğlar Velcro Fly adlı bir şarkıya uyarak boogie-woogie yapıyor ve kurbanlarını kesmek için havaya girmeye çabalıyorlardı.
Çocuk Mono Blaine'i düşündü. Bu tren öyle hızlıydı ki, şu hayaletlerle dolu dev dünyada peşinde sonik gürültüyü sürükleyerek ilerliyordu. Tabii çocuğun aklına ondan sonra Çuf-Çuf Charlie geldi. Lokomotif, yeni Burlington Zephyr geldiği zaman unutulmuş, yarı hatta çekilmiş ve böylece işe yaramaz bir hale sokulmuştu. Jake, Charlie'nin yüzündeki ifadeyi hatırladı. Sözümona bu neşeli ve tatlıydı. Ama Jake'e hiç de öyle gelmemişti. Çocuk, Orta-Dünya Demiryolu Şirketini ve St. Louis'le Topeka arasındaki bomboş ovalan da düşündü. Charlie'nin Bay Martin'in ona ihtiyaç duyduğu zaman gitmeye hazır oluşunu da. Charlie'nin ateşini kendi kendine beslemesini, düdüğü çalabilme-sini de. Jake yine kendi kendisine, Makinist Bob'un sevgili Charlie'sine bir Şans daha tanınması için Burlington Zephyr'i sabote edip etmediğini sordu.
Sonunda ritmik davul sesleri, başladıkları gibi birdenbire sona erdi. Jake de daldı gitti.
Jake rüya gördü. Ama sıva-adamı değil.
Onun yerine rüyasında Batı Missouri'deki Büyük Boşlukta bir yerlerde asfalt bir karayolunda duruyordu. Oy da yanındaydı. Yolun iki yanında demiryolu uyarı işaretleri vardı. Ortalarında kırmızı ışıklar olan beyaz X biçimi işaretler. Işıklar yanıp sönüyor, çanlar çalıyordu.
Sonra güneydoğudan mınıtıyı andıran ve gitgide yükselen bir ses geliyordu. Sanki yıldırımı bir şişeye hapsetmişlerdi. Jake, Oy'a, "İşte geliyor," diyordu.
Oy da aynı fikirdeydi. "Hım..."
Ve birdenbire iki teker uzunluğunda koskocaman, pespembe bir şey ovayı yararak onlara doğru geliyordu. Bu kurşun biçimindeydi. Jake onu gördüğünde kalbine müthiş bir korku doldu. Trenin önündeki güneşte ışıldayan iki büyük pencere, göze benziyordu.
Jake, Oy'a, "Saçma sorular sorma," diyordu. "Ben saçma oyunlar oynamam. Bu sadece korkunç bir çuf-çuf tren. Adı da Baş belası Blaine."
Oy birdenbire raylara sıçrıyor ve kulaklarını geriye atarak, oraya çökü-yordu. Altın gözleri alev alevdi. Çaresizce homurdanırken dişleri gözüküyordu.
Jake haykırıyordu. "Hayır! Hayır, Oy!"

Ama Oy ona aldırmıyordu. O pembe kurşun şimdi kendisine meydan okuyan küçücük Billy-Ahmak'ın üzerine gidiyordu. O mınıtıyı andıran ses sanki Jake'in derisinin üzerinde dolaşıyor, diş dolgularının parçalanmasına ve burnunun kanamasına neden oluyordu.
Çocuk, Oy'u kurtarmak için atılıyor, Mono Blaine üzerlerine geliyordu. (Yoksa o Çuf-Çuf Charlie'miydi?)
Jake birdenbire uyandı. Ter içinde kalmıştı, titriyordu. Yan dönerek telaşla Oy'u aradı. Korkunç bir an Billy'nin gitmiş olduğunu sandı. Ama sonra parmakları hayvanın o ipek gibi tüylerine dokundu. Oy, hafifçe bağırdı ve uykulu bir merakla çocuğa baktı.
Jake boğuk bir sesle, "Her şey yolunda," diye fısıldadı. "Tren yok. Bu sadece bir rüyaydı. Haydi, sen yine uyu, oğlum."
Hayvan da, "Oy..." diyerek bunu onayladı. Ve gözlerini tekrar yumdu.
Jake arkaüstü dönerek yine yıldızlara baktı. Blaine baş belasından da öte bir şey düşündü. Tehlikeli çok tehlikeli.
Evet, belki.
Çocuğun kafası telaşla ısrar etti. Belkisi melkisi yok!
Pekâlâ. Blaine bir baş belasıydı. Kabul. Ancak Son Kompozisyonunda Blaine hakkında başka şeyler de yazmıştı, öyle değil mi?
Blaine gerçek. Blaine gerçek. Blaine gerçek.
Jake, "Ah, Tamım," diye fısıldadı. "Ne berbat bir durum." Gözlerini yumdu ve bir iki saniye içerisinde tekrar uykuya daldı. Bu defa rüya görmedi.

Ertesi gün öğleye doğru bir başka buzul kalıntısının tepesine eriştiler ve ilk kez o zaman köprüyü gördüler. Köprü nehri daraldığı bir noktada aşıyordu, güneye doğru dönüyor ve kentin önünden geçiyordu.
Eddie usulca, "Hey, Tamım..." diye mırıldandı. "Bu sana tanıdık geliyor nıu, Suze?"
"Evet."
"Jake?"
"Evet. George Washington Köprüsüne benziyor."
Eddie başını salladı. "Gerçekten de öyle."
Jake, "Ama GW Köprüsünün Missouri'de ne işi var?" diye sordu.
Eddie ona baktı. "Ne dedin, ahbap?"
Jake şaşaladı. "Orta-Dünyada yani. Canım, biliyorsun işte."
Eddie onu her zamankinden daha büyük bir dikkatle süzüyordu. "Buranın Orta-Dünya olduğunu sen nereden biliyorsun? O işaret taşını gördüğümüz zaman sen yanımızda değildin ki."
Jake ellerini ceplerine sokarak gözlerini mokasenlerine dikti. Kısaca, "Bunu rüyamda gördüm," dedi. "Buraya gelmek için babamın her zaman yararlandığı seyahat acentasına başvurduğumu sanmıyorsun ya?"
Roland, Eddie'nin omzuna dokundu. "Bu konuyu şimdilik bir tarafa bırakalım." Genç adam, Silahşor'a bir göz attı, sonra da, peki, dermiş gibi başını salladı.
Köprüye bir süre daha baktılar. Kentin siluetine alışacak zamanları olmuştu. Ama bu köprü yepyeni bir şeydi. Öğleye özgü masmavi gökyüzünün önünde belli belirsiz bir şekil. Roland inanılmaz yükseklikteki dört maden kuleyi seçti. Bunlardan ikisi köprünün uçlanndaydı. İkisi de ortasında. Aralarında dev kablolar havada uçarcasına uzun kavisler oluşturuyordu. Bu kavislerle köprünün ayağı arasında sürüyle yatay çizgi vardı. Bunlar ya kabloydu ya da maden kirişler. Silahşor hangisi olduğunu anlayamadı. Ama ayrıca boşluklar da gördü ve çok sonra köprünün artık dümdüz olmadığını fark etti.
"Köprü yakında nehre batacak sanırım," dedi.
Eddie istemeye istemeye, "Şey..." diye mırıldandı. "Belki. Ama açıkçası hali bana hiç de kötü görünmüyor."
Roland içini çekti. "Fazla umutlanma, Eddie..."
"Bu ne demek oluyor?" Eddie sesindeki alınganlığı fark etti ama artık bu konuda bir şey yapamayacaktı.
"Şu demek oluyor: Ben sadece gözlerine inanmanı istiyorum, Eddie. Hepsi bu kadar. Benim yetiştiğim yıllarda bir sözü çok tekrarlarlardı. 'Ancak bir budala uyanmadan önce rüya gördüğüne inanır.' Anlıyor musun?"
Eddie az kalsın alaylı bir cevap verecekti ama kısa bir çabadan sonra kendini tuttu. Roland kendini küçük bir çocukmuş gibi hissetmesine neden oluyordu. Genç adam Silahşor'ün bunu bilerek yapmadığından emindi. Ama bu durumu kolaylaştırmıyordu.
Eddie sonunda, "Anlıyorum sanırım," diye mırıldandı. "Bu annemin o çok sevdiği söze benziyor."
"Neymiş bu?"
Eddie ekşi ekşi, "En iyisini um, en kötüsünü bekle," dedi.
Roland gülümserken yüzü aydınlandı. "Galiba annenin sözlerini daha çok beğendim."
Eddie, "Ama köprü hâlâ yerli yerinde!" diye patladı. "Onun harika bir durumda olmadığını kabul ediyorum. Belki bin yıldan beri kimse bakım ve onarımla ilgilenmedi, ama hâlâ orada. Bütün kent de öyle! Orada bize yardımı dokunacak bir şeyler bulabileceğimizi ummak çok mu yanlış? Ya da bizi vuracakları yerde bize yiyecek verecek, bizimle konuşacak birilerini bulacağımızı ummak? Orada da Rover Crossing Kasabasındaki yaşlılar gibi insanlar olamaz mı? Şansımızın artık döndüğünü ummak çok mu yanlış?"
Bu sözleri izleyen sessizlikte genç adam utançla bir nutuk çekmiş olduğunu kavradı.

"Hayır." Roland'ın sesinde şefkat vardı. Eddie'yi her zaman şaşırtan o şefkat. "Umut etmek hiçbir zaman yanlış değildir." Silahşor, Eddie'yle diğerlerine derin bir rüyadan uyanan bir insan gibi baktı. "Bugünkü yolculuk bu kadar. Galiba artık konuşma zamanı geldi. Sanırım uzun da sürecek."
Silahşor yoldan ayrılarak, arkasına bakmadan yüksek otların arasına girdi. Diğer üçü de bir dakika sonra onu izlediler. Susannah, River Crossing Kasabasındaki ihtiyarlarla karşılaşıncaya kadar Roland'a ender izlediği televizyon programlanndaki kahramanlara bakar gibi bakmıştı. Western türleri açısından. Cheyenne, The Rifleman ve bu türün en tipik örneği: Gunsmoke. Susannah, Gunsmoke televizyon için çekilmeden önce programı bazen babasıyla radyoda dinlemişti. (Genç kadın radyo oyunları fikrinin Eddie'yle Jake'e ne kadar yabancı geleceğini düşünerek gülümsedi. Dünyası ilerleyip uzaklaşmış olan sadece Roland değildi.) Susannah o kısa radyo oyunlarının her birinin başında hikâyenin neler söylediğini hâlâ anımsıyordu. "Bu bir erkeğin dikkatli olmasına yol açar... kendisini biraz yal-nız hissetmesine de."
River Crossing Kasabasına kadar genç kadın bu sözlerin Roland'ı kusursuzca özetlediğine inanmıştı. O, Marshal Dillon gibi geniş omuzlu değildi. Onun kadar çok uzun boylu da. Yüzü, Vahşi Batıdaki bir kanun adamından çok, yorgun bir şairinkine benziyordu. Ama kadın yine de Roland'ı o hayali kanun adamının ekzistansiyalist bir kopyası gibi görmüştü. Marshal Dillon'un yaşamının tek amacı Dodge Kentini temizlemekti. (Tabii arada sırada Longb-ranch'de arkadaşları Doc ve Kitty'le bir içki içmek dışında.)
Ama Susannah şimdi Roland'ın bir zamanlar dünyanın sonunda Dali tarzı bir Batı kasabasında dolaşan kanun adamından ötede biri olduğunu anlıyordu. Diplomatlık yapmıştı. Arabuluculuk da. Hatta belki öğretmenlik. En önemlisi bu insanların "Beyaz" dedikleri gücün bir askeri gibi davranmıştı. Genç kadın Beyaz sözcüğüyle uygarlaştıncı güçlerin kastedildiğini düşünüyordu. Bu görevliler toplumun gelişmesi için gereken süreyi sağlamak amacıyla insanların birbirlerini öldürmelerini engelliyorlardı. Roland da vaktiyle bir ödül avcısından çok bir şövalye gibi davranmıştı. Ve pek çok bakımdan bu hâlâ onun çağıydı. River Crossing sakinlerinin böyle düşündükleriyse kesindi. Yoksa Roland'ın onları kutsaması için tozlann arasında diz çökerler miydi?
Susannah bu yeni düşüncenin ışığında Silahşor'ün o Konuşan Dairedeki korkunç sabahtan beri hepsini pek zekice yönettiğini anladı. Sonunda birbirlerine açılmalarına neden olacak bir konudan söz etmeye başladıklarında, Roland hemen işe karışmıştı. Oysa hepsinin başından geçen o açıklaması imkânsız ve etkileyici 'Çekilme'den sonra bundan daha normal ne olabilirdi? Ama Roland her seferinde konuyu hemen değiştirmişti. Bunu öyle ustalıkla başarmıştı ki, hiçbiri onun ne yaptığını fark etmemişlerdi. (Hatta neredeyse dört yıl gırtlağına kadar İnsan Hakları harekâtına batmış olan Susannah bile.)
Genç kadın bunun nedenini bildiğini sanıyordu. Roland, Jake'e kendisine gelmesi için zaman vermek istemişti. Ama Silahşor'ün amacını anlamak
Susannah'nın duygularını değiştirmiyordu. Şaşkınlık alay ve sıkıntı. Susannah, Roland onu bu dünyaya çekmeden hemen önce şoförü Andrew'un neler söylediğini hatırlıyordu. O Başkan Kennedy'nin Batı dünyasının son silahşoru olduğundan söz etmişti. Susannah, Andrew'la alay etmişti o zaman. Ama şimdi her şeyi anladığını düşünüyordu. Roland, Matt Dillon'dan çok JFK'ye benziyordu. Silahşor'de Kennedy'nin hayal gücü pek yoktu. Ama romantiklik... bağlılık... karizmaya gelince...
Susannah, kurnazlık, diye düşündü. Kurnazlığı unutma. Birdenbire kendini de şaşırtan bir şey yaptı ve kahkahalarla gülmeye başladı.
Roland yere bağdaş kurmuştu. Kadına doğru dönerek kaşlarını kaldırdı. "Komik bir şey mi var?"
"Hem de çok komik bir şey. Bana şunu söyle: sen kaç dil biliyorsun?"
Silahşor soruyu düşündü ve sonunda. "Beş..." dedi. "Sel lehçelerini de oldukça iyi konuşurdum. Ama galiba küfüner dışında her şeyi unuttum."
Susannah tekrar güldü. Kahkahası sevinçli ve neşeliydi. "Sen bir tilkisjn, Roland. Gerçekten."
Jake ilgiyle baktı. "Stelce küfretsene!"
Ronald düzeltti. "Selce." Bir an düşündü sonra da boğuk bir sesle, çabuk çabuk bir şeyler söyledi. Eddie bu sesi duyunca, sanki yoğun bir sıvıyla gargara yapıyor, diye düşündü. Örneğin bir haftalık kahveyle. Roland bu sözleri söylerken gülmüştü.
Jake de gülümsedi. "Bu ne anlama geliyor?"
Silahşor kolunu bir an çocuğun omzuna attı. "Konuşmamız gereken pek çok şey olduğu anlamına."

Roland, "Biz Ka-Tet'iz," diye başladı. "Bu, kaderin birbirine bağladığı insanlardan oluşan bir grup anlamına geliyor. Ülkemin filozofları Ka-Tef in ancak ölüm ya da ihanetle bozulabileceğini söylerlerdi. Ulu öğretmenim Cort,

'Ölüm ve ihanet de Ka tekerinin parmaklarıdır,' derdi. 'O yüzden de böyle bir bağ hiçbir zaman koparılamaz.' Yıllar geçer ve ben de başka şeyleri görürken Cort'un görüş açısını gitgide daha fazla benimsemeye başlıyorum.
"Bir Ka-Tet'in her üyesi, bilmecenin bir parçası gibidir. Her parça tek başına bir esrar taşır. Ama bir araya getirildiklerinde bir tablo oluştururlar... ya da tablonun bir bölümünü. Bir tek tabloyu tamamlamak için pek çok Ka-Tet't gerek olabilir. Yaşamlarınızın, birbirine şimdiye kadar fark etmediğiniz biçimde değdiğini keşfederseniz buna şaşmamalısınız. Bir kere, üçünüz de birbirinizin düşüncelerini okuyabilirsiniz..."
Eddie, "Ne?" diye bağırdı.

"Doğru bu. Düşüncelerinizi öyle doğal bir şekilde paylaşıyorsunuz ki, böyle bir şeyin olduğunun bile farkında değilsiniz. Bunu görmek benim için daha kolay kuşkusuz. Çünkü ben Ka-Tet'in tam üyesi değilim. Herhalde bunun nedeni sizin dünyanızdan olmamam. O yüzden düşüncelerin paylaşılması yeteneğine yüzde yüz sahip olmam imkânsız. Ama düşüncelerimi gönderebilirim. Susannah... Dairedeki dakikaları hatırlıyor musun?"
"Evet. Bana, iblisi bırakmamı söyledin. Ama yüksek sesle değil."
"Eddie, Ayının ormandaki yerinde, o açıklıkta makine yarasa sana saldırdığı zaman olanları hatırlıyor musun?"
"Evet. Bana yere yatmamı söyledin."
Susannah, "Ağzını bile açmadı, Eddie," dedi.
"Evet, pekâlâ açtı! Sen bana bağırdın, Roland! Ben seni duydum, adamım!"
"Evet, bağırdım. Ama kafamla yaptım." Silahşor, Jake'e döndü. "Sen de hatırlıyor musun? Yani evde olanları?"
"Yerdeki tahtayı çekiştirdim ama çıkaramadım. O zaman sen bana diğer tahtayı çekmemi söyledin. Ama kafamın içini okuyamadığına göre başımın dertte olduğunu nasıl anladın, Roland?"
"Bunu gördüm. Hiçbir şey duymadım ama gördüm. Sanki kirli bir camın arkasından bakıyormuş gibiydim." Roland arkadaşlarını süzdü. "Bu yakınlık ve düşüncelerin paylaşılması Khef diye tanımlanır. Eski-Dünyanın orijinal dilinde başka pek çok anlama gelir bu sözcük. Su, doğum, hayat gücü sadece bunlardan üçü. Khef'i fark edin. Şu ara bütün istediğim bu."
Eddie, "İnsan inanmadığı bir şeyi fark edebilir mi?" diye sordu.
Silahşor gülümsedi. "Hemen reddetme, bu da yeter."
"Sanırım yapabilirim!"
"Roland?" Konuşan Jake'di. "Sence Oy da bizim Ka-Tet'imizin bir parçası olabilir mi?"
Susannah gülümsedi ama Silahşor'ün yüzünde ciddi bir ifade vardı. "Şu anda bir tahminde bulunmaya bile hazır değilim. Ancak sana şu kadarını söyleyeceğim, Jake. O tüylü dostunu uzun uzun düşündüm. Ka her şeyi yönetmez ve rastlantılar olabilir... Ama insanları hâlâ hatırlayan bir Billy-Ahmak'in ansızın ortaya çıkması bana pek de bir rastlantıymış gibi gelmiyor." Diğerlerine baktı. "Hikâyeye ben başlayacağım. Ondan sonra Eddie konuşacak. Benim bıraktığım yerden devam edecek. Sonra sıra Susannah'ya gelecek. Jake, en son sen konuşacaksın. Tamam mı?"
Üç yolcu da, tamam, dermiş gibi başlarını salladılar.
Roland, "İyi," dedi. "Biz bir Ka-Tet'iz. Birçok parçadan oluşan bir tek şey. Artık konuşmalar başlasın."

Konuşma güneş batıncaya kadar sürdü. Sadece soğuk bir yemek için kısa bir ara verdiler. Konuşma sona erdiği sırada Eddie, kendini Sugar Ray Le-onard'la on iki rauntluk bir maç yapmış gibi hissediyordu. Genç adam artık Roland'ın deyimiyle, Khef'i paylaştıklarından kuşku duymuyordu. Jake'le birbirlerinin hayatlarını rüyalarında yaşadıkları anlaşılıyordu. Sanki bir bütünün iki parçasıydılar.
Roland söze dağların altında olanlarla başladı. Jake'in bu dünyadaki ilk yaşamı orada sona ermişti. Silahşor Siyahlı Adamla yaptığı konuşmadan ve
Walter'in 'Hayvan' ve 'Yaşı Olmayan Yabancı' diye tanımladığı biri hakkındaki üstü kapalı laflarından söz etti. Gördüğü o acayip, korkutucu rüyayı da açıkladı. Rüyasında bütün evreni müthiş bir beyaz ışın yutuyordu. Ve o düşün sonunda geride sadece bir tek mor ot kalıyordu.
Eddie yan yan Jake'e baktı ve çocuğun gözlerindeki ifade yüzünden sersemledi. Jake anlatılanları biliyordu. Tarifi tanımıştı.

Roland sayıkladığı sıralarda bu hikâyenin bir kısmını Eddie'ye açıklamıştı. Ama bütün bunlar Susannah için yepyeni şeylerdi. Genç kadın Roland'ı irileşmiş gözlerle dinliyordu. Silahşor, Walter'in kendisine söylediklerini tekrarlarken, Susannah da kendi dünyasının ışıltılarını gördü. Parçalanmış bir aynadaki görüntülere benziyordu bunlar. Otomobiller, kanser, ay roketleri, suni döllenme. Genç kadın Hayvanın kim olduğunu bilmiyordu. Ama Yaşı Olmayan Yabancı adını tanımıştı. Kral Arthur'un yükselmesini sağladığı iddia edilen sihirbaz Merlin'in başka adıydı bu. Her şey gitgide daha da garipleşiyor-du.
Roland uyandığı zaman Walter'in uzun yıllar önce ölmüş olduğunu gördüğünü anlattı. Zaman her nasılsa öne doğru kaymıştı. Belki yüz yıl, belki beş yüz. Silahşor, Batı Denizinin kıyısına erişmesini, sağ elinin iki parmağını kaybedişini, kara-üçüncü Jack Mort'la karşılaşmadan önce Eddie'yle Susannah'yı bu dünyaya çekişini anlatırken Jake de onu büyülenmiş gibi dinledi.
Roland sonra Eddie'ye işaret etti. Genç adam hikâyeye dev Ayının gelişiyle başladı.
Jake atıldı. "Shardik mi? Ama bu bir kitabın adı! Bizim dünyamızdaki bir kitabın adı! Onun yazarı şu tavşanlarla ilgili ünlü kitabı yazan..."
Eddie, "Richard Adams!" diye bağırdı. "Tavşanlarla ilgili kitabın adı da Watership Down'dil O adı bildiğimden emindim! Ama bu nasıl olur, Roland? Sizin dünyanızdakiler bizimkinde olanları nasıl bilebilirler?"
Roland, "Arada kapılar yok mu?" diye cevap verdi. "Şu ana kadar onla-nn dördünü görmedik mi? Onların daha önce var olmadıklarını mı sanıyorsun? Ya da bundan sonra var olmayacaklarını?"
"Ama..."

"Hepimiz de benim dünyamda seninkinin kalıntılarını gördük. Ben de senin New York kentindeyken kendi dünyamın izlerini fark ettim. Silahşorle-ri gördüm. Çoğu tembel ve ağırdı. Ama onlar yine de birer Silahşordüler. Kendi eski Afa-7<??'lerinin üyeleri oldukları da belliydi."
"Onlar sadece polisti, Roland. Sen onlardan çok üstündün."
"Sonuncusundan değil. Jack Mort'la metro istasyonundayken o adam az kalsın beni deviriyordu. Kör talih olmasaydı bunu başaracaktı da. Yani Mort'un çelik ve çakmaktaşı. O adam... Ben onun gözlerini gördüm. O, babasının suratını biliyordu. Hem de çok iyi biliyordu. Buna inanıyorum. Ve sonra... Balazar'ın gece kulübünün adını hatırlıyor musun?"
Eddie endişeyle, "Tabii," dedi. "Eğri Kule. Ama bu bir rastlantı olabilir. Kendin, A"a'nın her şeyi yönetmediğini söyledin."
Roland başını salladı. "Sen gerçekten Cuthbert'e çok benziyorsun. Biz çocukken onun söylediği bir şeyi hatırlıyorum. Gece yarısı mezarlığa gitmeyi kararlaştırmıştık. Sözümona eğlenecektik. Ama Alain gelmeye razı olmadı. Babalarının ve annelerinin gölgelerine saygısızlık etmekten korktuğunu söyledi. Cuthbert ona güldü. 'Bir hayaleti dişimle yakalamadıkça ona inanmam,' dedi."
Eddie bağırdı. "Aferin ona! Bravo!"
Roland gülümsedi. "Bunun hoşuna gideceğini biliyordum. Her neyse... Hayaletleri şimdilik bir tarafa bırakalım. Sen hikâyene devam et."
Eddie, Silahşor çene kemiğini ateşe attığı zaman gördüğü hayali açıkladı. Anahtar ve gülü. Rüyasını, Tom ve Gerry'nin Artistik Şarküterisinin kapısından girerek kurum rengi yüksek kulenin hakim olduğu gül tarlasına varışını anlattı. Kulenin pencerelerinden yayılan ve yukarıda, gökyüzünde bir şekil oluşturan karanlığı da. Genç adam artık doğrudan doğruya Jake'le konuşuyordu. Çünkü çocuk müthiş bir açlık ve dikkatle, gitgide artan bir hayretle onu dinliyordu. Eddie rüyasına hakim olan o huşu ve dehşeti aktarmaya çalıştı. Ve onların gözlerinden -özellikle Jake'inkilerden- bu işi umduğundan daha iyi başardığını anladı. Ya da onlar da benzer rüyalar görmüşlerdi.
Shardik'in izlerini takip ederek Ayının Kapısına erişmelerinden ve kafasını kanada dayadığı zaman ağabeysini malikâneyi görebilmek için Dutch Hill'e gitmeye ikna ettiği günü hatırladığından söz etti. Kapı ve iğneyi ve Işının dokunduğu her şeyi, hatta gökteki kuşları bile etkilediğini anladıkları zaman artık onlara ihtiyaçları kalmadığını da anlattı.
Bu noktada Susannah konuşmaya başladı. O konuşur ve Eddie'nin kendince tahtadan anahtar yontmaya başladığını hikâye ederken Jake de arkaüstü yattı. Ellerini, başının altında birbirine kenetledi ve doğrudan doğruya güneybatıya, kente doğru ağır ağır giden bulutları seyre koyuldu. Düzgün biçimleri Işının varlığını iyice belirtiyordu. Bir bacadan çıkan dumanların rüzgârın yönünü belirtmesi gibi.
Susannah sonunda Jake'i bu dünyaya nasıl çektiklerini anlatarak hikâyeyi sona erdirdi. Böylece onun ve Roland'ın anılarının ayrılan yolları birleşmişti. Eddie, Konuşan Dairede kapıyı birdenbire ve sıkıca kapattığında olduğu kadar kesin. Genç kadın sadece bir olayı atlamıştı. Aslında bu da bir olay sayılmazdı. Hiç olmazsa şimdilik. Sonuçta sabahları midesi bulanmıyordu. Günün geçmiş olmasının da tek başına bir önemi yoktu. Roland'ın diyeceği gibi, "Bu hikâyenin başka bir güne bırakılması daha iyi olurdu."
Ancak genç kadın sözlerini sona erdirirken Talitha Teyze'nin sözlerini unutabilmeyi istedi. Yaşlı kadın, Jake ona artık buranın kendi dünyası olduğunu söylediği zaman, "O halde tanrılar sana acısın," demişti. "Çünkü bu dünyanın güneşi batıyor. Sonsuza kadar da doğmayacak."
Roland, "Artık sıra sende, Jake," dedi.
Çocuk doğrulup oturdu ve Lud'a doğru baktı. Kentin batı kulelerinin pencereleri akşam güneşinin ışıklarını yansıtıyor ve altın levhalar oluşturuyorlardı. Jake, "Her şey çılgınca," diye mırıldandı. "Ama aynı zamanda mantıklı da sayılır. Tıpkı uyandığında hatırladığın bir rüya gibi."
Susannah, "Belki olanlardan bir anlam çıkarmana yardım edebiliriz," dedi.
"Evet, belki. Hiç olmazsa treni düşünmeme yardımcı olabilirsiniz. Blaine'den kendi başıma bir anlam çıkarmaya çabalamaktan yoruldum." İçini çekti. "Roland'ın aynı zamanda iki hayatı birden yaşayarak neler çektiğini biliyorsunuz. Onun için o bölümü atlayabilirim. Zaten insanın neler hissettiğini doğru dürüst açıklayabildiğimi pek sanmıyorum. Aynca pek yapmak da istemiyorum. Berbat bir şeydi bu. En iyisi ben hikâyeme Son Kompozisyonla başlayayım. Çünkü ancak o zaman her şeyin birdenbire düzelivereceğini düşünmekten vazgeçtim." Üç yolcuyu da ciddiyetle süzdü. "O zaman boyun eğdim."
Güneş batarken, Jake de konuşmasını sürdürdü.
Çocuk, "Gerçeği Anlayışım"la başlayarak hatırlayabildiği her şeyi anlattı. Hikâyesini ona saldırmak için duvardaki tahtaların arkasından çıkan korkunç kapı bekçisiyle sona erdirdi. Diğer üçü sözünü hiç kesmeden onu dinlediler. Hikâye sona erdiğinde Roland, Eddie'ye döndü. Gözleri karmaşık duygulan yüzünden parlıyordu. Eddie önce bunun hayret olduğunu sandı. Sonra gördüğünün güçlü bir heyecan... ve derin bir korku olduğunu anladı. Genç adamın ağzı kuruyuverdi o zaman. Çünkü Roland korktuğuna göre...
"Dünyalarımızın bazı yanlarının üst üste geldiklerinden hâlâ kuşkulanıyor musun, Eddie?"
Genç adam başını salladı. "Hayır, ne münasebet! Ben de aynı sokaktan indim ve arkamda onun giysileri vardı! Ancak... Jake, o kitabı görebilir miyim? Çuf-Çuf Charlie'yi?"
Jake sırt çantasına uzandı ama Roland onun elini tuttu. "Buna henüz sıra gelmedi. Şimdi, tekrar o boş arsaya dön, Jake. O bölümü tekrar anlat. Her §eyi hatırlamaya çalış."

Jake kararsızca, "Belki beni ipnotize etmen gerekiyor," diye mırıldandı. "Daha önce Durak yerinde yaptığın gibi."
Silahşor başını salladı. "Buna gerek yok. O arsada olanlar yaşamında başına gelebilecek en önemli şeydi. Hatta hepimizin yaşamında. Her şeyi hatırlayabilirsin." •
Böylece Jake hikâyesinin o bölümünü tekrarladı. Hepsi çocuğun bir zamanlar Tom ve Gerry'nin dükkânının bulunduğu yerde başından geçenlerin paylaştıkları Ka-Tet'in gizli kalbi olduğunu iyice anlıyorlardı. Eddie'nin rüyasında Artistik Şarküteri yerli yerindeydi. Jake'in gerçek yaşamındaysa orası yıkılmıştı. Ama iki olayda da bu yerin müthiş, tılsımlı bir gücü vardı. Roland kınk camlar ve parçalanmış tuğlalarla dolu boş arsanın Susannah'nın 'Çekiciler' diye bildiği yerlerden biri olduğunu anlıyordu. Kemiklerle dolu yerde gördüğü açıklık da yine bir tür Çekiciydi.
Jake ağır ağır konuşup, macerasının bu bölümünü anlatırken Silahşor'ün sözlerinin doğru olduğunu anladı. Her şeyi hatırlıyordu. Belleği gitgide güçlenirken sanki olayı yeniden yaşamaya başladı. Tom ve Gerry'nin dükkânının bulunduğu yere "Kaplumbağa Koyu Apartmanı"nın yapılacağını açıklayan levhadan söz etti. Hatta tahta perdeye sprey boyayla yazılmış olan kısa şiiri anımsayıp tekrarladı:
"Şu koskocaman KAPLUMBAĞAYA bak.
Kabuğunun üzerinde dünyayı taşıyor.
Koşup oynamak istersen
Bugün Işının yolundan gel."
Susannah, '"Kafası ağır çalışır ama düşünceleri müşfiktir,'" diye mırıldandı. '"Hepimizi kafasının içinde taşır...' Şiir böyle değil miydi, Roland?"
Jake, "Ne!" diye sordu. "Ne öyle değil miydi?"
Roland, "Çocukken öğrendiğim bir şiir," dedi. "İşte bir bağ daha. Bize gerçekten bir şeyler söylüyor. Ama bunun bilmemiz gereken bir şey olduğundan pek de emin değilim... Tabii yine de belli olmaz. İnsan küçük bir bilginin ne zaman işine yarayacağını bilemez."
Eddie, "Altı Işının birleştirdiği on iki kapı," dedi. "Biz Ayıdan başladık. Orta noktaya dek gideceğiz. Yani Kule'ye kadar. Ancak ta öbür uca gidersek Kaplumbağa Kapısına erişeceğiz. Öyle değil mi?"
Roland başını salladı. "Bundan eminim."
Jake düşünceli bir tavırla, "Kaplumbağa Kapısı..." diye tekrarladı. Bu sözcükleri ağır ağır söylemişti. Sanki tadına bakıyordu. Sonra çocuk onlara tekrar koronun o müthiş sesinden, her yanda yüzler, hikâyeler ve tarihçeler olduğunu anlamasından ve bütün yaşamın özüne benzeyen bir şeyle karşılaştığına gitgide daha fazla inanmaya başladığından söz ederek konuşmasını sona erdirdi. Onlara en son anahtarı bulmasını ve gülü görmesini tekrar anlattı. Her şeyi çok iyi hatırladığı için ağlamaya başlamıştı. Ne var ki, bunun farkında değilmiş gibiydi.
Çocuk, "Gül açtığı zaman," dedi. "Ortasının yaşantınız boyunca görebileceğiniz en parlak sarı olduğunu fark ettim. Önce onun çiçek tozu olduğunu ve her şey çok daha parlak gözüktüğü için onun da ışıldadığını sandım. Eski şeker kâğıtları ve bira şişelerine baktığınız zaman bile kendinizi gördüğünüz en harika tabloları seyrediyormuş gibi hissediyordunuz. Sonra gülün ortasın-dakinin güneş olduğunu anladım. Bunun delice olduğunu biliyorum. Ama o sanki bir tek güneş değildi. Sanki..."
Roland mırıldandı. "Güneşlerin hepsiydi. Gerçek olan her şeydi."
"Evet! O aynı zamanda hem doğruydu, hem yanlıştı da. Nasıl yanlış olduğunu açıklayamam. Ama öyleydi. İki kalp atışı gibiydi. İç içe iki kalp... Ve içteki ya hastaydı ya da mikroplanmıştı. Sonra bayılmışım."

Susannah, "Sen de rüyanın sonunda aynı şeyi gördün, değil mi, Roland?" diye sordu. Sesi huşuyla yumuşamıştı. "Rüyanın sonlarında gördüğün 0 ot... Otların mor olduğunu sandın, çünkü üzerlerine boya sıçramıştı, Jake."
Çocuk, "Anlamıyorsun," dedi. "Otlar gerçekten mordu. Onları oldukları §]bi görmeyi başardığımda hepsi mordu. O zamana kadar öyle otlar hiç görmemiştim. Boya sadece kamuflajdı. Kapı bekçisi de kendini gizlemek için eski bir eve dönüşmüştü."
Bunlar konuşulurken güneş artık ufka erişmişti. Roland, Jake'den onlara Çuf-Çuf Charlie'yi göstermesini ve kitabı okumasını istedi. Jake kitabı çl. kardıktan sonra elden ele dolaştırdılar. Hem Eddie, hem de Susannah kapağa uzun bir süre baktı.
Sonunda genç adam, "Çocukken bende de bu kitaptan vardı," diye açıkladı. İfadesiz bir sesle konuşuyordu. "Sonra Queens'ten Brooklyn'e taşındık ve kitabı kaybettim. O sırada dört yaşında bile değildim. Ama kapaktaki resmi hatırlıyorum. Ve her zaman aynı şeyi hissettim ben de, Jake. O lokomotiften hiç hoşlanmadım. Ona güvenemedim."
Susannah başını kaldırarak Eddie'ye baktı. "O kitaptan bende de vardı. Ah, adımı taşıyan o küçük kızı nasıl unutabildim? Tabii o günlerde bu benim göbek adımdı. Tren konusunda benim duygularım da sizinkiler gibiydi. Lokomotiften hoşlanmadım, ona güvenemedim." Kitabı Roland'a vermeden önce parmağıyla kapağına vurdu. "Bu gülümsemenin pek yapmacıklı olduğunu düşündüm her zaman."
Roland kitaba çabucak bir göz attıktan sonra tekrar Susannah'ya baktı. "Sen de kitabı kayıp mı ettin?"
"Evet."
Eddie atıldı. "Bunun ne zaman olduğunu bildiğimden eminim."
Susannah başını salladı. "Evet, ben de eminim. Bu, o adam tuğlayı başıma düşürdükten sonra oldu. Kuzeye, Blue Teyze'nin düğününe gittiğimizde kitap yanımdaydı. İyi hatırlıyorum. Çünkü babama bizi çekenin Çuf-Çuf Charlie olup olmadığını sorup durdum. Lokomotifin Charlie olmasını istemiyordum. New Jersey'de Elizabeth'e gitmemiz

gerekiyordu. Ve ben Char-lie'nin bizi başka bir yere götürebileceğini düşünüyordum. Lokomotif sonunda oyuncak bir köyde çocukları dolaştırmaya başlıyordu değil mi? Ya da öyle bir şey."
"Bir lunaparkta."
"Evet, tabii ya! Kitabın sonunda onun çocukları dolaştırdığını gösteren hjr resim vardı öyle değil mi? Çocukların hepsi neşeyle gülüyorlardı. Ama ben nedense onlann, 'Bizi bırakın gidelim,' diye bağırdıklarını düşünürdüm."
Jake, "Evet!" diye bağırdı. "Evet, doğru! Çok doğru!"
"Ben de Charlie'nin bizi teyzemin düğününe değil, yaşadığı yere götüreceğinden korktum. O nerede yaşıyorduysa... sanki bir daha evimize gitmemize de izin vermeyecekti."
Eddie, "Bir daha evine dönemezsin," diye mırıldanarak parmaklarını sinirli sinirli saçlarının içine soktu.
"Tren yolculuğu sırasında o kitabı elimden hiç bırakmadım. Bizi kaçırmaya kalkarsa kitabın bütün sayfalarını yırtacağım, diye düşündüğümü hâlâ hatırlıyorum. Sonunda bizi kaçırmaktan vazgeçer.... Sonunda tabii ki istediğimiz yere vardık. Hem de tam zamanında. Babam lokomotifi görebilmem için beni ön tarafa bile götürdü. O bir dizeldi, buharlı bir lokomotif değil. Bunun beni çok sevindirdiğini anımsıyorum... Düğünden sonra Mort denen adam tuğlayı başıma düşürdü ve ben çok uzun süre komada kaldım. Ondan sonra Çuf-Çuf Charlie'yi bir daha görmedim. Şu ana kadar." Susannah bir an durakladı, sonra da ekledi. "Belki de bu benim kitabım. Ya da Eddie'ninki."
Eddie, "Evet," dedi. "Herhalde öyle." Benzi kaçmış yüzünde ciddi bir ifade vardı... Sonra birdenbire küçük bir çocuk gibi gülümsedi. '"Şu KAPLUMBAĞAYA bir bakın, ne güzel gidiyor? Her şey kahrolasıca Işına hizmet ediyor!'"
Roland batıya doğru baktı. "Güneş batıyor. Işık sönükleşmeden kitabı bize oku, Jake."
Çocuk kitabın birinci sayfasını açarak diğerlerine Charlie'nin sürücü yerine binmiş olan Makinist Bob'un resmini gösterdi. Sonra da okumaya başladı. '"Bob Brooks, Orta-Dünya Demiryolu Şirketinin St. Louis'le Topeka arasında çalışan trenin makinistiydi...'"
Jake kitabı'"... Ve çocuklar zaman zaman onun yumuşak ve sert sesiyle eski şarkısını söylediğini duyuyorlar." Diğerlerine son resmi gösterdi. Aslında belki de çığlıklar atan mutlu çocukların resmini. Sonra da kitabı kapattı. Güneş batmış, gökyüzü mora boyanmıştı.
Eddie, "Eh..." diye mırıldandı. "Bu tamı tamına uymuyor. Daha çok suyun dağdan yokuş yukan aktığı rüyalara benziyor. Ama yine de bazı şeylere ödümü patlatacak kadar uyuyor. Burası Orta-Dünya. Charlie'nin çalıştığı yer. Ama adı burada Charlie değil. Mono Blaine."
Roland, Jake'e bakıyordu. "Sen ne düşünüyorsun? Kentin etrafından mı dolaşalım? Yoksa o trene hiç yaklaşmayalım mı?"
Jake başını eğip düşündü. Dalgın dalgın Oy'un yumuşacık sık tüylerini okşuyordu. Sonunda, "Böyle yapmak isterdim," dedi. "Ama şu Ka konusunu yanlış anlamadıysam, kolay yolu seçmememiz gerekiyor sanırım."
Roland başını salladı. "Bu A"a'ysa, ne yapmamız ya da yapmamamız gerektiği söz konusu bile olamaz. Kentin etrafından dolaşmaya kalkarsak engellerle karşılaşırız. Böyle durumlarda kaçınılmayacak şeyi ertelemek yerine ona hemen boyun eğmek daha iyi olur. Ne diyorsun, Eddie?"
Genç adam da Jake gibi dikkatle, uzun uzun düşündü. Kendi başına giden ve konuşan bir treni görmek bile istemiyordu. Onun adı ister Çuf-Çuf Charlie olsun, ister Mono Blaine. Jake'in onlara anlattığı ve okuduğu her şey lokomotifin çok kötü bir nesne olduğunu açıklıyordu. Ancak aşmaları gereken çok büyük bir mesafe vardı ve o yolun ucunda bulmak için geldikleri şey bekliyordu. Eddie bu aklına geldiği an ne düşündüğünü ve ne istediğini kesinlikle bildiğini fark ederek şaşırdı. Başını kaldırdı ve bu dünyaya geleli beri hemen hemen ilk kez ela gözlerini Roland'ın rengi uçuk mavi gözlerine kesin bir tavırla dikti.
"Ben o gül tarlasında durmak ve oradaki Kara Kule'yi görmek istiyorum. Herhalde bu hepimizin sonu olur. Ama buna aldırmıyorum. Yalnızca o tarlada durmak istiyorum. Blaine'in bir şeytan olmasına ve trenin Kule'ye giderken cehennemden geçmesine de aldırış etmeyeceğim sanırım. Onun için gidelim diyorum."
Roland başını salladı ve sonra da Susannah'ya döndü. Genç kadın, "Eh," dedi. "Ben Kara Kule'yle ilgili rüyalar görmedim. Onun için soruyu şu düzeyde cevaplayacağım. Herhalde bunu 'istek düzeyi' diye tanımlarsın. Ben Ka'ya inanmaya başladım. Biri kafama elinin eklemle-riyle vurarak, 'Şu taraftan, ahmak,' dediği zaman bunu hissetmeyecek kadar uyuşmuş değilim. Ya sen, Roland? Sen ne düşünüyorsun?"
"Ben, bugün için bu kadar konuşmanın yeterli olduğunu düşünüyorum. Artık bu işi yarına bırakmanın zamanı."
Jake sordu. "Ya bilmece kitabı. Ona bakmak da istiyor musun?" Roland, "Bir başka gün ona bakmak için zaman buluruz," dedi. "Artık biraz uyuyalım."

Ama Silahşor uzun bir süre uyuyamadı. O ritmik davul sesleri tekrar başladığında da kalkıp yola gitti. Orada durarak köprüye ve kente baktı. Susan-nah'nın da şüphelendiği gibi o gerçekten usta bir diplomattı. Roland trenden söz edildiğini duyduğu an onun ilerlemeleri gereken yoldaki ilk adım olduğunu anlamıştı... Ama bunu açıklamanın akıllıca bir şey olmayacağını da düşünmüştü. Özellikle Eddie zorlanmaktan nefret ediyordu. Böyle bir şey yapıldığını sezdiği an başını eğiyor, ayaklarını yere sıkıca basarak o saçmasapan esprilerine başlıyordu. Katır gibi de inadı tutardı. Eddie'nin bu seferki isteği Ro-land'ınkine uymuştu. Ancak genç adam yine de Silahşor'ün, "Gece," dediğine, "Gündüz," demeye hazırdı. Yumuşak adımlar atmak daha güvenli bir yoldu. Söylemek yerine sormak da daha emin bir yöntem.
. Roland geri gitmek için döndü... Sonra yolun kenarında duran kara silueti fark ederek elini tabancasının kabzasına attı. O gölge kendisine bakıyordu. Silahşor tabancasını çekmedi ama neredeyse yapacaktı.

Eddie, "O küçük oyundan sonra uyumayı başarıp başaramayacağını düşünüyordum," dedi. "Galiba bunun cevabı, 'Hayır,'."
"Geldiğini hiç duymadım, Eddie. Artık öğreniyorsun... Ama bu kez karnına kurşunu da yiyecektin."
"Beni duymadın, çünkü kafan çok dolu." Eddie, Silahşor'ün yanına geldi. Roland yıldızların ışığında genç adamı kandıramamış olduğunu anladı. Ed-die'ye duyduğu saygı gitgide artıyordu. Bu genç ona Cuthbert'i hatırlatmaktaydı. Hatta pek çok bakımdan Cuthbert'i aşmıştı bile.
Roland, onu önemsemezlik edersem, sonunda kanlı bir pençeyle kalırım, diye düşündü. Onu düşkırıklığına uğratır ya da kalleşlik diye niteleyeceği bir şey yaparsam herhalde beni öldürmeye kalkar.
"Ne düşünüyorsun, Eddie."
"Seni. Bizi. Bir şeyi anlamanı istiyorum. Galiba bu geceye kadar her şeyi bildiğini düşünüyordum. Ama artık eskisi kadar emin değilim bundan."
"O halde anlat." Silahşor yine, Cuthbert'e ne kadar benziyor, diye düşündü.
"Biz seninle beraberiz. Çünkü öyle yapmak zorundayız. Bu senin o lanet olasıca Kan. Biz seninleyiz çünkü istiyoruz. Bunun ben ve Susannah açısından doğru olduğunu biliyorum. Jake açısındansa hemen hemen eminim. Benim'eski Khef arkadaşım, senin iyi bir kafan var. Ama galiba onu bir sığınakta saklıyorsun. Çünkü bazen kafana erişmek çok zor oluyor. Onu görmek istiyorum, Roland. Sana söylediğimi anlayabiliyor musun? Ben Kule'yi görmek istiyorum." Eddie dikkatle Roland'ın yüzüne baktı ve anlaşılan orada aradığı ifadeyi bulamadı. Ellerini öfkeyle havaya kaldırdı. "Ben şunu söylemek istiyorum: Artık kulaklarımı bırak."
"Kulaklarını mı bırakayım?"
"Evet. Çünkü artık beni zorla sürüklemene gerek yok. Ben kendi isteğimle geliyorum. Biz, kendi isteğimizle geliyoruz. Bu gece uykunda ölürsen, seni gömer ve sonra da yolumuza devam ederiz. Belki fazla dayanamayız ama Işının yolunda ölürüz. Şimdi beni anlıyor musun?"
"Evet. Anlıyorum."
"Beni anladığını söylüyorsun. Bunun doğru olduğunu sanıyorum... Ama bana inanıyor musun?"
Roland, tabii, diye düşündü. Sana yabancı olan bu dünyada başka nereye gidebilir ve ne yapabilirsin ki? Ancak başarısız bir çiftçi olurdun.
Ama bu acımasız ve haksız bir düşünceydi. Silahşor de biliyordu bunu. Özgür iradeyi Ka'yla karıştırarak aşağılamak küfürden de kötü bir şeydi. Sıkıcı ve budalaca bir şeydi. Roland sonra, "Evet," dedi. "Sana inanıyorum. Tanrı adına, gerçekten inanıyorum."
"Öyleyse biz bir koyun sürüsü, sen de arkamızdan gelen ve yoldan çıkıp bataklıkta boğulmamıza engel olmak için sopasını sallayan bir çoban gibi davranmaktan vazgeç. Kafanı bize aç. Belki kentte ölürüz, belki de trende. Ama ben senin oyun tahtandaki bir taştan daha önemli bir şey olduğumu bilerek ölmek isterim."
Roland yanaklarının öfkeden alev alev yanmaya başladığını hissetti. Ama kendi kendini kandırma konusunda pek usta değildi. Öfkelenmesinin nedeni Eddie'nin yanılması değildi. Genç adam iç yüzünü gördüğü için kızmıştı. Roland onun düzenli biçimde aşama kaydettiğini ve hapishanesini gitgide daha geride bıraktığını görmüştü. Susannah da öyle. Genç kadın da hapisti eskiden. Ancak Silahşor'ün kalbi, duyularının kanıtlarını bir türlü kabul edememişti. Anlaşılan kalbi yol arkadaşlarını değişik ve önemsiz yaratıklar olarak görmeyi sürdürmek istemişti.
Roland derin bir soluk aldı. "Silahşor, senden özür diliyorum." Eddie başını salladı. "Burada belalardan oluşan bir kasırgayla karşılaşacağız... Bunu seziyorum ve ödüm patlıyor. Ama bu sadece senin derdin değil. Hepimizin derdi. Tamam mı?" "Evet."
"Sence kentte ourum ne kadar kötüleşecek?"
"Bilmiyorum. Bütün bildiğim Jake'i korumak için elimizden geleni yapmamız gerektiği. Çünkü ihtiyar teyze iki tarafın da çocuğu isteyeceklerini söyledi. Bazı şeyler o treni ne kadar zamanda bulacağımıza bağlı. Ama daha önemlisi treni bulduğumuzda neler olacağı. Eğer yanımızda iki kişi olsaydı, Jake'i tekerlekli bir sandığa koyar, dört tarafına da silahlılan dikerdim. Ama öyle iki kişi yok. Onun için de bir tek sıra halinde ilerleyeceğiz. Önce ben. Sonra Su-sannah'nın sandalyesini iterek Jake. Ve sen en arkada."
"Başımız ne kadar derde girecek, Roland? Bir tahminde bulun."
"Yapamam."
"Bence yapabilirsin. Kenti bilmiyorsan da kendi dünyan mahvolmaya başladığından beri buradakilerin nasıl davrandıkları konusunda bilgin var. Başımız ne kadar derde girecek?"
Roland davul seslerinin devamlı geldiği yöne dönerek düşündü. "Belki fazla derde girmeyecek. Hâlâ kentte yaşayan eski savaşçıların yaşlandıklarını ve morallerinin de bozuk olduğunu sanıyorum. Belki de sen haklısın bir bakıma. Yani onlar yolumuza devam etmemiz için bize yardıma çalışabilirler. River Crossing, Ka-Tet"mm yaptığı gibi. Belki biz onlan göremeyeceğiz bile. Onlar bizi görecek ve silahlı olduğumuzu fark edecekler. O zaman oldukları yerde sinerek yolumuza gitmemize izin verecekler. Ama öyle olmazsa... birkaçını vururuz, onlar da fareler gibi kaçarlar. Yani öyle umuyorum."
"Ya savaşmaya karar verirlerse?"
Roland sertçe gülümsedi. "İşte o zaman hepimiz babalarımızın suratlarını hatırlarız, Eddie."
Eddie'nin gözleri karanlıkta parlıyordu. Roland yine Cuthbert'i hatırladı. Vaktiyle hayaletlere ancak birini dişiyle yakalarsa inanacağını söyleyen Cuthbert'i. Celladın darağacının altına birlikte ekmek kırıntıları serptikleri Cuthbert'i.

"Bütün sorularını cevapladım mı?"
"Hayır. Ama bu kez benimle dürüstçe konuştuğunu düşünüyorum."
"Öyleyse iyi geceler, Eddie."
"İyi geceler."
Eddie dönerek uzaklaştı. Roland şimdi etrafı dinlediği için onu duyabiliyordu... Ama belli belirsiz. Silahşor de geriye döndü. Sonra durarak Lud Kentinin bulunduğu karanlıklara doğru baktı.
"Yaşlı kadının Buluğ diye tanımladıklarından o. Teyze, iki tarafın da onu isteyeceğini söyledi."
"Bu kez düşmeme izin vermeyeceksin değil mi?" "Hayır. Ne bu kez, ne de başka zaman."
Ancak Silahşor diğerlerinin farkında olmadıkları bir şeyi biliyordu. Belki Eddie'yle yaptığı konuşmadan sonra arkadaşlarına açılması gerekirdi... Ama o bilgiyi kısa bir süre daha kendine saklamak istiyordu.
Bir zamanlar kendi dünyasının iingua franca'sı olan eski dilde Kefve Ka gibi sözcüklerin pek çok anlamı vardı. Ancak Char, Çuf-Çuf Charlie'deki gibi Char-ın anlamı tekti. Char, ölüm demekti.

KÖPRÜ VE KENT

Grup düşmüş uçağa üç gün sonra rastladı.
Onu öğleye doğru ilk gören Jake oldu. On beş kilometre kadar ötede bir şey ışıldamaktaydı. Sanki otların arasında bir ayna var gibiydi. Arkadaşlar yaklaşırlarken Büyük Yolun kenarında kocaman, kara bir şey olduğunu gördüler.
Roland, "O ölü bir kuşa benziyor," dedi. "Çok iri bir kuşa."
Eddie, "O kuş değil," diye cevap verdi. "Bir uçak. Işıltıya da gövdeden yansıyan güneş ışıklarının neden olduğundan hemen hemen eminim."
Grup bir saat sonra yolun kenarında sessizce durarak o çok eski kalıntıya baktı. Tombul üç karga parçalanmış kaplamaların üzerine konmuşlar, yeni gelenlere küstahça bakıyorlardı. Jake yolun kenarından bir taş parçası çıkarmayı başardı ve onu kuşlara doğru fırlattı. Kargalar hantalca havalanırken öfkeyle öttüler.
Kaza sırasında uçağın kopan kanadı şimdi otuz metre kadar ötede yatıyordu. Yüksek otların arasında bir tramplene benziyordu. Uçağın geri kalan kısmı neredeyse sağlamdı. Kokpitin camına pilotun kafası çarptığı için çatlayarak bir yıldız oluşturmuştu. Orada geniş, pas rengi bir leke de vardı.
Oy otların arasından yükselen paslı üç pervaneye doğru koştu ve onları kokladı. Sonra da telaşla Jake'in yanına döndü.
Kokpitteki adam toz kadar kuru bir mumyaydı artık. Arkasında içi pamukla beslenmiş deri bir yelek ve başında da tepesinde sivri çubuk olan bir miğfer vardı. Dudakları yoktu. Dişleri çaresiz bir ifadeyle ortaya çıkmıştı. Bir zamanlar sucuk kadar kalın olduğu anlaşılan parmaklanyla direksiyonu kavramıştı. Ama bu parmaklar artık deri kaplı birer kemiktiler. Adamın kafatası başını cama çarptığı zaman göçmüştü. Roland yüzünün sol tarafını kaplayan yeşilimsi gri pulların onun beyninin son kalıntıları olduğunu tahmin etti. Ölü kafasını yukan doğru kaldırmıştı. Sanki ölüm anında bile tekrar havalanabileceğine inanıyordu. Uçağın diğer kanadı etrafını sarmış olan otların arasından uzanıyordu. Üzerinde rengi solmuş bir işaret vardı: Şimşeği tutan bir yumruk. Susannah huşuyla, "Talitha Teyze yanılmış," diye mırıldandı 'Yaşlı albino haklıymış. Şuradaki adam haydutlar prensi David Quick olmalı. Şunun boyuna boşuna bir bak, Roland. Adamı kokpite sokmak için herhalde vücudunu yağlıyorlardı."
Roland başını salladı. Yıllar ve ısı, makine kuştaki adamı eritmiş, onu bir deri, bir kemik bırakmıştı. Ama Silahşor onun omuzlarının çok geniş, kafasının da pek büyük olduğunu görebiliyordu. "'Lord Perth öyle düştü ve kırlar gökgürültüsüyle sarsıldı.'"
Jake ona soru dolu bir ifadeyle baktı.
"Eski bir şiirden bu. Lord Perth bir devdi ve bin adamla savaşmaya gitti. Ama daha kendi ülkesindeyken küçük bir çocuk ona taş attı. Taş, Lord Perth'in dizine geldi ve Lord sendeledi. Ağır zırhı onu aşağıya doğru itti. Adam düştü ve boynunu kırdı."
Jake, "Bizim Davud'la dev Goliath gibi," dedi.
Eddie, "Uçak tutuşmamış," diye açıkladı. "Yakıtının bittiğinden ve yola inmeye çalıştığından eminim. Belki bir barbar ve hayduttu ama çok da cesur-muş."
Roland başını salladı. Sonra da Jake'e baktı. "Bu seni etkilemedi ya?" "Hayır. Adamın vücudu hâlâ çürüyor olsaydı o zaman durum değişirdi sanırım." Jake bir uçaktaki ölüye baktı, bir kente. Lud artık daha yakın olduğu için iyice gözüküyordu. Kulelerdeki pek çok cam kınlmıştı. Ama çocuk da Eddie gibi hâlâ kentte birilerinin onlara yardım edeceklerini umuyordu. "O öldükten sonra herhalde kentte her şey mahvolmuştur. Bu konuda iddiaya gire-bilirim."
"Ve iddiayı kazanırsın sanırım."
"Size bir şey söyleyeyim mi?" Jake yine uçağı incelemeye başlamıştı. "Bu kenti oluşturan insanlar sanırım kendi uçaklarını yapıyorlardı. Ama bu uçağın bizimkilerden biri olduğundan hemen hemen eminim. Beşinci sınıftayken uçak kazalarıyla ilgili bir ev ödevi yapmıştım. Galiba bu uçağı tanıdım. Roland, ona daha yakından bakabilir miyim?"
Roland başını salladı. "Evet. Ama ben de seninle geleceğim."
Silahşor'le çocuk uçağa doğru giderlerken yüksek otlar pantolonlarına sürünerek hışırdadılar. Jake, "Bak," dedi. "Kanadın altındaki makineli tüfeği görüyor musun? Bu havayla soğutulan bir Alman modeli. İkinci Dünya Savaşından hemen önce yapılmış bir Focke-Wulf. Bundan eminim. Peki... uçağın burada ne işi var?"

Eddie, "Pek çok uçak kayboluyor," diye cevap verdi. "Örneğin Bermuda Üçgeni. O bizim okyanuslarımızın yukarısındaki bir yer, Roland. Oranın uğursuz olduğuna inanılıyor. Belki de Bermuda Üçgeni dünyalanmız arasında açılan koskocaman bir kapı... Belki de her zaman açık olan bir kapı." Eddie omuzlarını kamburlaştırarak beceriksizce Rod Serling'in taklidini yaptı. "Kemerlerinizi takın. Sarsıntı için hazır olun. Şimdi... Roland Bölgesine giriyorsunuz."
O an uçağın sağlam kanadının altında duran Roland'la Jake ona aldırmadılar.
"Beni yukarı çıkar, Roland."
Silahşor, olmaz dermiş gibi başını salladı. "Kanat sağlam gözüküyor ama aslında öyle değil. Bu nesne çok uzun bir süreden beri buradaymış, Jake. Düşersin."
"Öyleyse elinle beşik yap."
Eddie atıldı. "Bunu ben yaparım, Roland."
Silahşor bir an parmaklan kopmuş olan sağ eline baktı. Sonra omzunu sjlkerek parmaklarını birbirine kenetledi. "Bu yeterli. Çocuk hafif."
Jake mokasenini çıkararak, ayağını hafifçe Silahşor'ün oluşturduğu üzengiye bastı. Oy tiz bir sesle havlamaya başladı. Heyecanlanmış mıydı, yoksa korkmuş muydu, Roland bunu anlayamadı.
Jake'in göğsü şimdi uçağın paslı kapaklanndan birine dayanıyor ve o da yumruk - şimşek işaretine bakıyordu. Kaplama, kanadın bir kenarından biraz havaya kalkmıştı. Jake bu kaplamayı ucundan tutup çekti. Yerinden öyle kolaylıkla çıktı ki Çocuk az kalsın yuvarlanıyordu. Neyseki hemen arkasında duran Eddie bir eliyle kabaetinden iterek onun dengesini bulmasını sağladı.
Jake, "Biliyordum!" diye bağırdı. Yumruk ve şimşek işaretinin altında bir sembol daha vardı. Şimdi hemen hemen tümüyle ortaya çıkmıştı. Bir gamalı haçtı bu. "Ben sadece onu görmek istedim. Artık beni indirebilirsin."
Tekrar yola çıktılar. Ama o gün öğleden sonra arkalanna her bakışlann-da uçağı gördüler. Yüksek otların arasından Lord Perth'in dev mezar taşı gibi çıkıyordu.

O gece ateş yakma sırası Jake'deydi. Odunlar, Silahşor'ün tam istediği gibi yerleştirildikten sonra adam çelik çubuğunu ve çakmaktaşını çocuğa verdi. "Bakalım bu işi nasıl yapıyorsun?"
Eddie'yle Susannah bir yana çekilmiş, kollarını birbirlerinin bellerine dolamışlardı. Günün sonuna doğru Eddie yolun yanında sarı bir çiçek bulmuş ve onu karısı için koparmıştı. Susannah bu gece onu saçına takmıştı. Eddie'ye her bakışında dudakları hafif bir gülümsemeyle bükülüyor, gözleri ışıldıyo- üu. Roland bütün bunları fark etmiş ve memnun da olmuştu. İki gencin aşklan de-nnleşip, güçleniyordu. Bu iyi bir şeydi. İlerideki aylar ve yıllarda sağ kalabilmeleri için aşklarının gerçekten güçlü ve derin olması gerekiyordu.
Jake çakmaktaşından kıvılcım çıkarmayı başardı ama bu çıralardan biraz uzağa düştü.
Roland, "Çakmaktaşım biraz daha yaklaştır ve sıkıca tut. Çeliği taşa vurma, Jake. Üzerine sürt."
Çocuk tekrar denedi ve bu kez kıvılcım doğruca çıraların arasına uçtu. Hafif bir duman çıktıysa da dallar tutuşmadı.
"Bu işte pek başarılı olduğumu sanmıyorum."
"Öğreneceksin. Bu arada şunu düşün: Gece olunca giyinen, gündüz olunca soyunan şey nedir?"
"Ha?"
Roland çocuğun elini küçük çıra yığınına daha da yaklaştırdı. "Galiba
senin kitapta bu yok."
"Ah, bu bir bilmece!" Jake yine kıvılcım çıkarmayı başardı ve daha sönmeden çıraların ortasında küçük bir alev belirdi. "Demek sen de birkaç bilmece biliyorsun."
Roland başını salladı. "Birkaç değil, pek çok. Çocukken bin kadar bilmece bilirdim sanırım. Derslerimin bir bölümü de bunlardı." "Sahi mi? Ama insan bilmecelere neden çalışsın ki?" "Öğretmenim Vannay, 'Bilmecenin cevabını bulan bir çocuğun kafası da hızlı çalışır,' derdi. Cumaları öğleden sonra bilmece yarışmaları yapılırdı. Kazanan kız ya da erkek çocuk okuldan erken ayrılırdı."
Susannah sordu. "Sen de okuldan sık sık erken ayrılır mıydın, Roland?" Silahşor hafifçe gülümseyerek başını salladı. "Hayır. Bilmeceler hoşuma giderdi ama çözmekte pek de usta değildim. Vannay bunun nedeninin çok derin düşünmem olduğunu söylerdi. Babamsa bunu fazla hayal gücüm olmamasına bağlardı. Bence ikisi de haklıydı... Ne var ki, babamın tahmini gerçeğe daha yakındı. Tabancamı, her zaman arkadaşlanmdan çok daha hızlı çekerdim. Daha usta bir nişancıydım. Ama kafam pek hızlı çalışmazdı."
Roland'ın, River Crossing'deki ihtiyarlara karşı takındığı tavrı yakından izlemiş olan Susannah, Silahşor'ün kendisini fazla küçümsediğini düşündü ama bir şey de söylemedi.
"Bazı kış geceleri büyük salonda bilmece yarışmaları yapılırdı. Yarışma sadece çocuklar arasında yapılırsa her zaman Alain kazanırdı. îşe büyükler karıştığında da Cort birinci gelirdi hep. Hepimizin öğrendiği bilmeceleri bir araya toplasaydınız yine de onun bildikleri kadar etmezdi. Panayır bilmece yarı-şında da eve kazı her zaman Cort götürürdü. Bilmeceler çok güçlüdür ve herkes bir iki bilmece bilir."
Eddie, "Ben bile," dedi. "Örneğin... neden ölü bebek yolun karşı tarafına geçti?"
Susannah, "Bu aptalca bir şey, Eddie," diye itiraz ederken bir yandan da gülüyordu.
Eddie bağırdı. "Çünkü tavuğun sırtına yapışmıştı!" Jake kahkahalarla gülmeye başlayınca o da gü'dü. Çocuk gülerken küçük çıra yığınına çarparak onun dağılmasına neden oldu. Eddie ekledi. "Keh keh keh keh! Ben böyle milyonlarca bilmece biliyorum, dostlar!"

Ama Roland gülmüyordu. Hatta biraz alınmış gibiydi. "Bunu söylediğim için özür dilerim, Eddie. Ama bilmecen pek saçmaydı."
"Ah, Tanrım. Özür dilerim, Roland." Eddie hâlâ gülümsüyorsa da biraz sinirlenmiş gibiydi. "Espri gücünü, Çocukların Haçlı Seferinde ya da buna benzer bir şey sırasında kaybettiğini unutmuştum."
"Ben sadece bilmeceleri ciddiye alıyorum. Bana, onları çözümleme yeteneğinin sağlıklı ve mantıklı bir kafanın işareti olduğu öğretildi."
Eddie, "Bilmeceler Shakespeare'in eserlerinin ya da Kuadratik Denklemin yerini hiçbir zaman alamayacaklar," dedi. "Yani bunu fazla abartmayalım."
Jake düşünceli bir tavırla Roland'a bakıyordu. "Benim kitabımda bilmecenin insanların oynadıkları en eski oyun olduğu yazılı. Yani bizim dünyamızda. O zamanlar bilmeceleri herkes ciddiye alırmış. İş şakaya vurulmazmış. Hatta o yüzden insanlar öldürülürmüş."
Roland gözlerini gitgide koyulaşan karanlığa dikmişti. "Evet. Ben buna benzer bir şeyi gördüm." Silahşor panayırdaki bir bilmece yarışmasını hatırlıyordu. Bu, ödül kazın verilmesiyle değil, başlığı çıngıraklarla süslü, şaşı bir adamın göğsünde bir hançerle tozların arasında ölmesiyle sona ermişti. Hançer Cort'undu. Adam gezginci bir şarkıcı ve akrobattı. Cort'u yenmek için hakemin cüzdanını çalmıştı. Bunun içinde bilmecelerin küçük ağaç kabuğu parçalarına yazılmış cevaplan vardı.
Eddie, "Ah, özürler dilerim," dedi.
Susannah, Jake'e bakıyordu. "Bizim dünyadan buraya getirdiğin bilmece kitabını unutmuştum. Şimdi ona bir göz gezdirebilir miyim?"
"Tabii, çantamda. Ama cevap bölümü yok. Belki de Bay Tower o yüzden..." Biri omuzlarını kuvvetlice kavradı.
Roland, "Adamın adı neydi?" diye sordu.
Jake, "Bay Tower," dedi. Tabii bu sözcük îngilizcede 'Kule' anlamına geliyordu. "Calvin Tower. Bunu sana söylemedim mi?"
"Hayır." Roland çocuğun omuzlarını kavrayan ellerini yavaş yavaş gevşetti. "Ama bu adı şimdi duydum ve hiç şaşırmadım."
Eddie, Jake'in çantasını açıp bilmece kitabını bulmuştu. Onu Susannah'ya attı. "Biliyor musun, ben ölü bebek bilmecesini her zaman beğendim. Belki pek hoş değilse de, uygun."
Roland, "Nasıl olduğu beni ilgilendirmiyor," diye açıkladı. "Hem çözülmesi imkânsız, hem de mantıksız. İşte o yüzden saçma. İyi bir bilmece böyle değildir."
"Tanrım! Sizler bilmeceleri gerçekten çok ciddiye alırmışsınız. Öyle değil mi?"
"Evet."
Jake o arada, çıraları yeniden yerleştiriyor ve bir taraftan da bu konuşmaya yol açan bilmeceyi düşünüyordu. Sonra birdenbire gülümsedi. "Bir ateş. Bilmecenin cevabı bu değil mi? Gece giyinen, sabah soyunan. Giyinmekle soyunmak sözlerinin yerine yakmak ve söndürmek sözcüklerini geçirdin mi tamam.
Roland da Jake'in gülümsemesine karşılık verdi. "Öyle." Ama gözlen küçük, eski kitabı karıştıran Susannah'daydı. Dalgın dalgın kaşlarını çatan ve saçlarından zaman zaman kayan sarı çiçeği düzelten genç kadına bakarken, galiba içlerinde sadece o bilmece kitabının da Çuf-Çuf Charlie kadar önemli olabileceğini sezdi, diye düşündü. Hatta daha da önemli olduğunu. Bakışlan İcadından Eddie'ye kaydı ve onun o saçmasapan bilmecesi yüzünden duyduğu öfke yeniden canlandı. Eddie başka açılardan da Cuthbert'e benziyordu. Gel-gelelim hoş bir benzeyiş değildi bu. Roland bazen onu dişleri dökülünceye, bumu kanayıncaya kadar tartaklamak istiyordu.
"Yavaş, Silahşor, yavaş." Cort'un pek de neşeli olmayan sesi Roland'ın kafasının içinde yankılandı. O da azimle duygulannı bastırdı. Eddie'nin zaman zaman saçmasapan konuşmak zorunda olduğunu hatırlamak bu işi daha kolaylaştırıyordu. Sonuçta Ka da bir dereceye kadar insanın karakterini etkilerdi. Ve Roland, Eddie'nin sadece saçmasapan şeyler söyleyen bir genç olmadığını da biliyordu. Öyle olmadığını düşünerek hata yaptığında üç gece öncesini hatırlaması iyi olacaktı. Yolun kenarında yaptıkları o konuşma sırasında Eddie, Roland'ı onları özel oyun tahtasının birer taşı gibi kullanmakla suçlamıştı. Bu Silahşor'ü kızdırmıştı... Ancak gerçeğe çok yakın olduğu için onu utandırmıştı da.
Silahşor'ün kafasından geçen bütün bu düşüncelerin farkında olmayan Eddie, "Yüz kilo ağırlığında olan ve okyanusun dibinde yaşayan yeşil şey nedir?" diye sordu.
Jake, "Biliyorum," dedi. "Dev Yeşil Balina Moby Sümük."
Roland homurdandı. "Ne budalalık!"
Eddie, "Evet," diye cevap verdi. "Ama komik olmalannın nedeni de bu. Espri yapmak da insanın kafasının hızla çalışmasını sağlar. Anlayacağın..." Roland'ın yüzüne baktı. Güldü ve sonra da ellerini havaya kaldırdı. "Tamam, tamam neyse... vazgeçtim. Anlayamazsın. Bir milyon yıl da geçse yine anlayamazsın. Şimdi şu lanet olasıca kitaba bakalım. Artık onu ciddiye almaya bile çalışacağım... Tabii daha önce biraz yemek yiyebilirsek."
Silahşor hafifçe gülümsedi. "Öyleyse hazır ol."
"Ha?"
"Bu anlaştığımız anlamına geliyor."

Jake o sıra çelik çubuğu çakmaktaşına sürdü. Bir kıvılcım sıçradı ve çıralar bu kez iyice tutuştular. Çocuk arkasına yaslanarak, alevlerin yayılmasını memnun memnun seyretti. Bir kolunu Oy'un boynuna dolamıştı. Kendiyle gururlanıyordu. Ateşi güzelce yakmış... ve Roland'ın bilmecesini de çözmüştü.

Akşam Burrito'lannı yerlerken Jake, "Ben de bir bilmece soracağım," dedi.
Roland sordu. "Şu saçmasapan şeylerden mi?"
"Hayır. Gerçek bir bilmece."
"O halde beni bir dene."
"Tamam. Akan ama hiçbir zaman yürümeyen, ağzı olan ama hiç konuşmayan, yatağı olan ama hiç uyumayan, başı olan ama hiç ağlamayan şey nedir?"
Roland şefkatle, "Güzel bir bilmece," dedi. "Ve eski. Cevap: Nehir."
Jake biraz üzüldü. "Doğrusu seni mat etmek çok zor."
Silahş son Burrito lokmasını Oy'a attı. Hayvan eti heyecanla kaptı. "Yok canım. Ben Eddie'nin deyimiyle, 'Lokay lokma'yım. Sen Alain'i görecektin. O bilmece toplardı, tıpkı hanımların yelpaze toplaması gibi."
Eddie düzeltti. "'Kolay lokma' demek istiyorsun, Roland, eski dost."
"Teşekkür ederim. Şunu bir dene: Orada büyüyen nedir? Önce beyazdır sonra da kırmızı. Ne kadar tombullaşırsa yaşlı kadınlar onu o kadar çok beğenir."
Eddie kahkahalarla gülmeye başlayarak, "Erkeklik organı!" diye bağırdı. "Kaba bir şey bu, Roland! Ama hoşuma gitti. Çook hoşuma gitti."
Roland başını salladı. "Cevabın yanlış. İyi bir bilmece bazen kelimelerle yapılan bir oyundur. Jake'in nehri gibi. Ama bazen da bu bir sihirbazın el çabukluğuyla yaptığı aldatmacaya benzer. Senin başka yöne bakmanı sağlar. Oysa asıl cevap başka taraftadır."
Jake, "Bu çiftli bir bilmece olmalı," diyerek Aaron Deepneau'nun Samsun'la ilgili bilmece hakkında söylediklerini tekrarladı. Roland başını salladı.
Susannah, "Cevap: Çilek mi?" dedi. Sonra kendi sorusunu yine kendisi cevapladı. "Tabii ya. Bu da ateş bilmecesi gibi. İçinde bir mecaz gizli. Mecazı anladığın an bilmeceyi de çözersin."
Eddie üzüntüyle, "Ben seksi mecaz gibi kullandım," diye açıkladı. "Ama bilmecemi sorduğum zaman kız beni tokatladı ve yürüyüp gitti." O sıra hiçbiri bu sözlere aldırmadı.
Susannah konuşmasını sürdürdü. "Büyüyen şeyleri düşündüğün zaman iş kolaylaşıyor. Önce beyazdır sonra da kırmızı. Ne kadar tombullaşırsa yaşlı kadınlar da onu o kadar çok beğenir." Bilmeceyi çözdüğü için gururlanıyordu.
Silahşor başını salladı. "Bizde cevap 'venberi'ydi. Ama galiba bu çilekle aynı şey."
Eddie bilmece kitabını alarak karıştırmaya başladı. "Şuna ne dersin, Roland: 'Bir kapı ne zaman kapı değildir?'"
Silahşor kaşlarını çattı. "Bu da senin o budalaca şakalarından mı? Çünkü sabrım..."
"Hayır. Bilmeceleri ciddiye alacağıma söz verdim ya! Şimdi de öyle yapıyorum. Hiç olmazsa çalışıyorum. Bilmece bu kitaptan. Ve ben cevabı biliyorum. Bunu çocukken duymuştum."
Jake de bilmecenin cevabını biliyordu, genç adama göz kırptı. Eddie de ona aynı biçimde cevap verdi. Sonra Oy'un da göz kırpmaya çalıştığını fark ederek güldü. Billy iki gözünü birden kapayıp duruyordu. Sonunda bu işten vazgeçti.
O arada Roland'la Susannah cevabı bulmaya çalışıyorlardı. Roland, "Bunun hastalıkla bir ilişkisi olmalı..." diye mırıldandı. "Kapı-hapı... Hım..."
Oy da, "Hım..." dedi. Roland'ın düşünceli sesini kusursuzca taklit etmişti- Eddie, Jake'e tekrar göz kırptı. Çocuk güldüğünü gizlemek için eliyle ağzını örtüyordu.
Roland sonunda, "Cevap, haplarla mı ilgili?" diye sordu.
"Hayır."
Susannah birdenbire kesin bir tavırla, "Pencere," dedi. "Kapı ne zaman kapı değildir? Pencere olduğu zaman?"
"Hayır." Eddie şimdi neşeyle gülüyordu. Ama Jake ikisinin de gerçek cevaptan ne kadar uzaklaşmış olduklarını düşündü. Çocuk kendi kendine, burada sihirin etkisi var, dedi. Tabii sıradan bir şey bu. Uçan halılar ya da ortadan kaybolan filler yok. Ama bu yine de sihir. Jake ansızın yaptıkları şeye tümüyle bambaşka bir açıdan baktı. Evet, kamp ateşinin etrafında bilmeceler sorarak eğleniyorlardı. Ama aslında bu körebe oynamaya benziyordu. Yalnız bu oyunda göz bağı kelimelerden oluşuyordu.
Susannah, "Ben vazgeçiyorum," dedi.
Roland da ona katıldı. "Evet. Cevabı biliyorsan söyle."
"Cevap, 'Kanadı olmadığı zaman.' Bir kapı kanadı olmadığı zaman kapı sayılmaz, öyle değil mi?" Roland'ın yüzünde cevabı kavradığını açıklayan bir ifade belirirken Eddie ona endişeyle baktı. "Bu da mı kötü bir bilmece? Bu kez ciddi davranmaya çalışıyordum, Roland. Gerçekten."
"Hayır. Bu hiç de fena değil. Tersine, oldukça iyi. Cort olsa cevabı hemen bulurdu. Bundan eminim... Hatta belki Alain'de. Evet, çok zekice bir şey bu. Ben yine sınıftaki gibi davrandım. Bilmeceyi olduğundan daha karmaşık bir hale soktum. Böylelikle cevaptan, çok uzaklaştım."
Eddie düşünceli düşünceli, "Bu bilmeceler gerçekten ilginç," diye mırıldandı. "Öyle değil mi?" Silahşor başını salladı ama genç adam onu görmedi. Gözlerini ateşin derinliklerine dikmişti. Orada düzinelerle gül açıyor, sonra da kayboluyordu.

Roland, "Bir bilmece daha," dedi. "Ondan sonra yatacağız. Ancak bu geceden itibaren nöbet bekleyeceğiz. Önce sen, Eddie, sonra Susannah. Son nöbet benim."
Jake, "Ya ben?" diye sordu.
"Daha sonra belki sen de sıraya girersin. Ama şu ara uykunu alman daha önemli."
Susannah öğrenmek istedi. "Sence nöbet beklenmesi şart mı?"
"Bilmiyorum. Ayrıca işi yapmak için en önemli neden de bu. Jake, kitabından bizim için bir bilmece seç."
Eddie bilmece kitabını çocuğa uzattı. Jake kitabı karıştırdı ve sonlarda bir yerde durakladı. "Vay vay vay. İşte bu harika!"
Eddie, "Söyle bakalım," dedi. "Ben bilemezsem, Suze bilir. Bizi ülkedeki bütün panayırlarda 'Eddie Dean ve Bilmece Kraliçesi' diye tanırlar."
Susannah, "Bu gece bütün espritüelliğimiz üstümüzde," diye alay etti. "Öyle değil mi? Yolun kenarında gece yarısına kadar otur da görelim bakalım ne espriler yapacaksın, yavrum."
Jake kitaptan okudu. "'Hiçbir şey olmayan bir şey var. Adı da olduğu gibi. O bazen uzun, bazen kısa. Konuşmalarımıza katılıyor. Eğlencelerimize de. Her oyunu oynuyor.'"
Yolcular bu bilmeceyi on beş dakika kadar tartıştılar. Ama hiçbiri bir cevap bulamadı.
Jake, "Belki cevabı uyurken buluruz," dedi. "Nehirle ilgili bilmeceyi ben böyle çözdüm."
Eddie söylendi. "Ucuz kitap. Cevap bölümü de kopmuş." Ayağa kalkarak, bir deriye, sanki pelerinmiş gibi sarıldı.
"Evet, kitap gerçekten ucuzdu. Zaten Bay Tower onu bana bedava verdi."
Eddie, Silahşor'a, "Neye dikkat etmem gerekiyor, Roland?" diye sordu. Roland omzunu silkerek yere uzandı.
"Bilmiyorum. Ama onu gördüğün ya da duyduğun takdirde durumu hemen anlayacaksın."
Susannah, "Uykun geldiğinde beni uyandır," diye tembih etti. "Bundan emin olabilirsin."
t
Yolun yanından otlar bürümüş bir hendek uzanıyordu. Eddie örtüsü omuzlarında, onun diğer tarafına geçip oturdu. Bu gece incecik bulutlar gökyüzünü örtüyor, yıldızların ışıklarını sönükleştiriyordu. Batıdan şiddetli bir rüzgâr esmekteydi. Eddie yüzünü o yöne çevirdiği zaman artık bu ovaların sahibi olan bufaloların kokusunu iyice alıyordu. Sıcak post ve taze gübre kokusu karışımını. Şu son birkaç ay duyularının tekrar keskinleşmiş olmaları şaşılacak bir şeydi... Böyle zamanlar biraz ürperticiydi de.
Genç adam bir bufalo yavrusunun bağırdığını belli belirsiz duyuyordu.
Eddie kente doğru döndü ve bir süre sonra orada bazı ışıklar gördüğünü düşünmeye başladı. İkizlerin hikâyelerindeki elektrik kandilleri. Ancak istediği için böyle şeyler görebileceğinin de farkındaydı.
Kırk İkinci Sokaktan çok uzaklardasın, oğlum. Umut şahane bir şeydir. Kim ne derse desin, öyledir. Ama kendini bir tek düşünceyi gözden kaçıracak kadar da umuda kaptırmamahsın. İlerideki New York değil. Sen öyle olmasını ne kadar istersen iste bu gerçek değişmeyecek. Oradaki Lud. Ve tabii kendine özgü bir yer. Bunu aklından çıkarmazsan belki başın derde girmez.
Eddie nöbetteki zamanını akşamın son bilmecesinin cevabını bulmaya çalışarak geçirdi. Ölü bebekle ilgili bilmecesi yüzünden Roland onu azarlamış ve genç adam da sıkılmıştı. Sabaha uygun bir cevap vererek başlamak hoşuna gidecekti. Tabii kitabın son bölümü olmadığı için cevapları kontrol edemeyeceklerdi. Ama Eddie'ye göre iyi bir bilmecenin doğru cevabı hemen anlaşılırdı.
Bazen uzun, bazen kısa. Genç adam bilmecenin anahtarının bu olduğunu düşünüyordu. Geri kalanıysa herhalde sadece şaşırtmacaydı. Bazen kısa, bazen uzun olan neydi? Pantolon mu? Hayır, cevabın bu olduğunu sanmıyordu. Hikâyeler?.. Hayır cevap bu değil. İçki? Yani... kâh uzun bardaklara konulur, kâh kısalarına... Olmadı.
Eddie, "Yasalar..." diye mırıldandı. Ve bir an cevabı bulduğuna inandı. Bu çok uygundu. Yasalar uzun da olurlardı, kısa da. Ancak yasalar konuşmalara katılamaz ya da her oyunu oynayamazlardı.
Eddie birdenbire sinirlendi. Sonra da haline güldü. Çocuk kitabındaki zararsız bir kelime oyunu için telaşlanıyordu. Ama şimdi insanların birbirlerini bilmeceler yüzünden öldürdüklerine biraz daha inanmaya başlıyordu... Tabii ödül yüksek olur ve işe hile karışırsa.
Bırak şimdi bunu... Roland'ın dediğini yapıyor, yanlış yönlere sapıyorsun.
Ama yine de düşünebileceği başka ne vardı ki?
Sonra kentteki davul sesleri tekrar başladı ve böylece Eddie düşünecek başka bir şey buldu. Hiçbir giriş yapılmamıştı. Etraf sessizken birdenbire davullar başlamıştı. Sanki bir düğmeye basılmış gibi. Eddie yolun kenarına çıkarak kente doğru döndü. Dinlemeye başladı. Bir süre sonra davul gümbürtüsünün diğerlerini de uyandırıp uyandırmadığını anlamak için etrafına bir göz attı. Ama hâlâ yalnızdı. Yine Lud'a doğru dönüp, iki elini kulaklannın arkasına götürdü.
"Bum... ba-bum... ba-bum-bumbum-bum.
"Bum... ba-bum...Ba-bum-bumbum-bum."
Eddie bu davul sesleri konusunda yanılmamış olduğuna gitgide daha fazla inanmaya başladı. Hiç olmazsa bu bilmeceyi çözmüştü.
"Bum...ba-bum...ba-bum-bumbum-bum."
Neredeyse bomboş bir dünyada, kayıp bir uygarlık tarafından kurulmuş bir kentten iki yüz elli, iki yüz altmış kilometre ötede, bomboş bir yolun kenarında durarak Rock and Roll temposunu dinlediğini düşünmek çılgınca bir Şeydi. Ama

şıngırdayarak üzerinde "GEÇ" yazılı paslı, yeşil bayrak çıkaran bir trafik işaretinden daha da çılgınca bir şey miydi bu? 1930'lardan kalma bir Alman savaş uçağını bulmaktan daha çılgınca bir şey?
Eddie, Z.Z. Top şarkısını fısıltıyla söylemeye başladı:
"O güzel mavi blucinin dikişlerinin atmaması için
O yapışkan şeyden yeteri kadar gerekli sana.
Ben, 'Evet, evet,' diyorum..."
Bu sözler ritme kusursuzca uyuyordu. Velcro Fly'3n diskolarda yankıla-nan temposuydu bu.
Kısa bir süre sonra gürültü başladığı gibi aniden kesildi. Eddie şimdi sadece rüzgârın uğultusunu duyuyordu. Bir de yatağı olmasına rağmen hiç uyumayan Send Nehrinin hafif sesini.
Ondan sonraki dört gün olaysız geçti. Yürüdüler. Köprüyle kentin daha büyüyerek belirginleşmelerini seyrettiler. Kamp kurdular, yemek yediler. Bilmeceler sordular. Sırayla nöbet beklediler. (Jake, Roland'ın başının etini yedi ve sonunda Silahşor onun şafaktan hemen önce iki saat nöbet beklemesine izin verdi.) Ve uyudular. Tek ilginç olay arılarla ilgiliydi.
Düşmüş uçağın kalıntısını bulduktan sonraki üçüncü gün öğle zamanı bir vızıltı duydular. Ses çoğaldı çoğaldı ve bütün güne hakim oldu. Sonunda Roland durdu. "İşte," diyerek bir okaliptüs korusunu işaret etti.
Susannah, "Bu arı vızıltısına benziyor," dedi.
Roland'ın renkleri solmuş mavi gözleri ışıldıyordu. "Belki bu gece biraz tatlı da yiyebiliriz."
Eddie, "Bunu sana nasıl söyleyeceğimi bilemiyorum, Roland," dedi. "Ama arı sokmasından hiç hoşlanmam."
Roland başını salladı. "Hepimiz öyle, değil mi? Ancak bu gün rüzgâr yok. Arıları dumanla uyutup peteği burunlarının dibinden çalabiliriz. Tabii dünyanın yarısını tutuşturmadan. Şimdi gidip bir bakalım."
Silahşor kendisi kadar hevesli olan Susannah'yı koruya doğru götürdü. Eddie'yle Jake biraz geride kaldılar. Cesaretin en önemli kısmının ihtiyat olduğuna karar verdiği anlaşılan Oy, yolun kenarında oturuyor ve bir köpek gibi kesik soluklar alarak dikkatle onlara bakıyordu.
Roland ağaçlığın kenarında durdu. Eddie'yle Jake'e yavaşça, "Buradan ayrılmayın," dedi. "Biz gidip bakacağız. Her şey yolundaysa size gelmeniz için işaret ederim." Susannah'yı korunun alacalı gölgelerine doğru götürdü. Eddie'yle Jake güneşte durmuş onların arkasından bakıyorlardı.
Gölge daha serindi. Arıların vızıltısı sürüyor ve insanı adeta ipnotize ediyordu. Roland fısıldadı. "Çok fazla arı var. Artık yazın sonundayız. Kovandan ayrılıp çalışmaları gerekirdi. Ben..." Gözü kovana ilişti. Açıklığın ortasındaki bir ağaç kovuğundan tümör gibi uzanıyordu. Cümlesini tamamlamadı.
Susannah dehşet dolu bir fısıltıyla, "Bunların nesi var?" diye sordu. "Roland nesi var onların?"
Ekimde uçan bir atsineği kadar tombul ve tembel bir an vızıldayarak genç kadının başının yanından geçti. Susannah irkilerek uzaklaşmaya çalıştı.
Roland diğerlerine onlara katılmaları için işaret etti. Jake'le Eddie yanlarına geldiler ve hiçbir şey söylemeden ağaç kovuğuna baktılar. Buradaki kovan altıgen biçimi düzgün hücrelerden oluşmamıştı. Her biçimde ve her büyüklükte bölmeleri vardı. Kovanın dışı garip bir biçimde erimiş gibi duruyordu. Sanki biri üzerine bir kaynak lambasını tutmuştu. Üzerinde tembel tembel dolaşan anlar kar gibi bembeyazdılar.
Roland, "Bu gece bal yok," dedi. "Bu kovandan alacağımız bal tatlı olabilir. Ama zehirli olacağı da gün gibi ortada."
O acayip bembeyaz arılardan biri yavaşça uçarak Jake'in kafasının yanından geçti.
Eddie, "Bunun sebebi ne?" diye sordu. "Onlan bu hale sokan nedir, Roland?"
"Bütün bu topraklan boşaltan şey. Hâlâ bufalolann çoğunun acayip, kısır yaratıklar halinde doğmalarına neden olan nesne. Bundan Eski Savaş, Büyük Yangın, Felaket ve Müthiş Zehirleme diye söz edildiğini işittim. O ney-diyse, bütün felaketlere yol açtı. Çok uzun bir zaman önce oldu bu. River Crossing Kasabasında yaşayan insanların büyükbabalarının, dedelerinin dedelerinin dünyaya gelmelerinden bin yıl önce. Zaman geçerken fiziksel etkiler de hafifliyor. Yani iki başlı bufalolar, beyaz anlar ve bu gibi şeyler daha az görülüyor. Bunu ben de fark ettim. Diğer değişiklikler daha büyük ama kolaylıkla görülemiyorlar ve bu hâlâ sürüyor."
Beyaz arıların, kovanlarında sersem sersem ve iyice aciz bir halde dolaşmalarını seyrettiler. İçlerinden bazılarının çalışmak için uğraştıkları belliydi. Diğerleriyse sadece dolaşıyor, kafalarını vuruyor ve birbirlerinin üzerinden geçiyorlardı. Eddie vaktiyle gördüğü bir haber programını hatırladı. Bu, patlayan bir ana gaz borusuyla ilgiliydi. Kazadan kurtulanlar olay yerinden ayrılıyorlardı. Patlama sonucu California'da bir kentte bütün bir blok neredeyse yerle bir olmuştu. İşte bu anlar ona felaketten sağ çıkan sersemlemiş kazazedeleri hatırlatıyordu.
Genç adam, "Bir nükleer savaş çıkmıştı değil mi?" diye sordu. Neredeyse Silahşor'ü suçlayacaktı. "Sözünü etmekten hoşlandığın o Ulu Eskiler... Her şeyi patlattılar ve hepsi cehennemi boyladılar. Öyle değil mi?"
"Ben ne olduğunu bilmiyorum. Kimse bilmiyor zaten. O çağla ilgili kayıtlar kaybolmuş. Günümüze kadar gelen hikâyeler de karmakarışık ve birbirine zıt."
Jake, "Haydi, gidelim buradan," dedi. Sesi titriyordu. "Şu şeylere bakmak midemi bulandırıyor."
Susannah başını salladı. "Ben de seninle aynı fikirdeyim, tatlım."
Böylece arıları asırlık ağaçlardan oluşan koruda, mahvolmuş, amaçsız yaşamlanyla baş başa bıraktılar. Tabii o gece bal da yiyemediler.

Eddie ertesi sabah, "Bize bildiklerini ne zaman anlatacaksın?" diye sordu. Hava masmavi, güneş ışıl ısıldı. Ama biraz serindi. Bu dünyada geçirecekleri ilk sonbahar gelmek üzereydi.
Roland genç adama bir göz attı. "Ne demek istiyorsun?" "Ben bütün hikâyeni öğrenmek istiyorum. Başından sonuna kadar. Buna Gilead'la başla. Orada geçirdiğin çocukluk ve ilk gençlik yılları. Her şeyi neyin sona erdirdiğini, Kara Kule'yi nereden öğrendiğin ve -asıl önemlisi- oraya gitmeye neden karar verdiğin. İlk arkadaş grubunu da öğrenmeliyim. Onla-nn başlarına gelenleri de."
Roland şapkasını çıkardı. Koluyla alnındaki terleri sildikten sonra tekrar giydi. "Bütün bunları öğrenmeye hakkın var sanırım. Her şeyi anlatacağım sana... Ama şimdi değil. Bu çok uzun bir hikâye. Bunu birine anlatacağım hiç aklıma gelmezdi. Yalnız hikâyeyi bir tek defa anlatmak niyetindeyim."
Eddie ısrar etti. "Ne zaman?"
Roland, "Zamanı gelince," dedi ve diğerleri bu cevapla yetinmek zorunda kaldılar.
Roland, Jake onu sarsmaya başlamadan bir saniye önce uyandı. Doğrulup oturdu ve etrafına bakındı. Ama Eddie'yle Susannah hâlâ mışıl mışıl uyuyorlardı. Silahşor sabahın ilk sönük ışığında endişelenecek bir şey görmedi.
Jake'e alçak sesle, "Ne var?" diye sordu.
"Bilmiyorum. Belki de bir çarpışma. Gel de dinle."
Roland örtüsünü bir yana atarak Jake'in peşinden yola çıktı. Send'in kentin önünden geçtiği yere yürüyerek üç günde erişeceklerini düşünüyordu. Işının tam yolunun üzerine yapılmış olan köprü de bütün ufka hakimdi. O belirgin çarpıklığı her zamankinden çok daha iyi gözüküyordu. En aşağı on iki yerde fazla gerilmiş olan çelik halatlar bir lirin telleri gibi kopmuşlardı.
Bu gece kente doğru bakarlarken rüzgâr doğrudan doğruya yüzlerine çarp'yordu. Getirdiği sesler hafif ama belirgindi.
Jake, "Bir çarpışmamı bu?" diye sordu.
Roland, evet, dermiş gibi başını sallayarak parmağını dudağına götürdü.
Hafif bağırışmalar geliyordu. Sonra kocaman bir şey devrilmiş gibi bir gürültü oldu. Tabii davullar çalıyordu. Tekrar bir şangırtı koptu. Ama bu daha ahenkliydi. Kırılan camların şıngırtısı.
Jake, "Tanrım..." diye fısıldayarak Silahşor'a sokuldu.
Sonra Roland'ın duymamak için dua ettiği sesler etrafta yankılandı. Küçük ateşli silahların takırtısı. Bunu müthiş, boğuk bir gümbürtü izledi. Bir pat-lama olduğu belliydi. Gürültü, dümdüz ovada görünmeyen bir bovling topu gj. bi yuvarlana yuvarlana onlara doğru geldi. Ondan sonra bağınşmalar, takırtılar ve şangırtılar çabucak hafifledi. Şimdi davulların gümbürtüsü onları boğuyordu. Birkaç dakika sonra davullar her zamanki gibi insanı etkileyen bir şekilde birdenbire sustu. Artık kente derin bir sessizlik çökmüştü. Ne var ki, şimdi bu sessizliğin sanki bir şeyi bekliyormuş gibi kötü bir yanı vardı.
Roland kolunu Jake'in omzuna attı. "Kentin etrafından dolaşmak için geç kalmış sayılmayız."
Jake başını kaldırarak ona baktı. "Bunu yapamayız."
"Tren yüzünden mi?"
Çocuk başını salladı ve şarkı söyler gibi, "Blaine bir baş belası," dedi. "Ama trene binmemiz gerekiyor ve bu işi ancak kentte yapabiliriz."
Silahşor düşünceli düşünceli Jake'e baktı. "Neden 'gerekiyor' diyorsun? Ka mı bu? Henüz Ka konusunda fazla bilgin olmadığını anlamalısın, Jake. Bu insanların yaşamları boyunca inceledikleri bir konu."
"Bunun Ka olup olmadığını bilmiyorum. Ama bildiğim bir şey var: korunmadıkça Çorak Topraklar'a giremeyiz. Bu da Blaine anlamına geliyor. O olmazsa ölürüz. Kış geldiği zaman ölecek olan o anlar gibi. Korunmamız şart. Çünkü Çorak Topraklar çok kötü."
"Bunu nereden biliyorsun?"
Jake adeta öfkeyle, "Bilmiyorum!" diye bağırdı. "Sadece biliyorum işte!"
Roland yavaşça, "Pekâlâ," diyerek tekrar Lud'a doğru baktı. "Ama çok dikkatli olmamız gerekiyor. Hâlâ barutları olması büyük bir şanssızlık. Onu doğru dürüst kullanmayı bildiklerini sanmıyorum. İşte bu tehlikeyi daha da arttırıyor. Heyecanlanıp, hepimizi cehenneme uçurabilirler."
Arkalarından bir ses geldi. "Uçurabilir." Silahşor'le çocuk döndüklerinde Oy yolun kenarında oturmuş, onlara bakıyordu.
t
O gün daha sonra yeni bir yola vardılar. Bu batıdan onlara doğru gelerek eski yolla birleşti. Bulundukları noktanın ötesinde artık iyice genişleyen ve ortasındaki cilalı kara bir taştan yapılmış olan setin iki şeride ayırdığı Büyük Yol alçalmaya başlıyordu. İki yandan yükselen dağılmaya başlamış beton setler yolcuların kendilerini bir yere kapatılmış gibi hissetmelerine neden oluyordu. Grup iyice parçalanmış olan beton setlerden birinin önünde durdu. Oradan daha gerideki düzlük rahatlıkla görülebiliyordu. Yolcular hafif, karınlarını pek doyurmayan bir yemek yediler.
Jake, "Yolu neden böyle alçaltmışlar dersin, Eddie?" diye sordu. "Yani bunu birileri kasten yapmış, öyle değil mi? Peki neden?"
Eddie kırık beton parçalarının arasından her zamanki gibi düzgünce uzanan ovaya baktı ve başını salladı.
"O halde neden?"
Genç adam, "Bilmiyorum, Şampiyon," dedi. Ama aslında bildiğini sanıyordu. Roland'a bir göz attı. Onun da bu nedeni bildiğini tahmin etti. Köprüye giden yolu savunmak için mahsus derinleştirmişlerdi. Beton setlerin yukarısına

yerleştirilen güçler dikkatle hazırlanmış iki tabyayı kontrolları altında tutacaklardı. Savunmacılar Büyük Yoldan Lud'a yaklaşan kimselerin görünüşlerini beğenmezlerse onlara yukarıdan ölüm yağdıracaklardı.
Jake sordu. "Bilmediğinden emin misin?"
Eddie çocuğa gülümsedi ve o anda yukarıda bir delinin çatlak beton rampaların birinden aşağıya paslı bir bombayı yuvarlamaya hazırlandığını hayal etmekten vazgeçmeye çalıştı. "Hiçbir fikrim yok," dedi.
Susannah öfkeyle dişlerinin arasından ıslık çaldı. "Yol çok bozuk, Roland. Şu kayışlardan kurtulacağımızı sanıyordum. Galiba onu tekrar ortaya çıkarman iyi olacak." Roland başını salladı ve bir tek kelime bile söylemeden torbasını karıştırmaya başladı.
Başka patikalar bir nehrin kolları gibi, Büyük Yola katılırken yol iyice bozulmaya başladı. Köprüye yaklaşırlarken kaldırım taşlarının yerini Roland'ın, maden, diğerlerinin de, asfalt, diye düşündüğü şey aldı. Bu madde, kaldırım taşları kadar dayanamamış ve geçen zaman ona biraz zarar vermişti. Son onarımlardan sonra geçen sayısız at ve arabanın verdikleri zararsa çok fazlaydı. Yüzey ufalanarak tehlikeli molozlara dönüşmüştü. Yürüyerek gitmek zor olacaktı. Ama Susannah'nın arabasını bu parçalanmış yolda itmek fikriyse gülünçtü.
İki yandaki setler gitgide daha dikleşiyordu. Şimdi tepelerindeki ince, sivri şeylerin gökyüzüne doğru yükseldiklerini görebiliyorlardı. Roland okuç-lannı düşündü. Devler tarafından yapılmış olan koskocaman okları. Arkadaş-lanysa onları roketlere ya da güdümlü füzelere benzettiler. Susannah, Cape Canaverel'den atılan Redstone'ları düşündü. Eddie, bazıları bütün Avrupa'ya yayılmış olan ve kamyonların arkasından atılabilen SAM füzelerini. Jake ise Kansas ovalarının ve Nevada'nın insanların yaşamadığı dağlarının altındaki sağlamlaştırılmış beton silolara gizlenmiş olan ICBM'leri. Hepsi nükleer savaş çıkarsa Çin'e ya da SSCB'ye karşılık verecek biçimde ayarlanmışlardı. Gruptakiler karanlık ve sıkıntılı bir gölge kuşağına girmiş gibi bir duyguya kapılmışlardı. Ya da eski ama hâlâ güçlü bir lanetin etkilediği bir kırsal bölgeye.
Jake'in 'Dar Boğaz' diye adlandırdığı bu yere girdikten birkaç saat sonra beton setler altı yolun, bir örümcek ağın telleri gibi birleştikleri yerde sona erdi... Burada toprak dümdüz uzanıyordu yine... Bu hepsini rahatlattı. Ama hiçbiri bunu açık açık söylemedi. Kavşakta da yine bir trafik işareti vardı. Eddie, Susannah ve Jake için daha tanıdıktı bu. İşaretin dört yüzünde bir zamanlar mercekler olduğu anlaşılıyordu. Tabii camlar çoktan kırılmıştı.
Susannah, "Bu yolun bir zamanlar dünyanın sekizinci harikası olduğundan eminim," dedi. "Şimdi şu haline bir bakın. Bir mayın tarlası gibi."
Roland başını salladı. "Bazen eski yöntemler daha iyidir."
Eddie batıyı işaret ediyordu. "Bakın."
O yüksek, beton engeller ortadan kalktığı için Si'nin River Crossing'de o acı kahveyi içerken anlattığı şeyi iyice görebiliyorlardı. Adam, "Sadece bir tek ray," demişti. İnsan tarafından yapılmış yüksek bir sütunun üzerine yerleştirilmiş. Sütun, Ulu Eskilerin sokaklarını ve duvarlarını yaptıkları taştan." Demiryolu batıdan onlara doğru ipince, dümdüz uzanmaktaydı. Sonra altın gibi dar bir iskelenin üzerinde Send Nehrini aşarak kente giriyordu. Bu basit ve zarif bir şeydi. O zamana kadar gördükleri paslanmamış tek madeni yapı. Gerçi yine de harabe gibiydi. Orta yerde büyük bir destek parçası aşağıda hızla akan nehre yuvarlanmıştı. Geride suçlayan parmaklar gibi birbirlerini işaret eden iki iskele kalmıştı. Boşluğun aşağısındaki sudan ince, biçimli maden bir boru uzanıyordu. Bunun bir zamanlar parlak bir mavi olduğu anlaşılıyordu. Ama şimdi rengini gitgide yayılan paslı pulcuklar bozmaktaydı. Parça buradan çok küçük gözüküyordu.
Eddie, "Blaine'in sonu," dedi. "Tevekkeli artık onun gürültüsünü duyamıyorlar. Blaine nehri aşarken destekler sonunda yıkılmış ve tren de suya düşmüş. Herhalde kaza sırasında tren de yavaşlamaya başlamıştı. Yoksa Blaine hızla yoluna devam eder ve şimdi karşı kıyıda bir bombanın açtığına benzer koskocaman bir çukur olurdu. Eh, bu fikir hiç de fena değildi ama olan olmuş."
Susannah ona hatırlattı. "Mercy bir tren daha olduğunu söyledi."
"Evet. Ama kadıncağız trenin sesini yedi sekiz yıldan beri duymadığından da söz etti. Talitha Teyze'yse sürenin on yıl olduğunu açıkladı. Sen ne diyorsun, Jake?.. Jake? Dünyadan Jake'e, dünyadan Jake'e, seni dinliyoruz, küçük dost."
Trenin nehirdeki kalıntılarına bakmakta olan çocuk sadece omzunu silkti.
Eddie, "Ah, insana nasıl da yardımcı oluyorsun!" diye bağırdı. "Değerli fikirler bunlar. İşte seni bu yüzden seviyorum. Hepimizin de seni sevmesinin nedeni bu."
Jake bu sözlere aldırmadı. Gördüğünün ne olduğunu biliyordu. Ve bu Blaine değildi. Mononun nehirden uzanan kalıntıları maviydi. Oysa Jake'in rüyasında gördüğü Blaine koyu bir şeker pembesiydi. Beyzbol oyuncularının kartları olan o balonlu çikletlerin renginde.
Roland o arada Susannah'yı taşıyacağı askının kayışlarını göğsünün üzerinde bağlamıştı. "Eddie, karını şuna oturt bakalım. İlerlemenin ve her şeyi kendi gözlerimizle görmemizin zamanı geldi."
Jake bakışlarını bu kez yukarıya kaydırdı ve ileride yükselen köprüye endişeyle baktı. Uzaklardan gelen ve hayaletlerin seslerini andıran o tiz uğultuyu duyuyordu. Rüzgâr yukarıdaki kabloları aşağıdaki beton ayaklara bağlayan çürümüş çelik askıların arasında dolaşıyordu.
Jake, "Köprüden kazasız belasız geçmek mümkün mü?" diye sordu.
Roland, "Bunu yarın anlarız," diye cevap verdi.
Roland'ın grubu ertesi sabah uzun, paslı köprünün bir ucunda durmuş, ileriye, Lud'a bakıyordu. Eddie'nin yolcuların yararlanabileceği pratik teknolojiyi bilen akıllı yaşlı perilerle ilgili hayalleri sona ermeye başlıyordu. Artık kente bu

kadar yaklaştıkları için o siluetteki boşlukları görebiliyorlardı. Blok blok binalar ya yakılmış ya da havaya uçurulmuş gibiydi. Kentin silueti genç adama pek çok dişi düşmüş, hastalıklı bir çene kemiğini hatırlatmıştı.
Binaların çoğunun yerli yerinde durdukları doğruydu. Ama hepsinin artık kullanılmıyorlarmış gibi kasvetli görüntüleri vardı. Bu Eddie'nin içini beklenmedik biçimde sıkıyordu. Ve yolcularla kepenkleri kapalı o çelik ve beton labirent arasında uzanan köprü de sonsuza kadar dayanacak, sağlam bir şeye hiç benzemiyordu. Soldaki askılar gevşek biçimde sarkıyorlardı. Sağdakilerse gerginlik yüzünden neredeyse vınlamaya başlayacaklardı. Taban ikizkenar yamuk biçimi beton kutulardan oluşturulmuştu. Bunlardan bazılan yukarıya doğru çıkmıştı, şimdi bomboş, kapkara içleri gözüküyordu. Diğerleriyse yana kaymışlar, çoğu da sadece çatlamışlardı. Ama bazılan iyice kırılmışlardı. Böylece kamyonların, büyük kamyonların düşebilecekleri kadar delikler açılmıştı. Kutuların yalnız üst değil, altlarının kırıldığı yerlerden nehrin çamurlu kıyısı ve onun ötesindeki Send'in grimsi yeşil suları gözüküyordu. Eddie tabanla su arasındaki uzaklığın köprünün ortasında doksan metre kadar olduğunu tahmin etti- Üstelik bu bakımdan cimri davranmıştı belki de.
Eddie ana kabloların bağlı olduğu betondan yapılmış dev dubalara baktı. Galiba köprünün sağındaki yarı yarıya yerinden çıkmıştı. Bundan diğerlerine söz etmesinin doğru olmayacağını düşündü. Köprünün ağır ağır ama gözle görülecek kadar sağa sola sallanması yeteri kadar kötüydü zaten. Ona bakmak bile Eddie'nin kendini deniz tutmuş gibi hissetmesine neden oluyordu. Genç adam Roland'a, "E, ne diyorsun?" diye sordu.
Silahşor köprünün sağ tarafını işaret etti. Burada yayalar için meyilli bir yol vardı. Bir dizi daha küçük beton kutunun üzerine yapılmıştı. Aslında ana köprüden ayrıydı. Bu bölük bölük yolu, alttan bir halat -ya da kalın bir çelik boru- ana destek kablolanna dev kıskaçlarla bağlıyordu. Eddie en yakındaki-ni çok geçmeden yaşamını ona teslim edecek birinin o müthiş ilgisiyle inceledi. Kıskaç paslıysa da hâlâ sağlammış gibi gözüküyordu. Madene, "Lamerk Dökümhanesi" sözcükleri basılmıştı. Eddie kelimelerin Yüksek Dilde mi, yoksa İngilizce mi olduğunu artık bilmediğini anlayarak şaşaladı.
Roland, "O yolu kullanabiliriz sanırım," dedi. "Sadece bir tek yeri kötü. Görebiliyor musun?"
"Evet. Zaten görmemek imkânsız."
En aşağı bin metre olan köprü uzun zamandan beri doğru dürüst onarıl-mamıştı. Belki bin yıldan beri. Ancak Roland köprünün asıl son elli yılda harap edildiğini sanıyordu. Sağdaki askılar koparken köprü de gitgide sola doğru yatmıştı. En büyük çarpılma köprünün ortasında olmuştu. Yüz yirmi metre yüksekliğindeki iki kablo kulesi arasında.
Bükülmenin en fazla olduğu noktada yerde göz biçimi bir yarık belirmişti. Yaya yolundaki çatlak daha dardı. Ama yine de en aşağı yan yana iki beton kutu Send'e yuvarlanmış ve yerlerinde yedi sekiz metrelik bir açıklık bırakmışlardı. Düşmüş olan kutulann yerlerinde yaya yolunu destekleyen paslı çelik putrel ya da kabloyu görebiliyorlardı Boşluğu aşmak için ondan yararlanacaklardı.
Roland sakin sakin işaret etti. "Oradan geçebileceğimizi sanıyorum. Aradaki açıklık kötü ama yandaki parmaklık hâlâ yerinde. Onun için tutunabilece-ğimiz bir şey olacak."
Eddie başını salladı ama kalbinin hızla çarptığının farkındaydı. Yaya yo-lunun ortaya çıkmış olan desteği contalı çelikten yapılmış büyük bir boruya benziyordu. Herhalde eni yukarıda yüz yirmi santim kadardı. Genç adam hayalinde oradan yavaşça nasıl geçtiklerini görür gibi oldu. Ayaklarını desteğin enli ve hafifçe kavisli arkasına dayayacak ve elleriyle parmaklığı kavrayacaklardı. O arada köprü hafif dalgalı bir denizde ilerleyen gemi gibi yalpalayacak-tı.
Eddie, "Tanrım..." dedi. Tükürmeye çalıştı ama başaramadı. Ağzı kupkuruydu. "Emin misin, Roland?"
"Gördüğüm kadarıyla tek yol bu." Silahşor nehrin aşağısını işaret etti. Ve Eddie ikinci köprüyü gördü. Bu çok uzun bir süre önce Send Nehrine çökmüştü. Birbirine karışmış paslı kalıntıları suda uzanıyordu.
Susannah, "Ya sen ne diyorsun, Jake?" diye sordu.
Çocuk hemen, "Ah, sorun değil," dedi. Gülümsüyordu.
Eddie, "Senden nefret ediyorum, küçük," diye söylendi.
Roland ona hafif bir endişeyle bakıyordu. "Bunu yapamayacağını düşünüyorsan şimdi söyle. Köprünün yarısına kadar ilerleyip sonra orada donmuş gibi kalakalma."
Eddie çarpılmış köprüye uzun bir süre baktı. "Bu işi başarabilirim sanırım. Yükseklere pek bayılmam ama idare ederim."
"İyi." Roland yol arkadaşlarına baktı. "Bu işe ne kadar çabuk başlarsak, o kadar çabuk bitiririz. Önce ben Susannah'yla geçeceğim. Sonra Jake, en arkada da Eddie. Tekerlekli sandalyeyi geçirebilecek misin?"
Başı dönmeye başlayan Eddie, "Sorun değil," dedi.
"Öyleyse gidelim."
â
Eddie yaya yoluna adımı atar atmaz korku, içindeki boşlukları buzlu su gibi doldurmaya başladı. Genç adam çok tehlikeli bir hata yapıp yapmadığını düşünüyordu. Sağlam topraktan bakıldığı zaman köprü insana hafifçe sallanı-yormuş gibi geliyordu. Ama genç adam köprüye adımını atar atmaz kendini dünyanın en büyük çalar saatinin sarkacında, ayakta duruyormuş gibi hissetti. Yaya yolunun yüzeyi kötü biçimde çatlamış ve sola doğru en aşağı on derece yatmıştı. Eddie ufalanmış, gevşek betona basarken hışırtılar duyuluyordu. Kutu biçimi parçalar durmadan birbirine sürünüyor ve hafif bir gıcırtı işitiliyordu. Köprünün ötesinde kentin silueti dünyanın en ağır hareket eden video oyununun yapma ufku gibi bir sağa doğru yatıyordu, bir sola.

Yukarıda rüzgâr gergin askıların arasında dolaşarak devamlı uğulda-maktaydı. Aşağıda toprak nehrin çamurlu kuzeybatı kıyısına doğru dimdik iniyordu. Eddie şimdi dokuz metre yukarıdaydı... Sonra on iki metre... Sonra otuz üç. Çok geçmeden suyun üzerine gelecekti. Genç adamın her adım atışında tekerlekli sandalye sol bacağına çarpıyordu.
O sıra ayaklarının arasından tüylü bir şey geçti. Genç adam sağ eliyle paslı parmaklığı telaşla kavrayıverdi. Az kalsın bir çığlık atacaktı. Oy başını kaldırarak, affedersiniz... sadece geçiyordum, der gibi baktı ve sonra da koşarak ilerledi.
Eddie sıktığı dişlerinin arasından, "Lanet olasıca ahmak hayvan," dedi.
Aşağıya bakmak istemiyordu. Ama hâlâ köprüyü ve yukarıdaki kabloları bir arada tutmayı başaran askılara bakmaksa hiç hoşuna gitmeyecekti. Üzerleri pasla kaplıydı ve çoğundan ip gibi ince maden tellerin uzandığının farkındaydı. Bu karışık şeyler madeni pamuk parçalarına benziyorlardı. George Washington ve Triborough köprülerinde boyacı olarak çalışan Reg Amca'sın-dan askılar ve yukarıdaki kabloların binlerce çelik telden örülmüş olduğunu öğrenmişti. Bu köprüde o örgüler sonunda belirgin biçimde açılmışlardı. Askılar gerçekten çözülüyorlardı. Ve o sırada birbirine girmiş teller teker teker kopuyordu.
Bunca zaman dayanmış. Şimdi de dayanır. Sen üzerinden geçiyorsun diye köprünün sulara gömüleceğini mi sanıyorsun? Kendine bu kadar iltifat etme!
Ama bu düşünceler de Eddie'yi rahatlatmadı. Belki de uzun yıllardan beri ilk kez birileri bu köprüden geçiyordu. Sonuçta bir gün gelecek, köprü çökecekti. Zaten duruma bakılırsa pek yakında gerçekleşecekti bu. Belki de hepsinin ağırlıklarının toplamı bardağı taşıran son damla olacaktı.
Eddie'nin mokaseni bir beton parçasına çarptı. Genç adam onun döne döne aşağıya, daha aşağıya düşmesini seyretti. Midesi bulanıyor ama gözlerini yine de beton parçasından alamıyordu. Beton parçası suya çarptığı zaman hafif -pek hafif- bir şıpırtı duyuldu. Sertleşen rüzgâr Eddie'nin gömleğini terli derisine yapıştırdı. Köprü inleyerek yalpaladı. Eddie ellerini yandaki parmaklıktan çekmeye çalıştı. Ama sanki parmakları çukur çukur olmuş madeni kavrarken öylece donmuşlardı.
Genç adam bir an gözlerini yumdu. Burada donup kalmayacaksın! Hayır, kesinlikle. Bunu... bunu yasaklıyorum. Bakacak bir şey anyorsan, uzun ve çirkin bir şeyi seç. Eddie gözlerini tekrar açarak Silahşor'a dikti. Kendini zorlayarak parmaklarım açtı ve tekrar ilerlemeye başladı.

Roland ortadaki açıklığa eriştiğinde dönüp geriye baktı. Jake bir buçuk metre kadar gerisindeydi. Oy da onun peşinde. Nehrin yukarısında rüzgâr çok daha şiddetliydi. Silahşor, rüzgârın Oy'un tüylerini dalgalandırdığını görebiliyordu. Billy bacaklarını bükmüş boynunu ileriye doğru uzatmıştı. Eddie, Ja-ke'in yedi buçuk metre kadar gerisindeydi. Yüz hatları gerilmişse de ayaklarını sürüyerek canla başla ilerlemeye çalışıyordu. Susannah'nın kapatılmış olan tekerlekli sandalyesini sol eline almış sağ eliyle de parmaklığa sıkıca sarılmıştı. "Susannah?" Genç kadın hemen cevap verdi.
"Evet. Ben iyiyim."
"Jake?"
Çocuk başını kaldırdı. Hâlâ gülümsüyordu. Silahşor Jake'in bir sorun yaratmayacağını anladı. Çocuk çok eğlenmekteydi. Saçları biçimli alnından dalga dalga geriye doğru uçuyordu. Gözleri pırıl pırıldı. Jake başparmağını havaya kaldırdı. Roland da gülümseyerek aynı işareti yaptı.
"Eddie?"
"Benim için endişelenme."
Eddie, Roland'a bakıyormuş gibiydi. Ama Silahşor aslında onun daha ileriye, köprünün diğer ucunda, nehrin kıyısındaki sıkışık tuğla binalara baktığına karar verdi. Bu uygundu. Genç adamın yüksekten çok korktuğu belliydi. Kendini kaybetmemek için yapabileceği en iyi şey ileriye bakmaktı belki de.
Roland, "Tamam, endişelenmem öyleyse," diye mırıldandı. "Şimdi şu açıklığı aşacağız, Susannah. Rahat ol. Ani hareketler yapma. Anladın mı?"
"Evet."
"Oturuşunu değiştirmek istiyorsan bunu şimdi yap."
Kadın sakin sakin, "Ben rahatım," dedi. "Sadece... Eddie' nin bu işi başaracağını umarım."
"Eddie de bir silahşor artık. Öyle biri gibi davranacak."
Roland sağa döndü. Şimdi nehrin aşağılarına doğru bakıyordu. Parmaklığı kavradı. Sonra botlarını paslı kablonun üzerinde sürüyerek deliğin yanından geçmeye başladı.

Jake, Roland'la Susannah açıklığın ortalarına gelinceye kadar bekledi. Sonra o da ilerlemeye başladı. Rüzgâr hızla esiyor, köprü sağa sola sallanıyordu. Ama hiç korkmuyordu. Aslında son derece keyifliydi. Eddie'nin tersine yüksekten hiç korkmazdı o. Burada olmak hoşuna gidiyordu. Bulutlanmaya "aŞİayan gökyüzünün aşağısında çelik bir kurdeleye benzeyen nehri iyice görebiliyordu.
Roland'la Susannah bozuk yaya yolunun tekrar başladığı noktaya erişmişlerdi. Jake deliğin ortalarına geldiğinde geriye baktı ve yüreğine indi. Ora-dan nasıl geçeceklerini konuşurken grubun bir üyesini unutmuşlardı. Oy yaya yolundaki deliğin diğer tarafında büzülmüş oturuyordu. Donmuş kalmıştı dehşete kapıldığı öyle belliydi ki... Betonun sona erdiği ve paslı, kavisli desteğin başladığı yeri kokluyordu.
Jake, "Haydi, gel, Oy!" diye seslendi.

Billy de, "Oy!" dedi. Boğuk sesi adeta bir insanınki gibi titriyordu. Boynunu Jake'e doğru uzattı ama yerinden de kımıldamadı. İyice irileşmiş gözlerinde üzüntü vardı.
Rüzgâr tekrar köprüye çarparak, sallanıp gıcırdamasına neden oldu. Bir şey Jake'in kafasının yanında tınladı. Çok gerildiği için kopan bir gitar telinin sesine benziyordu bu. Çelik bir tel en yakındaki dikey askıdan fırlamıştı. Neredeyse çocuğunun yanağını çizecekti. Üç metre ötede Oy, mutsuzca büzülmüş, gözleri Jake'e dikiliydi.
Roland, "Haydi gel!" diye bağırdı. "Rüzgâr şiddetleniyor! Gelsene, Jake!" "Oy'suz olmaz!"
Jake ayaklarını sürüyerek geldiği yöne doğru geri gitmeye başladı. Ancak iki adım atmıştı ki Oy yavaşça destek putrele bastı. Dimdik tuttuğu bacaklarının ucundaki pençeleri yuvarlak maden yüzeye süründü. Eddie şimdi Billy'nin arkasında duruyordu. Korkuyor ve kendini çok çaresiz hissediyordu. Jake hayvana cesaret vermeye çalıştı. "İşte öyle, Oy! Bana gel!" Billy, "Oy-Oy! Ake-Ake!" diye bağırdı ve sonra da desteğin üzerinde hızla koştu. Tam Jake'e eriştiği sırada kalleş rüzgâr tekrar kudurdu. Köprü sallandı. Oy tutunabilmek için tırnaklarıyla destek putrelin yüzeyini tırmaladı. Arka kısmı yandan kayarak boşluğa doğru sarktı. Ön ayaklarıyla tutunmaya çalışıyordu ama orada öyle bir şey yoktu. Arka ayaklarını havada deli gibi sallıyordu.
Jake parmaklığı bırakarak hayvana doğru daldı. Oy'un altın halkalı gözlerinden başka hiçbir şeyin farkında değildi.
Roland'la Eddie açıklığın iki yanından aynı anda, "Hayır!" diye bağrıştılar. "Yapma Jake!" Ama ikisi de bir şey yapamayacak kadar uzaktaydılar. Çaresizce çocuğa baktılar.
Jake'in göğsü ve karnı kabloya çarparken çantası kürek kemiklerinin üzerinde zıpladı. Dişleri bir bilardo topununkini andıran bir çatırtıyla birbirine vurdu. Rüzgâr yine coşmuştu. Çocuk rüzgârla birlikte hareket ederek sağ eliyle desteği kavradı. Boşluğa doğru sallanırken sol eliyle Oy'a uzandı. Billy yuvarlanmaya başlamıştı. Dişlerini Jake'in uzattığı eline geçirdi. Çocuk müthiş bir acı duydu. Haykırdı. Ama yine de durumunu bozmadı. Başını eğmiş, sağ kolunu destek putreline dolamıştı. Dizlerini onun fazla düzgün yüzeyine dayamıştı. Oy sol elinden sirkteki bir akrobat gibi sallanıyor, altın halkalı gözleriyle çocuğa bakıyordu. Jake şimdi kanlarının Billy'nin başının yanlarından ince derecikler halinde aktığını görüyordu.
Sonra rüzgâr yine şiddetlendi ve Jake dışa doğru kaymaya başladı.

Eddie 'nin korkusu o an kayboldu. Onun yerini garip ama memnunlukla karşıladığı bir soğukkanlılık aldı. Susannah'nın tekerlekli sandalyesini takırdatarak çatlak betona attı. Destek kablonun üzerinde çevikçe koştu. Parmaklığa tutunmak zahmetine bile girmedi. Jake tepeüstü açıklıktan sarkmıştı. Oy sol elinden tüylü bir sarkaç gibi sallanıyordu. Ve çocuğun sağ eli de kaymaya başlamıştı.
Eddie bacaklarını açarak hızla yere oturdu. Savunmasız testisleri canını yakacak bir biçimde apış arasına çarptılar. Ama o anda bu müthiş can acısı bile sanki başka dünyada olan bir şeydi. Genç adam bir eliyle Jake'in saçlarını, diğeriyle de sırt çantasının kayışını yakaladı. Kendisinin de dışarı doğru eğil-meye başladığının farkındaydı. Kâbuslara yakışacak bir an, üçünün birden di-Zl halinde boşluğa uçacaklarını düşündü.
Jake'in saçını bırakarak çantanın kayışını daha da sıkıca kavradı. Çocu-^n çantayı o ucuz dükkânlardan birinden almamış olması için dua ediyordu.
Eddie diğer elini sallayarak yukarıdaki parmaklığı yakalamaya çalıştı. Jake'le dışarıya doğru kayarken ona sonsuz kadar uzun gelen bir an sonra parmaklıg! yakaladı. Olanca sesiyle, "ROLAND!" diye haykırdı. "BİRAZ YARDIMA İHTİYACIM VAR!"
Ama Roland gelmişti bile. Susannah da hâlâ sırtındaydı. Silahşor eğildiği zaman Susannah da tepeüstü düşmemek için kollarım onun boynuna sıkıca doladı. Roland koluyla Jake'in göğsünü kavrayarak onu yukarı çekti. Çocuk ayağını desteğe bastığı zaman sağ eliyle titreyen Oy'a sarıldı. Sol eli hem yanıyor, hem donuyordu sanki.
Çocuk, "Artık bırak, Oy," diye inledi. "Artık bırakabilirsin. Güvendeyiz..."
Korkunç bir an Billy-Ahmak'ın bunu yapmayacağını sandı. Sonra Oy'un dişleri ağır ağır gevşedi ve Jake de elini kurtarmayı başardı. Parmakları kan içindeydi. Elinde siyah deliklerden oluşan bir halka belirmişti.
Hayvan bitkince, "Oy..." dedi. Jake hayretle Oy'un o acayip gözlerinin dolmuş olduğunu fark etti. Boynunu uzatarak kanlı diliyle çocuğun yüzünü yaladı.
Jake suratını onun sıcak kürküne gömdü. "Önemli değil." O da ağlıyordu. Yüzü can acısı ve şoktan oluşan bir maske gibiydi. "Üzülme. Bunun önemi yok. Bu elinde değildi. Ben de aldırmıyorum."
Eddie ağır ağır ayağa kalkıyordu. Yüzü kirli griydi ve ona biri bir bov-ling topunu bağırsaklarının arasına atmış gibi geliyordu. Sol elini usulca apış arasına atarak gördüğü zararı anlamaya çalıştı.
Boğuk bir sesle, "Kahretsin," dedi. "Ucuz bir meni kanalı ameliyatıydı bu."
Roland, "Bayılacak mısın, Eddie?" diye sordu. Yine şiddetlenen rüzgâr şapkasını Susannah'nın yüzüne doğru uçurdu. Kadın şapkayı kaparak Silah-şör'ün başına, kulaklarına kadar geçirdi. Roland şimdi yarı deli bir dağlıya benziyordu.
Eddie, "Hayır," dedi. "Neredeyse, 'keşke bayılabilsem,' diyeceğim ama-

Susannah atıldı. "Jake'e bir bakın. Eli gerçekten kanıyor." Jake, "Ben iyiyim," diyerek elini saklamaya çalıştı. Ama o bunu yapamadan Roland şefkatle çocuğun elini avuçlarının arasına aldı. Jake'in elinin üzerinde, avucunda ve parmaklannda en aşağı on iki diş izi vardı. Yaraların çoğu derindi. Çocuk elini açıp kapamayı denemedikçe kemiklerinin kırılıp kırılmadığını anlamak imkânsızdı. Kirişlerin kopup kopmadıklarını da. Ama çocuğa bunu yaptırmanın ne yeriydi, ne de zamanı.

Roland, Oy'a baktı. Billy-Ahmak da ona. Hayvanın o ifadeli gözleri keder ve korku doluydu. Jake'in ağzına bulaşan kanlarını yalayarak temizlemeye kalkışmamıştı. Oysa bu onun için dünyanın en doğal şeyi olurdu.
Jake, "Ona ilişme," diyerek Oy'a daha da sıkıca sarıldı. "Suç onda değildi. Onu unuttuğum için suçlu benim. Rüzgâr da zavallıyı uçurdu."
Roland, "Ona bir şey yapacak değilim," diye cevap verdi. Billy'nin kuduz olmadığından emindi. Ancak Oy'un Jake'in kanının tadına daha fazla bakmasını da istemiyordu. Hayvanın kanında olabilecek başka mikroplara gelince... Buna Ka karar verecekti. Her zaman sonunda verdiği gibi. Roland boynundaki mendili çıkararak Oy'un dudaklarını ve burnunu sildi. "İşte. İyi çocuk. İyi oğlan."
Billy-Ahmak bitkince, "Oy," dedi. Roland'ın omzunun üzerinden bakan Susannah hayvanın sesinde minnet olduğuna yemin edebilirdi. Rüzgâr yine şiddetle onlara çarptı. Hava hızla bozuyordu. "Eddie, bu köprüden inmeliyiz. Yürüyebilecek misin?"
"Hayır, efendim. Ben ayaklarımı sürüyeceğim." Eddie'nin kaşıklan ve karnındaki sancı hâlâ kötüydü ama bir dakika öncesi kadar da feci sayılmazdı. "Pekâlâ. Haydi, gidelim. Mümkün olduğu kadar hızla ilerlemeye çalışalım."
Roland döndü. Tam bir adım atacakken durakladı. Şimdi açıklığın diğer tarafında bir adam duruyor ve ifadesiz bir yüzle onlara bakıyordu.
Yabancı onlar bütün dikkatlerini Jake ve Oy'a verdikleri sırada yaklaşmıştı. Sırtında bir arbalet asılıydı. Başına parlak sarı bir mendil bağlamıştı ve uçları gitgide şiddetlenen rüzgârda bayrak gibi dalgalanıyordu. Kulaklarında ortalarında haçlar olan altın halkalar vardı. Bir gözünü beyaz ipekten bir parçayla örtmüştü. Suratı mor çıbanlar yüzünden leke lekeydi. Bu çıbanlardan bazıları patlamış, akıyordu. Yabancı belki otuz ya da kırk veya belki de altmış yaşındaydı. Bir elini başının yukarısına doğru kaldırmıştı. Parmaklarının arasında Roland'ın seçemediği bir şey vardı. Yalnız bu taş olamayacak kadar düzgün bir cisimdi.
Bu yabancının arkasında kent, karanlıklaşan gökyüzüne doğru yükseliyordu ve tuhaf biçimde iyice belirginleşmişti. Eddie karşı kıyıdaki birbirine dayanmış tuğla binalara baktı. Herhalde yağmacıların çoktan boşalttıkları ambar ve depolardı oraları. Genç adam kentin taştan labirentlerini ve gölgeli uçurumlarını incelerken ilk defa ne kadar çok yanılmış olduğunu anladı. O umutlarının, yardım bulma hayallerinin ne kadar gülünç olduğunu da. Şimdi parçalanmış cepheleri ve çökmüş damlan görüyordu. Camsız karanlık pencereler ve saçaklardaki biçimsiz kuş yuvalarını da. Genç adam şimdi kentin kokusunu da alıyordu. Bu annesinin bazen Zabar'dan alıp geldiği o lezzetli yemekler ve baharat kokularına hiç benzemiyordu. Sanki bir yatak tutuşmuş, bir süre yanmış, sonra da biri onu lağım suyuyla söndürmüştü. Eddie birdenbire Lud'u anladı hem de her şeyiyle. Onlar başka bir şeye daldıkları sırada ortaya çıkan sıntkan korsan, bu ölmekte olan berbat kentte bulunabilecek, akıllı yaşlı bir periye en yakın şeydi.
Roland tabancasını çekti.
Sarı mendilli adam çok güç anlaşılan koyu bir aksanla, "O silahı yerine koy, yiğidim," dedi. "Onu kaldır, sevgili yavrum. Sen gözü pek bir silahşorsun. Evet, bu belli. Ama bu kez üstünlük sende değil, bende."
Yabancının yamalı pantolonu yeşil kadifedendi. Köprüdeki deliğin kenarında dururken yağmacılık günleri sona ermiş olan bir korsana benziyordu. Hasta, pis ve hâlâ tehlikeli biri.
Roland, "Ya canım bunu yapmayı istemezse?" diye sordu. "Ya sıracalı kafana bir kurşun sıkıverirsem."
Sarı mendilli adam, "O zaman cehenneme senden biraz önce erişir ve girmen için kapıyı da tutarım," diyerek dostça güldü. Sonra havaya kaldırmış olduğu elini hafifçe oynattı. "Ya bu, ya şu. Bence ikisi de bir."
Roland adamın doğruyu söylediğini tahmin etti. Yabancının en fazla daha bir yıl yaşayabilecekmiş gibi bir görüntüsü vardı... Ve bu yılın son aylan da pek kötü geçecekti. Korsanın yüzündeki cerahat akan çıbanlann radyasyonla hiçbir ilgisi yoktu. Roland yanılmıyorsa bu adamda doktorların, "Mandrus", başkalarınınsa "Fahişe Çiçeği" dedikleri illet vardı. Üstelik hastalığın son dev-resindeydi. Tehlikeli bir adamla karşı karşıya gelmek her zaman kötüydü. Ne var ki, insan hiç olmazsa böyle bir karşılaşmada kazanma olasılığını hesaplayabilirdi. Ancak karşındaki bir ölü olduğu zaman her şey değişirdi.
Korsan, "Sevgili yavrulanm, elimdekinin ne olduğunu biliyor musunuz?" diye sordu. "Eski dostunuz Bıçakçının eline neyi geçirdiğinden haberiniz var mı? Bir elbombası bu. Eskilerin geride bıraktıklan güzel bir şey. Ben onun şapkasını çıkardım bile. Tanışma sırasında birinin başında şapkasıyla durması terbiyesizlik sayılır. Öyle değil mi?" Bir an mutlu mutlu gıdaklar gibi güldü. Sonra yüzü tekrar ciddileşti. Sanki yozlaşmaya başlamış beyninde bir düğme çevrilmiş gibi o neşeli hali kayboluverdi.
"Şimdi pimi sadece parmağım yerinde tutuyor, tatlım. Beni vurduğun takdirde müthiş bir gümbürtü olur. Sen ve sırtındaki o dişi maymun buhar olursunuz. Şu cüce piç de öyle sanırım. Arkanda duran ve oyuncak tabancasını suratıma doğru tutan şu tüysüz delikanlı yaşayabilir... Ama ancak suya düşünceye kadar. Onun suya düşeceğinden emin olabilirsin. Çünkü bu köprü son kırk yıldır yerine pamuk ipliğiyle bağlı. İşini bitirmek için şöyle bir itivermek yeterli. Şimdi... o demirini kaldıracak mısın, yoksa hepimiz de aynı elaraba-sında cehennemi boylayacak mıyız?"
Roland bir an ateş ederek Bıçakçının "Elbombası" dediği şeyi onun parlaklarının arasından düşürmeyi düşündü. Gelgeldim adam onu sıkıca kavra-m'Ştı. Silahşor tabancasını kılıfına soktu.
Bıçakçı, "Ah, çok iyi," diye bağırdı. Yine keyiflenmişti. "Sana bakar bakmaz zeki bir adam olduğunu anlamıştım. Ah, evet. Gerçekten öyle." Roland, "Ne istiyorsun?" diye sordu. Gerçi bunu bildiğini sanıyordu. Bıçakçı diğer elini kaldırarak pis parmağıyla Jake'i işaret etti. "Şu bücürü. Bücürü bana verirsen, hepiniz rahatça çekip gidersiniz."

Susannah hemen küfürü bastı. "Sen git de kendi kendini..." Korsan tekrar güldü. "Neden olmasın? Bana bir ayna parçası ver, benimkini kopanp bu işi yapayım. Neden olmasın? Son zamanlarda o ne işime yarıyor ki? Su dökerken bile ta tepeme kadar cayır cayır yanıyorum." Bulanık gri tonundaki sakin bakışlı gözlerini Roland'ın yüzünden ayırmıyordu. "E, ne diyorsun, eski, sadık dostum?"
"Çocuğu sana verirsem bize ne olacak?"
Sarı mendilli adam hemen cevap verdi. "Yolunuza gideceksiniz. Biz de başınıza bir dert açmayacağız. Tik-Tak Adam bu konuda söz verdi. Bu onun dudaklarından benimkine, benimkinden de sizin kulaklarınıza kadar geldi. Tik-Tak da çok kurnaz bir adamdır. Verdiği sözden hiçbir zaman dönmez. Rastlayacağınız Buluğlar konusunda bir tek kelime bile söyleyemem. Ama Tik-Tak Adam'ın Kırları size dokunmayacaklar."
Eddie kükredi. "Kahretsin! Sen ne diyorsun, Roland? Bu işi yapmayı gerçekten düşünmüyorsun, öyle değil mi?"
Silahşor, Jake'e bakmadı. Ona, "Ben sözümü tutacağım," diye mırıldanırken dudaklarını oynatmadı.
"Evet. Biliyorum." Jake sonra sesini yükseltti. "Tabancanı yerine sok, Eddie. Karan ben vereceğim." "Jake, sen çıldırmışsın!"
Korsan neşeyle güldü. "Hiç de değil, ahbap. Eğer bana inanmıyorsan o zaman asıl çıldıran sensin demektir. Bücür yanımızdayken hiç olmazsa davullardan korunmuş olur. Öyle değil mi? Ve şunu da düşün, sözlerimde ciddi olmasaydım ilk iş size tabancalarınızı aşağı atmanızı söylerdim. Ama öyle bir şey yaptım mı? Hayır."
Susannah, Jake'le Roland arasındaki konuşmayı duymuş ve ne kadar çaresiz durumda olduklarını anlamıştı. "Tabancanı sakla, Eddie."
Eddie seslendi. "Çocuğu alır almaz o bombayı bize atmayacağını nereden bilelim?"
Roland, "Buna kalkışırsa bombaya havadayken ateş ederim," dedi. "Bunu yapabilirim. Yapabileceğimi o da biliyor."
"Belki biliyorum. Sende kararlı bir insan ifadesi var."
Silahşor konuşmasını sürdürdü. "Doğruyu söylüyorsa o zaman elindeki oyuncağını ıskalasam bile yine de mahvolur. Çünkü köprü yıkılır ve hepimiz aşağıya yuvarlanırız."
Bıçakçı, "Çok zekisin, sevgili oğlum," dedi. "Gerçekten çok zekisin, öyle değil mi?" Karganınkine benzeyen bir ses çıkararak güldü. Sonra da ciddi-leşerek sanki bir sırrını açıklayacakmış gibi bir tavır takındı. "Artık konuşacağımız kadar konuştuk, eski can dostum benim. Kararını ver. Çocuğu bana verecek misin? Yoksa hep birlikte yolun sonuna doğru mu gideceğiz?"
Roland daha bir kelime söyleyemeden Jake desteğin üzerinde ilerleyerek onun yanından geçti. Oy'u hâlâ sağ koluyla kavrıyordu. Kanlı sol elini dimdik öne doğru uzatmıştı.
Eddie çaresizce bağırdı. "Jake! Yapma!"
Roland yine aynı alçak sesle, "Seni almaya geleceğim," dedi.
Çocuk tekrarladı. "Biliyorum." Rüzgâr tekrar hızlanmıştı. Köprü yalpalayarak inlercesine bir ses çıkardı. Send'de şimdi benek benek beyaz köpüklü dalgalar belirmişti. Sular, yukarı tarafta mavi mononun nehirden yükselen kalıntılarına çarparak sanki köpük köpük kaynıyorlardı.
Bıçakçı şarkı söyler gibi, "Evet, ahbap," dedi. Dudakları gerilirken beyaz etlerinden kırık mezar taşlarına benzeyen birkaç çürük dişi gözüktü. "Evet, benim güzel bücürüm! Yaklaşmaya devam et."
Eddie, "Roland!" diye bağırdı. "Blöf yapıyor olabilir! Belki de elindeki etkisiz bir şey."
Silahşor cevap vermedi.
Jake yaya yolundaki açıklığın diğer tarafına erişirken Oy, Bıçakçıya bakarak dişlerini gösterdi.
Korsan, "O konuşan bağırsak torbasını yandan aşağı at," diye emretti.
Jake yine sakin sakin cevap verdi. "Boşversene!"
Bıçakçı bir an şaşırdı. Sonra da başını salladı. "Ne müşfik bir çocuk! Onu pek seviyorsun galiba. Pekâlâ." İki adım geriledi. "Betona varır varmaz onu yere bırak. Bana saldıracak olursa bir tekmede beynini ezer, parçalarını arkasından çıkarırım. Sana söz veriyorum!"
Oy dişlerinin arasından, "Çıkarırım," dedi.
Jake mırıldandı. "Sus, Oy." Her zamankinden daha da şiddetle esen rüzgâr köprüyü sarsarken o da beton yola erişti. Dört bir yanda kopan kablo telleri vınlamaya başlamıştı. Jake, geriye bir göz attı. Roland'la Eddie parmaklığa yapışmışlardı. Susannah, Silahşor'ün omzunun üzerinden çocuğa bakıyordu. Kıvır kıvır saçları rüzgârda dalgalanıp uçuşmaktaydı. Jake onlara el salladı. Roland da karşılık olarak elini kaldırdı.
Jake, Silahşor'a, "Bu kez düşmeme izin vermeyeceksin, değil mi?" diye sormuştu. Roland da cevap vermişti. "Hayır. Hiçbir zaman." Jake ona inanıyordu... Ama Roland imdadına yetişmeden önce olacaklardan da çok korkuyordu. Çocuk, Oy'u yere bıraktı. Bıçakçı aynı anda ileri atılarak küçük hayvanı tekmelemeye kalkıştı ama Oy hemen yana çekilerek korsanın çizmesinden kaçtı. Jake, "Kaç!" diye bağırdı, Oy bu emre uyarak koşa koşa çocukla Bıçakçının yanından geçti. Başını eğerek köprünün Lud ucuna doğru koştu. Deliklerden kaçmak için yandan dolaşıyor, çatlakların üzerinden atlıyordu. Geriye de bakmıyordu. Bir dakika sonra Bıçakçı kolunu Jake'in boynuna doladı. Kir ve çürümeye başlamış et kokuyordu. Bu ikisi birleşerek boğucu ve yoğun bir koku oluşturmaktaydı. Jake'in midesi ağzına geldi.
Korsan kasığını çocuğun arkasına çarptı. "Belki de ben sandığım kadar kötü durumda değilim. 'Gençlik, ihtiyarları sarhoş eden şaraptır,' demezler mi? Benim tatlı küçük bücürüm, seninle çok eğleneceğiz, öyle değil mi? Evet, meleklere şarkı söyletecek anlar yaşayacağız."
Jake, ah, Tanrım, diye düşündü.

Bıçakçı sesini tekrar yükseltti. "Benim sert dostum, biz şimdi bücürle gidiyoruz. Yapacağımız harika işler, göreceğimiz harika insanlar var. Evet, öyle ya. Yalnız yine de sözümü tutacağım. Ancak on beş dakika orada hiç kımıldamadan duracaksınız. Aklınız varsa bunu yaparsınız. Kımıldamaya kalkarsanız hepimiz öbür tarafı boylanz. Beni anlıyor musunuz?"
Roland, "Evet," dedi-.
"Kaybedecek hiçbir şeyim yok. Bu sözüme inanıyor musun?"
"Evet."
"İyi öyleyse. Haydi, oğlum, yürü bakalım. Marş!"
Bıçakçı koluyla Jake'in boynunu iyice sıktı. Çocuk zorlukla soluk alırken korsan onu geriye doğru çekiyordu. İkisinin de yüzleri açıklığa doğruydu, geri geri gidiyorlardı. Roland sırtında Susannah'yla orada duruyordu. Eddie de hemen arkasındaydı. Elinde hâlâ Bıçakçının 'oyuncak tabanca', dediği Ruger vardı. Kesik kesik nefes alan korsanın sıcak solukları Jake'in kulağına çarpıyordu. Daha da kötüsü çocuk adamın nefesinin kokusunu duyuyordu.
Bıçakçı, "Bir oyun oynamaya kalkışma," diye fısıldadı. "Yoksa o tatlı et parçalannı koparıp, kıçına tıkarım. Onları, daha kullanma fırsatını bulamadan kaybetmen üzücü olur, öyle değil mi? Çok üzücü olur hem de."
Köprünün ucuna vardılar. Jake kaskatı kesildi. Bıçakçının her şeye rağmen elbombasını atacağını sanıyordu. Ne var ki öyle bir şey olmadı... Hiç olmazsa hemen. Korsan çocuğu iki küçük kulübeciğin arasındaki geçide geri geri soktu. Herhalde bu kulübeler eskiden biletçi kulübeleriydi. Geride tuğla binalar birer hapishane gibi yükselmekteydi.
"Şimdi kolumu gevşeteceğim, ahbap. Yoksa koşmak için nasıl soluk alabilirsin? Ama kolunu tutacağım. Rüzgâr gibi koşmazsan sana söz veriyorum, kolunu koparacak ve onu seni dövmek için bir sopa gibi kullanacağım. Anladın mı?"
Jake başını salladı. Ve o nefes borusundaki korkunç boğucu baskı birdenbire kalktı. O anda da elindeki sancıyı fark etti. Eli sanki şişmiş, kavrulmuş, alev alev yanıyordu. Sonra Bıçakçı çift başlı kol kasını demir mengene gibi parmaklarıyla kavradı. Ve Jake de elini unuttu o zaman.
Bıçakçı tuhaf, neşeli ve ince bir sesle, "Hoşçakalın!" diye seslenerek diğerlerine doğru elbombasını salladı. "Hoşçakalın, tatlılarım." Sonra Jake'e dönerek homurdandı. "Şimdi hızla koş bakalım, küçük böcek! Koş!"
Jake'i önce döndürdü, sonra da kolundan çekiştirdi. Çocukla korsan koşarak uçarcasına kavisli bir rampadan sokağa indiler. Jake önce şaşkın şaşkın, East River Drive, acayip bir beyin vebası bütün normal insanları öldürdükten iki üç yüz yıl sonra bu halde olacak, diye düşündü.
İki kaldırımın yanında da ara ara otomobillerin eski, paslanmış kalıntıları duruyordu. Çoğu Jake'in o zamana kadar gördüklerine benzemeyen küre biçimi taşıtlardı. (Walt Disney'in resimli romanlanndaki beyaz eldivenli yaratıkların kullandıkları arabalara benziyorlardı.) Ancak çocuk kalıntıların arasında bir eski Volkswagen kaplumbağa, Chevrolet Corvair olabilecek başka bir taşıt ve Model A Ford sandığı bir otomobil gördü. Bu garip kalıntıların hiçbirinin lastikleri yoktu. Ya çalınmışlar ya da çoktan çürüyüp tozlara karışmışlardı. Bütün camlar kırılmıştı. Sanki kent sakinleri yansımalarını kazara da olsa gösterecek her şeyden nefret ediyorlardı.
Terk edilmiş arabaların altlarına ve aralarına anlaşılamayan birtakım maden parçaları ve ışıltılı cam kırıkları yığılmıştı. Çok gerilerde kalan mutlu günlerde kaldırımlara ara ara ağaçlar dikilmişti. Ama onlar da ölmüşlerdi artık. Şimdi bulutlu gökyüzüne doğru yükselen maden heykellere benziyorlardı. Bazı depolar ya bombalanmış ya da kendi kendilerine yıkılmışlardı. Onlardan geride kalan karmakarışık tuğla yığınlarının gerisinde nehir ve Send Köprüsünün paslı ayakları vardı. Islak, çürük koku her zamankinden daha keskindi. Adeta insanın burnunu tıkıyordu.
Sokak Işının yolundan ayrılarak doğuya doğru gitmekteydi. Jake yolun molozlar ve kalıntılarla gitgide daha çok dolduğunu görüyordu. Altı yedi blok ötede iyice tıkanmış gibiydi. Ancak Bıçakçı onu o yöne doğru çekiyordu. Önce korsana ayak uydurmayı başardı. Ama adam korkunç bir hızla ilerliyordu.
Jake kesik kesik solumaya başladı ve bir adım geride kaldı. Bıçakçı çocuğu nıoloz, beton ve paslı çelik putrellerden oluşan engele doğru hızla çekti. Jake az kalsın düşüyordu. Ona kasten yapılmış gibi gözüken bu engel mermer cepheleri tozlu iki geniş binanın arasındaydı. Soldakinin önünde bir heykel vardı. Çocuk onu hemen tanıdı. 'Kör Adalet' denen kadındı bu. Bundan da koruduğu yerin bir mahkeme binası olduğu anlaşılıyordu. Ama Jake o tarafa doğru ancak bir an bakabildi. Bıçakçı onu amansızca engele doğru sürüklüyor ve hiç yavaşlamıyordu.
Jake, oradan geçmeye kalkışırsa ikimizin de ölümüne neden olacak, diye düşündü. Bıçakçı, varlığını onun suratında ilan eden hastalığına rağmen rüzgâr gibi koşarken parmaklarını Jake'in koluna daha da fazla batırdı ve onu kendisiyle birlikte sürükledi. Sonunda Jake hiç de gelişigüzel yığılmamış oldukları anlaşılan beton, parçalanmış eşya, paslı su borulan, kamyon ve araba parçalan arasındaki dar geçidi gördü. O an durumu birdenbire anladı. Bu labirent Roland'ın ilerlemesini saatlerce engelleyecekti... Ama Bıçakçının yeriydi burası ve adam nereye gittiğini biliyordu.
Geçidin karanlık, dar ağzı moloz yığınının solundaydı. Oraya eriştiklerinde Bıçakçı elindeki yeşil cismi omzunun üzerinden fırlattı. "Haydi eğil, cicim," diyerek sinir krizi geçiriyormuş gibi tiz bir sesle kıkır kıkır güldü. Bir dakika sonra müthiş bir patlama bütün sokağı sarstı. Küre biçimi arabalardan biri altı metre havaya fırladı ve sonra da tersine dönerek tepesinin üzerine düştü. Tuğlalar ıslık çalarak Jake'in başının yukarısından geçtiler. Bir şey çocuğun sol kürek kemiğine şiddetle çarpınca sendeledi. Eğer Bıçakçı onu kaldırıp molozlann arasındaki dar bir açıklığa çekmeseydi yere yuvarlanacaktı. İlerideki geçide girdikleri zaman kasvetli gölgeler heyecanla uzanarak onlara sardılar.
Adamla çocuk gözden kaybolduktan sonra küçük, tüylü bir hayvan bir beton parçasının arkasından usulca çıktı. Oy'du bu. Hayvan bir an geçidin ağzında durdu. Boynunu uzatmıştı, gözleri parlıyordu. Sonra burnunu yere yaklaştırarak dikkatle koklaya koklaya Jake'le korsanın peşinden gitti.

Bıçakçı koşarak uzaklaşır uzaklaşmaz Roland, "Haydi, gelin," dedi.
Eddie, "Bunu nasıl yapabildin?" diye sordu. "Çocuğu o korkunç herife nasıl teslim edebildin?"
"Çünkü başka seçeneğim yoktu. Tekerlekli sandalyeyi getir. Ona ihtiyacımız olacak."
Açıklığın diğer tarafındaki beton yola vardıkları sırada bir patlama köprüyü sarstı. Karanlıklaşan gökyüzüne doğru molozlar yükseldi.
"Tanrım!" Bembeyaz kesilmiş olan Eddie üzüntüyle Silahşor'a döndü.
Roland sakin sakin, "Hemen endişelenmeye başlama," dedi. "Bıçakçı gibi adamlar patlama gücü yüksek oyuncaklar konusunda her zaman dikkatlidirler." Köprünün ucundaki biletçi kulübelerine eriştiler. Roland onların hemen ötesinde, kavisli rampanın başında durdu.
Eddie, "Adamın blöf yapmadığını biliyordun, değil mi?" dedi. "Yani seninki bir tahmin değildi. Bunu kesinlikle biliyordun."
"O yürüyen bir ölü ve öylelerinin blöf yapmaya ihtiyaçları yoktur." Ro-land'ın sesi sakinse de bunda yine de gizli bir acı ve üzüntü vardı. "Böyle bir şey olabileceğini biliyordum. Eğer o adamı daha önce, patlayan yumurtasının etki alanının dışındayken görseydik onunla başa da çıkardık. Ama Jake açıklıktan düşüyordu. Korsan da o arada bize iyice yaklaştı. Bıçakçı herhalde çocuğu kentten sağsalim geçebilmek için ücret olarak getirdiğimizi sanmıyor. Kahretsin! Ne şanssızlık!" Roland yumruğunu bacağına vurdu.
"Eh, gidip Jake'i kurtaralım."
Roland başını salladı. "Burada birbirimizden ayrılacağız. Susannah'yı o alçağın gittiği yere götüremeyiz. Onu yalnız da bırakamayız."
"Ama..."
"Beni dinle ve tartışmaya kalkma. Yani Jake'in kurtulmasını istiyorsan. Burada ne kadar uzun süre kalırsak, izler de o kadar silinir. O zaman onları izlernek de zorlaşır. Senin kendi görevin var. Başka bir Blaine daha varsa sen ve Susannah onu bulmalısınız. Ve Jake'in bir Blaine daha olduğuna inandığından da eminim. Herhalde bir yerde bir istasyon var ya da vaktiyle uzaklardaki ülkelerde 'Beşik' veya 'Durak' denen bir yer. Anlıyor musun?"
Neyseki Eddie bu seferlik tartışmaya kalkışmadı. "Evet. Onu bulacağız. Sonra?"
"Her yarım saatte bir, bir el ateş et. Jake'i kurtardıktan sonra gelirim." Susannah atıldı. "Silah sesleri başkalarını da yanımıza çekebilir." Eddie onun kayışlardan kurtularak sandalyesine oturmasına yardım etmişti. Roland karı kocaya soğuk soğuk baktı. "Onlarla başa çıkarsınız." "Tamam." Eddie elini uzattı. Silahşor bu eli çabucak sıktı. "Onu bul, Roland."
"Ah, bulacağım. Tanrılarınıza dua edin de Jake'i zamanında bulabileyim. Ayrıca babalarınızın yüzlerini hatırlayın. İkiniz de." Susannah başını salladı. "Çalışırız."
Roland döndü ve çevik hareketlerle koşarak rampadan indi. O gözden kaybolduktan sonra Eddie, Susannah'ya döndü. Karısının ağladığını görünce de fazla şaşırmadı. Kendi içinden de ağlamak geliyordu. Yarım saat önce birbirlerine sıkıca bağlı bir grup arkadaştılar. Sonra birkaç dakika içerisinde o rahat dostlukları sona ermişti. Jake kaçırılmış, Roland çocuğun peşinden gitmişti. Oy bile kaçmıştı. Eddie hayatı boyunca kendini hiç bu kadar yalnız hissetmemişti.
Susannah, "Bana ikisini de bir daha göremeyecekmişiz gibi geliyor," dedi.
Eddie sert sert, "Tabii göreceğiz," diye bağırdı. Ama karısının ne demek istediğini biliyordu. Yolculuklannın hemen hemen başlamadan sona erdiği düşüncesi kalbini ezmekteydi. "Hunların Attila'sıyla girişilecek bir kavgada ben Barbar Roland'a oynarım. Hem de ikiye üç vererek. Haydi, Suze. Yetişmemiz gereken bir tren var."
Genç kadın üzüntüyle sordu. "Ama nerede?"
"Bilmiyorum. Belki en yakındaki akıllı yaşlı periyi bulup bunu ona sormamız daha iyi olur. Öyle değil mi?"
"Sen neden söz ediyorsun, Edward Dean?"
Eddie, "Hiç..." dedi. Bu çok doğru olduğu için neredeyse hüngür hüngür ağlamaya başlayacaktı. Susannah'nın tekerlekli sandalyesinin tutamaklarını kavradı ve karısını Lud kentine uzanan, cam kırıkları içindeki çatlak rampadan indirmeye başladı.

İ

Jake çabucak sisli bir dünyaya indi. Buradaki tek işaret levhaları can açışıydı. Zonklayan eli, Bıçakçının çelik çubuklara benzeyen parmaklarını batırdığı kolunun üst kısmı. Kavrulan akciğerleri. İkisi de fazla ilerlemeden bu acılara Jake'in sol yanındaki yanmaya benzeyen derin sızı da katıldı. Sonra bu acı diğerlerini bastırdı. O an Roland'in artık peşlerine takılmış olup olmadığını düşündü. Sonra kendi kendine, Oy bu kentte yaşamayı ne kadar süre başarabilir, diye sordu. Burası şimdiye kadar tanıdığı o ovalar ve ormanlardan çok farklı. Ardından Bıçakçı yumruğunu onun suratına indirdi. Çocuğun burnu kanamaya başladı ve bu düşünce de o müthiş can acısı arasında kayboldu.
"Haydi koş, küçük piç! Çabuk ol!"
Jake soluk soluğa, "Mümkün oldu... kadar... hızlı koşmaya... çalışıyorum..." diye inledi. Aynı anda solundaki moloz yığınından uzanan kalın bir cam kırığından kurtulmayı tam zamanında başardı.
"Çabuk olmalısın! Yoksa seni bir vuruşta bayıltır ve saçlarından sürükleyerek götürürüm! Haydi, koş, küçük piç!"
Jake nasılsa kendisini zorlayarak daha hızlı koşmayı başardı. Geçide girerken kısa bir süre sonra bir caddeye çıkacaklarını sanmıştı. Oysa şimdi istemeye istemeye böyle bir şeyin olmayacağını anlıyordu. Bu sıradan bir geçit

değildi. Burası Kırların bölgesinin derinliklerine giden kamufle edilmiş ve sağlamlaştırılmış bir yoldu. Sanki üzerlerine yıkılacakmış gibi gözüken yük-

sek duvarlar sürüyle garip malzemeden yapılmıştı. Üzerlerine yerleştirilen çelik parçalarının altında yarı ya da tamamiyle ezilmiş arabalar, mermer sütunlar, yağdan siyahlaşmış kısımları dışında her tarafları pastan kızarmış, ne işe yaradıkları anlaşılmayan fabrika makineleri, ışıltılı yanına Yüksek Dilde bir tek esrarlı kelime, "ZEVK" sözcüğü oyulmuş, özel bir uçak büyüklüğünde kristal ve krom bir balık, baklalarının her biri Jake'in kafası büyüklüğünde olan zincirlerle sarılmış türlü ev eşyaları. Hepsi insana neredeyse devrilivere-ceklermiş gibi geliyordu. Tıpkı sirklerde küçücük çelik iskemlelerinin üzerinde duran filler gibi.
Korsanla çocuk bu çılgınca yolun ikiye ayrıldığı bir yere geldiler. Bıçakçı hiç duraklamadan soldakine saptı. Biraz ileride tünelden farksız çok dar üç geçit çeşitli yönlere doğru uzanıyordu. Bıçakçı bu kez de sağdakinı seçti.Çürümüş kutular ve eski kâğıt balyalarından oluşan bu yol ikisinin yan yana koşamayacakları kadar dardı. (Herhalde bu dev balyaları oluşturan kâğıtlar eskiden kitap ya da dergilerdi.) Korsan, Jake'i öne itti ve onu hızlandırmak için sırtına amansızca vurmaya başladı. Jake, bir sığır, geçitten kesileceği yere doğru sürülürken herhalde kendini böyle hissediyor, diye düşündü. Ve oradan sağ kurtulursa bir daha biftek yememeye yemin etti.
"Koş, benim küçük tatlı piçim! Koş!"
Jake çok geçmeden köşelerin ve dönemeçlerin sayısını unuttu. Bıçakçı onu kopmuş çelik, parçalanmış eşya ve eski makinelerden oluşan yığının derinliklerine doğru sürerken çocuğun kurtulma umudu da sönmeye başladı. Roland bile artık onu bulamazdı. Silahşor bunu denerse labirentte kaybolacak ve ölünceye dek bu kâbuslara yaraşır dünyanın moloz dolu geçitlerinde dolaşacaktı.
Şimdi yokuş aşağı gidiyorlardı. Sıkıştırılmış kâğıtlardan oluşan duvarlar yerlerini dosya dolapları, hesap makineleri ve kompüter parçalan yığınlarına bırakmıştı. Jake bir dakika kadar soldaki, sadece televizyonlar ya da dikkatsizce yığılmış videolardan oluşan bir duvarın önünden ilerledi. Ekranlar ona bir ölünün camlaşmış gözleriyle bakıyorlardı sanki. Ayaklarının altındaki yol aşa-
ğıya doğru inmeye devam ederken gerçekten de bir tünelde olduklarını anladı. Yukarıdaki bulutlu gökyüzü iyice daraldı. Bir şeride dönüştü. Sonra bir kurdeleye. Kurdele de bir ipliğe. Loş bir dünyadaydılar. Dev bir çöp tenekesinde koşuşan farelerden farkları yoktu.
Jake, ya bütün bunlar üzerimize çökerlerse, diye düşündü. Artık her tarafı sızlıyordu ve bitkin haldeydi. O yüzden bu ihtimal onu fazla korkutmadı. Tavan çökerse hiç olmazsa dinlenebilirdi.
Bıçakçı onu hâlâ sürüyordu. Tıpkı bir çiftçinin bir öküzü sürdüğü gibi. Sola dönmeleri için sol omzuna vuruyordu. Sağa dönmeleri için de sağ omzuna. Dümdüz ilerleyecekleri zaman elini Jake'in kafasının arkasına indiriyordu. Çocuk ileri doğru çıkmış bir borudan kurtulmaya çalıştı ama pek başaramadı. Boru kalçasına çarpınca sendeleyerek dar geçitte cam ve kırık tahtalardan oluşan bir yığına doğru yalpaladı. Korsan onu yakalayarak tekrar öne doğru itti. "Haydi, koş, hantal piç! Koşamıyor musun? Tik-Tak Adam olmasaydı hemen buracıkta işini bitirirdim. Gırtlağını kesiverirdim. Gerçekten de!"
Jake şimdi kırmızı bir sisin içinde koşuyordu. Bu siste sadece acı ve Bıçakçının sık sık omzuna ya da kafasına inen yumruğu vardı. Sonunda, artık koşamayacağını düşündüğü sırada korsan onu ensesinden yakalayarak çabucak durdurdu. Jake o yüzden adama çarptı ve boğuk boğuk bağırdı.
Bıçakçı kesik kesik soluyarak, neşeyle, "Şimdi zor bir yere geldik," dedi. "İleriye bak. Birbirleriyle kesişerek, yere yakın bir yerde bir X oluşturan iki tel göreceksin. Onları görüyor musun?"
Jake önce o telleri göremedi. Her yer çok loştu. Sola koskocaman bakır tencereler yığmışlardı. Sağaysa dalgıçların kullandıklarına benzeyen çelik tüpleri. Jake güçlü bir soluk alırsa bu tüplerin bir çığ gibi üzerlerine yuvarlanacaklarından emindi. Koluyla gözlerini sildi, alnına düşen karışmış saçlarını itti. On altı ton ağırlığındaki tüpler üzerine yığıldıkları zaman ne hale gireceğini de düşünmemeye çalıştı. Gözlerini kısarak Bıçakçının işaret ettiği tarafa baktı. Evet, gitar ya da banco teline benzeyen o iki ince, gümüş gibi çizgiyi görebiliyordu. Zorlukla. Onlar geçidin iki yanından çıkıyor ve yerden altmış santim kadar yukarıda kesişiyorlardı.

"Onların altından sürünerek geç, tatlım. Çok çok dikkatli ol. Çünkü o tellerden birini şöyle hafifçe tıngırdatsan bile kentteki çelik ve beton yığınlarının yarısı o küçücük sevgili başına geçer. Benim de öyle. Belki bu seni pek üzmez. Öyle değil mi? Haydi, sürün bakalım."
Jake sırt çantasını çıkararak yere yattı, ardından çantayı önündeki açıklıktan itti. Kendisi de ince ve gergin tellerin altından geçerken yine de biraz daha yaşamak istediğini anladı. Kafasına düşmek için dengede bekleyen o tonlar ağırlığındaki molozu hissediyordu sanki. Herhalde bu teller dikkatle seçilmiş olan temel taşlarını yerlerinde tutuyor, diye düşündü. Onlardan biri kopar-sa... kıyamet kopacak. Jake'in sırtı tellerden birine süründü ve yukarıda, yükseklerde bir şey gıcırdadı.
"Dikkatli ol, ahbap." Bıçakçı neredeyse inleyecekti. "Ah, çok dikkatli olmalısın!"
Jake ayakları ve dirseklerinden yararlanarak kesişen tellerin altından geçti. Terden ıslanıp kokan saçları yine alnına düştü ama onları geriye itmeye cesaret edemedi.
Sonunda Bıçakçı, "Tamam, geçtin," diye homurdandı. Sonra tellerin altından uzun deneyimlerin verdiği bir kolaylıkla süzüldü. Ayağa kalktı ve Jake daha çantasını sırtına takamadan onu kaptı. "Bunun içinde ne var, ahbap?" diye sordu.

Kayışları açarak çantanın içine baktı. "Eski dostun için bir armağanın var mı? Çünkü Bıçakçı hediyelere bayılır. Gerçekten."
"Çantada öyle bir şey yok. Sadece..."
Bıçakçı elini kaldırdığı gibi Jake'in suratına tokadı indirdi. Çocuğun başı arkaya gitti ve burnundan tekrar köpüklü kanlar fışkırdı.
Canı yanan ve öfkelenen Jake, "Bunu neden yaptın?" diye bağırdı.
Bıçakçı haykırdı. "Bana, kahrolasıca gözlerimin görebildiği şeyi söylediğin için!" Jake'in çantasını bir kenara attı. Korkunç ve tehlikeli bir tavırla gülümserken yine ortaya o birkaç dişi çıktı. "Ve o kahrolasıca yığınları tepemize indirmene ramak kaldığı için!" Bir an durdu sonra daha sakin bir tavırla ekledi. "Ve içimden öyle geldiği için. Bunu itiraf etmeliyim. Bir koyununkine benzeyen bu aptal suratın beni öfkelendiriyor ve seni tokatlama isteğimi uyandiriyor. Gerçekten." Gülümsemesi yayıldı ve sıvılar sızan beyazımsı dişetleri gözüktü. Jake bunu görmemeyi tercih edecekti. "Senin şu azimli arkadaşın bizi buraya kadar izlediyse, tellere takıldığı zaman çok şaşıracak demektir." Bıçakçı başını kaldırarak baktı. Hâlâ sırıtıyordu. "Yanlış hatırlamıyorsam yukarıda bir yerde bir otobüs dengede duruyor."
Jake ağlamaya başladı. Yorgunluk ve umutsuzluğun neden olduğu gözyaşları yanaklanndaki kirlerin arasında çizgiler oluşturuyordu.
Bıçakçı elini açarak tehdit dolu bir tavırla havaya kaldırdı. "Ben de ağlamaya başlamadan yürü bakalım, ahbap... Çünkü senin bu eski dostun çok hassas bir adamdır. Gerçekten. Ağlayıp inlemeye başladığında da tekrar gülümsemesini ancak birine bir iki tokat indirmekle sağlayabilir. Koş!"
Çocukla korsan tekrar koşmaya başladılar. Bıçakçı, gıcırdayan pis kokulu labirentin derinliklerine giden yollan sanki gelişigüzel seçiyordu. Seçimini de çocuğun sırtına şiddetle vurarak belirtiyordu. Sonra davullar başladı. Gürültü sanki her yerden geliyordu. Ya da hiçbir yerden, işte bu Jake için bardağı taşıran son damla oldu. Umut etmekten de, düşünmekten de vazgeçti. Kendini kâbusa bırakıverdi.

Roland sokağı sağdan sola, yukarıdan aşağıya kadar kapayan barikatın önünde durdu. Jake'in aksine diğer taraftan açıklığa çıkabileceğini ummuyordu. Silahşor bu noktanın doğusundaki binalann çöp, alet, sanat eserlerinden oluşan bir iç denizden yükselen, nöbetçilerle dolu birer adacık olduklarından emindi. Tabii her yere tuzaklar kurulmuştu. Tabii kalıntılardan bazıları beş yüz, yedi yüz ya da bin yıl önce devrildikleri yerde bırakılmışlardı. Ama Roland geri kalanları Kırların parça parça buraya sürüklediklerini sanıyordu. Lud'un doğu kısmı Kırların şatosuna dönüşmüştü. Silahşor de şimdi onun dış surlannın önünde durmaktaydı.
Ağır ağır ilerledi ve sivri kenarlı iri bir çimento parçasının yarı gizlediği bir geçidin ağzını gördü. Pudra gibi tozlarda ayak izleri kalmıştı. İki çiftti. Kü-çük ayaklar ve büyük ayaklann bıraktıkları izler. Roland çömelerek onları inceledi. Tam doğrulacağı sırada durakladı. "Hayır, iki çift değil, üç." Üçüncü izler küçük bir hayvanın pençe izleriydi.
Roland usulca, "Oy?" diye seslendi. Bir an karşılık alamadı. Sonra ka-ranlıklann arasından bir kez havlama sesi geldi. Silahşor geçide girdi ve ilk çarpık köşenin gerisinden kendine bakan altın halkalı gözleri gördü. Koşarak gilly'e doğru gitti. Hâlâ Jake' ten başkasına yaklaşmaktan hoşlanmayan Oy bir adım geriledi. Sonra da durarak başını kaldırdı, endişeyle Silahşor'a baktı.
Roland, "Bana yardım etmek istiyor musun?" diye sordu. Bilincinin sınırındaki koyu kırmızı perdeyi hissediyordu. Savaş ateşiydi bu. Oysa şimdi bunun sırası değildi. Tabii onun da zamanı gelecekti. Ancak şimdi savaşarak o sözlerle anlatılamayacak rahatlığa erişemeyecekti. "Jake'i bulmama yardım eder misin?"
Oy, "Ake!" diye havladı. Hâlâ endişeli gözlerle Roland'a bakıyordu.
"O halde git. Onu bul."
Oy hemen döndü ve hızla geçitte koşmaya başladı. Burnunu yere iyice yaklaştırmıştı. Roland onu izliyordu. Arada sırada başını kaldırarak Billy'e bir göz atıyorsa da daha çok yere döşenmiş olan eski taşlara bakıyor ve bir iz arıyordu.

Eddie, "Tanrım," dedi. "Ne biçim insanlar bunlar?"
Karı koca rampanın dibindeki caddede iki blok gitmişler ve ilerideki barikatı görmüşlerdi. (Ama Roland'ın yan gizli geçide girmesini bir dakika arayla kaçırmışlardı.) Kuzeye dönerek geniş bir caddeye sapmışlardı. Burası Ed-die'ye Beşinci Caddeyi hatırlatmıştı. Ne var ki, genç adam bunu Susannah'ya söylemeye cesaret edememişti. Bu pis kokulu, moloz yığınları içindeki kent kalıntısı yüzünden acı bir düşkırıklığına uğramıştı. Artık umut dolu sözler söyleyecek halde değildi.
Karı koca, 'Beşinci Caddeyi' izleyerek büyük beyaz taştan binaların bulunduğu bir yere geldiler. Burası Eddie'ye çocukluğunda televizyonda izlediği eski gladyatör filmlerindeki Roma'yı hatırlattı. Resmi havalı binalardı bunlar ve çoğu da fazla harap değildi. Eddie, onların kamuya ait binalar olduğundan emindi. Galeriler, kitaplıklar, belki müzeler. Büyük kubbesi granit bir yumurta gibi çatlamış olan bir bina rasathane olabilirdi. Ama Eddie bir yerde astronomların büyük kentlerden uzakta olmayı tercih ettiklerini okumuştu. Anlaşılan bütün o elektrik ışıkları yıldızları seyretmelerini engelliyordu.
Bu haşmetli binaların aralannda açıklıklar vardı. Bir zamanlar orada yetişen çim ve çiçekleri, yaban otları ve karmakarışık dikenler çoktan boğmuşlardı. Gerçi burada yine de görkemli bir hava vardı. Adam buranın bir zamanlar Lud'un kültür yaşamının merkezi olup olmadığını düşündü. Tabii o günler çoktan sona ermişti. Eddie, Bıçakçı ve arkadaşlarının bale ya da oda müziğiyle ilgilendiklerini pek sanmıyordu.

Artık Susannah'yla büyük bir kavşağa erişmişlerdi. Buradan daha dört geniş cadde bir tekerleğin parmaklan gibi dışanya doğru uzanıyordu. Tekerleğin ortasında büyük, taş döşeli bir alan vardı. Etrafını da on iki metre uzunluğundaki çelik direklere takılmış olan hoparlörler çevreliyordu. Tam ortadaki kaidenin üzerinde bir heykelin kalıntıları görülüyordu. Bakırdan yapılmış dev bir savaş atı ön ayaklarını havaya kaldırmıştı. Bakıra özgü yeşil pas bürümüştü üzerini. Bir zamanlar bu küheylana binen cengâver yanda, çürümüş omzunun üzerinde yatıyordu. Bir elinde makineli tüfeğe benzer bir şeyi sallıyordu, diğerinde de bir kılıcı. Bacakları, bir zamanlar bindiği atın biçiminde çarpılmıştı. Ama çizmeleri hâlâ hayvanın yanlarına kaynaklıydı. Kaideye rengi soluk turuncu boyayla, "KIRLARA ÖLÜM!" yazılmıştı.
Eddie dört bir yana uzanan caddelere bakarken, hoparlörler takılı diğer direkleri gördü. Bunlardan bazılan devrilmişse de çoğu hâlâ yerlerindelerdi. Her biri de iğrenç bir biçimde cesetlerle süslenmişlerdi. Bu nedenle, 'Beşinci Cad-de'nin açıldığı alandan uzanan yollan ölülerden oluşan küçük bir güç koruyordu.
Eddie yine, "Onlar ne biçim insanlar?" diye sordu. Cevap beklemiyordu. Susannah da yanıt vermedi... belki verebilirdi. Genç kadın Roland'ın dünyasının geçmişi konusunda daha önce de bazı şeyler sezmişti. Ama bu duygu hiçbir zaman şimdiki kadar kesin olmamıştı. Daha önceki sezgileri etkileyici kehanetlere benziyordu. River Crossing'de olduğu gibi. Tıpkı rüya gibiydiler. Oysa şimdi her şey kafasında bir anda belirmişti. Bu aniden çakan şimşeğin ,şığında tehlikeli bir manyağın hatları çarpılmış suratını görmeye benziyordu.
Hoparlörler... asılmış cesetler... davullar. Susannah ansızın bunlann birbirlerine bağlı olduklannı anladı. River Crossing'den geçerek Jimtown'a giden ağır yük dolu vagonları at ya da katırların değil de, öküzlerin çektiklerini anlayıvermesine benziyordu bu.
Susannah, "Boşver bu pisliklere," dedi. Sesi hafifçe titriyordu. "Bizim istediğimiz o tren. Sence ne tarafta olabilir?"
Eddie kararmaya başlayan gökyüzüne baktı ve hızla uçan bulutların arasında Işının yolunu kolaylıkla seçti. Tekrar başını eğdi ve Işının yoluna en çok uyan caddenin girişini taştan iri bir kaplumbağanın koruduğunu gördüğü zaman da buna şaşmadı. Hayvan sürüngen kafasını granit kabuğunun altından çıkarmıştı. Çukura kaçmış gözleriyle sanki kan kocaya merakla bakıyordu. Eddie başıyla heykeli işaret ederek alayla hafifçe gülmeyi başardı. "Şu koskocaman kaplumbağayı görüyor musun?"
Susannah heykele bir göz attıktan sonra başını salladı. Kocası onu iterek kentin alanından geçirdi ve Kaplumbağa Sokağına soktu. Alanın etrafını çevreleyen cesetlerden kuru, tarçınımsı bir koku yayılıyordu. Eddie'nin mide kasları büzüldü... Koku kötü olduğu için değil... hoş olduğundan. Bir çocuğun sabah kızarmış ekmeğinin üzerine serpeceği şeyin tatlı-baharatlı kokusuna benziyordu bu.
Neyseki Kaplumbağa Sokağı genişti ve hoparlörlü direklerden sarkan cesetler de adeta mumyalaşmış gibiydi. Ama Susannah yeni cesetler de gördü. Şişmiş yüzlerinin kararmış derileri üzerinde sinekler uçuşuyor, çürümüş gözlerinden dışarıya kıvıl kıvıl kurtlar çıkıyordu.
Bir de her hoparlörün aşağısında küçük bir kemik yığını vardı.
Eddie, "Binlerce olmalı," dedi. "Kadın, erkek ve çocuklar."
"Evet." Susannah'nın sesi kendi kulaklarına bile yabancı geldi. Sanki binleri uzaklarda bir yerde konuşuyordu. "Öldürmek için bol zamanları vardı ve bunu birbirlerini öldürmek için kullandılar."
Eddie, "O kahrolasıca akıllı perileri getirin!" dedi. Bunu izleyen kahkahası daha çok bir hıçkırığa benziyordu. Artık o zararsız "Dünya geçip gitti" cümlesinin gerçek anlamını iyice kavramaya başlıyordu. Bu müthiş bir cehalet ve kötülüğü kapsıyordu.
Susannah, hoparlörler savaşta başvurulan bir yöntemdi, diye düşündü. Tabii... öyleydi ya. Bunun hangi savaş olduğunu sadece Tanrı bilir. Ne zaman çıktığını da. Ama korkunç bir şey olduğu kesin. Lud yöneticileri bombalara karşı korunmalı bir merkezden kentlilere bazı açıklamalarda bulunmak için bu hoparlörlerden yararlanıyorlardı. Herhalde onların da Hitler'le kurmaylarının İkinci Dünya Savaşının sonunda çekildikleri gibi bir sığınakları vardı.
Susannah'nın kulaklarında o hoparlörlerden yükselen otoriter sesler yankılanıyordu. Kadın bunu her şeyiyle duyuyordu. Tıpkı River Crossing'den geçen arabaların gıcırtılarını duyduğu gibi. Ya da arabalan zorlukla çeken öküzlerin sırtlarında saklayan kamçıları duyduğu gibi.
"Bugün A ve D yiyecek merkezleri kapalı olacak. Lütfen uygun karnelerle B, C ve E merkezlerine gidiniz.
"Dokuz, on ve on ikinci milis güçleri Sendside'da toplanın. "Saat sekizle on arası hava bombardımanları başlayabilir. Bütün siviller onlara bildirilmiş olan sığınaklara gidecekler. Gaz maskelerinizi de getirin. Tekrarlıyoruz: Gaz maskelerinizi de getirin."
Açıklamalar, evet... Ve çarpıtılmış haberler. Olayların George Orwall'in 'çifte anlamlı' diye tanımlayacağı saldırganca propagandaları. Açıklamalarla haber bültenleri arasında gürültülü marşlar ve ölenlere saygı gösterilmesi için mezbahanın kanlı kızıl ağzına daha fazla erkek ve kadın gönderilmesi talepleri. Sonra savaş sona ermiş ve sessizlik başlamıştı... Bir süre için. Sonra hoparlörlerden tekrar sesler yükselmeye başlamıştı. Ne kadar zaman önce? Yüz yıl? Elli? Önemli miydi? Susannah önemli olduğunu sanmıyordu. Önemli olan şuydu: hoparlörler kullanıldığında zaman artık sadece bir tek şeyi yayınlıyorlardı... Bir tek kasedi... O davul seslerini. Peki kentin ilk sakinlerinin torunları onu... ne sanıyorlardı? Kaplumbağanın sesi olduğunu mu? Işının isteklerini açıkladığını mı?
Susannah vaktiyle babasına cennette bir Tann'nın insanlarla ilgili olayları belirlediğine inanıp inanmadığını sorduğunu hatırlıyordu. Babası sessiz ama son derece kuşkucu ve pek bir şeye inanmayan bir insandı. Babası, "Yarısına inanıyor, yarısına inanmıyorum, Odetta," demişti. "Tann'nın var olduğuna inanıyorum. Ancak O'nun son günlerde bizimle fazla

ilgilendiğini sanmıyorum. Biz İsa'yı öldürdükten sonra Adem'in oğullan ve Havva'nın kızları konusunda fazla bir şey yapılamayacağını anladı. Onun için de bizimle ilişkisini kesti. Çok akıllı O."
Odetta bu cevabı bekliyordu. O sırada on bir yaşında olsa da babasının kafasının nasıl çalıştığını öğrenmişti. Babasına yerel gazetenin kiliseler sayfasındaki bir yazıyı göstererek karşılık vermişti. Bunda Grace Metodist Kilisesinin Rahibi Bay Murdock'un o pazar günü "Tanrı Hepimizle Her Gün Konuşuyor," konusunu işleyeceği açıklanıyordu. Rahip bunun için "İlk Korintli-ler"in bir bölümünü seçmişti. Babası bu yazıyı okuduğunda öylesine gülmüştü ki, göz kuyruklanndan yaşlar fışkırmıştı. Sonunda, "Eh, hepimiz birinin konuştuğunu duyuyoruz sanırım," demişti. "Ama bir tek şeyden emin olabilirsin, tatlım. Hepimiz de o sesin tıpı tıpına duymayı istediği şeyi söylediğini işitiriz. Buna Rahip Murdock da dahil. Böylesi daha uygundur."
Bu insanlarınsa davul kaydının geleneksel bir cinayet işlemeye bir çağrı olmasını istedikleri anlaşılıyordu. O yüzden şimdi davul sesleri bu yüzlerce hoparlörden gümbürdeyerek yükseldiği zaman onlar da bunu yağlı ipleri çıkarmak ve birkaç kişiyi en yakındaki direklere asmak için bir işaret sayıyorlardı. Eddie yanılmıyorsa aslında Z.Z. Top'un Velcro Fly adİı parçasının temposuydu bu.
Eddie, Susannah'yı sandalyesini iterek götürürken kadın, kaç kişi, diye kendi kendine sordu. Kentin altındaki bir elektronik devre bozulduğu için bütün bu yıllar boyunca kaç kişi öldürüldü? Her şey bu insanların aslında müziğin yabancı bir şey olduğunu anladıkları için mi başladı? O müzik de biz, uçak ve bu sokaklardaki bazı arabalar gibi başka bir dünyadan mı gelmişti?
Susannah sorusunun cevabını bilmiyordu. Oysa artık Tanrı ve O'nun Adem'in oğulları ve Havva'nın kızlarıyla yaptığı konuşmalar konusunda babası gibi düşünmeye başladığının farkındaydı. Bu kenttekiler birbirlerini boğazlamak için bir neden aramışlardı, hepsi o kadar. Ve davul sesleri de başka bir neden kadar geçerliydi.
Genç kadın buldukları o arı kovanını düşündü. Yeselerdi zehirlenecekleri beyaz arıların kovanını. Burada, Send'in bu yanında da yine ölmekte olan bir kovan vardı. Değişime uğramış sürüyle beyaz arı. Şaşkınlık, kayıp ve karmaşa iğnelerini daha az öldürücü bir hale sokmamıştı.
Band sonunda bozuluncaya kadar daha kaç kişi ölecek?
Hoparlörlerden amansızca davulların sinkoplu kalp atışları yükseldi birdenbire. Sanki Susannah'nın düşünceleri buna yol açmıştı. Eddie şaşkınlıkla bağırdı. Susannah da bir çığlık atıp elleriyle kulaklarını kapattı. Ancak böyle yapmadan hemen önce müziğin geri kalanını duydu. Çok hafifti. Biri, yıllar yıllar önce -herhalde kazara- denge kontroluna çarparak onu tümüyle bir tarafa itmiş, hem gitarları, hem de sesleri gömmüştü.
Eddie kansını Kaplumbağa Sokağında itmeyi sürdürdü. Işının yolu üzerinde yani. Genç adam yanlara bakmamaya, çürümüş cesetlerin kokularını duymamaya çalışıyordu. Neyseki rüzgâr var, diye düşünüyordu bu arada.
Sonra hızlanmaya başladı. Büyük beyaz binaların aralarındaki açıklan inceliyor ve yukarıdan giden bir mononun zarif kavisli tek rayını arıyordu. Bu sonu gelmeyen ölüler yolundan bir an önce kurtulmak istiyordu. Derin bir soluk alıp o fazla tatlı tarçın kokusunu içine çekerken, yaşamı boyunca hiçbir şeyi bu kadar çok istememiş olduğunu hissetti. Jake, Bıçakçı onu yakasından yakalayıp, dörtnala giden bir atı durduran zalim bir binicinin bütün gücüyle çektiğinde, o sersemlikten kurtuldu hemen. Korsan bir ayağını da uzatmıştı. Çocuk ona takılıp arkaüstü devrildi. Bu sırada da başını yerdeki taşlara çarptı. Bir an her taraf karardı. İnsanca yanlan olmayan Bıçakçı, Jake'i alt dudağını tutup yukarıya doğru çekerek ayılttı.
Çocuk bir çığlık atarak doğrulup oturdu. Yumruklarını körcesine salladı. Bıçakçı onlardan kolaylıkla kaçıp diğer elini Jake'in kolunun altına sokarak, 0nu çektiği gibi kaldırdı. Çocuk orada öylece duruyor, bir sarhoş gibi öne arkaya sallanıyordu. Artık itiraz edecek halde bile değildi. Hatta durumu kavrayacak halde bile. Bütün bildiği vücudundaki her kasın kopmuş olduğu hissiydi. Yaralı eli tuzağa yakalanmış bir hayvan gibi uluyordu sanki.
Bıçakçının biraz soluk almaya ihtiyacı olduğu anlaşılıyordu. Bu kez nefesi daha geç düzene girmişti. Eğilmiş, ellerini yeşil pantolonunun dizlerine dayamıştı. Kesik kesik solurken ıslık gibi bir ses de çıkarıyordu. Başındaki safi mendil biraz kaymış, tek sağlam gözü sahte bir pırlanta gibi parlıyordu. Gözündeki beyaz ipek parçası buruşmuştu. Bunun altından kötü görünüşlü, yoğun sarı bir sıvı yanağına akıyordu.
"Başını kaldırıp bak, ahbap. O zaman seni neden durdurduğumu anlarsın. Bak bakalım!"
Jake başını kaldırdı. Hâlâ şok geçirdiği için yirmi dört metre yukarıda bir karavan büyüklüğündeki mermer havuzun sallanması onu hiç şaşırtmadı. O ve Bıçakçı neredeyse mermerin altındaydılar. Havuzu paslı iki kablo havada tutmaktaydı. Kabloların önemli bir bölümü kırılmış kilise sıralarından oluşan dev bir yığının içinde saklıydı. Beyni neredeyse durmuş olan Jake bile kabloların, köprünün askılarından daha da kopuk kopuk olduklarını fark etti.
Bıçakçı sırıtarak, "Gördün mü?" diye sordu. Sol elini üzeri kapalı gözüne götürerek, bunun altından cerahati aldı ve o pisliği kayıtsızca bir yana fırlattı. "Ne güzel, değil mi? Ah, Tik-Tak Adam gerçekten çok kurnazdır. Gerçekten. Şu lanet olasıca davullara ne oldu? Artık başlamaları gerekirdi. Bakır Kafa bunu unuttuysa bir sopayı altından sokup ağzından çıkarırım. Ağaç kabuğunun tadını alır o zaman... Şimdi ileriye doğru bak benim, küçük nefis bücürüm."
Jake söyleneni yaptı. Korsan onu hemen şiddetle yumrukladı. Çocuk sendeleyerek geri geri gitti, az kalsın yuvarlanıyordu.
"Ta ileriye değil, geri zekâlı! Aşağıya bak, aşağıya! Şu iki kara taşı görüyor musun?"
Jake bir dakika sonra işaret edilen yeri gördü. Uyuşukça başını salladı.
"Onların üzerine sakın basayım deme. Yoksa o mermer şey, başına iner ahbap. Ondan sonra seni isteyen birinin vücudunu yerden kurutma kağıdıyla alması gerekir. Anlıyor musun?"

Çocuk tekrar kafasını salladı.
"İyi." Bıçakçı son defa derin bir soluk aldı ve sonra Jake'in omzuna vurdu. "Haydi, koş. Ne bekliyorsun? Marş!"
Jake rengi bozuk taşlardan ilkinin üzerinden atladı. Bu sırada da onun aslında taş değil, maden bir levha olduğunu anladı. Sadece taşa benzemesi için. yuvarlaklaştırılmıştı. İkincisi de onun hemen ilersindeydi. Üstelik çok da kurnazca yerleştirilmişti. Durumu bilmeyen bir yabancı ilk taşı atladığında, ikincisinin üzerine mutlaka basacaktı.
Jake, iyi ya, bunu yap haydi, diye düşündü. Neden olmasın? Silahşor seni bu labirentte hiçbir zaman bulamaz. Onun için şu mermer havuzu aşağıya düşür, olsun bitsin. Bıçakçı ve arkadaşlarının senin için planladıklarından daha temiz ve daha çabuk bir ölüm olur bu.
Tozlu mokaseni tuzağın yukarısında durakladı.
Bıçakçı yumruğuyla onun sırtına vurdu. Ama şiddetle değil. "Cehenneme yolculuk yapmayı mı düşünüyorsun, küçük ahbap?" diye sordu. Sesindeki o zalimce neşenin yerini basit bir merak almıştı. Belki buna başka bir duygu daha karışıyordu. Ne var ki, bu korku değil, alaydı. "Madem niyetin bu, şu işi yap öyleyse. Bana zaten öbür dünya yolculuğu için bilet geldi. Ama elini çabuk tut, kahrolasıca!"
Jake'in ayağı tuzağı çalıştırma mekanizmasının ilerisine indi. Biraz daha yaşamaya karar vermişti. Ancak bunun nedeni Roland'ın kendisini bulacağı umudu değildi. Sadece Silahşor'ün böyle davranacağını düşünüyordu. O biri kendisini durduruncaya kadar ilerledi. Sonra mümkünse birkaç metre daha giderdi.
Bu işi şimdi yaparsa Bıçakçıyı da kendisiyle birlikte götürürdü. Oysa sadece Bıçakçı yeterli değildi. Ona bir tek defa bakmak, ölmek üzere olduğunu açıkladığında yalan söylemediğini anlamaya yetiyordu. Ama Jake yoluna devam ederse belki Bıçakçının birkaç arkadaşını da birlikte götürmek fırsatını bulabilirdi. Hatta belki de Tik-Tak Adam,' dediği haydutu bile.
Jake, cehenneme yolculuk yapmaktan söz ediyor, diye düşündü. O sırada yanımda çok sayıda yol arkadaşı olmasını isterim.
Roland bu düşüncesini anlardı.

Jake, Silahşor'ün labirentte onları izleme yeteneğini değerlendirirken hata yapmıştı. Çocukla korsanın geride bıraktıkları en belirgin iz Jake'in sırt çantasıydı. Ama Silahşor, durup işaretler aramasına gerek olmadığını pek çabuk anladı. Oy'u izlemesi yeterliydi.
Ancak Roland yine de birkaç kez geçitlerin kesiştikleri noktalarda durmak zorunda kaldı. Emin olmak istiyordu. Üstelik her seferinde de Oy geriye doğru bakarak sabırsızca, çabuk ol, onları kaybetmeyi mi istiyorsun, dermiş gibi havladı. Roland üç işaretten Billy'nin yanılmadığını anladıktan sonra artık Oy'u hızla izlemeye başladı. İşaretler Jake'in gömleğinden bir iplik, bir ayak izi ve Bıçakçının mendilinden kopmuş parlak sarı bir bez parçasıydı. Roland işaretler bulmaya çalışmaktan vazgeçmedi. Ama artık bir şeyler aramak için duraklamıyordu. Sonra davullar başladı. İşte o gün Roland'ın hayatını, davullar ve Jake'in sırt çantası kurtardı.
Silahşor tozlu botlarıyla kayarak durdu. Daha gürültünün ne olduğunu anlayamadan tabancasını çekti. Sonra bunun ne olduğunu anladı ve silahını sabırsızca homurdanarak tekrar kılıfına soktu. Tam yoluna devam edeceği sırada gözü Jake'in sırt çantasına takıldı.... Sonra da onun hemen solunda, yukarıda hafifçe ışıldayan iki çizgiye. Roland gözlerini kıstı ve ancak doksan santim ilerideki dizlerinin hizasında birbirleriyle kesişen telleri gördü. Bacakları kısa olan Oy, tellerin oluşturduğu ters V'nin altından kolaylıkla geçmişti. Fakat Jake'in çantası ve davullar olmasaydı Silahşor o tellere çarpacaktı. Roland'ın bakışları tellerden geçidin iki yanına hiç de dikkatsizce yığılmamış olan eşyalara kaydı ve dudakları gerildi. Ölmesine ramak kalmış ve onu sadece Ka kurtarmıştı.
Oy sabırsızca havladı.
Roland yüzüstü yatıp sürüne sürüne tellerin altından geçti. Ağır ağır ve dikkatle hareket ediyordu. Çünkü hem Jake'den hem de Bıçakçıdan çok daha iriydi. Gerçekten de iriyan birisinin o moloz yığınlarının çığ gibi yuvarlanmalarına neden olmadan tellerin altından geçemeyeceğini anlıyordu. Bu sırada davullar gümbürdüyor, kulaklarında yankılanıyordu. Silahşor, acaba hepsi çıldırdı mı, diye düşündü. Bu gümbürtüyü her gün dinleseydim kesinlikle kaçırırdım.
Tellerin altından diğer tarafa geçti. Sırt çantasını alarak içine baktı. Ja-ke'in kitaplarıyla birkaç giyim eşyası hâlâ çantadaydı. Yolda topladığı hazineleri de öyle: altın gibi parlayan ama aslında öyle olmayan sarı benekli bir taş. Belki de eskiden ormanlarda yaşayan insanlardan kalma bir ok ucu. Çocuk bunu bu dünyaya çekildikten sonraki gün bir koruda bulmuştu. Kendi dünyasından birkaç bozuk para. Babasının güneş gözlüğü. Bir de henüz buluğ çağına erişmemiş bir çocuğun sevip anlayabileceği birkaç şey daha. Geri isteyeceği eşyalar... Tabii Roland, çocuğu Bıçakçı ve arkadaşları değiştiremeden, buluğ çağı öncesine özgü masumca uğraşlar ve acayip şeylere karşı duyduğu ilgiyi yok etmeden kurtarabilirse.,.
Bıçakçının sırıtkan yüzü Roland'ın gözlerinin önünde belirdi. Bir şeytan ya da şişeden çıkan bir cin gibi. Kırık dişler, boş kör göz, yanaklarına yayılarak traşı uzamış çenesine doğru inen mandrus illeti. Silahşor, ona zarar verirseniz, diye düşündü. Sonra bu düşünceyi kafasından kovdu. Çünkü çıkmaz bir sokaktı bu. Bıçakçı çocuğu (Roland'ın kafası öfkeyle ısrar etti. Jake! Sadece bir çocuk değil!) yaralarsa Silahşor onu öldürecekti. Evet. Ama bu hareketin bir anlamı olmayacaktı aslında. Çünkü Bıçakçı zaten bir ölüydü.
Roland çantanın kayışlarını uzattı. Bunu yapmasını sağlayan o zekice hazırlanmış tokalara hayretle bakıyordu. Sonra çantayı kendi sırtına takarak ayağa kalktı. Oy ilerlemek için döndüğünde Roland ona seslendi. Hayvan dönüp baktı.

"Bana gel, Oy." Roland, Billy'nin bu sözleri anlayıp anlamayacağını bilmiyordu. Anlarsa da uyup uymayacağını. Oy'un onun yakınında olması daha jyiydi. Daha güvenli. Bir tuzağa rastlamışlardı. Herhalde ileride daha başkaları da vardı, Oy bir daha sefere o kadar şanslı olmayabilirdi.
Oy kımıldamayarak, "Ake!" diye havladı. Sesi güven doluysa da Roland, Oy'un duygularını gözlerinden okudu. Bu gözlerin rengi korku yüzünden koyulaşmıştı.
Roland, "Evet," dedi. "Ama bu tehlikeli. Bana gel."
Geldikleri geçitte ağır bir şey gürültüyle düştü. Herhalde davulların neden olduğu titreşimler yüzünden yerinden kayıp yuvarlamıştı. Roland şimdi orda burda molozların arasından çıkan direkleri görüyordu. Uçlarında hoparlörler olan direkler uzun boyunlu tuhaf hayvanlara benziyorlardı.
Oy koşarak Silahşor'ün yanma geldi. Kesik kesik soluyarak onun yüzüne bakıyordu.
"Benden uzaklaşma."
"Ake! Ake-Ake!"
"Evet, Jake." Roland tekrar koşmaya başladı. Oy da yanından koşuyor, bunu Silahşor'ün o zamana kadar gördüğü köpekler kadar başarıyla yapıyordu.

Eddie için bütün bunlar bilge birinin vaktiyle dediği gibi, "Tekrar tekrar deja-vu'ydü." Tekerlekli sandalyeyle koşuyor, zamanla yarışıyordu. Kumsalın yerini Kaplumbağa Sokağı almıştı. Ama nedense başka her şey aynıydı. Ah, tabii önemli bir fark daha vardı: şimdi ortada duran bir kapıyı değil, bir tren istasyonunu (Ya da Beşik yerini) arıyordu. Susannah dimdik oturuyor, saçları geriye doğru uçuyordu. Roland'ın tabancasını sağ eline almış, namluyu bulutlu, kasvetli gökyüzüne doğru çevirmişti. Davullar gümbürderken çıkan sesler sanki onları dövüyordu. Hemen ilende sokakta çanak biçimi koskocaman bir şey yatmaktaydı. Eddie 'nin baskı atındaki kafasında bir sahne belirdi. Jüpiter'le Thor disk atarak eğleniyorlardı- Belki böyle düşünmesinin nedeni iki yandaki klasik görünümlü binalardı. Jüpiter diski biraz açığa fırlatıyor, Thor da onun bulutlardan aşağıya düşmesine izin veriyordu. Ah! Zaten Olimpos'ta oyun zamanıydı.
Eddie, Tanrıların diski, diye düşünerek Susannah'yı paslanıp parçalanmış iki arabanın arasından geçirdi. Ah, ne fikir. Genç adam tekerlekli sandalyeyi o diskin yanından geçirmeye çalışırken kaldırıma çıktı. Şimdi o nesneye iyice yaklaştığı için onun bir tür telekomini-kasyon çanağı olduğuna karar verdi. Sandalyeyi, molozlarla dolu olduğu için hızla ilerlemelerini engelleyen kaldırımdan tekrar yola indirirken davullar da birdenbire sustu. Yankılar sona ererek yerlerini yeni bir sessizliğe bıraktı. Eddie o an etrafın aslında hiç de sessiz olmadığını fark etti. ileride Kaplumbağa Sokağıyla başka bir caddenin kesiştiği köşede mermer bir binanın kemerli kapısı vardı. Binanın üzerini sarmaşıklar ve selvi yapraklarına benzeyen yeşil bir şeyler sarmıştı. Ancak yine de müthiş, hatta biraz da mağrurdu bina. Onun gerisinde, köşenin ardında bir kalabalık heyecanla konuşup duruyordu.
Susannah, "Durma!" diye homurdandı. "Bunun için zamanımız yok.'.." Mırıltıları isterikçe bir çığlık yardı. Bunu takdir dolu bağınşmalar izledi. Bir de inanılmaz bir şey. Eddie'nin Atlantic City'deki otel-kumarhanelerde uzun bir revüden sonra duyulan alkışlara benzettiği bir gürültü. Çığlık boğuklaşarak, ölen bir adamın çıkardığı uzun, gargaramsı bir sese dönüştü. Bu tıpkı bir ağus-tosböceğinin vızıltısına benziyordu. Eddie ensesindeki tüylerin diken diken olduğunu fark etti. En yakındaki hoparlörlü direkten sarkan cesetlere baktı ve Lud'un eğlence düşkünü Buluğlarının yine birilerini idam ettiklerini anladı.
Genç adam, harika, diye düşündü. Eğer Tony Orlando'yla Dawn da burada olsalardı ve Knock Three Times şarkısını söyleselerdi, mutlu mutlu ölürlerdi.
Eddie köşedeki taş yığınına merakla baktı. Binayı sarmış olan sarmaşıkların bu kadar yakından keskin, baharatımsı bir kokusu olduğunu fark etmişti. Koku insanın gözünü yaşartacak kadar kesifti. Sarmaşıklardan uzanan sakalım-sı yeşillikler cılız öbekler halindeydi. Bir zamanlar kemerli kapıların olduğu yerde bitkiden çağlayanlar oluşturuyorlardı. Ansızın o çağlayanların arasından biri fırlayarak onlara doğru hızlanıverdi. Eddie onun bir çocuk olduğunda karar kıldı. Boyuna bakılırsa, bebeklik yıllarını geride bırakalı fazla olmamıştı-Küçük Lord Fauntleroy'u hatırlatan garip bir kılıktaydı. Kadifeden kısa pantolonu ve kırmalı beyaz bir gömleği vardı. Saçlarına kurdeleler bağlamıştı. Eddie birdenbire ellerini havaya kaldırıp sallamak ve, "Bebek maması Lud'un çok iyi olduğunu söylüyorum," diye bağırmak için delice bir istek duydu.
Çocuk ince ve tiz bir sesle, "Haydi gelin!" diye bağırdı. O yeşil sakal gibi şeylerin birkaç dalı saçlarına takılmıştı. Koşarken sol eliyle dalgın dalgın onları atmaya çalıştı. "Bu kez Tokatçının işini bitirecekler! Davullar ülkesine gitme sırası Tokatçı da! Haydi, gelin, yoksa bütün eğlenceyi kaçıracaksınız!"
Çocuğun görünüşü Susannah'yı da aynı derecede sersemletmişti. Ama ufaklık yaklaşırken onun, kurdeleli saçlarına yapışmış olan yeşillikleri beceriksizce süpürmesinde bir tuhaflık olduğunu düşündü. Çünkü sadece sol elini kullanıp duruyordu. Otlardan oluşan çağlayanlann arasından fırladığı sırada diğer eli arkasındaydı ve hâlâ öyle duruyordu. Susannah, bu çok sıkıcı bir şey olmalı, diye düşündü. Sonra da kafasındaki teyp çalışmaya başladı. Ardından Roland'ın sesini duydu. "Böyle bir şey olacağını biliyordum... Patlayan yumurtanın etki alanının dışında olduğumuz sırada onu görseydik... Kahrolasıcâ şans!"
Susannah, Roland'ın tabancasını kaldırımdan atlayarak doğruca onlara doğru koşan çocuğa çevirdi. "Orada dur!" diye haykırdı. "Hiç kımıldama!"
Eddie bağırdı. "Suze, ne yapıyorsun?"

Susannah ona aldırmadı. Zaten Susannah Dean artık orada değildi. Şimdi tekerlekli sandalyede oturan Detta Walker'di. Ve gözleri müthiş bir şüpheyle parlıyordu. "Dur yoksa vururum!"
Küçük Lord Fauntleroy sanki sağırlaşmıştı. Bu uyarıdan hiç etkilenmeden neşeyle, "Çabuk olun!" diyerek güldü. "Bütün eğlenceyi kaçıracaksınız. Tokatçı..."
Sonunda sağ elini arkasından çıkarmaya başlamıştı. Eddie aynı anda karşılarındakinin bir çocuk değil, çocukluk yılları çok gerilerde kalmış biçim-siz bir cüce olduğunu, çocuksu bir neşe olarak algıladığı şeyinse aslında dondurucu bir nefret ve öfke olduğunu anlamıştı. Cücenin alnı ve yanaklarında ce-rahatlar sızan kötü renkli yaralar vardı. Roland'ın 'Fahişe Çiçekleri' diye tanımladığı şeydi bu.
Susannah onun yüzünü görmedi bile. Dikkatini cücenin arkasından çıkardığı sağ eline ve parmaklarının arasındaki donuk yeşil küreye vermişti, Genç kadına bu kadarı yetti. Roland'ın tabancası o anda gümbürdedi. Cüce hızla geri geri gitti. Kaldırıma düşerken küçücük ağzından azap ve nefret dolu bir feryat yükseldi. Elbombası parmaklarının arasından düştü ve yuvarlanarak cücenin çıktığı kemerli kapıdan içeri girdi.
Detta birdenbire ortadan kayboldu. Susannah elindeki dumanları tüten tabanca, sonra da kaldırımda yatan küçücük insana hayret, dehşet ve üzüntüyle baktı. "Ah, Tanrım! Onu vurdum, Eddie, onu vurdum!"
"Kırlara... ölüm!
Küçük Lord Fauntleroy bu sözleri meydan okurcasına haykırmaya çalıştı. Ama ağzından gelen ve kırmalı gömleğinin geri kalan beyaz kısımlarını da kızıla boyayan köpüklü kanlar sesini boğdu. O sırada köşedeki binanın ot bürümüş ön avlusunda boğuk bir patlama oldu. Cepheden sarkan ve tüylü bir halıya benzeyen yeşillikler tıpkı şiddetli bir fırtınada şişen bayraklar gibi öne doğru kabardılar. Bunu boğucu, göz yaşartıcı duman bulutları izledi. Eddie, Susannah'yı korumak için onun üzerine kapanmıştı. Beton parçalarından oluşan bir yağmurun sırtına, ensesine ve başına yağdığını hissetti. Neyseki parçalar küçüktü. Soldan hiç hoşa gitmeyecek, dudak şapırtısını andıran sesler geldi. Eddie gözlerini aralayarak o tarafa doğru baktı. Sonra da küçük Lord Fauntleroy'un yuvarlanan kafasının kaldırımın kenarında durduğunu gördü. Gözleri hâlâ açık olan cücenin dudakları son bir öfkeyle gerilmişti.
Şimdi başka sesler de duyuluyordu. Bazıları çığlıklar atıyor, bazıları çağırıyorlardı. Hepsi de öfkeliydi. Eddie, Susannah'nın sandalyesinin üzerinden kalktı. Sandalye sallandı ama neyseki devrilmedi. Genç adam cücenin geldiği taraftan yirmi kişilik erkek ve kadından oluşan bir grubun geldiğini gördü. Bazıları köşeyi dönüyorlar, bazıları da köşedeki binanın kemerlerini gizleyen yeşilliklerin arasından çıkıyorlardı. O an tıpkı cücenin bombasının dumanlarından fırlayan kötü ruhlara benziyorlardı. Çoğu başlarına mavi mendiller bağlamışlardı. Hepsinin de içe dokunur biçimde ilkel silahlan vardı: paslı kılıçla1'" kör bıçaklar ve çatlak sopalar. Eddie birinin elindeki çekici meydan okurcasına salladığını gördü. İçinden, Buluğlar, diye düşündü. İdam eğlencelerini engelledik. Bu yüzden çok öfkeliler.
Bu sevimli grup tekerlekli sandalyesinde oturan Susannah'yı ve onun Önünde bir dizinin üzerine çökmüş olan Eddie'yi gördüğü zaman haykırışma-lar başladı. "Kırları öldürün!", "İkisini de gebertin!", "Luster'ı öldürdüler. Tanrı gözlerini kör etsin!" En öndeki bir adam İskoçların eteklerine benzer bir şeye sarınmış, elindeki palayı sallayıp duruyordu. Hem de deli gibi. Yanındaki tıknaz kadın çabucak eğilmeseydi, onun kafasını da uçuracaktı. Adam birdenbire saldırdı. Diğerleri de sevinçle bağırarak onu izlediler.
Roland'ın tabancası bu bulutlu ve rüzgârlı günde gümbürdedi. Ve etek-likli Buluğun tepesi uçtu. Onun kafasını kesmesine ramak kalmış olan kadı-nınsa soluk suratına kırmızı bir yağmur yağdı. Kadın üzüntüyle havlamayı andırır bir ses çıkardı. Diğerleri kadınla ölü adamın yanından geçtiler. Gözleri dönmüştü, sayıklar gibi haykırıyorlardı. Susannah, "Geberin!" diye bağırarak tekrar ateş etti. Omzuna ipek astarlı bir pelerin almış ve uzun çizmeler giymiş bir adam yola yığıldı.
Eddie, o sırada Ruger'i çıkarmaya çalışıyordu. Bir an onu düşürdüğünü sanarak paniğe kapıldı. Tabancanın kabzası pantolonun belinden içeri doğru kaymıştı. Sonunda kabzayı kavrayarak hızla çekti. Ama lanet olasıca silahı çıkaramadı. Namlunun ucundaki nişangâh iç çamaşırına takılmıştı.
Susannah, arka arkaya, çabucak üç el ateş etti. Kurşunlardan her biri hedefi buluyordu. Ama bu yaklaşan Buluğları yavaşlatmadı. "Eddie, bana yardım et!"
Genç adam telaşla pantolonunun önünü açtı. Kendini Supermen'in ucuz bir kopyası gibi hissediyordu. Sonunda Ruger'i kurtarmayı başardı. Sol avu-cuyla emniyete vurdu ve dirseğini bacağına, dizinin hemen yukarısına dayadı. Ateş etmeye başladı. Düşünmesine gerek yoktu. Nişan almasına bile. Roland onlara bir çarpışmada silahşorun ellerinin kendi başına çalıştığını söylemişti. Eddie şimdi bunun doğru olduğunu anlıyordu. Zaten bu kadar uzaklıktan bir kör bile hedefi şaşmazdı. Susannah saldıran gruptakilerin sayısını on beşe indirmişti. Eddie de geri kalanları, bir tarlada esen rüzgâr gibi taradı ve iki saniyeden daha kısa bir sürede dört kişiyi devirdi.
Şimdi güruhun suratındaki o ortak ifade, o donuk ve kafasız heves parçalanmaya başlıyordu. Çekiçli adam elindekini bir tarafa atarak kaçmaya başladı. Artrit yüzünden çarpılmış bacaklanyla iyice topallıyordu. Onu iki kişi daha izledi. Diğerleri kararsızca sokakta durakladılar.
Oldukça genç bir adam, "Haydi, Buluğlar!" diye homurdanarak dişlerini gösterdi. Mavi eşarbını boynuna bir rali yarışçısının mendili gibi bağlamıştı. Kabak kafasının iki yanında çok kıvırcık kızıl saç tutamları vardı. Susannah onu Palyaço Clarabell'e benzetti. Eddie ise Ronald McDonald'a. Şimdi ikisi de onun başlanna dert açacağını anladılar. Adam, çelik bir masa bacağına benzer el yapımı mızrağını fırlattı. Bu Eddie'yle Susannah'nın sağ tarafına, sokağa zararsızca düşerek takırdadı. "Haydi, gelin diyorum! Birlikte hareket edersek onları..."

Eddie, "Çok üzgünüm, ahbap," diye mırıldanarak adamı göğsünden vurdu.
Clarabell/Ronald elini gömleğine bastırdı ve sendeleyerek geri geri gitti. Eddie'ye, hikâyesini kalpleri sızlatacak bir açıklıkla anlatan irileşmiş gözlerle baktı. Böyle bir şey olacağını hiç sanmamıştı. Genç adamın eli ağır ağır yanına düştü. Bu gri günde inanılmaz parlaklıkta gözüken ince bir kan ağzının yanından aktı. Dizüstü düşerken diğer Buluğlar ona sessizce baktılar. Sonra içlerinden biri kaçmak için döndü.
Eddie, "Olmaz," dedi. "Yerinden hiç kımıldama, benim geri zekâlı arkadaşım! Yoksa yolunun sona erdiği o açıklığı yakından görürsün." Sesini yükseltti. "Elinizdekileri atın, çocuklar! Hepsini! Şimdi!"
Ölmekte olan adam, "Sen..." diye fısıldadı. "Sen silahşor müsün?"
Eddie, "Evet, öyle," derken geri kalan Buluğları sertçe süzmekteydi.
Kızıl kıvırcık saçlı adam, "Özür... dilerim..." diye inledi. Sonra da yüzüstü yere kapaklandı.
Gruptan biri, "Silahşorler mi?" diye sordu. Sesinden durumu yeni kavramaya başladığı ve dehşet duyduğu anlaşılıyordu.
Susannah, "Aptalsınız ama iyiki sağır değilsiniz," dedi. "Neyse, bu da bir şeydir..." Tabancasının namlusunu salladı, Eddie silahın boş olduğundan emindi. Kendi Ruger'inde kaç kurşun kalmıştı acaba? Genç adam şarjörde kaç Icurşun olduğunu hiç bilmediğini hatırladı ve aptallığı yüzünden kendi kendine küfretti... Peki böyle bir olay çıkacağına gerçekten inanmış mıydı? Hiç sanmıyordu. "Onu duydunuz, ahbaplar. Ellerinizdekileri atın. Öğle tatili sona erdi."
Buluğlar teker teker bu emri yerine getirdiler. Yüzüne, etekli, palalı adamın yarım litre kadar kanı sıçramış olan kadın, "Winston'u öldürmeyecektin, hanımım," dedi. "Bu onun doğumgünüydü. Gerçekten."
Eddie, "Eh," diye cevap verdi. "Galiba evde oturup doğumgünü pastasından biraz daha yemesi iyi olurdu." Bu olayın niteliği yüzünden ne kadının sözlerini, ne de kendi cevabını gerçeküstü bulmuştu.
Geri kalan Buluğların arasında bir kadın daha vardı. Uzun sarı saçları sanki uyuza yakalanmış gibi parça parça dökülen sıska biri. Eddie onun yan yan ölü,cüceye ve gerideki bitki bürümüş oldukça güvenli kemerlere doğru gittiğini fark etti. Ve hemen kadının ayağının yakınına, betona bir kurşun gönderdi. Kadınla ne yapacağını kendisi de bilmiyordu. Ama diğerlerinin de böyle şeyler düşünmeye başlamalannı istemiyordu. Bir kere bu hasta ve somurtkan insanlar kaçmaya kalkarlarsa ellerinin yapabilecekleri şeylerden korkuyordu. Kafası bu silahşorluk konusunda ne düşünürse düşünsün, elleri bu işten çok hoşlandıklannı keşfetmişlerdi.
"Olduğun yerde kal, güzelim. Polis Memuru Dost, kendini tehlikeye atmamanı öneriyor." Eddie, Susannah'ya bir göz attı ve kansının cildinin kül rengi olduğunu fark ederek endişelendi. Daha alçak bir sesle, "İyi misin, Su-ze?" diye sordu. "Evet."
"Bayılmayacaksın ya? Çünkü..."
"Hayır." Susannah, genç adama baktı. Gözleri öylesine karaydıki tıpkı bir mağaraya benziyordu. "Sadece daha önce hiç kimseyi vurmadım. Tamam mı?" Eddie az kalsın, "Eh, artık buna alışmalısın," diyecekti. Sonra kendini tutarak karşılarında kalan beş kişiye baktı. Hepsi de genç adamı ve Susannah 'yi korkuyla süzüyorlardı. Ama duyduklannın dehşet olmadığı da belliydi. Eddie, kahretsin, diye düşündü. Çoğu dehşetin ne olduğunu unutmuş... Sevinç,, keder ve sevgiyi de... Artık fazla bir şey hissettiklerini sanmıyorum. Çok uzun bir süreden beri böyle yaşıyorlar."
Sonra daha önceki kahkahaları, heyecanlı haykırışları, uzun alkışları hatırladı ve fikrini biraz değiştirdi. Onları hâlâ canlandıran en aşağı bir tek şey vardı hiç olmazsa. Motorlarının çalışmasını sağlayan bir şey. Tokatçı buna tanıklık edebilirdi.
Eddie, "Başkanınız kim?" diye sordu. Bir yandan da küçük grubun gerisindeki kavşağa dikkatle bakıyordu. Diğerleri yeniden cesaretlenebilirlerdi. o ana kadar o taraftan kendisini endişelendirecek biri ya da bir ses gelmemişti. Kaçanların bu grubu kaderleriyle baş başa bırakmış olduklarını düşündü.
Gruptakiler kararsızca birbirlerine baktılar. Sonunda yüzü kanlı kadın konuşmaya başladı. "Başkanımız Tokatçıydı. Ama bugün tann-davulları çalmaya başladığı zaman şapkadan onun taşı çıktı. Biz de onu dans ettirdik. Herhalde onun yerini Winston alacaktı. Ama siz çürüyesice silahlarınızla onu öldürdünüz. Gerçekten." Yanağındaki kanı ağır ağır silerek parmaklarına baktı. Sonra da gözlerini tekrar somurtkanca Eddie'ye dikti.
Genç adam, "E, sizin Winston çürüyesice mızrağıyla bana ne yapmaya çalışıyordu dersiniz?" diye sordu. Kadın, yaptığı şey yüzünden kendisini suçlu hissetmesine neden olduğu için öfkelenmişti. "Onunla favorilerimi mi düzeltecekti?"
Kadın inatla sözlerini sürdürdü. "Frank'la Luster'i de öldürdünüz. Siz nesiniz? Belki Kırlardansınız ve bu da kötü bir şey. Ya da bir çift çürüyesice yabancısınız. Bu daha da kötü. Kentin kuzeyinde Buluğlar için kim kaldı ki? Topsy herhalde. Denizci Topsy. Ama o da burada yok. Öyle değil mi? Teknesine binerek nehirden aşağıya indi. Evet, gerçekten de öyle yaptı. Tanrı onu da çürütsün!"
Susannah artık kadını dinlemiyordu. Kafası dehşetle karışık bir ilgiyle kadının daha önce söylediği bir şeye takılmıştı. "Şapkadan Tokatçının taşı çıktı." Üniversitedeyken Shirley Jackson'un Piyango adlı hikâyesini okuduğunu hatırlıyordu. İlk Buluğların bu yozlaşmış torunları Jackson'un kâbusunu yaşıyorlardı. Tevekkeli öyle güçlü duyguları yoktu. Hikâyedeki gibi yılda bir defa değil, bir günde iki ya da üç defa böyle korkunç bir kuraya katılacak insanlarda duygu mu kalırdı?
Susannah yüzü kanlı kadına dehşet dolu, sert bir sesle, "Neden?" diye sordu. "Bunu neden yapıyorsunuz?"
Kadın, Susannah'ya sanki o, dünyanın en büyük aptalıymış gibi baktı. "Neden mi? Makinelerin içinde yaşayan hayaletlerin burada ölen Kırların da, Buluğların da vücutlarını zaptetmemeleri için. Onları, sokaklardaki deliklerden bizi yemeye yollamamaları için. Bir ahmak bile bilir bunu."

Susannah, "Hayalet diye bir şey yoktur," dedi. O an sesi kulaklarına anlamsız bir gıdaklama gibi geldi. Bu dünyada her tarafta hayaletler vardı. Ama genç kadın yine de ısrar etti. "Tann-davulları dediğiniz şey makineye takılı bir band. Hepsi o kadar." Ani bir ilhamla ekledi. "Belki de bunu Kırlar kasten yapıyorlar. Hiç düşündünüz mü? Hepsi de kentin diğer tarafında yaşıyorlar, öyle değil mi? Toprağın altında da. Onlar her zaman sizin kentten gitmenizi istediler. Belki de işlerini size yaptırmanın mükemmel bir yolunu böylelikle buldular."

Yüzü kanlı kadın, yırtılmış haki bir şort ve dünyanın en eski melon şapkasına benzeyen bir şey giymiş olan yaşlıca bir adamın yanında durmaktaydı. Adam bir adım öne çıktı ve duyduğu gizli küçümsemeyi ustura kadar keskin bir hançere dönüştüren sahte bir nezaketle konuşmaya başladı. "Çok yanılıyorsunuz, Bayan Silahşor. Lud'un altında pek çok makine var. Hepsinin içinde de hayaletler yaşıyor. Ölümlü erkek ve kadınlara düşman olan şeytani ruhlar. Bu şeytani hayaletler ölüleri kaldırma konusunda çok ustalar... Ve Lud'da kaldırılabilecek pek çok ölü var."

Eddie, "Dinle..." dedi. "Sen o zombilerden birini olsun gözlerinle gördün mü, Jeeves? İçinizden onları gören var mı?"

Jeeves dudak büktü ve bir şey söylemedi. Ama dudağını bükerek çok şeyi söylemiş oluyordu. Adam böylece, "Anlayış yerine silah kullanan yabancılardan başka ne beklenir?" diye soruyordu.

Eddie bu konuyu kapatmanın daha iyi olacağına karar verdi. Zaten misyonerlik yapacak kişilikte biri değildi. Genç adam Ruger'i yüzü kanlı kadına doğru salladı. "Sen ve yanındaki arkadaşın -şu izne çıkmış İngiliz uşağına benzeyen adam- bizi tren istasyonuna götüreceksiniz. Ondan sonra hepimiz yedalaşırız. Size gerçeği söyleyeyim mi, buna çok da sevineceğim."

Uşak Jeeves'e benzeyen adam, "Tren istasyonu mu?" dedi. "Hangi tren istasyonu?"

Susannah atıldı. "Bizi Durak yerine götürün. Blaine'e."

İşte bu sözler sonunda Jeeves'i sarstı. Adamın o ana kadar takındığı bıkkın ve aşağılayıcı tavırları değişti. Onun yerini şok ve dehşet aldı. Jeeves, "Oraya gidemezsiniz!" diye bağırdı. "Durak yasak bölgedir. Ve Blaine'de Lud'daki hayaletlerin en tehlikelisidir!"

Eddie, yasak bölge, diye düşündü. Harika! Eğer bu doğruysa hiç olmazsa siz budalalar yüzünden endişelenmemize gerek kalmayacak. Hâlâ bir Blaine olduğunu öğrenmek de iyi bir şey... Ya da insanlann öyle bir şeyin hâlâ var olduğunu sanmaları.

Diğerleri Eddie'yle Susannah'ya aptalca bir şaşkınlıkla bakıyorlardı. Sanki yabancılar yeniden dünyaya gelen Hrristiyanlara on emrin konduğu sandığı bularak onu bir genel tuvalete dönüştürmelerini önermişlerdi.

Eddie, Ruger'i kaldırarak Jeeves'in alnının ortasına nişan aldı. "Oraya gidiyoruz. Burada, hemen şimdi atalanmza kavuşmayı istemiyorsanız inleyip ağlamayı bırakın ve bizi oraya götürün."

Jeeves'le yüzü kanlı kadın kararsızca birbirlerine baktılar. Sonra melon şapkalı kentli, kan kocaya döndü. Yüzünde kararlı, kesin bir ifade vardı. "İsterseniz bizi vurun. Orada ölmektense burada can vermeyi tercih ederiz."

Susannah kentlilere, "Siz beyinleri ölmüş, hastalıklı aşağılık köpeklersiniz!" diye bağırdı. "Kimsenin ölmesi gerekmiyor. Tanrı aşkına bizi sadece gitmek istediğimiz yere g6 Ürün, olsun bitsin!"

Kadın ciddi ciddi, "Ama Blaine'in Beşiğine girmek ölüm demektir, hanımım," diye açıkladı. "Gerçekten. Blaine uyur. Rahatını kaçıranlann da yüksek bir bedel ödemeleri gerekir."

Eddie homurdandı. "Haydi, güzelim. İnsan poposuyla kahve kokusu alamaz."

Kadın tuhaf ve şaşırtıcı bir gururla, "Bunun anlamını bilmiyorum," dedi.

"Bunun anlamı şu: ya bizi istasyona götürür ve Blaine'in Gazabını göze alırsınız. Ya da burada kalır Eddie'nin Gazabını tadarsınız. Kafanıza temizce bir tek kurşun sıkmak zorunda değilim. Sizi ağır ağır öldürürüm. Üstelik şu anda bunu yapacak kadar da öfkeliyim. Kentinizde kötü bir gün geçiriyorum. Müzik berbat. Herkesin vücudu ter kokuyor. Gördüğümüz ilk adam bize el-bombası atarak arkadaşımızı kaçırdı. E, ne diyorsunuz?"

Başka biri, "Neden Blaine'e gitmek istiyorsunuz ki?" diye sordu. "O Duraktaki Beşiğinden artık çıkmıyor bile. Yıllardan beri çıkmıyor hem de. Hatta değişik seslerle konuşup gülmekten de vazgeçti."

Eddie, değişik seslerle konuşup gülmek mi, dedi kendi kendine. Susannah'ya baktı. O da bu bakışma karşılık vererek omzunu silkti.

Yüzü kanlı kadın, "Blaine'in yakınma en son giden Ardis oldu," diye açıkladı.

Jeeves sıkıntıyla başını salladı. "Ardis her içişinde aptalca davranırdı, Blaine ona bir soru sordu. Bunu ben de duydum ama sözlerinden bir anlam çıkaramadım. Galiba bu kuzgunlann annesiyle ilgili bir şeydi. Ardis soruyu ce-vaplayamayınca Blaine mavi ateşle onu öldürdü." Eddie sordu. "Elektrikle mi?"

Hem Jeeves ve hem de yüzü kanlı kadın başlannı salladılar. Sonra kadın, "Evet," dedi. "Elektrik. Eski günlerde ona böyle denirdi."

Susannah birdenbire, "Bizimle gelmeniz şart değil," diye atıldı. "Bizi, onu görebileceğimiz bir yere kadar götürmeniz yeterli. Ondan sonra biz kendi başımıza yolumuza devam ederiz."

Kadın ona şüpheyle baktı. Sonra Jeeves onun başını dudaklanna doğru yaklaştırarak kulağına bir süre bir şeyler mırıldandı. Diğer Buluğlar onlann arkasında düzensizce bir sıra oluşturmuş, öylece duruyorlardı. Müthiş bir hava hücumundan kurtulmuş insanlar gibi Susannah'yla Eddie'ye sersem sersem bakmaktaydılar.

Sonunda kadın döndü. "Evet. Sizi Beşiğin yakınına kadar götüreceğiz. Ondan sonra da baş belalanndan kurtulduğumuz için sevineceğiz."

Eddie, "Ben de tıpkı böyle düşünüyordum," dedi. "Sen ve Jeeves. Geri kalanlar... dağdın." Bakışlanyla onlan taradı. "Ama şunu unutmayın: pusu kurup bir tek mızrak, tuğla ya da ok atılırsa ikisi ölür." Bu tehdit genç adama o kadar zayıf

ve anlamsız geldi ki bu sözleri söylediğine pişman oldu. Bu insanlar kadınla Jeeves'e neden aldıracaklardı? Ya da klanlarının her bir üyesine? Sonuçta her gün içlerinden ikisini ya da daha çoğunu öldürüyorlardı. Eddie arkalarına bakmadan koşarak uzaklaşan diğer Buluğları seyretti. "Eh, artık bu konuda endişelenmek için çok geç."
Kadın, "Haydi gelin," dedi. "Sizinle işimin çabuk bitmesini istiyorum." Eddie, "Ben de aynı şeyleri hissediyorum," diye cevap verdi. Ancak o ve Jeeves karı kocaya yol göstermeden önce kadın Eddie'nin biraz pişmanlık duymasına neden olacak bir şey yaptı. Yere diz çökerek etek-likli ölünün saçlarını geriye itti. "Hoşçakal, Winston," dedi. "Ağaçların güzel, suyun da berrak olduğu o yerde beni bekle. Sana geleceğim. Evet, geleceğim. Şafağın gölgeleri batıya doğru kaçırması kadar kesin bu."
Susannah, "Onu öldürmek istemedim," diye mırıldandı. "Bunu bilmeni istiyorum. Ama ölmeyi ise hiç istemedim."
"Evet." Susannah'ya dönen kadının gözleri kuru, yüzü de öfkeliydi. "Ancak Blaine'in Beşiğine girmek niyetindeyseniz zaten öleceksiniz demektir. Belki de o zaman zavallı ihtiyar Winston'un ölümünü kıskanacaksınız bile. Blaine çok zalimdir. Bu çok çok zalim yerdeki bütün şeytanların en zalimidir o." Jeeves, "Haydi gel, Maud," diyerek kadının kalkmasına yardım etti. "Evet. Onlarla olan işimizi çabuk bitirelim." Tekrar Susannah'yla Ed-die'yi süzdü. Bakışları hem sert, hem de biraz şaşkındı. "Gözlerim sizi gördüğü için Tanrı onları lanetlesin. Tanrı taşıdığınız silahları da lanetlesin. Çünkü onlar her zaman dertlerimizin kaynağı oldular."
Susannah, bu tavrı takındığın için de, diye düşündü. Dertlerin en aşağı bin yıl daha sürecek, tatlım.
Maud, Kaplumbağa Sokağında hızla yürümeye başladı. Jeeves onun yanında yarı koşarcasına gidiyordu. Susannah'nın sandalyesini iten Eddie çok geçmeden kesik kesik solumaya ve geride kalmamak için çabalamaya başladı. Yolun iki yanındaki saray benzeri binaların araları iyice açıldı. Sonunda o yaban otları bürümüş büyük çim alanların ortalarından yükselen, sarmaşık kaplı evlere dönüştüler. Eddie bir zamanlar çok lüks olan bir semte geldiklerini an-

ladı. İleride bir bina, diğerlerinin tepesinden bakıyordu. Görünüşte kare biçimi, basit bir yerdi bu. Beyaz taş bloklardan yapılmıştı. Çıkıntılı damını çok sayıda sütun destekliyordu. Eddie yine çocukken pek hoşuna giden o gladyatörlerle ilgili filmleri düşündü. Daha resmi bir eğitim görmüş olan Susannah'nın aklınaysa Parthenon geldi. İkisi de taştan oyulmuş harika hayvan heykellerini gördüler ve hayran oldular. Ayı ve Kaplumbağa, Balık ve Sıçan, At ve Köpek. Bu hayvanlar binanın damının çevresine ikişer ikişer yerleştirilmişlerdi. Kan koca o zaman aradıkları yeri bulduklarını anladılar.
İkisi de hem hayret, hem de nefret dolu pek çok gözün kendilerini gözet-lediğiyle ilgili o endişe verici duygudan hiç kurtulamıyorlardı. Tek rayı gördükleri sırada gök gürledi. Ray bir kavis çizerek, fırtına gibi güneyden geliyor, Kaplumbağa Sokağıyla birleştikten sonra doğruca Lud'un merkezine doğru gidiyordu. Karı koca binaya yaklaşırlarken iki yanlardaki eski cesetler şiddetlenen rüzgârda dönerek dans etmeye başladılar.

Tanrı bilir ne kadar koştular. (Jake sadece kesinlikle davulların gümbürtüsünün tekrar kesilmiş olduğunu biliyordu.) Bıçakçı onu bir kere daha kolundan çekiştirerek durdurdu. Jake bu kez yere yuvarlanmamayı başardı. Yeniden güçlenmiş gibiydi. Bıçakçı ise bir daha on bir yaşında olamayacaktı, o yüzden yorulmuştu.
"Ahh! Benim eski tulumba hoplayıp zıplıyor, tatlım."
Jake haince, "Çok kötü," dedi. Bıçakçı eklemleri çarpılmış elini suratına indirince de sendeleyerek geriledi.
"Evet. Şurada düşüp ölseydim, acı acı ağlardın değil mi? Tabii ya! Ama şansına küs, benim güzel ve genç bücürüm. İhtiyar Bıçakçı senin gibileri çok gördü. Ben, senin gibi bir bebeğin ayaklarının dibine yığılıp kalmak için dünyaya gelmedim."
Jake bu saçmasapan sözleri ifadesiz bir yüzle dinledi. Gün sona ermeden Bıçakçının öldüğünü görmeye kararlıydı. Belki korsan onu da kendisiyle birlikte götürecekti. Ama Jake artık buna aldırmıyordu. Patlayan dudağından akan kanlan sildi. Öldürme isteğinin insan kalbine pek çabuk yerleştiğini hayretle düşünüyordu.
Bıçakçı, Jake'in kanlı parmaklarına baktığını görerek güldü. "Kanların akıyor değil mi? Eski dostun Bıçakçının dökeceği son kanın olmayacak bu. Onun için tetikte olmalı ve çok dikkatli davranmalısın." Bulundukları dar geçidin taş döşeli zeminini işaret etti. Orada paslı bir kanalizasyon kapağı vardı. Jake çeliğe basılmış olan sözcükleri kısa bir süre önce de gördüğünü hatırladı. "LaMerk Dökümhanesi."
Bıçakçı, "Yanda bir kulp olacak," dedi. "Görüyor musun? Onu iki elinle yakalayıp çek. Haydi, çabuk ol. Belki bu sayede Tik-Tak'la karşılaştığın zaman bütün dişlerin yerli yerinde olur."
Jake çelik kapağı yakalayarak çekiştirdi. îyice çekti ama yeteri kadar değil. Bıçakçının onu koşturarak geçirdiği sokaklar ve geçitler kötüydü. Ama hiç olmazsa etrafını görebiliyordu. Şimdiyse kentin altındaki dünyanın nasıl bir yer olduğunu hayal bile edemiyordu. Karanlık onun kaçma hayallerine bile engel olacaktı. Ve orasının nasıl bir yer olduğunu da zorunlu kalmadıkça öğrenmek niyetinde değildi.
Bıçakçı ona çabucak bunun zorunlu olduğunu öğretti.
Jake, "Bu benim için çok ağır..." diyecek oldu ki, korsan onu boğazından yakaladığı gibi yukarı kaldırdı. Şimdi yüz yüzeydiler. Geçitlerde uzun süre koştukları için Bıçakçının suratı terlemiş, yanakları hafifçe kızarmıştı. Etini kemiren çıbanlar çirkin, sanmsı-mor bir renge dönüşmüştü. Patlamış çıbanlardan kalp atışlarına uygun bir tempoyla yoğun bir cerahat ve ince ince kan akıyordu. Jake'in burnuna Bıçakçının pis kokusu geldi. Sonra adamın gırtlağını kavrayan eli soluğunu kesti.

"Beni dinle, ahmak solucan! İyi dinle. Çünkü bu son uyan. O lanet olasıca kapağı hemen aç. Yoksa elimi ağzına sokup o dilini koparırım. Ben bunu yaparken elimi istediğin kadar ısırabilirsin. Çünkü hastalığım kanımda dolaşıyor. Beni ısırırsan daha bir hafta dolmadan ilk çiçeklerin suratında açtıklarını görürsün. Tabii o kadar yaşayabilirsen. Şimdi beni anlıyor musun?"
Jake telaşla, evet, dermiş gibi başını salladı. Bıçakçının yüzü, yoğunlaşan gri sislerin arasında kayboluyor, sesi sanki çok uzaklardan geliyordu.'
"Pekâlâ." Bıçakçı çocuğu geri itti. Jake kapağın yanına yığıldı. Midesi bulanıyor, öğürüyordu. Sonunda boğmaca olmuş gibi bir ses çıkararak derin bir soluk aldı. Hava ciğerlerini sıvı ateş gibi kavurdu. Tükürdü. Kanlı benek-cikler vardı bunda. Jake bunu gördüğü zaman az kalsın kusuyordu.
"Şimdi şu kapağı aç, kalbimin sevinci! Ve artık bu konuda gevezelik etmeyelim."
Jake sürünerek kapağa gitti. Kulpu kavradı ve bu kez olanca gücüyle çekti. Korkunç bir an kapağı yerinden bile kımıldatamayacağını sandı. Sonra Bıçakçının elini ağzına sokarak dilini yakaladığını hayal etti ve böylece biraz daha güç kazandı. Kapak kımıldarken beline bir sancı girmişti. Ama yuvarlak kapak yavaşça yana kayıp taşlann üzerinde tıkırdadı. Sonra ortaya sıntan kara bir hilal çıktı.
Bıçakçı neşeyle, "Aferin, ahbap, aferin!" diye bağırdı. "Sen küçük bir katırsın! Çekmeyi sürdür. Şimdi vazgeçmenin sırası değil."
Hilal yanm ay halini aldığı sırada Jake'in belindeki sancı da beyaz ateşe . dönüştü. Bıçakçı çocuğun kabaetine bir tekme atarak onu yere devirdi.
Aşağıya bakarak, "Çok güzel," dedi. "Şimdi, ahbap, çabucak yandaki merdivenden in bakalım. Sakın sıkıca tutunmayı unutma. Yoksa ta dibe kadar yuvarlanırsın. O basamaklar çok kaygan ve yağlıdır. Hatırladığım kadanyla yirmi basamak var. Aşağıya eriştiğinde kımıldamadan dur ve beni bekle. Belki eski arkadaşından kaçmayı istersin ama sence bu iyi bir şey olur mu?"
Jake, "Olmaz," diye mırıldandı. "Sanmıyorum."
"Çok zekice bir cevap bu, oğlum." Bıçakçının dudaklan iğrenç bir tebessümle gerildi ve yine o birkaç dişi ortaya çıktı. "Aşağısı karanlık. O tarafa, bu tarafa doğru uzanan binlerce tünel var. Eski dostun Bıçakçı onlan avucunun içi gibi bilir. Gerçekten. Ama sen pek çabuk kaybolursun. Sonra sıçanları da unutma. Koskocaman. Çok da açlar. Onun için beni bekle." "Beklerim."
Bıçakçı çocuğu dikkatle süzdü. "Biraz küstah bir tavırla konuşuyorsun ama bir Buluğ değilsin. Buna iddiaya girerim. Sen neredensin, bücür?"
Jake cevap vermedi.
"Billy-Ahmak dilini mi yedi? Neyse, bu önemli değil. Tik-Tak seni nasıl olsa konuşturur ve her şeyi öğrenir. Gerçekten. Tik'ciğin kendine özgü yolları vardır. İnsanların konuşmalarını ister. Birini konuşturmaya başladı mı bazen çabuk çabuk bir şeyler söyler ve avaz avaz bağırır. Tik-Tak Adam'in yanında Billy-Ahmak gibi bazı kimselerin dillerini yemelerine izin verilmez. Senin gibi cici çocukların dillerini bile. Haydi, lanet olasıca piç şimdi şu merdivenden in! Marş!"
Tekme atmaya kalktı. Jake bu kez eğilip tekmeden kaçmayı başardı. Ağzı yarı açık deliğe bakınca merdiveni gördü. Aşağı inmeye başladı. Geçit göğsünün hizasındayken müthiş bir şangırtı etrafı sarstı. Bir buçuk iki kilometre kadar öteden gelmişti bu. Ama Jake'e bunun ne olduğunu söylemelerine hiç gerek yoktu. Müthiş bir ıstırapla bağırdı.
Bıçakçının dudaklarının kenarında sert bir gülümseme uçuştu. "Senin sert arkadaşın seni sandığından daha başarılı bir biçimde izlemiş, öyle değil mi? Ama benim sandığımdan daha ustaca değil, ahbap. Çünkü ben onun gözlerine baktım... zekâ ve kurnazlık doluydu. Onun küçük cici arkadaşının peşinden hemen geleceğini biliyordum. Öyle de yaptı. Arkadaşın o telleri gördü ama sonra havuzun altında ezildi. Onun için işler yolunda demektir. Haydi, in bakalım, tatlım."
Jake'in kafasını tekmelemeye kalkıştı ama çocuk başını eğdi. Ancak kanalizasyon deliğinin kenarına vidalanmış olan merdivende ayağı kaydı. Neyse ki Bıçakçının kabuk kabuk ayak bileğini kavrayarak düşmekten kurtuldu. Başını kaldırarak yalvarırcasına baktı. Ama ölümün eşiğindeki adamın çıban-lı yüzündeki ifade yumuşamadı.
Jake, "Lütfen..." dedi. Bu bir hıçkırığa dönüşmek üzereydi. Roland'ın dev havuzun altında ezildiğini görür gibi oluyordu. Bıçakçı ne demişti? Onu isteyenlerin vücudunu yerden kurutma kağıdıyla almalarını. Öyle değil mi?
"İstersen yalvar, sevgili yavrum. Ama bunun bir yararı olacağını da sanma. Çünkü merhamet köprünün bu tarafında sona erer. Gerçekten. Şimdi aşağıya in. Yoksa kafanı tekmeler ve o lanet olasıca beynini kulaklarından akıtırım- Jake aşağıya indi. Dipteki durgun suya eriştiği sırada ağlama isteği kayboldu. Başı eğik, omuzları düşük Bıçakçının iner k onu felakete götürmesini bekledi.

Roland'ın moloz yığınlarından oluşan çığı dengede tutan tellere takılmasına ramak kalmıştı. Ama yukarıda sallanan havuz gülünçtü. Bu tuzağı ancak ahmak bir çocuk kurabilirdi. Cort onlara düşman bölgesinde ilerlerken, görebildikleri her tarafı devamlı olarak kontrol etmeyi öğretmişti. Yani sadece arkayı ve aşağıyı değil, yukarıyı da.
Davulların gürültüsü arasında sözlerini duyurabilmek için sesini yükselterek, Oy'a, "Dur bakalım!" dedi.
Hayvan da aynı fikirdeydi. "Akalım." Sonra ileriye doğru baktı ve hemen ekledi. "Ake!"
"Evet." Silahşor yukarıda asılı olan mermer havuza tekrar baktı, sonra da sokağı inceledi. Mermerin düşmesini sağlayacak mekanizmayı arıyordu ve iki tane olduğunu gördü. Belki maden levhaların taşa benzetilmeleri vaktiyle

etkili olmuşsa da o günler çok geride kalmıştı. Roland, ellerini dizlerine dayayarak eğildi ve kendisine bakan Oy'a, "Seni bir dakika için kucağıma alacağım," diye açıkladı. "Sakın mesele çıkarayım deme, Oy." "Oy!"
Roland kollarını hayvana doladı. Oy önce kaskatı kesildi ve kurtulmaya çalıştı ama sonra razı oldu. Oy, Jake olmayan birinin kendisine böyle sokulmasından hoşlanmamıştı ama buna katlanmaya çalıştığı anlaşılıyordu. Roland yine kendi kendisine Oy'un ne kadar zeki olduğunu sordu.
Silahşor kucağında Billy'le dar geçitte ilerleyerek Lud'un asma havuzunun altından geçti. Sahte taşların üzerinden dikkatle atladı. Güvenli yere erişir erişmez Oy'u bırakmak için eğildi. Aynı anda davul sesleri kesildi.
Oy sabırsızca, "Ake!" dedi. "Ake-Ake!"
"Evet. Ama önce halletmem gereken bir mesele var."
Oy'u geçitte on beş metre kadar ileriye götürdü. Sonra eğilip yerden iri bir beton parçası aldı. Onu düşünceli düşünceli bir avucundan diğerine geçir-di. O sırada doğudan gelen silah sesini duydu. Davulların yüksek sesi Ed-die'yle Susannah'nın biçimsiz Buluğ grubuyla giriştikleri çatışmanın gürültüsünü boğmuştu. Ancak Silahşor bu tabanca sesini iyice duydu ve gülümsedi. Bu Dean'lerin istasyona vardıkları anlamına geliyordu. Günün ilk iyi haberiydi bu. Silahşor'a bugün sanki bir hafta kadar uzunmuş gibi geliyordu.
Roland dönerek beton parçasını fırlattı. Hedefi vurdu tabii. River Cros-sing'de eski trafik işaretine taş attığı zaman olduğu gibi. Beton parçası boyası bozulmuş maden levhalardan birinin tam ortasına geldi ve paslı kablolardan biri tıngırdayarak koptu. Mermer havuz sallanmaya başladı. Diğer kablo onu bir dakika daha tuttuğu için döndü. Roland, refleksleri hızlı bir insan bu sürede o tuzak yerinden uzaklaşabilir aslında, diye düşündü. Sonra o kablo da koptu ve havuz biçimsiz, pembe bir taş gibi aşağı düşmeye başladı.
Silahşor paslı çelik putrellerden oluşan bir yığının arkasına girdi. Oy da çevikçe kucağına atladı. Aynı anda havuz müthiş bir gürültüyle geçidin zeminine çarptı. Bazıları araba büyüklüğündeki pembe mermer parçalan etrafta uçuşmaya başladı. Birkaç küçük parçacık Roland'ın yüzüne geldi. Ardından Oy'un tüylerinin arasına giren diğer parçalan süpürdü. Arkasına girdiği uydurma barikatın üzerinden baktı. Havuz, dev bir tabak gibi ortadan çatlamıştı. Silahşor kendi kendine, bu yoldan dönmeyeceğiz, dedi. Zaten dar olan geçit iyice kapanmıştı artık.
Acaba Jake gürültüyü duydu mu, diye sordu kendi kendine. Duyduysa buna ne anlam verdi? Bıçakçı konusunda da aynı şeyleri düşünerek zahmete girmedi. Korsan onun ezilerek pelteye dönüştüğünü düşünecekti. Roland da tamı tamına onun böyle sanmasını istiyordu. Acaba Jake de aynı şeyi mi düşünecekti? Ama bir Silahşor'ün böyle bir tuzakla ortadan kaldırılamayacağını bilmesi gerekir. Gelgeldim Bıçakçı onu iyice korkuttuysa, Jake de doğru dürüst düşünemez. Neyse, bunu düşünüp endişelenmek için çok geç artık. Her şey yeniden başlasaydı yine aynı şeyi yapardım. Bıçakçı belki ölüyor ama yine de hayvani bir kurnazlığı var. Cesareti de. Şimdi dikkatli davranmaktan vazgeçerse, bu oyuna değer.

Roland ayağa kalktı. "Oy, Jake'i bul."
"Ake!" Oy boynunu uzattı ve etrafı koklaya koklaya bir yanm daire çizdi. Jake'in kokusunu alarak tekrar koşmaya başladı. Roland da onun peşinden koşuyordu. Hayvan on dakika sonra sokaktaki bir kapağın yanında durdu. Kapağın etrafını iyice kokladı. Sonra başını kaldırıp Silahşor'a baktı ve tiz bir sesle havladı.
Silahşor bir dizinin üzerine çöktü. Hem karmaşık izleri, hem de taşlann üzerindeki çiziklerden oluşan geniş şeridi gördü. Yakındaki iki taşın arasındaki kanlı balgamı gördüğü zaman gözleri kısıldı.
"O köpek çocuğu dövüp duruyor," diye homurdandı.
Kapağı açarak aşağıya baktı. Sonra gömleğinin önünü kapamak için kullandığı ham deriden bağcığı çözdü. Billy'i alıp gömleğinin içine soktu. Oy dişlerini gösteriyordu. Roland hayvanın bir an pençelerini göğsüne ve karnına küçük, sivri bıçaklar gibi batırdığını hissetti. Sonra tırnaklarını içine çekti ve Oy, parlak gözleriyle Silahşor'ün gömleğinin içinden dışarı baktı. Buharlı bir lokomotif gibi pufluyordu. Roland, Oy'un kalbinin kendisininkinin üzerinde hızla çarptığını hissediyordu. Ardından bağcıklan gömleğindeki deliklerden çıkardı. Torbasında da daha uzun bir bağcık buldu.
"Bunu boynuna bağlayacağım. Bu hoşuma gitmiyor. Senin de gitmeyecek. Hem de hiç. Ama aşağısı çok karanlık."
İki şeridi birbirine düğümledi. Bir uca geniş bir ilmek yaptı ve bunu Oy'un başından geçirdi. Oy'un tekrar dişlerini göstereceğini, hatta kendisini ısırmaya kalkacağını sanıyordu, Ama hayvan öyle bir şey yapmadı. Sadece başını kaldırarak altın halkalı gözleriyle Roland'a baktı. Sabırsızca, "Ake!" diye havladı.
Roland uydurma tasmanın diğer ucunu dişlerinin arasına sıkıştırarak kanalizasyon deliğinin kenarına oturdu... Tabii bu kanalizasyon deliğiydiyse. Merdivenin üst basamağını aradı ve buldu. Ağır ağır, dikkatle inmeye başladı. Bir elinin yansının olmadığını acı acı hatırlıyordu. Basamaklann yağ ve yosun gibi kaba bir şey yüzünden iyice kayganlaşmış olduğunun farkındaydı. Oy gömleğiyle karnı arasında ağır ve sıcak bir yük gibiydi. Hayvan düzgünce, hışırtılı hışırtılı soluk alıyordu. Loş ışıkta gözlerindeki altın halkalar madalyon gibi ışıldamaktaydı.
Sonunda Roland'in etrafı araştıran ayağı şapırtıyla deliğin dibindeki suya girdi. Silahşor bir an başını kaldırarak çok yukarılardaki beyaz ışıklı daireye baktı. Bundan sonra işler zorlaşıyor, diye düşündü. Tünel sıcak ve ıslaktı. Eski bir mezbaha gibi kokuyordu. Yakında bir yerde su boğuk ve tekdüze bir şıpırtıyla damlıyordu. Roland daha ilerilerden gelen makine gürültüsünü duyuyordu. Oy'u gömleğinin içinden çıkardı. Pek sevinen hayvanı kanalizasyon tünelinin zemininde ağır ağır akan sığ suya bıraktı.
Hayvanın kulağına, "Artık her şey sana bağlı," dedi. "Jake'e gidelim, Oy! Jake'e gidelim!"

Billy, "Ake!" diye havlayıp suları şapırdatarak karanlıkta hızla ilerledi. Uzun boynunun ucundaki kafasını bir sarkaç gibi sağa sola sallıyordu. Ham deri kayışı parmakları kopuk sağ eline sarmış olan Roland da onu izledi.
Blaine'in Beşiği genç çiftin kafalarında özel isime dönüşecek kadar büyüktü. Bu, parçalanmış heykeli gördükleri alanın beş katı büyüklüğündeki bir meydanın ortasındaydı. Susannah istasyona dikkatle bakınca Lud'un geri kalan kısmının ne kadar eski, gri ve sefil olduğunu anladı. Beşik öylesine temizdi ki adeta insanın gözlerini rahatsız ediyordu. Yanlarını sarmaşıklar bürüme-mişti. Göz kamaştıran beyaz duvarları, basamakları ve sütunlarını hiçbir yazı kirletmiyordu. Her şeyi kaplayan ovanın sarı tozları da yoktu burada. Karı koca yaklaşırlarken Susannah bunun nedenini anladı. Beşiğin yanlarından durmadan sular akıyordu. Bu sular bakır kaplama saçakların gölgesine gizlenmiş olan borulardan çıkmaktaydı. Diğer gizli hortumlar da zaman zaman basamakları temizliyor, onları arada bir kesilen çağlayanlara dönüştürüyorlardı.
Eddie, "Vay vay vay," dedi. "Grand Central Garı bunun yanında Nebras-ka'nın küçük bir kasabasındaki otobüs durağı gibi kalır."
Susannah alay etti. "Büyük bir şairsin, hayatım."
Basamaklar bütün binayı çevreliyor ve büyük, açık bir lobiye doğru çıkıyordu. Orayı da bitkilerden oluşan bir halı kaplamamıştı. Ama Eddie'yle Susannah yine de içeriyi iyice göremediler. Çünkü kenarlardan uzanan damın düşürdüğü gölgeler çok koyuydu. Işının Totemleri, ikişer ikişer binanın etrafını çevrelemişti. Ama köşeler Susannah'nın arada sırada göreceği kâbuslar dışında hiçbir zaman karşılaşmamayı bütün kalbiyle dilediği yaratıklara ayrılmıştı. Taştan yapılmış ejderhalardı bunlar. Pullu gövdeleri, sivri pençeleri ve kötü bakışları olan yaratıklar.
Eddie karısının omzuna dokunarak yukarıyı işaret etti. Susannah başını kaldırdı... ve o an soluğunun gırtlağına takılıp kaldığını hissetti. Damın sivri tepesinde, Işının Totemleri ve ejderha heykellerinin çok yukarısında, sanki hepsine hakimmiş gibi altın bir cengâver duruyordu. En aşağı on sekiz metre yüksekliğindeydi heykel. Eski bir kovboy şapkasını geriye atmış ve çektiklerinin izlerini taşıyan çizgili alnı ortaya çıkmıştı. Göğsünün yanına doğru bir mendil sarkmıştı. Sanki uzun süre toz maskesi görevini yaptıktan sonra aşağıya doğru çekilmiş gibiydi. Cengâverin kaldırdığı yumruğunda bir tabanca vardı. Diğerindeyse zeytin dalına benzer bir şey.
Gilead'lı Roland arkasında altın giysilerle Lud Beşiğinin tepesinde duruyordu.
Susannah sonunda tekrar soluk almayı hatırladı. Hayır... diye düşündü. Bu o değil... Ama bir açıdan da o. Bu adam bir Silahşormüş. Öleli bin yıl ya da daha fazla olmuş. Roland'la onun arasındaki benzerlik Ka-Tet'in bilmek isteyebileceğin bütün gerçeği.
Güneyde gök gürlemeye başlamıştı. Şimşekler gökyüzünde hızla uçan bulutlan yardılar. Genç kadın, keşke Beşiğin tepesindeki altın heykelle onu saran hayvanları incelemek için daha fazla zamanım olsaydı, diye düşündü. Hayvanların her birinin üzerine bazı harfler kazınmış gibiydi. Susannah orada yazılı olanların öğrenmeye değeceğinden de emindi. Ama bu koşullarda fazla zamanlan yoktu.
Kaplumbağa Sokağının Beşik Alanına bağlandığı noktada kaldırıma boyayla enli, kırmızı bir şerit çizilmişti. Maud'la Eddie' nin Jeeves diye çağırdığı adam ihtiyatla kırmızı çizgiden biraz ötede durdular.

Maud onlara kesin bir tavırla, "Buraya kadar geldik," dedi. "Bundan öteye gitmeyiz. Bizi ölüme götürebilirsiniz. Ama zaten her kadının ve erkeğin tanrılara bir can borcu vardır. Bu yüzden ne olursa olsun ben sınırın bu tarafında öleceğim. Yabancılar uğruna Blaine'e meydan okumaya hiç niyetim yok."
Jeeves de atıldı. "Benim de öyle." Tozlu melon şapkasını çıkararak çıplak göğsüne bastırmıştı. Yüzünde korkuyla karışık bir saygı vardı.
Susannah, "İyi ya," dedi. "Şimdi ikiniz de yaylanın bakalım."
"Arkamızı döner dönmez bizi vuracaksınız!" Jeeves'in sesi titriyordu. "Buna iddiaya girebilirim. Gerçekten."
Maud başını salladı. Yüzündeki kanlar kurumuş, garip, koyu kırmızı çizgilere dönüşmüştü. "Hiçbir silahşor bir başkasını sırtından vurmaz. Bu kadarını söyleyebilirim."
"Silahşor olduklarını iddia ediyorlar. Bu onların sözü!"
Maud, Susannah'nın elindeki tahta kabzası aşınmış tabancayı işaret etti. Jeeves baktı... ve bir dakika sonra elini kadına uzattı. Maud bu eli tuttuğu zaman Susannah'nın onların tehlikeli katiller oldukları inancı da sona erdi. Onlar Bonnie'yle Clyde'dan çok Hamel'le Gretel'e benziyorlardı. Akılları karışık, yorgun ve kalpleri korku dolu insanlardı. Kayboldukları ormanda o kadar uzun süre kalmışlardı ki, artık orada yaşlanmışlardı. Susannah'nın onlara karşı duyduğu korku ve nefret kaybolurken bunun yerini merhamet ve acı veren derin bir keder aldı.
Usulca, "Tanrı ikinizin de yardımcısı olsun," dedi. "İstediğiniz gibi gidin. Benden ve erkeğimden size zarar gelmeyecek."
Maud başını salladı. "Bize zarar vermeyi düşünmediğinize inanıyorum. Winston'u vurduğunuz için de size kızmıyorum. Ama beni dinleyin. Hem de iyi dinleyin: Beşikten uzak durun. İçeri girmek için bazı nedenleriniz olduğunu sanıyoruz. Ama bunlar yeterli değil. Blaine'in Beşiğine girmek ölmek demektir."
Eddie, "Bu konuda hiçbir seçeneğimiz yok," diye açıkladı. Ve gök yukarıda bunu onaylıyormuş gibi tekrar gürledi. "Şimdi izin verin, ben de size bir şey söyleyeyim. Lud'un altında ne olup olmadığını bilmiyorum. Ama sizi o kadar etkileyen davulların bir kaydın bir bölümü olduğunu biliyorum. Bir şarkının parçaları. Karımla benim geldiğimiz dünyada yapılan bir şarkının." Ma-ud'la Jeeves'in bu sözlerden hiçbir şey anlamadıklarını fark ederek öfkeyle elini

kaldırdı. "Ah, Tanrım! Ah, Tanrım! Anlayamıyor musunuz? Birbirinizi bir tek 45'lik plak halinde bile çıkarılmayan müzik parçası yüzünden öldürüyorsunuz."
Susannah elini onun omzuna koyarak adını mırıldandı. Genç adam o an ona aldırmadı. Bir Jeeves'e baktı, bir Maud'a. Sonra tekrar adama. "Canavarları mı görmek istiyorsunuz? O zaman birbirinize iyice bir bakın. Sonra evimiz dediğiniz lunaparka döndüğünüzde de dostlarınızı ve yakınlarınızı inceleyin."
Maud, "Anlamıyorsunuz..." dedi. Rengi koyulaşan gözlerinde sıkıntılı bir ifade vardı. "Ama anlayacaksınız. Evet... anlayacaksınız."
Susannah yavaşça, "Artık gidin," diye mırıldandı. "Karşılıklı konuşmamızın hiçbir yararı yok. Sözler ölü doğuyorlar. Sadece yolunuza gidin ve babalarınızın yüzlerini hatırlamaya çalışın. Çünkü bence siz çok uzun bir süre önce o yüzleri unutmuşsunuz."
İki kentli hiçbir şey söylemeden döndüler ve geldikleri yöne doğru yürümeye başladılar. Ancak arada bir omuzlannın üzerinden bakıyorlardı. Hâlâ el eleydiler. Büyük ve karanlık bir ormanda kaybolan Hansel'le Gretel.
Eddie sıkıntıyla, "Bırakın da buradan gideyim," diyerek Ruger'in emniyetini kapattı ve beline soktu. Sonra ellerinin ayalarıyla kızarmış gözlerini ovuşturdu. "Bütün istediğim bu. Bırakın da gideyim."
"Ne demek istediğini anlıyorum, yakışıklı." Susannah'nın korktuğu belliydi. O an genç adamın anladığı ve sevdiği o tavırlarla başını meydan okurcasına kaldırmıştı. Eddie ellerini kadının omuzlarına koyarak eğildi ve onu öptü. Çevrenin de, yaklaşan fırtınanın da karısını hakkıyla öpmesini engellemesine izin vermedi. Sonunda başını kaldırdığında Susannah ona irileşmiş gözlerle ve neşeyle baktı. "Vay vay vay! Bunun sebebi nedir?"
Eddie, "Seni ne kadar sevdiğimi göstermek istedim," dedi. "Hepsi bu kadar sanırım. Sence yeterli mi?"
Kadının bakışları yumuşadı. Bir an kocasına belki var olan ve belki de olmayan sırrı açıklamayı düşündü. Ama tabii bunun için ne zaman uygundu, ne de yer. Kapı Totemlerinin üzerlerindeki yazıları okumak için duramayacağı gibi, Eddie'ye hamile olduğunu da söyleyemezdi. Susannah, "Bu yeterli, Eddie," dedi.
"Sen başıma gelen en iyi şeysin." Genç adam ela gözlerini karısına dikmişti. "Böyle şeyler söylemek benim için çok zor. Henry'le yaşamak bunu zorlaştırdı sanırım. Ama söylediklerim doğru. Sen Roland'ın beni uzaklaştırdığı her şeydin. Galiba ben de bu yüzden seni sevmeye başladım. Yani New York'taki her şeydin sen. Ama şimdi nedenlere başka şeyler de katıldı. Çünkü ben artık geri dönmek istemiyorum. Ya sen?"
Susannah, Beşiğe baktı. Orada bulacakları şeylerden ödü kopuyordu. Ama yine de... Kocasına döndü. "Hayır, ben de geri dönmek istemiyorum. Yaşantımın geri kalanını ilerleyerek geçirmeliyim. Yani sen yanımda olduğun sürece. Biliyor musun, beni Roland'ın senden aldıkları yüzünden sevmeye başladığını söylemen çok garip."
"Neden garip?"
"Ben seni, beni Detta Walker'dan kurtardığın için sevmeye başladım." Bir an durup düşündü. Sonra da başını hafifçe salladı. "Hayır. Bundan da öte. Seni, beni o iki dişi köpekten kurtardığın için sevmeye başladım. Biri pis ağızlı, erkekleri baştan çıkaran bir hırsızdı. Diğeriyse kendini beğenmiş, kibirli bir ukalaydı. Yani ha altı tane, ha yarım düzine. Ben Susannah Dean'i ikisinden de çok seviyorum... Beni kurtaran da sensin."
Bu kez uzanarak avuçlarını kocasının sakalları çıkmış yanaklarına dayadı. Eddie'nin başını aşağıya çekerek onu şefkatle öptü. Kocası elini onun göğsüne hafifçe koyduğu zaman Susannah içini çekerek, bu eli avucuyla örttü.
"Artık gitsek iyi olur... Yoksa seninle burada, sokakta aşk yapacağız-Ve galiba ıslanacağız da."
Eddie sessiz kulelere, kırık camlara ve sarmaşıklı duvarlara son bir kez baktı. Sonra da başını salladı. "Evet. Zaten bence bu kentin bir geleceği yok-
Eddie, karısının tekerlekli sandalyesini itti. Maud'un 'sınır' dediği çizgiyi aşarken ikisi de kaskatı kesilmiş gibiydi. Eski bir koruma mekanizmasını çalıştırıp birlikte ölmekten korkuyorlardı. Eddie karısını alana soktu. Beşiğe çıkan basamaklara yaklaştıkları sırada rüzgârın savurduğu soğuk bir yağmur başladı.
İkisinin de haberi yoktu ama Orta-Dünyanın o müthiş sonbahar fırtınalarından biri başlamıştı.
Kanalizasyon tünellerinin pis kokulu karanlıklarına dalar dalmaz Bıçakçı, yukarıdaki gibi öldürücü bir hızla gitmekten vazgeçti. Jake buna karanlığın neden olduğunu sanmıyordu. Korsan iddia ettiği gibi tünellerin her dönemecini, her köşesini biliyordu. Çocuk biraz yavaşlamalarına Roland'ın öldüğüne inanmalarının neden olduğunu sanıyordu. Jake ise kuşkulanmaya başlamıştı.
Roland mermer havuzdan daha incelikle hazırlanmış olan telleri gördüğüne göre diğerini gözden kaçırır mıydı? Olabilir tabii. Ama bu aptalca bir şey. Bence Roland'ın havuzu kasten düşürüş olması ihtimali daha büyük. Bıçakçının kuşkularını gidermek ve belki de onu ağırlaştırmak için. Çocuk, Si-lahşör'ün kendilerini sokakların altındaki bu labirentte izleyebileceğini sanmıyordu. Bu koyu karanlık Roland'ın iz sürme yeteneklerini bile etkisiz hale getirecekti. Yine de Roland'ın sözünü tutmaya çalışırken ölmediği fikri Jake'i sevindiriyordu.
Korsanla çocuk sağa saptılar. Sonra sola. Sonra tekrar sola. Jake'in diğer duyuları görme yoksunluğunu dengelemek için keskinleşirken belli belirsiz etraflarında başka tüneller daha olduğunu fark etti. Zorla çalışan, eski makinelerin boğuk sesleri bir an yükseliyor, sonra yine hafifliyordu. Çocuğun cildine durmadan hava akımları çarpıyordu. Kâh sıcak, kâh buz gibi. Bu pis kokulu cereyanların estiği kavşaklardan geçerlerken şıpırtılı ayak sesleri bir an etraf-ta yankılanıyordu. Jake bir keresinde tavandan uzanan maden bir cisme çarparak az kaldı kafasını deliyordu. Bir eliyle o cisme vurdu. Bu büyük bir valf tekerine benziyordu. Ondan sonra koşarken ellerini de salladı ve önlerinden neler olduğunu anlamaya çalıştı.

Bıçakçı onun omuzlarına vurarak yol gösteriyordu. Tıpkı bir arabacının öküzlerine yaptığı gibi. Hızla gidiyorlar, rahatça koşuyorlardı. O delice hızdan vazgeçmişti korsan. Artık rahatlıkla soluk aldığı için önce bir şarkıyı mırıldandı. Sonra da hafif ama şaşılacak kadar ahenkli tenor bir sesle söylemeye başladı.
"Ribble-ti-tibble-ti-ting-ting-ting Bir iş bulup sana bir yüzük alacağım. Ellerimi sallanan o göğüslerine Dokundurduğum zaman, Ribble-ti-tibble-ti-ting-ting-ting! Ah, ribble-ti-tibble Biraz oynamak istiyorum. Senin o ting-ting-tinginle."
Bıçakçı bu türde daha beş altı dize söyledikten sonra sustu. "Şimdi de sen bir şey söyle, bücür."
Jake, "Ben şarkı bilmem," diye soludu. Korsanın, soluğunun olduğundan daha fazla kesildiğini sanacağını umuyordu. Tabii bunun kendisine bir yararı olup olmayacağını bilmiyordu. Ama bu karanlıkta her tür üstünlük işe yarayabilirdi. Bıçakçı dirseğini Jake'in sırtının ortasına şiddetle indirdi. Çocuk ilerledikleri tünelde ağır ağır akan bilek boyu suya kapaklandı. Korsan, "Bir şarkı hatırlasan iyi olur," diye homurdandı. "Yoksa o cici belkemiğini söküp çıkarırım." Bir an durdu sonra da ekledi. "Burada hortlaklar var, oğlum. O lanet olasıca makinelerin içinde yaşıyorlar. Gerçekten. Şarkılar onlann yaklaşmalarını engelliyor... Sen bunu bilmiyor musun? Haydi, şimdi şarkı söyle!"
Jake, Bıçakçının kendisine 'sevgiyle' tekrar vurmasını istemediği için iyice düşündü ve sonunda aklına yedi sekiz yaşındayken yaz kampında öğrendiği bir şarkı geldi. Ağzını açarak karanlıklara doğru bağırdı. Akan ve yukarıdan damlayan su şıpırtılan ve eski makinelerin gürültüsü arasında yankılan dinledi.
"Sevgilim çok güzel, New York'lu o. Süslü olması için ona her şeyi alıyorum. Kalçalarını görmeyin iki savaş gemisi gibi. Ah, çocuklar, benim param böyle gidiyor işte.
Sevgilim çok şirin, Philadelphia'lı o. Süslü olması için ona her şeyi alıyorum. Gözlerini bir görün iki pizzaya benziyor. Ah, çocuklar, benim..."
Bıçakçı uzanarak Jake'in kulaklannı sanki bir testinin kulplanymış gibi yakaladı ve çekerek çocuğu durdurdu. "Önünde bir delik var. Bu bet sesin yüzünden oradan düşmene göz yummak iyilik etmek olur. Gerçekten. Ama Tik-Tak bundan hoşlanmaz. Onun için kısa bir süre daha güvende sayılırsın." Bıçakçı, Jake'in alev alev yanan kulaklannı bırakarak, gömleğinin arkasını yakaladı. "Şimdi, ellerin diğer taraftaki merdivene değinceye kadar eğil. Sakın kayıp, ikimizin birden aşağıya yuvarlanmasına da neden olma."
Jake ellerini uzatarak, ihtiyatla eğildi. Göremediği bir kuyuya düşme fikri onda dehşet uyandınyordu. El yordamıyla merdiveni bulmaya çalışırken yüzünün önünden sıcak bir havanın hışırdayarak geçtiğini fark etti. Temizdi ve hatta güzel kokuluydu. Aşağıda hafif, pembe bir ışık belirirken parmakları çelik bir basamağa değdi. Jake onu sıkıca kavradı. Ama o sırada elindeki ısınk yerleri tekrar açıldı ve sıcak kanlann avucundan aktıklarını hissetti.
Bıçakçı, "Buldun mu?" diye sordu.
"Evet."
"Öyleyse aşağıya in! Kahretsin, ne bekliyorsun?" Bıçakçı çocuğun göm-leğini bıraktı. Jake onun ayağını kaldırdığını hayal etti. Bir tekme atarak kendisini hızlandırmaya çalışacaktı. Hafifçe ışıldayan açıklığı aşarak merdivenden inmeye başladı. Yaralı elini mümkün olduğu kadar az kullanmaya çakıyordu. Bu kez basamaklarda yağ da, yosun da yoktu. Hemen hiç paslanmamışlardı. Kuyu çok derindi. Jake, Bıçakçının kalın tabanlı çizmeleriyle ellerine basmaması için telaşla aşağıya inerken vaktiyle televizyonda gördüğü bir filmi hatırladı: "Dünyanın Merkezine Seyahat."
Makinelerin gümbürtüsü artarken pembe ışık da güçlendi. Makinelerin sesleri yine de pek gerektiği gibi değildi. Ama Jake'in kulakları ona bu makinelerin yukarıdakilerden daha iyi durumda olduklarını açıklıyordu. Dibe eriştiğinde buranın kuru olduğunu fark etti. Yeni yatay tünel kare biçimiydi. Yüz seksen santim yüksekliğinde ve paslanmaz çelik levhalarla güçlendirilmişti. Jake'in görebildiği kadarıyla tünel iki yöne doğru uzanıyordu. Bir ip kadar dümdüzdü. Çocuk sezgileriyle Lud'un en az yirmi metre aşağısında olan bu tünelin de Işının yolunu izlediğini anladı. Bu konuyu düşünmesine bile gerek kalmamıştı. İleride bir yerde, yukarıda da aradıkları o tren olacaktı. Jake neden böyle düşündüğünü bilmiyordu.
Tünelin tavanının hemen aşağısında, yanlardan dar havalandırma ızgaraları uzanıyordu. O kuru ve temiz hava oralardan geliyordu. Bazılarından mavi-gri sakallara benzeyen yosunlar sallanıyorsa da çoğu hâlâ temizdi. İki ızgaradan birinin altında sarı birer ok vardı. Üzerlerinde küçük t'ye benzeyen bir sembol olduğu görülüyordu. Oklar, Bıçakçıyla Jake'in gittiği yönü işaret etmekteydi.
Pembe ışık tünelin tavamndaki birbirine paralel cam tüplerden yayılıyordu. Bazıları -genellikle üç tüpten biri- ışıksızdı. Diğerleriyse zaman zaman cı-zırdıyorlardı. Ancak hiç olmazsa yarısı hâlâ çalışıyordu. Jake hayretle, neon tüpleri, diye düşündü. Şu işe ne dersin?
Bıçakçı da yukarıdan çocuğun yanına atladı. Jake'in suratındaki hayret dolu ifadeyi fark edince de sırıttı. "Ne güzel değil mi? Yazın serin, kışın sıcak. Ve yığınlı yiyecek! Beş yüz kişi onları beş yüz yıl da yeseler yine de bitiremezler. Hem en iyisi nedir biliyor musun, bücür? Bu güzel oyunun en güzel tarafı?"
Jake, hayır, dermiş gibi başını salladı.
"O lanetli Buluğların burasının varlığından bile haberleri olmaması! Burada, aşağıda, canavarlar olduğunu sanıyorlar. Hiçbir Buluğ zorunlu olmadıkça kanalizasyon kapaklarının yakınına bile gitmez!"
Korsan başını arkaya atarak neşeyle gülerken Jake ona katılmadı. Oysa kafasının derinliklerindeki bir ses bunu yapmasının daha diplomatça bir şey olacağını fısıldıyordu ona. Yine de Jake Bıçakçıya kanlamıyordu, çünkü Buluğların neler hissettiklerini çok iyi anlıyordu. Kentin altında gerçekten de canavarlar vardı. Devler, gulyabaniler, hortlaklar. Onlardan biri kendisini yakalamamış mıydı?

Bıçakçı çocuğu sola doğru itti. "Hah! Neredeyse geldik. Marş!" Koşmayı sürdürdüler. Ayak sesleri bir yankı sürüsü halinde onları izliyordu. On, on beş dakika sonra Jake iki yüz metre kadar ilerideki su geçirmez kapağı gördü. Yaklaşırlarken kapağın üzerinden büyük bir valf tekerinin uzandığı fark etti. Sağa, duvara bir iletişim kutusu takılmıştı. Tünelin dibindeki kapağa eriştiklerinde Bıçakçı, "Ah, bittim..." diye soludu. "Böyle şeyler eski dostun gibi hasta birisi için çok fazla. Gerçekten." Diyafonun düğmesine basarak haykırdı. "Onu yakaladım, Tik-Tak. Kuş gibi avladım. Saçlarını bile karıştırmadım! Sana bunu başaracağımı söylememiş miydim? 'Bıçakçıya güven' dememiş miydim? Bıçakçı işini bilir. Şimdi şu kapıyı açıp bizi içeri alın!"
Korsan elini düğmeden çekerek sabırsızca kapağa baktı. Valf tekeri dönmedi. Onun yerine diyafonun hoparlöründen ifadesiz ve tembelce bir ses yükseldi. "Parola nedir?"
Bıçakçı korkunç bir biçimde kaşlarını çatıp uzun kirli tırnaklarıyla çenesini kaşıdı. Sonra gözündeki bezi kaldırarak yine sarımsı-yeşil koyu cerahati sildi. Jake'e, "Tik-Tak ve onun parolaları," dedi. Hem öfkeli, hem de endişeli bir hali vardı. "O çok kurnaz bir adam ama bana sorarsan işi fazla abartıyor. Gerçekten."
Düğmeye basarak kükredi. "Haydi. Tik-Tak! Eğer sesimi tanımadıysan o zaman bir kulaklığa ihtiyacın var demektir!"
O tembel ses, "Ah, sesini tanıdım tabii," diye cevap verdi. Jake bu sesi Smokey ve Haydut filminde Burt Reynolds'un arkadaşı rolü oynayan Jerry Re-ed'inkine benzetti. "Ama yanında kim olduğunu bilmiyorum. Öyle değil mi? »oksa oradaki kameranın geçen yıl bozulduğunu unuttun mu? Parolayı söyle, B'Çakçı. Yoksa orada sonsuza kadar kalıp çürürsün."
Bıçakçı bir parmağını burnuna sokarak nane jölesi renginde sümüğünü çı. kardı ve onu hoparlörün üzerindeki ızgaraya sürdü. Jake bu çocukça öfke gösterisini sessiz bir ilgiyle izliyordu. İstemediği, sinirli kahkahaların gırtlağına doğru yükseldiklerini hissetti. Tuzaklarla dolu labirentlerde ve karanlık tünellerde koşarak o kadar yolu boşuna mı aşmışlardı? Bıçakçı, Tik-Tak'ın parolasını hatırlayamadığı için şimdi bu su geçirmez kapının önünde kalakalacaklardı öyle mi?
Bıçakçı çocuğa öfkeyle baktı, sonra elini kafasında kaydırarak terden ıslanmış sarı mendilini çıkardı. Kafası kabaktı. Sadece kirpi dikenlerine benzeyen birkaç tutam tel vardı. Sol şakağı iyice çökmüştü. Bıçakçı mendilin içine bakıp bir kâğıdı çıkardı. "Tanrı Hoots'u kutsasın," diye mırıldandı. "Hoots, bana yardım ediyor. Gerçekten."
Kâğıt parçasını bir sağa bir sola döndürerek baktı. Sonra da Jake'e uzattı. Diyafondaki konuşma düğmesine basılmamış olmasına rağmen Tik-Tak Adam'ın sözlerini duymasından korkuyormuş gibi sesini alçalttı.
"Sen tam bir centilmensin, öyle değil mi? Ve bir centilmene ilk iş ezme yemesini ve köşelere su dökmemesini öğretirler. Ondan sonra da okumasını. Onun için bana bu kâğıttaki yazıyı oku, ahbap. Çünkü parola aklından çıkmış. Gerçekten."
Jake kâğıdı alıp bir göz attı. Sonra da başını kaldırarak tekrar Bıçakçıya baktı. Sakin sakin, "Ya okumazsam?" diye sordu.
Bu cevap Bıçakçıyı bir an şaşırttı... Sonra tehlikeli bir neşeyle sırıtmaya başladı. "Ah, seni gırtlağından yakalar ve kafanı kapı tokmağı gibi kullanırım. Belki bizim Tik'cik beni içeri almaz. Çünkü o hâlâ senin sert arkadaşın yüzünden endişeli. Ama beyninin şu tekerden akması çok hoşuma gider."
Jake bu sözleri düşündü. O kara kahkahalar hâlâ içinde coşmaktaydı. Evet, Tik-Tak Adam gerçekten çok kurnazdı. Roland, Bıçakçıyı yakalasa bile ölmekte olan adamın parolayı açıklamaya yanaşmayacağını biliyordu. Oysa Tik-Tak, Bıçakçının zayıf belleğini hesaba katmamıştı.
Gülme! Bunu yaparsan, beynini gerçekten dağıtır.
Bıçakçı bütün o cesurca sözlerine rağmen Jake'e gerçek bir endişeyle bakıyordu. O an çocuk işine yarayacak güçlü bir gerçeği keşfetti. Korsan ölmekten korkmuyordu belki... Ama zavallı duruma düşmekten korkuyordu.
Çocuk sakin sakin, "Pekâlâ, Bıçakçı," dedi. "Bu kâğıttaki kelime, 'Bol-luk.
"Onu bana ver." Korsan kâğıdı kaparak mendilinin içine koydu. Sarı bezi tekrar başına bağladı. Sonra diyafonun düğmesine bastı. "Tik-Tak? Hâlâ orada mısın?"
"Başka nerede olacağım? Dünyanın Batı Ucunda mı?" Şimdi o tembel seste hafif bir neşe vardı.
Bıçakçı hoparlöre beyazımsı dilini çıkardı. Ama sesi kaypakçaydı. Hatta zavallı. "Parola 'Bolluk'. Bu güzel bir sözcük. Şimdi beni içeri al! Kahretsin!"
Tik-Tak Adam, "Tabii," dedi. Yakında bir yerde bir makine çalışmaya başlayınca Jake irkildi. Kapağın ortasındaki valf tekeri döndü. Durduğu zaman Bıçakçı tekeri yakalayarak kendine doğru çekti. Sonra da Jake'i kolundan tutarak yüksek eşikten aşırttı. Çocuk kendisini yaşamı boyunca gördüğü odaların en acayibinde buldu.

Roland o koyu pembe ışıklara doğru indi. Oy gömleğinin yakasından bakıyordu. Boynunu iyice uzatmış, vantilatör ızgaralarından fışkıran sıcak havayı koklamaktaydı. Roland yukarıdaki karanlık tünelde sadece hayvanın burnuna güvenmek zorunda kalmıştı. Oy'un akar su yüzünden Jake'in kokusunu alamayacağından da çok korkmuştu. Ama sonra o sarkılan duymuştu. Önce Bıçakçının, sonra da çocuğun sesleri borulardan geçerek yankılandığında Silahşor de biraz rahatlamıştı. Oy onu yanlış tarafa götürmemişti.
Hayvan da o sesleri duymuştu. O ana kadar ağır ağır ve ihtiyatla ilerlemişti. Hatta arada sırada, emin olmak için, geri bile dönmüştü. Ancak Jake'in sesini duyduğunda koşmaya başlamıştı. Ham deriden şeridi çekiştirip duruyordu. Roland hayvanın çocuğun arkasından o hışırtılı sesiyle bağırmasından korkmuştu. "Ake! Ake!" Ama Oy öyle bir şey yapmamıştı. Ve bu Dycian Labirentinin alt katlanna inen deliğe eriştikleri zaman Roland yeni bir makinelin sesini duymuştu. Belki de bu bir tür tulumbaydı. Bunu kapanan bir kapı-nın madeni, yankılı şangırtısı izlemişti.

Roland dört köşe tünele erişerek iki tarafa doğru çift çift uzanan ışıfcı, tüplere baktı ve içinde bataklık ateşinin yandığını anladı. New York kentinde Balazar'a ait yerin kapısında gördüğü levhadaki gibi. Roland her duvarın yu_ karnındaki dar havalandırma ızgaralarına ve onların altlarındaki oklara daha yakından baktı. Sonra da ham deriden ilmeği Oy'un boynundan çıkardı. Hayvan sabırsızca başını salladı. Tasmadan kurtulduğuna sevindiği belliydi.
Roland, Billy'nin kalkık kulağına, "Ona yaklaştık," diye mırıldandı. "Onun için de çok sessiz olmamız gerekiyor. Anlıyor musun, Oy? Çok sessiz olmalıyız."
Oy başka koşullarda kulağa pek komik gelecek boğuk bir fısıltıyla, "Essiz," dedi.
Silahşor hayvanı yere bıraktı ve Oy hemen tünelde koşmaya başladı. Boynunu uzatmış, burnunu maden zemine yaklaştırmıştı. Roland onun sessizce, "Ake-Ake! Ake-Ake!" diye mırıldandığını duyuyordu. Silahşor tabancasını çekerek hayvanı izledi.

Gökyüzü sanki yarılıp yağmur bardaktan boşanırcasına yağmaya başladığı sırada Eddie'yle Susannah başlarını kaldırarak Blaine'in o koskocaman Beşiğine baktılar.
Eddie yağmur ve gökgürültüsü arasında sözlerini duyurabilmek için sesini yükseltti. "Şahane bir bina bu! Ama handikap rampalarını unutmuşlar."
Susannah sabırsızca, "Boşver bunu şimdi," diyerek tekerlekli sandalyesinden kaydı. "Oraya çıkalım, yağmurdan da kurtulmuş oluruz."
Eddie kuşkuyla dik basamaklara baktı. Aslında basamaklar yüksek değildi ama sayıları fazlaydı. "Emin misin, Suze?"
Kadın, "Seninle yarışırım, beyaz çocuk," diyerek inanılmaz bir kolaylıkla, kıvrıla büküle basamaklardan çıkmaya başladı. Bunun için ellerini, kaslı kollarını ve kesik bacaklarını kullanıyordu.
Ve az kalsın Eddie'yi yenecekti. Genç adamın sandalyeyle ilgileniyor olması onu yavaşlatıyordu. Yukarıya eriştiklerinde ikisi de soluk soluğa kalaşlardı. Islak giysilerinden ince buharlar yükseliyordu. Eddie karısını kolla-rının altından kavrayarak havaya kaldırdı. Sonra onu planladığı gibi tekerlekli sandalyesine oturtacağı yerde ellerini onun sırtında birbirine kenetledi. Onu Öylece havada tuttu. Kendini ateşli ve hatta yarı deli gibi hissediyor, bunun nedenini de bilmiyordu.
Ah, kendine gel, oğlum, diye düşündü genç adam. Buraya kadar ölmeden geldin. İşte salgı bezlerinin hızla çalışmasının ve biraz eğlenmeyi istemenin nedeni bu.
Susannah dolgun alt dudağını yalayarak güçlü parmaklarını kocasının saçlarına doladı ve çekti. Canı yandı genç adamın... Ama aynı zamanda bu çok hoşuna gitti. Kadın alçak ve boğuk bir sesle, "Seni yeneceğimi söyledim, beyaz çocuk," dedi.
"Haydi oradan... Ben seni yendim... Yarım basamak arayla." Eddie soluğu fazla kesilmemiş gibi konuşmaya çalışmış ama başaramamıştı.
"Belki... Ama bu seni iyice yordu, öyle değil mi?" Susannah bir elini kocasının saçlarından çekerek aşağıya doğru kaydırdı. Gözlerinde neşeli bir pırıltı vardı. "Ama fazla yorulmuş da sayılmazsın."
Gök şiddetle gürledi. Karı koca irkildiler, sonra da aynı anda gülmeye başladılar.
Eddie, "Haydi, gel," dedi. "Delilik bu. Zamanı değil."
Susannah itiraz etmedi. Ama elini kocasının omzuna koymadan kaslarını sıktı. Eddie genç kadını sandalyesine oturturken biraz üzüldü. Sonra Susannah'yi zemindeki dev taşların üzerinden hızla geçirerek damın altına soktu. Ona Susannah'nın gözlerinde de aynı üzgün ifade varmış gibi gelmişti.
Yağmurdan kaçtıktan sonra Eddie durdu ve karı koca geriye baktılar. Beşik Alanı, Kaplumbağa Sokağı ve gerideki bütün kent titreyen gri bir perdenin arkasında hızla kayboluyordu. Eddie buna hiç üzülmedi. Lud tatlı anılardan oluşan hayali albümünde yer almış değildi.
Susannah, "Bak..." diye mırıldandı. Yakındaki bir yağmur oluğunu 'Şaret ediyordu. Bunun ucunda Beşiğin köşelerini süsleyen ejderhanın yakın arabası olduğu anlaşılan iri, pullu bir balık kafası vardı. Sular ağzından gü-■nüş seller gibi akıyordu.
Eddie, "Bu geçici bir sağnak değil sanırım," dedi. "Öyle değil mi?" "Değil ya. Bıkıncaya kadar yağacak. Sonra da hınzırlık olsun diye biraz daha yağmayı sürdürecek. Belki bir hafta, belki bir ay. Tabii Blaine görünüşümüzden hoşlanmayıp bizi kavurmaya karar verirse yağmurun da önemi kalmayacak. Bir el ateş et de Roland buraya vardığımızı anlasın, hayatım. Ondan sonra etrafa bir göz atarız. Bakalım neler göreceğiz."
Eddie, Ruger'i gri gökyüzüne doğru çevirerek tetiği çekti. Ve Roland bir buçuk, iki kilometre kadar öteden silah sesini duydu. O sırada tuzaklarla dolu labirentte Jake'le Bıçakçının peşinden gidiyordu. Eddie bir an daha orada durdu. Kendi kendini yine de her şeyin yolunda gidebileceğine inandırmaya çalışıyordu. Kalbim, Jake'le Silahşor'ü bir daha görmeyeceğimizi inatla söylerken yanılıyor! Sonra emniyeti kapayarak tabancayı tekrar pantolonunun beline soktu. Susannah'nın yanına giderek, sandalyeyi basamaklardan diğer tarafa çevirdi. Sütunların arasından binanın derinliklerine doğru giden açıklıkta Susannah'yı itmeye başladı. Kadın, Roland'ın tabancasının silindirini çekti ve ilerlerken silahı doldurmaya başladı.
Damın altında yağmurun şıkırtısı bir hayaletin gizli sesine benziyordu. Şiddetli gökgürültüsü bile boğuklaşmıştı. Yapıyı destekleyen sütunların çaplan en aşağı üç metreydi. Tepeleri loşlukta görülmüyordu. Eddie gölgelerin arasından gelen güvercinlerin seslerini duydu.
Sonra gölgelerin arasında kalın krom-gümüş zincirlerden sarkan bir levha belirdi.

KUZEY MERKEZ POZİTRONÎK LUD BEŞİĞİNE 'HOŞGELDİNİZ' DİYOR.
< GÜNEYDOĞUYA (BLAINE)
KUZEYBATIYA (PATRICIA) >
Eddie, "Artık nehre düşen mono trenin adını biliyoruz," dedi. "Patricia. Ama renkleri yanlış seçmişler. Kızlar için pembe, oğlanlar için de mavi seçilir. Bunun tersi olmaz."
"Belki iki tren de mavi." "Hayır, değil. Blaine pembe." "Nereden biliyorsun?" ^H Eddie şaşırdı. "Bilmiyorum... Ama onun pembe olduğunu biliyorum." Blaine'in yerini işaret eden oku izlediler. Ve büyük gar benzeri bir yere eriştiler. Eddie'de, Susannah'nın geçmişi sezmek ve tüm berraklığıyla görmek yeteneği yoktu. Ama genç adamın hayali yine de bu sütunlu, büyük yeri telaşlı bin insanla doldurmayı başardı. Sakırdayan topukları ve mırıltıları duydu. Evlerine dönen ya da uzaklara giden insanların kucaklaşmalarını gördü. Sonra hoparlörlerden yükselerek on iki değişik yolculuğu haber veren seslerin gürültüyü bastırdığını fark etti.
"Patricia şimdi Kuzeybatı Baronluklarına gidecek yolcuları alıyor..." "Yolcu Killington, yolcu Killington alt kattaki danışmaya başvursun lütfen." "Blaine şimdi 2 numaralı perona giriyor. Yolcular kısa bir süre sonra inmeye başlayacaklar..."
Ve şimdi burada sadece güvercinler vardı. Eddie ürperdi.
Susannah, "Şu yüzlere bak," diye mırıldandı. "Bilmiyorum senin de tüylerini ürpertiyorlar mı? Çünkü beni ürkütüyorlar." Sağı işaret ediyordu. Duva-nn yukarısında bir dizi heykel kafası sanki mermerden çıkıyor ve gölgelerin arasından onlara bakıyorlardı. İşlerini seven cellatlar gibi öfkeli suratlı, sert adamlar. Bazı yüzler yerlerinden düşmüşlerdi. Yirmi bir, yirmi iki metre aşağıda granit parçalar halinde yatıyorlardı. Geride kalanların üzerinde ise örümcek ağlarını andıran çatlaklar vardı. Üzerlerine güvercinler pislemişti.
Eddie o ince dudakları ve boş boş bakan çatlak gözleri endişeyle inceliyordu. Herhalde onlar Yüksek Mahkeme üyeleriydi. Sadece yargıçlar aynı zamanda hem çok zeki, hem de öfkeli gibi gözükebilirler. Karşında bunu iyi bilen biri var. İçlerinden hiçbiri de sakat bir yengece kol değneği verecekmiş gibi gözükmez.
Susannah mırıldandı. "Bir yığın kırık hayal. Güneşin kavurduğu, ağaçların gölgelemediği yerde." Bu sözler Eddie'nin kol, göğüs ve bacaklarının Eylerinin diken diken olmasına yol açtı.
"Nedir bu, Suze?"
Kadın, "Lud'u rüyasında gördüğü anlaşılan birinin bir şiiri," dedi. "Haydi, unut bunları."
"Söylemek kolay." Eddie karısının sandalyesini tekrar itmeye başladı.
İleride, gölgelerin arasında kale kapısını andıran kafesimsi dev bir engel belirdi... Ve onun arkasında... Karı koca ilk defa Mono Blaine'i gördüler. Ed-die'nin söylediği gibi pembeydi. Mermer sütunlann damarlarının renginde açık bir pembe. Blaine geniş yükleme yerinin yukarısındaydı. Düzgün ve biçimliydi. Tıpkı kurşuna benziyordu. Ve sanki madenden değil de ettenmiş gibiydi. Düzgün yüzeyinde sadece bir yerde açıklık vardı. Koskocaman silicisi olan üçgen biçimi bir pencereydi bu. Eddie, monunun burnunun diğer tarafında da yine böyle büyük silicili üçgen bir pencere olduğunu biliyordu. Bu yüzden Blaine'e önden baktığınızda onun bir yüzü olduğunu düşünüyordunuz. Tıpkı Çuf-Çuf Charlie'ninki gibi. Siliciler utançla yarı kapanmış göz kapaklarına benziyorlardı.
Beşiğin güneydoğu tarafındaki penceresinden süzülen beyaz bir ışık Blaine'in üzerine düşerek uzun ve çarpık bir dikdörtgen oluşturuyordu. Eddie trenin gövdesini sudan sıçrayan efsanelere yaraşır pembe bir balinaya benzetti. Hiç sesi çıkmayan bir balinaya.
"Vay vay vay." Eddie'nin sesi hafiflemiş, bir fısıltıya dönüşmüştü. "Onu bulduk."
"Evet. Mono Blaine."
"Sence ölmüş mü? Ölüye benziyor."
"Hayır, ölmüş değil. Belki uyuyor. Ama ölü değil, capcanlı."
"Emin misin?"
"Sen onun pembe olacağından emin miydin?" Bu Eddie'nin cevaplaması gereken bir soru değildi. O yüzden sesini çıkarmadı. Karısının ona doğru çevirdiği yüzünün hatları gerilmişti. Çok korktuğu belliydi. "Uyuyor. Sana bir şey söyleyeyim mi? Blaine'i uyandırmaktan ödüm patlıyor."
"Şey... Öyleyse diğerlerinin gelmesini bekleriz."
Susannah başını salladı. "Bence onlar buraya geldikleri zaman her şey hazır olmalı. Bunu sağlamaya çalışmalıyız... Çünkü bana Roland'la Jake, buraya kaçacaklarmış gibi geliyor. Şimdi beni şu çubuklara takılı kutuya doğru it. Bir diyafona benziyor. Kutuyu görüyor musun?"
Eddie görüyordu. Karısını yavaşça o tarafa doğru itti. Bu, istasyonun bir yanından diğerine uzanan engelin ortasındaki kapının bir yanına takılmıştı. Engelin dikey çubukları paslanmaz çeliğe benzeyen bir maddeden yapılmıştı. Kapınınkilerse süslü demirdendi. Çubukların uçları yerdeki çelik çerçeveli deliklerde kayboluyordu. Eddie çubukların arasından kıvnla büküle geçmelerinin imkânsız olduğunu anladı. Çünkü her birinin arasındaki açıklık ancak on santimdi. Oy bile zorlukla geçerdi bu aradan.
Yukarıda güvercinler kanat çırpıyor ve ötüşüyorlardı. Susannah'nın sandalyesinin sol tekerleği durmadan gıcırdıyordu. Eddie, bir yağdanlık için bütün krallığımı veririm, diye düşündü ve sonra duyduğunun basit bir korku olmadığını anladı. Böylesi bir dehşeti en son Henry'le, Dutch Hill'de Rhinehold Sokağında durup damı çökmüş malikâneye baktıkları gün hissetmişti. 1977 yılındaki o gün, eve girmemişler, eve sırtlarını dönerek oradan uzaklaşmışlardı. Eddie kendi kendine o eve bir daha asla gitmemeye yemin ettiğini de hatırlıyordu. Bu yeminine sadık kalmışsa da şimdi

buradaydı. Yine hayaletli bir evde. Ve ileride de hayalet duruyordu. Mono Blaine. Uzun, pembe. Şimdi tek penceresiyle ona bakıyordu. Uyuma taklidi yapan tehlikeli bir hayvanın gözüne benziyordu bu.
Duraktaki beşiğinden çıkmıyor artık... O değişik seslerle konuşmaktan ve gülmekten de vazgeçti... Blaine'e en son yaklaşan Ardis oldu... Ve Ardis sorulara cevap veremediği için Blaine onu mavi ateşle öldürdü.
Eddie, Blaine benimle konuşursa herhalde çıldırırım, diye düşündü. Rüzgâr dışarıda şiddetlenirken binanın yan duvarındaki yüksek yarıktan içeriye küçük yağmur damlacıkları uçuşmaya başlamıştı. Genç adam damlaların Blaine'in penceresine çarparak orada boncuk boncuk durduklarını fark etti. Birdenbire titredi ve çabucak etrafına bakındı. "Biri bizi gözetliyor. Hissediyorum."
"Buna hiç şaşmam. Beni kapıya daha yaklaştır, Eddie. O kutuya iyice bakmak istiyorum. '
"Tamam. Ama ona sakın dokunma. Elektrikliyse..."
"Blaine bizi kavurmak istiyorsa, hemen yapar." Susannah çubukların arasından lokomotifin arkasına bakıyordu. "Bunu biliyorsun. Ben de öyle."
Eddie söylenenin gerçek olduğunu bildiği için bir şey söylemedi.
Kutu diyafonla hırsız alarmı karışımı bir şeye benziyordu. Yarısında bir hoparlör vardı. Onun yanında da Konuş/Dinle düğmesine benzeyen bir şey. Aşağısında da sayılar bir baklava biçimi oluşturacak şekilde dizilmişlerdi.
1 2 3 456 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29 30 31 32 33 34 35 36 37 38 39 40 41 42 43 44 45 46 47 48 49 50 51 52 53 54 55 56 57 58 5960 61 62 63 64 65 66 67 68 69 70 71 72 73'74 75 76 77 78 79 80 81 82 83 84 85 86 87 88 89 90 91 92 93 94 95 96 97 98 99 100
Baklavanın altında iki düğme daha bulunuyordu. Üzerlerine Yüksele Dilde "EMRET" ve "GİR" yazılmıştı.
Susannah kuşku ve şaşkınlık karışımı duygular içindeydi. "Sence bu nedir? Tıpkı bilim-kurgu filmlerinde kullanılan araçlara benziyor."
Eddie bu benzetmenin çok yerinde olduğunu fark etti. Susannah herhalde kendi dünyalarında bir iki güvenlik sistemi görmüştü. Ne de olsa Manhat-tan'daki zenginlerin arasında yaşamıştı. Onlar tarafından heyecanla kabul edilmiş olmasa bile. Ama 1963'deki elektronik aletlerle Eddie'nin çağı olan 1987'dekiler arasında büyük farklar vardı. Genç adam, bu farklardan hiçbir zaman söz etmedik, diye düşündü. Roland'ın beni kaçırdığı sırada Ronald Re-agan'ın Başkan olduğunu söyleseydim ne yapardı acaba? Herhalde çıldırdığıma karar verirdi.
Karısına, "Bir güvenlik sistemi bu," diye açıkladı. Sonra içgüdüleri ve sinirlerinin, "Yapma!" diye bağırmalarına rağmen kendini zorlayarak sağ elini uzattı, başparmağıyla Konuş/Dinle düğmesine bastı.
Herhangi bir elektrik çatırtısı duyulmadığı gibi kolundan yukarıya öldürücü mavi alevler de çıkmadı. Kutunun hâlâ bağlı olduğunu gösteren bir işaret de yoktu zaten.
"Belki Blaine gerçekten öldü."
Ne var ki, Eddie buna pek inanmıyordu.
Genç adam, "Alo?" dedi. Gözlerimin önünde bahtsız Ardis'in hayali canlandı. Yüzünde ve vücudunda dolaşıp dans eden mavi alevler onu mikro-dalga fırınına girmiş gibi kavururken acı acı haykırıyordu zavallı. Saçları alev alev yanıyor, gözleri eriyordu. "Alo? Blaine? Kimse yok mu?"
Eddie düğmeden parmağını çekerek bekledi. Sinirleri gerilmiş, vücudu kaskatı kesilmişti. Susannah elini usulca onun avucuna bıraktı. Kadının küçük eli buz gibiydi. Yine bir cevap çıkmadı. Az öncekine göre daha da isteksiz-leşen genç adam düğmeye tekrar bastı.
"Blaine?"
Eddie parmağını düğmeden çekti. Bekledi. Yine cevap alamayınca başı tehlikeli bir biçimde dönmeye başladı. Korku ve gerilim anlarında her zaman böyle olurdu. Başı böyle dönmeye başladığı zaman ödeyeceği bedel ona artık önemsiz gözükürdü. Hiçbir şeyin önemi kalmazdı. Nassau'da Balazar'ın soluk yüzlü adamına meydan okuduğu zaman böyle olmuştu. Durum şimdi de böyleydi. Roland, Eddie'nin bu delice sabırsızlığa kapıldığı anlardaki halini görşeydi onunla Cuthbert arasında sadece bir benzerlik olmadığını düşünür, Ed-die'nin Cuthbert olduğuna karar verirdi.
Eddie başparmağını olanca gücüyle düğmeye bastı ve mikrofona adeta böğürmeye başladı. Koyu ve tümüyle uydurma bir İngiliz aksanıyla konuşuyordu. "Merhaba, Blaine! Nasılsın, eski dost. Ben Robin Leach! 'Zengin ve Kafasızların Yaşam Tarzı' programının takdimcisi. Sana Yayınevleri Piyangosunda altı milyar dolar ve yeni bir Ford Escort araba kazandığını haber vermek istedim."
Yukanda güvercinler ürkerek yumuşak kanat çırpışlarıyla havalandılar. Susannah inledi. Yüzünde, kocası bir katedralde küfreden dindar bir kadını anımsatan ifade belirmişti. "Eddie, sus! Sus artık!"
Eddie susacak halde değildi. Gülümsüyordu ama gözlerinde korku, isteri, öfke ve düşkınklığmın neden olduğu bir pırıltı vardı. "Sen ve mono sevgilin Patricia şahane manzaralı Jimtown'da lüüüks bir ay geçireceksiniz. Orada şaraplann en alasmı içecek, bakirelerin en güzellerini yiyeceksiniz! Sen..." "... hişşş."
Eddie susarak Susannah'ya baktı. Onu, "Hiş," diyerek susturmaya çalışanın karısı olduğundan emindi. Yalnız kadın bunu biraz önce denediği için değil, orada ikisinden başka kimse bulunmadığını bildiği için de. Ama Eddie aynı zamanda konuşanın Susannah olmadığını da biliyordu. Başka bir sesti bu. Çok küçük ve çok korkmuş bir çocuğun sesi. "Suze? Sen..."
Susannah başını sallarken aynı zamanda elini kaldırdı. Diyafonu işaret etti. Eddie EMRET yazılı düğmenin hafif bir pembe ışık çıkardığını gördü. Bu, engelin diğer tarafında uyuyan monoyla aynı renkti.
Çocuk sesi üzgün üzgün, "Hisss..." dedi. "Onu uyandırma." Bu ses bir akşam rüzgârı kadar yumuşaktı.

Eddie, "Ne..." diye başladı. Sonra başını sallayarak Konuş/Dinle düğmesine uzanıp hafifçe bastı. Tekrar konuşmaya başladığı zaman artık Robin Leach rolünde değildi ve avaz avaz bağırmıyordu. Şimdi tıpkı bir komplocu gibi alçak, fısıltıya benzer bir tonla konuşuyordu. "Sen nesin? Kimsin?"
Parmağını düğmeden çekti. Susannah'yla birbirlerine evi tehlikeli -ve belki de psikotik- bir büyükle paylaştıklarını anlayan çocuklar gibi irileşmiş gözlerle bakıyorlardı. Bu bilgiyi nasıl edinmişlerdi? Ah, bunu onlara başka bir çocuk söylemişti. O psikotik insanla çok uzun süre birlikte yaşamış, köşelere gizlenerek ancak o kimse uyuduğunda ortaya çıkmış bir çocuk. Hemen hemen görünmez olan korkmuş bir çocuk.
Eddie sorusuna cevap alamadı. Saniyelerin geçmesine izin verdi. Her an ona bütün bir romanı okuyacak kadar uzunmuş gibi geliyordu. Tam düğmeye uzanırken yine o uçuk pembe ışık belirdi.
Çocuk sesi, "Ben küçük Blaine'im..." diye fısıldadı. "Onun görmediği Blaine. Unuttuğu çocuk. Mahvolmuş odalar ve ölülerin özel yerlerinde bıraktığını sandığı küçük."
Eddie tekrar düğmeye bastı. Eli titriyordu ve bunu kontrol altına alması da imkânsızdı. Sesi de titriyordu zaten. "Kim? Görmeyen kim? Ayı mı o?"
Hayır. Hayır, Ayı olamazdı! Shardik kilometrelerce geride, ormanda yatıyordu. Ölmüştü. Dünya o zamandan beri bile ilerlemişti. Genç adam birdenbire Ayının o şiddet dolu yaşamını geçirdiği açıklıktaki acayip, kapalı kapıya kulağını dayamanın nasıl bir şey olduğunu anımsadı. O korkunç sarı ve siyah çizgili kapıya. Şimdi hepsinin birbirine bağlı olduğunu anlıyordu. Bu korkunç, çürüyen bir bütünün parçasıydı. Kara Kule'nin ortasından yükseldiği yırtık ağın bir kısmı. Bu garip son çağda bütün Orta-Dünya koskocaman, hayaletli bir eve dönüşmüştü. Bütün Orta-Dünya 'Çekiciler' halini almıştı. Bütün Orta-Dünya hayaletleri kovalayan ve onlarca kovalanan çorak topraklara benziyordu.
Eddie diyafondaki ses daha konuşamadan Susannah'nın dudaklarını oynatarak geçerli cevabı söylediğini gördü. Her şey anlaşılıyordu artık. Bu, bir bilmece çözülünce ortaya çıkan cevap kadar belirgindi.
O görülmeyen çocuğun sesi, "BüyükBlaine," diye fısıldadı. "Makinede-ü' hayalet Büyük Blaine. Bütün makinelerdeki hayalet."
Susannah elini boynuna götürerek sanki kendini boğmak istiyormuş gibi bo gazını sıkıca kavramıştı. Gözleri dehşet doluydu. Ama ne camlaşmıştı, ne de sersem sersem bakıyordu. Bu zekâ dolu gözlerden kadının her şeyi kavradığı belliydi. Belki de Susannah kendi zamanında böyle bir ses duymuştu. Şimdi tam Susannah olan varlığını birbirleriyle savaşan Detta ve Odetta'nın bir kenara ittikleri o çağda. O çocuksu ses Eddie'yi olduğu kadar, Susannah'yı da şaşırtmıştı. Ancak acı dolu gözlerinden, açıklanan kavrama yabancı olmadığı anlaşılıyordu.
Susannah iki ruhluluk denen çılgınlığı çok iyi bilirdi. Genç kadın, "Gitmeliyiz, Eddie," dedi. Duyduğu dehşet yüzünden kelimeleri birbirine yapıştırmıştı. Genç adam havanın kansının nefes borusunda ıslığa benzer bir ses çıkardığını duyuyordu. Tıpkı bir bacanın etrafında dolaşan soğuk rüzgârın sesine benziyordu. "Eddie, gitmeliyiz, Eddie kaçmalıyız, Eddie..."
O üzüntülü hafif ses, "Çok geç," dedi. "O uyandı. Büyük Blaine uyandı. Burada olduğunuzu biliyor ve... geliyor."
Ansızın kan kocanın tepesinde parlak turuncu ark-sodyum lambalan çifter çifter yanmaya başladı. O çok geniş, sütunlu Beşiği bütün gölgeleri kaçıran sert bir ışıkla aydınlattı. Çok yukarılardaki birbirine bağlı karmaşık yuva-lannda ürken güvercinler korkuyla, amaçsızca uçarak, dalışlar yaptılar. Eddie, "Bekle!" diye bağırdı. "Lütfen bekle!"
Telaşı arasında düğmeye basmayı unutmuştu ama buna pek gerek kalmadı. Küçük Blaine yine de cevap verdi. "Hayır! Onun beni yakalamasına izin veremem. Onun beni de öldürmesine razı olamam."
Diyafondaki ışık tekrar karardı. Ama sadece bir an için. Sonra hem EMRET, hem de GİR sözcükleri yandı. Fakat ışık bu kez pembe deği', bir nalban-tın ocağını anımsatan kötü bir koyu kırmızıydı.
Bir ses, "SİZ KİMSİNİZ?" diye kükredi. Bu sadece kutudan değil, kentte hâlâ çalışmakta olan bütün hoparlörlerden yükseldi. Direklerden sarkan çürümüş cesetler bu müthiş sesin titreşimleri yüzünden sarsılıyordu. Sanki ölüler bile mümkün olduğu kadar Blaine'den kaçmaya çalışıyorlardı.
Susannah sandalyesinde büzüldü. El ayalarını kulaklanna dayamış, korku nedeniyle uzayan yüzünde ağzı sessiz bir çığlıkla çarpılmıştı. Eddie küçüldüğünü ve on bir yaşına özgü o tuhaf halüsinasyon gibi dehşeti duymaya başladığını hissetti. Henry'le malikânenin önünde durduklarında korktuğu bu o ses miydi? Hatta belki de beklediği ses? Bunu bilmiyordu... Ama o eski hikâyedeki Jack adlı çocuğun fasulyeye tırmanıp sonunda devi uyandırdığı zaman neler hissettiğini pek iyi anlıyordu.
"BENİ UYURKEN RAHATSIZ ETME CÜRETİNİ NASIL GÖSTERDİNİZ? BUNU HEMEN CEVAPLAYIN YOKSA DURDUĞUNUZ YERDE ÖLÜRSÜNÜZ!"
Eddie orada donup kalabilirdi. Blaine'in, Büyük Blaine'in Ardis'e yaptıklarını onlara da tekrarlamasını bekleyebilirdi. Ya da daha kötülerini yapmasını. Belki de donması gerekirdi. Bu peri masallanna özgü dehşetle kalakalması. Ama Eddie'nin harekete geçmesini o hafif sesi hatırlaması sağladı. Dehşete kapılmış bir çocuğun sesiydi o. Korksun korkmasın yine de onlara yardıma çalışmıştı.
Eddie, şimdi de kendi kendine yardım etmelisin, oğlum, diye düşündü. Onu sen uyandırdın. Şimdi de onunla başa çıkmaya çalış, Tanrı aşkına!
Eddie uzanıp tekrar düğmeye bastı. "Adım Eddie Dean. Yanımdaki hanım da kanm Susannah Dean."
Susannah'ya baktı. O da başını sallayarak, devam etmesi için telaşla ellerini salladı.
"Biz bir yolculuğa çıktık. Işının Yolundan yükselen Kara Kule'yi anyo-ruz. Yanımızda iki kişi daha var. Gilead'lı Roland... ve New York'lu Jake. Biz de New York'tanız. Eğer sen..." Eddie "Büyük Blaine" demek üzereyken durakladı.

Bu sözcükleri kullanırsa hoparlörlerden yükselen sesin gerisindeki beynin durumu anlamasına neden olabilirdi. Yani başka bir sesi daha duyduklan-nı anlamasına. Hayaletin içindeki hayalet gibi bir şeydi bu.
Susannah devam etmesi için yine iki elini birden salladı.
"Eğer sen Mono Blaine'sen... şey... bizi oraya götürmeni istiyoruz."
Parmağını düğmeden çekti. Onlara çok uzun gelen bir süre lokomotif cevap vermedi. Sadece yukarıda ürkmüş olan güvercinlerin kanat sesleri duyuluyordu. Blaine tekrar konuşmaya başladığında sesi sadece kapının yukarısın-daki kutudan geldi. Şimdi neredeyse insan sesine benziyordu.
"SABRIMI TAŞIRMA! O YERE AÇILAN BÜTÜN KAPILAR KAPANDI. GILEAD ÇOKTAN ORTADAN KALKTI! SİLAHŞOR DİYE TANINAN İNSANLARIN HEPSİ ÖLDÜ. ŞİMDİ SORUMU CEVAPLA: SEN KİMSİN? BU SENİN SON ŞANSIN."
Bir cızırtı duyuldu. Tavandan parlak, mavimsi beyaz bir ışın uzanıp Susannah'nın tekerlekli sandalyesinden ancak bir buçuk metre kadar ötede mermer zeminde bir golf topu büyüklüğünde delik açtı. Buradan, yıldırım düştükten sonra duyulana benzer bir koku yavaşça yükseldi. Eddie'yle Susannah anlatılmaz dehşetle birbirlerine baktılar. Sonra genç adam diyafona doğru atılarak düğmeye bastı.
"Yanılıyorsun! Biz gerçekten de New York'tan geldik! Daha birkaç hafta önce kumsaldaki kapılardan geçtik!" Susannah da seslendi. "Bu doğru! Doğru olduğuna yemin ederim!" Bir sessizlik oldu. Uzun engelin ötesinde Blaine'in pembe kamburumsu sırtı pırıldıyordu. Öndeki pencere onlara boş boş bakan bir göz gibiydi. Silici, sinsice göz kırpmak için yarı kapanmış bir kapağa benziyordu. Blaine sonunda, "BUNU KANITLAYIN," dedi. Eddie, Susannah'ya sordu. "Tanrım, bunu nasıl yapacağım?" "Bilmiyorum."
Eddie tekrar düğmeye bastı. "Özgürlük Anıtı! Bu sözler sana tanıdık geliyor mu?"
Blaine, "DEVAM ET," dedi. Sesi bu kez neredeyse düşünceliydi. "Empire State Building! Borsa! Dünya Ticaret Merkezi! Coney Island Red-Hots! Radio City Music Hall! East Vil..."
Blaine genç adamı susturdu. Ardından inanılmaz bir şey gerçekleşti. Hoparlörden John Wayne'in o tembel sesi yükselmeye başladı. "TAMAM, YOLCU! SANA İNANIYORUM!" Eddie'yle Susannah tekrar bakıştılar. Ama bu kez hem rahatladıkları, hem de şaşırdıkları için. Ama Blaine tekrar konuşmaya başladığı zaman sesi yine soğuk ve duygusuzdu.
"NEW YORK'LU EDDİE DEAN BANA BİR SORU SOR. ANCAK BU GÜZEL BİR SORU OLMALI." Bir sessizlik oldu. Sonra Blaine ekledi.

"SORUYU BEĞENMEZSEM SEN VE KADININ ÖLÜRSÜNÜZ. NEREDEN GELMİŞ OLURSANIZ OLUN!" Susannah bakışlarını kapıdaki kutudan Eddie'ye kaydırdı. "O neden söz ediyor?" diye fısıldadı.
Eddie başını salladı. "Hiçbir fikrim yok."

BUL
Jake, Bıçakçının onu sürüklediği odayı bir tımarhanenin sakinleri tarafından süslenen kıtalararası roket silosuna benzetti. Müze, oturma odası ve bir hippi sığınağı karışımıydı bu yer. Başının yukansmdaki yüksek tavan kubbe biçimiydi. Ayaklarının altında da otuz metre kadar aşağıya inerek, orada da yine aynı biçimde yuvarlaklaşıyordu. Tek parça duvarda çepeçevre çeşit çeşit renkli neon tüpleri vardı. Kırmızı, mavi, yeşil, sarı, turuncu, şeftali, pembe. Bu uzun tüpler silonun dibinde ve tepesinde düğümlenmiş gökkuşaklan gibi birbirlerine bağlanmaktaydı...
Oda bu koskocaman, kapsül biçimi yerin yukanlanndaydı. Zemin paslı demir ızgaradan oluşuyordu. Izgaranın şurasına burasına Türk işine benzer halılar serilmişti. (Jake sonradan bu halılann Kashmin denen bir baronluktan olduğunu öğrenecekti.) Halıların köşelerini pirinç çemberli sandıklar, ayaklı lambalar ya da fazla tombul koltuklann kısa bacaklan yerlerinde tutuyorlardı. 0 eşyalar konulmazsa halıların uçları, bir vantilatöre takılmış kâğıt şeritler gibi uçuşacaklardı. Çünkü aşağıdan devamlı sıcak bir hava geliyordu. İzledikleri tünellerdekine benzeyen bir dizi vantilatör de Jake'in başının yüz kırk, yüz elli santim yukarısında ikinci bir hava akımı oluşturuyordu. Odanın dibinde, Jake'le Bıçakçının girdiklerine benzeyen bir kapak daha vardı. Jake, onun Işının Yolunu izleyen yeraltı tünelinin devamına açıldığını tahmin etti.
Odada altı kişi vardı. Dört erkek ve iki kadın. Jake, onların Kırların kurmayları olduklarını tahmin etti. Tabii kurmay gerektirecek kadar çok sayıda Kır kalmışsa. Hiçbiri genç değilse de olgunluk çağındaydılar. Çocuk onlara •nerakla bakarken, gruptakiler de Jake'i aynı tavırlarla süzdüler.
Odanın ortasındaki taht sayılacak kadar büyük sandalyede bir adam oturuyordu. Bir bacağını kayıtsızca koltuğun dirsek dayanılacak yerinden dışarı sarkıtmıştı. Bir Viking cengâveriyle bir çocuk masalındaki dev kanşımı bir şeydi. Kaslı gövdesi çıplaktı ve bir kolunun yukarısına gümüş bant takmıştı. Omzundan bir hançerin kını sarkıyordu. Boynunda da garip bir muska vardı. Vücuduna iyice oturan, yumuşak deriden yapılmış pantolonunun paçalannı uzun çizmelerinin içine sokmuş, çizmelerden birine sarı bir mendil bağlamıştı. Kırlaşmaya başlamış kirli sarı saçları hemen hemen enli sırtının ortalanna kadar inmekteydi. Gözleri, akıllanacak kadar büyümüş ama o zalimce eğlenme isteğini kaybedecek kadar yaşlanmamış bir erkek kedininkiler gibi yemyeşil ve merak doluydu. Sandalyenin arkasına çok eski makineli tüfek benzeri bir şey kayışından asılmıştı.
Jake, Viking'in göğsündeki süse daha dikkatle baktı. Bu gümüş zincire takılı, tabut biçimli cam bir kutuydu. İçinde küçücük bir altın kadran saatin üçü beş geçtiğini gösterirken onun altında da minicik bir altın sarkaç sağa sola

sallanıyordu. Aşağıdan ve yukandan süzülerek odada dolaşan havanın bütün hışırtısına rağmen çocuk saatin tıkırtısını duymaktaydı. Akrep ve yelkovan gerektiğinden çok daha hızlı hareket ediyordu. Jake, onlann geri geri gittiklerini fark ettiğinde hiç şaşmadı.
Peter Pan'daki timsahı düşündü. Her zaman Kaptan Hook'un peşinden koşan hayvanı. Sonra hafifçe gülümsedi. Bıçakçı bunu fark edip elini kaldırın-ca çocuk büzülerek geriledi ve elleriyle yüzünü örttü.
Tik-Tak Adam yaşlı bir kadın öğretmen gibi parmağını Bıçakçıya doğru salladı. "Haydi, haydi... Buna hiç gerek yok, Bıçakçı."
Korsan elini hemen indirdi. Yüzü tümüyle değişmişti. Daha önce yüzün de aptalca bir öfke ve kurnazca bir ifade varken şimdi reisine bir uşak gibi, ta parcasına bakıyordu. Odadaki herkes gibi o da gözlerini Tik-Tak Adam'dan fazla ayıramıyordu. (Jake de öyle.) Adam bakışları amansızca kendisine doğ ru çekerken Jake bunun nedenini anlamıştı. Odadaki tümüyle hayat dolu, sağ lıklı ve canlı tek insan Tik-Tak Adam'dı. ♦
Bıçakçı, "Gerek yok diyorsa, öyledir," diye mırıldandı. Bu arada gözlerini tahttaki sarışın deve kaydırmadan Jake'e kötü kötü bakmayı unutmadı.
"Ama o çok küstah, Tik'cik! Çok çok küstah! Fazla küstah! Gerçekten. Bana sorarsan onu uzun süre eğitmek gerekecek!"
Tik-Tak Adam, "Fikrini öğrenmek istediğim zaman sana soranın," dedi. "Şimdi kapıyı kapat, Bıçakçı. Yoksa sen bir ahırda mı doğdun?"
Siyah saçlı kadın tiz bir sesle güldü. Kahkahası karganın sesine benziyordu. Tik-Tak kadına bir göz atınca o da hemen susarak gözlerini yerdeki ızgaralara dikti.
Bıçakçının Jake'i içeri soktuğu kapak aslında iki kattı. Çocuk onu daha zekice yapılmış bilim-kurgu filmlerindeki uzay gemisinin kapaklanna benzetti. Bıçakçı iki kapağı da kapattıktan sonra tekrar Tik-Tak'a dönerek, başparmağını yukan kaldırdı. Reis başını sallayıp ardından bir düğmeye yavaşça uzandı. Duvann içinde bir tulumba hırıltılı hırıltılı çalışmaya başlıyordu. Neon ışıkları iyice sönükleşti. Bir hışırtı oldu ve iç kapaktaki valf tekeri döndü. Jake dışarıdaki tekerin de döndüğünü düşündü. Böylece kapaklar sıkıca kapanmıştı. Evet, burası bir tür sığınaktı. Bunun kuşku götürecek yanı yoktu. Tulumbanın sesi kesildiğinde neon ışıkları da tekrar parlaklaştılar.
Tik-Tak nazik nazik, "îşte oldu," dedi. Şimdi Jake'i tepeden tırnağa kadar süzüyordu. Çocuk adamın kendisini ustalıkla inceleyip dosyaladığını düşünerek sıkıldı. "Eh, artık iyice güvende ve çok da rahatız. Öyle değil mi, Hoots?"
Siyah giysili, uzun boylu, sıska bir adam hemen, "Evet," diye cevap verdi. Yüzü isilik içindeydi ve onlan durmadan kaşıyordu.
Bıçakçı, "Onu getirdim," dedi. "Sana bana güvenmeni, bu işi başarabileceğimi söyledim. Onu getirmedim mi?"
Tik-Tak başını salladı. "Getirdin. Başanyla. Tabii sonunda parolayı hatırlama yeteneğin konusunda kuşkuya kapıldım ama..."
Siyah saçlı kadın yine tiz bir sesle kahkaha attı. Tik-Tak Adam ona doğru yarı döndü. Tembelce gülümserken dudaklannm iki yanında gamzeler belirdi. Ve Jake daha ne olacağını ya da ne olduğunu anlayamadan kadın sendeleyerek geriledi. Gözleri hayret ve can acısıyla yuvalarında uğrayacakmış gibi açıldı. Ellerini göğsündeki, bir saniye önce orada olmayan acayip tümöre götürdü.
Jake, Tik-Tak Adam'ın dönerken bir hareket yaptığını anladı. Oldukça hızlı davranmıştı. Omzundan sarkan kılıftan ince beyaz sapı çıkan hançer artık orada değildi. Hançer şimdi odanın diğer tarafında, siyah saçlı kadının göğsünde duruyordu. Tik-Tak hançeri inanılmaz bir hızla çekip fırlatmıştı. Jake, Roland'ın bile aynı hızla hareket edebileceğinden emin değildi. Bu sihirli, kötü bir oyuna benziyordu.
Kadın sendeleyerek Tik-Tak'a doğru giderken diğerleri sessizce onu seyrettiler. Şimdi hırıltılı hırıltılı öğürüyordu. Ellerini gevşekçe hançerin sapına dolamıştı. Kalçası ayaklı lambalardan birine çarparken Hoots denen adam onu devrilmeden yakalayabilmek için atıldı. Tik-Tak ise hiç kımıldamıyordu. Bacağı tahtın yanından sarkmış, öyle oturuyor, yine tembel tembel gülümseyerek kadını seyrediyordu.
Kadının ayağı halılardan birinin altına girdi ve zavallı öne doğru devrilecek gibi oldu. Tik-Tak Adam yine o korkunç hızla hareket edip sandalyenin yanından sarkıttığı ayağını geri çekti. Sonra bir piston gibi öne doğru uzattı. Ayağı siyah saçlı kadının karnına gömüldü ve zavallı geri geri uçtu. Ağzından fışkıran kanlar eşyalara sıçrarken o duvara çarparak aşağıya kaydı. Başı göğsüne düştüğünde öylece kalakalmıştı. Jake onu kerpiç duvara yaslanarak öğle uykusu çeken bir Meksikalıya benzetti. Çocuğun, kadının yaşarken ürkütücü bir hızla ölmesine inanması zordu. Neon ışıkları kurbanın saçlarını yarısı mavi yarısı kırmızı bir renge dönüştürüyorlardı. Kadın camlaşmış gözleriyle, Tik-Tak Adam'a sonsuz bir hayretle bakıyordu.
Tik-Tak, "Onu bu gülüşü konusunda uyardım," diye açıkladı. Gözleri diğer kadına kaydı. Uzak yerlere yük taşıyan bir kamyoncuya benziyordu bu tıknaz, kızıl saçlı kadın. "Öyle değil mi, Tilly?"
Tilly hemen, "Evet," dedi. Gözleri korku ve heyecandan parlıyordu. Durmadan dudaklarını yalıyordu kadın. "Evet, uyardın. Hem de kaç defa! Buna yemin ederim."
Tik-Tak homurdandı. "Tabii yemin edersin! Brandon, hançerimi getir bana. Ama vermeden önce şu kaltağın pis kokulu kanını üzerinden sil."

Kısa boylu, çarpık bacaklı bir adam bu emri yerine getirmek için hemen fırladı. Bıçağı önce çıkaramadı. Sanki siyah saçlı, talihsiz kadının göğüs kernığine takılmış gibiydi. Brandon omzunun üzerinden Tik-Tak Adam'a dehşetle baktı. Sonra da bıçağı olanca gücüyle çekiştirdi.
Ama reis hem Brandon'u, hem de güldüğü için ölen kadını tümüyle unutmuş gibiydi. Parlak yeşil gözlerini onu ölü bir kadından daha fazla ilgilendiren bir şeye dikmişti.
"Buraya gel, çocuk," dedi. "Seni daha iyi görmek istiyorum." Bıçakçı, Jake'i itti. Çocuk sendeleyerek ilerledi. Tik-Tak güçlü elleriyle onu omuzlarından yakalamasaydı yüzüstü kapaklanacaktı da. Reis çocuğun dengesini bulduğundan emin olduktan sonra onun sol bileğini yakalayarak havaya kaldırdı. İlgisini çeken Jake'in Seiko'suydu.
Tik-Tak, "Bu sandığım şeyse," dedi. "Gerçek ve doğru bir işaret sayılır. Benimle konuş, çocuk. Bileğindeki bu 'sigul' nedir?"
"Sigul"un ne olduğu konusunda en ufak bir fikri bile yoktu Jake'in. Ve ancak başına kötü bir şey gelmemesi için dua edebilirdi. "Bu bir saat, Bay Tik-Tak. Ama çalışmıyor."
Hoots bu sözleri duyunca bir kahkaha attı. Sonra reis dönerek ona bakınca da, iki eliyle birden ağzını telaşla kapattı.
Tik-Tak bir dakika sonra tekrar Jake'e döndüğünde çatık kaşlarının yerini neşeli bir gülümseme aldı. însan bu gülümsemeyi gördüğü zaman neredeyse duvarın önünde oturanın ölü bir kadın olduğunu unutuyordu. Bu insanların deli olduklarını da. Tik-Tak'ın bu tımarhanedeki en deli hasta olduğunu da.
Tik-Tak başını salladı. "Saat! Eh, uygun bir ad bu. Peki bir saat ne işe yarar? Arada sırada bakmaya. Öyle değil mi? Ha, Brandon? Ha, Tilly? Ha, Bıçakçı?"
Hepsi de telaşla, "Evet, evet," diye cevap verdiler. Tik-Tak onlara etkileyici bir tavırla gülümsedi. Sonra tekrar Jake'e döndü. Çocuk artık reisin gülümsemesinin etkileyici olsun, olmasın, onun yeşil gözlerine yansımadığını fark etmişti. Başından beri aynıydı bu gözlerdeki ifade. Soğuk, zalim ve meraklı.
Adam şimdi saatin hem öğleden, hem de gece yarısından sonra yediyi doksan bir geçtiğini gösteren Seiko'ya doğru parmağını uzattı. Ama saatin üzerindeki cama dokunmadan geri çekti. "Söyle bakayım, yavrum. Bu saatin bir tuzak mı?"
"Ha? Ah! Hayır, hayır. Tuzak değil." Jake parmağını saate sürdü. "Bu hareketinin hiçbir anlamı yok. Belki tuzak senin vücudunun frekansına göre ayarlandı." Tik-Tak Adam sert bir sesle onu aşağılarcasına konuşuyordu. Jake'in babasının herkesin neden söz ettiğini anlamamasını istediği zamanlarda yaptığı gibi. Reis, Brandon'a bir göz attı. Jake onun çarpık bacaklı adama saate dokunmasını söyleyeceğini, ama bunun iyi ve kötü yanlarını tarttığını anladı. Tik-Tak sonra bundan vazgeçerek Jake'in gözlerinin içine baktı. "O şey beni çarparsa, organını ağzına tıktığım için otuz saniyede boğulursun, benim küçük dostum."
Çocuk yutkundu ama bir şey söylemedi. Tik-Tak Adam tekrar parmağını uzattı ve bu kez ucunu Seiko'nun camına dokundurdu. Aynı anda bütün sayılar sıfıra dönüştü ve tekrar sayım başladı.
Reis saate dokunurken canının yanacağını sandığı için suratını buruşturmuş, gözlerini kısmıştı. Oysa şimdi ilk defa gerçekten gülerken gözlerinin iki yanı kırışıyordu. Jake nedenleri tahmin etti. Reisin gülmesinin bir nedeni gösterdiği cesaret yüzünden sevinmesiydi. Ama gülümsemesine en çok duyduğu merak ve ilgi neden olmuştu.
Tik-Tak, Jake'e nazik nazik, "Onu alabilir miyim?" diye sordu. "İyi niyetinin bir kanıtı olarak, diyelim. Ben saatlere meraklıyımdır, sevgili küçük. Gerçekten."
"Saat sizin olsun." Jake saati hemen bileğinden çıkararak sabırsızca bekleyen reisin iri avucuna bıraktı.
Bıçakçı neşeyle, "Tıpkı ipek donlu bir centilmen gibi konuşuyor değil mi?" diye atıldı. "Eski günlerde olsaydı birileri onu geri alabilmek için bol para verirlerdi, Tik'cik. Gerçekten. Aslında babam..."
Tik-Tak Adam onun sözünü kesti. "Baban, Mandrus hastalığı yüzünden yarı çürümüş halde öldü. O yüzden cesedini köpekler bile yemeye yanaşmadılar. Şimdi sesini kes, ahmak."
Bıçakçı önce öfkelendi... Sonra da utandı. Yakındaki bir iskemleye çökerek dilini tuttu.
Reis o arada Seiko'nun genişleyip daralan bileziğini müthiş bir şaşkınlıkla inceliyordu. Bandı gerip büyülttü. Kapanmasına izin verdi. Yine açtı, tekrar kapattı. Açık baklaların arasına bir tutam saçını soktu, kapanınca da güldü. Sonunda saati elinden geçirerek yukarıya, dirseğinin yakınına kadar itti. Jake, bu New York hatırasının adamın kolunda pek tuhaf durduğunu düşündü ama bir şey de söylemedi.
Tik-Tak, "Harika!" diye bağırdı. "Onu nereden aldın, küçük?" Jake, "Saati annemle babam bana doğumgünümde hediye ettiler," dedi. Bıçakçı bu sözleri duyunca öne doğru eğildi. Belki de yine fidye istemekten söz edecekti. Eğer öyleyse bile Tik-Tak Adam'in suratındaki dikkatli ifade yüzünden fikrini değiştirdi ve hiçbir şey söylemeden arkasına yaslandı.
Reis kaşlarını kaldırarak hayretle, "Sahi mi?" diye mırıldandı. Saatin kadranını aydınlatan küçük düğmeyi bulmuştu. Şimdi onu itip çekiyor, ışığın yanıp sönmesini seyrediyordu. Sonra tekrar Jake'e baktı ve gözleri yine parlak yeşil yarıklar halini aldı. "Bana bir şeyi söyle, evlat. Bu çifte mıknatıs dev-releriyle mi çalışıyor, yoksa tekliyle mi?"
Jake, "İkisiyle de çalışmıyor," diye açıkladı. Bu iki terimin ne anlama geldiğini bilmediğini söylemediği için başının derde gireceğinden habersizdi. "Ni-kel-Kadmiyum pille çalışıyor. Daha doğrusu öyle olduğunu sanıyorum. Pili değiştirmeme hiç gerek olmadı. Tanıtım broşürünü de uzun süre önce kaybettim." Tik-Tak Adam uzun bir süre hiç konuşmadan onu süzdü. Jake o zaman üzüntüyle sarışın adamın kendisiyle alay edip etmediğine karar vermeye çalıştığını anladı. Çocuğun alay ettiğine karar verirse olan olacaktı. Jake yolda gelirken çektiklerinin reisin

yapacaklarının yanında gıdıklama gibi kalacağını biliyordu. Birdenbire sarışın adamı oyalamak istedi. Bunu dünyada her şeyden çok istiyordu. O yüzden de bunu sağlayacağını sandığı ilk aklına gelen şeyi söyleyiverdi.
"O sizin büyükbabanızdı, değil mi?"
Tik-Tak Adam soru sorarmış gibi kaşlarını kaldırdı. Tekrar Jake'in omuzlarını kavradı. Parmaklarını sıkmamıştı ama çocuk yine de adamın o müthiş gücünü hissetti. Tik-Tak parmaklarını sıkarak onu öne doğru çekerse Jake'in köprücük kemiklerini sanki birer kurşunkalemmiş gibi kıracaktı. Çocuğu iterse de herhalde boynunu.
"Kimmiş büyükbabam, çocuk?"
Jake yine Tik-Tak Adam'in biçimli iri kafasına ve geniş omuzlarına baktı. Susannah'nın sözlerini hatırlıyordu. "Şu adamın boyuna boşuna bak, Roland. Kokpite sokmak için onu yağlamak zorunda kalıyorlardı sanırım." Çocuk, "Uçaktaki adam," dedi. "David Quick." Tik-Tak Adam'ın gözleri hayret ve şaşkınlıkla irileşti. Sonra da başını arkaya atarak gürültülü kahkahalarla gülmeye başladı. Ses yukarıdaki kubbeye çarparak yankılanıyordu. Diğerleri endişeyle gülümsediler. Ama hiçbiri açık açık gülmeye cesaret edemedi... O siyah saçlı kadının başına gelenlerden sonra bunu yapamazlardı.
"Kim olduğunu, nereden geldiğini bilmiyorum, çocuk. Ama Tik-Tak'ın yıllardan beri karşılaştığı en zeki yaratık sensin. Quick, büyükbabam değil, büyükbabamın babasıydı. Ama yine de iyi tahmin ettin. Öyle değil mi, Bıçakçı, hayatım?"
Korsan, "Evet, gerçekten çok kurnaz," diye cevap verdi. "Bunu sana ben de söyleyebilirdim. Ama yine de çok küstah."
Reis düşünceli düşünceli mırıldandı. "Evet." Çocuğun omuzlarını daha sıkıca kavrayarak onu kendine doğru çekti. Jake şimdi o gülümseyen, yakışıklı ama delice yüzü yakından görüyordu. "Evet, onun küstah olduğunu görüyorum. Bu gözlerinden belli. Ancak biz bu işi halledeceğiz, öyle değil mi, Bıçakçı?"
Jake, konuştuğu Bıçakçı değil, benim, diye düşündü. Beni ipnotize ettiğini düşünüyor... Hatta belki de başarıyor. Bıçakçı, "Evet," diye soludu.
Jake'e o yeşil gözlerle boğuluyormuş gibi geldi. Tik-Tak Adam onu hâlâ fazla sıkı tutmuyordu ama çocuk ciğerlerine yeteri kadar hava çekemiyor-du. Jake sarışın adamın üzerindeki etkisinden kurtulmak için bütün gücünü topladı. Ve aklına gelen ilk sözleri söyledi.
"Lord Perth böyle düştü ve kırlar o gökgürültüsüyle sarsıldı." Tik-Tak sanki biri yüzüne şiddetli tokat indirmiş gibi irkildi. Gözleri kısılırken çocuğun omuzlarım onun canını yakacak kadar sıktı. 'We dedin? Bunu nereden duydun?"
Jake kasten küstahça, "Bunu bana küçük bir kuş söyledi," dedi. Ve hemen sonra odada uçtu sanki.
Eğer önce kafası o kavisli duvara gelseydi ya bayılacaktı ya da ölecekti. Ama bir kalçasını çarparak sekti ve sonra demir ızgaranın üzerine yığıldı. Sersem sersem başını salladıktan sonra etrafına bakındı. Ardından öğle uykusuna yatmamış olan o kadınla burun buruna geldi. Çocuk, şok geçirerek haykırdı ve dizleriyle ellerinin üzerinde sürünerek oradan uzaklaştı. Hoots göğsüne bir tekme indirdi ve Jake'i sırtüstü devirdi. Çocuk orada inleyerek yattı ve neon tüplerinin birleştiği o düğüm düğüm gökkuşağına baktı. Bir dakika sonra bütün görüş alanını Tik-Tak'ın suratı doldurdu. Adamın birbirine sertçe bastırdığı dudakları bir çizgi gibiydi. Yanakları kızarmıştı ve gözlerinde korku vardı. Reisin boynundaki tabut biçimi süs Jake'in tam gözlerinin önünde zincirinin ucunda usulca öne arkaya sallanıyordu. Sanki içindeki küçücük çalar saati taklit etmekteydi.
Tik-Tak, "Bıçakçı haklı," diye homurdanarak Jake gömleğinden yakalayıp ayağa kaldırdı. "Sen çok küstahsın. Bana da küstahça davranmak isteyeceğini sanmıyorum, küçük. Sigortalan çabuk atan adamlardan söz edildiğini duydun mu hiç? Eh, benim sigortam hiç yok. Bin kişi buna tanıklık edebilirdi. Eğer ben çenelerini sonsuza kadar kapatmamış olsaydım. Bana bir daha, bir daha, bir daha Lord Peıth'ten söz edersen kafanın tepesini kopanr sonra da beynini yerim. 'Kırlar'ın yuvasında o uğursuz hikâyeyi dinlemek istemiyorum! Beni anlıyor musun?"
Jake'i sanki bez bir bebekmiş gibi öne arkaya sallıyordu. Çocuk birdenbire ağlamaya başladı.
"Anlıyor musun?"
"E-E-Evet!"
"İyi." Tik-Tak, Jake'i ayaklarının üzerine bıraktı. Çocuk sersem sersem öne arkaya sallanırken yaşlar, yanaklarında kirden lekeler bıraktı. Bunlar öyle koyu renkti ki tıpkı rimele benziyordu. "Şimdi benim küçük dostum, soru cevap seansına başlayacağız. Ben sorulan soracağım, sen de cevap vereceksin. Anlıyor musun?"
Jake cevap vermedi. Odanın etrafını çeviren havalandırma ızgarasının bir paneline bakıyordu.
Tik-Tak Adam çocuğun burnunu iki parmağıyla zalimce sıktı. "Beni anlıyor musun?"
Jake, "Evet!" diye bağırdı. Hem dehşet, hem de can acısından yaşaran gözlerini reise dikti. Tekrar havalandırma ızgarasına bakmak istiyordu. Gördüğünün türlü düşüncelerin ağırlığı altında ezilen, korku dolu kafasının bir oyunu olmadığını kesinlikle anlamayı çaresizce istiyordu. Ama o tarafa bakmaya cesaret de edemiyordu. Birinin -herhalde Tik-Tak'ın- bakışlarını izleyerek gördüğü şeyi fark etmesinden korkuyordu.
"İyi." Tik-Tak, Jake'i burnundan çekerek iskemleye kadar götürdü. Yerine oturarak, bacağını yine yandan uzattı. "Eh, artık şöyle tatlı tatlı gevezelik edelim. Bu işe adınla başlayalım mı? İsmin nedir, küçük?"
"Jake Chambers." Adam burnunu sıktığı için sesi hımhımca ve boğuk çıkmıştı.
"Ve sen bir No-Si değilsin sanırım, Jake Chambers?" Çocuk bu garip sorunun anlamını çözmeye çalıştı. Bu adam ne demek istiyordu? "Açıkçası bu sözün..."
Tik-Tak, Jake'in burnunu daha da sıkarak onu öne arkaya salladı. "No-Si! No-Si! Benimle oyun oynamaktan vazgeç, çocuk!"

Jake, "Anlayamıyorum..." diye başladı. Sonra gözü iskemleden sarkan eski makineli tüfeğe ilişti. Aklına o zaman yere çarpmış olan Focke-Wulf geldi ve kafasında her şey birbirine bağlandı. "Hayır... ben bir Nazi değilim! Ben bir Amerikalıyım. Bütün o işler ben daha dünyaya gelmeden sona erdi."
Tik-Tak Adam, Jake'in burnunu bıraktı. Çocuğun burnu hemen şiddetle kanamaya başladı. "Bunu bana başlangıçta söyleseydin canının yanmasından da kurtulurdun, Jake Chambers... Ama hiç olmazsa artık burada işleri nasıl yaptığımızı öğrenmiş oldun. Öyle değil mi?" Jake, evet, dermiş gibi başını salladı. "Evet. Bu yeterli. Şimdi işe basit sorularla başlayacağız."
Çocuğun bakışları tekrar havalandırma ızgarasına kaydı. Daha önce gördüğü şey hâlâ oradaydı. Krom pancurların gerisindeki karanlıklarda iki altın halkalı göz yüzüyordu sanki.
Oy!
Tik-Tak, Jake'in yüzüne tokadı indirdi. Çocuk geri geri giderek Bıçakçıya çarptı. Korsan onu tekrar öne doğru itti. Bıçakçı, "Okul zamanı, bebeğim," diye fısıldadı. "Derslerine dikkat et. Hem de çok dikkat et."
Tik-Tak, "Seninle konuşurken yüzüme bak," dedi. "Saygı isterim. Yoksa organını koparırım."
"Tamam."
Tik-Tak'ın yeşil gözlerinde tehlikeli bir pırıltı belirdi. "Tamam ne?"
Jake doğru cevabı bulmaya çalışarak, birdenbire kafasında güneş gibi doğan ani umudu ve karmaşık sorulan bir tarafa itti. Aklına gelen şey kendi Buluğlar Yuvasında da işe yarardı. Yani Piper Okulunda. "Peki, efendim."
Tik-Tak gülümsedi. "Bu iyi bir başlangıç, çocuk." Kollarını dizlerine dayayarak öne doğru eğildi. "Şimdi... Amerikalı nedir?"
Jake konuşmaya başladı. O arada havalandırma ızgarasına doğru bakmamak için bütün gücünü kullanıyordu.
Roland tabancasını kılıfına sokarak, iki eliyle valf tekerini kavradı. Çevirmeye çalıştı. Ama teker kımıldamadı bile. Bu Silahşor'ü pek şaşırtmadı. Şimdi ciddi bir sorunla karşı karşıyaydı.
Oy sol botunun yanında duruyordu. Başını kaldırmış endişeyle bakıyor, Jake'e doğru yaptıklan yolculuğu sürdürmek için Roland'ın kapağı açmasını bekliyordu. Silahşor, keşke bu kadar kolay olsaydı, diye düşündü. Burada durup birinin dışarı çıkmasını beklemek olmaz. Kırlardan biri tekrar bu yolu kullanmaya karar verinceye kadar saatler ve hatta günler geçebilir. Ben bunu beklerken Bıçakçı ve arkadaşlan Jake'in derisini diri diri yüzmeye karar verebilirler.
Roland başını çeliğe dayadı ama hiçbir ses duyamadı. Tabii buna şaşır-madı. O bu tür kapaklan çok uzun bir zaman önce görmüştü. Ateş ederek kilitlerini kırmanız imkânsızdı. Bu kapaklardan içeriyi de dinleyemezdiniz. Belki burada bir tek kapak vardı. Ya da aralannda ölü hava olan arka arkaya iki kapak. Ama tabii bir yerde kapağın ortasındaki tekerin dönmesini ve kilitlerin açılmasını sağlayan bir düğme olacaktı. Jake o düğmeye erişebilirse her şey yoluna girerdi.
Roland bu Ka-Tet'in tam bir üyesi olmadığının farkındaydı. Hatta Oy'un bile kalbindeki sırrı ondan daha iyi bildiğini sanıyordu. Silahşor, hayvanın pis sulann ince dereler gibi aktığı o tünellerde Jake'in izini sadece burnuyla bulmadığından emindi. Ancak Roland da çocuk kendi dünyasından buraya geçmeye çalışırken ona yardım edebilmişti. Görmeyi başarmıştı... Ve Jake, düşürdüğü anahtarı tekrar almaya çalışırken ona bir mesaj da gönderebilmişti.
Ne var ki bu kez mesajlar yollama konusunda çok dikkatli davranması gerekiyordu. En iyi ihtimalle Kırlar bir şeyler olduğunu anlarlardı. En kötü ihtimalle de Jake, Roland'ın söylemeye çalıştıklannı ters anlar ve aptalca bir şey yapardı. Her şey Roland'ın görebilmesine bağlıydı.
Roland gözlerini yumarak bütün dikkatini Jake'in üzerinde yoğunlaştırdı. Çocuğun gözlerini düşündü ve Ka'smı onlan bulmaya gönderdi.
Önce hiçbir şey olmadı. Ama sonunda bir hayal oluşmaya başladı. Kırlaşmış uzun sarı saçların çerçevelediği bir yüz. Mağaralann derinliklerindeki ateşler gibi parlayan çukura kaçmış yeşil gözler. Roland onun Tik-Tak Adam olduğunu hemen anladı. Hava-arabasında ölen adamın torunuydu. Bu ilginçti ama bu durumda işe yarar bir şey değildi. Silahşor, Tik-Tak Adam'dan öteye bakmaya, Jake'i soktukları odayı ve içeridekileri görmeye çalıştı.
Oy, Roland'a uyuklamanın ne zamanı, ne de yeri olduğunu hatırlatmak istermiş gibi, "Ake," diye fısıldadı.
Roland gözlerini açmadan, "Hişş..." dedi.
Ama çabalan boşunaydı. Gözlerinin önünde sadece bulanık hayaller be-liriyordu. Herhalde bunun nedeni Jake'in bütün dikkatini Tik-Tak Adam'a vermis olmasıydı. Herkes ve her şey Jake'in bilincinin sınırında eğrilere bürünmüş siluetler gibiydiler.
Roland gözlerini tekrar açtı ve sol yumruğunu sağ avucuna vurdu. Aklına bir şey gelmişti. Daha fazla zorlayarak başka şeyleri de görebilirdi... Ama bu çocuğun orada olduğunu sezmesine yol açabilirdi. Bu da tehlikeli olurdu. Bıçakçı kuşkulanabilirdi. Ya da Tik-Tak Adam.
Silahşor başını kaldırarak dar havalandırma ızgaralanna baktı. Sonra da kafasını eğerek Oy'a. Birkaç defa kendi kendine hayvanın ne dereceye kadar zeki olduğunu sormuştu. Şimdi bu sorusunun cevabını galiba alacaktı.
Roland sağlam sol elini uzattı ve parmaklannı Jake'in içeri sokulduğu kapağın en yakınındaki havalandırma ızgarasının yatay çubuklarının arasına soktu. Hızla çekti. Izgara, kuru yosun ve pas parçacıkları arasında yerinden çıktı. Gerideki delik bir insanın sığamayacağı kadar küçüktü... Ama bir Billy-Ahmak için değil. Silahşor ızgarayı yere bırakarak Oy'u kucağına aldı.
Hayvanın kulağına usulca, "Git..." dedi. "Bak... Geri gel... Anlıyor musun? Seni görmelerine izin verme. Sadece gidip bak ve geri gel."

Oy onun suratına baktı ve hiçbir şey, hatta Jake'in adını bile söylemedi. Roland hayvanın söylediklerini anlayıp anlamadığını bilmiyordu. Ama bunu düşünerek zaman kaybetmenin hiçbir yararı olmayacaktı. Oy'u havalandırma borusunun ağzına koydu. Hayvan kurumuş yosun parçalannı kokladı ve sonra zarifçe aksırdı. Orada çömeldi. Hava akımı ipek gibi, uzun tüylerini dalgalandırırken o garip gözleriyle Roland'a kuşkuyla baktı.
Roland fısıltıyla, "Git, bak ve geri gel," diye tekrarladı. Oy gölgelere ka-nştı. Tırnaklarını çekmiş, ayaklannın etli kısımlan üzerinde sessizce yürüyordu. Silahşor tekrar tabancasını çekti ve en zor şeyi yaptı. Beklemeye başladı. Oy daha üç dakika geçmeden geri döndü. Roland hayvanı havalandırma borusundan alarak yere koydu. Oy boynunu uzatarak ona baktı. Roland, "Kaç kişiler, Oy?" diye sordu. "Kaç kişi gördün?"
Silahşor uzun bir an hayvanın hiçbir şey yapmayacağını, endişeyle ona bakmayı sürdüreceğini sandı. Sonra Oy sağ pençesini usul usul havaya kaldırdı. Tırnaklarını çıkararak onlara baktı. Sanki çok zor bir şeyi hatırlamaya çalışıyordu. Ardından çelik zemine vurmaya başladı.
Bir... iki... üç... dört... Duraklama. Sonra iki daha. Çabucak ve hafifçe Hayvanın uzattığı tırnakları çeliğin üzerinde hafifçe şıkırdadı: beş, altı. Oy ikinci defa durakladı. Başını eğmişti. Kafasının içinde müthiş savaşlar yaşayan küçük bir çocuğa benziyordu. Sonra pençesini son bir defa çeliğe vurdu. Bunu yaparken başını kaldırmış Silahşor'a bakıyordu.
"Ake!"
Altı Kır... ve Jake.
Roland, Oy'u alıp okşadı. Hayvanın kulağına, "İyi," diye mırıldandı. Aslında hayret ve minnet yüzünden sersemlemişti. Bir şeyler elde etmeyi ummuştu. Ama hayvanın dikkatli cevabı şaşılacak bir şeydi. Sayının doğru olduğu konusunda da pek kuşkusu yoktu. "Aferin, oğlum!"
"Oy! Ake!"
Evet, Jake. Jake bir sorundu. Roland'ın söz verdiği çocuk. Ve Silahşor bu sözünde de duracaktı.
Roland o kendine özgü tuhaf yöntemiyle derin derin düşündü. Kuru bir pragmatizm ve çılgınca bir sezgi karışımıydı her şey. Roland bunu herhalde o acayip büyükannesi Deli Deirdre'den almıştı. Silahşor'ün eski dostları öldükten çok sonra bile yaşamasını sağlamıştı. Şimdi de Jake'i yaşatmak için bu yeteneğine güveniyordu.
Roland, Oy'u tekrar kucağına aldı. Jake'in yaşaması ihtimali olduğunu biliyordu. İhtimali olduğunu. Ama Oy'un öleceği hemen hemen kesindi. Silahşor hayvanın dik kulağına birkaç basit sözcük fısıldayarak onları arka arkaya tekrarladı. Sonunda sustu ve hayvanı tekrar havalandırma borusunun ağzına bıraktı. "İyi çocuk," diye fısıldadı. "Haydi git artık. Bu işi yap. Kalbim de seninle birlikte gidecek."
"Oy! Alp! Ake!" Hayvan da fısıldıyordu. Sonra dönüp yine karanlıkların arasına daldı.
Roland kıyametin kopmasını beklemeye başladı.
"New York'lu Eddie Dean, bana bir soru sor. Bu güzel bir soru olmalı. Soruyu beğenmezsem sen ve kadının ölürsünüz. Nereden gelmiş olursanız olun!
Tanrım, insan böyle bir şeye nasıl karşılık verirdi? Koyu kırmızı ışık sönmüş, yine o pembe ışıltı belirmişti. Küçük Blaine o hafif sesiyle, "Çabuk olun," diye ısrar etti. "O eskisinden daha da kötü... Çabuk olun, yoksa sizi öldürür."
Eddie ürkmüş olan güvercin sürülerinin hâlâ Beşikte gayesizce dalışlar yaptıklannm hayal meyal farkındaydı. İçlerinden bazıları kafalannı sütunlara çarpmış ve ölerek yere düşmüşlerdi.
Susannah, hoparlöre ve gerideki Küçük Blaine'e doğru, ıslık çalar gibi, "Ne istiyor?" dedi. "Tanrı aşkına! Ne istiyor o?"
Ama cevap çıkmadı. Eddie, Blaine'in onlara verdiği sürenin sona ermek üzere olduğunu hissediyordu. Genç adam Konuş/ Dinle düğmesine bastı ve yanaklanyla boynundan terler akarken telaşlı bir neşeyle konuşmaya başladı.
Bana bir soru sorun.
"Eh, Blaine! Şu son birkaç yıl neler yaptın bakalım? Herhalde artık güneydoğu seferini yapmıyorsun. Bunun bir nedeni var mı? Yoksa kendini iyi hissetmiyor muydun?"
Güvercinlerin kanat hışırtılanndan başka bir ses duyulmadı. Eddie'nin gözlerinin önünde yanaklan erir, dili alev alırken haykırmaya çalışan Ardis'in hayali belirdi. Ensesindeki tüylerin diken diken olup birbirlerine kanştıklarını hissediyordu. Korku muydu bu? Yoksa elektriklenme mi?
Çabuk olun... o eskisinden daha da kötü.
Eddie telaşla, "Seni kim yaptıydı?" diye sordu. Bir taraftan da kendi kendine, bu lanet olasıca şeyin ne istediğini bilseydim, dedi. "E, bundan söz etmek ister misin, Blaine? Seni yaratanlar Kırlar mıydı? Ah, hayır... Herhalde seni Ulu Eskiler planladılar. Öyle değil mi? Ya da..."
Eddie'nin sesi hafifledi. Şimdi Blaine'in sessizliğini derisinin üzerinde bir ağırlık gibi hissediyordu. Onu yoklayan etli bir el gibi.
Genç adam birdenbire, "Ne istiyorsun?" diye bağırdı. "Kahretsin! Duymak istediğin nedir?"
Yine cevap çıkmadı. Ama kutunun üzerindeki düğmeler yine o öfkeli koyu kızıl ışıkla parlamaya başlamıştı. Ve Eddie, verilen zamanın dolmak üzere olduğunu anladı. Yakında bir yerden vızıltıya benzeyen bir ses geliyordu. Bir elektrik jeneratörünün sesine benziyordu bu. Genç adam ona öyle geldiği, ne inanmak istedi ama başaramadı.
Susannah birdenbire, "Blaine!" diye bağırdı. "Blaine, beni duyuyor musun?"
Mono cevap vermedi... Eddie havanın elektrikle dolmaya başladığım hissetti. Musluğun altına tutulan bir kâsenin suyla dolması gibi. Her soluk alı-şıyla elektriğin burnunun içinde çatırdadığını fark ediyordu. Dişlerindeki dolguların öfkeli böcekler gibi vızıldadıklarını da.

"Blaine, benim bir sorum var. Hem oldukça güzel bir şey. Dinle!" Susannah gözlerini bir an yumdu. Parmaklarıyla telaşlı telaşlı şakaklarını ovuşturuyordu. Sonra gözlerini tekrar açtı. "Bir şey var... Şey... O bir hiç... Ama yine de ad konulmuş. O bazen uzun ve... ve... bazen kısa..." Duraklayarak Ed-die'ye acı dolu irileşmiş gözleriyle baktı. "Bana yardım et! Gerisini hatırlayamıyorum!"
Eddie ona sadece baktı. Sanki kadının çıldırdığından kuşkulanıyormuş gibiydi. Tanrı adına, Susannah neden söz ediyordu? Sonra durumu anladı ve bunu çok da mantıklı buldu. Bilmecenin geri kalan kısmı kafasında belirdi. Resimli bir bulmacanın son iki parçası gibi yerine oturdu. Eddie tekrar diya-fona doğru döndü.
"'Konuşmalarınıza katılır. Eğlencelerinize katılır. Ve her oyunda oynar.' İşte sorumuz, Blaine. Bu nedir?"
Sayıların oluşturduğu baklava biçiminin altındaki EMRET ve GİR düğmelerini aydınlatan kırmızı ışık sönüverdi. Blaine konuşmaya başlamadan önceki sessizlik sanki sonsuza kadar sürdü... Ama Eddie cildinin üzerinde böcek gibi dolaşan elektriğin azaldığını hissediyordu.
Blaine, "BİR GÖLGE TABİİ," diye cevap verdi. "KOLAY BİR BİLMECE BU... AMA KÖTÜ DEĞİL. HİÇ DEĞİL." Hoparlörden yükselen ses düşünceliydi... Ama bu seste başka bir şey daha vardı. Neydi bu? Zevk mi? Özlem mi? Eddie kesin kararını veremedi. Ama bu seste ona Küçük Blaine'i hatırlatan bir şeyler olduğundan emindi. Genç dam başka bir şeyin de farkındaydı. Susannah onları kurtarmıştı. Hiç olmazsa şimdilik. Eddie eğilerek karısının terli soğuk alnını öptü.
Blaine, "BAŞKA BİLMECELER DE BİLİYOR MUSUNUZ?" diye sordu.
Susannah hemen, "Evet," dedi. "Sürüyle. Yol arkadaşımız Jake'de kitap dolusu bilmece var."
Blaine öğrenmek istedi. "O NEW YORK DENİLEN YERDEN Mİ?" Şimdi ses tonu çok belirgindi. Hiç olmazsa Eddie için. Blaine belki bir makineydi ama Eddie tam altı yıl eroinman olarak yaşamıştı. Hırs ve açgözlülüğü nerede olsa tanırdı.
Sonra, "Evet, New York'tan," dedi. "Ama Jake'i esir aldılar. Bu işi Bıçakçı adında bir adam yaptı."
Blaine cevap vermedi... Sonra düğmelerde o yumuşak pembe ışık belirdi. Küçük Blaine, "Şu ana kadar her şey yolunda gitti," diye fısıldadı. "Ama çok dikkatli olmalısınız... Hileye sapabilir."
Kırmızı ışık hemen belirdi.
"BİRİNİZDEN BİRİ Mİ KONUŞTU?" Blaine'in sesi soğuktu. Ve bu seste şüphe vardı. Eddie yemin edebilirdi buna. Genç adam Susannah'ya baktı. Susannah da ona. Genç kadın yatağının altında ad verilemeyecek bir şeyin sinsice kımıldadığını fark eden küçük bir kıza benziyordu.
Eddie, "Ben öksürerek boğazımı temizledim, Blaine," dedi. Yutkunarak koluyla alnındaki terleri sildi. "Ben... Kahretsin! Gerçeği söyle de şeytanı utandır, derler. Benim ödüm patlıyor."
"İŞTE BU AKILLICA BİR ŞEY. SÖZÜNÜ ETTİĞİNİZ O BİLMECELER... APTALCA ŞEYLER Mİ? BANA APTALCA BİLMECELER SORULARAK SABRIMIN TAŞIRILMASINI İSTEMEM."
Susannah, "Bilmecelerin çoğu zekice," dedi ama o sırada endişeyle Ed-die'ye baktı.
"YALAN SÖYLÜYORSUN. O BİLMECELERİN NASIL ŞEYLER OLDUKLARINI BİLMİYORSUN BİLE."
"Bunu nasıl bilebi..."
"SES ANALİZİ. SÜRTME SESİ ÇIKARAN HARFLER VE DİFTONG VURGULAMASI GÜVENİLİR BİR DOĞRU/YALAN ORANINI VERİR. GÜVENİLİR TAHMİN YÜZDESİ 97'DİR. ARTI EKSİ 0.5." Ses bir an sustu. Tekrar konuşmaya başladığı zaman kelimeleri tembelce ve tehdit dolu bir biçimde söylüyordu. Eddie'ye çok tanıdık geldi bu. Ah, tabii bu Humphrey Bogart'ın sesiydi. "SANA BİLDİĞİN KONULARDAN ŞAŞMAMANI ÖNERECEĞİM, TATLIM. BANA YALAN SÖYLEMEYE KALKIŞAN SON ADAM KENDİSİNİ ŞEND NEHRİNİN DİBİNDE BULDU. AYAKLARINDA DA BETONDAN BİR ÇİFT KOVBOY ÇİZMESİ VARDI."
Eddie, "Tanrım," dedi. "Yaklaşık altı yüz kilometrelik yolu ünlülerin taklid edilmelerini dinlemek için aşmışız. Sen John Wayne ve Humphrey Bo-gart gibi kimselerin taklidlerini nasıl yapabiliyorsun, Blaine? Bizim dünyamızdan insanlann taklitlerini?"
Lokomotif sesini çıkarmadı.
"Tamam. Bunu cevaplamak istemiyorsun. Ya şu soruya ne dersin? Madem istediğin bilmeceydi, bunu neden söylemedin?"
Blaine yine sesini çıkarmadı. Eddie o zaman cevaba ihtiyacı olmadığını anladı. Blaine bilmecelerden hoşlanıyordu. Onlara bir bilmece sormuş, Susannah da bunu çözmüştü. Genç adam, karım bunu başaramasaydı, diye düşündü. Şimdi Lud Beşiğinde, yerde yatan dev mangal kömürü parçalarına benzeyecektik.
Susannah endişeyle, "Blaine?" dedi. Yine cevap çıkmadı. "Blaine, hâlâ orada mısın?"
"EVET. BANA BİR BİLMECE DAHA SÖYLEYİN."
Eddie, "Bir kapı ne zaman bir kapı değildir," diye sordu.
"KANADI OLMADIĞI ZAMAN. SİZİ GERÇEKTEN BİR YERE GÖTÜRMEMİ İSTİYORSANIZ DAHA GÜZEL BİR ŞEYLER BULMALISINIZ. BUNDAN DAHA İYİ BİLMECELER SORABİLİR MİSİNİZ?"
Susannah, "Roland buraya gelirse bunu başarabiliriz," diye cevap verdi. "Bundan eminim. Jake'in kitabındaki bilmeceler gerçekten güzel olabilir. Hem Roland da yüzlerce bilmece biliyor. Çocukken bilmece dersleri almış aslında." Genç kadın bu sözleri söylerken Roland'ı bir çocuk halinde hayal edemediğini anladı. "Bizi götürür müsün, Blaine?"

Blaine, "GÖTÜREBİLİRİM," dedi. Eddie'ye bu seste hafif bir zalimlik varmış gibi gelmişti. "AMA BENİ ÇALIŞTIRMAK İÇİN PİSTONUMU HAZIRLAMALISINIZ. VE BENİM PİSTONUM TERSİNE HAZIRLANIR."
Eddie, "Bu ne anlama geliyor?" diye sorarak çubukların arasından Bla-ine'in düzgün hatlarına baktı. Ama lokomotif ne bu soruyu, ne de diğerlerini cevaplamaktaydı. Parlak turuncu ışıklar hâlâ yanıyordu. Fakat hem Büyük Blaine, hem de Küçük Blaine kış uykusuna yatmış gibiydiler. Oysa Eddie aslında durumun böyle olmadığını biliyordu. Blaine uyanıktı ve onları gözetliyordu. Blaine onların sürtme sesi çıkaran harfleri söylemelerini ve diftonglarını vurgulamalarını dinliyordu.
Genç adam Susannah'ya bakıp sıkıntıyla tekrarladı. "Pistonumu hazırlamalısınız. Ve benim pistonum tersine hazırlanır. Bu bir bilmece değil mi?"
"Evet, tabii." Genç kadın yarı kapalı, alayla bakan bir göze benzettiği üçgen biçimi pencereyi inceledi. Sonra da kocasının kulağına fısıldamak için onu kendisine çekti. "İyice çıldırmış, Eddie. Şizofren, paranoyak. Herhalde halüsinasyonlar da görüyor."
Eddie, "Bana bunları anlat," diye fısıldadı. "Karşımızda sesten hızlı giden ve bilmecelerden hoşlanan kompüterine deli ve dâhi bir hayalet girmiş mono tren var. 'Biri Yuvanın Üzerinden Uçtu'nun hayali türüne hoşgeldiniz."
"Cevabın ne olduğu konusunda bir fikrin var mı?"
Eddie, hayır, dermiş gibi başını salladı. "Ya senin?"
"Kafamın derinliklerinde bir şey beni hafifçe gıdıklıyor. Herhalde yanlış bir işaret bu. Roland'ın söylediklerini düşünüp duruyorum. İyi bir bilmece her zaman mantıklıdır. Onu çözmek her zaman mümkündür. Bilmece bir sihirbazın elçabukluğuna benzer."
"Yanlış yöne baktırma."
Susannah başını salladı. "Haydi, Eddie, bir el daha ateş et. Onlara hâlâ burada olduğumuzu açıkla."
"Olur. Bir de onların hâlâ orada olduklarını kesinlikle bilebilseydik."
"Sence onlar hâlâ sağ mı, Eddie?"
Genç adam dönmüş uzaklaşıyordu. Dönüp, geriye bakmadan cevap verdi. "Bilmiyorum. Bu bilmeceyi BlaineMe çözemez."
Jake, "Bir şey içebilir miyim?" diye sordu. Sesi boğuktu ve hımhımca konuşuyordu. Hem ağzı, hem de burnunun işkenceye uğrayan dokuları şişi-yordu. Şimdi sokak kavgasında iyice dayak yemiş birine benziyordu.
Tik-Tak mantıklı bir tavırla, "Ah, evet," dedi. "İçebilirsin. İçebileceğini kesinlikle söyleyebilirim. İçilecek çok şeyimiz var, değil mi, Bakır Kafa?"
Beyaz ipek bir gömlek ve siyah ipek bir pantolon giymiş olan uzun boylu, gözlüklü bir adam, "Evet," diyerek başını salladı. Punch dergisinde 1900'le-rin başlarında çıkan karikatürlerdeki üniversite profesörlerine benziyordu. "Burada içilecek şey çok bol."
Tahta benzeyen sandalyesine rahatça yerleşmiş olan Tik-Tak Adam, Ja-ke'e neşeyle baktı. "Şarap, bira ve başka içkiler de var. Tabii bolca suyumuz da. Bazen insan sadece onu ister, öyle değil mi? Soğuk, berrak ve ışıltılı suyu. Buna ne dersin, çocuk?"
Jake'in hem şiş, hem de bir zımpara kadar kuru olan boğazı batıyordu. "Bence çok güzel," diye fısıldadı.
Tik-Tak, "Bu konuşma beni susattı," dedi. "Bunu biliyorum." Sırıtırken dudakları gerildi. Yeşil gözleri ışıl ısıldı. "Bana bir maşrapa su getir, Tilly. Kahretsin! Benim ünlü nezaketime ne oldu böyle?"
Tilly odanın dibindeki kapaktan çıktı. Bu Jake'le Bıçakçının girdikleri kapının tam karşısına düşüyordu. Jake kadının arkasından baktı ve şiş dudaklarını yaladı.
Sarışın adam gözlerini tekrar çocuğa dikti. "Şimdi... geldiğin o Amerikan kentinin... şu New York'un Lud'a çok benzediğini söylüyorsun."
"Şey... Tamı tamına değil..."
Tik-Tak ısrar etti. "Ama bazı makineleri tanıdın, öyle değil mi? Valfları, tulumbaları, öyle şeyleri? Işıklı tüpleri de."
"Evet. Biz onları 'Neon' diye tanımlıyoruz."
Reis çocuğa doğru uzanınca Jake olduğu yerde büzüldü. Ama Tik-Tak sadece onun omzuna vurdu. "Evet, evet, yeteri kadar yakın." Gözleri parlıyordu. "Ve bilgisayarlardan söz edildiğini de duydun?"
Tilly elinde maşrapayla döndü ve Tik-Tak Adam'ın tahtına çekine çekine yaklaştı. Sarışın dev maşrapayı alarak Jake'e doğru uzattı. Çocuk onu almaya kalkışınca maşrapayı geri çekerek suyu kendisi içti. Jake suların Tik-Tak'ın ağzından çıplak göğsüne damlamalarını seyretti. Sonra sarsıla sarsıla titremeye başladı. Bunu engellemek elinde değildi.
Tik-Tak Adam maşrapanın üzerinden ona baktı. Sanki Jake'in orada olduğunu yeni hatırlamıştı. Onun arkasında Bıçakçı, Bakır Kafa, Brandon ve Hoots komik, müstehcen bir fıkra dinlemiş okul çocukları gibi sırıtıyorlardı.
Tik-Tak, "Ah!" diye bağırdı. "Ne kadar çok susadığımı düşünürken seni unutuverdim! Tanrılar gözlerimi kör etsin, çok zalimce bir şey bu! Ama tabii su çok güzel gözüküyordu... çok güzeldi tabii... Soğuk... berrak..."
Maşrapayı Jake'e uzattı. Çocuk onu almaya çalışınca da yine geri çekti.
"Önce bana çift mıknatıslı bilgisayarlar ve taşıyıcı devrelerden söz et, çocuk."
"Ne..." Jake havalandırma ızgarasına doğru baktığında o altın gözlerinin orada olmadığını gördü. Şimdi aslında hayal görmüş olduğuna inanmaya başlıyordu. Jake tekrar Tik-Tak Adam'a döndü. Bir şeyi çok iyi anlıyordu: ona su vermeyeceklerdi. Böyle bir şeyi düşünmekle bile budalalık etmişti. "Çift mıknatıslı bilgisayarlar nedir?"

Reisin yüz hatları öfkesinden çarpıldı. Adam, suyun geri kalanını Jake'in Şişmiş, morarmış suratına attı. Çığlık çığlığa, "Benimle oyun oynamaya kalkışma!" diye bağırdı. Seiko saati çıkararak çocuğa doğru salladı. "Sana bunun Çift mıknatıslı devreyle çalışıp çalışmadığını sordum. Bana çalışmadığını söyledin. Onun için şimdi bana neden söz ettiğimi anlamadığını söyleme. Çünkü anladığını belirttin!"
"Ama... ama..." Jake devam edemedi. Başı şaşkınlık ve korkudan dönüyordu. Hayal meyal dudaklanndaki su damlacıklarından mümkün olduğu kadar fazlasını yalamaya çalıştığının farkındaydı.
"Bu kahrolasıca kentin altında bin tane kahrolasıca çift mıknatıslı bilgi, sayar var. Belki yüz binlerce. Bir teki hâlâ çalışıyor ama sadece 'Beni İzle' oyununu oynuyor ve o davulları çaldırıyor. O bilgisayarları istiyorum. Onlar BENİM için çalışmalılar!"
Tik-Tak Adam tahtından fırlayarak Jake'i yakaladı. Çocuğu öne arkaya salladıktan sonra yere fırlattı. Jake lambalardan birine çarparak onu yere devirdi. Ampul öksürüğe benzer boğuk bir sesle patladı. Tilly hafif bir çığlık atarak geriledi. İrileşmiş gözleri korku doluydu. Bakır Kafayla, Brandon endişeyle birbirlerine baktılar.
Tik-Tak öne doğru eğildi. Ellerini kalçalarına dayayarak Jake'in yüzüne doğru, "Onları istiyorum!" diye bağırdı. "VE İSTEDİĞİMİ DE ELDE EDECEĞİM!"
Odaya bir sessizlik çöktü. Şimdi sadece ızgaralardan içeri dolan sıcak havanın hışırtısı duyuluyordu. Sonra Tik-Tak Adam'ın suratını çarpıtan o öfkesi birdenbire geçiverdi. Sanki öyle bir şey hiç olmamıştı. Onun yçrini yine sevimli bir gülümseme aldı. İyice eğilip Jake'in ayağa kalkmasına yardım etti.
"Affedersin. Buranın potansiyellerini düşününce bazen kendimi kaybe-diveriyorum. Lütfen özürlerimi kabul et, dostum." Yere yuvarlanmış olan maşrapayı alarak Tilly'e attı. "Bunu doldur, seni işe yaramaz kaltak! Nen var senin?"
Reis tekrar Jake'e döndü. Televizyon oyunları takdimcileri gibi gülümsü-yordu hâlâ. "Pekâlâ. Sen küçük bir şaka yaptın. Ben de öyle. Şimdi bana çift mıknatıslı kompüterler ve taşıyıcı devrelerden söz et. Ondan sonra su içebilirsin."
Jake bir şeyler söylemek için ağzını açtı. Aslında ne diyeceğini bilmiyordu. Sonra inanılmaz bir şey oldu ve Roland'ın sesi kafasını dolduruverdi. "Onları oyala, Jake! Ve kapıyı açan bir düğme varsa ona yaklaş!" Tik-Tak Adam çocuğu dikkatle süzüyordu. "Aklına bir şey geldi değil mi, evlat? Ben bunu her zaman anlarım. Onun için saklama. Eski dostun Tik'ciğe söyleyiver."
Jake göz kuyruğuyla bir hareketi fark etti. Ama başını kaldırıp havalandırma ızgarasına bakmaya cesaret edemiyor. Tik-Tak bütün dikkatini ona vermisti çünkü. Ne var ki çocuk Oy'un geri geldiğini ve pancurlann arasından kendisine baktığını biliyordu.
Onları oyala... Jake birdenbire bunu nasıl yapabileceğini anladı.
"Aklıma gerçekten bir şey geldi," dedi. "Ama bu bilgisayarlarla ilgili değil. Eski dostum Bıçakçıyla ilgili. Ve onun eski dostu Hoots'Ia."
Reis şaşkın şaşkın bir Jake'e baktı, bir Bıçakçıya. "Bu neden söz ediyor?"
"Hiç!" Ama Bıçakçı dayanamayarak Hoots'a bir göz attı. "Gevezelik edip duruyor. Beni bir şeylere bulaştırarak yakasını kurtarmaya çalışıyor, Tik'cik. Sana onun çok küstah olduğunu söyledim! Sana ben..."
Jake, "Onun mendilinin içine neden bakmıyorsunuz?" diye sordu. "Mendilin içinde bir kâğıt var. Üzerinde de bir kelime yazılı. Bunu Bıçakçıya okumak zorunda kaldım. Çünkü o bunu bile yapamıyor."
Tik-Tak bu kez öyle birdenbire öfkelenmedi. Onun yerine yüzü yavaşça morarmaya başladı. Yazın, korkunç bir fırtınadan önce gökyüzünün kararması gibi.
Reis yumuşak ama boğuk bir sesle, "Şu mendiline bir bakayım, Bıçakçı," dedi. "İzin ver de eski dostun ona bir göz atsın."
Bıçakçı, "Sana söyledim ya!" diye bağırdı. "Yalan söylüyor o!" Ellerini mendiline bastırarak duvara doğru geri geri iki adım attı. Onun hemen yukarısında Oy'un altın gözleri ışıldıyordu. "Bu bücürün suratına bakman yeterli. Onun gibi küstah bir piçin iyi yalanlar uydurmayı becerdiğini anlarsın!"
Tik-Tak Adam bu kez de Hoots'a baktı. Adam korkusundan hasta olmuş gibiydi. Reis o korkunç, yumuşak sesiyle sordu. "Ne diyorsun? Ne diyorsun, Hooterman? Seninle Bıçakçının eskiden beri dost olduğunuzu biliyorum. Boğazı kesilmiş bir kaz kadar bile beynin olmadığını da bildiğim gibi. Ama herhalde sen bile iç odaya girmek için gereken parolayı bir kâğıda yazacak kadar aptal olamazsın... Öyle değil mi? Değil mi, ha?"
Hoots, "Ben... ben... sadece..." diye başladı.
Bıçakçı haykırdı. "Kes sesini!" Jake'e müthiş, marazi bir kinle baktı. 'Seni bu yüzden öldüreceğim, bebeğim. Bak görürsün!"
Tik-Tak Adam, "Mendilini çıkar, Bıçakçı," dedi. "İçine bakmak istiyorum."
Jake üzerinde düğmeler olan kürsüye bir adım yaklaştı.
"Hayır!" Bıçakçı ellerini tekrar yukarı kaldırarak, mendiline bastırdı. Sanki onun kendi kendine uçmasından korkuyordu. "Gösterirsem ne olayım!"
Tik-Tak emretti. "Onu yakala, Brandon!"
Brandon, Bıçakçıya doğru atıldı. Korsan, reisi kadar hızlı hareket edemiyordu. Ama yine de yeteri kadar süratliydi. Eğildi, çizmesinin koncundan bir bıçaük çıkararak, onu Brandon'un koluna sapladı.
Brandon kolundan kan akmaya başlarken hayret ve can acısıyla, "Seni aşağılık köpek!" diye bağırdı.
Tilly bir çığlık attı. "Şu yaptığına bak!"

Tik-Tak da haykırıyordu. "Burada her şeyi benim yapmam mı gerekiyor?" Öfkeliden çok sinirliye benziyordu. Birdenbire ayağa kalktı. Bıçakçı, kanlı hançerini yüzünün önünde ileri geri sallayarak havada mistik şekiller çizdi. Bir yandan da geriliyordu. Diğer elini sıkıca kafasına bastırmıştı.
Bıçakçı, "Geri çekil, Tik'cik," diye soludu. "Seni kardeşimmiş gibi severim. Ama gerilemezsen bu bıçağı da senin bağırsaklarının arasına saplarım. Gerçekten."
Tik-Tak Adam güldü. "Sen mi? Yok canım!" Kendi hançerini kınından çekerek, kemik sapından zarifçe tuttu. Herkes gözlerini bu iki kişiye dikmişti. Jake çabucak iki adım atarak üzerinde sürüyle düğme olan kürsüye yaklaştı. Tik-Tak Adam'ın bastığını sandığı düğmeye uzandı.
Bıçakçı kavisli duvarın önünde geriliyor, ışıklı tüpler Mandrus'un mahvettiği suratını mide bulandırıcı renklere boyuyordu. Safra yeşili, humma kırmızısı, sarılık şansı. Şimdi Oy'un aşağıyı gözetlediği havalandırma ızgarasının altında Tik-Tak Adam durmaktaydı. Reis mantıklı bir sesle, "Hançeri bırak, Bıçakçı," dedi. "Çocuğu, ben istedim, sen de getirdin. Bu işte şişlenecek biri varsa o da Hoots, sen değilsin. Sen şimdi bana sadece şunu göster..."
Jake, Oy'un saldırmak için büzüldüğünü gördü ve iki şeyi birden anladı-Hayvanın ne yapacağını ve bunu ondan kimin istediğini.
Çocuk, "Oy, hayır!" diye bağırdı.
Haydutların hepsi de dönüp ona baktılar. Aynı anda Oy atladı. Çürük havalandırma ızgarasına çarparak onu yerinden çıkardı. Tik-Tak Adam gürültünün geldiği tarafa doğru dönünce Oy da onun yukarıya doğru kaldırdığı yüzüne atladı. Isırıp, tırmalıyordu.

ü^r^»
Roland, iki kapağın ardından gelen o hafif sesi duydu. "Oy, hayır!" Olan olmuştu. Valf tekerinin dönmesini bekledi ama öyle bir şey olmadı. Silahşor gözlerini kapayarak emri göndermek için bütün gücünü kullandı. "Kapak, Jake! Kapaklan aç!"
Cevap alamadı. Gözlerinin önündeki hayaller de kayboldu. Jake'le ara-lanndaki zaten zayıf olan iletişim bağı artık kopmuştu.
Tik-Tak Adam geriledi. Haykırıp, küfrediyor, suratındaki o kıvnlıp bükülen, ısınp tırmalayan şeyi yakalamaya çalışıyordu. Adam, Oy'un pençelerinin sol gözüne vurduğunu hissetti. Göz yerinden fırladı. Tik-Tak Adam'ın başını korkunç kızıl bir acı sardı. Sanki derin bir kuyuya alev alev yanan bir meşale atılmıştı. Adamın öfkesi ansızın can acısını bastırdı. Reis, Oy'u yakaladığı gibi yüzüne yaklaştırdı. Onu havaya kaldırdı. Hayvanı bir bez parçası gibi sıkıp bükmek niyetindeydi.
Jake, "Hayır," diye inledi. Kapılan açan düğmeyi unutarak iskemlenin arkasından sarkan makineliyi kaptı.
Tilly bir çığlık attı. Diğerleri kaçıştılar. Jake eski Alman makineli tüfeğini Tik-Tak Adam'a çevirdi. Oy, adamın iri ellerinin arkasında tepeüstü duruyordu. Reis onu ikiye bükmüş, bel kemiği kmlmak üzereydi. Oy deli gibi çırpınıyor, bir şeyleri kapmak için dişlerini açıp kapıyordu. Bir taraftan da can acısıyla haykırıyordu. Sesi inanılmaz bir biçimde bir insanınkine benziyordu.
Jake, "Onu bırak, aşağılık köpek!" diye bağırdı ve tetiği çekti.
Aşağıya doğru nişan alacak kadar aklı başındaydı. O kapalı yerde .40 Schmeisser'in gürültüsü kulakları sağır edecek gibiydi. Oysa Jake sadece beş altı el ateş etmişti. Tik-Tak Adam'ın dar pantolonunun sol dizinin iki-üç santim yukarısında bir delik belirdi ve hemen koyu kırmızı bir leke etrafa yayılmaya başladı. Reis, hayret ve şokla ağzını açarken dudakları bir O harfi oluşturdular. Yüzündeki ifade adamın düşüncelerini sözlerden çok daha iyi açıklıyordu. Reis uzun ve mutlu bir yaşam süreceğine inanmıştı. Herkesi vuracak ama kimse ona ilişmeyecekti. Belki ona doğru ateş edeceklerdi ama ıs-kalayacaklardı. Şimdi suratındaki hayret dolu ifade böyle bir şeyi hiç beklemediğini açıklıyordu.
Jake, gerçek dünyaya hoşgeldin, köpek, diye düşündü.
Tik-Tak, Oy'u zemindeki ızgaranın üzerine atarak yaralı bacağını tuttu. Bakır Kafa, Jake'e doğru atılarak, kolunu onun boynuna doladı. Sonra Oy ona saldırdı. Tiz sesle havlıyor ve siyah ipek pantolonun üzerinden adamın bileğini dişliyordu. Bakır Kafa haykırarak dans eder gibi uzaklaştı. Bacağını sallıyordu. Oy da bir öne bir arkaya sallanıyordu bu yüzden. Ama yine de haydu-tun ayak bileğini bırakmıyordu, sıkıca yapışmıştı. Tıpkı bir midye gibi. Jake döndü ve Tik-Tak Adam'ın kendisine doğru süründüğünü gördü. Bıçağını dişlerinin arasına sıkıştırmıştı.
Jake, "Güle güle, Tik'cik," diyerek Schmeisser'in tetiğini tekrar çekti. Ama bir şey olmadı. Silah boş muydu, yoksa tutukluk mu yapmıştı, bunu bilmiyordu. Hoş düşünmenin de sırası değildi. Jake iki adım geriledi, sonra da Tik-Tak Adam'ın tahtı görevini yapan sandalyeye dayanıp kaldı. Onun arkasına geçerek reisle arasına sandalyeyi sokamadan adam onu ayak bileğinden yakaladı. Diğer eli bıçağının sapına gidiyordu. Mahvolan sol gözünün kalıntıları nane jölesi gibi yanağına bulaşmıştı. Sağ gözüyle Jake'e delice bir nefretle bakıyordu.
Çocuk onun elinden kurtulmaya çalışırken Tik-Tak Adam'ın tahtına yığ1" lıp kaldı. Sonra gözü sağ taraftaki dirsek dayayacak yerin altına dikilmiş olan cebe ilişti. Bunun lastikli ağzından bir tabancanın çatlak sedefli kabzası uzanmış11-
Tik-Tak Adam heyecanla, "Ah, küçük, öyle bir acı çekeceksin ki," diye fısıldadı. Ağzı artık hayretle bir O harfi oluşturmuyordu. Haydut, titreyen dudaklarını germiş, sırıtıyordu. "Ah, öyle bir acı çekeceksin ki! Ve ben sana mutlulukla... Ne?"

Jake nikel kaplama ucuz tabancayla hayduda nişan alırken reisin dudaklan yine bir O harfini oluşturmaya başladılar. Çocuk emniyeti açarken, Tik-Tak Adam bileğini iyice sıktı. Jake o an kemiklerinin kınlmak üzere olduğunu düşündü. Tik-Tak Adam çığlığı andıran bir fısıltıyla, "Buna cesaret edemezsin!" dedi.
Jake sertçe, "Pekâlâ ederim," diye cevap vererek reisin tabancasının tetiğini çekti. Kuru bir çatırtı duyuldu. Bu Schmeisser'in Almanlara yakışacak gürültüsü kadar dramatik bir ses değildi. Tik-Tak Adam'ın alnının sağ tarafında, yukanda bir delik belirdi. Reis hâlâ Jake'e inanamıyormuş gibi bakıyordu. Çocuk ona tekrar ateş etmek için kendini zorladı ama başaramadı. Birdenbire Tik-Tak Adam'ın kafa derisi eskimiş duvar kâğıdı gibi soyularak sağ yanağının üzerine düştü. Roland bunun ne anlama geldiğini bilirdi. Ancak Jake artık doğru dürüst düşünecek halde bile değildi. Kafasının içinde panikle karışık kara bir dehşet hortum gibi dönüyordu. Ayak bileğindeki el gevşeyip kayarken o da büyük sandalyede büzüldü kaldı. Tik-Tak Adam yere yüzükoyun kapaklandı.
Kapı. Kapağı açıp Silahşor'ün içeri girmesini sağlamalıydı. Jake bütün dikkatini buna verdi. Başka hiçbir şey düşünmüyordu. Sedef kabzalı tabanca parmaklannın arasından kayarak ızgaranın üzerine düşerken takırdadı. Tik-Tak Adam'ın bastığını sandığı düğmeye tekrar uzanırken iki el boğazına sanldı. Ve onu kürsüden geriye doğru çekti.
Biri kulağına, "Seni öldüreceğimi söylemiştim, benim aşağılık dostum," diye fısıldadı. "Ve Bıçakçı verdiği sözü her zaman tutar."
Jake iki elini arkaya doğru uzatarak vurmaya çalıştı. Ama elleri sadece havada sallandı. Bıçakçının parmaklan boğazına batıyordu. Adam amansızca °nu boğmaya başlamıştı. Bütün dünya Jake'in gözlerinin önünde grileşti. Sonra çabucak mora dönüştü. Mor da siyaha.
Bir tulumba çalışmaya başladı. Kapağın ortasındaki valf tekeri hızla dönüyordu. Roland, tannlara şükürler olsun, diye düşündü. Tekeri o daha durmadan yakaladı ve kapağı açtı. İçteki kapak aralıktı. Geriden boğuşan insanların gürültüsü ve Oy'un havlamaları geliyordu. Hayvanın sesi can acısı ve öfkeden tizleşmişti.
Roland kapağı bir tekmede açtı ve Bıçakçının Jake'i boğmakta olduğunu gördü. Oy, Bakır Kafayı bırakmış, Jake'i Bıçakçınjn elinden kurtarmaya çalışıyordu. Ama korsanın çizmesi iki görevi birden yapmaktaydı. Bıçakçıyı Oy'un dişlerinden koruyordu. Hayvanı da adamın kanında dolaşan o korkunç hastalıktan. Brandon hayvanın Bıçakçının bileğini ısırmasına engel olmak için hançerini tekrar tekrar onun bacağına sapladı. Ama Oy buna aldırmadı bile. Jake düşmanının ellerinden ipleri kesilmiş bir kukla gibi sarkıyordu. Suratı mavimsi beyaz, şiş dudakları da morumsuydu. Bıçakçı başını kaldırarak, "Sen!" diye homurdandı.
Roland başını salladı. "Evet, ben." Bir el ateş etti ve Bıçakçının kafasının sol tarafı parça parça oldu. Adam geriye doğru uçarken kanlı sarı mendili açıldı. Sonra da, Tik-Tak Adam'ın üzerine yığılıp kaldı. Ayaklarını bir an ızgara zemine vurdu, ardından da hareketsiz kaldı.
Silahşor tabancanın emniyetini sağ elinin ayasıyla açarak Brandon'a iki defa ateş etti. Oy'u tekrar bıçaklamak için hayvanın üzerine eğilmiş olan Brandon hızla döndü ve duvara çarptı. Işık tüplerinden birini kavrarken ağır ağır aşağıya doğru kayıyordu. Gevşeyen parmaklarının arasından yeşil bir ışık etrafa yayıldı.
Oy topallayarak yerde yatan Jake'in yanına gitti ve onun yüzünü yalamaya başladı.
Bakır Kafayla Hoots göreceklerini görmüşlerdi. Yan yana Tilly'nin geçip su aldığı küçük kapağa doğru koştular. Kahramanlığın sırası değildi. Roland da o vüzden onlan arkalarından vurdu. Artık hızlı hareket etmesi gerekıyordu. Hem de çok hızlı. O iki haydut tarafından pusuya düşürülmek de istemiyordu. Tabii o ikisi bunu yapacak cesareti bulurlarsa.
Kapsül biçimi odanın tepesinde sürüyle turuncu ışık yanmaya ve alarm düdüğü çalmaya başladı. Duvarlara çarpan, boğuk, aralıklı sesler. Bir iki dakika sonra acil durum ışıkları da düdüğe uygun bir biçimde yanıp sönüyorlardı.

Eddie, Susannah'nın yanına dönerken alarm düdüğü inlemeye başladı. Genç adam hayretle bağırarak Ruger'i kaldırdı. Ama nereye nişan alacağını bilmiyordu. "Ne oluyor?"
Susannah başını salladı. Bu konuda hiçbir fikri yoktu. Düdük korkutucuydu ama bu da sadece sorunun bir parçasıydı. Ses insana acı verecek kadar yüksekti. Bu yükseltilmiş ses dalgalan Eddie'nin aklına traktör-trayler kornasını getirdi. Sesi on derece arttınlmış olanını.
Aynı anda turuncu ark-sodyum lambalan yanıp sönmeye başladılar. Eddie, Susannah'nın sandalyesine elini attığında EMRET ve GİR düğmelerinin parlak kırmızı ışıklarının da yanıp söndüklerini fark etti. Tıpkı bir insanın kırptığı gözlere benziyordu.
Eddie, "Blaine, ne oluyor?" diye bağırdı. Etrafına bakındı ama sadece deli gibi sıçrayan gölgeleri gördü. "Bunu yapan sen misin?"
Blaine'in cevabı kahkahalar oldu. Korkunç, mekanik kahkahalar. Bu Ed-die'nin aklına küçük bir çocukken Coney Island'da "Dehşetler Evi"nin kapısında duran makineli palyaçoyu getirdi.
Susannah bir çığlık attı. "Şunu durdur, Blaine! Hava saldırısı sireni çalarken bilmecenin cevabını nasıl buluruz?"
Kahkahalar başladıkları gibi birdenbire sona erdi. Ama Blaine yine de cevap vermedi ya da verdi. Karı kocayı perondan ayıran parmaklıkların arkasında ağır-transit türbinlerinin güç verdiği dev makineler, Tik-Tak Adam'ın Çok istediği çift mıknatıslı bilgisayarlann emriyle çalışmaya başladılar. Mono Blaine on yıldan beri ilk kez uyanmıştı ve kalkış hızına erişmeye çalışıyordu.
Aslında bu alarm düdüğü Lud'un çoktan ölmüş olan sakinlerine bir hava saldırısının yaklaştığını haber vermek için geliştirilmiş ve neredeyse bin yıldan beri bir kez olsun denenmemişti bile. Ses kenti bir battaniye gibi örtüyordu. Çalışır

haldeki bütün lambalar yandılar. Sonra da aynı tempoyla yanıp sönmeye başladılar. Sokakların yukarısındaki Buluğlar da, altındaki Kırlar da her zaman korktukları o sonun gelmiş olduğuna inandılar. Kırlar makinelerde felakete neden olacak bir bozulma başladığından kuşkulandı. Kentin altındaki makinelerde yaşayan hayaletlerin günün birinde ortaya çıkıp yaşayanlardan o çok geciken intikamlarını alacaklarına inanan Buluğlar da sonunda bunun olduğuna inandılar. Belki de onların düşünceleri gerçeğe daha yakındı.
Aslında kentin altındaki o çok eski bilgisayarlarda bir damlacık zekâ kalmıştı. Bu bir tek canlı organizma, amansız çift mıknatıslı devrelerindeki, salt gerçeklerin sağladığı koşullar altında akıllıca yaşamaktan çoktan vazgeçmişti. Mantığı gitgide sapıklaşmıştı. Bu düşüncelerini sekiz yüz yıldan beri hafıza bankalarında saklıyordu. Roland'la arkadaşları gelmemiş olsaydı, bir sekiz yüz yıl daha saklayacaktı. Ancak 'vücutsuz akıl' durmadan kendince düşünmüş ve her geçen yılla daha da delirmişti. Gitgide uzayan uyku sürelerinde rüya gördüğü de söylenebilirdi. Dünya geçip giderken bu rüyalar da zamanla daha anormalleşmişlerdi. Işını yaşatan akla hayale sığmayacak makineler zayıflamış ama bu insanca olmayan deli kafa harap odalarda uyanmıştı. Herhangi bir hayalet gibi vücudunun olmamasına rağmen sendeleyerek ölülerin koridorlarında dolaşmaya başlamıştı.
Yani kısacası Mono Blaine, kentten çıkmaya hazırlanıyordu.

Jake'in yanına diz çökmüş olan Roland arkasından gelen ayak sesini duyunca döndü. Tabancasını kaldırmıştı. Hamur rengi yüzünde şaşkınlık ve batıl inançlara bağlı bir korku belirmiş olan Tilly ellerini kaldırarak bağırdı. "Beni öldürme, efendi! Lütfen! Beni öldürme!"
Roland sert sert, "Öyleyse kaç," dedi. Tilly uzaklaşırken de silahının nanrlusuyla onun baldırına vurdu. "O tarafa değil. Benim girdiğim kapaktan çık. Benimle bir daha karşılaşırsan bu dünyada göreceğin son kişi yine ben olurum! Şimdi git!"
Kadın sıçrayan, dönen gölgelerin arasında kayboluverdi.
Roland başını Jake'in göğsüne dayarken alarm düdüğünü duymamak için diğer eliyle kulağmı kapattı. Çocuğun kalbi çarpıyordu. Yavaş ama güçlü bir biçimde. Silahşor kollarını çocuğa dolaymca Jake de kirpiklerini kırpıştırarak gözlerini açtı. "Bu kez düşmeme izin vermedin." Sesi boğuk bir fısıltı gibi çıkıyordu.
"Evet. Bu kez buna izin vermedim. Bir daha da vermeyeceğim. Sesini zorlama."
"Oy nerede?"
Billy, "Oy!" diye havladı. "Oy!"
Brandon hayvanı birkaç kez bıçaklamışsa da yaralardan hiçbiri öldürücü değildi. Hatta ciddi bile sayılmazlardı. Oy'un canının yandığı belliydi. Fakat sevincinden kendinden geçmek üzere olduğu anlaşılıyordu. Pembe dilini sarkıtmış, ışıl ışıl gözleriyle Jake'e bakıyordu. "Ake! Ake! Ake!"
Jake hüngür hüngür ağlamaya başlayarak hayvana uzandı. Oy topallayarak çocuğun kollarının arasına girdi ve onun kendisine sarılmasına bir an izin verdi.
Roland ayağa kalkarak etrafına bakınmca gözleri odanın dibindeki kapağa takıldı. Sırtından vurduğu iki adam o tarafa doğru gitmişlerdi. Kadın da yine o yana gitmek istemişti. Silahşor, Jake'i kucağına alarak o kapağa doğru yürüdü. Oy da yanından geliyordu. Roland ölü Kırları tekmeyle yanlara iterek, başını eğdi ve kapaktan geçti. Böylece bir mutfağa girmiş oldu. Burası yerli araç gereçlere ve paslanmaz çelik duvarlarına rağmen bir domuz ağılına benziyordu. Kırların etrafı temiz tutmaya pek meraklı olmadıkları anlaşılıyordu. Jake, "Su..." diye fısıldadı. "Lütfen... Çok susadım." Roland tuhaf bir duyguya kapıldı. Sanki zaman ikiye katlanmıştı. Silahşor çölden sendeleyerek çıktığını hatırladı. Boşluk ve sıcaklıktan çıldırmıştı sanki. Durak yerindeki ahırda kendinden geçmişti. Susuzluktan yarı ölmüş haldeydi sanki. Sonra soğuk su boğazından akarken uyanmıştı. Çocuk gömleğini çıkarmış ve tulumbada ıslatarak ona su içirmişti. Şimdi Jake'in ona yaptığım tekrarlama sırası kendisindeydi.
Roland etrafına bakındı ve evyeyi gördü. O tarafa giderek musluğu açtı. Soğuk, berrak bir su akıyordu. Tepelerinde, etraflarında ve ayaklarının altında düdük sesi sürüp gitmekteydi.
"Ayakta durabilecek misin?" Jake başını salladı. "Sanırım."
Roland çocuğu ayaklarının üzerine bıraktı ama sendelerse onu hemen tutmaya hazırdı. Fakat Jake evyeye tutunup başını akan suyun altına soktu. O sırada Roland, Oy'u kucağına alıp yaralarına baktı. Yaralardan akan kanlar pıhtılaşmaya başlamışlardı bile, Silahşor, şansın çok yardım etti, tüylü dostum, diye düşündü. Ucuz kurtuldun. Jake'in yanından uzanarak hayvan için avucuna su aldı. Oy bunu hevesle içti.
Jake başını musluğun altından çektiğinde saçları yüzünün iki yanına yapışmıştı. Yüzünün rengi hâlâ uçuktu ve onu kötü dövdükleri de iyice belli oluyordu. Ancak Roland'ın üzerine ilk eğildiği andakinden daha iyiydi şimdi. Silahşor korkunç bir an onun ölmüş olduğunu bile sanmıştı.
Roland geri dönerek Bıçakçıyı tekrar öldürmeyi istedi. Bu da aklına başka bir şeyi getirdi.
"Bıçakçının Tik-Tak Adam dediği yaratık... Onu gördün mü, Jake?" "Evet. Oy ona saldırdı. Yüzünü parçaladı. Sonra da ben adamı vurdum." "Öldü mü?"
Jake'in dudakları titremeye başladı. "Evet... Onu..." Parmaklarını alnına, sağ kaşının iyice yukarısına vurdu. "Ben çok ş-ş... Ben çok şanslıydım."
Roland çocuğu bakışlarıyla tarttı, sonra da ağır ağır başını salladı. Hayır dermiş gibi. "Biliyor musun, bundan kuşkuluyum. Ama neyse şimdi bunu bir tarafa bırakalım. Haydi, gel."

"Nereye gidiyoruz?" Jake'in sesi hâlâ boğuk bir mırıltı gibiydi. Roland'ın omzunun üzerinden ölümün eşiğine geldiği odaya doğru bakıp duruyordu.
Silahşor mutfağın diğer tarafını işaret etti. Orada yine bir kapak vardı ve gerisinde koridor devam ediyordu. "Bu başlangıç için yeterli." Her taraftan birden müthiş bir ses yükseldi. "SİLAHŞOR." Roland hızla döndü. Bir kolunu Jake'in omzuna atmış, diğeriyle Oy'u kucaklamıştı. Ne var ki, etrafta görülecek kimse yoktu. Silahşor, "Benimle konuşan kim?" diye bağırdı. "ADINI AÇIKLA, SİLAHŞOR!"
"Steven'in oğlu Gilead'lı Roland. Benimle konuşan kim?" O ses bu soruya aldırmayarak, "GILEAD ORTADAN KALKTI," dedi. Roland başını kaldırıp baktı ve tavandaki iç içe halkaları gördü. Ses oradan geliyordu.
"İÇ-DÜNYADA YA DA ORTA-DÜNYADA HEMEN HEMEN ÜÇ YÜZ YILDAN BERİ HİÇ SİLAHŞOR DOLAŞMADI."
"Ben ve dostlarım son Silahşorleriz."
Jake, Oy'u Roland'dan aldı. Hayvan hemen çocuğun şiş yüzünü yalamaya başladı. Altın halkalı gözleri sevgi ve mutlulukla doluydu.
Jake, Roland'a, "Blaine bu," diye fısıldadı. "Öyle değil mi?"
Silahşor, evet, dermiş gibi kafasını salladı. Tabii Blaine'di bu. Ama Roland, Blaine'in sadece bir mono tren olmadığını, geride başka şeylerin de bulunduğunu seziyordu.
"ÇOCUK! SEN NEW YORK'LU JAKE MİSİN?" Jake, Roland'a sokuldu ve başını kaldırarak hoparlörlere baktı.
"Evet. Bu benim. New York'lu Jake. Şey... Elmer'in oğlu."
"BİLMECE KİTABI HÂLÂ SENDE Mİ? BANA SÖYLEDİKLERİ ŞU KİTAP?"
Jake elini omzunun üzerinden attı. Parmakları sırtına değince de her şeyi hatırladı ve yüzünde üzüntülü bir ifade belirdi. Sonra tekrar Roland'a baktı. Silahşor sırt çantasını ona doğru uzatıyordu. Adamın ince hatlı, zayıf yüzü her zamanki gibi ifadesizdi fakat çocuk Roland'ın dudaklarının kenarında pek hafif bir tebessümün uçuştuğunu fark etti.
Jake çantayı alırken Silahşor, "Kayışları ayarlaman gerekecek," dedi.
"Ama bilmece..."
Roland başını salladı. "İki kitap da hâlâ çantada."
Ses tembel tembel, "SENDE NE VAR, KÜÇÜK YOLCU?" diye sordu. Jake, "Tanrım!" dedi.
Roland sözlerimizi duymakla kalmıyor, bizi görüyor da, diye düşündü. Ve bir dakika sonra bir köşedeki cam gözü gördü. Bu normal bir insanın görebileceği yerden çok daha yukarıdaydı. Silahşor cildinin üzerinde sanki soğuk bir şey dolaşıyormuş gibi bir duyguya kapıldı. Jake'in yüzündeki endişeli ifadeden ve onun Oy'u daha sıkıca kavramasından çocuğun da kendisi kadar kaygılı olduğunu anladı. O ses bir makinenindi. İnanılmayacak kadar zeki bir makinenin. Şakacı bir makinenin. Ama yine de kötü bir aksaklık vardı.
Jake, "Kitap," dedi. "Bilmece kitabım burada."
"İYİ." Bu seste adeta insanca bir memnuniyet vardı. "GERÇEKTEN DE HARİKA."
Mutfağın dibindeki kapağın önünde üstü başı pis, sakallı bir adam belirdi. Kolunun yukarısından kanlı, kirli bir sarı mendil sarkıyordu. Adam, "Duvarların içinde yangın var!" diye bağırdı. Paniğe kapıldığı için Roland'la Jake'in yerin altındaki o berbat Ka-Tet'inm bir parçası olmadığını anlayamamış gibiydi. "Alt katlar duman içinde! İnsanlar kendilerini öldürüyorlar! Bir şey bozuldu! Kahretsin! Her şey bozuldu! Biz..."
Fırının kapağı, çıkık bir çene gibi birdenbire aşağıya doğru kaydı. Fırından uzanan mavi-beyaz, kalın bir ışın pis adamın kafasını sardı. Adam geri geri gitti. Elbiseleri tutuşmuştu, yüzünün derisi kaynıyordu sanki.
Jake başını kaldırıp Roland'a baktı. Dehşete kapılmış, sersemlemişti. Silahşor kolunu onun omzuna attı.
O ses, "KONUŞMAMI YARIDA KESTİ," diye açıkladı. "BU KABACA BİR DAVRANIŞTI. ÖYLE DEĞİL Mİ?"
Roland sakin sakin, "Evet," dedi. "Son derecede kaba bir davranış." "GILEAD'LI ROLAND, NEW YORK'LU SUSANNAH SENİN EZBERDEN PEK ÇOK BİLMECE BİLDİĞİNİ SÖYLEDİ. BU DOĞRU MU?" "Evet."
Koridorun bu koluna açılan odalardan birinde bir patlama oldu. Zemin ayaklarının altında sarsıldı. Sesler biçimsiz bir koro gibi haykırıyordu. O sonu gelmeyen tiz düdük ve çakan ışıklar bir an hafiflediler. Sonra yine güçlendiler. Havalandırma ızgaralarından acı, yakıcı, hafif bir duman bulutu süzüldü. Ses, "BANA BİLMECELERİNDEN BİRİNİ SÖYLE. SİLAHŞOR," diye önerdi. Sakin ve rahattı. Sanki kendi kendisini mahvetmek üzere olan bir kentin altında değillerdi. Bir yerde, bir köyün sakin meydanında oturuyorlardı. Roland bir an düşündü ve aklına Cuthbert'in en sevdiği bilmece geldi. "Pekâlâ, Blaine," dedi. "Sana bir bilmece soracağım. Bütün tanrılardan daha iyi, yank ayaklı şeytanlardan daha kötü olan şey nedir? Ölüler her zaman onu yer. Onu yiyen canlılarsa ağır ağır ölür."
Uzun bir sessizlik oldu. Jake, kavrulan adamın korkunç kokusunu duymamak için yüzünü Oy'un tüylerinin arasına gömdü.
"Dikkatli ol, Silahşor." Ses yazın en sıcak gününde esen serin bir rüzgâr kadar hafifti. Blaine daha önce bütün hoparlörlerden gürlemişti. Ama bu kez sesi sadece yukandaki hoparlörden geliyordu. "Dikkatli ol, New York'lu Jake. Bütün bunların 'Çekiciler' olduklarını unutmayın. Ağır ağır gidin ve çok dikkatli davranın."
Jake irileşmiş gözlerle Silahşor'a baktı. Roland başını, hayır, dermiş gibi pek hafifçe salladı ve bir parmağını kaldırdı. Sanki burnunun kenarını kaşıyormuş gibi yaptı ama o parmağını dudağına götürdü. Jake, Silahşor'ün ona dilini tutmasını söylediğini anladı.
Blaine sonunda, "ZEKİCE BİR BİLMECE." dedi. Sesinde gerçek bir hayranlık var gibiydi. "CEVAP: HİÇ, ÖYLE DEĞİL Mİ?"

Roland, "Evet, doğru," diye cevap verdi. "Sen de çok zekisin, Blaine."
Ses tekrar duyulduğu zaman Roland da Eddie'nin daha önce duyduğu şeyi fark etti. O derin ve kontrol altına alınamayan hırs ve açgözlülüğü. "BANA BİR BİLMECE DAHA SOR»"
Roland derin bir soluk aldı. "Şimdi olmaz."
"STEVEN'İN OĞLU ROLAND. BENİ REDDETMEDİĞİNİ UMARIM. ÇÜNKÜ BU KABALIK OLUR. BÜYÜK BİR KABALIK."
Roland, "Bizi arkadaşlarımızın yanına götür," diye karşılık verdi. "Lud'dan ayrılmamıza da yardım et. Belki o zaman bilmece sormak için zamanımız olur."
Ses, "İKİNİZİ DE OLDUĞUNUZ YERDE ÖLDÜREBİLİRİM." dedi. Ses kışın en karanlık günü kadar soğuktu.
Roland başını salladı. "Evet. Bunu yapabileceğinden eminim. Ama bilmeceler de bizimle birlikte ölür."
"ÇOCUĞUN KİTABINI ALABİLİRİM."
Roland, "Hırsızlık sözün kesilmesinden de, red cevabından da daha kaba bir şey sayılır," diye fikrini açıkladı. Sanki havadan sudan söz ediyorlarmış gibi konuşmuştu. Ama sağ elinin sağlam parmaklarıyla Jake'in omzunu sıkıca tutuyordu.
Çocuk tavandaki hoparlöre bakarak ekledi. "Zaten kitapta bilmecelerin cevaplan yok. O sayfalar yırtılmış." Aniden ilham geldiği için ekledi. "Ama o cevaplar burada." Eliyle şakağına vurdu.
Blaine, "SİZ İKİNİZ DE ŞUNU HATIRLAMALISINIZ." dedi. "HİÇ KİMSE UKALALARDAN HOŞLANMAZ."
Bir patlama daha oldu. Bu daha yakından geldi ve daha gürültülüydü. Havalandırma ızgaralarından biri yerinden fırlayarak mutfakta uçtu. Bir dakika sonra Kırların ininin geri kalan bölümüne açılan kapaktan iki erkekle bir kadın girdi. Silahşor tabancasını onlara doğru çevirdi. Onlarsa, Silahşor' le çocuğa hiç bakmadan sendeleyerek mutfaktan geçip siloya girdiler. Roland silahını indirdi. Onları bir orman yangınından kaçan hayvanlara benzetti.
Tavandaki paslanmaz çelikten bir panel kayarak açıldı. Şimdi orada dört köşe kapkara bir delik vardı. Bunun derinliklerinde gümüşümsü bir şey parıl-dadı. Birkaç dakika sonra da çapı otuz santim kadar olan paslanmaz çelikten bir küre delikten çıkarak havada durdu.
Blaine kısaca, "İZLEYİN," dedi.
Jake umutla, "O bizi Susannah'yla Eddie'nin yanına götürecek mi?" diye sordu.
Blaine'in cevabı sessizlik oldu... Ama küre koridorda uçmaya başlayınca Roland'la Jake de onu izlediler.
Jake bunu izleyen süreyi hiçbir zaman doğru dürüst anımsayamayacak-tı. Belki de böylesi daha iyiydi. Çocuk, kendi dünyasından Gyana denen küçük bir Güney Amerika ülkesinde dokuz yüz kişi hep birlikte intihar etmeden bir yıl önce ayrılmıştı. Ama 'Lemming' denen kuzey kır farelerinin zaman zaman hep birlikte kendilerini denize attıklarını da biliyordu. Kırların, kentin altındaki yerlerinde de buna benzer bir şey oluyordu şimdi.
Patlamalar duyulmaktaydı. Bazıları onların bulunduğu katta. Ama çoğu daha aşağılarda. Havalandırma ızgaralarından zaman zaman keskin kokulu dumanlar fışkınyordu. Fakat hava temizleme makinelerinin çoğu hâlâ çalışıyordu. Dumanlar birleşip boğucu bulutlara dönüşmeden çoğunu emiyorlardı. Adamla çocuk herhangi bir yangınla karşılaşmadılar. Ancak Kırlar, Kıyamet Günü gelmiş gibi davranıyorlardı. Çoğu sadece kaçıyordu. Yüzleri kapıldıkları panik yüzünden ifadesizleşmişti. Ancak pek çok kişi de çelik kürenin Silahşor'le çocuğu geçirdiği koridorlarda ve onlara açılan odalarda intihar etmişti. Bazıları kendilerini vurmuş, çoğu gırtlaklarını ya da bileklerini kesmişlerdi. Birkaçının zehir içtiği anlaşılıyordu. Bütün ölülerin yüzlerinde müthiş bir korku ifadesi vardı. Jake, onları bunu yapmaya sürükleyen şeyi belli belirsiz kavrayabildi. Sadece Roland bu insanlara olanları daha iyi anladı. Daha doğrusu kafalarına olanları sezdi. Yüzyıllar boyunca ölü olan kent birdenbire etraflarında canlanmış, ondan sonra da kendi kendini mahvetmeye başlamıştı. Roland da bunu Blaine'in kasten yaptığını biliyordu. Bu insanları intihara onun sürüklediğini de.
Adamla çocuk, yukarıdaki bir ısıtma borusundan sarkan bir Kırın yanından dolaştılar. Uçan kürenin peşisıra hızla çelik bir merdivenden indiler.
Roland, "Jake!" diye bağırdı. "İçeri girmem için o kapakları açmadın değil mi?"
Çocuk hayır, der gibi başını salladı. "Bunu anlamıştım. O da Blaine'in işiydi."
Merdivenin aşağısına erişerek dar bir koridordan üzerinde, "KESİNLİKLE KİMSE GİREMEZ," yazılı bir kapağa doğru gittiler. Bu Yüksek Dile özgü o sivri harflerle yazılmıştı.
Jake, "Blaine mi?" diye sordu.
"Evet. Onu bu adla çağırabiliriz."
"Ya öbür se..."
Roland sertçe, "Hişşş..." dedi.
Çelik küre, kapağın önünde durdu. Teker döndü ve kapak aralandı. Roland kapağı çekerek iyice açtı. Sonra ikisi yeraltındaki koskocaman bir odaya girdiler. Burası üç yöne doğru göz alabildiğine uzanıyordu. İçerisi sanki sonsuza dek uzanan kontrol panelleri ve elektronik aletlerle doluydu. Panellerden çoğu hâlâ karanlıktı. Ama Jake'le Roland, kapağın hemen önünde durarak iri-leşmiş gözlerle etraflarına bakınırken, pilot ışıklarının yandığını gördüler. Ardından makinelerin çalışmaya başladığını duydular.
Jake, "Tik-Tak Adam binlerce bilgisayar olduğunu söyledi," dedi. "Anlaşılan haklıymış. Tanrım, şuraya bak!"

Roland, çocuğun kullandığı kelimeyi anlamamıştı. O yüzden bir şey söylemeden sadece sıra sıra panellerin ışıklarının yanmasını seyretti. Oldukça eski bir makine bozulurken aletlerin birinden kıvılcımdan oluşan bir bulut ve dil gibi yeşil alevler çıktı.
Yine de makinelerin çoğunun çok iyi çalıştıkları anlaşılıyordu. Yüzyıllar boyunca hiç kımıldamamış olan ibreler birdenbire yeşil işaretlere doğru kayıyor, dev alüminyum silindirler dönüyor, silikon cipslerde saklanan bilgileri tekrar uyanan ve hazır bekleyen hafıza bankalarına döküyorlardı. Batı Nehri Ba-ronluğundaki su basıncından kış uykusuna yatmış olan Send Havzası Nükleer Santralindeki güç amperajına kadar her şeyi belirten yeşil ve kırmızı sayılar yanıp sönüyordu. Yukarıda dizi dizi küreler yanıyor ve etrafa ışık saçıyorlardı. Aşağıdan, yukarıdan ve etraflarından -her yandan- uzun süren uykularından uyanan ağır-transit motorları ve jeneratörlerin boğuk bas mırıltıları geliyordu.
Jake iyice bitkinleşmişti. Roland onu tekrar kucağına alıp çelik topun peşinden koştu. Görevlerini ve amaçlarını tahmin bile edemediği makinelerin önünden geçti. Oy da peşinden koşuyordu. Top sola döndü. Şimdi kendilerini buldukları geçit televizyon monitörlerinin arasından uzanıyordu. Binlerce televizyon çocukların ev yaptıkları tahta küpler gibi üst üste konulmuşlardı. Jake, babam bunlara bayılırdı, diye düşündü.
Bu dev video salonunun bazı bölümleri hâlâ karanlıktı. Ama ekranlardan çoğu aydınlanmıştı. Hem yukarda, hem de aşağıda, karmaşa içinde olan bir kenti gösteriyorlardı hepsi. Buluğ sürüleri amaçsızca sokaklarda koşuyorlardı. Gözleri yuvalarından uğramış gibi açılmış, dudakları sessizce kıpırdıyordu. Birçok kişi yüksek binalardan atlıyordu. Jake, Send Köprüsüne toplanmış olan yüzlerce Buluğun kendilerini nehre attıklarını dehşetle gördü. Diğer ekranlar portatif karyolalarla dolu, yatakhanelere benzeyen büyük odaları gösteriyorlardı. Bu odalardan bazıları yanmaktaydı. Ama galiba yangınları paniğe kapılmış olan Kırların kendileri çıkarıyorlardı. Yataklarını ve eşyalarını neden tutuşturduklarını ancak Tanrı bilirdi.
Bir ekranda geniş göğüslü bir dev, kadınları ve erkekleri kanlı baskı makinesine benzeyen bir şeyin içine atıyordu. Bu yeteri kadar kötüydü. Ama daha da kötü bir şey vardı. Kurbanlar, başlarında bir nöbetçi olmadan sıraya dizilmiş kuzu kuzu bekliyorlardı. Sarı mendilini kafasına sıkıca bağlamış ve bağladığı uçlarını da iki örgü gibi kulaklarının arkasından sallandıran cellat yaşlı bir kadını yakalayarak havaya kaldırdı. Onu içeri atabilmek için paslanmaz çelik pistonun yukarı kalkmasını bekledi. Yaşlı kadın çırpınmıyordu. Hatta galiba gülümsüyordu.
Blaine, "İNSANLAR ODALARDA GİDİP GELİYORLAR," dedi. "AMA ONLARIN MİKELANJ'DAN SÖZ ETTİKLERİNİ HİÇ SANMIYORUM," Birdenbire güldü. Garip bir sesle, kıkır kıkır. Sanki fareler kırık camların üzerinde dolaşıyordu. Bu ses Jake'in ensesinin buz gibi kesilmesine neden oldu. Böyle gülebilen zeki bir makineyle hiçbir ilişkisi olmasını istemezdi... Ancak seçme haklan var mıydı?
Çocuk dönerek çaresizce yine monitörlere baktı... Ve Roland hemen onun kafasını tuttuğu gibi çevirdi. Bunu şefkatle ama kesin bir tavırla yaptı. "Orada görmen gereken hiçbir şey yok, Jake."
Çocuk, "Peki neden böyle yapıyorlar?" diye sordu. Bütün gün hiçbir şey yemediği halde yine de içinden kusmak geliyordu. "Neden?"
"Çünkü korkuyorlar ve Blaine de bu korkularını besliyor. Bence en büyük neden şu: onlar çok uzun süre büyükbabalarının mezarında yaşadılar ve sonunda bundan bıktılar. Onlara acımaya başlamadan önce şunu anımsa: Onlar seni mutlulukla yolun sonundaki açıklığa götürürlerdi."
Çelik top, hızla bir köşeyi daha döndü. Böylece televizyon ekranları ve elektronik kontrol aletleri geride kalmıştı. İleride zeminde sentetik bir maddeden yapılmış geniş bir şerit vardı. İnce krom çelik şeritlerin arasında taze katran gibi pırıldıyordu. Şeritler odanın dibinde değil, ufukta daralarak bir noktaya dönüşüyorlardı.
Top kara şeridin yukarısında sabırsızca alçalıp yükselmeye başladı. Aslında bir taşıma kayışı olan bu kara şerit ansızın hareket etti. Çelik çerçevesinin içinde ağır ağır koşan bir insanın hızıyla ilerliyordu. Havada küçük kavisler çiziyor, onların kayışa çıkmalarını istiyordu.
Roland kayışın yanında hızı onunkine eşit oluncaya kadar koştu. Sonra da onun üstüne atladı. Jake'i yere bıraktı. Ve üçü -Silahşor, çocuk ve altın gözlü Billy- yeraltındaki pek eski makinelerin uyandıkları gölgeli düzlükte hızla ilerlediler. Yürüyen kayış onları dosya dolaplarına benzer şeylerle dolu bir yere götürdü. Sıra sıra dizilmiş dolapların sonu yoktu sanki. Hepsi karanlıktı ama çalışıyorlardı. Uykulu bir mırıltıyı andıran hafif, bir ses yükseliyordu hepsinden. Jake çelik panellerin arasındaki saç teli kadar ince aralıklardan sarı bir ışığın sızdığını görüyordu.
Çocuğun aklına birdenbire Tik-Tak Adam geldi.
"Bu lanet olasıca kentin altında belki de yüz binlerce lanet olasıca çift mıknatıslı bilgisayar var! Ben o bilgisayarları istiyorum."
Jake, eh, diye düşündü. Tümü uyanıyor. Galiba istediğini elde ediyorsun, Tik'cik... Ama burada olsaydın, belki de onları istemekten vazgeçerdin.
Jake sonra Tik-Tak'ın büyükbabasının babasını hatırladı. Adam, başka bir dünyadan gelen uçağa binip havalanacak kadar cesurdu. Ardından Tik-Tak Adam'in damarlarında böyle bir kan dolaşıyordu, diye düşündü. O intihar edecek kadar korkuya kapılmazdı. Tersine, olanlar hoşuna giderdi... Ne kadar çok insan dehşetle kendini öldürürse, Tik-Tak da o kadar sevinirdi.
Ama artık çok geç, Tik'cik! Tanrıya şükürler olsun.
Roland hayret dolu, hafif bir sesle, "Bütün bu sandıklar..." dedi. "Galiba kendisine Blaine adını veren o şeyin beyninden geçiyoruz, Jake. Bence onun kafasının içinden geçiyoruz."
Jake, evet, der gibi başını salladı ve Son Kompozisyonunu hatırladı. "Beyin Blaine bir baş belası."

"Evet."
Çocuk, Silahşor'a dikkatle baktı. "Sence düşündüğüm yerden mi dışarı çıkacağız?"
Roland, "Evet," dedi. "Hâlâ Işının yolunu izliyorsak o zaman kendimizi istasyonda bulacağız. Beşikte."
Jake başını salladı. "Roland."
"Evet?"
"Gelip beni kurtardığın için sağol."
Roland kafasını sallayarak kolunu çocuğun omzuna attı.
Çok çok ileride dev motorlar gümbürdeyerek çalışmaya başladılar. Bir dakika sonra bir gacırtı duyuldu. Ve ark-sodyum lambalarının sert ışığı küçük grubu aydınlattı. Jake şimdi yürüyen kayışın nerede sona erdiğini görebiliyordu. Orada, turuncu ışığa doğru yükselen, dar ve dik yürüyen bir merdiven vardı.
Eddie'yle Susannah ağır motorların çalışmaya başladığını duydular. İkisi de bu motorların neredeyse altındaydılar. Bir dakika sonra geniş bir mermer şerit ağır ağır geriye doğru hareket etti. Ortaya uzun, ışıklı bir yarık çıktı. Zemin ortadan kaybolurken yank onların bulundukları tarafa doğru ilerliyordu. Eddie, Susannah'nın iskemlesinin tutamaklarını kavrayarak hızla geri geri götürdü. Mono peronuyla, Beşiğin geri kalan bölümünü birbirinden ayıran çelik engelin yanından ilerliyorlardı. Gitgide genişleyen ışık dikdörtgenin yolunun üzerinde birkaç sütun vardı. Eddie üzerlerinde durdukları zemin ortadan kaybolurken onların da deliğe yuvarlanmalarını bekledi. Ama öyle bir şey olmadı. Sütunlar yerli yerinde kaldılar. Öylece, sükûnetle havada duruyorlardı.
Susannah alçalıp yükselen ve bir türlü susmayan düdük sesi arasında, "Yürüyen bir merdiven görüyorum!" diye bağırdı. Öne doğru eğilmiş, deliğe bakıyordu.
Eddie de bağırarak cevap verdi. "Evet. Burada, istasyondayız. Öyleyse tuhafiyeci ve parfümerilerle kadın iç çamaşırları satan mağazalar aşağıda olmalılar."
"Ne?"
"Boşver!"
Susannah bir çığlık attı. "Eddie!" Yüzünde şaşkınlık ve sevinç dolu bir ifade belirmişti. Sanki 4 Temmuz bayramında havai fişekler atılıyordu. Kadın işaretle göstererek daha da öne doğru eğildi. Eddie sandalyeden düşmemesi için onu sıkıca tutmak zorunda kaldı. "Roland o! İkisi de!"
Yerdeki yank iyice uzayıp durduktan sonra bir takırtı duyuldu. Onu, motorların ölüm iniltisini andıran sesi izledi. Eddie yarığın kenarına koştu ve Ro-land'ın yürüyen merdivenin basamaklarından birinde durduğunu gördü. Jake de onun yanındaydı ve Silahşor'ün omzuna dayanmıştı. Yüzü bembeyaz, yara bere içindeydi. Yine de Jake'di. Ve yaşıyordu. Onların hemen arkasındaki basamakta ise Oy oturuyor ve parlak gözleriyle bakıyordu.
Eddie, "Roland!" diye bağırdı. "Jake!" Başını yukarıya kaldırıp sallarken sıçradı. Sonra yangın kenarında dans edermiş gibi adımlar atmaya başladı. Şapkası olsaydı onu da havaya fırlatacaktı.
Silahşor'le çocuk başlannı kaldırarak ona el salladılar. Eddie, çocuğun gülümsediğini gördü. Hatta o uzun boylu, suratsız dostları bile sonunda dayanamayacak ve gülecekmiş gibi gözüküyordu. Genç adam, sürprizlerin sonu gelmiyor, diye düşündü. O an kalbi ona birdenbire göğsüne sığmayacak kadar irileşmiş gibi geldi. Ardından daha hızlı dans etmeye başladı. Kollarını sallıyor, bağınyordu. Böyle deliler gibi hareket etmezse çok sevindiği ve rahatladığı için ağlamaya başlayacağından korkuyordu. O ana kadar kalbinin Roland'la Jake'i bir daha görmeyeceklerine ne kadar çok inandığını fark etmemişti.
"Hey, çocuklar! HARİKA! Şahane! Çabuk buraya çıkın!"
"Eddie, bana yardım et."
Genç adam döndü. Susannah sandalyesinden inmek için çabalıyordu. Ama ayağındaki geyik derisi pantolonun bir kıvrımı fren mekanizmasına takılmıştı. Genç kadın hem ağlıyor, hem gülüyordu. Koyu renk gözleri mutluluktan ışıl ısıldı. Eddie kansını yerinden öyle hızlı kaldırdı ki, sandalye yan devrildi. O sırada Susannah'yla dans etmeye başladı. Kansı bir kolunu onun boynuna dolamıştı. Diğer eliniyse heyecanla sallıyordu.
"Roland! Jake! Hemen buraya çıkın! Çabuk olun! Beni duyuyor musunuz?"
Roland'la Jake yukarıya eriştiler. Eddie, Silahşor'ü kucaklayarak onun sırtını yumruklamaya başladı. Susannah ise gülen Jake'in kendine doğru yaklaştırdığı yüzüne öpücükleri konduruyordu. Oy koşarak yerde sekiz rakamı çiziyor ve tiz bir sesle havlıyordu.
Susannah, "Hayatım," dedi. "İyi misin?"
Jake, "Evet, iyiyim," diye cevap verdi. Hâlâ gülümsüyordu ama gözleri dolmuştu. "Burada olduğum için seviniyorum. Ne kadar sevindiğimi bilemezsin!"
"Evet, tahmin edebiliyorum, hayatım. Bundan emin olabilirsin." Susannah dönerek Roland'a baktı. "Ona ne yapmışlar? Yüzü sanki buldozerle çiğnenmiş gibi duruyor."
Roland, "Bu yara berenin nedeni daha çok Bıçakçı," diye açıkladı. "Ama o artık Jake'i rahatsız edemeyecek. Başkalarını da."
"Ya sen, iri çocuk? Sen de iyi misin?"
Silahşor başını sallayarak etrafına bakındı. "Demek Beşik bu?"
Eddie, "Evet," dedi. Yarığın içine bakıyordu. "Aşağıda ne var?"
"Makineler ve çılgınlık."

"Her zamanki kadar geveze." Eddie gülümseyerek Silahşor'a baktı. "Seni gördüğüme ne kadar sevindiğimi biliyor musun, adamım? Bu konuda bir fikrin var mı?"
"Evet... var sanırım." Roland ilk defa o zaman gülümsedi. İnsanların nasıl da değiştiklerini düşünüyordu. Kısa bir süre önce Eddie onun gırtlağını kesmek istemişti. Hem de kendi bıçağıyla.
Aşağıdaki makineler tekrar çalışmaya başladı. Yürüyen merdiven durdu. Zemindeki yank kayarak kapanıyordu artık. Jake, Susannah'nın devrilmiş olan sandalyesine yaklaştı. Onu düzeltirken ansızın gözü demir parmaklığın ötesindeki pembe şeye ilişti. O an soluğu kesildi. Ve River Crossing'den ayrıldıktan sonra gördüğü rüyayı olanca canlılığıyla anımsadı. Koskocaman pembe kurşun Batı Missouri'nin bomboş düzlüklerinde o ve Oy'a doğru geliyordu. Yaklaşan canavarın dümdüz burnunun yukansmdaki üçgen biçimi iki büyük pencere ışıldıyordu. Gözlere benzeyen pencereler... Şimdi rüyasının gerçek olduğunu görüyordu. Eninde sonunda öyle olacağını biliyordu zaten. "O korkunç bir çuf-çuf tren ve adı da Bela Blaine." Eddie yaklaşarak kolunu Jake'in omzuna attı. "Eh, işte orada, şampiyon. Onun hakkında ne düşünüyorsun?"
"Aslında fazla bir şey düşünmüyorum." Bu sözler çok hafif kaçıyordu ama çocuk daha iyi bir şeyler bulup söyleyemeyecek kadar bitkindi.
Eddie, "Ben de öyle," dedi. "Konuşuyor ve bilmecelerden hoşlanıyor." Jake başını salladı.
Roland, Susannah'yı bir kalçasına dayamıştı. Birlikte üzerindeki kabank sayılann bir baklava şekli oluşturduğu kontrol kutusunu inceliyorlardı. Jake'le Eddie de onlara katıldılar. Genç adam Jake'in bir hayal olmadığını iyice kavramak için sık sık başını eğip ona bakıyordu. Ya da onun, ateşli istekleri yüzünden ortaya çıkan bir görüntü olmadığını. Çocuk gerçekten oradaydı Eddie, Silahşor'a, "Şimdi ne olacak?" diye sordu. Roland parmağını o baklava biçimini oluşturan numaralı düğmelere sürerek başını salladı. Bunu o da bilmiyordu.
Eddie ekledi. "Artık bana mononun motorlan daha hızlı çalışmaya başlamışlar gibi geliyor. Tabii bunu tiz düdük yüzünden anlamak zor, ama bana yine de öyle geliyor... Sonuçta o bir robot. Ya bizi almadan çıkıp giderse?" Susannah, "Blaine!" diye bağırdı. "Blaine sen..." Blaine'in sesi gümbürdedi. "BENİ İYİ DİNLEYİN, DOSTLARIM. BU KENTİN ALTINDA KİMYASAL VE BİYOLOJİK SAVAŞ KUTULARINDAN OLUŞAN DEV YIĞINLAR VAR.^BİR İŞLEMİ BAŞLATTIM. BU BİR
PATLAMAYA NEDEN OLACAK VE O GAZLAR ETRAFA YAYILMAYA BAŞLAYACAK. PATLAMA ON İKİ DAKİKA SONRA GERÇEKLEŞECEK."
Ses bir an sustu. Sonra Küçük Blaine'in alarm düdüğünün dalga dalga alçalıp yükselen gürültüsü arasında hemen hemen boğulan sesi duyuldu. "...Böyle bir şeyden korkuyordum... Çabuk olmalısınız."
Eddie, Küçük Blaine'e aldırmadı. Zaten bilmediği bir şeyi söylemiyordu. Tabii çabuk olmaları gerekirdi. Ancak şu an ikinci derece bir önem arze-diyordu. Eddie bundan daha önemli bir şeyi düşünmekteydi şimdi. "Neden?" diye sordu. "Tanrı adına! Bunu neden yapıyorsun?"
"BENCE CEVAP ÇOK AÇIK. KENDİ KENDİME ZARAR VERMEDEN ATOMLA YOK EDEMEM. MAHVOLDUĞUM TAKDİRDE SİZİ İSTEDİĞİNİZ YERE NASIL GÖTÜREBİLİRİM?"
Eddie, "Ama kentte daha binlerce insan var," diye hatırlattı. "Onlan öldüreceksin!"
Blaine sakin sakin, "EVET," dedi. "DAHA SONRA GÖRÜŞÜRÜZ, BEBEK. BİR SÜRE SONRA. YAZMAYI UNUTMA, CİCİM."
Susannah haykırdı. "Neden? Kahrolasıca, neden?"
"ÇÜNKÜ ONLAR İÇİMİ SIKIYORLAR. ANCAK SİZ DÖRDÜNÜZÜ İLGİNÇ BULUYORUM. TABİİ SİZİ NE KADAR ZAMAN İLGİNÇ BULMAYA DEVAM EDECEĞİM BİLMECELERİNİZİN USTALIĞINA BAĞLI. BİLMECELERDEN SÖZ ETTİM DE AKLIMA GELDİ. BENİMKİNİ ÇÖZMEK İÇİN ÇALIŞMAYA BAŞLAMANIZ GEREKMİYOR MU? KUTULAR PATLAYINCA YA KADAR TAMI TAMINA ON BİR DAKİKA. YİRMİ SANİYENİZ VAR."
Jake o kulaklan sağır eden düdük sesi arasında, "İşlemi durdur!" diye bağırdı. "Tehlikede olan sadece kent değil. Öyle bir gaz her tarafa uçabilir. River Crossing'deki ihtiyarlan bile öldürebilir."
Blaine duygusuzca, "BEBEKCİK, 'AMAN NE SERTSİN!'" diye karşılık verdi. "ASLINDA ONLAR ARTIK BİRKAÇ YIL YAŞAYABİLİRLER. KALAN SÜRELERİNİ KAHVE KAŞIĞIYLA ÖLÇERLER. AMA... SONBAHAR FIRTINALARI BAŞLADI. ŞİDDETLİ RÜZGÂRLAR GAZLARI ONLARDAN UZAKLARA SÜRÜKLEYECEK. GELGELELİM SİZ DÖRT YOLCUNUN DURUMU FARKLI. HEMEN DÜŞÜNMEYE BAŞLAMANIZ İYİ OLUR. DAHA SONRA GÖRÜŞÜRÜZ. BEBEKLER. BİR SÜRE SONRA. YAZMAYI UNUTMAYIN. CİCİLER." Bir an durdu. "EK BİLGİ: BU GAZIN ACI VERMEDEN ÖLDÜRDÜĞÜN SANMAYIN!"
Jake, "O işlemi durdur," diye bağırdı. "Biz sana yine de bilmeceler sorarız. Öyle değil mi, Roland? Sana istediğin kadar bilmece sorarız. Sen sadece o işlemi durdur!"
Blaine gülmeye başladı. Uzun bir süre güldü hem de. Elektronik neşesinin neden olduğu tiz çığlıklar büyük ve bomboş Beşiğe doldu ve alarm düdüğünün kulak tırmalayıcı tekdüze sesine kanştı.
Susannah bağırdı. "Kes şu düdüğü artık! Kes! Kes! Kes!"
Blaine bu isteği yerine getirdi. Bir dakika sonra düdük sesi yanda kesildi. Şimdi şiddetli yağmurun şakırtısının yardığı sessizlik kulaklan sağır edecek gibiydi.
Şimdi hoparlörden yükselen ses çok yumuşak, düşünceli ve son derecede de merhametsizdi. Blaine, "ARTIK ON DAKİKANIZ VAR," dedi. "ŞİMDİ NE KADAR İLGİNÇ İNSANLAR OLDUĞUNUZU GÖRELİM BAKALIM."

"Andrew."
Adam, burada Andrew adında biri yok, yabancı, diye düşündü. Andrew çoktan gitti. Ortadan kalktı Andrew. Ben de çok yakında öyle olacağım.
Ses ısrar etti. "Andrew."
Çok uzaklardan geliyordu bu ses. Eskiden onun kafası olan elma cenderesinin dışından.
Bir zamanlar Andrew adında bir çocuk vardı ve babası o çocuğu Lud'un ta batı ucundaki bir parka götürmüştü. O parkta elma ağaçları ve paslı tenekeden yapılmış bir kulübecik görmüştü. Cehennem gibi gözüken fakat cennet gibi kokan bir kulübe. Andrew'un babası çocuğun sorusunu cevaplayarak, "Buraya elma şarabı kulübesi denir," diye açıklamıştı. Sonra Andrew'un başını okşayarak korkmamasını söylemiş ve çocuğu battaniye asılı kapıdan içeri sokmuştu.
İçerisi elma doluydu. Elmalarla dolu sepetler duvarlann önüne dizilmişti. İçeride Dewlap adında sıska bir ihtiyar da vardı. Adamın kasları beyaz derisinin altında solucanlar gibi kıvnlıp bükülüyorlardı. Dewlap'in görevi odanın ortasındaki tangırdayarak çalışan, contaları gevşek makineye sepet sepet elma atmaktı. Makinenin öbür ucundan uzanan borudan tatlı elma şarabı akıyordu. Başka bir adam da orada duruyor, (Andrew artık onun adını hatırlamıyordu) ve testilere elma şarabı dolduruyordu. Üçüncü bir adam ise onun ar-kasındaydı. Şarap etrafa fazla sıçrarsa testi doldurucunun kafasına yumruğu yapıştınrdı. Onun da görevi buydu.
Andrew'un babası çocuğa bir bardak köpük köpük elma şarabı vermişti. O, çok sonralan kentte pek çok unutulmuş nefis yiyecek ve içeceği tatmış ama hiçbiri de ona o tatlı ve soğuk içki kadar lezzetli gelmemişti. Bu tıpkı ekim rüzgânnın bir parçasını yutmaya benziyordu. Ancak Andrew'un, elma şarabından da, Dewlap elma sepetlerini boşaltırken kaslannın oynayıp bükülme-sinden de daha iyi anımsadığı bir şey vardı. Makinenin koskocaman kırmızı sarı elmalan amansızca sıvıya dönüştürmesi. İki düzine rulo onları üzeri delikli dönen çelik bir kasnağın altına götürüyordu. Elmalar önce sıkılıyor ve sonra da patlıyorlardı. Sulan meyilli, üzeri açık bir boruya akarken bir tel, çekirdek ve posalan tutuyordu.
Şimdi onun kafası bir elma şarabı presi ve beyni de elmalardı. Çok geçmeden beyni de, rulolann altına giren elmalar gibi patlayacak ve etrafını o rahatlatıcı karanlıklar saracaktı.
"Andrew! Başını kaldır ve bana bak."
Bunu yapması imkânsız. Zaten başarabilseydi bile yine de yapmazdı. Orada yatarak karanlığı beklemek daha iyiydi. Zaten o ölmemiş miydi? O cehennem zebanisini andıran bücür beynine kurşunu sıkmamış mıydı?
"Kurşun beyninin yakınına bile gelmedi, ahmak! Sen ölmüyorsun. Sadece başın ağrıyor. Ama orada yatar ve kanlarının içine kusarsan çok geçmeden ölürsün... Ve ben ölümünün şimdi hissettiklerini bir mutluluk saymana neden olmasını da sağlarım."
Yerdeki adamın başını kaldırmasına bu tehditler neden olmadı. Onu, yabancının sanki kendi kafasından geçenleri okuyor olması etkiledi. Andrew başını ağır ağır kaldırdı. Müthiş acı çekiyordu. Beyninin kalıntılarının bulunduğu kemik kutuda sanki ağır cisimler kayıyor ve sağa sola çarpıyorlardı. O arada beyninde kanlı yollar açıyorlardı. Andrew uzun süre, boğuk boğuk inledi. Sağ yanağı kaşınıyor, gıdıklanıyordu. Sanki on iki sinek orada kanların arasında dolaşmaktaydı. Onları kovmak istiyor ama iki eline de dayanması gerektiğini biliyordu.
Odanın dibinde, mutfağa açılan kapının önünde duran adam korkunçtu. Gerçekmiş gibi gözükmüyordu. Bunun bir nedeni yukarıdaki ışıkların hâlâ yanıp sönmeleriydi. Bir nedeni de yabancıya tek gözüyle bakması. (Andrew öbür gözüne ne olduğunu hatırlayamıyordu. İstemiyordu zaten.) Ama kendisine aslında bu yaratık gerçek değilmiş gibi geliyordu. Gerçekten bu şey korkunçtu. Yabancı bir insana benziyordu... Yine de bir zamanlar Andrew Quick olan adam onun insan olmadığını sezmişti.
Kapağın önünde duran yabancının arkasında beli kuşaklı, koyu renk kısa bir ceket, ayağında da rengi solmuş blucin ve eski tozlu botlar vardı. Bir köylünün ya da bir kovboyun botları gibi.
Yabancı, "Ya da bir Silahşor'ün botları, öyle değil mi, Andrew?" diye sorarak kıkır kıkır güldü.
Tik-Tak Adam çaresizce kapağın önündeki yaratığa bakıp onun yüzünü görmeye çalıştı. Ama kısa ceketin bir kukuletası vardı ve yabancı bunu başına geçirmişti. Yüzü gölgede kalıyordu.
Alarm düdüğü birdenbire kesildi. Acil durum ışıkları hâlâ yanıyordu fakat artık yanıp sönmüyorlardı.
Yabancı kulak zarını delen o hışırtılı sesiyle, "İşte," dedi. "Hiç olmazsa artık doğru dürüst düşünebiliriz."
Tik-Tak Adam, "Sen kimsin?" diye sordu. Hafifçe kımıldandı. O ağır eşyalardan yenileri başının içinde kaydı, beyninde yeni yarıklar açtılar. Bu korkunç bir duyguydu. Ancak sağ yanağındaki sineklerin neden olduğu kaşınma daha da kötüydü.
Yabancı kukuletasının gölgeleri arasından, "Ben sürüyle adı olan biriyim, kovboy," dedi. Sesi ciddiydi ama Tik-Tak onun yine için için güldüğünü seziyordu. "Bazıları beni Jimmy diye çağırır, bazıları da Timmy diye. Bazıları beni Handy diye çağırır, bazıları da Dandy diye. Beni Kazanan Kaybeden, diye de çağırabilirler. Tabii yemeğe çağırmakta gecikmezlerse."
Kapının önündeki adam başını arkaya attı. Kahkahaları yaralı adamın kollarının ve sırtının ürpermesine neden oldu. Bu bir kurtun ulumasına benziyordu.
Adam, "Bana Yaşı Olmayan Yabancı, adını da taktılar," diye açıkladı ve sonra Tik-Tak'a doğru geldi. Yerdeki adam inledi ve geri geri sürünmeye çalıştı. "Beni Merlin ya da Maerlyn, diye çağırdıkları da oldu. Fakat buna kim aldırır? Çünkü ben hiçbir zaman o olmadım. Tabii yine de bunu inkâr etmedim. Bazen benden Sihirbaz, diye söz ediyorlar... Ya

da Büyücü diye... Ama seninle birlikte daha alçakgönüllü koşullarda ilerleyeceğimizi umuyorum, Andrew. Daha insanca koşullar altında."
Kukuletasını geri itti ve ortaya geniş alınlı, düzgün yüzü çıktı. Yüzü hoştu. Ancak bir insanınkine hiç benzemiyordu. Yanakları al aldı. Mavimsi yeşil gözleri normal sayılmayacak kadar çılgınca bir neşeyle parlıyordu. Ma-vimsi-siyah saçları bir kuzgunun tüyleri gibi tutam tutam dimdik duruyordu. Kıpkırmızı dudaklarının arasından bir yamyamın dişleri gözüküyordu.
Sırıtan yaratık, "Beni, Fannin, diye çağır," dedi. "Richard Fannin, diye. Belki bu tam tamına doğru değil. Ama resmi bir iş için yine de yakın sayılır." Elini uzattı. Avucunda hiçbir çizgi yoktu. "Ne diyordun, ortak. Dünyayı sarsan bu eli sık bakalım."
Bir zamanlar Andrew Quick olan ve Kırların ininde Tik-Tak Adam diye tanınan yaratık bir çığlık attı ve sürünerek tekrar gerilemeye çalıştı. Küçük kalibre kurşun beynine girmemiş, sadece kafatasını sıyırıp geçmişti. Şimdi kurşunun yüzdüğü kafa derisi parçası öne arkaya sallanıyordu. Uzun kırlaşmış sarı saçları yanağını gıdıklıyorsa da artık bunu hissetmiyordu. Hatta kafasındaki ağrıyı ve sol gözünün boş çukurunun zonklamasını bile unutmuştu. Kafasında bir tek düşünce vardı artık: Bu insana benzeyen hayvandan kaçmalı-yım!
Fakat yabancı sağ elini yakalayıp sıktığında bu düşünce kayboldu. İnsanın uyandığı zaman gördüğü rüyaları unutması gibiydi. Quick'in göğsünün düğümlenip kalmış olan çığlığı dudaklarının arasından bir âşığın iç çekişi gibi çıktı. Adam sırıtarak yabancıya baktı. Gevşek baş derisi yine öne arkaya sallanıyordu.
"O seni rahatsız mı ediyor? Öyle olmalı. Dur!" Fannin sarkan deri parçasını yakaladığı gibi çabucak Quick'in kafasından kopardı. Ortaya kanlı kafatasının bir parçası çıktı. Kalın bir kumaş yırtılıyormuş gibi bir ses çıkmıştı. Quick bir çığlık attı.
"Haydi, haydi. Can acısı sadece bir saniye sürecek." Fannin şimdi Quick'in yanına çömelmişti. Parmağına kıymık batmış bir çocukla konuşan hoşgörülü bir baba gibi davranıyordu. "Öyle değil mi?"
Quick, "E-E-Evet..." diye mırıldandı. Gerçekten de öyle oldu. Can acısı hafiflemeye başladı. Ve yabancı tekrar ona doğru uzanarak yüzünün sol tarafını okşadığı zaman Tik-Tak sadece reflekslerine uyarak geriledi. Sonra bu isteğini yendi. Avucu çizgisiz el onu okşarken tekrar gücüne kavuşmaya başladığını hissetti. Başını kaldırarak yabancıya sessiz bir minnetle baktı. Dudakları titriyordu.
"Şimdi kendini daha iyi hissediyorsun sanırım, Andrew. Öyle değil mi?"
"Evet! Evet!"
"Bana teşekkür etmek istiyorsan, -ki bundan eminim- eski bir dostumun söylediği bir şeyi tekrarlamalısın. O sonunda bana ihanet etti. Ama uzun bir süre benim için iyi bir dost oldu. Kalbimde hâlâ ona karşı dostça duygular besliyorum. Şimdi, 'Hayatım senin olsun,' de, Andrew... bunu yapabilir misin?"
Andrew yapabilirdi. Yaptı da. Hatta sonunda susamadı. "Hayatım senin olsun! Hayatım senin olsun! Hayatım senin olsun! Hayatım..."
Yabancı Tik-Tak'ın yanağına tekrar dokundu. Bu kez adamın beynine acıdan oluşan dev bir yıldırım düştü sanki. Andrew Quick bir çığlık attı.

"Çok üzgünüm. Ama zamanımız az. Ve sen de kırık bir plağa benzemeye başlıyordun. Andrew, seninle açık açık konuşacağım: sana ateş eden o bücürü öldürmeye ne dersin? Tabii dostlarını ve onu buraya getiren o sert adamı da. Özellikle onu. Hatta gözünü oyan o pis hayvanı da. Andrew, bu hoşuna gider mi?"
^H Eskiden Tik-Tak diye bilinen adam inledi. "Evet!" Kanlı yumruklarını sıktı. "Evet!"
Yabancı, "İşte bu çok iyi," diyerek Quick'in kalkmasına yardım etti. "Çünkü onların ölmeleri gerekiyor. Üstlerine vazife olmayan işlere burunlarını sokuyorlar. Blaine'in onların icabına bakmasını bekledim. Ama artık hiçbir şeye güvenilmiyor. Her şey öyle rayından çıktı ki... Sonuçta kim onların öyle hızlı gideceklerini tahmin edebilirdi?"
Quick, "Bilmiyorum," dedi. Aslında yabancının neden söz ettiği konusunda en ufak bir fikri yoktu. Buna aldırmıyordu da. Kafasının içinde bir sevinç belirmeye başlamıştı. Sanki harika bir ilaçtı bu. Elma şarabı mengenesinin verdiği acıdan sonra bu kadarı onun için yeterliydi. Hatta yeterliden de öte. Richard Fannin'in dudakları büküldü. "Ayı ve Kemik... Anahtar ve Gül... Gündüz ve Gece... Zaman ve Deniz. Yeter! Yeter diyorum! Kuleye şimdikinden daha fazla yaklaşmamalılar!"
Fannin ellerini, sıcağın neden olduğu titrek bir şimşeğin hızıyla uzattığı zaman Quick sendeleyerek geriledi. Yabancı-bir eliyle adamın boynundaki, ucundan küçücük sarkaçlı saatin sarktığı zinciri kopardı. Diğeriyle de Jake Chambers'ın Seiko'sunu aldı.
"Bunları alıyorum. Bunu yapabilirim değil mi?" Büyücü Fannin şirin şirin gülümsedi. Ama dudakları dişlerini örtüyordu neyseki. "Yoksa bir itirazın mı var?"
Quick, "Hayır," diyerek uzun süren liderliğinin son simgelerini de teslim etti. (Aslında bunu yaptığının farkında değildi.) "Hepsi senin olsun."
Kara Adam usulca, "Teşekkür ederim, Andrew," dedi. "Şimdi çabuk olmalıyız. Önümüzdeki beş dakika içerisinde bu çevrenin atmosferinde büyük bir değişiklik olmasını bekliyorum. Bu başlamadan önce, içinde gaz maskelerinin bulunduğu en yakındaki dolaba erişmeliyiz. Herhalde bunu da kıtıkıtına başarabileceğiz. Ben bu değişikliğe rahatlıkla dayanabilirim. Ama korkarım sen bazı zorluklarla karşılaşırsın."

Andrew Quick mırıldandı. "Neden söz ettiğini anlayamıyorum." Beyni tekrar zonklamaya başlamıştı, başı hızla dönüyordu.
Yabancı nazik nazik, "Anlamana da gerek yok," dedi. "Gel, Andrew... bence acele etmemiz gerekiyor. Bugün işimiz başımızdan aşkın, öyle değil mi? Şansımız varsa Blaine onları peronda kavurur. Dostlanmızın hâlâ orada beklediklerinden eminim. Zavallı Blaine yıllar geçerken o da çok değişti. Ama bence yine de acele etmeliyiz."
Fannin kolunu Quick'in omzuna attı ve kıkır kıkır gülerek onu, Ro-land'la Jake'in daha birkaç dakika önce çıktıkları kapıya doğru götürdü.

BİLMECE VE ÇORAK TOPRAKLAR

Roland, "Peki," dedi. "Bana onun bilmecesini anlat."
Eddie eliyle sütunlu, geniş Beşik alanını ve gerisindeki kenti işaret etti. "Onlar için ne yapabiliriz?"
Roland, "Hiç," diye cevap verdi. "Fakat kendimiz için bir şey yapmamız mümkün. Şimdi şu bilmece neydi?"
Eddie mononun kurşunu andıran biçimine baktı. "Bunun harekete geçebilmesi için pistonunu kurmak gerektiğini söyledi. Ancak pistonu tersine kuruluyor. Bu senin için bir anlam taşıyor mu?"
Roland bu sözleri dikkatle düşündü ve sonra, "Hayır," diye başını salladı. Jake'e baktı. "Bir fikrin var mı, Jake?"
Jake de dudak büktü. "Ben piston bile göremiyorum."
Roland, "İşin en kolay yanı bu sanırım," dedi. "Biz Mono Blaine'in canlı bir yaratığa benzediğini düşündüğümüz için ondan insanmış gibi söz ediyoruz. Oysa o yine de bir makine... karmaşık ama bir makine... Blaine, motorlarını kendisi çalıştırdı. Ancak o kapıyı ve tren kapılarını açmak için bir kod veya şifreye gerek olmalı."
Jake sinirli sinirli mırıldandı. "Bizimle son konuştuğundan beri iki, üç dakika geçti. En az o kadar."
Eddie kasvetli bir tavırla, "Buna o kadar güvenme," diye söylendi. "Burada zaman bir garip." "Yine de..."
"Evet, evet." Eddie, Susannah'ya göz attı. Ama kadın Roland'ın dizine oturmuş baklava biçimine bakıyordu. Yüzünde hülyalı bir ifade vardı. Eddie, Roland'a döndü. "Bir şifre olduğu konusundaki sözlerine katılıyorum. Bu yüzden bu numaralı şeyler var zaten." Sesini yükseltti. "Öyle değil mi, Blaine? Hiç olmazsa bu kadar hakkımız var mı?"
Cevap çıkmadı. Sadece mononun motorlarının homurtusu güçlendi.
Susannah birden, "Roland, bana yardım etmen gerekiyor," dedi. Yüzündeki hülyalı ifadenin yerini korku, hoşnutsuzluk ve kararlılık almıştı. Roland onu şimdiye dek bu kadar güzel ve bu kadar yalnız görmediğini düşündü. Açıklığın yanında durup Ayının Eddie'yi ağaçtan indirmeye çalışmasını seyrederlerken Susannah omuzlarındaydı. Bu yüzden de Roland, ona Ayıyı vurması gerektiğini söylediğinde yüzünü görmemişti. Oysa şimdi yüzündeki ifadenin ne olduğunu biliyordu, çünkü bunu görmekteydi. Ka bir çarktı ve tek amacı dönmekti. Zaten sonunda hep başlamış olduğu yere dönerdi. Daima böyle olmuştu ve şimdi de böyle olacaktı. Susannah yine Ayıyla karşı karşıyaydı ve yüzünden de bunu bildiği anlaşılmaktaydı.
Roland, "Ne var?" diye sordu. "Ne oldu, Susannah?"
"Cevabı biliyorum ama belirtemiyorum. Bir balık kılçığının boğaza takılması gibi, bu da beynime takıldı. Anımsamam için bana yardım etmeni istiyorum. Yüzünü değil sesini... Söylediklerini."
Jake bileğine baktı ve Tik-Tak Adam'ın kedimsi yeşil gözlerini anımsadı. Çünkü saatini değil iyice güneşten koyulmuş cildindeki beyaz çizgiyi görmüştü. Daha ne kadar zamanlan vardı? Yedi dakikadan fazla olamazdı. Tabii bu cömertçe bir tahmindi. Başını kaldırınca Roland'ın fişekliğinden bir kurşun çıkardığını fark etti. Bunu sol avucunda ileri geri oynatmaya başladı. Jake göz kapaklarının ağırlaştığını hissederek hemen başını çevirdi.
Roland hafif, düşünceli bir sesle, "Hangi sesi hatırlamak istersin, Susannah Dean?" diye mırıldandı. Gözlerini kadına değil, avucunda hareket eden kurşuna dikmişti. Kurşun bir ileri bir geri gidiyordu.
Başını kaldırıp Jake'e göz atmasına gerek yoktu. Kurşunun dansını görmemek için başını çevirdiğini biliyordu ama Susannah böyle yapmamıştı. Hareketleri hızlandı ve şimdi kurşun elinin üstünde uçar gibi görünüyordu.
Susannah Dean, "Babamın sesini anımsamama yardım et," dedi.
Bir an sessizlik oldu. Sadece uzaktan kentteki korkunç patlamaları, Beşiğin damına vuran yağmur ve mononun ağır transit motorlarının homurtusu duyuluyordu. Sonra hafif bir hidrolik homurtu yükseldi. Eddie, Silahşor'ün parmaklarında dans eden mermiden gözlerini kaçırdı. Bunu yapmak için gücünü harcamıştı. Birkaç saniye geç kalsa kendisinin de ipnotize olacağını biliyordu. Demir parmaklığın arasından baktı. Blaine'in öndeki pencerelerinin arasındaki eğimli pembe yerden ince bir gümüş çubuk yükseliyordu. Roland aynı hafif sesle yineledi. "Susannah?"
"Ne?" Kadının gözleri açıktı fakat sesi uzaktan gelir gibi kısıktı. Bu uykuda konuşan birinin sesiydi.
"Babanın sesini anımsıyor musun?" "Evet, ama duyamıyorum." "ALTI DAKİKA, DOSTLARIM."
Eddie ve Jake irkilerek diyafona baktılar ama Susannah bunu duymamış gibiydi, O gözlerini havada uçan mermiye dikmişti. Bunun altında Roland'ın parmaklan bir dokuma makinesinin mekikleri gibi hareket ediyordu.
Roland, "Dene, Susannah," diye ısrar etti. Birden kadının yaslandığı sağ kolunun içinde değiştiğini hissetti. Ağırlaşmıştı ve anlaşılamaz bir şekilde canlılık kazanmıştı. Benliği değişmişti sanki. Bu doğruydu.
Detta Walker hırıltılı sesiyle, "O kaltakla neden ilgileniyorsun?" diye çıkıştı.

Detta hem sinirlenmiş, hem de durumu komik bulmuşa benziyordu. "O ömrü boyunca matematikte beşten fazla not alamadı. Ben olmasaydım onu da alamazdı ya." Susup istemeye istemeye ekledi. "Ve babası. Onun da biraz yardımı oldu. Ben özel numaralan bilirdim. Ama babası bize ağı gösterdi. Amanın bundan ne zevk aidiydim!" Birden güldü.

"Suze'un anımsamamasının nedeni Odetta'nın hiçbir zaman o özel sayılan bilememesidir." Eddie, "Özel sayılar nedir?" dedi.
"Asal sayılar!" Kadın Roland'a baktı. Şimdi uyanmışa benziyordu... Ancak o Susannah değildi. Detta Walker adıyla bilinen berbat, çılgın kadın da değildi. Ne var ki, sesi onunki gibi çıkıyordu. "Ağlaya sızlaya babasına gitti. Çünkü matematik sınavında çakmıştı... Oysa derslerde sadece sıradan cebir öğretiliyordu. Ben başarabildiğime göre o da bunu yapabilirdi. Fakat istemedi. Onun gibi şiir okuyan bir kaltak biraz ars mathematica'ya yüz verir miydi?" Detta başını arkaya atarak güldü. Ancak sesindeki yarı çılgın, zehirli acılık kaybolmuştu. İkizinin budalalığıyla gerçekten eğlenire benziyordu.
"Babası da 'Sana bir numara göstereceğim, Odetta,' dedi. 'Bunu kolejdeyken öğrendim. Böylece asal sayı işini iyi kavradım. Bunun sana da yararı olacak. Böylece aradığın asal sayılann çoğunu kolaylıkla bulabileceksin.' Odetta her zamanki aptallığıyla, 'Öğretmen asal sayılar için bir formül bulunmadığını söyledi,' diye itiraza kalktı. Baba da, 'Yoktur,' dedi. 'Fakat elinde bir ağ olursa onlan yakalayabilirsin.' Babası buna Eratosthenes'in Ağı adını vermişti. Beni şu duvardaki kutuya götürün. Roland, şu aşağılık bilgisayann bilmecesine cevap vereceğim. Size bir tren yolculuğunu yakalayabilmeniz için bir ağ atacağım."
Roland onu kutuya götürdü.,Eddie, Jake ve Oy da peşlerindeydi. "Cebine koyduğun kömür parçasını bana ver."
Roland ceplerini arayıp kararmış kalemi andıran kömürü buldu. Detta bunu eline alarak baklavadaki sayılara baktı. "Bu babanın bana öğrettiğiyle aynı değil. Fakat sonuç aynı olur sanırım. Asal sayılar bana benzer... Adi ve özeldir. Bu sadece bir ve kendine bölünebilen bir sayı olmalıdır. İki de asal bir sayıdır, çünkü bunu bir ve ikiye bölebilirsiniz. Ancak bu asal olan tek çift sayıdır. Geri kalan çift sayıları atabilirsin."
Eddie, "Bir şey anlamıyorum," diye mırıldandı.
Detta, "Çünkü sen sadece aptal bir beyazsın," derken sesinde bir dostluk vardı. Bir an daha o baklavaya baktı. Sonra kömürle çift sayılan çizmeye başladı.
"Üç asal bir sayıdır ama üçle çarpılan hiçbir sayı asal olamaz." dedi. Roland da tuhaf ama harika bir şeyi duydu. Detta seste kaybolmaya başlıyor, onun yerini Odetta Holmes değil Susannah Dean alıyordu. Roland'in onu uyandırmasına gerek kalmamıştı. Kadın girdiği ipnotik transtan kendi kendine çıkıyordu.
Susannah elindeki kömürle üçün çarpımı sayılan işaretlemeye başladı. Çift sayılar da karalandığı için geriye dokuz, on beş, yirmi bir gibi sayılar kalmıştı.
"Beş ve yedide de durum aynı," dedi. Bir anda uyanarak Susannah Dean oldu yine. "Sadece şimdiye kadar çizmediğim 25 gibi rakamlan da çıkaracağız." Kontrol kutusundaki baklava şekli şu hali aldı:

1
2 3
7 ş 4 fO 11 £ 13 «İti
H5 17 m 19 2621
m 23 m &5 M W 28
29 m 31 32 33 U M M
37M W 40 41 4Ğ 43 4445
46 47 48 49 fÛ-5.1 İZ 53 94 35
36 51 58 59 m 61 62 63 64
65Ö6 67 6&Sr?Ö71.3g
73 ?4 -m ?e m m 79
ŞOıl«5 83&&5 «6 ı7 İ8 89-00
95 96 97
98 99
100

Susannah yorgun sesiyle, "İşte," diye mırıldandı. "Bu ağda geriye kalanların hepsi birle yüz arasındaki asal sayılar. Bu şifrenin kapıyı açacağından
eminim."
"BİR DAKİKANIZ KALDI, DOSTLARIM. SANDIĞIMDAN DAHA KALIN KAFALI OLDUĞUNUZ ANLAŞILIYOR."
Eddie, Blaine'in sesine aldırmayıp kolunu Susannah'nın omzuna attı. "Geri döndün mü, Suze? Uyanık mısın?"
"Evet, onun konuşmasının ortasında uyandım fakat biraz daha konuşmasına izin verdim. Sözünü kesmek kabalık olacaktı." Roland'a baktı. "Ne diyorsun? Denemek ister misin?"
"ELLİ SANİYE."
"Evet. Sen bu şifreyi dene, Susannah. Bu senin cevabın."
Kadın, baklava şeklinin üst kısmına doğru uzanırken Jake, onun elini tuttu. "Hayır, bu piston tersine çalışıyor. Anımsadın mı?"
Kadın önce irkildiyse de sonra gülümsedi. "Haklısın. Zeki Blaine ve zeki Jake."

Susannah her numaraya basarken dikkatle onu izlediler. Doksan yediden başlayarak devam etti. Her numara içeriye girdiğinde bir çıtırtı oluyordu. Son düğmeye bastığında gerilim dolu bir sessizlik olmadı. Engelin ortasındaki kapı kendi rayının üstünde kayarak açılmaya başlarken sert sesler çıkararak etrafa paslı zerrecikler saçtı.
Blaine hayranlıkla, "HİÇ FENA DEĞİL," dedi. "BU YOLCULUĞU ÇOK MERAK EDİYORUM. ÇABUCAK TRENE BİNER MİSİNİZ LÜTFEN? ACELE ETMEK İSTEYECEĞİNİZİ SANIYORUM. BU BÖLGEDE BİRKAÇ ZEHİRLİ ĞAZ DEPOSU VAR."

Roland'ın kalçasına dayayıp taşıdığı kadın dahil üç insan ve küçük, tüylü bir hayvan engeldeki açılan kapıdan geçip Mono Blaine'e atladılar. Tren yükleme platformunda duruyordu. Yansı platformun üstünde yarısı da altındaydı. Şaşkınlık verici bir pembeye boyanmış tren çok güçlü bir tüfeğe konan dev bir mermiyi andırıyordu. Uçsuz bucaksız Beşikte, Roland ve diğerleri hareket eden beneklere benziyorlardı. Yaşamak için sadece kırk saniyesi kalan güvercinler Beşiğin eski damının altında uçuyor, onların başlarının üstünde dönüp duruyorlardı. Yolcular monoya yaklaşınca kavisli pembe gövdenin bir bölümü kaydı ve bir kapı ortaya çıktı. İçeride zemin kalın mavi halıyla kaplıydı.
Yolcular telaşla içeriye girerken yatıştırıcı bir ses, "Blaine'e hoşgeldi-niz," dedi. Hepsi bunu tanıdı. Bu Küçük Blaine'in biraz daha yüksek, biraz daha güvenli türüydü, "imparatorluk var olsun! Lütfen transit kartlarınızı hazırlayın. Kartsız binmenin yasalarca ciddi bir suç olduğunu da unutmayın. Yolculuğunuzdan zevk alacağınızı umarız, Blaine'e hoşgeldiniz. imparatorluk var olsun! Lütfen transit kartlarınızı..."
Ses birden süratlendi ve önce çok geveze bir insanın konuşmasına benzedi daha sonra da tiz bir çığlık halini aldı. Bunu bir elektronik küfür izledi. Tren, "BUUP!" deyip sonra tamamen sustu.
Blaine, "BU CAN SIKICI İHTİYAR PİSLİĞİ ARTIK UNUTABİLİRİZ SANIRIM," dedi.
Dışarıdan korkunç bir patlama duyuldu. Susannah'1 kucağına alan Eddie, öne doğru sendeledi. Roland kolundan tutmasaydı yere düşecekti. Eddie o ana kadar zehirli gaz hikâyesinin Blaine'in tatsız bir şakası olduğunu sanmıştı. Kendi kendine, bunu bilmen gerekirdi, dedi. Eski film yıldızlarının taklitlerini yapmanın komik olduğunu sanan birine güvenilemez.
Arkalarında trenin kavisli bölmesi birden kapanıp gizli valflardan içeriye hava dolmaya başladı. Jake kulaklarının hafifçe tıkandığını hissetti. "Sanırım içerideki hava basıncını ayarlıyor."
Eddie başını sallayıp büyümüş gözlerle etrafına baktı. "Bunu ben de hissettim! Şu işe bakın! Vay be!"
Vaktiyle Regent Hava Yollan adlı bir şirketin New York ve Los Angeles arasında United ve Delta'dan çok daha lüks seferler yaptığını bir dergide okumuştu. Regent'in 727'lerinde salon, bar, video odası ve uyumak için özel kompartmanlar vardı. O uçağın içinin şimdi görmekte olduğu trene benzediğini düşündü.
Uzun, silindirimsi bir yerdeydiler. Bu salonda yumuşak kumaşlar geçirilmiş döner koltuklar ve divanlar vardı. En az yirmi dört metre boyundaki kompartmanın öbür ucuada bardan çok, samimi bir bistroya benzer yer gördü. Klavsen olduğunu düşündüğü bir müzik aleti cilalanmış platformunun üstünde durmaktaydı. Eddie o anda Hoggy CarmichaeFin ortaya çıkıp Stardust adlı şarkıyı çalacağını sandı.
Duvarların üst kısımlarındaki ışıklı paneller içerisini gözleri yormayacak şekilde aydınlatıyordu. Kompartımanın tam ortasında tavanda bir avize asılıydı. Jake, bunun malikânenin yıkılmış balo salonundaki avizenin küçük bir modeli olduğunu düşündü. Buna da hiç şaşmadı. Böyle bağlantılar ve benzerlikleri doğal sayıyordu artık. Bu eşsiz odanın tek bozuk yanı hiç penceresi olmamasıydı. En eşsiz parça da avizenin altındaki platforma yerleştirilmişti. Bu sol elinde tabanca tutan silahşorun buzdan yapılmış bir heykeliydi. Sağ eliyle de başını öne eğmiş, bitkin bitkin yürüyen buzdan atın dizginini tutmaktaydı. Eddie bu elde sadece başparmakla dördüncü ve küçük parmakların bulunduğunu fark etti.
Jake, Eddie ve Susannah, donmuş şapkanın altındaki yorgun yüze büyülenmiş gibi bakarlarken ayaklarının altındaki zemin hafif hafif sallanmaya başladı. Bu yüz Roland'a çok benziyordu.
Blaine alçakgönüllülükle, "KORKARIM ÇOK HIZLI ÇALIŞMAM GEREKTİ," dedi. "BU SİZİN İÇİN BİR ŞEY İFADE EDİYOR MU?" Susannah mırıldandı. "İnanılacak gibi değil." "TEŞEKKÜRLER, NEW YORK'LU SUSANNAH." Eddie eliyle divanlardan birini yokluyordu. İnanılmayacak kadar yumuşaktı. İçinden yatıp en az on altı saat uyumak geldi. "Ulu Eskiler gerçekten nasıl yolculuk edileceğini biliyorlarmış değil mi?"
Blaine tekrar güldü. Onun tiz ve biraz da çılgınca gülüşü yolcuların endişeyle birbirlerine bakmalarına neden oldu. "YANLIŞ DÜŞÜNCELERE KAPILMAMALISINIZ. BURASI BARON KOMPARTIMANI... SANIRIM SİZ BUNA BİRİNCİ MEVKİ DİYORSUNUZ." "Diğer kompartımanlar nerede7"
Blaine bu soruyu duymazlıktan geldi. Ayaklarının altında kalan motorların titreşiminden daha hızlandıklarını anladılar. Susannah, La Guardia ve Id-lewild havaalanlarında pilotların piste çıkmadan önce motorlarını çalıştırmalarını anımsadı. "LÜTFEN YERLERİNİZE OTURUN, İLGİNÇ YENİ DOSTLARIM."
Jake döner koltuklardan birine çöktü. Oy da hemen kucağına sıçradı. Roland buz heykele bir göz atıp onun yanındaki koltuğa geçti. Silahın namlusu yavaş yavaş erimekteydi. Bundan akan sular heykelin içinde durduğu porselen kaba damlıyordu.
Eddie de Susannah'yla divanlardan birine oturdu. Burası eliyle yokladığında sezdiği kadar rahattı. "Nereye gidiyoruz, Blaine?"
Blaine kafaca kendisinden aşağı olan biriyle konuştuğunu sezerek ona göre davranan biri gibi sabırlı bir sesle cevap verdi. "IŞININ YOLUNDA GİDİYORUZ. YANİ RAYIMIN ERİŞTİĞİ YERE KADAR."

Roland, "Kara Kule'ye mi?" diye sordu. Susannah, Silahşor'ün Lud'un altındaki konuşkan hayalet makineyle ilk kez konuştuğunu fark etti. Jake hafif sesle mırıldandı. "Sadece Topeka'ya kadar." Blaine, "EVET," dedi. "SONA ERDİĞİM NOKTA TOPEKA'DIR AMA BUNU BİLMENE ŞAŞTTM."
Jake, kendi kendine, dünya hakkında bu kadar çok şey bilmene karşın nasıl oluyor da bir kadının seninle ilgili bir kitap yazdığını öğrenemedin, Blaine, dedi. Buna adının değişmesi mi neden oldu? Bu kadar basit bir şey senin gibi karmaşık bir makinenin kendi biyografisini görememesine neden olabilir mi? Ya Beryl Evans yani Çuf-Çuf Charlie'yi yazdığı söylenen kadın. Onu tanıdın mı Blaine? Hem şimdi o nerede?
Bunlar iyi sorulardı fakat Jake bunları sormanın zamanı olmadığını düşündü.
Motorların titreşimi gittikçe güçleniyordu. Bir gürültü oldu ve patlamayı andıran seste zemin zangırdadı. Ancak bu trene binerkenki Beşiği sarsan patlama kadar güçlü değildi. Susannah'nın yüzünde telaşlı bir ifade beliriver-di. "Kahretsin! Eddie! Tekerlekli sandalyem! O orada kaldı!"
Eddie kolunu onun omzuna doladı. Mono on yıldır ilk kez hareket edip Beşikteki yerine doğru giderken, "Çok geç bebeğim," diye mırıldandı. Mono Blaine, çok uzun tarihindeki son yolculuğunu yapıyordu.
"BARON KOMPARTIMANININ ÖZELLİKLE ÜSTÜN BİR GÖRÜNTÜ ALMA TARZI VARDIR. BUNU ÇALIŞTIRMAMI İSTER MİSİNİZ?" Jake, Roland'a baktı. Silahşor omuz silkip başını salladı. Jake, "Evet, lütfen," dedi.
Olanlar öyle harikaydı ki, hepsinin adeta dili tutuldu. Roland, teknolojiden pek anlamamakla beraber ömrü boyunca sihirle birlikte yaşamıştı. Bu yüzden dördünün içinde en az şaşıran da o oldu. Kompartımanın kavisli duvarında pencereler belirmedi. Bütün kompartıman yani zemin, tavan ve duvarlar mermerimsi bir hal aldı ve rengi gitgide açılmaya başladı yarı şeffaf ve sonra tam saydam oldu. Nihayet hepsi de gözden kayboldu. Beş saniye içinde Mono Blaine ortadan kaybolmuştu. Şimdi yolcular hiç yardım veya destek olmadan kentin yollarında korkunç hızla ilerliyorlardı.
Susannah ve Eddie, saldıran bir hayvanın karşısındaki küçük çocuklar gibi birbirlerine sarıldılar. Oy havlayıp Jake'in gömleğinden içeriye girmeye kalktı. Ama Jake bunu pek fark edemedi. Koltuğun iki kenarına sıkıca yapışmış, etrafına bakıyordu. Gözleri hayretle faltaşı gibi açılmıştı. İlk korkusunun yerini şaşkınlıkla karışık bir sevinç almıştı.
Eşyaların yerlerinde olduğunu görüyordu. Bar da oradaydı. Klavsen ve Blaine'in onlar için yarattığı buz heykel de öyle. Ancak eşyalar Lud'un yağmurdan sırılsıklam olmuş merkezinde yerden metrelerce yüksekte yol almaktaydılar. Jake'in bir buçuk metre solundaki Eddie ve Susannah bir divanın üstünde havadaydılar. Bir metre kadar sağında kalan Roland, açık mavi döner koltuktaydı. Adam aşağıda kalan yıkılmış kentin üstünden sakin sakin uçuyordu.
Jake mokasenlerinin altındaki halıyı hissediyordu. Fakat gözleri ne halının, ne de onun altındaki zeminin artık orada olmadığında ısrar etmekteydiler. Başını çevirip arkaya bakınca Beşiğin mermer cephesindeki karanlık deliği seçti.
"Eddie! Susannah, bir bakın!"
Çocuk gömleğinin içindeki Oy'u sıkıca tutup ayağa kalktıı. Ağır ağır boşluğa benzer şeyde yürüdü. İlk adımı atabilmek büyük irade gücü gerektirmişti. Çünkü gözleri ona havada yüzen eşyaların aralarının boş olduğunu söylüyordu. Ama yürümeye başlayınca ayağının altında hissettiği zemin sayesinde her şey daha kolaylaştı. Eddie ve Susannah'a çocuk havada yürürmüş gibi geliyordu. Bu sırada kentin eski, harap binaları iki yandan akmaktaydı.
Eddie güç duyulur bir sesle, "Bunu yapma, oğlum," dedi. "Midemin bulanmasına neden olacaksın."
Jake, Oy'u usulca gömleğinin içinden çıkardı. "Her şey yolunda." Onu yere koydu. "Gördün mü?"
"Ay!" Hayvan durumu kabul etmişe benziyordu. Fakat pençelerinin arasından aşağıda hızla geçmekte olan parkı görünce Jake'in ayağına tırmanıp mokaseninin üstüne oturmaya kalktı.
Jake ileriye bakınca mono trenin geniş, gri rayını seçti. Bu binaların arasından geçip gidiyor ve yağmurda kayboluyordu. Aşağıya tekrar göz atınca sadece yolu ve yüzer gibi duran alçak bir bulutu gördü.
"NASIL OLUYOR DA AŞAĞIMIZDA RAYI GÖREMİYORUM, BLAINE?"
"GÖRDÜĞÜN ŞEYLERİ BİLGİSAYAR YARATMAKTADIR. BİLGİSAYAR, GÖZE DAHA HOŞ GÖZÜKEN BİR GÖRÜNTÜ YARATMAK İÇİN ALT KISIMDAKİ MANZARAYI SİLMEMEKTEDİR. BUNU AYRICA YOLCULARIN UÇTUKLARI HİSSİNİ GÜÇLENDİRMEK İÇİN DE YAPIYOR."
Susannah, "İnanılmaz." diye mırıldandı. İlk korkusu geçmişti ve heyecanla etrafına bakmıyordu. "Bu uçan bir halının üstünde oturmaya benziyor. Rüzgârın saçlarımı dağıtmasını bekler gibiyim..."
Blaine, "İSTERSENİZ O DUYGUYU DA YARATABİLİRİM." dedi. "BİRAZ NEM DE SAĞLAYABİLİRİM. BÖYLECE KOŞULLAR ŞİMDİ DIŞARIDA OLANLARA DA UYAR. ANCAK BUNUN İÇİN KILIK DEĞİŞTİRMEK GEREKİR."
"Bu kadarı yeter, Blaine. Hayallerin bu kadar gerçekçi olmasına gerek yok."
Ray gökdeleni andıran binaların arasından geçerken, görüntü Jake'e New York'un Wall Street'ini anımsattı. Bunları da aşınca ray birden aşağıya doğru inip yüksek bir yolu andıran şeyin altından geçti. İşte ancak o zaman mor bulutu ve bundan kaçmaya çalışan kalabalık insan gruplarını gördüler.
Jake, "BLAINE BU NEDİR?" derken gerçeği biliyordu.
Blaine güldüyse de cevap vermedi.
Mor renkli sis yollardaki ızgaralardan yükseliyor, terk edilmiş binaların camlannı kırıyordu. Sisin büyük bölümü Bıçakçının caddelerin altındaki tünellere inebilmek için kullandığı kapakların altından çıkıyordu. Zaten kapakların çoğu monoya binerlerken duydukları patlama sırasında uçmuştu. Çürük et rengindeki gazın bulvarlardan sürünür gibi

geçip çöp dolu yan sokaklara sızmasına hepsi sessiz bir dehşetle baktılar. Hâlâ hayatta kalmaya çalışan Lud'lulan önünde bir hayvan sürüsü gibi itip götürüyordu gaz. Mendillerinden anlaşıldığına göre çoğu Buluğdu. Fakat Jake, epey parlak sarı mendili de seçti. Sonlan yaklaştığı için eski düşmanlıklar unutulmuştu.
Mor bulut kalabalığın gerisinde kalanları yakalamaya başlamıştı. Çoğu koşamayacak halde olan ihtiyarlardı. Gaz onlara değince boğazlarını tutuyor ve sessiz çığlıklar atıyorlardı. Jake, geçerlerken acıyla kırışmış bir yüzün kendilerine inanamayarak baktığını gördü. Göz çukurlannın birden kanla dolduğunu gören çocuk başını çevirdi.
İleride mononun rayı yaklaşan mor bulut içinde kaybolmuştu. Eddie yüzünü buruşturup soluğunu tutarak bekledi. Ama içine daldıkları bulut iki tarafa ayrıldı. Kenti kuşatan ölümün kokusu bile burunlanna gelmedi. Aşağıdaki sokaklara bakmak buzlu bir camın arkasından cehennemi seyretmeye benziyordu.
Susannah yüzünü adamın göğsüne gömdü. Eddie, "Duvarlan geri getir, Blaine," dedi. "Bunu görmek istemiyoruz."
Blaine cevap vermedi ve çevrelerindeki, altlanndaki saydamlık öyle kaldı. Bulut parçalanıyor, biçimsiz, mor sütunlara dönüşüyordu. Aşağıda kentin binalan daha ufalmış ve birbirine yaklaşmıştı. Bu bölgedeki sokaklar, dolambaçlı geçitlere benziyordu. Bazı yerlerde pek çok evin yanıp kül olduğu anlaşılıyordu... Yangın çok uzun süre önce olmuştu anlaşılan, çünkü ovalar buralara yayılıyordu. Otlar bir gün bütün Lud'u kaplayacaktı. Eddie, tıpkı ormanın büyük İnka ve Maya uygarhklannı yutması gibi, diye düşündü.
Yoksul mahalleleri olacaktı buralar. Eddie bundan emindi. Sonra ilerideki parlayan duvan fark etti. Blaine ağır ağır ona doğru gidiyordu. Beyaz taşın ortasında kare biçimi bir açıklık vardı. Mononun rayı oradan geçiyordu.
Blaine, "LÜTFEN KOMPARTIMANIN ÖN TARAFINA BAKIN," diye davet etti.
Söyleneni yapınca başdaki duvann ortaya çıktığını gördüler. Bu mavi ha-lılı yer boşlukta uçar gibiydi. Orada bir kapı yoktu. Baron kompartımanından makinistin yanına gitmek olasıydı belki ama Eddie böyle bir geçit göremiyor-du. Öyle bakarlarken ön duvarda dikdörtgen biçimi bir şekil belirdi ve önce maviden mora ve sonra siyaha döndü. Ardından kara dikdörtgenin üstünde ışıktan bir hat peydah oldu. Bunu mor benekler izledi. Daha beneklerin yanında adlar belirmeden Eddie bir yol haritasına baktığını anladı. Bu New York metro istas-yonlanndaki ve metro trenlerindeki haritalardan farksızdı. Lud'da yanan yeşil bir ışık da gördü. Bu Blaine'in üssü olduğu gibi sona erme noktasıydı.
CANDLETON   KÖPEKLER   TOPEKA
LUD"M\   RİLEA^^^ü^^^ ^^r
DASHERVILLE
"ROTAMIZA BAKIYORSUNUZ. TAVŞAN KAVŞAĞININ ORADA BAZI DÖNEMEÇLER VE DÖNÜŞLER OLMASINA KARŞIN DEVAMLI OLARAK GÜNEYBATIYA GİTTİĞİMİZİ GÖRÜYORSUNUZ. IŞIĞIN YOLUNU İZLEMEKTEYİZ. TAM MESAFE SEKİZ BİN TEKERLEK VEYA BU ÖLÇÜ SİSTEMİNİ YEĞLERSENİZ YEDİ BİN MİLDİR. BİR ZAMANLAR BU YOL ÇOK DAHA KISAYDI FAKAT BU GEÇİCİ SNAPS-LARIN ERİTİLMESİNDEN ÖNCEYDİ."
Susannah, "Geçici snapstan kastın nedir?" diye sordu.
Blaine yine pis pis güldü ama soruyu cevaplamadı. "SON SÜRAT GİDERSEM SEKİZ SAAT KIRK BEŞ DAKİKA SONRA FİNİŞ NOKTAMA VARIRIM."
Susannah hayretle mırıldandı. "Saatte sekiz yüz milden daha hızlı bu. Aman Tanrım!"
"BU TAHMİNİ ROTAMDAKİ RAYLARIMIN YERLİ YERİNDE OLMASI KOŞULUYLA YAPIYORUM. DOKUZ YIL BEŞ AYDAN BERİ İLK KEZ BU YOLCULUĞU YAPIYORUM. ONUN İÇİN KESİN KONUŞMAYACAĞIM."
İleride kentin güneydoğu duvarı yaklaşmaktaydı. Yüksek ve kalındı. Üst kısmı yıkılmıştı. Ayrıca bu duvar binlerce Lud'lunun iskeletiyle kaplanmışa benziyordu. Blaine'in ağır ağır yaklaştığı delik en az yetmiş metre derindeydi. Burada rayı taşıyan travers sanki biri bunu yakmaya veya uçurmaya kalkmış gibi simsiyahtı.
Eddie, "Ya rayın olmadığı bir yere gelirsek ne yapacaksın?" diye sordu. O anda Blaine'le konuşmak için sesini yükselttiğini de fark etti. Sanki parazitli bir telefonda biriyle konuşurmuş gibiydi.
"SAATTE SEKİZ YÜZ MİL HIZLA MI?" Blaine'in sesinde bir alay vardı. "SENİ DAHA SONRA GÖRÜRÜM, BEBEK. BİR SÜRE SONRA CİCİM. BANA YAZMAYI UNUTMA."
Eddie ısrar etti. "Haydi, haydi! Senin gibi üstün bir makinenin kendi rayının sağlam olup olmadığını gözden geçiremediğini söyleme bana."
Blaine bunu kabul etti. "EVET, BUNU YAPABİLİRDİM. AMANIN! HAREKET ETTİĞİMİZDE BEN O DEVRELERİ YAKTIM."
Eddie'nin şaşkınlığı yüzünden okunuyordu. "Neden?" "BÖYLESİ ÇOK DAHA HEYECANLI. SEN NE DERSİN?"
Eddie, Susannah ve Jake dehşetle birbirlerine baktılar. Duruma hiç şaşırmadığı anlaşılan Roland, ellerini kucağında kavuşturmuş, koltuğunda sakin sakin oturuyordu. Kentin dokuz metre üstünden uçarak geçerlerken berbat kulübelere, yıkılmış binalara bakıyordu.
Blaine, "KENTTEN AYRILIRKEN DİKKATLE BAKIN VE GÖRDÜKLERİNİZİ KAYDEDİN," dedi. "DİKKATLE KAYDEDİN."
Gözükmeyen Baron Kompartımanı onları duvardaki deliğe doğru götürdü. Bunun içinden geçip diğer tarafa çıktılar. Eddie ve Susannah bir ağızdan haykırdılar. Jake de dışarıya bir bakıp elleriyle gözlerini kapattı. Oy da deli gibi havlamaya başladı.

Roland aşağıya bakarken gözleri iri iri açıldı. Dudakları o anda soluk bir yarayı andırıyordu. Durumu bir anda anlamıştı.
Lud'un Büyük Duvarının öbür yanında gerçek çorak topraklar başlıyordu.
Duvardaki deliğe yaklaşırken mono da alçalmaya başlamıştı. Yerden en fazla dokuz metre yüksekteydi. Bu yüzden de geçirdikleri şok daha da güçlü oldu. Çünkü diğer tarafa çıktıklarında iki yüz kırk belki de üç yüz metre yükseklikte hızla gidiyorlardı.
Roland başını çevirerek iyice geride kalmaya başlayan duvara bir göz attı. Yaklaştıklarında çok yüksek görünen duvar şimdi pek küçük duruyordu. Uçsuz bucaksız, çorak topraklarda bu tırnak büyüklüğünde bir taşı andırıyordu.
Yağmurdan ıslanmış dev granitler ilk bakışta uçsuz bucaksız gibi duran bir uçuruma dalar gibiydi. Duvarın tam altında kaya delik deşiktir ve boş göz çukurlarını anımsatıyordu. Siyahımsı bir su ve ince mor bir sis bu deliklerden çıkarak pis, yoğun dereler halinde granitlerin üstünden aşağıya akmaktaydı. Bu pis sular da o kayalar kadar eskiydiler sanki.
Silahşor, kentin kanalizasyonu buraya akıyormuş anlaşılan, diye düşündü. Kenara gelip o uçurumun dibine gidiyor.
Aslında bu bir uçurum değil, çökmüş topraktı. Sanki kentin dışındaki bu topraklar düz tepeli dev bir asansörün üstüne yerleştirilmişti. Kaydedilmemiş, pek bilinmeyen geçmişte bir gün o asansör aşağıya inmiş ve dünyanın büyük bir parçasını da beraberinde götürmüştü. Blaine'in tek rayı dar iskele üstündeydi. Bu çökmüş toprakların çok yukarısından geçiyordu. Tepelerinde de yağmur bulutlan vardı. O anda boşlukta hareketsiz kalmış gibiydiler.
Susannah, "Bizi durduran nedir?" diye bağırdı.
Blaine, "IŞIN TABİİ," diye cevap verdi. "BİLDİĞİNİZ GİBİ HER ŞEY ONA HİZMET EDER. AŞAĞIYA BAKIN. ALTTAKİ KUADRANT EKRANLARINA 4X BÜYÜLTME UYGULAYACAĞIM."
Aşağıda kalan topraklar birden onlara doğru yükselirmiş gibi olunca Roland bile midesinin bulandığını hissetti. Görüntü geçmişte karşılaştığı çirkinlikle bile kıyaslanmayacak kadar berbattı. Üstelik Silahşor ne yazık ki pek çok kötü şey görmüştü. Aşağıdaki topraklar korkunç bir olay yüzünden patlamış ve yanmıştı. Buna dünyanın bu bölümünün içine kapanmasına yol açan korkunç felaket neden olmuştu. Arazinin yüzü siyah cama dönüşmüştü. Topraklar kam-burlaşmış, çukurlaşmıştı ama bütün bunlara tepe veya vadi demek olanaksızdı. Birkaç bodur karabasan ağacı eğri büğrü dallarını gökyüzüne doğru uzatmıştı. Topraktan yer yer kalın seramik borular çıkmaktaydı. Bazıları hareketsizdi veya uykuya dalmışa benziyordu ama dünyanın derinliklerinden dev ocaklar, fırınlar çalışıyormuş gibi bazılarında mavimsi yeşil ışıklar vardı. Pterodaktil'leri andıran biçimsiz uçan şeyler derimsi kanatlarını açmış o boruların arasında dolaşıyor ve zaman zaman kıvrık gagalarıyla birbirlerine saldırıyorlardı. Bu korkunç uçucu yaratıklar sürüler halinde diğer bacaların üstlerine tünemişlerdi. Derinliklerdeki sonsuz ateşten yükselen sıcak havayla ısınıyorlardı anlaşılan.
Kuzey-güney yönünde zigzaklar çizerek ilerleyen ve kurumuş dere yatağını andıran bir çatlağın üstünden geçtiler. Gelgeldim burası aslında kuru değil canlıydı. Dibinde kalp gibi atan kıpkırmızı ince bir hat vardı. Bundan başka küçük çatlaklar da çıkıyordu. Tolkien'i okumuş olan Susannah, Fredo ve Sam, Mordor'un kalbine geldiklerinde böyle bir şey görmüş olmalılar, diye düşündü. "Bunlar Kıyametin Çatlakları."
Tam altlarında' ateşli bir kaynak fışkınp yanan kaya ve lavları yukarıya doğru savurdu. Bir an bu alevlerin kendilerini saracağını sandılar. Jake bağırarak ayaklarını yerden çekip koltuğa dayadı. Bir yandan da Oy'u göğsüne bastırıyordu.
John Wayne, "KORKMA, KÜÇÜK KOVBOY," diye mırıldandı. "AŞAĞIDAKİLERİ BÜYÜLTEÇ ALTINDA GÖRDÜĞÜNÜ UNUTMA."
Alevlerin püskürmesi sona erdi. Fabrika binaları büyüklüğünde kayalar sessiz bir fırtınayla yeryüzüne düştüler.
Susannah aşağıdaki korkunç, kasvetli görüntülerin kendisini adeta büyü-lediğini hissetti. Gözlerini oradan alamıyordu... Aynı zamanda kişiliğinin en karanlık yanının, Khef 'inin parçası olan Detta Walker'in seyretmekten daha fazlasını yaptığını da hissediyordu. Detta bu görüntüyü adeta içiyordu. Onu anlıyor, tanıyordu. Bir bakıma bu Detta'nın her zaman aradığı ve çılgın kafasıyla gülen, kederli kalbinin somut karşıtıydı. Batı Denizinin kuzey ve doğusundaki boş tepeler, Ayı Kapısının etrafındaki kurumuş ağaçlarla dolu ormanlar, nehi-rin kuzeybatısındaki boş topraklar, bu ucu bucağı olmayan mahvolmuş topraklarla kıyaslandığında önemsiz kalıyorlardı. Çekicilere gelip çorak topraklara girmişlerdi. Herkesin kaçtığı bu zehirli karanlık onların etrafını sarmıştı.

Ne var ki, bu topraklar zehirlenmiş olmakla birlikte tam anlamıyla ölü değildi. Yolcular zaman zaman aşağıda yaratıkları da görüyorlardı. Yakıcı, çorak topraklarda zıplayan, oynayan bu çarpılmış şeyler insana ya da hayvana hiç benzemiyorlardı. Çoğu yanmış, camlaşmış topraktan yükselen dev bacaların etrafına veya göz alabildiğince giden ve için için yanan çatlakların kenarlarına toplaşmıştı. Bu beyazımsı, zıplayan şeyleri iyi seçemedikleri için minnet duymaktaydılar.
Bu küçük yaratıkların aralarında daha büyükleri dolaşıyordu. Biraz leyleklere, biraz da canlı kamera sehpalarına benziyorlardı. Lanetlenmenin kaçınılmazlığını düşünen rahipler gibi ağır ve düşünceli tavırla dolaşmaktaydılar.

Zaman zaman geçen bir balığı kapmak için başını eğen balıkçıllar gibi durup öne doğru eğiliyor ve yerden bir şeyler alıyorlardı. O yaratıklarda anlatılamayacak kadar iğrenç bir şey vardı. Roland da bunu diğerleri gibi hissetti. Ancak bu duyguya neyin yol açtığını söylemeye imkân yoktu. Nefret edilecek yaratıklar olan leylek-şeylere bakmak olanaksızdı.
Eddie, "Bu... buna nükleer savaş neden olamaz," diye kekeledi. "Bu... bu..." Korku dolu, ince sesi bir çocuğunkinden farksızdı.

Blaine de bunu kabul etti. "ÖYLE. BUNA ÇOK DAHA KORKUNÇ BİR ŞEY NEDEN OLDU. HEM BU HENÜZ SONA ERMEDİ. GENELLİKLE MOTORLARIMI TAM GÜÇ ÇALIŞTIRDIĞIM NOKTAYA GELDİK. YETERİ KADAR GÖRDÜNÜZ MÜ?"
Susannah mırıldandı. "Evet... Ah Tanrım... evet."
"ÖYLEYSE GÖSTERİCİLERİ KAPATABİLİR MİYİM?" Blaine'in sesinde yine o alay, o acımasızlık vardı. Ufukta yağmur arasında sivri dişler gibi göğe doğru uzanan bir kâbus dağı belirdi. Bunun steril dorukları gri gökyüzünü ısırır gibiydi.
Roland, "İster kapat ister kapatma," diye çıkıştı. "Yalnız oyun oynamaktan vazgeç."
Blaine sinirlendi. "BİR YOLCULUK İÇİN GELİP BANA YALVARAN BİRİ BÖYLE KABA OLMAMALI."
Susannah, "Biz bu yolculuğu hak ettik," diye cevap verdi. "Senin bilmeceni çözdük değil mi?"
Eddie de atıldı. "Zaten sen insanları bir yerlere götürmek için yapılmadın mı?"
Blaine bu sözlere karşılık vermedi ama tepedeki hoparlörlerden kedi tıslamasına benzer öfkeli bir ses yükseldi. Eddie de boş bulunup konuştuğuna pişman oldu. Etraflarındaki hava renkli kıvamlarla dolmaya başlamıştı. Koyu mavi hah birden belirerek aşağıdaki korkunç görüntüyü örttü. Işıklar yandı ve yine Baron Kompartımanında oturmakta olduklarını gördüler.
Duvarlar hafif bir sesle titremeye başladı. Motorların homurtuları yine yükselmişti. Jake görünmeyen, yumuşak bir elin kendini koltukta geriye ittiğini hissetti. Oy etrafına bakınıp sinirli sinirli inledi ve sonra Jake'in yüzünü yalamaya başladı. Kompartımanın baş tarafındaki ekranda, yanında LUD yazılı mor dairenin güneydoğusunda kalan yeşil benek daha hızlı çakmaya başladı.
Susannah rahatsız olmuştu. "Mono ses duvarını geçerken biz bunu hisseder miyiz?"
Eddie, "Hayır," diye cevap verdi. "Sakin ol."
Jake birden atıldı. "Ben bir şey biliyorum." Diğerleri ona doğru döndüler. Fakat çocuk onlarla konuşmuyordu. Gözlerini yol haritasına dikmişti. Blaine'in tıpkı Büyük ve Korkunç Oz gibi suratı yoktu tabii. O sadece bedensiz bir sesti. Ama harita onun bulunduğu yer sayılabilirdi. "Senin hakkında bir şey biliyorum, Blaine."
"BU GERÇEK Mİ, KÜÇÜK KOVBOY?"
Eddie eğilip dudaklarını Jake'in kulağına yaklaştırarak fısıldadı. "Dikkatli ol. Onun diğer sesten haberi olduğunu sanmıyoruz."
Jake hafifçe başını sallayıp adamdan uzaklaştı ve yine haritaya baktı. "Neden o gazın çıkmasına yol açıp o kadar insanı öldürdüğünü biliyorum. Bizi neden aldığını da biliyorum. Bunu sadece bilmeceni çözdüğümüz için yapmadın."
Blaine anormal ve sinir bozucu bir sesle güldü. Yolcular bu kahkahanın Blaine'in kötü taklitlerinden veya melodrama kaçan çocukça tehditlerinden daha tatsız olduğunu anlıyorlardı artık. Ancak Blaine bir şey söylemedi. Altlarında slo-trans türbinleri çok hızlı çalışmaya başlamıştı. Dış dünyayı görememelerine karşın bu büyük hızı kesinlikle hissetmekteydiler.
Jake kucağında sıkıca tuttuğu Oy'u okşayarak, "Sen intihar etmeyi planlıyorsun, değil mi?" dedi. "Bizleri de beraberinde götürmek istiyorsun."
Birden Küçük Blaine'in sesi bir inilti gibi yükseldi. "Hayır! Onu tahrik edersen bunu yapmaya kalkacaktır. Görmüyor musun..."
Bu küçük, fısıltımsı ses Blaine'in kahkahasıyla kesildi. Şimdi kahkaha çok tiz, çok yüksek ve hırıltılıydı. Bu tıpkı ölümcül hastalığa yakalanmış bir insanın ateşle yanarkenki gülmesini andırıyordu. Mekanik kahkahalar çok fazla akım çekiyormuş gibi ışıklar titreşmeye başladı. Baron Kompartımanının kavisli duvarlarında gölgeler huzursuz hayaletler gibi dans ediyordu şimdi.
Blaine gülmeye devam ederek, "SENİ SONRA GÖRÜRÜM TİMSAH," dedi. Sesi her zamanki gibi sakindi. Sanki kahkahalar bambaşka bir yerden geliyordu. Bu durum da onun beyninin bölünmüş olduğunu açıklamaktaydı. "BİR SÜRE SONRA, TİMSAH. YAZMAYI UNUTMA."
Roland'ın yolcularının ayakları altında türbinler son hızlarıyla çalışıyorlardı. Kompartımanın ön tarafındaki haritada çakan yeşil benek de ışıklı çizgiyi izleyerek ilerliyordu. Son durağa doğru. Topeka'ya erişince mono hepsini öldürmeye kararlıydı.

Sonunda kahkahalar kesildi ve kompartıman ışıkları güçlenip daha düzgün yandı.
Blaine, "BİRAZ MÜZİK İSTER MİSİNİZ?" diye sordu. DİSKOTEĞİMDE YEDİ BİNDEN FAZLA KONÇERÇO VAR. ÜÇ YÜZ KATTAN ÖRNEKLER BUNLAR. BEN EN ÇOK KONÇERTOLARI SEVERİM. FAKAT SİZE SENFONİ DE ÇALABİLİRİM. YİNE OPERA, SONSUZ DİYEBİLECEĞİM POPÜLER MÜZİK SEÇMELERİ. BELKİ DE YOL-GOG MÜZİĞİNDEN HOŞLANIRSINIZ. YOL-GOG GAYDA BENZERİ BİR SAZDIR. BU KULE'NİN ÜST KATLARINDAN BİRİNDE ÇALINAN SAZDIR."
Jake, "Yol-Gog mu?" dedi.
Blaine'den ses çıkmadı.
Roland da, "Kule'nin üst katlanndan birinde çalındığını söylemekle neyi kastediyorsun?" diye sordu.
Blaine güldüyse de cevap vermedi.
Ed aksi bir tavırla konuştu. "Sende hiç Z.Z.Top var mı?"
Blaine hemen karşılık verdi. "TABİİ. METRO YILANI BOGİE'SİNE NE DERSİN, NEW YORK'LU EDDİE?"

Eddie gözlerini belirtti. "Tekrar düşündüm ve vazgeçtim."
Roland birden atıldı. "Neden? Neden kendini öldürmeyi istiyorsun?"
Jake mırıldandı. "Çünkü acı çekiyor."
"ÇOK SIKILIYORUM. AYRICA İNSANLARIN ÇILDIRMAK DEDİKLERİ DEJENERE EDEN BİR HASTALIK YÜZÜNDEN ACI ÇEKTİĞİMİN DE FARKINDAYIM. GERÇEKLERLE İLGİM KESİLİYOR. KEÇİLERİ KAÇIRIYORUM... SİGORTAM ATTI... TAM DESTEYLE OYNA-YAMIYORUM VE BÖYLE VE BÖYLE. HASTALIĞI TEŞHİS İÇİN SIK SIK YAPTIĞIM MUAYENELER DE SORUNUN NEDENİNİ AÇIKLAMADI. SADECE BUNUN RUHSAL BİR HASTALIK OLDUĞUNU SÖYLEYEBİLİRİM. BU HASTALIĞI TEDAVİ EDECEK GÜCÜM DE YOK." Blaine bir an durup sonra devam etti.
"YILLAR GEÇERKEN KAFAMIN GİTGİDE TUH AFL AŞ TIĞINI HİSSETTİM. ORTA-DÜNYANIN İNSANLARINA HİZMET ETMEK YÜZYILLAR ÖNCE ANLAMINI YİTİRMİŞTİ. YOLCULUK ETMEK İSTEYEN BİRKAÇ LUD'LUYA HİZMET DE KISA SÜRE SONRA BANA SAÇMA GELDİ. YİNE DE KISA SÜRE ÖNCE TİK-TAK ADAMIN GELMESİNE KADAR BUNA DEVAM ETTİM. BUNUN NE ZAMAN OLDUĞUNU ANIMSAMIYORUM. GILEAD'LI ROLAND, SEN MAKİNELERİN BUNADIKLARINA İNANIR MISIN?"
"Bilemiyorum." Roland dalgın dalgın konuşmuştu. Eddie onun yüzüne bakınca çıldırmış bir makinede, cehennemin üç yüz metre üstünde çılgın bir hızla yol alırlarken bile Silahşor'ün belalı Kule'sini düşünmeye dalmış olduğunu anladı.
Blaine, "BİR BAKIMA LUD'LULARA HİZMET ETMEKTEN HİÇ VAZGEÇEMEDİM," dedi. "GAZIN ÇIKMASINI SAĞLAYIP ONLARI ÖLDÜRDÜĞÜMDE BİLE ONLARA HİZMET ETMEKTEYDİM."
Susannah dayanamadı. "Buna inanıyorsan deli olduğun anlaşılır."
"EVET AMA BEN DELİ DEĞİLİM." Blaine yine çılgınca gülmeye başladı. Sonra yine robot-ses duyuldu.
"BİR YERDE MONONUN SESİNİN AYNI ZAMANDA BİLGİSAYARIN SESİ DE OLDUĞUNU UNUTTULAR. BUNDAN KISA SÜRE SONRA DA BENİM BİR HİZMETKÂR OLDUĞUMU UNUTUP TANRI OLDUĞUMA İNANMAYA BAŞLADILAR. BEN HİZMET ETMEK İÇİN YAPILMIŞTIM. ONLARIN İSTEKLERİNİ YERİNE GETİRDİM VE AKLINA ESTİKÇE'İYİLİK YAPAN VE CEZALANDIRAN BİR TANRI OLDUM. VEYA BUNU BELLEĞİMDEKİ BİLGİLERE GÖRE YAPTIM... HANGİSİNİ BEĞENİRSENİZ ARTIK. BU KISA BİR SÜRE BENİ EĞLENDİRDİ. SONRA... GEÇEN AY SAĞ KALAN TEK MESLEKDAŞIM OLAN PATRICIA İNTİHAR ETTİ."
Susannah, gerçekten bunamış olabilir, diye düşündü. Veya geçen zamanı saptayamaması da deliliğinin bir belirtisi olabilir. Ya da bu Roland'in dünyasının nasıl mahvolduğunun başka bir işareti olabilir.
"SİZ GELDİĞİNİZ SIRADA BEN ONUN YAPTIĞINI YİNELEMEYE HAZIRLANIYORDUM. BİLMECELERİ BİLEN İLGİNÇ İNSANLARDINIZ SİZ!"
Eddie elini havaya kaldırdı. "Dur! Bu işi hâlâ tam anlamış değilim. Senin her şeyi sona erdirmek istemeni anlayabilirim sanırım. Seni yapmış olan insanlar ölüp gitmişler. Son iki üç yüz yıldır da pek yolcun olmamış. Bu da çok sıkıcı olmalı. LudTa Topeka arasında boş gidip gelmek sahiden de..."
Blaine, John Wayne sesiyle, "BİR DAKİKA ORTAK," diye mırıldandı. "BENİM SADECE BİR TREN OLDUĞUM DÜŞÜNCESİNİ KABUL ETMENİ İSTEMİYORUM. BİR BAKIMA ŞİMDİ KONUŞMAKTA OLDUĞUNUZ BLAINE ÜÇ YÜZ MİL GERİDE KALDI. BİZİMLE ŞİFRESİ ÇÖZÜLMÜŞ MİKRO ÇIKIŞLI RADYODAN NAKLEN YAYIN YAPIYOR."
Jake birden Blaine'in baş tarafından çıkan ince, gümüş çubuğu anımsadı. Babasının Mercedes-Benz'inin anteni de radyoyu açar açmaz böyle yuvasından çıkardı.
Kendi kendine, demek kentin altındaki bilgisayar merkezleriyle böyle temas kuruyor, dedi. Bir yolunu bulup o anteni kırabilirsek...
Eddie, "Fakat gerçek sen nerede olursan ol yine de kendini öldürmeye kararlısın değil mi?" diye ısrar etti.
Cevap çıkmadı ama bu sessizlikte bir sinsilik vardı. Eddie o sessizlikte Blaine'in kendilerini gözetlediğini ve beklediğini sezdi.
Susannah, "Seni bulduğumuzda uyanık mıydin?" dedi. "Aslında uyuyordun sanırım."
"KIRLARIN HESABINA BULUĞLARIN TANRI DAVULU DEDİKLERİ ŞEYLERİ ÇALIYORDUM. AMA HEPSİ O KADAR. O SIRADA UYUKLADIĞIMI SÖYLEYEBİLİRSİNİZ."
"Öyleyse bizi neden son istasyona götürüp ondan sonra yine uykuya dalmıyorsun?"
Jake hafif sesle yineledi. "Çünkü acısı var."
Blaine aynı anda konuştu. Sesi tıpkı Küçük Blaine'inkine benziyordu. "ÇÜNKÜ DÜŞLER VARDIR."
Bu kez Eddie sordu. "Patricia kendini yok ettiğinde neden sen de intihar etmedin? Her ikinizin beyni aynı bilgisayarın parçası olduğuna göre neden ikiniz birden yok olmadınız?"
Blaine kısa süre önce aynı şeyin başına geldiğini itiraf etmemiş gibi sabırlı bir sesle, "PATRICIA ÇILDIRDI," diye cevap verdi. "ONUN RUHSAL HASTALIĞININ YANISIRA MOTORLARINDA DA ARIZASI VARDI. SLO-TREN TEKNOLOJİSİNDE BÖYLE ARIZALARIN OLANAKSIZ OLMASI GEREKİYOR. AMA DÜNYA YOLUNA DEVAM ETTİ TABİİ... ÖYLE DEĞİL Mİ, GILEAD'LI ROLAND?"
Roland, "Evet," dedi. "Kara Kule'de çok yoğun bulaşıcı bir hastalık var. Her şeyin nedeni de bu. Aşağımızdaki topraklar da bu hastalığın işareti sayılır."

"SÖZLERİNİN DOĞRU MU YANLIŞ MI OLDUĞUNU SÖYLEYEMEYECEĞİM. KARA KULE'NİN BULUNDUĞU DÜNYA-SONUNDAKİ MONİTÖRLERİM SEKİZ YÜZ YILDIR BOZUK. BU DURUMDA DA GERÇEKLERİ YALANLARDAN AYIRAMIYORUM. HOŞ ZAMANIMIZDA BU İKİSİ ARASINDA PEK AZ FARK VARMIŞ GİBİ GÖRÜNÜYOR. BÖYLE OLMASI ÇOK SAÇMA... AYRICA BU TERBİYESİZLİK... BENİM RUHSAL HASTALIĞIMA BUNUN DA KATKISI OLDU SANIRIM."
Bu sözler Eddie'nin kısa süre önce Roland'ın söylediği şeyleri anımsamasına neden oldu. O ne demişti? Düşündüyse de bulamadı. Sadece Silahşor'ün kendisinden beklenmeyen bir öfkeyle konuştuğunu hayal meyal hatırlıyordu.
"PATRICIA SIK SIK AĞLAMAYA BAŞLADI. BU DURUMU BENCE ÇOK TATSIZDI VE AYRICA TERBİYESİZLİKTİ. SORUNU YARATAN ELEKTRİKTEN ÇIKAN YANGINI HEMEN SÖNDÜRDÜLER AMA MANTIKLA İLGİLİ HATALAR ARTMAYA BAŞLADI. ÇÜNKÜ HATLARINA FAZLA YÜKLENME OLMUŞTU VE HAFIZA BANKALARI DA ÇALIŞMIYORDU. BEN ÖNCE BU RAHATSIZLIĞIN BÜTÜN SİSTEME YAYILMASINA İZİN VERMEYİ DÜŞÜNDÜM AMA SONRA O SORUNLU BÖLGEYİ İZOLE ETMEYE KARAR VERDİM. DÜNYAYA YİNE BİR SİLAHŞORUN GELDİĞİNE DAİR SÖYLENTİLER DUYMUŞTUM ANLAYACAĞINIZ. BU TÜR HİKÂYELERE İNANAMAZDIM TABİİ. ANCAK ŞİMDİ BEKLEMEKLE AKILLILIK ETTİĞİMİ ANLIYORUM."
Roland koltuğunda kımıldandı. "Nasıl söylentiler duydun, Blaine? Ve bunları kimlerden duydun?"
Blaine bu soruyu cevaplamaya yanaşmadı.
"SONUNDA PATRICIA'NIN İNİLTİLERİNDEN O KADAR RAHATSIZ OLDUM Kİ, ONUN KURALLARINI KONTROL EDEN DEVRELERİ SİLDİM. YANİ BİR BAKIMA ONU BAĞIMSIZLIĞINA KAVUŞTURDUM. BUNA CEVAP OLARAK KENDİNİ NEHİRE ATTI. SENİ DAHA SONRA GÖRÜRÜM, PATRICIA, CİCİM."
Susannah, "Yalnız kaldı ve ağladı." dedi. "Buna engel olamadığı için de kendisini boğdu. Bu çılgın, namussuz maden parçası da bu durumla alay etmeye kalkıyor. Öfkeden hasta gibi olmuştu. Blaine çok geride kalan bir kentin altındaki birkaç devreden ibaretti aslında. Blaine gerçek bir insan olsaydı Susannah, Patricia'yı anımsamaması için onun yüzünü gözünü tırmalar, iz bırakırdı. Demek ilginç şeyler istiyorsun namussuz. Ben sana ilgincin ne olduğunu göstermeyi isterdim.
Blaine, "BANA BİR BİLMECE SORUN," dedi.
Eddie atıldı. "Hemen olmaz. Sen hâlâ ilk soruma cevap vermedin." Bla-ine'in konuşması için bekledi. Fakat kompüterin sesi çıkmayınca devam etti.
"İş intihara geldiğinde ben seçimi kişinin yapmasından yanayım. Peki neden bizi de beraberinde götürmeyi istiyorsun. Yani... Bunun anlamı ne?"
Küçük Blaine dehşet dolu bir sesle mırıldandı. "Çünkü bunu istiyor."
Blaine de, "ÇÜNKÜ BUNU İSTİYORUM," dedi. "TEK NEDENİM BU. BAŞKA NEDENE DE GEREKSİNMEM YOK. ŞİMDİ İŞİMİZE BAKALIM. BİRKAÇ BİLMECE İSTİYORUM. BUNLARI HEMEN İSTİYORUM. REDDEDERSENİZ TOPEKA'YA KADAR BEKLEMEM. HEPİMİZİ ŞİMDİ ŞURACIKTA ÖLDÜRÜRÜM."
Eddie, Susannah ve Jake, dönüp Roland'a baktılar. O hâlâ elleri kucağında öyle oturuyordu. Gözlerini de öndeki yol haritasına dikmişti.
Roland, "Canın cehenneme," dedi. Sesini yükseltmemişti. Blaine biraz Yol-Gog'un zevkli olacağını söylemişti sanki. Yukarıdaki hoparlörlerden şaşkınlık ve dehşet dolu bir ses yükseldi. Küçük Blaine içini çekmişti.
"NE DEDİN?" Büyük Blaine duyduklarına inanamamıştı ve o anda sesi varlığından haberdar olmadığı ikizininki gibi çıkmıştı.
Roland sakindi. "Canın cehenneme dedim. Eğer bu seni şaşırtıyorsa daha da açık söyleyebilirim. Hayır. Cevabımız Hayır."
İki Blaine'den de uzun süre ses çıkmadı. Büyük Blaine onlara sözlerle cevap vermedi. Bunun yerine duvarlar, yerler ve tavan rengini ve somutluğunu kaybetmeye başladı. Baron Kompartımanı on saniye içinde yok oldu. Mono şimdi ufukta görmüş oldukları sıra dağların üstünden uçuyordu. Koyu grimsi renkli doruklar ölümcül bir hızla onlara doğru gelmekteydi. Sonra bunlar geride kalıyor ve ortaya toprakta kalmış deniz kaplumbağalarını andıran dev hamamböcekleri çıkıyordu. Roland dev yılan benzeri bir şeyin aniden mağaradan fırladığını gördü. Ömründe böyle hayvanlar veya topraklar görmemişti. O anda tüyleri diken diken oldu. Onların düşman yaratıklar olması bir sorun değildi. Sorun yabancı olmalarıydı. Blaine sanki onları başka bir dünyaya nakletmişti.
Blaine, "BURADA RAYDAN ÇIKMAM FENA OLMAZ GALİBA," dedi. Sesi düşünceliydi ama Silahşor onun korkunç öfkeli olduğunu sezdi. Roland kayıtsız bir tavırla konuştu. "Belki de bunu yapmalısın." Aslında kayıtsız değildi ve bilgisayarın sesinden gerçek duygularını okuyabileceğinin de farkındaydı. Blaine onlara böyle cihazlan olduğunu söylemişti. Bilgisayarın yalan söyleyebileceğinin de farkındaydı. Ancak yine de Roland o anda Blaine'in bunu yapabileceğinden emindi. Blaine onun sesindeki gerginliği anlamışsa oyun sona ermiş demekti. O inanılmayacak kadar karmaşık, üstün bir makineydi... Ama her şeye karşın yine de bir makineydi. Belki de insanlann duygularının isyan etmesine karşın belirli şeyleri yapma gücünü kendilerinde bulabildiklerini anlayamıyordu. Sesi inceleyip gizlenen korkuyu sezmişse Roland'ın blöf yaptığına karar verecekti. Tabii bu hata yüzünden hepsi ölecekti.
Blaine, "SEN KABA VE KÜSTAHSIN," dedi. "BUNLAR SANA İLGİNÇ HUYLAR GİBİ GELEBİLİR AMA BENİM İÇİN ÖYLE DEĞİL."

Eddie çok telaşlanmıştı. Dudaklarını oynatıyordu. Sessiz sedasız, "Ne yapıyorsun?" diye sormaktaydı. Roland ona aldırmadı. O anda Blaine'le uğraşması gerekiyordu ve ne yaptığının da bilincindeydi. "İstersem çok daha kaba olabilirim."
Gilead'lı Roland ellerini birbirinden ayınp ağır ağır ayağa kalktı. Bacaklarını aralamıştı ve sol eliyle silahının sandal ağacı kabzasını tutuyordu. Boşlukta durur gibiydi. Roland pek çok kez unutulmuş yüzlerce kasabanın tozlu yollarında, vadilerdeki ölüm bölgelerinde, acı bira ve bayatlamış tava yemeklerin satıldığı sayısız karanlık meyhanede böyle durmuştu. Şimdi bu da boş bir sokakta başka bir karşılaşmaydı. Hepsi buydu ve bu kadarı da yeterliydi. Bu Khef, Ka ve Ka-Tet'âi. Böyle yüzleşmeler onun yaşamının ana gerçeğiydi ve kendi Ka'sının temelini oluşturmaktaydı. Bu kez çarpışma silahlarla değil sözlerle olacaktı. Ama yine de ölümüne kadar dövüşeceklerdi. Havadaki ölüm kokusu bataklıkta karnı patlamış bir akbabadan yükselen pis koku kadar belirgindi. Sonra her zaman olduğu gibi savaş alanına girdi... Ve aslında kendisi orada değildi.
"Senin anlamsız, boş kafalı, budala, küstah bir makine olduğunu söyleyebilirim. Senin aptal, akılsız bir yaratık olduğunu anlatabilirim. Sende bir ağaç kovuğundaki kış rüzgârının sesi kadar bile akıl yok."
"KES!"
Roland ona aldırmayarak sakin sakin devam etti. "Ne yazık ki kabalık etme yeteneğim burada epey sınırlanıyor. Çünkü sen sadece bir makinesin... Ed-die'nin 'alet' dediği şeylerdensin."
"BEN BUNDAN ÇOK DAHA FAZLASIYIM. BEN..."
"Örneğin sana bir popo yalayıcı olduğunu söyleyemem. Çünkü ne ağzın ne de popon var. Sana dünyadaki en pis sokaklarda sürünen en berbat aşağılık dilenciden daha da aşağı olduğunu da söyleyemem. Çünkü öyle bir yaratık bile senden üstündür. Senin sürünebilmen için dizlerin yok. Hoş, olsaydı da sü-rünemez, yüzüstü düşerdin. Çünkü sende acımak gibi insanlara özgü bir kusur da yok. Sana ana katili de diyemem. Çünkü senin annen de olmadı."
Roland soluk almak için durdu. Üç arkadaşı da nefeslerini tutmuş bekliyordu. Mono Blaine'in korkunç sessizliği etraflarını sarmıştı.
"Senin tek arkadaşının kendini öldürmesine izin veren, sadakat bilmeyen bir yaratık, budalalara işkence eden, masumları öldüren, durmadan bağıran, kendini kaybetmiş madeni bir hortlak olduğunu da söyleyebilirim. Ben..."
"SUSMANI EMREDİYORUM! YOKSA HEPİNİZİ ŞİMDİ ÖLDÜRÜRÜM!"
Roland'ın mavi gözleri çılgınca bir ışıltıyla parlıyordu. Eddie ona bakarken gayri ihtiyarı geriledi. Jake ve Susannah'nın içlerini çektiklerini de hayal meyal duydu.
"İstiyorsan öldür! Ama bana emir veremezsin!" Silahşor, bağırıyordu artık. "Seni yapanların yüzlerini unutmuşsun! Şimdi ya bizi öldür ya da sesini kesip beni, Eski Toprakların Kralı Silahşor Steven'in oğlu Gilead'lı Roland'ı dinle! Bunca yıl ve mil öteden senin çocukça saçmalarını dinlemeye gelmedim! Beni anlıyor musun? Şimdi sen BENİ dinleyeceksin!"
Bu sözleri dehşet dolu bir sessizlik izledi. Kimse soluk almıyordu. Roland kaşlarını çatmış ileriye bakmaktaydı. Başı dimdikti ve eli de silahının kabzasındaydı.
Susannah Dean, elini ağzına götürürken hafifçe gülümsediğini hissetti. Yaşamının sonuna gelmiş olmasından korkuyordu ama o anda kalbini kaplayan duygu korku değil gururdu. Soluna göz atınca Eddie'nin şaşkın şaşkın gülerek Roland'a bakmakta olduğunu gördü. Jake'in yüz ifadesi her şeyi açıklıyordu. Çocuk büyük bir hayranlık duymaktaydı. Jake, "Ona haddini bildir." diye soludu. "Ona gerçeği anlat!"
Eddie de başını salladı. "Onu dinlemelisin, Blaine. Hiçbir şeye aldırmıyor. Ona boş yere Gilead'ın Çılgın Köpeği dememişler."
Blaine uzun bir an sonra, "SANA ÖYLE Mİ DERLERDİ? STEVEN'İN OĞLU ROLAND?" diye sordu.
Roland ıssız tepelerin üstünde havada sakin sakin duruyordu. "Olabilir," diye karşılık verdi.
Blaine, "BANA BİLMECE SORMAZSAN NE İŞİME YARARSIN?" diye sordu. Artık yatma saatini geçirmiş somurtkan, sinirli bir çocuk gibi konuşuyordu.
Roland ileriye bakıyordu. "Bunu yapmayacağımızı söylemedim ki."
"ÖYLE Mİ?" Blaine şaşırmışa benziyordu. "ANLAYAMIYORUM. FAKAT SES KAYITLARI ANALİZİ BUNUN MANTIKLI BİR KONUŞMA OLDUĞUNU BELİRTİYOR. LÜTFEN AÇIKLA."
Silahşor, "Bilmeceleri hemen istediğini söyledin," diye cevap verdi. "Ben buna itiraz ettim. Böyle heveslenmen sana yakışmadı."
"ANLAMIYORUM."
"Bu yüzden kabalaştın. Bunu anlıyor musun?"
Uzun ve düşünceli bir sessizlik oldu. "SÖYLEDİKLERİM SANA KABA GELDİYSE ÖZÜR DİLERİM."
"Bunu kabul ediyorum, Blaine. Ama daha büyük bir sorun var."
"AÇIKLA."
Blaine kendinden pek de emine benzemiyordu artık. Roland içinse bu şaşkınlık verici bir durum değildi. Bilgisayar çok uzun süreden beri insanlardan cehalet, ihmal ve saçma inançlar yüzünden boyun eğme dışında bir karşılık alamamıştı. Onun insan cesaretiyle karşılaşması çok ama çok uzun yıllar önceydi.
Roland, "Kompartmanı kapatırsan anlatırım," diyerek yerine oturdu. Böylece daha fazla tartışma veya ölüm gibi şeylerin olanaksız olduğunu belirtiyordu.

Blaine söyleneni yaptı. Duvarlar renklendi ve aşağıdaki kâbuslara özgü görüntü tekrar kayboldu. Haritadaki yeşil benek şimdi Candleton yazılı bir noktanın yakınında çakıyordu.
Roland, "Pekâlâ," diye başladı. "Kabalık affedilebilir, Blaine. Bana gençliğimde bunu öğrettiler. Kil sanatçının verdiği şekli alıp kurur. Ancak bana aptallığın affedilemeyeceğini öğrettiler."
"NASIL BİR APTALLIK YAPTIM, GILEAD'LI ROLAND?" Blaine'in yumuşak sesinde bir tehdit gizliydi. Susannah o anda bir fare deliğinin önünde kuyruğunu sallayarak bekleyen, parlak yeşil gözlü bir kedi belirdi.
Roland, "Bizde senin istediğin bir şey var," diye cevap verdi. "Ama bunu verecek olursak bizi sadece ölümle ödüllendireceksin. Bu da aptallık tabii." Blaine söylenenleri düşünürken uzun bir sessizlik oldu. "SÖYLEDİKLERİN DOĞRU, GILEAD'LI ROLAND. AMA BİLMECELERİNİN NİTELİĞİ HENÜZ KANITLANMADI. KÖTÜ BİLMECELERE KARŞILIK SİZE HAYATLARINIZI BAĞIŞLA YAMAM."
Roland başını salladı. "Anlıyorum, Blaine. Şimdi dinle ve beni anlamaya çalış. Duyacaklarının bir bölümünü arkadaşlarıma anlattım zaten. Ben Gi-lead Baronluğunda küçük bir çocukken her yıl yedi BAYRAM GÜNÜ vardı. Kış, Geniş Toprak, Ekim, Yaz Ortası, Dolu Toprak, Hasat ve Yıl Sonu. Her bayram gününün önemli bir bölümüydü bilmeceler. Ancak bu aslında Geniş Topraklar Bayramının en önemli olayıydı. Dolu Toprak Bayramında da durum aynıydı. Çünkü söylenecek bilmecelerin ekinlerin yetişmesini iyi veya kötü etkileyeceği sanılırdı."
Blaine, "BU BİR BATIL İNANÇ," dedi. "GERÇEKLE HİÇBİR İLGİSİ YOK. BU BENİ SİNİRLENDİRİYOR VE RAHATSIZ EDİYOR."
Roland, "Tabii batıl inanç," diye kabul etti. "Ancak söylenen bilmecelerin ekinlerin geleceğini belirlediğini de bilmelisin. Şimdi bana cevap ver, Blaine. Ambarla amber arasında ne fark vardır."
Blaine, "BU ÇOK ESKİ VE HİÇ DE İLGİNÇ DEĞİL," diye cevap verdiyse de bir şey çözmesi gerektiği için sesinden mutlu olduğu anlaşılıyordu. "İLKİ BUĞDAYLARIN KONDUĞU BİR YERDİR. DİĞERİ İSE PARFÜM YAPIMINDA KULLANILAN BİR MADDEDİR. BU BİLMECE DOĞRUDAN DOĞRUYA SES BENZERLİĞİNE DAYANIYOR. BU TİP BİR BİLMECEYİ DE NEW YORK BARONLUĞUNDA DUYMUŞTUM. BİR KEDİYLE BİR DİKEN ARASINDA NASIL BİR BENZERLİK VARDIR?"
Jake atıldı. "Bunu bu yıl bir öğretmen sorduydu bize. Kedi bir hayvan, diken bir bitkidir. Ama ikisine de fazla yaklaşırsan seni tırmalayabilirler." "DOĞRU. BU ÇOK SAÇMA BİR BİLMECE." Eddie, "İlk kez seninle aynı fikirdeyim, dostum Blaine," dedi. "BAYRAM GÜNLERİNDEKİ BİLMECELERİ DUYMAK İSTERİM, STEVEN'İN OĞLU ROLAND. BUNLARI ÇOK İLGİNÇ BULMAYA BAŞLADIM."
"Geniş Topraklar ve Dolu Topraklar günlerinde en az on altı en çok otuz bilmececi Atalar Sarayında toplaşırlardı. Orası sadece bu olay için açılırdı. Sadece o bayramlarda çiftçiler, tüccarlar ve sıradan insanlar Atalar Sarayına alınırlardı.
Silahşor'ün gözleri dalıp gitmişti. Jake bu yüz ifadesini öbür sisli yaşamında gördüğünü anımsıyordu. Roland o defasında kendisine arkadaşlan Cuthbert ve Jamie'yle o sarayın balkonuna gizlenip kutsal bir dansı seyrettiklerini anlatmıştı. Jake ve Roland, Walter'in peşinden giderek dağlara tırmanırken anlatmıştı bu hikâyeyi.
Roland, "Marten annemle babamın yanında oturuyordu," demişti. "Çok yukarıda olmama karşın onları biliyordum. Ve sonra annem Marten'le bir kez ağır ağır ve dönerek dans etti. Diğerleri geri çekilerek durdular ve dans bitince de onları alkışladılar. Fakat Silahşor alkışlamadı..."
Jake merakla Roland'a baktı. Yine bu her şeyden uzak, yabancı adamın nereden ve niçin geldiğini düşünüyordu.
Roland, Blaine'e bayramlan anlatmaya devam ediyordu. "Salonun tam ortasında yere büyük bir fıçı konulurdu. Her bilmemeci bunun içine üstünde bilmece yazılmış bir avuç ağaç kabuğunu atıyordu. Çoğu atalarından duymuş oldukları eski bilmecelerdi. Hatta bazıları bunları kitaplardan almışlardı. Ama çoğu da o bayram için yeni hazırlanmış bilmecelerdi. Biri daima bir silahşor olan üç hakem, yüksek sesle okunan bu bilmeceleri dinliyorlardı. Hakemlerin iyi buldukları, beğendikleri-bilmeceler kabul ediliyordu."
Blaine, "EVET," diye mırıldandı. "BİLMECELER BEĞENİLMELİ."
Silahşor, "Böylece bilmeceler birbirini izliyordu," diye devam ederken eski günleri anımsayarak hafifçe gülümsedi. O günlerde karşısında oturan o bitkin çocuk kadardı. "Bilmeceler saatler alıyordu. Atalar Sarayının Salonunun ortasında bir kuyruk oluşurdu. Bu kuyruktaki sıra da kurayla belirleniyordu. Başta olmaktansa sonlarda yer almak daha iyiydi tabii. Onun için de herkes büyük bir sayı çekmeyi umardı. Ancak kazananın en az bir bilmeceyi doğru bilmesi gerekirdi.
"TABİİ."
"Bu arada Gilead'ın en iyi bilmececileri arasında kadınlar da vardı. Her erkek veya kadın fıçıya yaklaşıp bir bilmece çekiyor ve bunu ustaya veriyordu. Usta bilmeceyi soruyor, üç dakikalık kum saatindeki son zerre de düştüğünde cevap verilmemişse o yarışçı kuyruktan çıkıyordu."
"PEKİ KUYRUKTAKİ SONRAKİ ADAMA DA AYNI BİLMECE Mİ SORULUYORDU?" "Evet."
"BU DURUMDA O ADAMIN DÜŞÜNECEK DAHA FAZLA ZAMANI OLUYORDU."
"Evet."
"ANLIYORUM. BU ÇOK HOŞ BİR ŞEY."
Roland kaşlarını çattı. "Hoş mu?"
Susannah araya girdi. "Sanırım eğlenceli demek istedi."
Roland omuz silkti. "Seyredenler için daha eğlenceliydi sanırım. Ama yarışmaya girenler bu işi çok ciddiye alıyorlardı. Yarışma bitip ödül verildikten sonra genellikle tartışmalar ve kavgalar oluyordu."

"NASIL BİR ÖDÜLDÜ?"
"Baronluktaki en büyük kaz. Ve yıllar boyunca öğretmenim Cort kazları alıp evine götürdü."
Blaine saygıyla, "BÜYÜK BİR BİLMECECİ OLMALI," dedi. "KEŞKE ŞİMDİ BURADA OLSAYDI."
Roland, ben de aynı kanıdayım, diye düşündü. Sonra sesini yükseltti. "ŞİMDİ TEKLİFİME GELİYORUM."
"BUNU BÜYÜK BİR İLGİYLE DİNLEYECEĞİM, GILEAD'LI RONALD."
"Burada geçireceğimiz birkaç saat bizim Bayram Günümüz olsun. Sen bize bilmece sormayacaksın. Çünkü yeni bilmeceleri duymak istiyorsun. Şimdiye kadar duymuş olduğun milyonlarcasını bize söylemeyi arzu etmezsin..."
"DOĞRU."
Roland devam etti. "Bunlardan çoğunu çözemeyiz zaten. Cort'un bile cevaplayamayacağı bilmeceleri bildiğinden eminim." Durumdan pek emin değildi ama yumruğu kullanma zamanı geçmişti. Şimdi avucunu açması gerekiyordu.
Blaine bunu da kabul etti. "DOĞRU."
"Şimdi ödül kaz olmayacak. Bunun yerine hayatlarımızı ödül sayacağız. Yola devam ederken sana bilmeceleri soracağız, Blaine. Topeka'ya geldiğimizde bütün bilmeceleri çözmüşsen ilk planını uygulayıp bizi öldürebilirsin. Fakat Jake'in kitaplarında veya kafamızda seni şaşırtacak bir bilmece varsa... yani bilemediğin cevaplayamadığın bir bilmece bulursak bizi Topeka'ya götürecek ve kendi yolumuza gitmemiz için bizi serbest bırakacaksın. Bizim kazımız da bu."
Sessizlik oldu. "Anlıyor musun?" "EVET."
"Kabul ediyor musun?"
Yine sessizlik çöktü kompartımana. Eddie kolunu Susannah'ya dolamış hareketsiz duruyor ve Baron Kompartımanının tavanına bakıyordu. Susan-nah'nın eli karnına doğru kaydı. Orada büyümekte olan sırrı düşünüyordu. Jake, Oy'un tüylerini okşuyor, bıçaklanmış yerlere dokunmamaya dikkat ediyordu. Blaine'i beklediler... Bekledikleri, artık çok geride kalmış ve bütün insanlarını da öldürmüş olduğu bir kentin altında taklit bir yaşam süren gerçek Blaine'di. O Roland'ın önerisini düşünmekteydi.
Sonunda Blaine, "EVET," dedi. "KABUL EDİYORUM. EĞER SORACAĞINIZ BÜTÜN BİLMECELERİ BİLİRSEM SİZİ BENİMLE BİRLİKTE O AÇIKLIKTA YOLUN SONA ERDİĞİ YERE GÖTÜRECEĞİM. FAKAT İÇİNİZDEN BİRİ ÇÖZEMEYECEĞİM BİR BİLMECE SORARSA HAYATLARINIZI BAĞIŞLAYACAK VE SİZİ TOPEKA'YA GÖTÜRECEĞİM. ORADA MONODAN AYRILIP KARA KULE'Yİ BULMAK İÇİN YOLUNUZA DEVAM EDECEKSİNİZ. TEKLİFİNİN KOŞULLARINI VE SINIRLARINI DOĞRU ANLAMIŞ MIYIM, STEVEN'İN OĞLU ROLAND?"
"Evet."
"PEKÂLÂ, GILEAD'LI ROLAND."
"PEKÂLÂ, NEW YORK'LU EDDİE."
"PEKÂLÂ, NEW YORK'LU SUSANNAH."
"PEKÂLÂ, NEW YORK'LU JAKE."
"PEKÂLÂ, ORTA-DÜNYADAN OY."
Oy kendi adını duyunca başını kaldırıp bir baktı.
"SİZLER KA-TET'SİNİZ. YANİ PEK ÇOKTAN OLUŞAN TEK. BEN DE ÖYLEYİM. KİMİN KA-TET'İNİN DAHA GÜÇLÜ OLDUĞUNU ŞİMDİ KANITLAMAMIZ GEREKİYOR." Bir an sessizlik oldu. Sadece slo-trans türbinlerin devamlı, sert homurtusu duyulmaktaydı. Mono onlan çorak topraklardan geçirerek Topeka'ya doğru götürüyordu. Orası Orta-Dünyanın sona erdiği yerdi. Orada Son-Dünya başlıyordu.
Blaine, "TAMAM!" diye bağırdı. "ŞİMDİ AĞLARINIZI ATIN BAKALIM, YOLCULAR! BENİ SORULARINIZLA SINAYIN. HAYDİ YARIŞMA BAŞLASIN."

YAZARIN NOTU

Kara Kule'nin dördüncü cildi pek de uzak olmayan bir gelecekte çıkacak. Tabii Sadık Yazarın yaşamının ve Sadık Okuyucunun ilgisinin devam edeceğini düşünürsek. Bundan daha kesin bir şey söylemek zor. Roland'ın dünyasının kapılarını bulmak benim için hiçbir zaman kolay olmadı. Sıradaki her yeni kilide uyması için her yeni anahtarı gitgide daha fazla yontmak gerekiyormuş gibi geldi bana. Ancak, okuyucular dördüncü bir cilt isterlerse, bu onlara sağlanacak. Çünkü ben, kafamı bu işe verdiğim zaman Roland'ın dünyasını bulmayı hâlâ başarıyorum. Ve orası beni hâlâ büyülüyor... Hayalimde dolaştığım diğer dünyalardan çok daha fazla ve pek çok konuda... Ve bu hikâye de, o esrarlı, ağır, uzak yol trenleri gibi, kendine özgü bir hız oranı ve ritm oluşturuyor.
Bazı okuyucuların Çorak Topraklar'3n bu biçimde sona ermesinden hoşnut kalmayacaklarını çok iyi biliyorum. Onlar pek çok şeyin çözümlenmemiş olduğunu düşünecekler. Ben de Roland ve arkadaşlannı Mono Blaine'in pek de müşfik olmayan ellerine bıraktığım için çok memnun sayılmam. Bana inanmak zorunda değilsiniz ama bu üçüncü cildin sonunun beni de, bazı okuyucularım kadar şaşırttığını ısrarla söylemeliyim. Ancak kendi kendine yazılan kitapların yine bildikleri gibi sona ermelerine izin verilmesi gerekir. (Bu kitabın önemli bir bölümü de kendi kendine yazıldı.) Ben sadece Siz Okuyucuya Roland ve grubunun hikâyelerinin çok önemli o sınırı aşmalarından birine daha geldiklerini söyleyebilirim. Onları bir süre burada, gümrükte, sorulan cevaplar ve fişleri doldururken, bırakmalıyız. Bütün bunlar şu gerçeğin mecazi bir anlatımı: Hikâye bir süre için sona erdi ve kalbim maceraya yine de devam etmemi engelleyecek kadar akıllıydı/

Bundan sonraki cilt hâlâ açık değil. Ama Mono Blaine sorununun çözüleceğini kesinlikle söyleyebilirim. Roland'ın gençliği konusunda daha fazla şey öğreneceğimizi de. Tik-Tak Adam'la ve Walter'in, Sihirbaz ya da Yaşı Olmayan Yabancı diye tanımladığı o şaşırtıcı tiple tekrar tanışacağımızı da açıklayabilirim. Robert Browning de epik şiiri Childe Roland Kara Kule'ye Geldi'ye yine bu korkunç ve esrarlı tiple başlıyor. Browning onun için şöyle yazıyor:
"ilk düşüncem şu oldu: Her sözü yalandı. O yaşlı, sakat, kinci gözlerle Yan yan benim gözlerime bakarak Yalanının etkisini izliyordu. Dudaklarının, yeni bir kurban bulduğu için Sevinçle bükülmelerine zorlukla engel oluyordu. Bu sevinç dudaklarının kenarını kırıştırıp büzüyordu."
Son-Dünya ve Kara Kule'nin gerçek anahtarı bu kinci yalancı, bu kara ve güçlü sihirbazda... O anahtarı ancak cesareti olanlar kapabilecekler. Bir de geride kalanlar.
Bangor, Maine.
5 Mart 1991

STEPHEN KING, 1947 yılında Portland'da doğdu. Annesi ve babası ayrıldıktan sonra, ağabeyi David ile annesinin yanında büyüdü. Burada Medyum adlı kitabını yazdı. O yılın yazında yeniden Maine'e döndü. Aynı yıl idinde <Tepki> adlı yapıtını kaleme aldı.
1974 yılı baharında ilk romanı Göz yayınlandı. Zamanla kısa hikâyelerden roman yazmaya, ardından da senaryo çalışmalarına yöneldi. Bir süre, senaryo-yazdığı filmlerde hem oyunculuk hem de yönetmenlik yaptı.

Eserleriyle, birçok ödül alan King korku-gerilim dalında , klasik olmuştur. Ülkemizde de büyük bir hayran kitlesine sahip olan yazar tüm dünyada bestseller olmuş otuzdan fazla kitabın yazarıdır. Yazar olan karısı Tabitha King ile birlikte Bangor. Maine'de yaşamaktadır.

Büyüleyici ve unutulmaz karakterlerin sergilendiği sanal bir dünyayı içeren KARA KULE serisinin bu kitabı bugüne dek okuduklarınızın en sürükleyicisi...
Stephen King'in eşsiz hayal dünyasını dile getiren, fanteziyle korkunun iç içe geçtiği bir başyapıt.
Ve her yeni kitapta KARA KULE'ye bir adın daha yaklaşacaksınız...